

Giới thiệu Diêu Diêu

Editor: U' U'

Tác giả giới thiệu văn án vô cùng ngắn gọn chỉ có một câu:

Nữ chính là Diêu Diêu mà Diêu Diêu lại vô cùng đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Diêu Diêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Rải cầu lương những năm 70 (1)

Tháng 7, đúng là lúc nhiệt độ cao.

Ánh mặt trời nóng bức chiếu xuống, làm người ta cảm thấy mệt mỏi, tiếng ve sầu càng làm người ta thêm phiền chán.

Trong một gian phòng ở thôn nhỏ, một giọng nói như ản như hiện, "Diêu Diêu, cậu nghe tôi nói, Tàn Trường An....., tiền của mình phải cất đi."

Người kia như nhớ ra điều gì đó, sắc mặt phức tạp, "Còn có, làm vợ người ta rồi, sau này đừng ngủ nướng nữa, lúc làm việc cảnh giác một chút... Không nên dựa dẫm vào người khác..."

Diêu Diêu xoa xoa cái trán, mờ mịt chớp chớp mắt, mới thấy rõ tình huống hiện tại.

Lúc này cô đang bị một người kéo tay, đứng ở đằng sau một gian phòng, hẳn là vườn rau của căn nhà này, dưới chân trồng một ít rau xanh, chẳng qua thời tiết quá khô hạn, đất cũng nứt ra, rau xanh thưa thớt không nhiều lắm.

Xung quanh căn nhà cũng không có tường cao, nhìn ra có thể nhìn thấy khói bếp lượn lờ ở từng căn nhà, lại xa một chút, còn có thể nhìn thấy vài ngọn núi cách đó không xa.

Người đang kéo tay cô là một người phụ nữ, rất có khí chất, biểu tình có vài phần phức tạp, như là đang đắm chìm trong hồi ức.

Diêu Diêu có chút mờ mịt nhìn nhìn, vươn móng vuốt muốn liếm liếm bình tĩnh một chút, nhìn bàn tay của mình, bưng bình đại ngộ, nga, đúng rồi, cô đang độ kiếp, cho nên biến thành hai chân... người.

Người kia nói một lúc lâu sau mới rời đi, Diêu Diêu cũng không chú ý.

"Nhất Thống?" Cô kêu.

Quốc gia quy định sau khi lập quốc không thể thành tỉnh, nhưng là pháp luật cũng không thể quá hà khắc, bằng không đời sau của yêu quái nhiều như vậy, lại không thể hóa thành hình người, nhóm yêu tinh già còn không phá cục quản lý quốc gia a.

Pháp luật không cho yêu quái thành tỉnh là bởi vì sợ yêu quái dùng sức mạnh của mình là con người bị thương, sau đó Yêu giới cùng quốc gia bàn bạc, cuối cùng thành lập một ước định

Yêu tộc khi thành niên cần độ kiếp, vượt qua mới có thể thành tỉnh, không vượt qua sẽ bị xóa sạch thần trí.

Còn thời gian độ kiếp là bao lâu, độ kiếp như thế nào, mỗi người mỗi khác, đại khái là đi các thế giới khác nhau, nhưng cụ thể thì không ai nói được.

Nhất Thống chính là hệ thống phụ trợ mà cục quản lý Miêu tộc tạo ra.

"Chuyện gì?" Trong đầu cô, một con mèo nho nhỏ cuộn thành hình tròn, lười biếng ngáp một cái.

Gần đây mèo độ kiếp thật nhiều, quản lý cục bận rộn muốn chết, thật vất vả mới ngủ một giấc, lại bị cô đánh thức.

"Tôi đang độ kiếp à?"

Nhất Thống tự xưng thiên hạ đệ nhất hệ thống đột nhiên tỉnh lại, có chút chột dạ truyền cốt truyện cho cô, "Đúng vậy, cô xem đi."

Ngủ... Quên mất.

Diêu Diêu chớp chớp mắt, từng mảnh cốt truyện xuất hiện.

Thế giới này là một bộ trọng sinh văn.

Trần Duyệt Duyệt là thanh niên tri thức những năm 70, lúc ấy có một người đàn ông hàm hậu thật thà, thường xuyên làm giúp cô ta những việc linh tinh, hai người lên lút yêu đương.

Nhưng nhà người đàn ông kia rất nghèo, cô ta không chịu được cuộc sống gian khổ, cuối cùng cắn răng yêu đưa con trai ăn chơi trác táng của thôn trưởng. Nhưng người kia suốt ngày ăn chơi trác táng rượu chè cờ bạc, cả ngày chơi bời lêu lổng không làm việc đảng hoàng.....

Sau đó cô ta gả cho con trai của bí thư trong thôn.

Chỉ là cuộc sống cũng không hạnh phúc.

Cô ta là người thành phố tới, trước hôn lễ còn tốt, sau khi kết hôn mẹ chồng khó chịu cô ta cũng chỉ có thể nhịn. Năm 78 quốc gia hồi phục thi đại học, lúc đó cô ta đã có con, dưới sự chăm sóc của nhà chồng đành phải từ bỏ cơ hội.

Chồng cũng là một người ăn chơi lêu lổng, cô ta chỉ có thể cố gắng kiếm tiền, về sau tình hình trong nhà cũng hơi khởi sắc.

Nhưng không nghĩ tới, cô ta ở bên ngoài mệt chết mệt sống, người chồng đã hơn 40 tuổi lại mờ ám với một con bé mới 19 tuổi!

Quá tức giận, lại thêm một mối thành bệnh, không thờ được chết đi...

Sau khi chết mới phát hiện, tới dâng hương cho cô ta, lại là người đàn ông nghèo khổ trước kia.....

Sau khi trọng sinh, Trần Duyệt Duyệt hồi hận, lựa chọn gả cho người đàn ông kia cùng nhau, làm giàu, làm giàu.

Diệu Diệu xem hăng hái, cô đã từng cùng sạn phân quan (*) xem qua phim truyền hình về những năm 70, còn đẹp hơn so với phim truyền hình hiện tại.

(*) Mèo thường hay gọi người nuôi chúng là sạn phân quan

Thân thể của cô là Lê Diệu Diệu, cũng là thanh niên tri thức về nông thôn, đời trước vốn dĩ được phân sang một thôn khác, lại bị Trần Duyệt Duyệt kéo tới thôn Tần gia, còn gả cho con trai của trưởng thôn..... Chính là người nữ chính đời trước muốn gả lại không được.

Diệu Diệu quan sát một chút ngôi nhà, trong phòng có chút trống trải, chỉ có mấy cái giường lớn và một chiếc giường, trong giường để vài tấm vải và quần áo, quần áo ngoại trừ một bộ màu đỏ mặc lúc kết hôn, còn lại đều là màu lam và màu xám.

Diệu Diệu do dự một chút, vẫn lăn trên đất một cái. Cho đến khi cả căn nhà tràn ngập mùi của Diệu Diệu Đại vương, mới cảm thấy mỹ mãn ngừng lại.

Tốt, nơi này đã là địa bàn của Diệu Diệu, Diệu Diệu là lão đại.

Thái dương càng ngày càng lên cao.

Diệu Diệu có chút đói bụng.

Đi tới phòng bếp, phát hiện bên trong còn có bốn cái bánh bao trắng, còn có một ít đen đen không biết làm từ cái gì, -- sạn phân quan đặc biệt thích ăn, vừa ăn vừa nói, thứ này hiếm có.

Diệu Diệu tò mò lấy một cái bánh bao trắng và một cái bánh bao đen, đầu tiên cắn một miếng đen..... Cau mày, phi phi phi phun ra, vừa cứng vừa nhạt.

Mặt ngốc, khó ăn như vậy, vì sao sạn phân quan lại thích?

Bên ngoài có người gọi, "Vợ lão tam! Vợ lão tam!"

"Ân?" Diệu Diệu buông bánh bao, trong viện, một người phụ nữ trung niên cầm một cái bát đi vào, nhìn xung quanh, dè dặt giọng nói, "Vợ lão tam! Mau tới đây, Trường An đâu?!"

Trường An chính là chồng của Diệu Diệu.

Diệu Diệu gấp chăn, từ trong trí nhớ lục soát lục soát, khẳng định nói, "Đi ra ngoài đánh bài." Vừa qua mùa thu hoạch, trong nhà cũng không có việc gì, chồng của thân thể này tương đối chơi bời, ngày hôm qua kết thành có người gọi liền đi ra ngoài đánh bài, đêm tân hôn cũng không trở về.

"À!" Ánh mắt người phụ nữ xẹt qua bụng cô, căn bản không thèm để ý cô nói hấn đi đánh bài, miệng cười tươi.

Con trai của bà tốt như vậy, đương nhiên muốn cưới vợ thành phố, sinh cho bà một đứa cháu trắng trắng mềm mềm, người trong thành không biết làm việc ruộng vườn sao...

Vậy không phải có lão đại lão nhị nuôi sao!

Lê Diệu Diệu cùng Lý Lệ không giống nhau, Lý Lệ diện mạo thiên hướng diễm lệ, Lê Diệu Diệu còn có chút trẻ con, mắt to thủy nhuận sáng trong, thoát nhìn trắng nõn ngoan ngoan, chính là diện mạo người già thích nhất, hơn nữa lại tới từ trong thành phố lớn, học xong cấp 3, bà trực tiếp sắp đặt cho tâm can bảo bối của bà

Bà lại một lần nữa cảm thấy mình sáng suốt, "Vợ lão tam ăn cơm chưa?"

Diệu Diệu nhìn bánh bao trên bàn, bà cũng nhìn qua, lập tức nhìn thấy 4 chiếc bánh bao trắng cùng một chiếc bánh bao đen bị cắn một miếng.

Ánh mắt bà thay đổi, vỗ đùi, "Ai ư, cô gái ngốc!"

Bánh bao trắng bình thường không ai bỏ tiền ra mua, đây là lúc hai vợ chồng kết hôn mua để dâng hương, cô gái này lại để cho Trường An ăn, còn mình thì ăn bánh bao đen.....

Thậm chí còn không hấp nóng..... Nói không chừng là đợi Trường An trở về ăn sẽ lạnh!

Ánh mắt bà vừa lòng cùng đau lòng xen kẽ, quả nhiên bà đã cưới cho Trường An một người vợ tốt!

Cô gái này tốt làm người đau lòng, trở về phải bảo Trường An đối xử tốt với cô!

Bà cũng không khách nghiệt, lập tức cảm động để một chén thịt xuống, "Con dâu, mau tới đây ăn thịt!"

Diệu Diệu:.....???

Mộng bức.

Lúc này đúng là thời gian ăn trưa.

Biết nhà của con trai út ít ỏi, bà cũng không ở lại, -- ăn ở đây lại lãng phí đồ nhà nó.

Còn việc bảo con dâu để lại thức ăn, bà lại không nghĩ tới, con dâu tốt như vậy, bà còn nói này nọ sẽ mất cảm tình.

Đáng tiếc....., Diệu Diệu hoàn toàn không nghĩ đến việc gọi chồng về nhà ăn cơm.

Lão thái thái vừa đi vừa tự hỏi, nhìn con dâu quan tâm con trai mình như vậy, vợ chồng son phòng chừng rất nhanh sẽ có tin vui, nói không chừng 9 tháng nữa cháu nội trắng mềm của mình đã ra đời...

Mấy năm nay cũng không làm nghiêm như mấy năm trước, người một nhà chỉ có thể nuôi hai con gà gì đó, hai ngày trước ông già đi họp về còn nói, qua một thời gian nữa sẽ không hạn chế việc nuôi này nọ...

Bà có nên để trứng lại ấp ra mấy con nhỏ? Dù sao cũng phải để cháu nội có đủ trứng gà để ăn, tam nhi cũng thích ăn trứng gà a...

"Bà Tần, lại tới nhà con út?" Bà Đoàn cầm bát ăn cơm dưới cây đại thụ trong thôn, thấy bà vui vẻ trở về bèn hỏi.

Bà Tần?

Mặc dù mọi người gọi là bà Tần, nhưng bà cũng mới chỉ bốn năm mươi, ở niên đại xem như già rồi, nhưng Đoàn gia vị này đều đã 60, Nếu tính theo tuổi, gọi là cụ Đoàn cũng không quá.

Bà ngẩng đầu đáp lời, "Đúng vậy, cháu đi một chuyến, không phải là vừa phân nhà sao? Trong nhà cái gì cũng không có, cháu đi xem một chút."

Nói tới chuyện này bà lại tức, con trai út vừa mới 18 tuổi, mới kết hôn, đã bị con dâu cả cùng con dâu thứ hai nháo muốn phân gia.

Bà nấu ít trứng cho nó, đều lời trong lời ngoài nói cái gì Trường An lớn như vậy, con bà đang trong giai đoạn phát triển, cần nhiều dinh dưỡng. Mấy con gà trong nhà đều là do bà chăm sóc, để trứng đều là của bà, bà muốn nấu trứng cho nó thì làm sao vậy?

Nói đến nói đi còn không phải nhìn trứng tài sản của hai người già bọn họ?!

Còn cái gì bất công! Bà chính là bất công lại như thế nào?!

Bà nuôi hai đứa nó lớn như vậy, lại không nợ bọn nó, tài sản là của bà, muốn cho ai thì cho, không cho thì là nợ chúng nó a?!

Bà dưới sự tức giận phân nhà cả 3 đứa, mỗi tháng lấy ít lương thực và một ít tiền.

Bà còn có thể làm, cũng không cần chúng nó vừa hâu hạ vừa nói này nói nọ.

Phân ra còn tốt, bà cùng ông già hai người cũng không ăn hết mấy thứ này, còn có thể giúp đỡ nhà Trường An một chút.

Bà Đoàn uống một ngụm cháo, cũng liên tục gật đầu, "Là nên đi nhìn xem."

Nói liền hỏi, "Con dâu như thế nào?"

Bà vừa nghe lời này liền cười, "Tốt, trong nhà quét tước sạch sẽ, làm việc chăm chỉ, cũng biết tốt với chồng, tâm tâm niệm niệm Trường An."

Bà biết việc xấu trong nhà không thể nói ra bên ngoài, ông già tốt xấu gì cũng là quan, việc gì ở nhà nói đều được, nói ra bên ngoài thì không tốt.

Huống chi bà không có ý kiến gì với vợ con út, diện mạo ngoan ngoãn không nói, còn tốt với Trường An của bà.

- - Bà tâm tâm niệm niệm chỉ có con trai của mình, tốt với con trai bà đều là người tốt.

Bà Đoạn nói, "Vậy thì chờ ôm cháu đi thôi, lão tam nhà bà đẹp như vậy, vợ cũng đáng yêu, cháu nội chắc chắn sẽ như tiên đồng ngọc nữ."

Lời này nhưng không nói dối, lão tam nhà học Tần diện mạo thật tinh tế, bọn họ làm ruộng ai chẳng đen, chỉ có Trường An, trắng nõn sạch sẽ, làm người yêu thích, mấy người trong thôn đều yêu thích -- nếu không năm đó nữ chủ sao có thể coi trọng hắn?

Bà Tần vui vẻ ra mặt, nghĩ nghĩ, cười mắt đều híp thành một đường thẳng. "Ây da, con dâu nhà bà cũng sắp có đi..."

Hai người tôi một câu bà một câu vui vẻ trò chuyện.

Chạng vạng, Diệu Diệu được cho là tâm tâm niệm niệm chồng mình.....đang nuốt xuống một cái bánh bao trắng cuối cùng.

Chén thịt trên bàn đã hết, bốn cái bánh bao đã hết sạch, chỉ để lại một cái bánh bao đen sì bị cắn một nửa.

Diệu Diệu sờ sờ bụng nhỏ, nhìn nhìn cái bánh bao đen sì kia, cảm thấy no no.

Thân thể này trên mặt tròn tròn mập mập, nhưng kỳ thật trên người căn bản không có nhiều thịt, mấy ngày nay cũng chưa ăn no, 4 cái bánh bao vừa đủ lấp bụng.

Buổi chiều cô đã đi vòng quanh nhà, dùng chân cọ cọ mỗi chỗ trong nhà, tỏ vẻ đây chính là địa bàn của mình.

Lúc sau kiểm tra một chút tình hình của thân thể này, không ngoài dự đoán không thể vận dụng tu vi, chỉ có một tia tinh lực mỏng manh, nếu tu luyện cũng không thể tăng tu vi..... Phòng chừng thế giới này chỉ cho phép thừa nhận nhiều như vậy?

Vì nghiệm chứng suy đoán, buổi chiều cô đưa linh khí vào trong cơ thể gà, lại tu luyện một chút, xác định linh khí tới trình độ kia quả nhiên không tăng thêm.

Con gà mái gầy có được linh lực vào một cái khỏe mạnh, hơi hơi hạ ngòi xỏm, dùng sức, trứng gà từ mông lăn ra.

Trứng gà?!

Diệu Diệu đôi mắt sáng ngời, giống như trong trí nhớ, nấu trứng gà thành canh uống.

Vừa lúc hơi khát.

"Làm không tồi!" Cô liếm liếm môi, nỡ mẫn khen gà một câu.

Lười biếng là tính cách của mèo, Diệu Diệu lại vỗ vỗ gà, đuổi eo,,chạm rầy từ từ bò lên giường.

Còn bát đĩa...có sạn phân quan thu thập...

Vì thế chờ Tần Trường An trở về định ăn bánh bao trắng ngày hôm qua, dựa vào ánh trăng thấy rõ cửa, phát hiện trong phòng đã sớm tắt đèn, còn khóa cả cửa.

Gõ cửa cũng không có động tĩnh.

Tần Trường An: "....."

Ngoa tào!

Hắn không dám tin tưởng trừng hai mắt, đi tới đằng sau, lui hai bước về phía sau, chạy lấy đà, đập một cái.

Phịch một tiếng, Tần Trường An khinh thường từ trên mặt đất đứng lên.

Ha ha, chỉ như này mà muốn ngăn lão tử về nhà?! Nếu không phải nghĩ đến bạn bao trắng hôm qua còn dư lại, cho rằng lão tử sẽ trở về?

Hắn cọ cọ đế giày, chuẩn bị hưng sư vấn tội:

Người phụ nữ này, lại đi ngủ như vậy, quên cả chồng mình, phỏng chừng bánh bao trắng đều đã nguội lạnh! Không mắng hai câu cô ta muốn lật trời a!

"A!" Hắn đang nghĩ, đột nhiên một lực mạnh mẽ từ phía sau truyền đến, bẻ tay hắn vặn về phía sau, Tần Trường An mặt trực tiếp dán vào trên tường, giữa phản kháng, "Ai ai ai?!"

Đứa nào dám đánh ông!

Diệu Diệu có chút chân chờ, "..... Trường An?"

Đang phản kháng Tần Trường An: ".....???"

Tác giả có lời muốn nói:

Tần Trường An:..... Hoài nghi nhân sinh.jpg

Thuộc tính của nữ chủ: Ham ăn biếng làm, xuống ruộng làm việc lấy lòng mẹ chồng gì đó, không tồn tại.

♥Truyện này ngọt và cực ngọt nhé

♥Mình đọc đến đâu edit đến đấy nên nếu có lỗi sai mấy bạn cmt để mình sửa lại luôn nhé

♥Cảm ơn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Rải cầu lương những năm 70 (2)

"Cô mẹ nó còn dám..."

Tần Trường An giận định nói gì đó, quay đầu, lại mắng không được... Nhìn chăm chú, nuốt nuốt nước miếng: Mẹ ơi, sao tức phụ của hắn đột nhiên lại trở nên đáng yêu như vậy!

Dưới ánh trăng khuôn mặt nhỏ càng thêm trắng nõn, lông mi nhỏ dài...

Gặp quý!

Diệu Diệu phát hiện người này cứng đờ, có chút nghi hoặc, "Anh làm sao vậy??"

Giọng của Tần Trường An không tự giác thấp không ít, "Không, không sao, em buông ra trước đi"

"Ồ." Diệu Diệu lúc này mới nhớ tới, nghe lời buông hắn ra.

Tần Trường An chậm rãi giật giật, xoa xoa cánh tay của mình, đi vào phòng.

Thấy người phía sau không nói gì với hắn, trong đêm đen một mảnh yên tĩnh, nhin nhin, có chút biệt nữ nói, "Com của anh đâu? Em để ở đâu?"

"Hả?" Diệu Diệu không hiểu chớp chớp mắt, "Com gì cơ?"

Cô nghĩ nghĩ, bưng tỉnh đại ngộ, hình như ở đây người phụ nữ phải nấu com, có chút ngượng ngùng, "Em đã quên..."

"Đã quên?!" Tần Trường An khiếp sợ, tiếng mắng thiếu chút nữa buột miệng thốt ra, có thể là giọng nói quá lớn, mấy con chó trong thôn cũng sủa theo.

Diệu Diệu bị dọa tới, lùi về phía sau mấy bước.

Tần Trường An nhìn đôi mắt cô mở to mang theo sợ hãi, giọng nói dịu lại, "Sợ cái gì, anh chỉ hỏi một chút thôi mà."

- - Thôi, nhìn cô ấy cũng không phải cố ý, chính mình trước khi đi cũng không nói buổi tối trở về, ai mà không sai một lần a, hắn là đàn ông sao có thể so đo với cô ấy?

Hắn tự giác lấy cổ, biệt nữ vén tay áo, "Vậy mấy cái bánh bao trắng đâu, anh tự đi hấp..."

Diệu Diệu đôi mắt lúc này mới sụp xuống, chớp chớp trả lời: "Ăn a."

Tần Trường An chán kinh, "Ăn?!"

"A, ăn..."

"Một cái cũng không để lại?!"

"A, không để lại."

Tần Trường An nóng nảy, "Vậy giờ phải làm sao?!"

"Sao em lại ăn hết vậy?"

Trong ánh mắt hắn còn có một chút ủy khuất, bánh bao trắng không phải đều để cho đàn ông ăn sao?! Người đàn ông mới là trụ cột trong nhà. Tần Trường An căn bản không nghĩ tới khả năng cô cũng ăn.

Diệu Diệu ý tưởng cùng hắn hoàn toàn không giống nhau, cũng ủy khuất, "Em không thể ăn sao?"

Cô chần chờ nhìn hắn, "Anh không nuôi nổi em?"

Chẳng lẽ sạn phân này... Không, lão công, không nuôi nổi mình? Mình phải đổi đồ ăn?

Diệu Diệu cũng ủy khuất, rõ ràng sạn phân quan trước kia đều làm đủ loại thức ăn cho cô, muốn ăn cái gì thì ăn cái đó.

Dưới ánh trăng, bị đôi mắt thanh triệt nhìn nhìn, Tần Trường An trong đầu liền nóng lên, cơ hồ muốn nói, sao có thể! Ăn ăn ăn! Muốn ăn cái gì cũng được!

Hắn phí rất nhiều sức mới có thể dùng lý trí áp chế loại xúc động này, ngực vẫn đang đánh trống reo hò, "Đương nhiên không phải, anh chỉ hỏi một chút."

Còn không phải là muốn ăn bánh bao trắng sao?! Tần Trường An hắn chẳng lẽ còn không nuôi được tức phụ nhà mình, để cô không được ăn bánh bao trắng?!

Diệu Diệu ánh mắt sáng ngời, "Ngày mai em muốn ăn!"

"Không thành vấn đề!" Tần Trường An buột miệng thốt ra, máu dồn lên não, "Mua! Ngày mai lên trấn trên mua."

Diệu Diệu, "..... A, cần tiền đúng không?"

Tần Trường An bị ánh mắt sáng lấp lánh của cô nhìn, nháy mắt cảm thấy chính mình cao lớn vô cùng, hắn vỗ vỗ ngực, "Sợ cái gì! Anh có!"

"Anh trả tiền!"

Diệu Diệu vui vẻ cọ cọ hắn, giống như trước đây vui vẻ cọ cọ sạn phân quan, cười nheo lại đôi mắt, "Anh thật tốt ~"

"À, trên bàn còn có cơm, anh nhanh đi ăn!"

"Biết rồi, biết rồi..." Tần Trường An sắc mặt đột nhiên đỏ bừng, lan từ tai đến trên cổ, vuốt vuốt mặt vừa bị cọ, sao, sao có thể cọ hắn a.

Không, không rụt rè...

Ánh mắt hắn có chút ngại ngùng, đỏ mặt đi thấp đèn dầu rồi ngồi xuống bàn, cầm lấy cái bánh bao đen cắn cắn.

Nhưng mà thật đáng yêu a.

Diệu Diệu rất vui mừng, hóa ra Trường An thích ăn bánh bao đen như vậy a, nhìn hắn ăn ngon như vậy! May mà cô đã ăn bánh bao trắng, để lại màu đen cho hắn!

Cô lại từ trong phòng bếp lấy ra hai cái, "Không nên gấp gấp! Còn có! Anh ăn!"

Trường An: "Được được được." Đối xử tốt với hắn, còn lấy bánh bao cho hắn...

Hắn ăn hắn ăn.

"....."

Vì thế, chờ lý trí của Tần Trường An quay lại, lấy lại tinh thần, hắn đã ăn xong 3 cái bánh bao đen... Còn mẹ nó thật khó ăn!

Tần Trường An: "....."

Thanh niên nhìn nhìn bánh bao đen trong tay, trợn mắt há hốc mồm!

..... Hấn vừa mới làm gì?!

Ngu xuẩn ăn ba cái bánh bao đen??

Còn nói muốn cho Lê Diệu Diệu ngày ngày ăn bánh bao trắng??

Còn tự nộp ra tiền riêng của bản thân!

Ngoạ tào?

Ngoạ tào!

Bánh bao trong tay Tần Trường An lăn xuống mặt đất. Hấn, đã, làm, gì?!

Trúng, trúng tà sao?!

Đêm khuya.

Tần Trường An cầm tiền mà hôm nay mình đánh thắng, ngồi ở trước bàn, hoài nghi nhân sinh.

Tiền cược của bọn họ không nhiều, còn lén lút chạy lên núi, người trong thôn cũng không biết, bằng không có khả năng sẽ bị bắt. Có thể thắng 2 khối tiền này thật không dễ dàng!

Kết quả hấn lại nộp...nộp?!

Bạn trẻ Tần đã hiểu đạo lý trong câu nói "Phụ nữ là sư tử Hà Đông", khóc thương cho số tiền mình thắng được, lau mặt đứng lên.

Không được, hấn không thể nộp hết như vậy! Còn không phải là một người phụ nữ sao?!

..... Bằng mọi cách phải giấu đi một nửa!

Hấn ở trong phòng sờ tới sờ lui, xoay vài vòng, giấu trong một góc, lại nghĩ không kín, lại lấy gạch che lại.

Không được, quá lộ liễu!

Đổi nơi khác!

Tần Trường An lại bỏ gạch ra, ở trong phòng đổi tới đổi lui, làm sao bây giờ, để chỗ nào đây?!

Không giấu kỹ về sau sẽ không có tiền vốn để đánh bài! Phụ nữ giấu tiền rất kỹ, đã vào trong tay cô thì không thể đi ra!

"Ngô..." Diệu Diệu đang nằm nhíu mày, tựa hồ bị tiếng bước chân của hấn đánh thức.

Thanh âm kiều kiều mềm mại trong màn đêm yên tĩnh, thấp thấp, từ lỗ tai đi vào lòng người.

Tần Trường An ngẩn người.

Trong phòng yên tĩnh.

Hấn nuốt một ngụm nước bọt, "Diệu, Diệu Diệu?"

Đây là tức phụ của mình... Ngủ một chút không phạm pháp đi..

Diệu Diệu nhắm mi, khó chịu quay đầu né tránh tay hấn.

Bạn trẻ Tần lại nuốt một ngụm nước bọt, vừa bước vừa cởi quần áo, xốc chăn lên chui vào.

Tay có chút run, chạm vào người cô, "Tức phụ?"

♥Tần Trường An: Phụ nữ là sư tử, anh, đáng thương, bản thân nhỏ yếu lại bất lực!

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Rải cầu lương những năm 70 (3)

Trong bóng đêm yên tĩnh.

Diệu Diệu cảm thấy trên người có một bàn tay đang sờ tới sờ lui, có thể là trước kia cũng bị sờ như vậy, hơi thở của người đó còn rất quen thuộc, Diệu Diệu tập mãi thành thói quen trở mình, đề cái tay ở trên bụng nhỏ của mình, meo meo hai tiếng, "Meo meo, ngủ, ngày mai lại nói..."

Tần Trường An sao có thể dừng lại, đáng tiếc ngoài dự đoán của hắn, sau khi tay bị đề xuống, hắn rút thế nào cũng không được...

Tần Trường An: "....."

..... Khó chịu.

Cánh tay bị đề làm hắn khó có thể cử động, sau hồi lâu không cử động được đành cấn vào vai cô để hả giận.

Thơm thơm, mịn màng, còn mềm mại... Tần Trường An đôi mắt lấp lánh, không nhịn được lại liếm liếm..

Muốn hôn hôn ngao ngao ngao...

"....."

Sáng hôm sau.

Sắc trời còn tờ mờ sáng, Diệu Diệu còn chưa tỉnh táo, liền cảm thấy trên người mình có gì đó đè nặng, rất khó chịu.

Cô mở mắt ra, phát hiện người bên cạnh giống như bạch tuộc, một bàn tay đặt dưới cổ, một tay tay ôm eo, nửa cơ thể đặt trên người cô.

Diệu Diệu chớp chớp mắt,..... Cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Bởi vì nói hôm nay muốn đi họp chợ, từ trong trí nhớ cô biết được, Tần gia bên này tương đối hẻo lánh, cách nơi họp chợ rất xa, mỗi lần họp chợ đều phải đi sớm, Diệu Diệu cũng không ngủ tiếp, vô mặt Tần Trường An đánh thức hắn, có chút tò mò, mới lạ rửa mặt.

—— Vẫn là liếm liếm thoải mái, đáng tiếc bây giờ không có lông lông a.

Diệu Diệu vừa đánh răng vừa nghĩ, nhìn chính mình trong gương, tầm mắt đột nhiên dừng lại, roi xuống ở cổ. Cô không khỏi lại gần nhìn kỹ, đây là cái gì a?

Hồng hồng một mảnh, vuốt vuốt còn hơi đau.

Kỳ quái..

Tần Trường An nghĩ đến dư vị tối qua, lại nghe thấy Diệu Diệu thúc giục hắn đi họp chợ, lập tức héo.

Nằm trên giường, nhìn nóc nhà không nghĩ động, tiền của hắn tiền của hắn tiền tiền..... Lập tức không thuộc về hắn, làm sao giờ?!

"Trường An?" Diệu Diệu tiến vào, mới phát hiện hắn còn chưa rời giường, nghi hoặc thúc giục một chút, "Sao anh còn chưa dậy?"

Tần Trường An hữu khí vô lực quay đầu, chột dạ thương lượng, "Tức phụ, có thể..." hai ngày sau mới đi a.

"...Hử? Có thể cái gì?"

Tần Trường An đối diện với đôi mắt trong suốt của cô, "... Có thể lấy quần áo cho anh không."

Tối hôm qua hắn nôn nóng, trực tiếp vứt quần áo xuống đất.

"Đương nhiên có thể."

"Không, từ từ!" Trong chớp nhoáng, Trường An đột nhiên nghĩ ra, đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, nhảy xuống, "Đề anh!"

Tối hôm qua đầu óc nóng lên, còn chưa giấu tiền đi, tất cả tiền đều ở trong đó.

Chết rồi!!

Nhưng đã chậm

Quần bị Diêu Diêu nhặt lên, tiền xu rơi đầy đất, lăn đến dưới chân Diêu Diêu.

Diêu Diêu kinh ngạc tròn tròn mắt, "Nhiều như vậy!"

Tần Trường An khóc không ra nước mắt, "... À ừ, tôi hôm qua thắng nhiều."

Tần Trường An là một người ham ăn biếng làm, cũng không phải lần đầu tiên đi họp chợ, rất có kinh nghiệm mua bánh bao, đưa Diêu Diêu ra ngoài.

Nhà của bọn họ cách cửa thôn hơi xa, xe bò sẽ dừng ở cửa thôn. Lúc hai người đến nơi, trong thôn còn chưa có khói bếp, có người cũng đi họp chợ thấy bọn họ cũng sẽ chào hỏi hai câu.

Thế giới này cũng gần giống với nơi Diêu Diêu ở, lại không hoàn toàn tương đồng. Bên này có thanh niên trí thức xuống nông thôn, cũng có văn hóa cách mạng, còn công xã nhân dân lại không biết vì sao kết thúc rất sớm.

Diêu Diêu mới tới nơi này không lâu, có nhiều người không quen biết, đành học theo Tần Trường An chào hỏi.

Thôn này phần lớn là người họ Tần, hơn nữa Tần Trường An lớn lên đẹp trai, ngoài thôn thanh danh của hắn không dễ nghe, nói là ăn nhậu chơi gái cò bạc ham ăn biếng làm, không ai muốn gả con gái mình cho hắn.

Nhưng ở trong thôn, con nhà như thế nào cũng tốt, trường bối đều lấy cớ cho hắn —— còn không phải là ham chơi chút, tuổi trẻ ai cũng vậy?

"Trường An sao, mang tức phụ đi họp chợ?"

"A, Quốc Trụ thăm cũng đi?"

Diêu Diêu cũng chào theo, "Quốc Trụ thăm."

"A, tức phụ Trường An."

Quốc Trụ thăm cười mỉa mắt, lại nói với Tần Trường An, "Chị dâu Tháng Lợi sắp sinh? Thăm đi trấn trên xem xem, có thể mua chút đường đỏ hay không..."

Niên đại này vẫn đang khuyết thiếu vật tư, đường đỏ ở trấn trên không nhất định sẽ có.

Xe bò đã ngồi gần đầy người, có người còn ôm trẻ con, Quốc Trụ thăm nhìn tình cảnh kia, quýnh lên, vội vàng đi qua, "Đại Ngu! Còn vị trí nào không?"

Người đàn ông đánh xe đằng trước quay đầu lại nhìn nhìn, lại nhìn ba người, "Không sai biệt lắm, mấy người ngồi thử xem?"

Ngồi hai người còn có thể, ngồi ba người quá chật.

Quốc Trụ thăm nhìn nhìn, lại nhìn nhìn hai người phía sau, có chút do dự.

Tần Trường An nhìn đứa bé đang ngồi trên đùi mẹ, lại quay đầu nhìn tức phụ, tầm mắt không tự giác dừng ở trên vai cô, hi, tối hôm qua hắn mới sờ qua...

Hắn tầm mắt dao động, về mặt đứng đắn, "Không sao, thăm ngồi đi, không cần lo cho bọn cháu."

Quốc Trụ thăm lại nhìn hắn, do do dự dự ngồi xuống, không phải bà không biết nhường tiểu bối, chỉ là nơi họp chợ cách thôn quá xa, nếu đi bộ, phỏng chừng phải mất 3, 4 tiếng.

Nhìn vị trí còn dư lại, Tần Trường An ngồi xuống.

Một người vẫn luôn chú ý bên này - nữ chủ miệng cười trào phúng, quả nhiên, vẫn là loại đức hạnh này.

Mọi người cũng quýnh lên, đứa nhỏ này để cho tức phụ của mình đi bộ sao! Không thể được!

Trước mắt bao người, Tần Trường An vỗ vỗ đùi, không kiên nhẫn nói, "Em còn nhìn cái gì? Nhanh lên."

"Ngồi ở đây!"

"....."

Xe bò chạy ở trên con đường nhỏ.

Nếu là lúc này trong dĩ vãng, mọi người trên xe khó tránh sẽ lồi lồi kéo kéo, nói nói cười cười, hôm nay xe bò lại yên tĩnh có chút quỷ dị.

Ánh mắt mọi người đều không tự giác ngó về một phía.

Nói thật, từ trước tới nay rất ít có... đôi vợ chồng nào thân mật trước nhiều người như vậy.

Diệu Diệu trước kia cũng thường ghé vào trên đùi sạn phân quan, cũng không cảm thấy có cái gì không đúng, chỉ là cô đột nhiên nhớ tới, hình thể hiện tại, lớn hơn trước kia rất nhiều.

Cô giật giật, "Trường An, anh mệt không?"

Tần Trường An trong đầu đang nổi đầy bong bóng màu hồng phấn, cả người ngẩn ngơ.

—— Người trong ngực mềm mại không xương, xúc cảm thật tốt, đặc biệt là cô còn giật giật..... Tần Trường An cổ họng nóng như lửa, lảng lảng ừ một tiếng.

Tôi là ai... Sờ thật thích... Tôi đang ở đâu... Thật thoải mái... Tôi đang làm gì...

Lúc sau mới cảm thấy có gì đó không đúng, dưới ánh mắt quý dị của mọi người, hung dữ nói, "Hỏi nhiều! Ngồi im!"

"Bằng không ném em xuống dưới!"

..... Siêu uy nghiêm!

.....

Vote vote vote♥♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Rải cầu lương những năm 70 (4)

Khi đến trấn trên đã là hơn 9 giờ sáng.

Cùng những người trong thôn tách ra, cũng không ước định nơi tập hợp, hiện tại xe đạp là đồ hiếm, ở nơi hẻo lánh như bọn họ rất hiếm thấy, người bình thường đều mua tất cả đồ mà mình muốn mua về.

Đi tới đây đã hơi miễn cưỡng, lúc trở về lại xách thêm đồ, khẳng định không ngồi hết được. Cho nên theo kịp thì lên xe, không đuổi kịp thì tự mang về.

Cảnh sắc trong thành với Diệu Diệu mà nói không mới lạ, hiện tại trên đường cũng không cho bán đồ, vợ chồng son trực tiếp chạy đi mua bánh bao.

Tần Trường An luyện tiết chính mình tiền đánh bạc là không sai, nhưng là một người đàn ông, chủ nghĩa đàn ông của hắn rất mạnh, tiêu tiền vốn phung phí, hơn nữa đã bị Diệu Diệu thấy, lúc mua một chút cũng không tiếc.

Bột mì, gạo, còn chọn loại tốt mua,..... May mà mua không cần đưa phiếu.

Lúc hai người bước ra cửa hàng, lại sờ tiền trong tay, tiền hắn đánh bài với Diệu Diệu lấy tới một ít, gom lại cũng không đủ hai mao.

..... Chút tiền này còn đủ chơi hai ván, Trường An vừa lòng.

Diệu Diệu tâm tư căn bản là không để ở đây, đôi mắt lóe sáng nhìn bột mì, muốn xách lên.

"Đừng động vào" Tần Trường An hô một tiếng, dọa người trong nhảy dựng.

"Đề anh xách." Hắn xách tất cả lên. —— chề cười, nếu đi cùng người khác, khẳng định là mỗi người xách một túi, đều nói, phụ nữ có thể gánh nửa bầu trời, ở nông thôn, nói không chừng sức lực còn lớn hơn cả hắn. Nhưng tức phụ không giống nhau, kia mềm mại nho nhỏ, sao có thể xách loại đồ vật này?

Diệu Diệu nga một tiếng, ngoan ngoãn né tránh.

Người phụ nữ bên cạnh: "....."

Đột nhiên nhận thức được cái gì gọi là chênh lệch.

Tần Trường An ham ăn biếng làm là đối với những người khác, nếu tính thì hắn làm cũng không ít, xách hai túi bột mì hoàn toàn không cần vấn đề.

Hắn vừa lấy dây thừng cột vào sau lưng, vừa nhìn cửa hàng bách hóa bên cạnh, vừa nhìn thấy dây buộc tóc màu đỏ trong cửa hàng, còn mang theo một ít chuỗi ngọc, đặc biệt tinh xảo.

Hắn lập tức dừng chân, hỏi, "Tức phụ, còn mua cái gì không?"

Hắn tuy rằng đang hỏi, lại không đợi người trả lời đã đi về phía kia. Diệu Diệu da trắng, tóc đen, buộc nhất định đặc biệt đẹp.

"Mua cái gì?" Diệu Diệu nghi hoặc.

"Đồng chí!" Tần Trường An gõ gõ quầy, "Giúp ta lấy cái dây buộc tóc kia tôi nhìn một chút."

Nhân viên cửa hàng bị hắn dọa tỉnh, đang muốn trở mặt, nhìn hai người đang đứng trước mặt đứng, lại nhìn, sắc mặt tuy rằng không tốt, cũng không dám nói gì, "Cái này sao?"

"Cái này quy định chỉ có thể nhìn không thể sờ."

Lúc này người bán hàng còn thuộ về nhìn người mà có thái độ khác nhau, trên người hai người tuy rằng không có đồng hồ hay đồ sang trọng, nhưng làn da trắng nõn, nhìn khí chất cũng không giống người bình thường.

Tần Trường An cũng không rời rắm, không kiên nhẫn nhử mồi, "Bao nhiêu tiền, vậy trực tiếp gói lại."

Nhân viên bán hàng cười vui vẻ, động tác nhanh nhẹn gói lại, nhìn hắn, còn nhiều lời hai câu, "Một mao tiền, đây là lấy từ trên thành phố, anh nhìn chuỗi ngọc này, ở đây không nơi nào có."

Một mao tiền có thể nói là rất rất đắt. Hiện tại đại đa số nông dân một chết một sống làm một năm, mới có thể kiếm được mấy khối.

Tần Trường An hoàn toàn không thèm để ý, trực tiếp thanh toán tiền, lấy dây buộc tóc, chân tay vụng về buộc cho cô.

Diệu Diệu tóc dài, rũ đến bên hông, buộc lệch về một bên, hạt châu nhỏ nhỏ trên dây buộc tóc rũ xuống, lóe sáng dưới ánh mặt trời.

Ấn... Tần Trường An vừa lòng chạm vào tóc cô, lại nhìn không được chạm vào mặt, "Đẹp!"

Đặc biệt đẹp!

Diệu Diệu mắt mèo rụt rè mị mị, hận không thể lắc lắc cái đuôi, cọ cọ hắn, "Trường An cũng đẹp!"

Khi cô độ kiếp, hệ thống còn nói, Diệu Diệu là con mèo đẹp nhất trong tộc ~ Trường An thực sự có ánh mắt ~

"Vây, vây sao." Trường An bị cô khen có điểm ngượng ngùng. Tức phụ lại nói trắng ra như vậy.....

Hai người ngây ngốc cười rộ lên.

Nhân viên công tác: "....."

Mặc danh cảm thấy có điểm lóe mắt.

Hai người lấy lại tinh thần, Trường An khôi phục khuôn mặt nghiêm túc của trụ cột gia đình, lại nhìn vài thứ.

Nhân viên bán hàng nói có một thứ rất đắt, gọi là kem bảo vệ da, dùng rất tốt cho da, sau khi dùng sẽ trắng mịn, đến mùa đông cũng không bị nẻ...

Tần Trường An giật mình, nghĩ đến ôn hương nhuyễn ngọc mình sờ tối hôm qua, lập tức định mua.

Nhưng mà, ba mao tiền một hộp,..... Không có tiền.

Tần Trường An lưu luyến, lúc ra đến cửa, gắt gao cầm tay Diệu Diệu, mua! Cần phải mua!

Hắn nhớ ra hắn còn có một bộ bài, bán cho mấy đứa kia có thể kiếm tiền!

Đúng, bán! Bán xong lập tức mua!

Dù sao ở trong tay ai mà chẳng được chơi! Tần Trường An ý chí chiến đấu hùng hục quyết định.

—— Lúc này, hắn đã hoàn toàn đã quên, mấy hôm trước hắn còn ôm bộ bài kia như bảo bối, ai chạm vào người đó phải chết.

Cuối cùng hai người không đuổi kịp chiếc xe kia.

Nhưng Không biết đồng chí Tần Trường An nghĩ tới cái gì, như được bom máu gà, một hơi xách hai túi đồ về nhà.

Lúc này đã là 4 5 giờ chiều, bầu trời còn chút nắng nên không lạnh, Tần Trường An cũng không để Diệu Diệu đun cái gì nước ấm, trực tiếp lấy một chậu nước lạnh, cời quần áo ngồi vào.

... Thoải mái.

Tùy tiện kì cọ mấy cái, cánh tay có chút nhứt, nghe động tĩnh trong phòng, gọi, "Tức phụ?"

"Tức phụ? Diệu Diệu! Lại đây kì lưng cho anh!"

..... Nghe, nghe nói để tức phụ kì lưng đặc biệt thoải mái.

"Em đang dọn dẹp, anh tự kỳ đi." Diệu Diệu là một con mèo yêu sạch sẽ, giống như một con ong cần mẫn, dọn dẹp căn nhà.

Bạn trẻ Tần chep một tiếng, thất thần lau lau hai cái rồi ném khăn tắm vào trong bồn, đứng lên. Hắn một người đàn ông kì kì cái gì.

Hắn lấy quần xà lỏn mặc vào, lau khô nước, đi vào trong phòng.

"...Làm cái gì vậy?" Trong phòng có chút tối, còn hơi nóng, Tần Trường An thò lại gần, trông mắt xoay chuyển, "Em nóng không, anh tắm cho em rồi sau đó lại dọn?"

Diệu Diệu nghe hắn nói dừng một chút, liên tục lắc đầu, "Không tắm không tắm! Việc nhà của Diệu Diệu còn chưa làm xong đâu."

Tắm rửa làm cái gì! Chán ghét nhất! ㄟ ^ ㄟ

Tần Trường An tay không tự giác sờ sờ tay nhỏ của cô, nhéo nhéo, lời lẽ chính đáng nói, "Em xem bàn tay ra đầy mồ hôi rồi này, đừng dọn nữa, tắm rửa xong để anh dọn."

Hắn kéo cô đi ra ngoài, nhẹ nhàng khuyên bảo.

Đúng lúc này, bên ngoài bờ tường có người hét, "Lão tam!"

Một người đàn ông nói to, "Mau mở cửa..." cho em..

Cậu còn chưa dứt lời, liền trừng lớn mắt.

Người này tương đối cao, lúc ấy khi làm bờ tường, Tần Trường An tương đối lười nên không xây cao, người tới cao một chút là có thể trực tiếp ngó vào, lúc này người tới cách bờ tường, trực tiếp đối diện với hai người bên trong.

Chỉ xuyên cái quần cộc, ách, lão tam chuẩn bị tắm rửa??

Tần Trường An dưới đáy lòng mắng con rùa dám phá hồng đại sự của lão tử. Để Diệu Diệu đi vào trong phòng dọn dẹp, mở cửa cho cậu ta, tức giận nói, "Tới làm gì!"

"Sao mặt đen vậy?" Tần Thắng Lợi lấy lại tinh thần, không thêm để ý đi vào, "Lại không nhìn thấy chim nhỏ của anh a!"

Tần Trường An đang chuẩn bị cãi lại, đột nhiên cả người đều rùng mình, dừng chân.

Đợi chút, này mẹ nó không được a!

Thấy hắn thì không sao, này mẹ nó bờ tường thấp như này, vạn nhất thấy tức phụ của hắn thì làm sao bây giờ?!

Nếu Tần Thắng Lợi đến buổi tối, khi đó hắn lại..., con rùa này không phải sẽ thấy hết sao?!

Trường An tức giận, lúc trước con rùa nào xây bờ tường thấp như vậy!

Hắn nghiêng răng nhìn Tần Thắng Lợi, thiếu chút nữa để con rùa này chiếm tiện nghi!

Bờ tường này phải xây lại!

"Thắng Lợi! Có phải là anh em không!" Là thì mai giúp anh xây cái bờ tường ——

"Đúng vậy a a a..." Tần Thắng Lợi thuận miệng đồng ý, xoay đầu, sau đó vèo một chút lui lại mấy bước, ôm đầu hô to, "Từ từ!"

Cậu nuốt nuốt nước miếng, "Em em em, em nói cho anh biết, đánh người không và mặt!"

Tác giả có lời muốn nói:

Tần * đã thú trực giác * Thắng Lợi..... Có sát khí.

—— cảm giác người đối diện muốn đánh vào khuôn mặt đẹp trai của tôi!

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Rải cầu lương những năm 70 (5)

"....." Thiếu năng trí tuệ a.

Tần Trường An về mặt ghét bỏ, ai muốn đánh nó?!

Tần Thắng Lợi nhẹ nhàng thở ra, hậm hực buông cái tay đang ôm đầu xuống.

Sửa sang lại cổ áo, khôi phục lại bộ dạng cao lớn uy mãnh, sờ sờ cái mũi.

Tần Trường An nhìn nhìn, đánh mất ý tưởng hỏi cậu, dù sao hai ngày sau cứ trực tiếp kéo nó tới đây, không tin nó không làm.

Suy nghĩ cẩn thận, Tần Trường An dừng bước, thuận tay dựa vào cửa, ý không cho cậu đi vào nhà. "Tối đây làm gì?"

Có câu nói như nào nhỉ? Phía sau lưu manh phải có côn đồ, nếu Tần Trường An là tên lưu manh, vậy Tần Thắng Lợi chính là tên côn đồ, cậu cũng coi như là một người đánh bài cùng hần.

Tần Thắng Lợi ngạc nhiên, bình thường Tần Trường An đều cho phép cậu mở cửa nhà hần thoải mái, tròng lớn đôi mắt, không dám tin tưởng. "Tam ca! Anh sẽ không quên lời anh nói tối qua chứ!"

—— Tôi hôm qua hần may mắn, thắng rất nhiều tiền, Triệu Tứ thua tiền tự nhiên không cam lòng, nói hôm nay muốn lấy lại.

Hần cũng hưng phấn, tỏ vẻ hôm nay theo chân bọn họ tiếp tục chơi, chắc chắn phải thắng hết tiền vốn của Triệu Tứ.

Kết quả ba người bọn họ chờ từ sáng sớm, vẫn luôn chờ đến bây giờ nhưng ngay cả bóng người cũng không thấy!

Tưởng ở trên núi vui vẻ lắm sao?! Muối sắp ăn luôn bọn họ rồi có được không?!

Nói thật, nếu ba người bọn họ có bài, ba người cũng có thể đánh, cũng sẽ không ngồi chờ hần ở đó, nhưng mà hần không cho mượn a!

Bộ bài đó chính là bảo bối của hần, bình thường chơi còn được, lúc không chơi còn giấu kín hơn cả giấu vợ.

Mấy người bọn họ chỉ có Tần Trường An nhiều tiền, mấy năm nay trong thôn dư dả hơn mấy năm trước không ít, Tần Trường An lại được yêu thương, có thể tích góp mua một bộ bài.

Hần không có ở đây, bọn họ còn chơi cái quỷ gì??"

Lại không dám xuống núi, bởi vì sợ lúc bọn họ xuống núi thì Tần Trường An lại đi lên, vì thế ngồi trên núi cả một ngày, trên người bị muỗi đốt chi chít.

Trở về mới nghe mấy người trong thôn nói, nói Trường An và vợ hần tình cảm tốt, hôm nay hai vợ chồng đi vào trong trấn còn ôm đi.....

Mẹ nó thấy sắc quên bạn!

Tần Thắng Lợi nhìn Tần Trường An từ trên xuống dưới, trong ánh mắt tràn đầy bi phẫn, như đang lên án hần sao có thể làm như vậy.

..... Có thể nhìn ra cậu ta đã tức đến ngóc luôn rồi, bởi vì bình thường cậu ta không bao giờ gọi hần là Tam ca.

Tần Trường An ánh mắt dao động một chút, lại rất nhanh cảm thấy đúng lý hợp tình, này không thể trách hần, tức phụ của hần mềm như vậy, ôm tức phụ thơm ngào ngạt, ai còn có thể nhớ tới mấy người bọn họ!

Kém xa như vậy... Tần Trường An cảm thấy mình làm không sai, người thông minh đều sẽ lựa chọn như vậy được không? "... Còn trách tôi được."

Đột nhiên, hần giật mình, biểu tình trong chớp mắt thay đổi, sửa lời nói, "Àn, đúng là nên trách tôi, chuyện này là tôi không đúng."

Hần vỗ vỗ bờ vai của cậu, như đang tự hỏi, "Mấy hôm nay nhiều việc quá, phỏng chừng không chơi với mấy người được, để ba người cũng không chơi..."

Có chút quá đáng..."

Hắn than một tiếng, cắn chặt răng, "Như vậy, vì chúng ta đều là anh em, tôi nhịn đau bỏ đồ yêu thích, bán bài cho mấy người được không?"

"Gi?!" Tần Thắng Lợi sững sốt, không thể tin được, biểu tình quả thực có thể nói là kinh khủng, "Anh nói gì?"

Đối với bọn họ mà nói, những ngày không được sờ vào bài quả thật rất khó chịu, trước kia hắn hận không thể ôm bài ngủ mà hôm nay lại bán đi?!

Hai đêm trước hắn còn không buông bài ra cơ mà?

Không phải đùa cậu đi?!

Tần Trường An về mặt luyến tiếc, "Tôi cũng luyến tiếc, nhưng chúng ta nhiều năm như vậy, cũng không thể để mấy người không được chơi..."

"Cậu nhìn tôi có phải loại người như vậy không?"

..... Muốn trả lời là có.

Tần Trường An cũng cảm thấy buồn nôn, sau một câu nói chân thành tha thiết cực kỳ, "Thắng Lợi, tôi thật sự muốn chuyển bài cho các cậu."

Tần Thắng Lợi đối diện với hắn, thật sự!!

Cậu nhin không được vui vẻ, lại có chút cảm động, không nghĩ tới Tần Trường An lại tốt như vậy! Trước kia đã trách lầm hắn!

Cậu kích động không biết nói gì cho tốt, "Tốt quá! Anh yên tâm, bọn em tuyệt đối sẽ không để anh thiệt! Em lập tức đi về gộp tiền!"

Tần Trường An kéo kéo khoe miệng, mấy người dám! Mặt ngoài lại không có biểu hiện gì, "Được, tôi tin các cậu mà!"

"Tốt tốt tốt." Tần Thắng Lợi sợ hắn lại đổi ý, lập tức đi ra bên ngoài, "Từ từ, em về lấy tiền ngay đây!"

Về mặt như kiếm được lợi lớn, sợ hắn đổi ý.

Tần Trường An: "....." Chắc, quá ngốc.

—— Mua cái gì mua..... Đánh bài chỉ có bốn người bọn họ, mua hay không hắn đều có thể chơi? Có gì khác nhau a?

Đương nhiên, hắn trước kia cũng rất ngốc. Trước kia rõ ràng đều là bốn người chơi, chỉ có hắn bỏ tiền!

Tần Trường An chấp tay về phía sau, bẹp bẹp miệng, đi vào trong phòng, hắn hiện tại đã biết rõ ~~

Đắc ý, có thể cho tức phụ một sự bất ngờ!

Người không nên có mặt đều đi rồi.

Tần Trường An nhin không được cọ đến bên cạnh tức phụ, "Tức phụ, cậu ta đi rồi..... Chúng ta tiếp tục?"

Hắn cũng không biết tại sao hắn lại như vậy, bắt đầu từ ngày hôm qua hắn đã rất muốn ở bên cạnh cô, sờ sờ ôm ôm một cái giống như lưu manh vậy, cách khá xa một chút trong lòng đã không thoải mái, không thể hiểu được muốn cọ cọ.

Rõ ràng hắn chưa từng như thế bao giờ!

Diệu Diệu không nghĩ ˊ ˘ ˋ

Diệu Diệu liếm liếm lông, biểu tình bận rộn, "Bên ngoài vẫn là ban ngày, có người thấy làm sao bây giờ? Buổi tối tắm."

Tần Trường An cảm thấy cô nói có lý. Ngừng trong chốc lát, nhìn cô đi tới đi lui không quan tâm hắn, giống như hắn không tồn tại, lại có chút hụt hẫng..

Nhìn không được lại cọ tới, "Kia, kia cái gì, tức phụ, buổi tối muốn ăn gì?"

Chỉ muốn ôm tức phụ thôi.....

Diệu Diệu nhẹ nhàng thở ra, cho hắn một cái sáng lạn tươi cười, "Không phải có bánh bao thịt mới mua sao?" Giữa trưa bọn họ đi ăn bánh bao thịt, còn mang về một ít, cũng đủ buổi tối ăn.

Đẹp đến chói mắt.

"A, đúng vậy." Tần Trường An thật lâu mới hoàn hồn, nhéo chính mình một phen, dựa vào gần liền cảm thấy vui vẻ, "Vậy tối nay ăn bánh bao."

"Vậy tức phụ muốn uống gì?"

"Cháo khoai?"

"Có thể a có thể a."

"Hôm nay đi đường có mệt không, chân có đau không a?"

"....."

Diệu Diệu xoay người, để quần áo bắn sang bên cạnh, sắp xếp đồ vật theo ý mình, lúc trở về đụng phải người vẫn luôn đi theo sau. Cô nghiêng nghiêng đầu, "Trường An, anh tránh ra một chút."

Tần Trường An không quá muốn xê dịch về phía sau, rất không vui.

—— cơ thể hắn cũng đau lớn lắm, cũng không chiếm nhiều chỗ a...

Mặt trời dần dần xuống núi, sắc trời tối dần.

Ánh nến trong phòng lập lòe.

"Anh đã đun nước giúp em, đi tắm rửa đi." Có giọng nam ở bên trong nói chuyện.

Diệu Diệu rũ mắt, "Hiện tại tắm có chút lạnh a..."

"Sẽ không." Tần Trường An khụ khụ, bên tai có chút hồng, "Nước đã đun ấm." Lúc này hắn nghĩ nếu cô muốn tắm rửa, vậy không thể dùng nước lạnh như hắn, bèn nhanh chóng đun một nồi.

Đồ ăn hắn không biết làm, nhưng trước kia nấu cơm hắn còn nhóm lửa, đun chút nước chỉ là việc nhỏ.

Diệu Diệu, "Nhưng, em tắm có khả năng sẽ phải đổi nước, một nồi không đủ..."

Trường An: "Anh đun nhiều mà, tức phụ yên tâm..."

Diệu Diệu hấp hời giầy giữa, "Em còn chưa rửa bát đâu..."

"Này tính cái gì, trở về anh làm..."

Diệu Diệu:..... Trường An gì đó, ghét nhất ㄝ ㄝ ㄝ

Diệu Diệu hít sâu hai lần, vươn một chân, chậm rãi vói vào bồn gỗ...

Càng ngày càng gần...

Tần Trường An lấy ra một cái khăn lông, bên tai hơi hơi đỏ lên, cổ vũ bản thân, đó là tức phụ của mình, hắn là đàn ông then thùng cái gì!

Hắn nâng ngực ngực, "Tức phụ! Muốn thêm nước không?!"

Diệu Diệu gạt mình, mũi chân chạm vào nước, lại vèo một chút thu lại.

"....."

Ai?? Từ từ, không có cảm giác như trước??

Diệu Diệu lại thử một chút, ánh mắt sáng lên, thật không có!!

Cô nhanh chóng để chân vào.

Meo meo, hóa ra sau khi biến thành người không giống trước kia a! Tắm còn rất thoải mái!

Sự thỏa mãn khi chinh phục nước tự nhiên sinh ra, Diệu Diệu hừ hừ một tiếng, lớn tiếng nói, "Thêm!"

Tác giả có lời muốn nói:

Diệu Diệu: Nước tính cái gì, Diệu Diệu Đại vương không sợ hãi! Đắc ý.jpg

Trường An:..... Thích tức phụ.

Diệu Diệu biết mình là mèo biến thành người, nhưng tiềm thức vẫn coi mình là mèo, không hiểu được sự khác nhau giữa người và mèo.

(Mèo không thích nước vì nước dính vào lông rất khó chịu, biến thành người liền không giống nhau, đây là cơ hội a.)

-----Vote vote vote

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Rải cầu lương những năm 70 (6)

Tay cô cùng tay hấn hoàn toàn không giống nhau, vừa mềm vừa nộn, phẳng phất như tơ lụa thượng đẳng, chỉ cần hấn dùng lực lớn một chút sẽ để lại dấu vết.

Tay ở trên lưng lưu luyến, dần dần lướt qua bả vai mượt mà, sờ qua xương quai xanh, đi xuống...

Diệu Diệu bị hấn sờ có điểm ngứa, vịn vịn, "Trường An! Ngứa!"

"Nào, nơi nào ngứa?" Tần Trường An bên tai đỏ, thanh âm khàn khàn.

Muốn hấn giúp cô đỡ ngứa hay không...

"....."

"Còn có thể ngứa ở đâu? Chỗ anh chạm vào đều ngứa a!" Diệu Diệu cảm thấy hấn có chút ngốc, vỗ vỗ tay, "Ai nha, mau bỏ tay ra, nước lạnh rồi lấy thêm nước vào đây."

Tần Trường An lấy lại tinh thần, a một tiếng, "Ừ, được được."

Hấn đứng lên định đi vào phòng bếp, lại không biết nghĩ đến cái gì, dừng một chút, duỗi tay nhéo cô một cái, "Khụ, có con muỗi."

"A!" Diệu Diệu đau kêu một tiếng, nhìn người đang vội vàng đi vào phòng bếp, "Tần Trường An!"

"....."

Thật lâu sau, cô cúi đầu nhìn nhìn, dùng tay so sánh, "Sưng lên sao?"

Tổng cảm thấy một bên lớn một bên nhỏ...

..... Thú hai chân đáng chết!

Tần Trường An bụng nước ầm trở về, nhìn cô còn đang cúi đầu, có chút chột dạ, một chút một chút thêm nước ấm, "... Như vậy được không?"

Không, không quá thuần thực, nhéo hơi nặng.

"Như này thì sao, có nóng không?"

Diệu Diệu hất nước vào mặt hấn, "Anh cảm thấy sao?!"

Tần Trường An nhìn nhìn xung quanh, phát hiện không ai, ăn nói khép nép, "Vừa lúc, có muốn hất thêm vài cái không ~"

Diệu Diệu cảm thấy hấn càng ngốc. —— nào có người bị hất nước vào mặt, còn yêu cầu tới lần thứ hai.

Ai, đàn ông chính là sinh vật ngu ngốc a!

Thôi, bây giờ cô đã là người, người này hàng thật giá thật là chồng của mình. Tuy rằng không hiểu trong trí nhớ nguyên thân vì sao có ăn ngon cũng để phần hấn, cũng không hiểu tại sao lại biến thành như vậy.....

Nhưng cười cũng đã cười, cô sẽ phụ trách!

—— Người ta nói, hiện tại là xã hội chế độ một vợ một chồng!

Mèo không phụ trách không phải là mèo tốt!

Phụ trách Diệu Diệu dùng một loại ánh mắt bất đắc dĩ lại sùng ái nhìn hắn, "Anh đi vào trong phòng đi, nhớ rõ lấy chìa." "

Ngô, dù sao cô cũng không mệt! Hơi thở của người này giống sạn phân quan, tuy rằng hơi ngốc, nhưng cũng không chán ghét ~

Quan trọng nhất, cùng những người khác ở bên nhau, thứ tốt đều phải để cho hắn, nhưng cùng sạn phân quan ở bên nhau, phụ trách ăn ngon là Diệu Diệu nha!

..... Diệu Diệu có chút muốn lên mặt.

Tần Trường An??

Ánh mắt này,, tổng cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Ánh sáng ban mai chiếu vào trong phòng, chiếu đến trên mặt người trong phòng.

Tần Trường An mơ mơ màng màng tỉnh lại, ngáp một cái. Sau đó về mặt ảo não.

Tối hôm qua hắn vốn định làm mấy chuyện thân mật với tức phụ, đáng tiếc sau khi nằm xuống giường, tự nhiên cảm thấy mệt mỏi, thế nhưng không đến hai phút đã ngủ!

Người luôn là như vậy, lúc ghen thì không cảm thấy mệt, vừa thả lỏng thì con buồn ngủ ập tới. —— một đoạn đường đi về cũng không ngắn, cho dù hắn thường xuyên làm việc cũng cảm thấy mệt.

Hắn quay đầu nhìn về phía người đang ngủ say bên cạnh, lặng im một lúc, duỗi tay qua...

Hiện tại sắc trời còn sớm đi.....

Diệu Diệu cảm thấy là lạ tỉnh dậy, còn không hoàn toàn mở mắt ra đã không tự giác ngó một tiếng...

—— Quần áo của cô không có, một cái đầu đang chôn trong ngực...

Diệu Diệu cái mũi ngửi ngửi, hàm hồ hỏi, "... Anh động dục lạp?" Có mùi động dục.

Cô nghĩ nghĩ, bình tĩnh đại ngộ, vươn cánh tay cời quần áo của hắn.

Hệ thống ngủ say mấy ngày vừa tỉnh lại, cảm thấy có chút khát nước, bò dậy ăn miếng dưa, lơ đãng nhìn ra bên ngoài...

"....."

Hệ thống sợ tới mức dưa đều rớt.

Ngoa tào!

Mẹ, nó mới ngủ bao lâu con mèo ngu ngốc này đã cùng người khác làm a?! Còn kịch liệt như vậy!

Nó vốn dĩ tỉnh dậy định nói không cho yêu đương... A a a a! Sao ký chủ này lại không có tiết tháo như vậy?!

Ô... Hệ thống mắng xong, héo.

Muốn khóc, sau khi trở về nó phải nói với người kia như nào a?

"Muốn ăn gì nữa hay không?" Tần Trường An thần thái phi dương, nét mặt toả sáng, làm xong cơm, bế Diệu Diệu để cô dựa vào người mình, thổi nguội một thìa cháo dứt.

Nhìn cô ăn mà cảm thấy như mình đang ăn sơn hào hải vị, thỏa mãn không chịu được, lại thổi nguội một thìa nữa, "A, cẩn thận nóng."

Ai nha, sao tức phụ nhà mình lại đáng yêu vậy?!

Tần Trường An nhin không được dạt dạt đắc ý, lại hôn hôn vào má cô, cười ha ha.

Diệu Diệu không cần động dậy, lười nhác ăn cháo, liếm liếm môi, lại lần nữa ca ngợi bản thân cơ trí.

Hệ thống lại rên rĩ.

Diệu Diệu nuốt cháo, vui vẻ, "Nhất Thống, mi tỉnh rồi!"

Nhất Thống hữu khí vô lực, "Đừng quan tâm tôi, làm tôi lẳng lẳng."

"Được." Diệu Diệu ngoan ngoãn gật đầu, sợ chính mình nhìn không được, nghĩ nghĩ, trực tiếp kéo hắn vào phòng tối, phòng tối yên tĩnh nhất.

Nhất Thống: "....." MMP!

Sửa bờ tường không giống giống xây nhà.

Ở nông thôn, có người sửa nhà phần lớn mọi người sẽ đi hỗ trợ, nhưng sửa bờ tường đều là tự mình lấy ít bùn về sửa, nếu làm nhanh thì một ngày là xong.

Trường An vui vẻ đi rửa bát, ở trên môi Diệu Diệu gặm gặm, không đánh thức cô, vô cùng cao hứng để cô ngủ tiếp, chính mình đi ra mượn xe bò kéo bùn.

Tần Trường An rất dễ dàng mượn được xe bò, không bao lâu đã kéo về một xe bùn. Sửa bờ tường rất đơn giản, phần lớn người trong thôn đều biết, hắn xách ít nước, dầm lên ghé trát bùn.

Làm xong một nửa lại cảm thấy không đúng, có góc hay không. Một mình hắn làm chậm, mặt trời nóng như vậy, tìm một người làm cùng a.

"Nhị Đản!" Tần Trường An nhìn xung quanh, gọi một đứa bé đang ở gần đó tới.

Trong mấy đứa bên bờ sông có một đứa gãi gãi đầu, đầu xoay chuyển, liền thấy bên kia tường lộ ra một người...

"...Anh Trường An, sao?" Bé chạy tới.

Tần Trường An vẫy vẫy tay, lấy ra một viên kẹo, "Giúp anh gọi anh Thắng Lợi tới, viên kẹo này cho em được không?"

"Được ạ!" Nhị Đản ánh mắt sáng lên, nuốt nước miếng, cất bước chạy, "Anh Trường An chờ em, em lập tức gọi người đến!"

Không bao lâu, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy giọng nói nôn nóng của đứa bé, "Ai nha, anh Thắng Lợi chậm quá! Nhanh lên a!"

Hai người một cao một thấp xuất hiện.

"Anh Trường An! Em gọi anh Thắng Lợi tới!" Đứa bé chạy nhanh tới, hồng hộc chạy bên cạnh Trường An.

Tần Trường An cho hắn viên kẹo, mở cửa cho Tần Thắng Lợi.

"Gọi em làm gì?! Không phải không bán nữa chứ!" Tần Thắng Lợi dè dặt thanh âm, có chút cảnh giác, "Chúng ta nói rồi, không được đổi ý..."

Trường An liếc cậu, cười nhạo, "Đổi ý cái gì? Chuẩn bị xong tiền tôi lập tức đưa cậu."

"Vậy thì tốt." Tần Thắng Lợi nhẹ nhàng thờ ra, "Vậy tìm em làm gì?"

Trường An lấy công cụ xây tường đưa cho cậu, "Đương nhiên tìm cậu hỗ trợ a."

Hắn nói, "Không phải giữa trưa quá nóng sao? Giữa trưa nghỉ, muốn xong trong hôm nay một mình tôi làm có thể không được, hai người chúng ta làm khẳng định xong."

"Sửa tường?" Tần Thắng Lợi kinh ngạc, sửa cái tường chỉ là chuyện nhỏ, hai vợ chồng làm một ngày là xong, còn chưa thấy ai tìm người hỗ trợ chuyên nhỏ này.

Tất nhiên cậu sẽ giúp, cầm công cụ thuận miệng hỏi cậu, "Vậy chị dâu đâu?" Việc này không phải là vợ chồng nên làm cùng nhau... không ở nhà?

Người phía trước nói như việc đương nhiên, "Đang ngủ a."

"Ngủ?!" Tần Thắng Lợi dừng chân, kinh ngạc, "Chị dâu không làm?"

Đùa cậu đi đi, vợ nhà ai lười như vậy, để chồng làm việc còn mình ngủ đến giữa trưa?!

Tần Trường An càng kinh ngạc: "Sao cô ấy có thể làm được?!"

"Làm việc này mệt lắm a."

Tần Thắng Lợi: ".....???"

Cậu nhìn về mặt đương nhiên của hắn, quả thực cả người đều ngốc, "Anh nói thật? Em thật sự không nghe lầm?"

Mệt thì không phải làm?

Trước kia Trần Duyệt Duyệt làm nũng hấn mà hấn còn châm chọc người ta đều quên? Hấn còn nói: "Ai không mệt a. Bởi vì mệt nên không phải làm việc. Sao có thể ham ăn biếng làm trốn tránh lao động như vậy?"

Còn có, "... Vậy tôi thì không mệt?"

Tác giả có lời muốn nói:

Trường An.....Cậu có thể so sánh với tức phụ của tôi sao, phải tự biết lượng sức mình chứ??

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Rải cầu lương những năm 70 (7)

Tần Thắng Lợi từ trong ánh mắt hấn nhìn ra: "....."

Tâm tình lúc này chỉ cần hình dung bằng một câu: Mẹ!

Cậu vô ngữ một lúc lâu, mới lau mặt, "... Làm việc đi."

Giữa trưa.

Tần Thắng Lợi tròn mắt há hốc mồm nhìn Tần Trường An vừa hát vừa nấu cơm, làm xong còn đưa vào phòng, thậm chí còn tiệc nuối, hấn không thể dứt cô ăn no.

Tần Thắng Lợi toàn bộ thế giới quan đảo lộn...

... Nếu ở nhà người khác, loại phụ nữ này sẽ bị mắng chết có biết không? Thậm chí cô ăn bánh bao trắng hay bánh bao đen cậu còn chưa chú ý tới.

Đổi lập, Trường An tỏ vẻ khinh bỉ.

Chắc, con rùa không kết hôn tóc vừa ngắn kiến thức lại hạn hẹp.

Nếu hôm nay tức phụ có thể rời giường hấn mới không vui có biết không? Ngủ đến bây giờ là đang khẳng định năng lực của hấn, hấn cao hứng còn không kịp...

Hơn nữa, nói thật, tức phụ mệt vì hấn, hấn nấu cơm cho tức phụ thì làm sao? Lại không phải người ngoài, làm chuyện đó với người ngoài thì mặt mặt, giữa hai vợ chồng người ta gọi là tình thú.

Giờ khắc này, Tần Trường An hoàn toàn đã quên trước kia bản thân nói năng hùng hồn như thế nào.

Dù sao Tần Trường An chỉ cần nghĩ đến vì sao cô không rời giường, không không không, chỉ vừa nhìn thấy Diệu Diệu, liền nhịn không được thỏa mãn muốn cười, nấu cơm tính cái gì? Vui về!

Chỉ ước gì cô ngủ tiếp đến buổi tối để khôi phục thể lực đâu.

Diệu Diệu cuối cùng cũng không như hấn mong muốn ngủ đến buổi tối.

"... Tỉnh?" Trường An thấy cô đi ra, trước mắt sáng ngời, "Nghỉ ngơi thế nào? Còn mệt hay không?"

Mồ hôi trên trán rơi xuống làm ướt tóc hấn, tràn đầy hormone nam tính, Diệu Diệu không thể hiểu được bẹp bẹp miệng, cầm lấy một cốc nước đi qua, lau tay lau mồ hôi cho hấn, "Nóng không..... Uống nước?"

Bạn lữ của cô thật là gọi cảm! Phải chăm sóc thật tốt ~

Tần Trường An sững sốt, đột nhiên không hiểu hơi ngượng ngùng, rồi lại không chế không được muốn gần gũi cô, không lau tay tiếp nhận cốc nước kia, mà là cọ đến bên cạnh cô để cô dứt, "Tay của anh hơi dơ, cứ uống như vậy đi."

"Được rồi." Diệu Diệu nhìn tay hấn dính bùn, bưng tỉnh đại ngộ, mắt mèo cong cong.

Hai người cứ như vậy một người đút một người uống, một ngậm lại một ngậm, rõ ràng không nói gì nhưng xung quanh lại tràn đầy bong bóng hồng phấn. Tựa như thiếu niên thiếu nữ ngây thơ trong tình yêu, cầm cầm tay nhỏ, bầu không khí ngọt ngào làm cả độc thân tức chết.

Một chén nước uống xong.

"Còn khát không?" Diệu Diệu hỏi.

"Không... Không." Tần Trường An sửa miệng, "Không khát lắm".

"Vậy lại uống!" Diệu Diệu mi mắt cong cong.

Tần Thắng Lợi:.....

Tần Thắng Lợi nhìn rồi lại nhìn, mới không nói ra:

Đậu má, vừa mới nói khát đi phòng bếp uống một bụng nước không phải là mi sao.

Không sợ no vỡ bụng?!

Bị Tần Thắng Lợi vẽ mặt táo bón nhìn chằm chằm, Diệu Diệu thử nâng cốc nước, "Ách, Thắng Lợi, muốn uống nước sao?"

Tần Thắng Lợi: "..... Không cần cảm ơn."

... Cậu no rồi.

Lúc sau hai người tiếp tục xây tường, Diệu Diệu ở trong sân đi tới đi lui.

Lại nói tiếp, từ tối hôm qua, cô đối với căn nhà này không hề có cảm giác... lạ lẫm, mà lại cảm thấy đây là ổ của cô.

Cho nên, tất cả mọi thứ ở đây đều là của cô, ví như con gà mái hơi gầy, còn có vườn rau sau nhà..... Đây là của cô.

Không thờ ơ như hai ngày trước, Diệu Diệu rất có hứng thú ngồi xỏm trước mặt con gà mái kia.

Ngôi nhà này mới xây nên rất trống trải. Sân trước giống các nhà trong thôn, chiếm vị trí rất lớn, đằng sau trồng ít rau nuôi gà, con gà đang nằm một mõi ở một góc, thấy cô tới gần, đột nhiên vèo một tiếng chạy tới phía cô kêu một tiếng.

Động vật rất mẫn cảm với linh khí, linh khí đại biểu cho sự sống, Diệu Diệu tu luyện lâu như vậy, tuy rằng trong thân thể chỉ có thể lưu lại một tia linh khí chậm rãi tắm bổ thân thể.

Diệu Diệu đút cho con gà mái ít rau, cũng không tiết kiệm, đưa một tia linh khí vào trong cơ thể nó ——

Gà mái hơi hơi nhắm hai mắt, cánh hường thụ giật giật, tinh thần sáng láng kêu vài tiếng, đột nhiên ngồi xỏm đẻ ra hai quả trứng..

Diệu Diệu lại nhìn nhìn vườn rau, nói là vườn rau, không bằng nói là mấy khối đất nhỏ, còn hơi khô, rau thiếu nước ừ rồi.

Cô nghĩ nghĩ, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh.

Mặt trời nóng bức. Nhân nhặt linh khí theo Diệu Diệu hít thở chậm rãi di chuyển trong cơ thể, linh khí dư thừa tụ tập ở xung quanh.....

Rau xanh cùng gà mái đều không thể hấp thu tu luyện, Diệu Diệu chỉ có thể để linh khí làm chúng nó thoải mái, nhưng như vậy cũng đủ rồi..

Diệu Diệu để lại một tia linh khí trong cơ thể rồi nhìn xung quanh... Cô vừa lòng nhìn gà mái cùng rau xanh tràn đầy tinh thần.

Nghĩ nghĩ, cô tìm thùng nước trong nhà, "Trường An, trong nhà còn nước không?"

Tần Trường An từ phía trên nhảy xuống, "Có a, em muốn làm gì?" Hắn buổi sáng mới đi xách một lu.

"Đất trồng rau có hơi khô, em tưới thêm chút nước." Cô đi đến lu nước nhìn nhìn, chớp chớp mắt, "... Vậy anh có đủ dùng không a?"

Hình như không nhiều lắm ai..

"Đủ!" Tần Trường An cười, xem cũng chưa xem lu nước kia còn nhiều hay ít, "Em dùng, dùng hết anh lại đi xách, rất đơn giản."

Diệu Diệu cầm tay hắn, đưa vào một tia linh khí, "Đừng quá mệt ~"

Tần Trường An nhìn mới không làm chính mình cười quá rõ ràng, không nhìn được khế meo meo cọ cọ, "Àn, đã biết ~"

Ai nha, hắn cúi đầu nhìn nhìn, cảm thấy cả người một lần nữa tràn ngập sức lực. Hắn nghiêm túc lại, không nghiêm túc thành công, vui vẻ cười tươi, ân,

đẩy nhất định là sức mạnh của tình yêu!

Bờ tường cũng không lớn, hai người đàn ông chân tay nhanh nhẹn, lúc chạng vạng, cũng đã xây xong.

Com chiều tắt nhiên muốn mời, Trường An hai người mệt mỏi vừa ăn bánh bao vừa uống canh cảm thấy ngon hơn mọi ngày.

Sau khi com nước xong, trong thôn đột nhiên có người thông báo, nói là sau khi ăn com thì tập hợp lại, có chuyện muốn thông báo.

Loại thông báo này chỉ cần một người đi là được, bên ngoài có chút tối, Tần Trường An cũng không để Diệu Diệu đi ra ngoài, cầm mấy cái bánh bao trắng đi ra ngoài.

"Chuyện gì a?"

Trên đường thỉnh thoảng có người thảo luận, "Không biết, đến nơi sẽ biết thôi."

"Đi nhanh lên rồi về sớm." Tần Trường An quay đầu thúc giục Tần Thắng Lợi ở phía sau.

Chắc, hỏi xong liền đi luôn, thật là, chậm trễ hấn bồi tức phụ.

Tần Thắng Lợi: "..... Anh không mệt sao?"

Tần Trường An nghĩ nghĩ, "Có thể là..." sức mạnh của tình yêu.

"Tính, cậu hỏi cái này làm cái gì, độc thân lại không hiểu." Hấn nói được một nửa lại không nói nữa, về mặt trào phúng.

Tần Thắng Lợi: "....."

Nga, ha ha.

Nói thật, sao hấn lại có thể sống đến bây giờ?

Tần Trường An một đường thúc giục, cho nên hai người không đi chậm, đến tương đối sớm, đến nơi Trường An đã bị mẹ gọi kéo tới nơi khác.

"Mẹ!" Tần Trường An cầm bánh bao trắng đưa cho bà, "Mẹ tới vừa lúc, cầm ăn."

"Thứ gì?" Bà mở ra thấy, về mặt cảm động, lại đẩy trở về, "Ai! Trường An thật hiếu thuận! Mẹ không ăn, con để lại ăn, a!"

Đầu năm nay, bánh bao trắng là đồ ngon ít người có thể cho!

Tần Trường An không kiên nhẫn đẩy tới, trực tiếp nhét vào trong tay bà, "Trong nhà còn có, đừng để con lo lắng, mẹ ăn." Hấn keo kiệt, nhưng cho mẹ còn không cho được?

Một lần cho nhiều mẹ khẳng định sẽ hồi linh tinh, vì tránh cho phiền toái, khi nào mẹ ăn xong lại cho là được.

Hấn trực tiếp dời đề tài, "Mẹ, lần này mở họp có chuyện gì..."

Bà cảm động sắp rơi nước mắt, vừa nghe thấy, đột nhiên vỗ đùi, mặt cười như hoa, "Chuyện tốt, chuyện tốt a Trường An!"

Tác giả có lời muốn nói:

Tần Trường An: Muốn về nhà 丿 ^ ㄥ

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Rải cầu lương những năm 70 (8)

"Ba con không phải vừa đi họp về sao?! Bên trên có chính sách, nói là về sau nuôi gà vịt gì đó đều không hạn chế, muốn nuôi bao nhiêu cũng được, chính sách tự do giao dịch cũng tuyên bố..."

Tự do giao dịch cùng nuôi gà vịt gì đó kỳ thật từ hai năm trước cũng đã có tiếng gió, mấy năm nay quần càng ngày càng lỏng lẻo, thực sự có tự do giao dịch cũng không bắt.

Nhưng còn chưa chính thức tuyên bố, còn không xác định thật hay giả, nhân dân cũng không dám làm

"Lần này đã tuyên bố chính sách, nhất định không phải giả!"

Bà cười nói nhỏ, "Vợ con không lâu sẽ có thai, đến lúc đó mới nuôi thì hơi chậm, hiện tại bắt đầu nuôi, mấy tháng sau gà đẻ trứng dùng là vừa!"

Trước kia một nhà chỉ có thể nuôi một con, hơn nữa gà ăn cũng không được tốt, mấy ngày mới đẻ trứng, trẻ con cũng không được ăn nhiều, dinh dưỡng của phụ nữ mang thai không được đầy đủ, đứa bé sinh ra rất gầy nhỏ...

Cháu trai của bà sao có thể như vậy! Trứng gà cần đủ ăn! Một ngày ăn ba quả! Trắng trẻo mập mạp!

Tần Trường An tâm tư vừa động, trong lòng nóng nóng, con hấn.. Con của hấn và Diệu Diệu..

Mặt ngoài lại không biểu hiện ra ngoài, mạnh mẽ, "Thị trường lúc đó đã mở, đến lúc đó lại mua không phải là được sao."

Bà hận rèn sắt không thành thép, "Nhưng rất đắt a! Lại nói mỗi nhà một con gà, con cho rằng có bao nhiêu để bán, con ép bán được sao?!"

"Vây a." Tần Trường An thất thần nói, "Vây mẹ giúp bọn con..."

Muốn nói có lợi cho phụ nữ có thai, ngoài trứng gà nuôi, còn có trứng gà rừng. Hấn nhớ rõ bọn họ trong thôn trước kia cũng có người nuôi, hình như là bắt từ phía sau núi?

Nhưng mà tương đối khó bắt...

"Nuôi nhiều một chút."

Đáng tiếc bà không nghe thấy, thấy hấn thất thần, chỉ nghĩ hấn không muốn nghe, trong lòng bà, con bà không thích mấy vấn đề này, không muốn nghe cũng được, đến lúc đó bà chăm

Bà ghi nhớ việc này, chuẩn bị nói sang chuyện khác, lại không nhịn được nói đến chuyện bánh bao, "Hôm trước mẹ đi đến nhà con, vợ con còn đang hấp mấy cái mìn thầu này, con về không ăn sao mà lại đưa sang đây?"

"A? Bốn cái kia..." Tần Trường An hoàn hồn, "Bốn cái kia con ăn rồi, muốn ăn tiếp nên đến trấn trên mua về, bốn cái này là mới."

Hấn không ngờ, nếu mẹ biết bốn cái bánh bao kia bị Diệu Diệu ăn trong lòng nhất định không cao hứng, ấn tượng với Diệu Diệu khẳng định không tốt.

Còn chuyện đi mua bánh bao trắng, hấn nói mình muốn ăn thì không phải chuyện lớn gì, nhiều nhất cũng chỉ bị nói hai câu, nhưng Diệu Diệu đòi mua chính là phá sản..... Tuy hấn cũng không cảm thấy như vậy.

Nói đến cùng vẫn là bởi vì trong nhà nghèo, bởi vì nghèo, cho nên ăn bánh bao trắng là phá sản, nếu giàu, đừng nói ăn bánh bao trắng, mỗi ngày ăn gà vịt thịt cá người ta cũng không nói Diệu Diệu.

Trường An đột nhiên hiểu ra, —— hấn không có chí hướng lớn gì, nhưng vì để Diệu Diệu có thể tùy ý ăn gì đó mà không bị người ta nói, hấn cũng phải cố gắng.

Bà cảm động nước mắt rung rung, vợ Trường An đối xử với nó thật tốt a, đến nỗi muốn ăn bánh bao trắng..

Bà không nói gì, không nhẫn tâm nói nó, Trường An của bà muốn ăn thì ăn đi, cùng lắm thì hai ngày nữa đưa chút tiền cho nó!

Lại nói hai câu, không chờ đại hội bắt đầu, Trường An đã chào ba mẹ đi về trước, về đến nhà vẫn còn đang suy nghĩ.

Đột nhiên, rầm!

"Ai!" Tần Trường An ai một tiếng, che lại cái trán.

Đau quá.

Nghe tiếng, Diệu Diệu từ trong chăn nhô đầu ra, thấy hấn đang đứng trước cửa che trán, hình như là không cẩn thận đâm vào cửa, "Trường An, làm sao vậy?"

Tần Trường An khụ một tiếng, buông tay, "A, không có chuyện gì."

Còn không phải là bị đụng phải một chút, với hấn mà nói chuyện này tính là cái gì,, khụ, ngay cả tính cũng không thể nói, rất ảnh hưởng tới hình tượng trong lòng tức phụ a.

"Vây là tốt rồi." Diệu Diệu xóc lên chăn, vỗ vỗ bên cạnh, nháy mắt mở ra hai tay, "Mau lên đây, em muốn ôm một cái ~"

Ôm hấn thật thoải mái ~

Tức phụ mở hai tay muốn ôm một cái, có thể nắm được sao? Dù sao hắn không nắm được, Tần Trường An đầu óc lập tức trống rỗng, được được, ôm một cái đều cho, hôn một cái đều cho, muốn cái gì cũng cho, mạng cũng cho em.

Còn những chuyện khác, chờ ngày mai tỉnh ngủ lại nói.

Sáng sớm hôm sau, lúc Diệu Diệu tỉnh lại, Trường An đã không ở.

Trước cửa xiêu xiêu vẹo vẹo dùng que củi viết vài chữ, nói là hắn không ở nhà, đừng lo lắng, khả năng muốn tới buổi tối mới trở về, buổi trưa không cần chờ hắn.

Diệu Diệu đã biết người cùng mèo không giống nhau, cũng không sợ lửa như trước, còn khá tò mò, dựa theo trí nhớ của nguyên thân làm từng bước một.

Giống tay nghề của nguyên thân, Diệu Diệu chính mình học làm không a sao, nhưng bánh bao vẫn hấp được.

..... Diệu Diệu lại muốn lên mặt.

Giữa trưa Tần Thắng Lợi tới một chuyến, hỏi qua Diệu Diệu, biết Trường An không ở nhà, cũng không nói gì, chỉ nói buổi tối lại đến một chuyến rồi đi.

Ánh mặt trời ấm áp, Diệu Diệu theo thường lệ đưa linh khí vào cơ thể con gà mái kia, sau đó dưới ánh mặt trời mơ màng tu luyện lại.

Luyện đã lâu, Diệu Diệu có chút nhàm chán.

Ài, thật nhớ Trường An nga.

Chờ đến chạng vạng, thái dương dần dần xuống núi, mới thấy bóng người trở về.

Trường An đẩy cửa ra, có chút hưng phấn lau mồ hôi, "Tức phụ tới đây!"

Hắn để chiếc túi trên lưng xuống mặt đất, "Cục tác!" Trong túi hình như là vật còn sống, ở trong túi nhảy nhót, phát ra tiếng kêu.

Diệu Diệu nhìn hắn một đầu mồ hôi, đột nhiên có chút không vui, ề ề. Cô bĩu môi giúp hắn xoa xoa mặt, đưa linh khí vào cơ thể hắn, "Không biết ngồi xuống nghỉ ngơi một lát a,..... Mệt sao, có nóng hay không?"

"....."

Tần Trường An bên tai đột nhiên biến đỏ, hiện ra vài phần ngại thẹn, ánh mắt dao động, chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, mềm mại, hắn vươn tay cầm tay cô, "Không mệt, thật sự."

Cả người đều là mồ hôi.

"Gạt người." Diệu Diệu đưa linh khí vào, toàn thân hắn sắp ướt đầm mồ hôi.

Diệu Diệu xốc quần áo của hắn lên, bắt tay vói vào sờ sờ.

Trường An: "....."

"Cục tác!"

"....."

Thật lâu sau, hắn mới nhớ tới đồ mình mang về.

"Đúng rồi, anh bắt gà về!" Trường An bụng bát com, đột nhiên vỗ vỗ đầu.

"Gà?" Diệu Diệu chớp chớp mắt, tò mò đi theo phía sau hắn, "Cái gì gà? Nhà của chúng ta không phải có gà sao?"

"Không giống nhau!" Trường An cầm túi, bắt lấy con gà bên trong, "Em nhìn xem."

Diệu Diệu thò qua nhìn, hai người đầu chạm trán ngồi xổm phía trước con gà.

Tần Trường An như hiển vật quý, "Gà này là gà rừng, trứng có dinh dưỡng hơn so với gà bình thường, nghe nói tốt cho phụ nữ và trẻ nhỏ."

Hắn đắc ý cười, có ý muốn được ken thưởng, "Loại gà này chạy rất nhanh, bình thường rất ít người bắt được." Nếu không phải hắn thường xuyên ở trên núi, chắc cũng không bắt được.

"Thật sự?!" Diệu Diệu ngạc nhiên, chân thành cọt cọt hắn, trong ánh mắt tràn đầy tinh quang, "Trường An giỏi quá!"

"Giỏi hơn những người khác nhiều ~"

Trường An: "....." Có chút ngượng ngùng ~

Hắn chột một chút hôn hôn Diệu Diệu, rất là " thành thực ớn trọng " nói suy nghĩ của mình, "Mấy ngày nữa chờ nó đẻ trứng, lại đẻ nó ấp trứng, ấp ra gà đều nuôi, mấy tháng sau có thể có đủ trứng cho em ăn."

Đến lúc đó Diệu Diệu cùng con nhất định đều trắng trẻo mập mạp ~

Diệu Diệu gật đầu, cười cong mắt, "Được a ~"

Cô đưa linh khí vào cơ thể gà rừng, sờ sờ nó, tràn đầy chờ mong, "Ta cho mi ăn no, mi phải đẻ trứng nha!"

Trường * ngốc nghếch * An thò lại gần: "Không thành vấn đề, tức phụ cho ăn nhất định mỗi ngày đẻ hai trứng!"

Gà: "....."

Tác giả có lời muốn nói:

Gà rừng:..... Cứu mạng! Lão tử là gà trống!

Sẽ không đẻ trứng XD.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Rải cầu lương những năm 70 (9)

Gà là gà trống mấy ngày sau hai người mới phát hiện.

Tuy gà trống không giống với gà mái, nhưng hai người lúc đó cũng không chú ý, hơn nữa gần nhất Tần Trường An vẫn luôn suy nghĩ làm cách nào để kiếm tiền cho nên cũng không để ý vì sao mấy ngày nay nó không đẻ trứng.

Giữa trưa hôm nay.

Diệu Diệu đang cho gà ăn ở sân sau, gà mái sau khi có linh khí cũng không ăn nhiều, tùy tiện ném cho nó vài cọng rau là được, rau xanh cũng càng ngày càng tươi tốt, bọn họ cùng gà ăn không thiếu.

Tần Trường An sau khi trở về thì thay quần áo rồi ra sân sau tìm người.

Hiện tại sân sau đã có thêm một cái đình nhỏ, thực xấu, cũng không lớn, chỉ có mấy cái giá gỗ phía trên có cỏ tranh, có thể che nắng, bình thường Diệu Diệu hay nằm ở đây.

"Tức phụ!" Trường An trong tay cầm một cây kẹo hồ lô, còn có một túi điểm tâm nhỏ, đặt ở trước mặt cô, "Ăn cơm chưa?"

"Ăn rồi." Diệu Diệu cầm kẹo, cho hắn một nụ cười vui sướng, ăn một viên, hưởng thụ nheo lại đôi mắt, đưa kẹo đến bên miệng hắn, hàm hồ nói, "Cùng nhau ăn."

Tần Trường An nhìn cô ăn vui vẻ, nhéo nhéo tay cô thỏa mãn cười rộ lên, thấy cô ăn hắn liền vui..... Hắn cắn một viên, "Được."

Kỳ thật hắn cũng không thích ăn đồ ngọt.

Diệu Diệu liếm một cái, hưởng thụ nheo lại đôi mắt, lại cầm lấy một miếng điểm tâm dứt cho hắn, đối với điểm tâm hắn sẽ không từ chối, Tần Trường An cúi đầu ăn một miếng.

Hai người cũng không có ý để dành lại, một túi điểm tâm không nhiều lắm, anh một miếng em một miếng ăn sạch.

Sau khi ăn xong, Diệu Diệu mới bắt đầu hỏi hắn hôm nay đi ra ngoài thế nào.

Đôi mắt Tần Trường An sáng lên, nói suy nghĩ của mình cho cô biết.

Muốn giàu bằng trồng trọt tuyệt đối không được, một chết một sống cũng chỉ được một chút tiền.

Cho nên hai ngày nay hắn đi lên trấn trên tìm hiểu, nhìn xem có việc có thể làm, sau đó phát hiện trong trấn đã hình thành một khu chợ nhỏ, người buôn bán không nhiều lắm.

Trên quầy cũng không có nhiều vật hiếm, đều là một chút đồ ăn gia đình, không có nhiều.

Hiếm lạ chính là, người thành phố rất thích mấy loại rau xanh ở nông thôn, còn thường xuyên có một số người tay không mà đi, rõ ràng là không mua được.

Tần Trường An cân nhắc trong chốc lát, cũng có thể lý giải. Người nhà nông có đất để trồng, rau xanh trong mắt bọn họ cũng không hiếm lạ.

Nhưng người thành phố đều ở nhà tầng, cho dù có ngôi nhà to một chút cũng nào có chỗ để trồng rau? Muốn ăn cũng không có.

Tần Trường An tự hỏi, hiện tại tự do buôn bán mới bắt đầu, người nông dân đều nhất gan, dám ra đây buôn bán không nhiều lắm, rau xanh cũng không đủ cầu, hắn nhưng thật ra có thể mua từ nhiều nhà rồi mang đi bán.

Cùng với... Nhớ rõ sau núi có một mảnh măng, gần nhất hắn là cũng đã lớn.

Măng cũng là đồ tốt, hai năm trước người trong thôn đói quá nên đánh bạo chạy vào núi, dựa vào măng mà không ít người sống sót, chỉ là gần nhất mấy năm nay điều kiện tốt, sau núi lại có chút nguy hiểm, măng cũng chỉ là rau nên không nhiều người đi.

Bán... Người trong thôn càng không không nghĩ tới.

Hắn đầu óc xoay chuyển, muốn bán thì phải nhanh, phỏng chừng cũng chỉ bán được trong đoạn thời gian này.

Mọi người tiếp nhận được tự do buôn bán, người bán đồ ăn nhất định sẽ có rất nhiều, khi đó sẽ rất khó bán.

Hắn tính toán tới hôm nay sẽ lên núi đào măng.

Còn Diêu Diêu....., hắn biết hai người làm việc sẽ càng nhanh, nhưng hắn không muốn Diêu Diêu chịu khổ, làm việc nuôi cô là trách nhiệm của hắn, không phải Diêu Diêu.

Hắn nghĩ như thế, nhưng Diêu Diêu có thể đáp ứng sao? Kê ngọc cũng biết, hắn chỉ là người bình thường, vạn nhất gặp gỡ đã thú thì phải làm sao?

... Cô phải đi theo bảo vệ hắn nha, Diêu Diêu nghiêm túc nghĩ.

"Không được!" Tần Trường An buột miệng thốt ra, kiên định nhú mày, "Trên núi quá nguy hiểm."

Hắn không thể để cô mạo hiểm cùng với hắn.

"Cho nên em mới muốn đi." Diêu Diêu cũng cố chấp.

Hai người lần đầu tiên chiến tranh, đối diện lẫn nhau, ai cũng không chịu nhường một bước.

Diêu Diêu nghĩ nghĩ, đầu tiên phải hòa hoãn trước đã, bỏ nhào vào ngực hắn, bẹp một ngụm hôn mặt hắn, "Đề em đi được không, em muốn cùng anh cùng anh ~"

Tần Trường An cứng lại rồi.

—— Diêu Diêu là đáng yêu nhất, chưa từng có người có thể kháng cự Diêu Diêu làm nũng. Nếu cứng không được thì phải mềm, không có gì mà một cái hôn không giải quyết được, nếu có, thì hôn hai cái thôi ㄟ ^ ㄟ

Người cũng như vậy thôi.

Diêu Diêu nghĩ, lại chọt hôn vào môi hắn, "Em không muốn tách ra a."

Được được được, em nói gì đều được!

Tần Trường An nghiêm mặt lại không nghiêm được, tim đều mềm nhũn, thật vất vả mới không nói ra, lau mặt, "Em gian lận!"

Như vậy sao hắn có thể kiên trì a.

"Đi theo anh cũng được nhưng không được chạy loạn." Tính, cùng lắm thì đến lúc đó để cô chạy trước.

Diêu Diêu thực vừa lòng, hí mắt "Trường An thật tốt ~"

"....." Trường An nghẹn khuất cắn vào tay cô một cái.

Bởi vì muốn đi ra ngoài, Trường An bèn thêm đồ ăn vào ổ gà, thuận tay nhìn nhìn trong ổ, có chút thất vọng.

—— vẫn là không có trứng gà rừng, nhưng lại có mấy quả của gà nhà, so trước kia nhiều hơn.

"Đề trứng sao?" Diêu Diêu thò qua tới,

"Không..." Vốn dĩ Tần Trường An có chút thất vọng, nhưng thấy cô hỏi, ngược lại đề sự thất vọng xuống, "Khả năng bị kinh hách, cần nuôi mấy ngày, đừng lo lắng ~"

Nói lời này, hắn liền không tự giác nhìn về phía con gà rừng kia... Nhìn hung mãnh như vậy, cũng không giống bị dọa a.

Sau đó liền thấy con gà rừng biến đổi, phi thường hung mãnh cục tác một tiếng, mở hai cánh bày ra tư thế công kích, sau đó nhảy lên trên người con gà mái.

Gà mái bị đè, cục tác một tiếng, thuận theo cong móng, gà rừng nhanh chóng...

..... Quả nhiên hung mãnh.

Hung mãnh em gái người a.

Tần Trường An cả người đều mộng bức.

Hắn luôn luôn không chú ý, chỉ nhìn bề ngoài, gà trống với gà mái cũng không khác nhau lắm a, nhưng tư thế giao phối này... Thân là đàn ông không ai không hiểu, này mẹ nó thuyết minh điều gì?

—— thuyết minh cái con đang cười trên người gà mái, căn bản là không phải gà mái, con mẹ nó tuyệt đối là gà trống.

Diêu Diêu: "....."

Trường An: "....."

Tần Trường An bị tức điên rồi, cảm thấy bị mất mặt.

Không đề trứng sao mày không nói sớm?!

Mỗi ngày ăn ngon, kết quả thứ này không những không biết đề trứng, ăn của hắn uống của hắn còn đề gà nhà hắn?! Sống rất vui vẻ đúng không!

Thiếu chút nữa giết luôn tại chỗ

May mà hai người bọn họ lên núi nên không ăn tối ở nhà.

Hắn hàm hừ dắt tay Diêu Diêu, để cho mày sống thêm hai ngày, trở về liền làm thịt cho tức phụ ăn.

Buổi chiều, Trường An cùng Diêu Diêu chuẩn bị xong xuôi, đeo hai cái sọt tre và túi lên núi.

Chỗ măng mọc tuy ở bên trong, nhưng kỳ thật cũng không khó tìm, Trường An đi ở phía trước, một tay cầm tay Diêu Diêu, một tay cầm cái cuốc mở đường, may mắn không gặp phải dã thú, thuận thuận lợi lợi tới rừng trúc.

Hiện tại đúng là tháng sáu, đầu mùa măng, mỗi ngày có một ít.

"Quả nhiên không ít." Đây lòng Tần Trường An trào ra một cỗ kích động, Diêu Diêu sẽ có kem bảo vệ da.

Trong núi thực mát mẻ, Trường An dẫn dò Diêu Diêu đừng đi xa bèn bắt đầu làm việc, hắn còn trẻ, hơn nữa nghĩ đến Diêu Diêu còn đang ở bên cạnh không bao lâu đã chứa đầy một sọt ba túi, nhanh hơn tưởng tượng nhiều.

Lúc này mặt trời mới xuống núi không bao lâu, phỏng chừng mới 5, 6 giờ, hai vợ chồng đi hai chuyến mang về nhà.

Tần Trường An mệt mỏi thở dốc, bò lên trên giường liền ngủ, Diêu Diêu đưa hai lần linh khí vào cơ thể hắn mới bình thường lại.

Sáng sớm ngày hôm sau đã dậy, thừa dịp trời tối mượn một chiếc xe bò, nghĩ đến mỗi ngày đều phải mượn, cần chặt rặng, trả cho người năm phần tiền.

Làm người nhà kia cao hứng, một ngày năm phần tiền cũng không ít, bình thường bò đều để chạy lung tung không làm gì.

Sau đó mang theo Diêu Diêu đi đến chợ, xuất phát sớm, Diêu Diêu nằm trong ngực Tần Trường An ngủ, cho đến khi mặt trời lên cao, hai người mới đến nơi.

Lúc này đã có không ít người đến chợ.

Tần Trường An hai người chiếm vị trí, trải một tấm vải ra, đổ măng trong sọt tre ra, măng tươi rơi đầy đất.

Người đi ngang qua không khỏi dừng bước.

Tác giả có lời muốn nói:

Gà trống: Có ăn có uống có gà mái ngủ, a, cuộc sống như thần tiên.

Trường An:..... Mấy chờ.

(づ。●。●。●。)づVote vote vote(づ。●。●。●。)づ

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Rải cầu lương những năm 70 (10)

Ở trên đường bán măng, bọn họ là người đầu tiên.

Măng tươi, nộn nộn, vừa nhìn là biết mới đào được.

Hiện tại chưa có nhiều người bán nên có rất ít rau canh, măng ở chợ cũng là thứ hiếm lạ bà mới mẻ.

Người thành phố có tiền a, chỉ thiếu thức ăn.

Lập tức mọi người đều dừng bước vây quanh sạp hai vợ chồng.

“Tiểu tử, măng này bán như nào a.”

Tần Trường An không có cân, nghĩ nghĩ, dứt khoát không bán theo cân nữa vì măng cũng đồng đều không có cây nhỏ cây to.

“Đại nương, bác có thể chọn, một cây hai mao.”

“Hai mao?!” Đại nương hơi chần chừ, “Đắt như vậy a!”

Hiện tại người trong thành đại bộ phận là công nhân, một tháng cũng chỉ có 30 đồng, hai mao cũng rất đắt.

Tần Trường An cười, “Không đắt đâu ạ! Bác nhìn xem một cây đều bốn năm cân, hai mao tiền tính ra cũng chỉ bằng bốn năm phân nên không đắt, mua một cái là có thể ăn được nhiều bữa nha.”

Rau xanh đều là một hai phân một cân, ở đây lại chỉ có nhà hán bán măng, bốn năm phân một cân không đắt.

Đại nương ngẫm lại cũng cảm thấy đúng, tính ra kỳ thật cũng không đắt, “Ta đây nghĩ lại?”

Tần Trường An nhìn bà dao động, bất động thanh sắc nói, “Vậy đại nương bác phải nhanh lên a, măng này có lớn có bé, chậm thì người khác đã chọn xong rồi.”

Cụ bà vừa nghe, nheo mắt, ai nha, đúng vậy! Cũng không rồi rắm, ngồi xổm xuống liền cầm hai cây lớn, “Tiểu tử, ta muốn hai cây này!”

Người phía sau nghe hán nói thế cũng có chút nóng vội, ai cũng có tâm lý muốn chiếm món lợi nhỏ, mìa trước có thể mua cây lớn hơn, người không định mua cũng mua hai cây.

Chỉ trong một lúc, phía trước sạp đã tụ tập một nhóm người.

Người đi ngang qua đều tò mò vì sao ở đây lại tụ tập nhiều người như vậy, kéo một người hỏi hỏi, liền biết nơi này có người bán măng, còn là tùy tiện chọn, tới trước chọn trước!

Ai u! Măng chính là đồ mới! Còn tới trước chọn trước! Người phía sau vén tay áo, cũng vội vàng đi lên phía trước.

Tần Trường An cùng Diệu Diệu hai người lấy tiền không xuể.

Măng hết cũng nhanh, không bao lâu, hai cái sọt lớn với ba cái túi, tràn đầy một xe măng một cây cũng không thừa.

Cụ bà không mua được còn không muốn rời đi, “Ai, tiểu tử, mớ này còn có không? Ngày mai có tiếp tục bán không?”

Tần Trường An đôi mắt càng ngày càng sáng, này một cái hai mao, hần kiểm lời không ít tiền, bởi vì mớ khá to, số lượng thượng kỳ thật cũng không đến một trăm cân, nhưng đây là bán không mất vốn a, tính ra kiểu gì cũng lãi hơn hai mươi khối...

Hai mươi khối cũng gần bằng một tháng tiền lương của công nhân!

Hần giữ chặt tay Diệu Diệu cũng không tự giác bắt đầu dùng sức, đầy mặt ý cười, “Tới! Bảo đảm tới!”

“Ngày mai còn bán ở đây, ngài tới sớm một chút!”

“Được được được.” Cụ bà đồng ý, trong nhà con trai đi làm ở nhà máy, mấy mao tiền mua đồ ăn tuyệt đối là coa, chỉ sợ mua không được.

Tần Trường An thu thập một chút đồ vật, cùng Diệu Diệu đi lên xe bò.

Rời khỏi chỗ đó không nhịn đặc kích động, “Diệu Diệu! Tức phụ! Kiểm tiền! Chúng ta kiểm tiền!”

Diệu Diệu cũng thực hưng phấn, “Trường An, anh thật giỏi!”

Tần Trường An hắc hắc hắc ngây ngô cười lên, “Trở về chúng ta đi sớm một chút, hôm nay tranh thủ đào nhiều hơn!” Hai người bọn họ cũng có chút chậm, tựa hồ còn có thể gọi mẹ sang..... Dù sao việc này cũng không mệt, mẹ nhất định sẽ đồng ý.

Diệu Diệu hưng phấn, “Có phải chúng ta sẽ mua được nhiều đồ ăn ngon?”

Trường An bàn tay vung lên, “Mua! Muốn mua cái gì cũng được!”

Thật vất vả kiểm tiền, chính là có thể để cô ăn được những thứ tốt hơn, đương nhiên muốn mua!

Cũng mua cho mẹ một phần, lần này có tiền, là có thể mua thuốc bổ các kiểu.

Tần Trường An còn nhớ kem bảo vệ da của Diệu Diệu, mang theo Diệu Diệu vào tiệm com, gọi một phần thịt kho tàu, sau khi ăn xong nhanh chóng đi tới cửa hàng bách hoá.

Mua hai hộp kem bảo vệ da, lại mua mấy cái dây buộc tóc xinh đẹp, còn nhìn trúng một cái váy, màu đỏ, đặc biệt đẹp giá vài đồng, Tần Trường An mua không do dự.

“Cái này cũng mua,” Diệu Diệu chỉ vào một bộ quần áo nam, “Trường An mặc cái này nhất định đặc biệt đẹp!”

Trường An vốn dĩ đã soái, mặc vào khẳng định càng đẹp mắt ~

“Được được,” Tần Trường An vui vẻ mua, nhìn không được cười híp mắt, tức phụ thật tốt, hần sao có thể không nhận...

Lúc sau liền đi cửa hàng chuyên bán điểm tâm, bên trong bình thường bán cũng chỉ có vài loại, cái gì bánh gạo kê a, bánh hoa quế a, bánh táo, cao cấp nhất cũng chính là bánh đậu xanh, nhìn qua mềm mại hần là ăn ngon.

Trường An nhìn, “Tức phụ, em muốn ăn loại nào? Muốn mua tất về ném thử không?”

“Vay mua mỗi thứ một chút về ném thử đi.” Diệu Diệu cũng không chối từ, ngọt ngào nheo mắt, “Mỗi thứ một cân!”

Trường An chính là tốt với cô!

Mới vừa tiến vào Tần Thắng Lợi suýt trật chân, thiếu chút nữa ngã, nhìn trên quầy bày tám loại điểm tâm không dám tin tưởng, cô nói bao nhiêu??

Nói cũng khéo, cả con đường này đều là cửa hàng Quốc Hữu, cửa hàng bán điểm tâm ngay bên cạnh cửa hàng lương thực, Tần Thắng Lợi mấy ngày hôm trước mua được bài liên vôi vàng cùng mấy người kia đánh, lần này là bị mẹ bắt tới đây mua đồ, trong nhà hết nước mắt.

Chạy suýt gãy chân, mới vừa đi đến nơi, liền thấy Tần Trường An xách một đồng đồ, mang theo tức phụ nhà hần đi vào cửa hàng điểm tâm.

Xe bò a!

Tần Thắng Lợi vội vàng cầm đồ đi tới, thek vào, trở về xa như vậy cậu không muốn đi bộ, kiểu gì cũng phải cộ xe a!

Nhưng mà cậu khoog nghĩ đến, vừa vào liền nghe thấy Diệu Diệu nói, “Mỗi thứ một cân đi...”

“Thứ một cân đi...”

“Một cân đi...”

Kìa nhẹ nhàng bằng quơ, bình thản như nhật cỏ trên mặt đất vậy.

Nhưng kia có thể là cỏ không?

Có có biết một cân điểm tâm bao nhiêu tiền hay không? Có thể mua bao nhiêu lương thực? Có thể ăn bao lâu?

Chị dâu cậu mang thai cũng chưa dám nói muốn một cân điểm tâm!

Tần Thắng Lợi chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, thiếu chút nữa ngã xuống đất, này phá sản! Với tính tình của lão Tần mà chưa đánh chết cô?!

Hắn quay đầu nhìn về phía Tần Trường An, sau đó liền thấy Tần Trường An phi thường nghiêm túc nhũn mảy, mở miệng, "Chỉ một cân? Ít như vậy có đủ ăn không?"

Hắn lo lắng nói, "Tức phụ em đừng tiết kiệm. Nhờ đâu không đủ ăn..."

Tần Thắng Lợi chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, toàn bộ thế giới đều không đúng lắm. Anh hai à anh nói gì vậy?

Anh lặp lại lần nữa?

Ít?

Tiết kiệm?

Không đủ ăn?

Anh em nguoi nghiêm túc?

Là em điên rồi hay là anh điên rồi?

Tác giả có lời muốn nói:

Tần Trường An (lo lắng sốt ruột): Tức phụ luôn tiết kiệm, làm sao đây!

Tần Thắng Lợi: Hoài nghi anh em của tôi có bệnh!

đây là ngày Tần Thắng Lợi đổi mới thế giới quan

(づ。●。●。●。)づVote vote vote(づ。●。●。●。)づ

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Rải cầu lương những năm 70 (11)

Diệu Diệu không cảm thấy Trường An nói như vậy có gì không đúng, do dự một chút, nghiêng nghiêng đầu, "Bằng không lấy hai cân bánh đậu xanh đi, Trường An cũng thích ăn?"

"Được." Tần Trường An nghĩ nghĩ, dù sao mấy ngày nữa cũng tới đây, "Đồng chí, mỗi loại điểm tâm một cân, cái này hai cân."

Diệu Diệu thực vui vẻ, về sau hai người nói gì đó, Tần Thắng Lợi không nghe thấy.

Cậu mông lung đi ra ngoài, ngửa đầu nhìn trời, ánh mắt hoảng hốt,..... Mặt trời không mọc phía Tây a.

Diệu Diệu cùng Trường An vừa nói vừa cười đi ra thiếu chút nữa đụng phải cậu, Tần Trường An dừng bước, "Có chuyện gì? Cậu ngồi xổm ở đây làm gì."

Tần Thắng Lợi ánh mắt hoảng hốt, phun ra mấy chữ, "Tự hỏi nhân sinh..."

Tần Trường An: "....." Cái quỷ gì?!

"Vậy được, cậu tiếp tục tự hỏi, bọn tôi đi trước."

Chờ xe lộc cộc lộc cộc đi một đoạn, Tần Thắng Lợi lúc này mới phản ứng lại, vỗ vỗ quần, "Không phải, đợi em với, mang em nữa a." Cậu tới để ngồi

nhờ xe mà.

Về đến nhà đã giữa trưa, Tần Trường An cũng không nghỉ ngơi, chuẩn bị cầm thuốc bỏ sang nhà cha mẹ, thuận tiện nói chuyện về bán măng.

Đi đến một nửa đột nhiên ngừng lại, nhớ tới con gà sân sah. Bỗng không nhân cơ hội này làm thịt? Bọn họ ăn cho no rồi làm việc.

Đi đến hậu viện, liền phát hiện Diêu Diêu đang ngồi xổm ở đó.

"Làm sao vậy?" Hần thò lại gần, nhìn bên trong ổ gà, chẳng lẽ có trứng gà rùng??"

Diêu Diêu kéo ống quần hần, mắt sáng lấp lánh, "Trường An anh xem! Ấp trứng! Gà mái đang ấp trứng!"

Trường An nhìn qua, u a, con gà mái đang ngồi xổm trong ổ, đẻ trứng ở dưới thân, không nhúc nhích.

Tần Trường An cũng ngồi xổm xuống, "Có cần cho nó thêm mấy quả trứng nữa không?" Ấp nhiều chút a, sau đó tức phụ của hần sẽ có nhiều trứng để ăn ~ một ngày ba quả!

"Không cần." Diêu Diêu chần chờ một chút, hai ngày này nó đẻ trứng đặc biệt nhanh, trứng bên dưới chưa lấy ra nhưng phòng chừng cũng không ít.

"Được rồi."

"Trường An không phải anh muốn đi mà cha mẹ? Sao còn chưa đi?" Diêu Diêu chớp chớp, ngửa đầu chọt một cái, hỏi.

Tần Trường An: "....."

Ánh mắt hần chăm chú, nhìn chuẩn lúc cô quay đầu, hôn một cái vào môi cô vui vẻ nói, "Bây, bây giờ anh đi đây..."

Hần một đường đi tới nhà hai ông bà mới bình tĩnh lại, hơi hoài nghi,..... Có phải hần quên gì không nhỉ.

"Mẹ? Mẹ! Mẹ ở nhà không?" Tần Trường An đẩy cửa gỗ đi vào.

Không nghĩ, đã quên chắc là không quan trọng.

"Ồ! Ai!" Bà từ trong phòng bếp nhô đầu ra, "Con trai con tới vừa lúc, tới đây!" Bà cười đến nỗi mắt đều mị lên, dùng chiếc đũa vớt lên một cái gì đó, "Xem mẹ vừa chiên gì này?"

Mấy ngày trước bà mới nhờ bà dì để lại cho mấy con gà mới nở, nếu là mấy ngày trước thì cũng dễ dàng, nhiều nhất chính là thêm một hai cái, nhưng hiện tại không được, sau khi có chính sách, mỗi người đều muốn nuôi nhiều thêm một chút, gà con cũng nổi tiếng, may mà bà nói sớm.

Dưới loại tình huống này cũng không thể cho người ta ít trứng gà, cho nên bà chuẩn bị chiên một chén thịt viên đưa qua bên đó, đương nhiên, nói là thịt viên, kỳ thật không nhiều thịt, dư lại đều là của con trai bà.

Tần Trường An cũng không khách khí, đặt thuốc bỏ lên bàn, rửa tay xong trực tiếp cầm lấy một viên nhét vào miệng.

"Ân, rất thơm."

"Mẹ cũng ăn thử!" Hần dứt một viên cho bà, thăm dò nhìn nhìn xung quanh, "Cha đâu?"

Bà cười tùm tùm ăn, con trai dứt cho bà đãhs... "Ông già kia a, mỗi ngày làm không việc nhà đã đi, con tìm cha có chuyện gì?"

"Ân, có chút việc."

"Vậy được, lát nữa ăn cơm ông ấy sẽ về." Bà nhìn đồ trên bàn "Con để cái gì trên bàn vậy? Nhà bọn ta cái gì cũng có, đừng đưa linh tinh, để dành cho mình ăn a."

Tần Trường An lại cầm một cái thịt viên ăn, "Không gì, thuốc bỏ trong cửa hàng trấn trê, nghe nói tốt cho người cao tuổi, không biết có tác dụng hay không, mẹ cùng cha dùng thử?"

"Ai!" Bà nhăn mày, khẩu thị tâm phi nói, "Con mua mấy thứ này làm gì? Tốn nhiều tiền vậy..."

Trường An răng rắc răng rắc ăn, không thèm để ý nói, "Mẹ cùng ba cứ dùng đi."

Hần nhìn xung quanh, đề thấp giọng nói, "Mẹ có nhớ chỗ ăng trên núi không?"

"Rừng măng sau núi?"

"Ân. Đúng rồi." Tần Trường An thần thái sáng lạn, "Hiện tại trong trấn tự do mua bán? Con nhìn có ít rau xanh, ngày hôm qua đào măng mang đi bán kiếm chút tiền."

"Mãng còn có thể kiếm tiền?!" Bà kinh ngạc.

Chỗ kia cũng có rất nhiều măng.

"Có thể!" Tần Trường An khẳng định gật đầu, xoa xoa tay, "Lần này con tới nhờ hai người đào giúp một chút, con cùng Diệu Diệu hai người quá chậm."

"Được!" Bà vỗ đùi, không cần suy nghĩ liền gật đầu.

Tần Trường An nói xong định đi về luôn, lần này lên núi tìm thêm mấy cái túi, một chuyến nhiều hơn.

"Không ở đây ăn sao!" Bà hỏi.

"Không được, con trở về thu thập đồ một chút!"

"Ai, vậy từ từ" Bà vội vàng cầm cái chén để thịt viên đầy chén, "Mang cái này về nhà ăn, vừa lúc cơm trưa."

Tần Trường An cũng không từ chối, bụng chén đi.

"Diệu Diệu," Hắn bụng thịt viên cho Diệu Diệu, "Mau ăn, mẹ chiên thịt viên, rất thơm."

Diệu Diệu nếm nếm, "Thật sự thơm quá!" Cô nhìn không được lại kẹp lên một cái nhét vào trong miệng.

"Đúng không ~" Trường An từ trong phòng lấy hai cái bánh bao, cắn một miếng, thấy cô ăn ngon lành, chính mình cũng vui vẻ. "Vậy em ăn, ăn nhiều một chút!"

Hắn cũng cảm thấy rất thơm!

"Lần sau làm mẹ chiên nhiều chút!"

Buổi chiều hai vợ chồng già tới đặc biệt sớm, còn mang theo mấy cái túi, nghỉ lên núi sớm chút cũng có thể đào cho con nhiều hơn.

"Ba, mẹ, hai người tới!" Diệu Diệu cười tươi, từ sân sau đi ra.

"Ai." Bà lấy gà con trong sọt ra, "Con dâu a, ổ gà ở đâu, mẹ để vào trong ổ cho hai đứa... Nhà không phải có gà mái sao? Để gà con đi theo gà mái là được, không cần phải quan tâm"

"Bên này."

Bà kinh ngạc, "Gà mái ấp trứng? Nó ấp trứng là trứng giống sao? Nga, có gà trống, tốt."

Tần Trường An cổng sọt tre đi ra, khóa cửa vừa lúc nghe thấy, "Cái gì trứng giống? Gà trống còn có tác dụng?"

"Có a." Bà bị chọc cười, "Không có gà trống gà mái cũng có thể đẻ trứng, nhưng những quả trứng đó không ấp ra gà con được."

Chắc! Nói vậy hẳn lại phải nuôi con gà trống đó.

Người một nhà không nói nhiều, liền cổng đồ lên núi.

Lần này có thêm hai người, làm việc tốc độ nhanh không ít, ngay cả thêm mấy cái sọt thì đã đầy trước lúc mặt trời lặn.

Tần Trường An đào nhiều nhất, hắn đứng lên duỗi eo, chuẩn bị gọi người xuống núi, "Diệu Diệu? Cha, mẹ!"

"Diệu Diệu?"

Bà mới bốn năm mươi tuổi, làm việc rất là nhanh nhẹn, thấy hắn gọi liền xách theo sọt đi tới, chỉ có Diệu Diệu không thấy bóng người.

Tần Trường An nhú mi, "Tức phụ?!"

"Ai! Đâu rồi!"

Diệu Diệu xách theo sọt tre đi tới, cô có cảm giác có cái gì nhìn chăm chăm mình, đáng tiếc không thấy được.

Vài người nhìn măng, có chút phát sầu, nhiều như vậy một chuyến không chuyển hết được a.

Tần Trường An nhìn nhìn trời, "Như vậy, bọn con đi một chuyến, dư lại con với Diệu Diệu lại đi một chuyến." Trước khi trời tối hẳn là có thể làm xong.

Cũng chỉ có thể như vậy.

Lần chuyển thứ hai, Tần Trường An không để cho cô xách, chỉ là đi cùng hần thôi.

Lúc hai người về trời dần dần tối, đột nhiên, trong bụi cỏ một con gì đó cao bằng nửa người nhảy ra...

"Diệu Diệu!" Tần Trường An hoảng sợ, vội vàng che chắn cho Diệu Diệu, cảnh giác nhìn.

Thật lâu sau,

—— nó ngoan ngoãn nằm trên mặt đágs, vẫy đuôi, trong cổ họng ngao ô ngao ô kêu.

Tần Trường An thở dài nhẹ nhõm một hơi, "Là chó đi."

Vật này tuy giống sói nhưng con sói nào lại ngoan như vậy, còn vẫy đuôi.

Diệu Diệu thăm dò, chớp chớp mắt, có chút hoài nghi, lại không để ý, cái trán đỡ đỡ bờ vai của hần, "Trường An, chúng ta tiếp tục đi..."

"Ân." Tần Trường An kéo tay cô, vòng qua đi, đi thật xa, nó vẫn còn đi theo bọn họ, rừ cái đuôi, tựa hồ có chút uể oải.

Trường An nghĩ nghĩ, "..... Tức phụ, nếu không chúng ta nuôi đi." Đàn ông đối với động vật hung mãnh luôn có sự yêu thích, huống chi con chó này còn rất dữ, hần ban ngày muốn đi đánh, còn có thể giúp hần trông nhag, để Diệu Diệu ở nhà hần không yên tâm.

Diệu Diệu đương nhiên không ý kiến.

Chó săn rất cao lớn, lần này xuống dưới, hần cột sọt tre vào trên người nó, có nó chia sẻ, nhẹ nhàng hơn trước nhiều, bắt quả lúc này trời cũng đã tối đen.

Tần Trường An lấy hai cái bánh bao ra, vỗ vỗ đầu nó, vui sướng hài lòng, "Chó ngoan!"

Nuôi nó cũng rata đáng giá.

Hần thu thập xong thì Diệu Diệu đã tắm xong, ngồi ở trên giường lau tóc, từ cửa sổ lộ đầu ra, chớp chớp mắt, "Nước để ngoài trời nên nóng, bây giờ vẫn còn ấm đấy."

"Nhanh đi tắm, tắm xong thì đi ngủ."

Tần Trường An cả người nóng lên, đập rút quần áo nhàu vào trong nước, "Được được, anh tắm luôn đây!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh,

Phịch một tiếng ——

Chậu nước bắn lên một đồng bọt nước, nhảy vào cùng hần, còn có con chó đang chậm rì rì gặm bánh bao...

Nó nhanh nhẹn lặn một vòng trong nước rồi nhảy ra rừ lông, làm mặt Tần Trường An ước sừng nước, ngao ô một tiếng, lướt qua cửa sổ, bò tới trên đùi Diệu Diệu vẫy đuôi.....

Tắm rồi, tiểu tiên nữ, cùng nhau ngủ a!

Tần Trường An ngốc, ".....???"

Cái quỷ gì?

Tác giả có lời muốn nói:

Lúc này Trường An, còn không biết có một câu, gọi là dẫn sói vào nhà \ (￣▽￣) /

\ (￣▽￣) / Vote vote vote

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Rải cầu lương những năm 70 (12)

Tần Trường An bị nó không biết xấu hổ mà chấn kinh, "Chuyện gì xảy ra?!"

Diệu Diệu chần chờ một chút, "Có thể là muốn ngủ cùng chúng ta?"

"Không." Tần Trường An phản ứng lại, vén tay áo, đeo giày đóng cửa đi vào, "Mẹ nó, nó muốn ngủ cùng em!"

Sao không lên trời luôn đi?!

Hắn ôm lấy eo nó kéo ra bên ngoài, mặt đều đen.

Chó săn không dám làm hắn bị thương, hai chân trước cào mặt đất, ngao ô ngao ô cầu cứu nhìn Diệu Diệu.

Diệu Diệu: "....."

Một người một chó từ trong phòng dây dưa đến bên ngoài, Tần Trường An mặt hồng hộc, con chó này cao bằng nửa thân người chắc cũng phải mấy chục cân, cũng không phải đơn giản là có thể kéo đi, mới vừa dừng lại dùng tay lau mồ hôi đã thấy nó nhảy dựng lên nhanh chóng chạy vào trong phòng...

Càng nguy hiểm là lúc nó vừa vào cửa đã thay đổi tư thế, chân sau như bị thương khắp khiễng, gian nan đi tới dưới chân Diệu Diệu, liềm liềm lông chân sau, ánh mắt oan uổng nhỏ giọng nức nở.

Diệu Diệu chần chờ một chút, xoa xoa chân sau của nó, "Đau?"

Mới vừa đụng tới, nó ngao ô một tiếng cơ thể giật giật, nhìn là biết đau không chịu được, gian nan đặt đầu trên đùi Diệu Diệu muốn vuốt ve, làm nũng.

Ô ô, đau, tiểu tiện nữ, muốn sờ sờ...

Tần Trường An sợ ngây người, quả thực muốn bùng nổ, con chó này thành tinh à?!

"Mày đứng lên cho tao!" Hắn nổi giận dùng dùng, "Giả vờ cái gì, tao làm gì mày?!"

Con chó to lớn ừ ừ khụt rụt rụt, nước mắt rơi xuống.

Diệu Diệu: "..... Ai, nếu không để nó ngủ ở đây?"

Tần Trường An: "....."

Tần Trường An nổi giận dùng dùng cầm bánh bao trong bát của nó ném vào ổ gà, cho gà ăn cũng không cho mày ăn!

Lão tử mang mày về thế mà mày lại làm thế, mày làm tao quá thất vọng!

Lại biết diễn trò, giả vờ ừ ừ khụt bán manh!

Giả vờ giả vờ giả vờ! To dùng dùng như thế còn không biết xấu hổ làm nũng?!

Chó săn đắc ý lắc lắc cái đuôi:..... Không biết xấu hổ a.

Sau một lúc lâu.

..... Nhưng để nó ngủ cùng tức phụ mình... Thật sự không vui.

Tần Trường An trái lo phải nghĩ, hạ quyết tâm. Thanh âm thấp thấp, "Tức phụ ~ anh không muốn để nó cùng chúng ta, làm nó đi ra ngoài được không nha..."

Hắn có chút cứng đờ, học con chó không có lương tâm kia, đặt đầu trên đùi tức phụ cọ cọ.

Chó săn: ".....???"

Diệu Diệu: "Được được được." Ai nha, bạn lừa đều làm nũng, một con mèo tốt biết sùng bạn lừa như cô sao có thể không đồng ý?!

Tần Trường An thuận khí, cảm thấy mình get được một kỹ năng mới, làm một lần rồi, cảm giác xấu hổ khi làm nũng tức phụ cũng ném, liếc nhìn con chó ngu xuẩn kia, không ngừng cố gắng, "Anh không nghĩ thấy nó ~ em đuổi nó ra ngoài đi ~"

Diệu Diệu nháy mắt cảm thấy bạn lừa của mình quá manh: "Được được được, không thành vấn đề..."

Chó săn ngốc ngốc, không dám tin tưởng mình vừa dạy đồ đệ đối chết sự phụ.....

Nó nhìn cửa bị đóng lại, chuyển vòng cắn cái đuôi, con người giao hoạt!

Ngày hôm sau, Trường An cùng Diệu Diệu tiếp tục đi trấn trên bán măng. Đây là lần thứ hai đi, coi như là quen cửa quen ngõ.

Có thể là những người trong trấn tuyên truyền, hôm nay người tới mua càng nhiều, trên cơ bản hẳn mới vừa mở cửa, cũng đã có rất nhiều người vây quanh chỗ này.

Hôm nay bọn họ thu hoạch nhiều hơn ngày hôm qua, được hơn 30 đồng. Hai người dọn quán, xem thời gian còn sớm liền đi dạo xung quanh.

Ngoài dự kiến, thế nhưng ở trong một quầy hàng thấy một người bán trứng gà, trong mười mấy quả còn có trứng gà rừng.

Tần Trường An mày kiếm nhướn lên, "Đồng chí, trứng gà này bán thế nào?"

Lão nông ngần người, ngập ngừng hai giây, "Đắt hơn trứng bình thường một phân, ba phân tiền một quả."

Ông sợ hẳn ngại đắt, có chút nôn nóng vội vàng nói, "Tiểu tử, cậu đừng ngại đắt, quả này không giống trứng gà bình thường, đây là ta vất vả tìm trên núi, rất có dinh dưỡng, rất tốt cho trẻ nhỏ và phụ nữ mang thai, nếu không phải trong nhà không có tiền, ta tình nguyện để lại cho cháu ăn..."

Trường An gật gật đầu, cũng không trả giá, "Được, ba phân thì ba phân, tôi lấy hết."

Lão nông nháy mắt liền cười tươi, chà xát tay, "Được được, của cậu đây."

Trường An đem trứng gà đặt ở sọt tre, để Diệu Diệu ngồi vững, chạy xe bò còn có vài phần cao hứng, "Vừa lúc, tức phụ, gà mái nhà mình không phải đang ấp trứng sao? Mấy quả này cũng ấp luôn."

Diệu Diệu nghiêng nghiêng đầu, "Đến lúc đó nhà của chúng ta sẽ có thật nhiều gà nhỏ, ăn không hết a."

"Anh thực thích nghe em nói nhà chúng ta..." Trường An ôm cô, vừa nghe liền vui vẻ, "Sao lại ăn không hết, mỗi ngày ăn một con a, không phải em thích ăn thịt sao? Nếu không thì mang đi bán, hiện tại..."

Mang đi bán?

Tần Trường An nói đến một nửa, đột nhiên ngừng, mắt sáng rực lên, gà ba mao một cân, một con gà không sai biệt lắm có thể kiếm hơn một khối, gà lớn nhanh, hai ba tháng là có thể bán... Một con gà nhìn không ra, nếu hẳn nuôi nhiều thì sao?

Nếu nuôi một nghìn con sẽ được hơn một nghìn khối a.

Đến nỗi doanh số cũng không cần sầu, trong chợ đang cần thịt ăn, gà cũng sẽ không không có người mua..... Nếu có gà rừng thì càng tốt, loại trứng gà này càng hiếm, hẳn có thể nuôi để tăng sự đặc sắc.

Nhưng cần tiền vốn mua gà nhỏ vì bây giờ gà nhỏ tương đối nổi, miễn phí là không được, nhưng tiểu kê không đắt a, hẳn bán măng mấy ngày nay, tiền vốn chắc cũng sẽ đủ.

Tần Trường An ở trong đầu suy tư một hồi, đột nhiên ôm Diệu Diệu hôn một cái vào mặt cô, thần thái tươi sáng, "Tức phụ! Em đúng là phúc tinh! Anh nghĩ được cách kiếm tiền rồi!"

Diệu Diệu tò mò a một tiếng.

Tần Trường An khí phách hăng hái, "Đi, về nhà rồi nói."

Xe bò ục ục chạy về nhà.

Tần Trường An nói suy nghĩ của mình cho Diệu Diệu nghe, ôm eo cô, hỏi Diệu Diệu thế nào, nếu lỡ thì làm sao bây giờ.

Diệu Diệu chụt hôn hẳn một cái, ánh mắt sáng lấp lánh, "Trường An giỏi quá! Em ủng hộ anh." Lỡ cũng không sao, còn không phải là không có tiền sao.

"Được! Chúng ta liền làm!"

Trường An bị cô cổ vũ làm cho trong lòng nóng lên, hận không thể hiện tại liền vén tay áo đi làm luôn.

Hắn muốn cho cô có cuộc sống tốt nhất!

Làm tất cả mọi người tới hâm mộ cô!

Buổi chiều lúc mẹ tới chơi, Tần Trường An liền nói cho bà, tạm thời hẳn chưa nói muốn mở trại nuôi gà, chỉ nói nhờ bà tìm gà con, càng nhiều càng tốt, hẳn phải dùng để kiếm tiền.

Bà rất yêu con trai, Tần Trường An nói cái gì chính là cái đó, lại vừa nghe là phải để kiếm tiền, lập tức vỗ ngực, "Yên tâm đi con trai, mẹ nhất định làm được."

Đến nỗi có thể bị lỗ hay không, chê cười! Con trai bà thông minh như vậy, sao có thể bị lỗ?!

Bốn người liên tục làm năm sáu ngày, đào hết mặng trong rừng trúc, được hơn hai trăm đồng, chính là một không ít.

Sau khi kết thúc, Tần Trường An cùng Diệu Diệu thương lượng, đưa cho hai ông bà mỗi người mười đồng, để bọn họ giữ lại mua đồ, làm hai ông bà cảm động nước mắt lưng tròng.

Lúc sau thuận tiện nói để bọn họ thu mua rau xanh trong thôn, một phân tiền một cân.

—— cái này không kiếm được nhiều, nhưng cũng có chút lãi nhỏ.

Sắp xếp xong mọi chuyện, Tần Trường An cùng Diệu Diệu nghỉ ngơi vài ngày. Tần Trường An mới nhớ tới trứng gà rừng, mang theo chó săn lên núi tìm gà mái.

Buổi chiều, Diệu Diệu đi ra ngoài hỏi mẹ tình hình thu mua rau xanh... Bà ở giữa thôn mở một sạp nhỏ, vừa nói chuyện vừa thu mua rau xanh.

Lúc Diệu Diệu đến, một đám người đang nói đến chuyện của Trần Duyệt Duyệt, nói Tần Quốc Khánh đi phía nam làm thương nhân, hình như là tức phụ Trần Duyệt Duyệt bắt đi, hai ngày trước mẹ của Tần Quốc Khánh đang ở nhà mặng.

Nông thôn cơ hồ không có bí mật, mấy bà mẹ nguoi một câu ta một câu, "Thương nhân cũng không phải dễ làm, nghe nói ngồi xe lừa pải ngồi mấy ngày mấy đêm, lúc Quốc Khánh trở về, hai người đều gầy thành gầy a."

Bà đang nói hứng khởi, nhìn thấy Diệu Diệu liền vẫy vẫy tay, cũng không dừng lại, "Con dâu, con đã đến rồi, vừa lúc, mẹ thu được một ít, con lấy luôn đi."

Diệu Diệu nghe được đại khái, nghe thấy bà nói bèn gật đầu.

Không nghĩ tới mới vừa đi sang chỗ rẽ, liền thấy Trần Duyệt Duyệt đang chờ cô..... Diệu Diệu có chút kinh ngạc, "Sao cô lại gầy thành như vậy?" Còn đen thật nhiều, thật tiêu tụy...

Trần Duyệt Duyệt khuôn mặt mang theo ý cười đột nhiên cứng đờ, "Tôi gầy béo."

Diệu Diệu nga một tiếng, "Không phải cô đi phía nam so?"

Trần Duyệt Duyệt gật đầu, một lần nữa thả lỏng lại, "Tôi xác thật cùng đi, vừa trở về."

Cô ta cười rộ lên, "Lần này tôi tới để hỏi coi, hai người có muốn làm một lần với bọn tôi không? Tần Trường An vẫn luôn ở nhà nhàn rỗi cũng không có chuyện gì, không bằng để hắn tới hỗ trợ, cho hắn chút tiền."

Cô ta cùng Tần Quốc Khánh hai người có chút mệt.

"Không muốn không muốn." Diệu Diệu liên tục lắc đầu, cô cũng không muốn Trường An đi ra ngoài, hắn đi ra ngoài cô sẽ nhớ hắn! Cũng không ai mua đồ ăn ngon cho cô, cô không cần!

"...Cô cũng khinh thường thương nhân?" Trần Duyệt Duyệt nhú mày, những người này không biết về sau sẽ phát triển như thế nào, "Tôi nói cho cô, tôi sẽ sẽ không hại cô, làm thương nhân là việc có thể kiếm tiền, có tiền mới có thể ăn uống tốt hơn, hiện tại những người trào phúng..."

Xuy. Cô ta khinh thường, về sau bọn họ mới biết hối hận.

Diệu Diệu lắc đầu, "Không phải a, hơn nữa, bây giờ tôi ăn uống rất tốt."

Trần Duyệt Duyệt nhú mày, "Đây là cô chưa thấy qua bên ngoài!" Người bên ngoài hiện tại bây giờ đều mặc quần áo vải tổng hộ,..... Cô cùng Tần Quốc Khánh một chuyến mệt chết mệt sống được hai trăm khối, đều không nở mua một bộ, huống chi cô ấy.

Cô ta khinh thường, "Ăn bánh bao đen tốt cái gì, bây giờ người ta đều ăn bánh bao trắng, nói nữa, Tần Trường An có thể có bao nhiêu tiền, cho dù có tiền cũng đều đi đánh bạc, sao có thể để trong tay cô, cô đi theo tôi..." Cô ta nói nhanh.

Diệu Diệu nghe cô ta nói Trường An, không cao hứng, xì mặt xuống, "Không cho cô nói Trường An!"

Còn có, "Tôi đang ăn bánh bao trắng, mặc quần áo sợi tổng hộ," cô nâng nâng cằm, nghiêm túc mà kiêu ngạo vì Trường An nhà mình, "Đều là Trường An mua cho tôi..... Trường An tốt nhất giới nhất ㄟ ^ ㄟ"

Tần Thắng Lợi đi ngang qua vừa lúc nghe thấy Diệu Diệu nói câu cuối cùng, dưới chân vừa trượt, thiếu chút nữa đâm tường.

Tồn thọ, vợ chồng hai người ngược cầu còn biết luân phiên a.

Trần Duyệt Duyệt nắc kệt, không dám tin tưởng, "..... Cô nói cái gì???"

Tác giả có lời muốn nói:

Diệu Diệu: Người cùng người là không giống nhau! ㄟ ㄨ ㄟ

Trường An có 20 khối cũng mua cho tôi, hưởng chi hai trăm! Hừ, Trường An tốt nhất!

(づ。●。●。)づVote vote vote(づ。●。●。)づ

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Rải cầu lương những năm 70 (13)

Trần Duyệt Duyệt nắc kệt, không dám tin tưởng, "..... Cô nói cái gì??

Một bộ váy sợi tổng hợp là mười đồng tiêng! Nếu kiểu dáng mới mẽ độc đáo một chút váy sẽ mất mấy chục đồng!

Còn có bánh bao trắng... Trong thôn có người làm bánh bao trắng ăn sao?! Có nhà nào mà phụ nữ không ăn bánh bao đen, cho dù có hai cái bánh bao trắng, cũng không đến lượt...

Diệu Diệu hừ một tiếng, "Ai bảo Trường An rất tốt với tôi đâu~"

Một bộ nâng cằm nhỏ khoe khoang.....

Tần Thắng Lợi có chút không nở nhìn thẳng mà dời tầm mắt:..... Không hiểu sao có hơi chói mắt.

Diệu Diệu còn muốn cường điệu thêm một chút, phổ cập khoa học cho Trần Duyệt Duyệt biết Trường An là người như thế nào, rốt cuộc anh đối với cô tốt như thế nào, cô ta không hiểu. Trường An, không được đánh giá lung tung... Nhưng Trần Duyệt Duyệt không cho cô cơ hội này.

Từ sau khi Diệu Diệu nói mấy câu nói đó, Trần Duyệt Duyệt liền lâm vào hoảng hốt, sắc mặt tái nhợt, một bộ bị đá kích rất lớn.

Nên nói như thế nào đây, đời trước cô ta câu dẫn Tần Trường An không thành công, đời này trọng sinh trở về, đã biết người chồng trước kia của mình, cùng Tần Trường An kết cục đều không tốt, lựa chọn Tần Quốc Khánh, —— trong suy nghĩ của cô ta, là cô ta từ bỏ Tần Trường An.

Diệu Diệu lúc trước lựa chọn gả cho Tần Trường An, cô ta còn từng khuyên bảo, cô ta cho rằng Tần Trường An không đáng để lấy, Diệu Diệu nhất định sẽ hối hận.

Những người khác không biết, nhưng cô ta lại biết, đêm tân hôn đầu tiên Tần Trường An nửa đêm đi đánh bài, biết Tần Trường An không trở về cô ta còn hơi khinh thường, —— ai bảo Diệu Diệu không nghe lời cô ta, thậm chí dưới đáy lòng có vài phần may mắn cùng đắc ý, cô ta cả đời này lựa chọn nhất định là chính xác, may mắn không lựa chọn Tần Trường An.

Nhưng nếu Tần Trường An có tiền..... Còn đối xử với vợ tốt như vậy, vậy cô ta lựa chọn có ích gì?

Hoặc là, Tần Trường An không giống như đời trước, vậy những chuyện khác có còn giống nhau không?

Có phải cô ta lại lựa chọn sai lầm hay không??

Không không không, cô ta không chọn sai, Tần Quốc Khánh không phải người đời trước, đối xử với cô ta rất tốt, cô ta sẽ không như kiếp trước,, hai người đã bắt đầu buôn bán, rất nhanh sẽ giàu cks, đến lúc đó ngày lành liền tới rồi...

Cô ta phải ổn định, không thể để bản thân rối loạn... Trần Duyệt Duyệt không ngừng nói cho chính mình.

Diệu Diệu có chút kinh ngạc, trợn mắt há hốc mồm nhìn Trần Duyệt Duyệt đột nhiên biến thành bộ dáng chịu đả kích, không nói câu gì, thần sắc hoảng hốt rồi đi.

Cô hơi mê mang, nhìn về phía Tần Thắng Lợi ở góc tường, "Sao cô ấy lại như vậy??"

Tần Thắng Lợi trù trù khóe miệng, "... Chị cảm thấy sao?"

Cậu phi thường hiểu, thật sự.

Quản cô ta làm gì!

Diệu Diệu nhìn sắc trời, phát hiện đã sắp tối, Trường An cũng sắp về đến nhà, liền ném Trần Duyệt Duyệt ra sau đầu, vui vẻ ra mặt đi về nhà.

Sau khi trở về nhớ tới Trần Duyệt Duyệt nói chuyện buồn bán, liền nói với Trường An hai câu.

Tần Trường An vừa đẻ một con gà mái rưng mới bắt được vào ổ gà vừa khinh thường, "Anh mới không đi!"

Không nói đến chuyện có mệt không, nhưng nghe nói thương nhân một lần đi là rất lâu, còn Diệu Diệu, không muốn vất vả như vậy, không cho Diệu Diệu đi..... Anh mới không cần! Anh lại không phải không thể kiếm tiền, vì sao lại phải cùng Diệu Diệu tách ra?!

Nghĩ đến chuyện gì đó, anh chân chờ một chút, "Diệu Diệu em muốn anh đi sao?"

Diệu Diệu lắc đầu, giữ chặt anh, "Không muốn, muốn anh ở bên cạnh cơ ~"

Tiền nhiều đến một mức nhất định cũng chỉ là con số, cô mỗi ngày ăn ăn uống uống chỉ cần một chút như vậy, vì sao muốn để Trường An mệt mỏi? Mỗi ngày vui vui về về ở bên nhau phơi nắng, vui vui về về tiêu tiền ăn điểm tâm không tốt sao?

Huống chi..... Huống chi cô tin tưởng Trường An dưỡng gà cũng kiếm tiền a!

Tần Trường An lập tức vui vẻ, mỹ mãn ôm cô, "Ân, ở bên nhau!"

Hai vợ chồng lập tức ném Trần Duyệt Duyệt ra sau đầu, lại bắt đầu cuộc sống gia đình đường mật ngọt ngào.

Vẫn duy trì hai ngày đi một chuyến vào trấn bán rau xanh, một chuyến được tầm mấy mao mấy đồng, thuận tiện mua đồ Diệu Diệu thích ăn, nếu thấy trứng gà rưng hay gà con thì mua về...

Rất nhanh, ổ gà trong nhà liền có rất nhiều gà con... Đặc biệt là sau khi anh bắt được ba con gà mái rưng ấp trứng.

"Tức phụ ~" Tần Trường An nhìn ổ gà, "Ổ gà nhà mình có phải hơi nhỏ không?"

Nguyên bản kia con gà mái già kia ấp được 20 quả, cũng không biết mẹ làm như thế nào, lục tục mang lại đây sáu bảy chục con, hai con gà mái rưng thêm 30 con, đã hơn 100 con gà con ——

Mấy ngày hôm trước anh đã mở rộng ổ gà không ít, nhưng sân sau chỉ lớn có như vậy, còn trồng rau, diện tích còn lại đều dùng hết, hiện tại thật ra là đủ dùng... Nhưng anh muốn nuôi một nghìn con, diện tích này sao đủ?

Diệu Diệu nhìn rau xanh, nghĩ nghĩ, "Nếu không để rau xanh đến sân trước?"

Trường An đi đến bên cạnh cô, cùng cô nằm xuống chiếu, thuận thực ôm cô vào trong lòng, lắc đầu, "Sân sau chỉ như vậy, vẫn không đủ."

Diệu Diệu nghĩ nghĩ, trở mình, bò lên trên người anh, ngẩng đầu, "Chúng ta không phải có sao?"

"Ý của em là..." Tần Trường An ôm eo cô, để cô dịch lên trên một chút, đối diện với đôi mắt cô, "Không trồng nữa?"

Diệu Diệu gật đầu, hôn hôn anh, "Trồng trọt mệt ~" cô không thích trồng trọt, để ra một mảnh nuôi gà cũng được.

Nếu lời này bị người đàn ông khác nghe được, chỉ sợ muốn nổi giận, dân quê luôn có một loại tình cảm khác biệt với đất, nhưng Tần Trường An không giống vậy, thế nhưng thật sự suy nghĩ, ôm cô ngồi đây,... Thật đúng là có thể.

"Nhưng trại nuôi gà quá chật thì không tốt, chúng ta có thể lấy một khu đất khác, khu đất bên cạnh cũng không tồi..."

Cách không xa, vừa vặn ở sau nhà, còn gần một ngọn núi, trên núi rau cỏ không ít, thức ăn nuôi gà dường gà nói không chừng cũng không cần.

Tần Trường An càng nghĩ càng thấy không tồi, nói suy nghĩ của mình cho Diệu Diệu nói nói, "Kỳ thật nếu có thể đổi mấy khu phía sau thì càng tốt....."

Diệu Diệu đương nhiên là duy trì, hơn nữa theo suy nghĩ của hắn mà nói, "Đến lúc đó chúng ta làm cái cửa nhỏ ở sân sau, đi ra ngoài chính là trại gà..."

Hai vợ chồng càng nói càng vui vẻ, Tần Trường An sấm rền gió cuốn, tỏ vẻ nói làm ta liền làm. Sau khi nghỉ ngơi anh liền đi ra ngoài hỏi han.

Lúc mẹ chồng tới, mọi chuyện đã xong xuôi. —— đều nói Tần gia dùng một khu ruộng tốt đổi lấy mấy khu đất phía sau núi.

Bà gấp gáp, "Con trai! Sao lại nghĩ vậy a!" Tám phần kia quá kém so với mẫu ruộng này!

Tần Trường An thấy mẹ gấp gáp như thế, vừa an ủi bà, vừa tỉ mỉ nói.

Bà vẫn không hiểu, trong suy nghĩ của bà, nuôi gà như thế nào mà chẳng được, mà cái kia sao có thể đổi, kia chính là căn cơ của bọn họ.

Nhưng không hiểu là không hiểu, đổi đều đã đổi, như thế nào cũng không thể đổi lại.

Sau hôm đó, bà nghẹn một hơi, là để bụng với cái trại gà này.....

Một như thế nào cũng được, trại gà tuyệt đối không thể lỗ!

Ngán ngẩm mấy ngày, lại không biết từ nơi nào lấy ra mấy chục con gà nhỏ.

Đội ngũ gà con càng thêm lớn mạnh, mắt thấy lại không xây thì sẽ không kị, Tần Trường An ở trong thành mua một ít lưới, chuẩn bị quây khu sau lại. Không phải đất nền nhà, không thể xây phòng, nhưng quây lại thì không thành vấn đề.

Việc này cũng đơn giản, anh quây xong, sau đó gọi chó lớn nhà mình ra, là có thể đuổi một đám gà con đi vào.

—— dù sao chó lớn nhà mình rất nghe lời.

Tần Trường An nhăn mày kiếm, bức bối hừ một tiếng, trừ bỏ cái tật dính người.

Hết thấy tiến triển đều rất tốt, ngoại trừ.....giữa trưa hôm nay.

Tần Trường An mới từ khu gà đi ra, thấy Diệu Diệu từ từ tỉnh lại, đang chuẩn bị ngọt ngào với tức phụ nhà mình, giây tiếp theo, lại thấy Diệu Diệu đột nhiên che ngực ngồi xồm xuống, khó chịu nôn khan một tiếng..

Tần Trường An sắc mặt biến đổi, "Diệu Diệu! Làm sao vậy?!"

Tác giả có lời muốn nói:

Tần Trường An: Tức phụ, em đừng chết!

(づ。●。●。●)づVote vote vote(づ。●。●。●)づ

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Rải cầu lương những năm 70 (14)

Diệu Diệu xoa xoa ngực, "Không có việc gì, có hơi buồn nôn," cô hơi suy nghĩ một chút, nhìn đồ ăn đầy ắp trên bàn nhỏ, "... Có thể là, ăn hơi nhiều?"

Tần Trường An nhẹ nhàng thở ra, "Thật sự?"

Không có việc gì thì tốt.

Diệu Diệu cảm giác một chút, cảm giác buồn nôn vừa rồi đã biến mất, trong thời gian ngắn như vậy... Khẳng định gật gật đầu, "Trường An, không cần lo cho em, em thật sự không sao."

Cô ôm anh, cười khanh khách, "Em muốn ở bên anh cả đời này."

Bên tai Tần Trường An không đo hồng, liền, "Sao, sao lại biết nói nhiều lời ngọt ngào như vậy a."

"Em cũng không biết." Diệu Diệu chớp chớp mắt, ngay thẳng nói, "Chính là em nhìn thấy anh là muốn nói những lời này nha, nói ra bất tri bất giác lại biến ngọt."

Lỗi tai Tần Trường An càng nóng.

Tức phụ của anh luôn nhiệt tình như vậy..... Anh ngượng ngùng một lúc, ngọt ngào hôn cô một cái, "Anh, anh cũng vậy."

Diệu Diệu nhào vào trong ngực anh, đó là, Diệu Diệu rất đáng yêu a!

Hai vợ chồng ở sân sau ngày ngày ôm nhau, ngay cả không khí cũng có vài phần ngọt ngào.

Nuôi gà kỳ thật là một công việc rất nhẹ nhàng, ít nhất Tần Trường An nghĩ như vậy. Bởi vì gà là động vật ăn tạp, nuôi dễ nhất, bởi vì cái gì nó cũng thích ăn, chỉ cần có thể ăn là được, trước kia người nhà nông nuôi gà, cơm còn thừa lại, tùy tiện vớt cho nó một chút là có thể nuôi sống.

Càng đừng nói hiện tại mảnh đất bên trong trại gà là lúa non mới trồng vào, tuy rằng sau này có thể có gạo, để gà ăn sẽ có chút đau lòng, nhưng Tần Trường An nếu đã hạ quyết tâm, thì sẽ không hối hận.

Thêm vài mẩu đất này, lúa non trong đất cũng đủ cho gà ăn, hơn nữa còn có sâu hoặc giun, còn có thể tăng thêm chút dinh dưỡng chỉ gà, phân gà cũng không cần dọn dẹp, dường như không có việc gì phải làm.

Duy nhất muốn phòng là có chồn hoặc là một số người tới ăn trộm gà.

Bởi vì lưới dùng kéo là có thể cắt đứt, nếu thực sự có người muốn ăn cắp chắc cũng không ngăn được, nhưng vấn đề này bởi vì con chó lớn nhà họ, cũng đã giải quyết được phần lớn.

Chó lớn nhà họ..... Không phải nói quá, thật sự rất hung dữ.

- - đều nói chó sẽ cắn người không ngoan, chó lớn nhà họ tới đây lâu như vậy rồi, ngoại trừ khò khè trong cổ họng, từ trước tới nay chưa sủa bậy lần nào.

Đề ngừa vạn nhất, Tần Trường An còn chuẩn bị nuôi hai con ngỗng, người già thường nói chồn sợ ngỗng.

Nhưng ngỗng cũng không phải thứ đơn giản, lực công kích đặc biệt mạnh, nếu anh nuôi một đàn ngỗng, một đám gà thả ra khả năng cũng không ai dám tới gần.

Trừ lần đó ra, số lượng gà càng ngày càng nhiều, hiện tại là gà con còn tốt, lẫn lộn trong đất không nhìn ra được bao nhiêu con, nhưng nếu lớn lên thì thấy quá rõ ràng.

Một thời gian sau mới có thể mang bán, người ghen tị vẫn phải ngăn chặn một chút.

Không thể lập tức đổi lưới, Tần Trường An chuẩn bị trồng cây xung quanh, muốn loại tương đối cao, mang gai, có thể ngăn người bên ngoài nhìn vào, còn có thể bảo vệ.

Xoay vài vòng, vẫn cảm thấy cây cầu kỳ tương đối tốt, cây cầu kỳ có gai, đừng nhìn nó nhỏ, đi qua một loạt cây cầu kỳ trên người khẳng định vị xước hơn trăm vết.

Hơn nữa thứ này trên núi rất nhiều, đều là hoang dại, không cần trả tiền mua cái gì cây giống, trực tiếp chạy đào mấy cái hố mang về là được.

Bắt quá cái này phải từ từ.

Hôm nay.

Tần Trường An cùng Diệu Diệu ở trại gà đổi tới đổi lui, nhưng vẫn cảm thấy có chỗ nào sai sai, lại kiểm tra lại một lần, anh mới phản ứng lại, "Tức phụ, gà mái nhà mình có phải thiếu một con không?!"

Àn rõ ràng nhớ rõ có một con gà mái già, hai con gà mái rưng, còn có một con gà trống, bây giờ nhìn lại thấy thế nào cũng chỉ có ba con.

Anh vỗ vỗ đầu, lại đếm một lần, "Thật đúng là."

"Hắc..." Tần Trường An phát hỏa, vén tay áo, lập tức quay chung quanh nhìn xem lưới vị thùng ở chỗ nào, anh muốn nhìn ai cắt lưới, "Đừng làm cho tao biết là thằng nào!" Còn lấy một con gà!

Anh vừa đi vừa dạy chó săn, "Béo, thái độ gần đây của mày không được a, ở trong phạm vi công tác có kẻ địch vào mày cũng không biết....."

"Em bắt đầu kiểm tra từ bên này nhé." Diệu Diệu ngáp một cái, mềm mại nói.

"Không cần!" Tần Trường An lập tức kiên quyết từ chối, "Này lại không phải việc lớn gì, anh đi một vòng không mệt, em qua tàng cây bên kia ngồi nghỉ ngơi, chờ anh trở lại."

Hai hôm nay không nôn, nhưng thường thường mệt rồi, ngồi ngồi một lúc đã ngủ rồi,..... Nếu không phải lượng cơm nhiều hơn, có thể ăn có thể uống, vừa thấy là biết không có gì chuyện, chỉ sợ anh cũng phải lo lắng gần chết.

Anh dứt khoát bê ghế dựa lại đây, "Tới, đừng để anh lo lắng."

Diệu Diệu ngáp một cái, xoa xoa nước mắt, nghe lời gật đầu, "Được rồi."

Tần Trường An lúc này mới vừa lòng, bắt đầu kiểm tra lưới, nhưng ngoài dự kiến, đi một vòng, ngoại trừ dấu vết lần trước chồn làm hỏng, thế nhưng tất cả đều không có vấn đề gì.

Sao thế nhỉ, gà còn có thể vô duyên vô cớ biến mất??

Ngồi ở trên ghế Diệu Diệu chần chờ một chút, ngẩng đầu nhìn về phía sau lưng Tần Trường An, "Trường An, hình như em...biết chuyện gì xảy ra." Cô chỉ chỉ phía sau.

Tần Trường An ừ một tiếng, nghi hoặc quay đầu lại. Liền thấy không biết khi nào, bên ngoài có hai con gà màu đen, trong đó một con thoạt nhìn còn có chút quen mắt, nhìn lướt, đột nhiên thăm thì hai tiếng, vỗ vỗ cánh, dùng sức bay lên.

Sau đó phành phạch phành phạch nhảy xuống.

Con gà đi theo thử một chút, không tới đây, kêu khanh khách, lại bay vào trong trại gà.

Tần Trường An: "....."

Cho nên là nói, nhà gà trông chính mình bay ra, hơn nữa không chỉ có tự bay ra, còn thuận tay xách một bà vợ quay về?

..... Gà thành tính?

Đương nhiên, sau khi bay vào, chính là gà không có tự do. Tần Trường An nhanh chóng mua thêm hai tấm lưới, bình bình bang bang chuẩn bị làm cao hơn hai mét.

An vừa chinh vừa nghĩ cần bao nhiêu cây cầu kỷ, cảm thấy chỉ dựa vào một hai người thì hơi quá sức, vì thế nói với người trong thôn, mình cần cây cầu kỷ, một cây 5 phần tiền.

Một cây cầu kỷ thụ năm phần tiền nghe không nhiều lắm, nhưng đừng quên, cây cầu k chính là đồ trên núi, mua bán không vốn, hơn nữa cây cầu kỷ không lớn, một người đàn ông một buổi sáng làm được 5 mao là không thành vấn đề, nếu tính cả phụ nữ, vậy hai người một nhà cũng có hơn một khối, tuyệt đối xem như không nhỏ.

Người trong thôn hưng phấn, "Kia cái gì, cậu nói một thân cây năm phần tiền có phải thật không." Có người tới hỏi.

Lớn tiếng như vậy! Tức phụ của anh còn đang ngủ đây!

Tần Trường An rung mình, vội vàng ngừng tay, suýt một tiếng, mới gạt đầu, "Cứ yên tâm đi, chỉ cần mang tới, cháu sẽ lập tức đưa tiền."

"Thật sự?!" Lão thái thái đôi mắt lập tức sáng, vui vẻ ra mặt, vỗ đùi, thanh âm nhỏ lại, "Được được được, ta hiện tại liền cùng ông già đi đào a!"

Lão thái thái này quay người liền đi ra ngoài, hai cái chân đi như bay, ở cửa thiếu chút nữa đâm bay Tần Thắng Lợi vừa vào.

Tần Thắng Lợi xoa bả vai đi vào tới, hoài nghi, "A,..... Quốc Hữu thăm có chuyện gì, hoảng loạn như vậy."

Cậu là Tần Trường An gọi tới hỗ trợ trồng cây.

Tần Trường An gấp một cái giải thích, "Tôi thu cây cầu kỷ." Thời tiết quý này, anh cũng muốn ngủ trưa cùng tức phụ.

Tần Thắng Lợi nâng nâng tay, "Ồ đâu, anh còn chưa dẫn em đi?"

"Gấp cái gì," Tần Trường An chậm rì rì đi xuống, một chút đều không vội, "Cây còn chưa mang tới."

Hai người vào trại gà, chỉ có hai cái cuộc sắt, chưa thấy bóng Diệu Diệu, Tần Thắng Lợi đã quen, lần này không hỏi tại sao Diệu Diệu không ở đây.

Chê cười, nếu lão Tần nữ để tức phụ tới đây, vậy mới kỳ quái.

Tần Trường An nhìn ánh mắt cậu, giải thích một câu, "Diệu Diệu gần nhất thân thể không thoải mái, đang ở trong phòng ngủ, một hồi..."

"A." Tần Thắng Lợi mặt không biểu tình, được rồi, anh vui là được. Còn có, "Anh không phải giải thích."

Cậu đều hiểu.

... Ai giải thích?? Tần Trường An vô ngữ liếc cậu một cái, bổ sung thêm, "Ý tôi là, chốc nữa cẩn thận một chút, đừng la to."

Tần Thắng Lợi: "....." MMP

Cậu cho rằng lời này là lý do của Tần Trường An, không nghĩ tới, một lát sau, hai người đang làm khí thế ngất trời, Tần Trường An đột nhiên liền ném đồ xuống, bước nhanh đi đến cửa, đỡ một người --

"Đi chậm một chút!" Anh bước nhanh đi qua, nhẹ nhàng thở ra, nhỏ giọng hỏi, "Có khỏe không? Có cảm thấy không thoải mái không?"

"Không có việc gì, Trường An anh đừng lo lắng như vậy a..."

??

Tần Thắng Lợi nhìn động tác liên tiếp của lão Tần, trong lòng căng thẳng,... Ngọa tào? Chẳng lẽ thật đúng là có chuyện??

Sau đó liền thấy sau khi hai người kia nói xong, chuyển qua hôn...

Tần Thắng Lợi: "....."

Tần Thắng Lợi muốn giết người.

Nhìn khí sắc trong trắng lộ hồng còn tốt hơn cả Tần Trường An kia... Thậm chí khuôn mặt đều bụ bẫm hơn, Tần Thắng Lợi chỉ muốn hỏi một câu:

..... Hai người nói, ai không thoải mái?

Tác giả có lời muốn nói:

Thắng Lợi: Nói như thế nào đây, cậu liền bội phục bọn họ người đang yêu chỉ số thông minh vút cho chó ả.

(づ。●。●。づ)Vote vote vote(づ。●。●。づ)

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Rải cầu lương những năm 70 (15)

Tần Thắng Lợi dứt khoát tự đào hố của mình.

Đào hố quanh lưới, đây là lời trước đó Tần Trường An nói. Cây cầu kỷ có một điểm tốt, nói là cây, kỳ thật lại giống như cỏ nhưng lại thô hơn, không giống như những cây khác cần không gian lớn, cao lên có thể trở thành một hàng rào, không có khe hở.

Chờ Diệu Diệu cùng Tần Trường An nói chuyện xong, cậu đã đào được không ít.

Tần Trường An sắp xếp xong cho Diệu Diệu, cũng ra đào cùng.

Thôn dân lên núi đào cây cầu kỷ không ít, có người nhanh tay nhanh chân đã mang về, bao kín mít, sợ bị gai đâm vào.

Diệu Diệu liền đưa tiền cho bọn họ, một thân cây 5 phần tiền, cũng sẽ không để cho người khác nói thầm trong lòng.

Hai người đàn ông đào cũng rất nhanh, trồng cây cũng không mất nhiều thời gian.

Đến giữa trưa, Tần Trường An lau mồ hôi, muốn nghỉ ngơi một chút, "Mặt trời lên đỉnh rồi, chúng ta nghỉ một lát đi ăn cơm đã."

"Được..." Tần Thắng Lợi cũng mệt mỏi.

Sau đó liền thấy Tần Trường An dùng khăn lông ướt xoa xoa cổ, để trần thân trên vào phòng bếp, còn hỏi câu, "Giữa trưa muốn ăn gì?"

Tần Thắng Lợi trợn mắt há hốc mồm, âm điệu không tự giác cất cao, "..... Anh nấu?"

Không phải, khi nào anh ấy biết nấu cơm vậy? Không phải am hiểu ăn chơi cờ bạc à? Nấu cơm có ăn được không?!

Bây giờ Tần Thắng Lợi đang ở trong trạng thái thế giới đảo điên, có người đàn ông nào sẽ vào phòng bếp? Không phải chỉ người không có tiền đồ mới làm?!

Tần Trường An ghét bỏ trừng cậu một cái, không để bụng.

Nói xong ném khăn lông, thuận thực lấy ra gạo và mì, "Nói đi, muốn ăn gì."

Kỳ thật ngay từ đầu anh cũng không biết nấu. Nhưng ngày đó sau khi mua gạo về mới phát hiện... Diệu Diệu cũng không biết a, nhưng đã mua đồ, cũng không thể để đó không ăn, hai người bọn họ phải có một người làm, Diệu Diệu còn rất có hứng thú học, nhưng nấu cơm là việc rất tốn sức nha, nhìn qua rất mệt.

..... Anh có thể nhìn tức phụ của mình mệt mỏi không? Không có khả năng a.

Lúc ấy anh không cần suy nghĩ đã đi vào, tiếp nhận đồ. Diệu Diệu liền ở một bên rửa rau, bọn họ hai người vừa nói chuyện vừa nấu cơm, còn thỉnh thoảng hôn hôn.

Tần Trường An chắc một tiếng, mấy tháng trước anh quá ngốc, tới gần tức phụ mình còn đỏ mặt, lại còn cố tình muốn lại gần thêm một chút.....

Có lợi như vậy, ai có thể ở bên ngoài chờ nấu cơm??

Sau đó nhiều lần đi vào, từ hồ trợ rửa rau, hồ trợ thái rau, đến hồ trợ lấy nước tương dầm muối thậm chí Diệu Diệu chỉ huy anh nấu..... Mưa dầm thấm đất lâu như vậy, mấy món đơn giản sao có thể không biết nấu?

Mấy ngày hôm trước Diệu Diệu có hơi không thoải mái anh cũng không dám để cô vào bếp, mấy ngày nay đều là một mình anh tự nấu cơm.

Tần Thắng Lợi: "....." Chưa thấy đàn ông xuống bếp là lỗi của cậu?!

Cả thể xác và tinh thần đều mệt, "Thời tiết này nóng như vậy, anh tùy tiện làm dưa chuột là được." Ít nhất làm dưa chuột... Sẽ không ăn phải đồ nửa sống nửa chín.

Tần Trường An không nói gì, cầm khoai tây lên, "Dưa chuột không tốt lắm, đồ ăn lạnh không tốt cho dạ dày, xào khoai tây đi."

Tần Thắng Lợi: "..... Được, lại nấu rau xào trứng? Em thấy rau nhà anh đã lớn rồi đấy?"

Tần Trường An lấy ra hai quả trứng gà, lại lấy ra mấy trái cà chua, "Rau xào trứng gà không ngon, ăn cà chua đi." Diệu Diệu mấy ngày nay thích ăn món này, đặc biệt là cà chua.

"Lại thêm món cải trắng xào dấm nhé..." Tuy rằng miệng hỏi, nhưng tay đã bắt đầu hoạt động, —— Diệu Diệu gần nhất cũng đặc biệt thích ăn món này.

Tần Thắng Lợi nhìn anh đã lấy cải trắng ra, lau mặt: "..... Cho nên vì sao vừa nãy còn hỏi cậu thích ăn gì?"

Hỏi có ích lợi gì?

Tần Trường An không chút chột dạ, mày kiếm nhãn lại, kinh ngạc, "Cậu không ăn món nào?..... Còn kén ăn?"

Cả khuôn mặt anh đều tỏ vẻ sao lại còn kén chọn như vậy.

Nhìn vẻ mặt cậu sống còn gì luyến tiếc, nói như thế nào cũng là mình mời đến giúp đỡ, tiền công cũng không cao..... Tần Trường An hừ một tiếng, vẫn là không tình nguyện lấy ra quả cà chua, "Thân thể tức phụ tôi mấy này nay không thoải mái mà còn không kén chọn."

Diệu Diệu nghe thấy anh khen, từ cửa sổ đầu ra, không chút nào khiêm tốn liên tục gật đầu, cười nhìn không ra một chút ngượng ngùng, mỷ mẫn, "Đúng vậy đúng vậy, tôi không kén ăn đâu."

Cô hiên ngang liếm liếm khuyên Tần Thắng Lợi, "Kén ăn không tốt, Thắng Lợi lát nữa cậu đừng kén ăn, ăn thử một chút trước, Trường An nấu gì cũng rất ngon, cậu ăn thử nhất định sẽ thích."

Ánh mắt Tần Thắng Lợi trừng lớn, quả thực không thể tin được mình vừa nghe thấy gì:.....

Cậu kén ăn?

Cậu khó nuôi?

Còn nói Diệu Diệu không kén ăn?!

Hai người kia sao có thể nói như điều đương nhiên vậy?

Hai người bọn họ tất cả điểm đều thêm vào da mặt sao?

Cô không kén ăn không phải vì Tần Trường An đã chọn cho cô sao?

Tần Thắng Lợi hàm răng đều kéo kẹt kẹt vang, bắt nạt cậu vì cậu không có vợ?!

Cho đến khi ăn cơm cậu cũng không nghĩ được tại sao da mặt họ lại dày như vậy, cố tình hai vợ chồng còn không có chú ý tới cậu, lực chú ý đều ở trên người đối phương, thường thường gấp đồ ăn cho nhau, dứt canh gì đó.

Tần Thắng Lợi càng tức.

Bà ơi, cháu cũng muốn kết hôn!

Tần Trường An sợ Diệu Diệu bông, đang bung bát canh trứng cho cô, đột nhiên, Diệu Diệu đang bình thường đột nhiên nôn khan. "Trường, Trường An, bụng cái này ra chỗ khác..."

Tần Trường An sắc mặt biến đổi, thiếu chút nữa ném bát đi, vội vàng cổ lưng cô, nôn nóng nói, "Sao lại thế này?!"

Không được! Không thể để tiếp tục như vậy!

Diệu Diệu chần chờ nói, "Lại tốt rồi, hẳn là không có việc gì đi..." Trong thân thể cô có linh khí, cũng không cảm giác được có chuyện gì.

Tần Trường An nóng nảy, "Không được! Lỡ như có như chuyện gì, em bảo anh phải làm sao?!"

Anh hạ giọng, "Diệu Diệu nghe lời, em đừng làm anh sợ....."

Anh sợ hãi...

Tần Trường An nhìn không được hộc mắt hồng động tác lập tức sừng sốt, "... Cậu nói cái gì?!"

Tân Thắng Lợi đột nhiên cảm thấy con tức đều biến mất, cảm thấy mình cao lớn hơn hẳn, cậu ưỡn ngực, khụ khụ, "Chưa nhìn thấy người ta mang thai sao? Trờ nên thích ngủ, thích ăn chua, thích ăn cay, mới vừa tỉnh ngủ mà ngủ thấy mùi lạ sẽ nôn..... Chính là mang thai a."

Tất cả đều! Đúng!

..... Vì thế cho nên, là mang thai?

Sau khi kết luận, Tần Trường An rút cuộc phản ứng lại, cả người đều kích động run run, nhảy dựng lên, "Diệu Diệu Diệu Diệu Diệu Diệu Diệu Diệu Diệu!"

Tần Trường An: "Cứu mạng, ta nói lắp."

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Rải cầu lương những năm 70 (16)

Tân Thắng Lợi nhìn anh như vậy, có hơi xấu hổ, "Ài, đừng vội cao hứng, còn, còn chưa xác định đâu."

Nói là từ thiên đường rớt xuống địa ngục cũng chỉ như thế, ánh mắt Tần Trường An nhìn cậu như muốn giết người.

Tân Thắng Lợi cũng cảm thấy hơi ngượng ngùng, nhưng... "Em cảm thấy giống, nhưng em lại không phải là bác sĩ, anh mang chị ấy đi bệnh viện khám là được..."

Trước kia cậu thấy chị dâu cậu mang thai cũng là như vậy, ngay từ đầu cũng cho rằng bị bệnh, được mẹ nói mới biết đây là dấu hiệu mang thai. Là đúng hay sai..... Phải để bác sĩ kiểm tra mới bảo đảm được chứ.

Vốn dĩ anh đã định mang Diêu Diêu đi bệnh viện, mang thai hay không thì nói sau, chỉ cần Diêu Diêu không có bệnh gì là được.

Tần Thắng Lợi nhẹ nhàng thở ra, cười nói, "Thế là được, hôm nay nóng, xe bò nhà em hôm nay rảnh rỗi, anh lấy mà đi lên trấn trên."

Kỳ thật ở nhà bọn họ, lúc chị dâu của cậu mang thai, cậu cũng muốn nói phải đi bệnh viện khám, anh trai với chị dâu lại nói có gì để mẹ xem là được.

Nhưng lão Tần quân tâm tức phụ mình như thế..... Nói không cần đi anh còn không vui đấy chứ.

"Được, vậy cảm ơn cậu." Tần Trường An rất cảm kích, nói làm là làm, đi vào phòng lấy mũ cho Diệu Diệu, còn muốn rót hai bình nước mang theo, tiền cũng phải mang đủ.

Sau đó quay đầu liền thúc giục Tần Thắng Lợi, "Cậu ăn xong chưa? Mau ăn, chúng ta phải đi."

"Thôi thôi," Tần Trường An gấp hết đồ ăn vào bát cậu, "Cầm ra ngoài tràng ăn đi"

Nông thôn đều có cái tràng, dùng để phơi lúa mạch, bên cạnh trồng cây, đến mùa hè, người lớn tuổi trong thôn đều thích ngồi xỏm ăn ở đó.

Tần Thắng Lợi cười đến một nửa thì cứng đờ..... Đợi lát nữa!

Biến sắc mặt cũng quá nhanh đi.

Mới vừa không phải còn cảm ơn cậu??

"....."

Một người nhìn xe bò lộc cộc cộc cộc đi xa, Tần Thắng Lợi bung bát cơm, đứng dưới ánh nắng mặt trời, thật lâu sau mới hiểu được đã xảy ra cái gì.

Còn chưa qua sông mà đã gãy cầu..... Đây mẹ nó, là việc mà người làm?

Trường An không dám chạy nhanh, sợ Diệu Diệu bị lao đảo, lúc tới bệnh viện, đã là 4 giờ chiều, trời không nóng, nhưng cả mặt đều là mồ hôi.

"Xin chào, đồng chí," anh có chút khẩn trương, "Thế nào, tức phụ của tôi không có chuyện gì chứ."

Bác sĩ còn trẻ, cầm cục sắt không biết là cái quý gì di chuyển trên tức phụ anh, cũng không nói gì, nhưng còn không phải là cố ý làm người ta lo lắng sao.

"Không có việc gì, yên tâm" Bác sĩ cười một chút, lắc lắc đầu, "Mang thai hơn một tháng, hai người cẩn thận một chút."

Cái này mà nói là không có việc gì? Đây chính là việc lớn nhất a!

Bọn họ có con...

Bảo bảo của bọn họ mới hơn một tháng!

Bảo bảo... Tần Trường An cuối cùng mới an tâm, vui sướng bị đè xuống vào một tiếng bay lên... Trái tim bùm bùm

Thật sự mang thai!

Tần Trường An cao hứng điên rồi, lần này cuối cùng cũng không nói lắp, "Vây, vây tôi nên làm gì?"

Đầu năm nay vẫn là lần đầu tiên có người hỏi nên làm gì, mang thai không phải đều là chuyện của phụ nữ sao, bác sĩ cũng bị anh hỏi sững sốt, nghĩ nghĩ, "Đừng để cô ấy làm nhiều việc, sau đó bổ sung dinh dưỡng cho phụ nữ mang thai."

Hiện tại phụ nữ dưới nông thôn đều phải làm việc, hần thấy không ít, làm việc nặng như vậy..... Còn không có nhiều dinh dưỡng, như vậy sao được?

Thấy anh còn trẻ, sợ anh không coi trọng, nhiều lời hai câu, "Làm việc nặng có khả năng sẽ bị sinh non."

Tần Trường An bị hần dọa tới, cảm giác da đầu một trận tê dại, tóc trong nháy mắt đều dựng lên, "Sinh non?!"

"A, đúng vậy," bác sĩ sững sốt, "Àn, anh cũng không cần phản ứng lớn thế, nói như vậy....."

"Em đừng nhúc nhích!" Hần còn chưa nói xong, Trường An thấy Diệu Diệu từ trên ghế đứng dậy Trường An đã bùng nổ, bước nhanh đi qua đó, bế cô lên mới nhẹ nhàng thở ra, về mặt ngưng trọng, "Không thể hoạt động mạnh."

Diệu Diệu ách một tiếng, "Em đứng lên một chút, lượng vận động không lớn đi..."

Tần Trường An nghiêm túc ôm cô, "Không được, bác sĩ đã nói, chúng ta nghe lời."

"Được rồi." Diệu Diệu chớp chớp mắt, ngoan ngoãn nga một tiếng, cọ cọ ngực anh.

—— bị ôm thì bị ôm thôi, Trường An ôm thật thoải mái.

Bác sĩ nhìn bọn họ mà tròn mắt há mồm, thiết bị cầm trong tay thiếu chút nữa rơi xuống chân, không phải, đồng chí, anh có phải hiểu lầm với cái từ hoạt động mạnh này không vậy?

Tần Trường An buông tâm tiếp tục hỏi, "Còn có, bác sĩ, vợ tôi gần đây rất thích ngủ, còn muốn nôn thì phải làm sao? Có phải có chuyện gì không? Như thế nào mới có thể đỡ hơn một chút?"

"Đây đều là hiện tượng bình thường, thai phụ hơn một tháng sẽ có cảm giác muốn nôn, cũng miễn cảm với mùi thức ăn, có thể mua một ít đồ chua..... Sau bảy tám tháng sẽ có hiện tượng chân rút gân, chú ý tiến hành mát xa cho cô ấy."

Bác sĩ hỏi đáp vẫn rất chuyên nghiệp, chính là nhìn bọn họ, trả lời xong liền nhịn không được, xấu hổ nói, "Chính là, cái kia cái gì....."

Ánh mắt hắn có chút không nở nhìn thẳng, "Tôi nói không được hoạt động mạnh, không phải nói chuyện gì cũng không thể làm."

..... Chỉ đứng dậy đi một đoạn ngắn như vậy, không cần phải ôm.

"Được được được." Tần Trường An có lệ gật đầu, tiếp tục hỏi, "Vậy thì cụ thể miễn cảm với mùi gì?"

Bác sĩ: "..... Cá, còn có..."

Tần Trường An hỏi hết những điều mình muốn biết, xác định không còn vấn đề gì, "Được, cảm ơn bác sĩ!" Anh thỏa mãn ôm Diệu Diệu, cẩn thận ôm ra ngoài.

Mơ chưa đúng không... Trở về liền mua!

Bác sĩ: "....."

Không phải, đồng chí, cánh tay không mệt sao?

Diệu Diệu cũng đang hỏi vấn đề này.

"Đương nhiên không!" Tần Trường An trả lời không chút do dự, cả người đều vui sướng "Ôm em sao có thể mệt?" Ước gì ôm cả đời đâu.

Diệu Diệu được có câu trả lời khẳng định, hôn anh một cái, ánh mắt đặc ý nhìn thai phụ gần đó.

Việc là như thế này, bọn họ đi một đường trên hành lang bệnh viện, tất cả mọi người tròn mắt há hốc mồm, trông mắt đều sắp rớt, còn có một thai phụ đang nói, chắc cô bị đau chân, để chồng ôm sẽ không bị ngã...

Cô đều nghe được!

Diệu Diệu ngẩng đầu lên, nhìn về phía thai phụ bên kia, thần khí mười phần, Trường An của cô lo lắng cô đấy! Trường An nguyện ý ôm cô, ôm bao lâu đều không mệt!

Hâm mộ đi! Hâm mộ muốn khóc đi?

Muốn khóc cũng không ai ôm! ~

Thai phụ: "....."

Đậu má!

.....

Sau khi báo tin cho cha mẹ biết, hai ông bà vui đều sắp nhảy lên.

Cháu trai!

Tần Trường An sáng sớm hôm sau đã sang nhà báo tin cho hai ông bà biết, sau đó chưa đến buổi tối, bà đã đi trần trên vệ, ôm một đồng lớn đồ.

Có sữa bột, vải dẹt, còn có nhiều đồ linh tinh khác.

Vải dẹt là dùng để làm chần nhỏ và tã, trong nhà không có nguyên liệu, trẻ con trong thôn đều dùng đồ của những người khác giặt đi giặt lại, nhưng bà không muốn.

Con của con trai bà!

Cháu trai bụ bẫm!

Sao có thể dùng lại đồ của người khác, phải dùng thứ tốt nhất a!

Bà lại gọi Tần Trường An đến dặn dò, Tần Trường An nghe nghiêm túc, không có một chút không kiên nhẫn nào.

Hai mẹ con nói đến miệng khô lưỡi khô, mắt thấy trời đã sắp tối, bà mới chuẩn bị về nhà.

Tần Trường An còn có hơi không nổi, nhờ anh không nhớ kỹ mà không tốt cho Diệu Diệu và con.

"Đúng rồi!" Bà nghĩ ra một việc, đột nhiên quay đầu lại, "Còn có một việc!"

Tần Trường An giật mình, "Mẹ nói đi!" Anh tuyệt đối làm được!

Bà nhìn xung quanh, kéo người vào trong góc, "... Gần đây không thể cùng giường với vợ biết không," trong ba tháng tuyệt đối không được.

Tần Trường An a? Một tiếng, cả người hưng phấn đột nhiên biến mất, không nghĩ tin tưởng, "... Có ý gì?"

Tự nhiên có dự cảm không tốt lắm.

Tác giả có lời muốn nói:

Tần Trường An: Hình như..... mang thai cũng không vui lắm.

(づ。●。づ)Vote vote vote(づ。●。づ)

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Rải cầu lương những năm 70 (17)

Rất nhanh, loại dự cảm không tốt này đã ứng nghiệm.

Đầu tiên là sự nhẫn nại của Diệu Diệu.

Từ sau khi mang thai, tính tình của cô táo bạo hơn trước nhiều, trước kia trời nóng như vậy, cũng không sợ nóng, lúc ngủ lúc nào cũng thích ôm anh, còn đặc biệt thích sờ cơ bụng, bộ dáng dính người làm lòng anh mềm mại, mỗi ngày đều ngủ ngon lành..

..... Bây giờ lại không như vậy.

Chỉ cần anh tới gần một chút, cô đã kêu nóng.. Thậm chí anh còn bị đuổi ra ngoài chần.

Tiếp theo là đi lên trần trên..... Trước kia đi lên trần trên hai người bọn họ đều cùng đi, ngủ dậy lúc trời còn mát mẻ, đánh xe bò, Diệu Diệu còn ôm anh ngủ thêm một giấc, rầm rì chui vào trong ngực anh, bộ dáng ý lại làm người yêu thương.

Hai người nói nói cười cười, bán xong đồ sẽ đi dạo phố, một đồ thích ăn; lúc mặt trời xuống núi, lại chậm rãi nói chuyện, đánh xe về nhà; trên đường có thể hai hoa đại làm thành vòng hoa cho Diệu Diệu, được thưởng một nụ hôn ngọt ngào...

..... Những ngày tháng hoàn mỹ, hiện tại cũng không như vậy nữa.

Gần đây Diệu Diệu đặc biệt thích ngủ, buổi sáng không dậy được, hơn nữa xe bò đi trong thành còn lắc lư xóc nảy nên cũng không muốn để cô đi. Anh cô đơn đi cả một ngày, cả ngày cũng không nhìn thấy tức phụ.

Còn lúc ăn cơm..

Trước kia bọn họ đều cùng nhau làm, anh rửa rau thái rau rồi cho vào chảo xào, tức phụ ở bên cạnh lấy gia vị, hai người ăn ý, anh không cần nói cô đã biết phải làm gì.

Diệu Diệu thêm ăn, sau khi xào xong, phải đút cô hai miếng cho đỡ thèm, cô sẽ vui vẻ, sau đó hai người sẽ nị oai ở phòng bếp một lúc rồi mới ra ngoài ăn cơm..

..... Bây giờ cũng không như vậy nữa.

Trong phòng bếp nhiều khói dầu, Diệu Diệu phản ứng lớn, căn bản không thể tới gần phòng bếp.

Còn chuyện quan trọng nhất..... Bây giờ anh còn không được chạm vào cô.

Luôn có cảm giác tức phụ của mình bị tiểu tử thói cướp đi.

"....."

Diệu Diệu còn có một số phản ứng làm anh đau lòng, mỗi lần cô nôn khan anh hận không thể chịu đựng thay cô.

... Vậy mà mẹ còn nói đây là phản ứng bình thường, những người khác ngoài nôn khan, con bị đau em chân sưng gì đó, Diệu Diệu trừ bỏ thích ngủ cùng ngẫu nhiên sẽ nôn mửa, cũng không có phản ứng gì khác.

Tần Trường An cũng sắp bị hù chết.

Này còn chưa đủ sao?!

Tức phụ của anh bình thường được nuông chiều, việc nặng nhọc anh không nỡ để cô làm, mỗi ngày nôn khan còn chưa đủ khó chịu.

—— Bây giờ cảm giác của anh là, kỳ thật có con cũng không vui như tưởng tượng.

Haizzz.

Nghe nói có cái gì buộc ga-rô, về sau có nên đi làm không nhỉ?

.....

Lúc Tần Thắng Lợi liền thấy vẻ mặt sống không còn gì liúy tiếu của Tần Trường An, hoàn toàn không giống mấy hôm trước khi biết mình có con, hơn phân nửa đêm còn kéo cậu dậy nói chuyện.

Đúng vậy, không sai, lão Tần hẳn hẳn không được chính mình kích động, hơn phân nửa đêm còn đá cậu dậy, bắt cậu nghe anh nói tức phụ của mình tốt như thế nào, hằng ngày bọn họ có bao nhiêu ngọt ngào, bây giờ con cũng có rồi.

Tần Thắng Lợi bị anh nói cả đêm, đầu to hần ra, hận không thể trực tiếp nuốt luôn anh ta.

Là anh em từ nhỏ, anh em mặc chung một cái quần lớn lên! Kết quả lại đối xử với cậu như vậy? Đây là việc mà người làm?

Hiện tại thấy vẻ mặt này, Tần Thắng Lợi trong lòng vui sướng, "Ai u, đây là làm sao vậy? Không cao hứng, nói nhanh..." để cậu vui xem nào.

..... Tần Trường An cũng không muốn để ý, "Nói cùng cậu một người không có vợ có gì hay, chúng ta không có tiếng nói chung."

Tần Thắng Lợi: "....."

Miệng tiện như này, xứng đáng!

Đào mắt đã qua ba bốn tháng.

Có thể nói mấy tháng này Tần Trường An sống trong nước sôi lửa bỏng, thật vất vả kiên trì đến bây giờ, tức phụ đã không nôn khan nữa, mong ngôi sao mong ánh trăng, tối hôm qua hình như mưa một trận, nửa đêm thời tiết chuyển lạnh, cuối cùng anh cũng đã được chui vào chăn..... Buổi sáng dậy, anh hận không thể mỗi ngày dâng hương cho trời đất.

Nhưng mà một vấn đề mới lại xảy ra.

Mấy ngày nay tức phụ ngày càng thích ngủ, hiện tại trời hơi mưa, cô thích nằm trong cái đình kia, anh lại phải sửa lại mái đình, không thể để tức phụ bị ướt.

Còn có gà..... Trại gà không có mái che, mắc mưa dễ dàng bị bệnh.

Ngay từ đầu căn bản anh không suy xét đến chuyện này, sau đó đột nhiên có một cơn mưa to kéo đến, ngày hôm sau đã có vài con sinh bệnh, lúc này anh mới nóng nảy.

Sau lại đi hỏi cách chữa bệnh của người trước kia nuôi gà, người nọ nghe anh nói trại gà không có mái che đều sợ ngây người.

Hỏi gà sinh bệnh nên làm gì, đối phương nhìn anh bằng ánh mắt đồng tình, nuôi gà sợ nhất chính là gà sinh bệnh, hơn nữa đồ chơi này còn rất khó trị, phần lớn còn lây bệnh..... Cơ bản nếu bị bệnh, còn sống không nhiều lắm.

Kết quả gà nhà bọn họ cũng kỳ quái, sức chống cự còn khá tốt, cuối cùng không chữa được cũng chỉ mấy con, những con khác còn tung tăng nhảy nhót.

Cũng sau lần đó, ngấm lại trại gà không có mái che không được nên anh đã xây thêm mái che. Hiện tại, trại gà đã khác trước rất nhiều.

Một loạt cây cầu kỷ vây quanh bốn phía, quyền trong sân tường, tới gần bên tay trái có một loạt phòng ờ, là ổ gà.

Anh vốn định xây bằng gạch, có thể dùng lâu một chút, nhưng bởi vì trong tay không đủ tiền, cũng chỉ có thể xây vài phòng trước, dư lại tạm thời dùng gỗ thay thế, nếu mưa to còn phải đi xem nhờ mái bị đổ.

Cũng may, trại gà không có chuyện gì.

Tần Trường An nhìn mưa sắp tạnh, liền mở chuồng gà ra, làm gà bị nhốt một đêm đi ra ngoài.

Một ổ gà có hai con ngỗng, hai con ngỗng đi ngang qua Tần Trường An còn ăn cá khô nhỏ trong tay Tần Trường An, sau đó thỏa mãn kêu hai tiếng, vẫy cánh đánh thức những con còn ngủ, nghênh ngang đi phía sau bầy gà, hung thần ác sát, đuổi tất cả ra ngoài sân.

Tần Trường An chú ý nhìn nhìn. —— từ mấy tháng trước vẫn luôn thả thêm gà vào nuôi, cách mấy ngày là thêm mười mấy con, bây giờ tính cả to cả bé cũng cỡ gần hai nghìn con.

Mấy ngày trước bốn năm trăm con đã trưởng thành, đợt sau cũng chỉ phải đợi vài ngày.

Tần Trường An nhú mi, mấy ngày nay hẳn nên chia ra để mang đi bán.

Một đám này để lại một phần không bán, chính là con của con gà mái già với gà trống rừng, anh phát hiện số trứng đó ấp ra gà rừng, tính tính cũng có hơn ba mươi con.

Bọn họ mỗi ngày đẻ trứng cũng tích góp lại, ấp ra gà rừng cũng có hơn trăm con, này khẳng định không bán. Dọn dẹp để lại mấy con đục rồi mang đi bán.

Hiện tại thị trường tự do thịt lên giá, thịt heo lên tới 5 mao một cân, thịt gà cũng hơn 3 mao, một con là có thể kiếm hơn một khối.

Đợt này có thể kiếm được hơn sáu bảy trăm đồng tiền, sau đơ cách mười ngày lại lớn một đợt,... Này tiền.....

Tần Trường An tính tính, trong lòng vừa lòng, vừa lúc mấy ngày này bụng Diệu Diệu cũng hơn nhô lên, nên mua quần áo mới để mặc, tức phụ của anh cũng không thể mặc quần áo cũ của chị dâu.

Còn có xe đạp cũng nên mua, anh chuẩn bị trực tiếp mua cái xe ba bánh, mùa đông vạn nhất đi ra ngoài, Diệu Diệu có thể trực tiếp ngồi vào bên trong đạp chân.

Còn có cái gì chất bán dẫn... Gần nhất thành phố lớn lại truyền tới một loại chất bán dẫn gì đó, mua cho ba mẹ cùng Diệu Diệu mỗi người một cái giải trí.

Tần Trường An càng tính càng vui, ần, đều mua!

Gần đến giữa trưa, Diệu Diệu tỉnh.

Tần Trường An buông đồ vật, ôm cô, "Sao lại tự mình đi ra đây? Không gọi anh?"

Diệu Diệu cảm tay anh nheo một cái, lời ngon tiếng ngọt, "Em muốn nhìn thấy anh sớm chút."

Tần Trường An đặc biệt nghe lời dặn của bác sĩ, động một cái là khăn trương hề hề, từ trên giường đến phòng khách có vài bước đều ôm cô đi.....

Ngay từ đầu Diệu Diệu còn cảm thấy mình không đi cũng không phải chuyện xấu gì, kết quả thời gian dài liền chịu không nổi.

Hiện tại mỗi lần đều nắm lấy cơ hội, có thể nhiều đi vài bước liền nhiều đi vài bước.

Tần Trường An đỏ mặt, oán khí mấy hôm trước đều biến mất. Nhìn xem, tức phụ vẫn dính mình.

Tần * đặc biệt dễ dãi* Trường An sung sướng bùng đồ ăn lên "Hôm nay có món cải trắng xào em thích nhất, còn có, hai hôm trước không phải em muốn đi xem hoa sao? Anh đưa em đi a."

Còn có thể đi ra ngoài?!

Diệu Diệu kinh hi, hôm ạn một cái, ôm lấy cánh tay anh làm nũng, "Trường An ạn thật tốt ~~ yêu anh nhất!"

Tần Trường An khoe miệng càng lúc càng lớn, "... Anh cũng yêu em." Khụ, vợ chồng già rồi còn mỗi ngày nói yêu mình... Thật là!

Buổi chiều, Tần Trường An như cũ nằm dưới mái đình trong trại gà cùng cô.

Kỳ thật mỗi ngày không phải cô ngủ, mà là đang tu luyện, tu luyện sẽ có lợi cho đứa bé, cho nên mỗi lần linh khí đầy, cô sẽ đưa vào trong cơ thể Trường

An, sau đó lại một lần nữa bắt đầu tu luyện.

Gà trong trại trưởng thành tốt như vậy là do trong trại gà có linh khí, thân thể Tần Trường An càng ngày càng tốt.

Tần Trường An ôm cô vào trong ngực, phát hiện bụng cô hơi lồi lên, như là bên trong cất giấu bảo bối.

Bảo bối cái rắm..

Tần Trường An có chút trẻ con chọc chọc, "Ta mới là bảo bối." Diệu Diệu mới vừa thổ lộ với anh.

Nghĩ đến đây, anh hơi đắc ý, nhin không được nói, "Diệu Diệu yêu nhất vẫn là ta."

Tần Trường An đang vui sướng, đột nhiên liền cảm thấy, đầu ngón tay đụng tới thứ gì đó.....

"Thứ gì!" Anh giật mình, phản xạ có điều kiện nhảy dựng lên, thẳng tắp nhìn chăm chăm nơi đó.

Thật lâu sau, ạn mới phản ứng lại, này hửn là "Thai động"...trong truyền thuyết.

Thai động?

Tần Trường An lặng im thật lâu sau, không biết suy nghĩ chuyện gì, lúc sau không thể hiểu được, có chút cứng đờ dán tay lên, "Nguoi, nguoi ở đâu?"

Anh không biết chính mình có phải chờ mong hay không, đợi thật lâu, đột nhiên, dưới bàn tay to, có cái gì đó nho nhỏ nổ lên, chạm vào lòng bàn tay anh...

Thật mềm, thật nhỏ...

Trong nháy mắt, Tần Trường An như bị điện giật, da đầu một trận một trận tê dại. Cùng lúc đó, trong lòng lại mềm mại, trái tim nhảy kịch liệt...

Anh đột nhiên ý thức được, đây là con của anh... Con của Diệu Diệu và anh...

Buồn bực với đứa bé trước kia biếm mác, Tần Trường An nhìn tay mình, dán mặt lên bụng cô, phảng phất thật sự có thể nghe được âm thanh bên trong.

Một khung cảm xúc kích động, không biết nên nói cái gì...

Đây là câu đầu tiên anh nói với đứa bé...

Không, không biết đứa bé có thích mình không...

Tần Trường An đại não trống rỗng, há miệng thở dốc, mỗi một khoan khoái, nói, "Nguoi, mụ mụ nguoi thật sự yêu ta nhất."

Tác giả có lời muốn nói: Thật sự!

Tiểu mập mập:..... Nguoi đi!

đàm phán thất bại cảm ơn

(づ。●。●。●。)づVote vote vote(づ。●。●。●。)づ

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Rải cầu lương những năm 70 (18)

“.....”

Bụng tỉnh tỉnh, một gót chân nhỏ hung hăng đá tới.

Tần Trường An sững sốt, vội vàng nhìn về phía Diệu Diệu, thấy cô không tỉnh lại, mới thở dài nhẹ nhõm, “Nhóc béo, nhẹ nhàng chút! Thật không biết đau lòng mụ mụ nguoi!”

Trách không được Diệu Diệu thích nhất ta!

Nhóc béo: “.....”

Đừng nói nữa, thế bắt lưỡng lập đi.

Từ sau ngày hôm nay, Diệu Diệu liền phát hiện, Tần Trường An đối đãi từ thái độ thay đổi. Bắt đầu giống một người cha, tuy rằng vẫn không cao hứng thích ôm cô, nhiều lắm cũng chỉ làm nũng u oán một chút để cô bồi thường, không còn oán giận nữa.

Rốt cuộc, nhờ em bé nghe được thì phải làm sao?

Mỗi ngày, Diệu Diệu ngủ, anh liền bắt đầu dán mắt lên bụng cô, phảng phất như là có thể nghe thấy em bé trả lời mình.

“Bảo bảo, ta là ba ba người mẹ con yêu nhất.”

“Mẹ con mang thai nhưng đau a, về sau phải tốt với mẹ biết chưa?”

Anh nghĩ được gì đều nói hết, trung tâm tư tưởng là ba ba mụ mụ rất yêu con, thuận tiện nói thêm vài câu không biết lão ba vì con hi sinh bao nhiêu, con phải lớn nhanh bằng không lão ba không thể ôm lão mẹ, mẹ con càng khổ về sau phải đối xử tốt bla bla.

Thuận tiện còn nghiêm túc dò hỏi ý tưởng ngủ một mình.

Hơn nữa tỏ vẻ con trai kích động như vậy, giỏi quá! Ba ba nhất định sẽ chuẩn bị cho con một phòng!

Người ở có việc làm thời điểm, thời gian trôi qua đặc biệt nhanh.

Vài ngày sau, Tần Trường An tìm một ngày nắng, như cũ mượn xe bò, tìm mấy cái dây thừng, trói chân gà, kéo một xe, chuẩn bị đi vào trong thành bán.

May nhà bọn họ cùng thôn còn có một khoảng cách, bằng không có người thấy tràn đầy một xe gà, sợ là sẽ nói ra nói vào, rốt cuộc người trong thôn cũng chỉ biết nhà bọn họ nuôi chút gà, không biết nuôi nhiều như vậy.

“Nhiều như vậy,” Diệu Diệu chớp chớp mắt, “Có thể bán hết sao?”

Đến lúc đó có thể còn phải kéo về hay không?

“...Hắn là có thể.” Tần Trường An nghĩ nghĩ.

Cùng lắm thì đến lúc đó kéo về là được, một ngày gà còn không chết được.

Gà lớn lên thật tốt quá, cơ hồ đều có thể bay, lúc bắt còn phải mất công một phen, chuẩn bị tốt tất cả cũng sắp 10 giờ, nếu còn chậm trễ nữa, phỏng chừng buổi tối liền không về được.

Trường An cũng không đang nói cái gì, dặn dò Diệu Diệu lát nếu đi ra ngoài ngủ, đừng quên lấy thảm đắp, hiện tại thời tiết có chút lạnh, nếu ngủ quên mất, không có thảm dễ bị cảm.

Còn có, anh đã pha sẵn trà, đặt ở cái ly, có thể trực tiếp uống, không được uống lạnh, sau đó cũng không nên ăn quá nhiều đồ ăn vặt, buổi tối trở về sẽ trực tiếp mua cơm, giờ ăn cơm không được bỏ bữa.

Còn có, anh không ở nhà, nếu không phải ba mẹ thì không cần mở cửa, nếu có việc thì bảo nói với anh.

Dặn dò mọi việc xong xuôi, nghĩ rồi lại nghĩ, đến khi không còn chuyện gì, anh không tha hôn cô, không quá tình nguyện, “Anh đi đây.”

Diệu Diệu chớp chớp mắt, “Vâng”

“Anh đi thật đây...”

Diệu Diệu thấy anh có loại cảm giác đưa tiễn mười tám dặm, nghĩ nghĩ, hôn anh, “Em sẽ nhớ anh, anh phải về nhanh nga.”

Tức phụ bảo anh phải về nhanh...

“Được!” Tần Trường An tinh thần chấn động, cũng không do dự, ôm ôm cô liền xuất phát, “Em yên tâm, anh nhất định sẽ về sớm”

Anh nhất định phải nhanh lên, tức phụ sẽ nhớ anh~

Buổi tối nói không chừng Diệu Diệu sẽ sợ tối, sẽ nằm trong chăn run bần bật, anh nhất định phải đúng lúc trở về, trở về ôm một cái an ủi cô.

Dọc theo đường đi Tần Trường An khăn đuối chậm đuối, thế nhưng thật sự rất nhanh đã tới nơi, tràn đầy một xe gà, còn chưa đi vào chợ đã có nhiều người chú ý.

Thịt a!

Gần nhất chợ càng ngày càng nhiều người, người ra bán rau xanh cũng không ít, nhưng thịt vẫn khan hiếm, lúc này thấy một xe gà, không ít người đôi mắt đều sáng, đi đến một nửa đang chuẩn bị trở về người cũng ngoảnh đầu, trực tiếp đi theo xe.

Tần Trường An dừng xe ngoài chợ, đám người phía sau đã xông tới, “Tiểu tử! Gà bán như nào a.”

Tần Trường An vỗ vỗ đầu, lúc này mới phát hiện mình lại không mang cân.

Kỳ thật nhà anh cũng có, cha anh là thôn trưởng, trước kia chia gạo có dùng tới, cho nên nhà bọn họ cũng có một cái.

..... Chẳng qua lần này anh quên mất.

Tần Trường An nhìn về phía quán nhỏ bên cạnh, “Anh này, có thể mượn cân của anh một lát được không? Lập tức trả lại, sẽ không chậm trễ anh buôn bán.”

Người đàn ông trung niên hàm hậu ách một tiếng, liền đem cân đưa tới.

Tần Trường An lấy cân, cũng không chọn, tùy tay xách một con gà, sau đó giơ lên, làm tất cả mọi người thấy rõ ràng, “Bốn cân rưỡi.”

“Mọi người cũng thấy, mấy con gà này cũng không khác biệt mấy,” Tần Trường An nói, cách bán như cũ, “Ba mao rưỡi một cân, một con gà xấp xỉ một khối 6, không tính số lẻ, lấy một khối 5.”

“Vẫn là quy củ cũ, tới trước chọn trước.”

Một khối rưỡi không phải số nhỏ, nhưng khê cán môi vẫn có thể mua, một ít người trước kia từng mua măng của anh chen vào trước, đưa một khối rưỡi, “Ai ai ai, ta mua!”

Lần trước bọn họ chính là chọn trước, so với người sau lớn hơn một ít, do dự cái gì, mua trước khẳng định không sai.

Tổng cộng cũng chỉ một trăm con, bán rất nhanh. Tần Trường An thu tiền, bán sạch sẽ, nhìn nhìn thời gian, vừa mới qua buổi chiều không lâu.

Tính toán, lần này tổng cộng bán hơn một trăm con, một con gà một khối 5, đại khái có hai trăm đồng.

Anh lập tức đi cửa hàng bách hoá, mua hai thùng sữa mạch nha mà hôm trước nghe nói, sau đó là váy, quần áo, vốn định đi mua xe ba bánh, sau lại nghĩ mình còn xe ba bánh không có cách nào mang về, lại thôi, chuẩn bị lần sau đi cùng cha.

Anh còn đi tới trạm thu thuế, chuẩn bị đi tìm hai quyển sách nuôi gà, anh vốn dĩ tính toán tốt, mỗi ngày đều có một bộ phận gà ấp trứng, trại gà mỗi ngày đều có gà con, bán gà lớn nuôi gà nhỏ, vừa lúc.

Nhưng anh phát hiện, hôm nay lạnh gà liền không ấp trứng, vậy gà con phải làm sao?! Anh còn phải nuôi tức phụ đâu!

Nghe cha nói có loại sách này, làm anh có thể tới nơi này tìm xem, đến nỗi xem không hiểu thì làm sao? Không phải có tức phụ sao? Tức phụ chính là tốt nghiệp cấp ba!

Tìm sách rất dễ dàng, trước kia nơi này không dễ vào, nhưng sau khi có người lãnh đạo mới, cũng thay đổi chính sách, bên này khả năng đã sớm không biết bị người chạy vào bao nhiêu lần. Vào trạm, tùy tiện đưa cho lão nhân chút tiền, lão nhân sẽ đi tìm giúp.

Tần Trường An một cũng đi theo xem, tìm thư tìm mất đầu, đột nhiên, ánh mắt rơi xuống trên một cái bàn trang điểm, bàn trang điểm hẳn là bị bỏ, sơn đều rất loang lổ, nhưng bên ngoài thực tình xảo, có một loại nói như thế nào đây? Tần Trường An không có văn hóa, chính là cảm thấy ân, nhìn đặc biệt thuận mắt, tức phụ ngồi ở chỗ kia nhất định đặc biệt đẹp!

Đến nỗi rớt sơn, trở về liền mua đồ làm lại là được.

Tần Trường An không nghĩ nhiều, trực tiếp mang bàn trang điểm dọn lên xe, mỹ tư tư chuẩn bị mang cho tức phụ, lấy được sách liền đi.

Đi tương đối nhanh, mơ mơ hồ hồ tựa hồ nghe thấy hai người phía sau nói bọn họ bên kia thôn đã bắt đầu mở điện, có cái kêu bóng đèn đồ vật, một bật là sáng.....

Mở điện?

Tần Trường An hơi nghi ngờ, bất quá bởi vì vội vã về nhà, đi có chút ngại, câu nói kế tiếp liền không nghe thấy.

Không có việc gì, dù sao mấy hôm sau cũng sẽ biết.

Sau khi trở về, Tần Trường An hiến vật quý đem đồ vật đều cho Diệu Diệu, sau đó ôm cô thân mật trong chốc lát, hai vợ chồng mới bắt đầu sờ soạng học tập ấp trứng.

Ấp trứng kỳ thật cũng không khó, trong sách nói có cũng đủ độ ẩm là được, còn vẽ một trang kê giường đất đồ vật, nói là đặt trứng lên giường, phủ

chăn lên, để ấm là có thể ấp.

Bọn họ bên này chưa nghe nói qua giường đất, nhưng thoát nhìn cũng không khó, giao cho trong thôn có tay nghề lão nhân cân nhắc một chút là được, trải qua quá vài lần thất bại, gà con vấn đề cũng giải quyết.

Mấy ngày này, từ khi nhóm gà đầu tiên lục tục có thể bán, Tần Trường An cách mấy ngày phải đi trong thành một chuyến, đi một chuyến có thể lấy được hơn hai trăm đồng.

Điện cũng đã tới rồi trong thôn, đừng nói, kia sáng sủa.

“.....”

Từng ngày chậm rãi đi qua, Diệu Diệu bụng càng thêm lớn, Tần Trường An nhìn đều có một loại trong lòng run sợ cảm giác. Lúc ngày sinh dự tính tới gần, Tần Trường An đã hoàn toàn không dám đi ra ngoài bán gà, hận không thể thời thời khắc khắc canh giữ ở bên cạnh Diệu Diệu.

Nghe nói đi bệnh viện tương đối an toàn, trước ngày sinh dự tính Tần Trường An đã mang Diệu Diệu vào bệnh viện.

Diệu Diệu không khẩn trương, Tần Trường An nhưng thật ra trước khẩn trương không được, —— đặc biệt không yên tâm, đi phòng sinh chung quanh xoay vài vòng, nghe được bên trong tê tâm liệt phế thanh âm lúc sau..... Quảng thâm mất cơ hồ đều có thể treo lên thiên.

Diệu Diệu thấy anh căng thẳng, liền ngủ một giấc đều không yên tâm, trấn an xoa xoa ấn đường, hôn một cái, “Đừng lo lắng, em nhất định sẽ không sao.”

Tần Trường An: “... Ừ, không lo lắng, em đừng khẩn trương.”

“Nói thật,” Diệu Diệu nâng mặt anh lên, chu miệng, “Không cho gạt em... Thật không sợ nha?”

“..... Sợ.” Tần Trường An nhìn một hồi, không nhìn xuống, thấp giọng nói, “Anh sợ em đau.”

Kêu thành như vậy phải có bao nhiêu đau a. Diệu Diệu còn nhỏ như vậy, kiêu khí như vậy...

Lo lắng cô đau nha..... Diệu Diệu nhìn không được cười ngọt ngào, nhìn xung quanh không có ai, mỹ tư tư hôn anh, nằm ở trong lòng anh, yêu cầu, “Vay anh vào đó với em ~ người ta sẽ dễ chịu rất nhiều rất nhiều ~”

Cô mới mặc kệ đàn ông không thể vào phòng sinh đâu! ˊ ^ ˋ cô liền phải Trường An bồi!

“Đúng!” Tần Trường An ánh mắt sáng lên, không chút do dự, “Anh vào cùng với em!”

Ạn nói, “Em bé thích anh như vậy, nói không chừng sẽ tương sớm một chút ra tới thấy anh, sẽ không lẫn lộn em.”

“.....”

Bụng thỉnh thoảng nhô lên một khối nhỏ.

Diệu Diệu hưng phấn, vỗ vỗ bụng, “Trường An ạm xem, con của chúng ta đang tỏ vẻ tán đồng đâu! Anh xem con động ~”

“Con thật là ngoan!”

Lăn qua lăn lại thời điểm bị Tần Trường An đè lại, Diệu Diệu không vui ở ngực anh cắn một ngụm, rầm rì tiếp tục nói, “Anh nói nên đặt tên con là gì? Lấy nữ danh trước đi?”

Vấn đề này đặc biệt quan trọng.

Tần Trường An mới phát hiện anh còn chưa lấy nữ danh cho con, nghĩ siêu cấp nghiêm túc, suy nghĩ thật lâu, nghiêm túc hỏi, “Tần Cầu Thặng, Tần Đồng Phân hay là Tần Lừa Đản?”

Này mấy cái nữ danh là bọn họ bên này tốt nhất.

Con của anh nhất định sẽ thích!

“.....”

Tác giả có lời muốn nói: Tần Cầu Thặng tiểu đồng học: Mẹ để con đi ra ngoài! Con muốn đánh người!

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Rải cầu lương những năm 70 (19)

“Úm...” Diệu Diệu còn chưa nói gì, đột nhiên che bụng, vẻ mặt nghiêm túc, “Trường An, em cảm thấy con muốn ra.”

Cảm thấy có cái gì đó đang đi xuống bên dưới...

Tần Trường An sùng sục sùng sục, đột nhiên phản ứng lại, cất bước chạy ra bên ngoài, tê tâm liệt phế, “Bác sĩ! Bác sĩ! Tức phụ của tôi muốn sinh.”

“.....”

Sinh con đau không?

Đương nhiên đau.

Diệu Diệu cảm thấy khả năng không còn gì đau hơn chuyện này.

Nhưng cũng có thể chịu đựng qua, bởi vì cô có thể tu luyện, bình thường linh khí chỉ có thể chứa một tia, lần này bởi vì trạng thái khi sinh không tốt lắm, mỗi một lần hấp thu linh khí đều bị dùng để giảm đau.

Cảm giác được có cái gì đã ra ngoài, cô đang muốn thở phào nhẹ nhõm, liền cảm giác bụng còn có.....

Còn có??

Bọn nhỏ biết thương mẹ, đứa thứ hai thuận lợi chui ra.

Nhưng đối với Tần Trường An nhìn thấy tất cả mà nói, anh không cảm giác cái gì thuận lợi, chỉ cảm thấy sợ hãi, hốc mắt đều đỏ.

“Là song bào thai! Hai đứa đều là trai!” Một nữ bác sĩ nhẹ nhàng thở ra, lộ ra tươi cười, tốt, cũng là phụ nữ, biết phụ nữ sinh con trai tương đối tốt..... Biết được tức phụ không có việc gì Tần Trường An trước mắt liền đen. chân mềm nhũn ngồi bệt xuống đất.

Bác sĩ tươi cười cứng đờ.

Nghĩ dự tính ngày sinh cũng không sai biệt lắm, hai ông bà Tần ở trong thôn chờ nóng vội, bèn chạy tới nhà Tần Thắng Lợi mượn một chiếc xe bò đi tới bệnh viện, Tần Thắng Lợi cũng đi cùng.

Ba người hỏi bác sĩ, một đường sờ soạn tới phòng bệnh, lại nghe nói người bệnh buổi sáng đã vào phòng sinh, lại nhanh chóng đuổi tới...

Vừa đi tới, liền nhìn đến tình huống lộn xộn ở đây.

Một đám hộ sĩ quay chung quanh không phải con dâu vừa sinh xong, mà là con trai đang nằm trên mặt đất... Hai vợ chồng già vẻ mặt mòng bực.

Chuyên, chuyện gì đây...

Ở thời nàu, Tần Trường An là người đàn ông đầu tiên mà bác sĩ nhìn thấy vì vợ sinh thiếu chút nữa ngất xỉu, làm cho nữ bác sĩ đều luống cuống tay chân.

Sau khi Diệu Diệu sinh xong liền nhanh chóng khôi phục, nâng nửa người dậy nhìn tình cảnh bên cạnh, ách giọng nói, gọi một tiếng, “Trường An?”

Tần Trường An đang choáng váng, nghe thấy giọng nói của vợ, không biết lấy sức từ đâu ra, đẩy hộ sĩ đang vây xung quanh ra, vội vàng bò dậy, “Anh đây.”

Anh không thể ngất, nơi này chỉ có bọn họ, anh còn phải chiếu cố Diệu Diệu.

Diệu Diệu chỉ về phía hai đứa bé, ánh mắt có chút sưng mù mênh mông chui vào trong lòng anh, nhỏ giọng, “Sinh con đau quá, chúng ta không sinh được không? Thiếu chút nữa em cho rằng không gặp được anh nữa...”

Cô nói liền ngáp một cái, dụi dụi, giọng nói có chút hàm hồ, “... Anh xem, em muốn ngủ.”

Có hơi mệt.

Tay Tần Trường An đều hơi run, hôn lên trán cô, “Được, được.” Không sinh, không sinh, hai đứa là đủ rồi.

Sau khi Diệu Diệu ngủ, lão thái thái phản ứng lại, vỗ đùi, cũng đi tới, cháu trai béo của bà! Hai đứa a!

Sau khi lão thái thái nhìn con dâu, thấy cô chỉ là một quả ngủ thiếp đi, liền quay đầu đi nhìn cháu trai.

Vừa thấy là sung sướng, hai đứa bé đang nhắm mắt ngủ thấy thế nào đều cảm thấy thuận mắt, nhìn làn da non mềm, nhìn đôi mắt to tròn, đôi môi nhỏ nhắn, ai u, dưới bầu trời này nào có đứa bé nào đẹp như vậy! Giống y chang ba nó khi còn nhỏ, nhìn là biết đẹp trai.

Hiện tại còn chưa có truyền thống sinh xong ở bệnh viện hai ngày, lão thái thái nghỉ về nhà thời điểm dễ dàng hoạt động, bèn về nhà mang chăn mềm lên, làm Tần Trường An cuốn Diêu Diêu sau đó kéo về đi, hai đứa nhỏ cũng bao kín mít.

Thời gian phụ nữ ở cũ, không thể ra gió, bằng không về sau sẽ hay bị bệnh.

Chờ Diêu Diêu tỉnh lại, sắc trời đã đen, hoàn cảnh cũng đổi thành trong nhà, thân thể trải qua một buổi trưa khôi phục, đã tốt không ít, lúc ngồi dậy đã không đau.

Cô vừa động, Tần Trường An liền phản ứng lại, “Diêu Diêu, em tỉnh rồi à.”

Diêu Diêu ừ một tiếng, “Em muốn uống nước ~”

Tần Trường An lấy nước ấm vẫn luôn để bên cạnh lại, đút cho cô, “Uống chậm một chút.”

Diêu Diêu dựa vào trong lòng ngực anh, uống chậm, đôi mắt cong lên, “Hôm nay dọa đến anh rồi à?”

Tần Trường An cầm lấy tay cô, hôn lên má cô, giúp cô dịch chỗ, “Àn, bị dọa.”

Diêu Diêu siêu lớn tiếng hôn anh, sau đó nhìn nhìn xung quanh, “Con đâu, ôm lại đây cho em nhìn một cái.”

Tần Trường An có chút cứng đờ, ôm hai đứa đặt ở trên một cái giường khác lại. . .

Dáng ngủ của Diêu Diêu tương đối không tốt, thích dính người còn thích lẫn lộn, mẹ sợ đặt hai đứa nhỏ bên cạnh sẽ bị áp, vừa lúc anh cũng không phải quá môn đặt hai đứa nhỏ bên cạnh cô.

Không phải là ghen, chỉ là hai đứa tỉnh lại là khóc, cách Diêu Diêu gần như vậy, Diêu Diêu khẳng định sẽ bị ồn tỉnh.

Chi bằng đặt ở phòng của ba mẹ.

Đối, ba mẹ anh hai ngày này trực tiếp dọn lại, liền ngủ ở gian bên cạnh, chuyện ở cũ chỉ có mẹ biết, anh muốn chiều cố Diêu Diêu, hai đứa nhỏ sợ có sợ sót, trẻ con lại yếu ớt, hai vợ chồng cũng không có kinh nghiệm.

Cũng thương lượng tốt, ban ngày hai đứa nhỏ đặt ở chỗ Diêu Diêu, ăn cơm ngủ gì đó, buổi tối nhờ ba mẹ chăm, Diêu Diêu cũng có thể ngủ một giấc, vừa sinh xong, thân thể còn phải bồi bổ.

Đây là anh nghĩ đến Diêu Diêu tỉnh lại muốn nhìn con, mới ôm bọn nhỏ tới đây.

Nói với Diêu Diêu quyết định, Diêu Diêu nghĩ nghĩ, “Không bằng nhìn xem hai đứa buổi tối có nháo không trước đã?”

Nếu không nháo... Đặt ở bên cô vẫn tốt hơn, tùy thời tùy chỗ có thể uống sữa nha.

“...Được.” Tần Trường An cũng không phải rất vui.

Hai đứa nhỏ đang ngủ ngon lành tựa hồ cảm giác được hơi thở của mẹ, tay nhỏ giật giật, đầu nghiêng nghiêng về phía Diêu Diêu.

Diêu Diêu cười, đắc ý dào dạt, “Ai nha Trường An, anh xem, bọn nhỏ có phải biết em là mẹ hay không.”

Ánh mắt Tần Trường An cũng sáng lên, ném những chuyện đó ra sau đầu, gạt đầu tán đồng, “Khẳng định biết, mẹ của hai đứa vì sinh bọn nhỏ chịu không ít khổ.”

Diêu Diêu chột chột tay nhỏ, đột nhiên bị một bàn tay nhỏ nắm. Bàn tay nhỏ nắm ngón tay cô...

Diêu Diêu kích động, “Trường An, Trường An anh xem!”

“Hai đứa nhỏ thật thông minh!”

Tần Trường An đồng dạng đắc ý, hôn cô một cái, “Không hổ là con trai của chúng ta! Thông minh giống em, còn có làn da, trắng nõn!”

Diêu Diêu giật giật ngón tay, “Lông mày giống anh, đặc biệt soái khí...”

Vợ chồng nhỏ đầu chạm trán ngồi cùng nhau, huyền thuyên nói chuyện.

Lão thái thái đã đi ra ngoài khoe một vòng trong thôn hắc hắc cười hai tiếng, lau lau tay, đi đến phòng bếp.

Canh gà chắc đã sắp được, còn có hai quả trứng, đều là thứ tốt với phụ nữ sau khi sinh.

Lão gia tử còn không nở đi về, song bào thai tôn tử, trong thôn bọn họ không có người thứ hai! Nói ra không nhà nào không hâm mộ ông! Bà vừa đến, nếp gấp trên mặt lão nhân kia sắp thành đóa hoa cúc, đang ngồi xỏm kia cùng người thương lượng về ngày đầy tháng.

Bây giờ thằng ba có tiền, mấy ngày trước còn cho hai vợ chồng già tiền tiêu vặt, con dâu cũng tốt, thấy chồng cho bọn họ tiền cũng không thèm để ý, còn hỏi có thiếu không... Lần này hai đứa nhỏ đầy tháng, bọn họ đều thương lượng xong, phải làm long trọng.

..... Bất quá chuyện này cũng không liên quan tới Diệu Diệu.

Diệu Diệu cả ngày chính là ăn cơm, ngủ, trêu chọc con, dỗ chồng, qua lại tuần hoàn, mỗi ngày ăn cơm đều là canh gà lão thái thái hầm, tiệc đầy tháng lão thái thái lão gia tử một mình ôm đồm, đôi tã gì đó đều là Tần Trường An làm.

Lão gia tử năm đó cũng đôi tã cho Tần Trường An, cũng không cho rằng đây là chuyện mất mặt, tương phản, ông cho rằng Trường An thân thiết với ông như vậy là vì giống ông.

Nếu không phải đứa bé đặt ở phòng con dâu, ông không tiện đi vào, ông càng muốn chính mình làm.

Diệu Diệu mỗi ngày đều đặc biệt vui vẻ.

Không lâu sau là tiệc đầy tháng, lão thái thái từ trước một ngày đã chuẩn bị, kêu gọi mấy chị em thân thiết chuẩn bị cùng bà, tui cười đầy mặt, vừa tui cười nói chuyện vừa bầm gà.

Bà đã chú ý người giết thịt lợn từ sớm, làm hẳn để lại cho bà nửa con, một chút cũng không keo kiệt.

Các thôn dân ăn ngon lành. bên ngoài thực náo nhiệt, Tần Trường An là chủ nhân, sau khi chuẩn bị đồ cho Diệu Diệu không thể không đi ra ngoài trong chốc lát, người tới nhìn hai đứa nhỏ cũng tới.

Diệu Diệu gặp Trần Duyệt Duyệt đã lâu không thấy.

Hai người gặp mặt, vẫn là ở mấy tháng trước, Trần Duyệt Duyệt một người tới, trên người thay đổi rất nhiều, áo gió dài màu đỏ, môi hồng, cả người cùng nơi này không hợp nhau.

Chỉ có khóe mắt có chút tinh tế hoa văn, che dấu không được tiêu tụy.

Trần Duyệt Duyệt nhìn hai đứa nhỏ trên giường, trong mắt hiện lên một tia cực kỳ hâm mộ, sờ sờ bụng mình, tặng hai cái li xì đỏ.

Không phải không thể sinh... Chỉ là lựa chọn không sinh, tháng sáu năm nay, quốc gia liền sẽ khôi phục lần đầu tiên thi đại học, cô không thể mang thai.

Trần Duyệt Duyệt tuy rằng có chút tự cho là đúng, đối Diệu Diệu cũng không phải cỡ nào thiệt tình, nhưng cũng từng chiều cố nguyên chủ. Nhưng cô ấy từng nói xấu Trường An. Diệu Diệu rồi rấm một chút, khụ khụ, “Nói trước, cậu không được lại nói Trường An.”

Trần Duyệt Duyệt ngẩn người, gật đầu đồng ý.

Diệu Diệu thấy cô ấy đồng ý, hỏi một câu, “Có phải cậu mệt mỏi quá không?” Lại gầy thật nhiều.

Trần Duyệt Duyệt lắc lắc đầu, cười nói, “Không có việc gì, chỉ là nhiều việc.”

Chỉ là mệt. Thật sự mệt.

Diệu Diệu nghi hoặc, “Vì sao không nghỉ một chút? Làm chồng cậu giúp giúp nha.”

Vì sao muốn để bản thân mệt như vậy? Tiền hán là đã rất nhiều rất nhiều, hơn nữa, người chồng tốt không nên làm vợ mình vui vui về về?

Trần Duyệt Duyệt muốn nói cái gì, nhớ tới lần trước biết Tần Trường An đối với vợ mình như nào, lại đem lời nói nuốt trở vào.

Cô hỏi, “Nếu tương lai khôi phục thi đại học, cậu có hối hận khi sinh hai đứa nhỏ sao?” Lúc ấy hài tử mới hơn bốn năm tháng, căn bản không thể rời mẹ, cô cũng liền không thể tham gia thi đại học.

Diệu Diệu hôn hôn hai bảo bối, “Đương nhiên sẽ không a.”

Không phải nói vì hài tử hy sinh, mà là cô cũng không bỏ được Trường An, từ bỏ chính mình hài tử đi vào đại học. Về sau quốc gia sẽ càng ngày càng tốt, nhóm sinh viên đầu tiên sẽ mang đến thanh danh tốt, nhưng thanh danh đối với cô mà nói cũng không quan trọng.

Thời đại này cùng đời sau không giống nhau. Đời sau vào đại học có quan hệ với tương lai của một người, nhưng tình huống hiện tại, với cô mà nói, đại học tốt, lại không tốt tới mức đó.

Được rồi, bên trên đều là lý do... Quan trọng nhất chính là, Diệu Diệu chớp chớp mắt, làm gì có con mèo nào thích học tập!

Diệu Diệu nói trắng ra, Trần Duyệt Duyệt hoảng hốt một chút, muốn nói cái gì, cuối cùng cái gì cũng chưa nói, ngồi ngồi một chút rồi đi ra ngoài.

Tần Trường An rất nhanh đã quay lại, bưng một chén canh gà, “Có đói bụng không?”

Diệu Diệu tức khắc cảnh giác, trùm chăn, “Không đói bụng, em không uống!”

Mỗi ngày đều là canh gà, không nghĩ uống nữa T^T

“Không được, em phải bồi bổ!” Tần Trường An rất quan tâm thân thể Diệu Diệu, đảo cô từ trong chăn ra, ấn ở trong lòng ngực mình, thổi thổi canh gà, hóng cô, “Chỉ một thìa thôi, a ~”

Chờ cô hết ở cữ, anh khẳng định không đành lòng bức cô...

“...Lại uống một thìa?”

“Đây là thìa thứ hai!” ㄟ ^ ㄟ

“.....”

Thật vất vả dứt canh cho Diệu Diệu, Tần Trường An đi rửa chén, Diệu Diệu ôm hai đứa nhỏ lại đây, bừa chọc khuôn mặt nhỏ, vừa lên án ba hai đứa có bao nhiêu chán ghét.

Cuối cùng rồi lại lặng lẽ nói một câu, “Nhưng mẹ biết ba hai đứa tốt như thế nào yêu mẹ như thế nào”

Ngọt ngào nói, “Mẹ thích ba hai đứa.”

Hai đứa nhỏ đôi mắt đen lúng liếng, a a hai tiếng, như là phụ họa cái gì, lại như là phản bác cái gì.

Tần Trường An đứng ngoài cửa ngăn người, mày kiếm tà phi, thần thái phi dương.

High nha, đặc ý.

(づ。●。●。●。づ) Vote vote vote (づ。●。●。●。づ)

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Rải cầu lương những năm 70 (xong)

Không bao lâu, quốc gia quả nhiên thông báo tin thi đại học.

Thanh niên trí thức vốn dĩ đã an tâm ở nông thôn gả chồng sinh con kết hôn cưới vợ ngồi không yên, sôi nổi chuẩn bị trở về thành. Có thể nói thông một nửa kia của mình thì tẩy não một nửa kia của mình, nói không thông dứt khoát cuốn gói chạy trốn trong đêm, bỏ nhà bỏ con, cái gì cũng bỏ để về thành phố.

Rốt cuộc nói thật, ở nông thôn trồng trọt thật sự đặc biệt đặc biệt mệt, thanh niên trí thức chưa bao giờ chịu khổ tới đây, mặt đen, tay thô ráp, mấy năm gần gũi chịu khổ so với mấy năm trước quá nhiều.

Quan trọng nhất chính là, ở nông thôn không có khái niệm lấy giấy chứng nhận, không có giấy chứng nhận, trên mặt pháp luật đều còn chưa kết hôn.....

Trước kia là không có cơ hội trở về, hiện tại có cơ hội, như thế nào sẽ không chạy?

Trong lúc nhất thời, thê ly từ tán chỗ nào cũng có.

Nghe nói phụ nữ nhà bên thôn đồng đã sinh hai đứa nhỏ suốt đêm chạy trốn, lúc này đang khóc lóc, hai đứa nhỏ đứng ở một bên về mặt ngây thơ.

Lại nghe nói con rể thôn phía tây cũng chạy, làm bậy a, vợ còn đang mang thai a.

Nhân tâm hoảng sợ.

Trong thôn có thanh niên trí thức con rể hoặc là con dâu đều nhìn chăm chú, hận không thể thời thời khắc khắc nhìn chăm chăm, còn có không ít người lại dây dãn dò lão thái thái, để hai vợ chồng già bọn họ chú ý.

Hai vợ chồng già nói vài câu, Tần Trường An lại không để bụng, lúc đi gặp phải vài ánh mắt đồng tình, nhin không được cười nhạo.

Những người khác chạy đó là bởi vì cảm tình không đủ, bọn họ biết Diệu Diệu yêu anh bao nhiêu không?

Biết không! Chỉ mấy ngày trước, mấy ngày trước Diệu Diệu còn thổ lộ đầu! Tức phụ các người yêu con nhất, tức phụ anh ngày nào cũng nói thích anh.

—— a, có thể giống nhau sao?!

Tần Thắng Lợi biết tin, liền sợ tới mức chạy tới nhà Tần Trường An.

Ngày đó đúng là chạng vạng, Tần Trường An đang gội đầu cho Diệu Diệu.

Mái tóc Diệu Diệu đen bóng mượt mà, Tần Trường An đặc biệt thích, lúc rối tung làm khuôn mặt càng nhỏ nhắn, ánh mắt thanh triệt, cười lên cong thành hình trăng non, thoát nhìn càng ngoan.

Làm nhắm mắt liền nhắm mắt, làm như thế nào liền như thế nào, nhậm xoa nhậm xoa.

Tần Trường An nhìn mà thèm, hung hăng hôn hai cái, ở trên mặt lưu hai hai vết hồng hồng mới thôi.

“Lại đây, anh lấy khăn lông lau một chút.” Hiện tại thời tiết chuyển lạnh, không lau sẽ lạnh, cố tình Diệu Diệu là mèo lười, căn bản là không muốn động, cho nên mỗi lần đều là Tần Trường An tới.

Đương nhiên... Tần Trường An cam tâm tình nguyện.

Diệu Diệu ngáp một cái, lười nhác xoay qua, bàn tay ôm eo, vùi đầu cọ cọ vào bụng ạn, “Được nha.”

Tần Trường An bị cô cọ tâm ngứa, trong lòng mềm không được, “Lười.” ạn nhin không được chọc chọc khuôn mặt cô.

Diệu Diệu cũng cũng, cắn hần một ngụm, thần khí mười phần tìm lý do, “Diệu Diệu là của Trường An a, tóc đương nhiên cũng là thuộc về Trường An.”

Cô nháy mắt nhìn Tần Trường An, cười đắc ý, “Em nói đúng hay không?”

Tần Trường An nghe đầu quả tim nóng lên, cô hoàn toàn thuộc về anh a..... Cảm giác thỏa mãn xưa nay chưa từng có ở trong lòng lên men, Tần Trường An nhin không được hung hăng mà hôn một cái, —— chỉ biết quyến rũ hần!

Bất quá... Đương nhiên là.

Diệu Diệu cười đắc ý, rung đùi đắc ý, “Cho nên, anh lau tóc "của anh" có cái gì không đúng sao?”

“Đương nhiên không có.” Tần Trường An liền thích nhìn bộ dáng đắc ý dào dạt vui vui vẻ vẻ của cô, “Anh thích lau tóc cho Diệu Diệu.”

Thích làm mọi thứ.

“Trường An thật tốt~” Diệu Diệu một lần nữa ôm eo anh, bắt đầu làm nũng, “Còn có tắm rửa đừng quên ~ cũng muốn giúp xoa lưng~”

“...Được.” Bộ dáng sai sử người cũng làm người yêu không tương.

“Cũng muốn...”

“...Được.”

Được được được, em muốn gì cũng được, chỉ cần là em, không có gì không tốt.

Lúc Tần Thắng Lợi đi vào liền thấy một màn này, trước cửa nhà, Diệu Diệu nhào dính dính ý lại ôm eo Tần Trường An, cười linh động, như là đang nói nói cái gì..... Nam nhân cầm một cái khăn lông, mềm nhẹ xoa tóc, vẫn luôn nói đồng ý.

Hoàng hôn ánh chiều tà chiếu xuống trên mặt bọn họ, tốt đẹp tựa như một bức họa.

Tần Thắng Lợi ngốc lảng thật lâu sau, mới lui ra.

Lấy lại tinh thần, nhin không được tại chỗ ngồi xỏm xuống ngăn lại nổi khuất nhục khi bị ngược.

—— cho nên nói, vì sao cậu lại muốn tới đây tìm ngược?

Lão gia tử ở trong phòng hồng hải tử đau khổ lui về, đóng cửa phòng, vẻ mặt buồn bực.

..... Hai đứa còn muốn bao lâu? Ông muốn đi WC a!

Khi bên ngoài ồn ào nhốn nháo, Diệu Diệu như cũ trải qua cuộc sống gia đình của mình.

Rất lâu về sau, bởi vì chỗ sẵn nhà cô tới mua động dục, Diệu Diệu liền mang theo nó đi ra ngoài, chuẩn bị tìm vợ cho nó, mới nghe nói mấy tin tức này.

Trong đó còn có Trần Duyệt Duyệt, nói là muốn đi thi đại học, trong nhà còn náo loạn một hồi, giống như thi đậu trường không tốt lắm, mấy ngày hôm trước xách túi đi rồi..... Hai người còn chưa có con, không biết còn quay về không.

Người trong thôn đều đang nghị luận sôi nổi, Diệu Diệu nghe xong ngẩn người, cũng không nghe tiếp, rốt cuộc, đã lựa chọn, liền phải gánh vác lựa chọn kết quả, kết quả tốt hay không tốt, hối hận hay không hối hận, đều là chuyện của bản thân, không liên quan đến cô.

Tần Trường An ôm hai đứa nhỏ gọi ăn cơm, Diệu Diệu nháy mắt ném những chuyện đó ra sau đầu, người ngoài là người ngoài, Trường An cùng bảo bảo mới quan trọng nhất nhà.

Tần Trường An đối con thật sự tốt, dù sao cũng là Diệu Diệu chịu đau sinh ra, cũng không cảm thấy để hai đứa nhỏ ngủ cùng có cái gì không đúng.

Bất quá ghen thời điểm một chút cũng không ít. Phương diện nào đó, con trai và anh cùng tình địch cũng không sai biệt lắm. Nếu không phải mỗi ngày Diệu Diệu đều thổ lộ, hai đứa nhỏ vẫn là con của bọn họ, khả năng sẽ bị chết đuối vì đắm.

Ví dụ như hôm nọ.

Tần Trường An mua sữa bột cùng sữa mạch nha, chuẩn bị buổi tối cho ăn, rốt cuộc nghe nói thứ này rất có dinh dưỡng, cũng vừa lúc buổi tối không phải đánh thức Diệu Diệu.

Buổi tối.

Diệu Diệu ngủ ngon phun phun, Tần Trường An lại bị hai đứa con đánh thức, vội vàng bỏ võ lưng hai bé, “Được rồi được rồi, đừng khóc.”

Anh thay tã cho hai bé, sau đó vỗ vỗ bọn họ, đánh ngáp, đi nhà chính pha sữa bột.

Không nghĩ tới Diệu Diệu đã tỉnh, liền bế hai bé cho bú.

Vì thế khhib Tần Trường An trở về, liền thấy được bộ ngực trắng như ngọc của tức phụ dưới ánh đèn..... Xa cách cơ hồ một năm a..., “Tức phụ nhi...”

Khả năng cảm giác được đôi mắt mơ ước của ba, hai bé vốn dĩ đang nhắm mắt đột nhiên giật giật, mở mắt ra, sau đó thống nhất, cảnh giác một người bụng kín một bên...

Tần Trường An nhìn chăm chăm hai móng vuốt nhỏ kia, “... Lưu manh!”

—— trong nháy mắt, Tần Trường An thật sự có loại ý tưởng cùng hai đứa nhỏ quyết đấu.

Ngày hôm sau Diệu Diệu lại thân lại hồng mới thỏa mãn.

Trừ lần đó ra, hai bé thích dính mẹ cũng làm người rất tức giận. Tần Trường An thích cùng Diệu Diệu nhào nhào dính dính, đặc biệt thích thân thể tiếp xúc, nhưng hai bé cũng thích a.

Nhưng nuôi con chính là như vậy. Có chua cũng có ngọt.

Tần Trường An trừ bỏ thường thường ăn dấm, thật là một người ba tốt, thậm chí con tận chắc hơn so với Diệu Diệu, Diệu Diệu liền tính làm mẹ, bởi vì bị Tần Trường An sủng, vẫn trẻ con như cũ.

Sủng, là thật nhiều năm.

Tần Nhất Sinh cùng Tần Duy Nhất từ nhỏ liền cảm thấy nhà bọn họ đặc biệt tốt.

Ở xung quanh tất cả đều là Quốc Cường, Quốc Phú, Quốc Khánh, Quốc Thắng, chỉ có hai anh em họ không giống nhau..... Tên của bọn họ thật dễ viết a! So với Quốc Phú dễ viết hơn nhiều!

Còn có..... Cầu Thắng cùng Lừa Đàn nhũ danh, bọn họ bên kia chính là thực nổi tiếng! May mà ba cướp nhanh! Các bạn nhỏ nhiều hâm mộ a!

Tên thật càng tốt. Bác sĩ, đây là một cái tên cỡ nào uy nghiêm a, làm bé nhớ tới khi nhỏ bị đưa tới bệnh viện lột quần, sau đó bác sĩ một châm đâm vào trên mông....

Tần Nhất Sinh kiêu ngạo nâng ngực, các bạn nhỏ đều sợ bé, đại ca uy nghiêm hai mét tám.

Tuy rằng bé cũng không quá rõ ràng, vì sao mỗi lần sau khi bọn họ nói tên của mình, người ở xung quanh đều là một bộ không biết nên nói như thế nào biểu tình.

Nhà bọn họ còn có chó sấn, miễn bàn nhiều uy nghiêm. Khi còn nhỏ mẹ sợ bọn họ đi ra ngoài chơi sẽ nguy hiểm, khiến cho chó sấn mập mạp cùng vợ của nó thịt thịt đi theo bọn họ,..... Những con chó khác, chỉ cần gặp được mập mạp cùng thịt thịt đều siêu cấp sợ hãi.

Còn có con của chúng nó, béo lùn chắc nịch rất đáng yêu.

Nhất Sinh cùng Duy Nhất đặc biệt kiêu ngạo.

Bé còn có ông bà thương! Có ba mẹ! Mẹ là đáng yêu nhất! Ba biết thật nhiều thật nhiều!

—— mẹ người khác mới không thơm tho mềm mại như mẹ bé, không xinh đẹp như mẹ bé, không đáng yêu như mẹ bé! Cả nhà ai cũng thích mẹ nhất.

Ba của người khác cũng không khỏe như ba bé, không biết nhiều như ba bé, không tốt với bé như ba bé!

Ba sẽ trộm nấu cơm cho bé, có thể một cánh tay ôm một người, để hai bé ngồi trên bờ vai của hắn, ngồi một ngày cũng không mệt, khi còn nhỏ đi xem điện ảnh, hai bé đi muộn nhất cũng có thể xem!

Tuy rằng hai né có đôi khi cũng chán ghét ba lúc nào cũng dính mẹ, nhưng vẫn thích ba a, chỉ thiếu chút chút chút chút chút so với mẹ.

Các bạn nhỏ đều hâm mộ hai bé.

“.....”

Nghĩ đến khi đó bọn họ ngu xuẩn Tần Duy Nhất cùng Tần Nhất Sinh chỉ muốn trừu khố miệng.

Nhũ danh sau khi lớn có thể sẽ sống chết không gọi, đại danh đâu?!

Ba thật đúng là đủ rồi.

Thập niên 80 đó là khi nào? Liền vượt mức quy định đặt cho hai bé Nhất Sinh cùng Duy Nhất hai cái tên này, trách không được lúc trước mọi người nghe tên của hai bé về mặt kỳ quái, hiện tại ngấm lại..... Cái gì mình tinh tú ân ái so sánh với ba của bé đều là tiểu case.

Năm đó ba không thể không đi ra ngoài một chuyến, khăn đuôi chậm đuôi trở về, mang theo rất nhiều ăn ngon. Vừa trở về liền chia cho hai bé thật nhiều, bảo hai bé ăn nhanh, vốn dĩ hai bé chuẩn bị để dành còn không vui, nói là mua để cho hai đứa ăn, đừng để dành.

Khi hai bé đã no căng

..... Ba thật tốt, Tần Nhất Sinh cùng Tần Duy Nhất liếm liếm môi, chính là đáng tiếc không có bánh kem bơ, thứ kia mẹ cùng hai bé ba người đều thích ăn, chỉ là rất khó mua.

Bé cùng Duy Nhất cảm động đến không được.....

Không nghĩ tới quay đầu lại liền nghe thấy trong phòng, ba của mình đang nói với mẹ, “Bánh kem bơ em thích ăn này, mau ăn mau ăn...”

“——Ai! Anh hỏi rồi, nhưng hai đứa nhỏ quá tham ăn, ăn không được nữa. Để lâu hỏng mất, kẹ hai đứa nó, đây đều là của em!”

“.....”

Tần Nhất Sinh cùng Tần Duy Nhất rút cuộc phản ứng lại.

..... Nga, trách không được muốn hai bé ăn no như vậy!

(づ。●。●。●。づVote vote vote(づ。●。●。●。づ)

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Rải cầu lương ở giới giải trí (1)

U'U: Nhân ngày mừng 8/3, mạnh dạn tặng các bác các thím một chương

Vào lúc chạng vạng, ánh hoàn hôn là tả là tả chiếu xuống mặt đất.

Vùng ngoại ô.

Trong biệt thự.

Khi Diệu Diệu mở mắt là một khu biệt thự xa hoa, cô đang ngồi ở trên sofa, trước mặt một người đàn ông đang tận tình khuyên bảo cô.

“Tiểu tử tông ai! Cô nghe tôi đi, cơ hội này thật sự quá tốt, đài Quả Quýt hạ vốn to, toàn bộ hành trình phát sóng trực tiếp, nhất định sẽ hỏa, cũng không một, cô đi đi...”

Diệu Diệu chớp chớp mắt, “Anh từ từ, để tôi suy nghĩ lại.”

Người đại diện sùng sốt, “Cô nói cái gì?! Nghĩ lại?”

Hắn lập tức vui sướng, “Được được được, cô cứ suy nghĩ kỹ càng, tôi thật sự không lừa cô, lần này thật là một cơ hội tốt.”

Diệu Diệu nga một tiếng.

Không phải cô tới lịch kiếp sao?

Hệ thống của cô đâu? Ai, chẳng lẽ biến mất rồi? Diệu Diệu cảnh giác, nếu hệ thống không phụ trách cô sẽ có thật nhiều vấn đề T^T..... Có nên đi khiếu nại một chút không nhỉ?

Bị nhốt vào phòng tối một thế giới, rốt cuộc lại thấy ánh mặt trời Nhất Thống cơ hồ cảm động muốn rơi lệ, mặt trời a, đây chính là mặt trời a!

Biết nó đã bao nhiêu năm không được thấy ánh mặt trời không!

Còn chưa kịp kích động xong, lại nghe thấy ký chủ rác rưởi còn muốn khiếu nại nó!

Nhất Thống bị phẫn, hình mèo đều tức đến béo một vòng, “Cô còn dám khiếu nại!”

“Ta bị ai nhốt...” vào phòng tối trong lòng không thấy áy náy sao?!

Mẹ nó tôi bị nhốt tám mươi năm! Tám mươi năm cô hiểu không?! Còn có lương tâm hay không?!

Nhất Thống nói đến một nửa, đột nhiên phản ứng lại, chuyện của thế giới trước, con mèo rác rưởi này hình như không biết thật!

..... Nhất Thống càng bị phẫn.

Diệu Diệu dùng ý niệm chọc chọc nó, “Cho nên, thế giới này như nào, Nhất Thống ngươi còn chưa nói?”

“Còn có...” Cô đặc biệt nghiêm túc nói, “Lần này ngươi đi đâu ta sẽ không truy cứu, rốt cuộc chúng ta về sau còn muốn cộng sự thật nhiều năm, nhưng chỉ lần này thôi, lần sau ta sẽ khiếu nại ngươi lại.”

Nhất Thống: “.....” A a a a a a!

“Được rồi, mau nói đi.” Cảm thấy mình đã nói những điều cần nói, đúng là Diệu Diệu đáng yêu nhất thế giới, Diệu Diệu vừa lòng nói.

Nhất Thống toàn bộ lông mèo dựng lên, đứng cản nó, nó muốn cùng con mèo rác rưởi này đồng quy vu tận!!

Đây là thế giới giống thế giới trước kia của cô cùng sạn phân quan (=Sen), nhưng thế giới này lại không tồn tại yêu tinh gì đó, chuyện xưa vai chính là một người đàn ông.

Phó Viễn vốn dĩ cũng không nổi tiếng trong giới giải trí, nhưng một ngày nào đó đột nhiên thay đổi, đôi mắt hắn ta có năng lực đặc biệt.

—— nếu một người đàn ông cùng một người phụ nữ làm chuyện thân mật nháy, như vậy giữa hai người bọn họ sẽ xuất hiện một sợi tơ hồng, thời gian càng xa thì màu sắc càng nhạt.

Bởi vì đôi mắt này, hắn ta phát hiện mình đã sơ bị đội nón xanh; phát hiện người đại diện như nữ vương quyền rũ kỳ thật đặc biệt thuần khiết; phát hiện đoàn phim nữ chính đi qua một ngày ngủ ba phó đạo diễn; phát hiện sợi tơ hồng của vị cổ đông nào đó trong công ty cùng tổng tài phụ nhân đặc biệt đậm.....

Hắn ta phát hiện rất nhiều rất nhiều bí mật.

Dựa vào những bí mật đó, hắn ta áp chế rất nhiều người, được rất nhiều tài nguyên, thậm chí có được cổ phần trong công ty, trở thành người có địa vị cao nhất trong giới giải trí.

Còn có rất nhiều tình nhân...

Đến nỗi Diệu Diệu, Diệu Diệu là một người vào giới giải trí để chơi, Phó Viễn cũng muốn xuống tay, đáng tiếc ban đầu thế lực của hắn ta không đủ để

đôi đầu với nhà Diệu Diệu, liền tạm thời nhẫn nại. Sau đó không biết vì sao Diệu Diệu rời khỏi giới giải trí, Phó Viễn lại có rất nhiều nữ nhân, cũng quên đi.

Diệu Diệu đều sợ ngây người, nếu cô nhớ không lầm, thế giới này cũng là chế độ một vợ một chồng đi, hán ta sẽ không sợ bị bắt lại?

Nhất Thống liếm liếm móng vuốt, nơi này..... Có tình nhân chỉ là không đúng về mặt đạo đức, trên pháp luật lại không có quy định trừng phạt, nhiều nhất cũng chính là phân chia một ít tài sản giữa hai vợ chồng. Nhưng đối với kẻ có tiền mà nói, kia tính cái gì? Bọn họ thậm chí có thể đòi giấy tờ của công ty đi trước.

Nếu quốc gia có thể quy định người ngoại tình không thể chiếm được thứ gì, còn phải vào ngục giam ngồi xôm hai năm, xem còn dám hau không?

Diệu Diệu lắc đầu không nghĩ.

Lần này người đại diện nói chương trình kia, trước kia Diệu Diệu không nhận, cô không thích tổng nghệ. Nhưng cái này tổng nghệ tài nguyên thật sự khá tốt.

Diệu Diệu trước kia cũng đã từng làm mèo nổi tiếng, nghĩ nghĩ, quyết định nhận lời.

..... Đi chơi chơi sao.

Người đại diện cao hứng đến không được.

Diệu Diệu ở nhà ngây người hai ngày, lại qua mấy ngày, người đại diện tới sắc mặt không đúng lắm, có loại cảm giác muốn khóc.

Diệu Diệu hưởng thụ ánh nắng mặt trời, lười nhác duỗi eo, hàm hồ nói, “Làm sao vậy?”

Người đại diện thật cẩn thận đánh giá sắc mặt cô, nói, “Tôi nói cho cô một chuyện, cô đừng tức giận a.”

Diệu Diệu, “Không, anh nói trước thử xem xem.”

Cô mới không cần đáp ứng! Hán lại không phải...

Hán lại không phải ai nhỉ? Diệu Diệu chớp chớp mắt.

Người đại diện khóc không ra nước mắt, vẫn nói chuyện đó ra. “... Liền, theo, nghe nói Tần Trường An cũng tham gia.”

“Cái kia cái kia, cô nghe tôi nói a, tôi thật sự không biết, ai biết tổ tiết mục trâu bò như vậy, thế nhưng mời cả hai người...” Hán vội vàng giải thích, sợ cô nhảy dựng lên giấy tiếp theo liền nói không đi.

Diệu Diệu nghĩ nghĩ, bưng tỉnh đại ngộ, “Anh yên tâm, không quan hệ.”

Lại nói tiếp Tần Trường An, đây cũng là một bút số nợ rồi mù. Diệu Diệu bị nuôi có điểm kiêu, có điểm tùy hứng, lúc trước Tần Trường An vào giới giải trí, bị mời viết nhạc cho Diệu Diệu, Diệu Diệu cảm thấy anh viết không tốt, tính tình của cô.....

Mà Tần Trường An nhìn quân tử, nhưng trời sinh khuyết thiếu một cây gân, căn bản không phải một người biết thương hương tiếc ngọc.

Dù sao kết quả cuối cùng chính là, cho dù bọn họ giao thoa căn bản không nhiều lắm, chỉ vài lần, giới giải trí cũng không có người không biết không người không hiểu, Tần Trường An cùng Diệu Diệu bất hòa.

Bài hát《kiêu》của Tần Trường Anh, chính là dùng để châm chọc Diệu Diệu.

Có talk show không tin, đã từng quyết định mời cả hai người, kết quả sau khi đến nơi, Diệu Diệu cùng Tần Trường An đến địa phương thấy đối phương sắc mặt liền đen, toàn bộ hành trình không giao lưu, tổ tiết mục thiếu chút nữa bị fans hai bên mắng chết.

Fans hai bên xé cũng hô mưa gọi gió, chỉ cần là fans trong vòng, liền không có không biết hai người đối địch. Vì sợ xé quá lợi hại mang thêm anti cho thần tượng nhà mình, người hai bên thế nhưng còn mở một cái căn cứ riêng để xé.

Mỗi lần chỉ cần một xé, bên trong bảo đảm chương khí mù mịt, tốc độ spam..... Một đám Oreo mới vừa chiếm cứ trang báo, giấy tiếp theo đại quân Bugles liền vọt ra.

Quần chúng ăn dưa đều cười trừ.

Diệu Diệu ngáp một cái, —— Diệu Diệu đáng yêu như vậy, còn có thể có người không thích Diệu Diệu?

Người đại diện của Tần Trường An cũng nhận được tin tức này.

Hán càng không vội. Tần Trường An người này hán xem như hiểu biết, phiền chán Diệu Diệu không tòi, nhưng kỳ thật căn bản không đặt trong mắt, gặp khẳng định không kiên nhẫn, bởi vì đại tiểu thư mà thay đổi hành trình gì đó... Không tồn tại.

Vì thế tiết mục liền thuận lợi tiếp tục.

Nghe có tiếng gió truyền ra nói Tần Trường An cùng Diệu Diệu khả năng đều tham gia chương trình này, các võng hữu liền cười, lừa ta đâu, đoán ta tin hay không?

Hai người bọn họ ở cùng một tiết mục..... Ha hả, talk show lần trước giáo huấn chưa đủ?

Tần Trường An Oreo cùng Diệu Diệu Bugles đã khai xé, “Nói! Có phải chủ từ các người muốn vào chương trình, liền không biết xấu hổ cộ nhiệt độ của idol bọn tôi.”

“A, chỉ bằng nhiệt độ tám mao tiền của idol mấy người? Ngu thì đừng rêu rao ra bên ngoài.”

Tổ tiết mục...

Tổ tiết mục khóc không ra nước mắt, bọn họ căn bản không phải cố ý được không?

Tần Trường An cùng Miêu Miêu bình thường đều không nhận tổng nghệ, tổ tiết mục chỉ là thử phát lời mời cho bọn họ, nghĩ tùy tiện vớt một người, các fan khẳng định sẽ duy trì, kia chẳng phải là kiểm lời?

Ai biết lần này kiểm quá mức hai người đều đáp ứng?!

..... Bọn họ cũng gấp nha, nhưng mà đối phương đều đáp ứng bọn họ tổng không thể lại đẩy ra, kia tổ tiết mục mới là choáng váng, thật sự cùng người kết đại thù.

Chỉ có thể bất chấp tất cả.

Dù sao đều là dạng này, hướng về phương diện tốt suy nghĩ, ít nhất độ chú ý không cần lo, phí dụng quảng cáo khẳng định không cần.

Hắc hồng cũng là hồng.

Tiết mục tổ nhắm hai mắt, trực tiếp công bố danh sách khách quý ra.

“.....”

Quần chúng ăn dưa: “Ta mẹ nó nhìn thấy gì, hai tên phía trước có phải ta nhìn lầm không, bằng không chính là ta mù?”

Tổ tiết mục người nói cho ta các người có phải hay không lừa ta?

Sau đó, người đại diện của Diệu Diệu cùng người đại diện của Tần Trường An nhận được tin.

“.....”

Rất tốt, internet tức khắc nổ bùng bùng.

Oreo cùng Bugles càng nổ mạnh

—— ta liền hỏi, bọn họ ở tiết mục, thật sự sẽ không đánh nhau?

Lại táo bạo lại hoài nghi nhân sinh, nên tới vẫn phải tới.

Dưới sự chú mục của hàng vạn người, đã đến giờ thu tiết mục.

Quần chúng ăn dưa đều dọn xong bàn ghế, fans hai bên trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Đều chuẩn bị tốt!

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Rải cầu lương ở giới giải trí (2)

Bởi vì người xem cảm thấy gameshow càng ngày càng già, kịch bản càng ngày càng nhiều nên không còn thích xem. Sau đó hình thức phát sóng trực tiếp

xuất hiện, tất cả đều chân thực, không thể cắt nối biên tập, được mọi người hoan nghênh.

Sẽ không cần người vác camera đi theo quay, mà là trang bị camera ẩn, camera ẩn sẽ nối với thiết bị phát sóng trực tiếp.

Chương trình lần này, sáu người tuy cùng trong một phòng phát sóng trực tiếp, nhưng lại chia ra làm sáu khối nhỏ, khán giả có thể lựa chọn thần tượng của mình để xem.

Khi hai người gặp nhau, khối nhỏ của hai người sẽ nhập làm một.

Diệu Diệu ngày hôm qua đã tới nơi. Tổ tiết mục cũng không giống những tổ tiết mục khác, mở màn liền hoan nghênh gì gì đó, chỉ có một trợ lý đưa nội dung quay chụp ngày mai, dò hỏi vài vấn đề không thể nói, hứa hẹn bọn họ sẽ tận lực tránh rồi đi.

Diệu Diệu cảm thấy như vậy lại thoải mái.

Hôm nay chính thức phát sóng, xuất hiện chính là sáu khối, thực rõ ràng, sáu người ở những nơi khác nhau.

Bugles: “May không ở cùng một chỗ, bằng không không khí Diệu Diệu của bọn tôi hô hấp đều bị Tần Trường An của mấy người làm ô nhiễm.”

Oreo: “Ha ha, vốn đang muốn hỏi Trường An bị đối diện lây bệnh xuân làm sao bây giờ, không nghĩ tới tiết mục tổ thông minh.”

Ẩn đưa quần chúng: “..... May mắn không ở cùng một chỗ.”

.....

Diệu Diệu lúc này đang đứng trong rừng cây.

Một chiếc Minibus đưa cô tới nơi này, sau đó những người đó đều không thấy, người đại diện cùng trợ lý gì đó một người cũng không thể mang, bằng không vạn nhất đối diện gặp phải người nào, cameras không phải quay cả trợ lý.

Đây là một hòn đảo đóng để nghỉ phép, sẽ không xuất hiện nguy hiểm, cũng không cần lo lắng.

Diệu Diệu một người đứng ở trong rừng cây, trong tay có một tấm bản đồ, cô có chút mờ mịt nhìn nhìn xung quanh.

..... Cái gì đều không có.

Bugles anh anh anh, đôi mắt nhỏ mờ mịt sao lại đáng yêu như vậy?!

Không chờ Diệu Diệu hỏi, cameras đột nhiên truyền tới giọng nói của đạo diễn, “Chào mọi người, tôi là đạo diễn chương trình Hành trình vui vẻ, hy vọng mọi người chơi vui vẻ...”

“Muốn vui vẻ phải trải qua một ít khảo nghiệm.”

“..... Thật lâu thật lâu trước kia, tổ tiên để lại cho chúng ta một phần bảo tàng, trong tay mọi người có một tấm bản đồ tỉ mỉ, trên bản đồ chính là con đường đi tới bảo tàng. Chỉ là bảo tàng có đại ma vương thù vạ, đại ma vương sợ hãi vũ khí làm bằng bạc, ở nơi nào đó tổ tiên để lại vũ khí bằng bạc cho mọi người, tìm được vũ khí, đánh bại đại ma vương nào!”

Diệu Diệu nhớ lại một lần, nói chung là phải tới một địa điểm, thuận tiện trên đường cất giấu một ít vũ khí, trước kia tới nơi, phải tìm được vũ khí.

Nghĩ nghĩ, cảm thấy chính mình không sai, Diệu Diệu khẳng định gật gật đầu.

Diệu Diệu thật là thông minh!

Sau đó cô mở bản đồ ra nhìn.

“...Kỹ càng tỉ mỉ... Bản đồ?” Cô lật qua lật lại, đưa tấm bản đồ tới trước camera, —— bên trên chỉ có vài đường cong đơn giản, đơn giản đến nỗi ít hơn cả rìa mép của Diệu Diệu.

Các fan đã cười khóc, Diệu Diệu vốn dĩ đắc ý đột nhiên cứng đờ...

Hà ha ha sao lại mạnh như vậy ngao ngao ngao! Diệu Diệu của chúng tôi tùy hứng chỗ nào, rõ ràng mạnh không muốn không muốn! Một đám không ánh mắt!! Xoa xoa Diệu Diệu~

Tần Trường An bên kia liền lợi hại hơn.

Tần Trường An vốn dĩ là nam thần, sau khi xem bản đồ, càng thể hiện sự sắc bén của hắn, thêm không ít fan.

Những người khác cũng có biểu hiện khác nhau.

Diệu Diệu thật sự nhìn không hiểu bản đồ, nhưng trong rừng có đường, cô trực tiếp theo đường này đi về phía trước.

Ngay từ đầu khó khăn cũng không tính lớn, chỉ có một con đường, cứ đi về phía trước à được, trên đường còn nhặt được một cái bảo rương, tuy rằng bảo rương chỉ có một lọ nước mà không phải vũ khí.

Nhưng chờ Diệu Diệu đi tới sườn núi,..... Liên muốn mài móng.

Ba lối đi, đi lối nào?

Các fan vẫn luông nhảy nhót trong khu bình luận, tuy rằng biết Diệu Diệu không nhìn thấy, nhưng vẫn phi thường sốt ruột, —— Diệu Diệu! Lão bà! Đi qua rồi a!

Lúc trước đi tới rừng cây nhỏ, phải trực tiếp đi qua rừng cây nhỏ mới đúng! Mau trở về mau trở về!

Diệu Diệu ngửi ngửi, quay về phía con đường bên phải... Chính là nó!

Có anti đi vào nhảy nhót, nói Diệu Diệu không đầu óc, lập tức bị Bugles sức chiến đấu bạo lều dỗi lại.

Trên đường, vì sợ các fan nhầm chán, đạo diễn còn bắt đầu dò hỏi vài vấn đề.

Ví dụ như hỏi Tần Trường An, “Có người nói cậu vô tính luyến, vời lời nói như vậy, Tần thiên vương cho rằng như thế nào? Có thể cho biết hình mẫu bạn gái lý tưởng của cậu không?”

Tần Trường An: “Không nghĩ tới, bạn gái dễ dàng dính người, lãng phí thời gian sáng tác.”

Không cần.

Ăn đưa quần chúng: Còn ghét bỏ bạn gái dính người?!..... Thằng nam sắt thép, xứng đáng độc thân!

Tổ tiết mục: “... Vậy bây giờ nghĩ, nhớ đâu... Cậu cảm thấy cậu sẽ thích người như thế nào?”

Tần Trường An không chút do dự: “Không có lỗi như, bạn gái có quan trọng bằng sáng tác?”

..... Lời này nói, liền fans cũng không phải rất muốn làm bạn gái.

Còn hỏi Diệu Diệu, “Trên mạng có một ít đồn đãi nói cô chơi đại bài tùy hứng, cô thấy thế nào?”

Này kỳ thật là cho Diệu Diệu một cơ hội làm sáng tỏ, người đại diện thực vừa lòng, cảm thấy tổ tiết mục vẫn là rất tốt.

Diệu Diệu nghĩ nghĩ, “Tôi không cho rằng tôi chơi đại bài.”

Người đại diện cứng đờ, nói ứng đối cũng không phải là loại này, đã có bằng chứng nói cô chơi đại bài, hiện tại hẳn là nên tìm một lý do, mà không phải trực tiếp phủ nhận.

Diệu Diệu siêu cấp nghiêm túc, “Mọi người cảm thấy mang mười mấy bảo tiêu, mang đầu bếp tiến tổ là chơi đại bài, nhưng từ nhỏ tôi đã có bảo tiêu đi sau bảo vệ, tiền của tôi đủ để tiêu xài, vì sao không làm như vậy?”

“Có thể làm mà không làm, một hai phải làm giống mọi người, mới xem như không chơi đại bài sao?”

Này có chút giống với người nghèo và người giàu, người giàu ăn mặc tương đối tốt chính là khoe giàu, một hai phải mặc giống như người nghèo mới được?

Antifan: “.....” Giống như nói rất đúng a.

Người ta từ nhỏ tới lớn đều như vậy, chỉ là tốt với bản thân một chút, lại không làm gì những người khác.....

Không, không đúng, mình chính là antifan!

“Đến nỗi tùy hứng...” Diệu Diệu nâng cằm nhỏ, “Ai không có tính tình của mình, tôi lại không tùy hứng với mấy người, tôi tùy hứng với người có thể làm tôi tùy hứng, người nhà liền thích tôi như vậy, bọn họ nguyện ý sùng...”

“Lại không liên quan đến mấy ngroid.” 〃 ^ 〃

Người đại diện lau lau mồ hôi, này thật đúng là không chút khách khí..... Liên kém nói thằng antifan là bắt chó đi cày.

Các fan bóp bóp bóp bóp vỗ tay, kích động mắt lấp lánh, “Đúng vậy đúng vậy, chúng ta liền thích Diệu Diệu như vậy! Liên thích Diệu Diệu tùy hứng! Liên quan gì tới mấy người!”

Antifan: “.....” Đản độn.

Vừa đi vừa trả lời vắn đề, Diệu Diệu rất nhanh liền đi tới cuối con đường. Hai mắt sáng ngời, “Là bảo rurong!”

—— ở trên một cục đá lớn, một cái bảo rurong màu vàng rất dễ nhìn thấy.

Khu bình luận nổ mạnh.

“Không phải, ta nhìn lầm rồi sao? Con đường này thật sự đúng?” Sao có thể xuất hiện bảo rurong?!

“Không có khả năng a! Chính là ở cái kia rừng cây bên kia a! Có chuyện gì vậy?!”

Fans nghi vấn không ngăn cản được Diệu Diệu mở rurong ra, “Còn có vũ khí!” Trong rurong có một cái kiếm nhỏ bằng bạc!

Mọi người không lời gì để nói: “..... Thật là có nữ thần may mắn?”

Đi bừa cũng có thể tìm được vũ khí, hơn nữa xem sáu khối, cô vẫn là người nhanh nhất!

Phía sau, một người đàn ông cầm bản đồ đi tới nơi.....

Oreo phản ứng lại, xoay tròn nổ mạnh: “Ngọa tào! Ngọa tào! MMP! May mắn em gái người!! Diệu Diệu vừa mở là rurong của bọn tôi!!”

“Tổ iết mục mau tới! Phạm quy!”

Tổ iết mục:..... Liền, bọn họ không ở. Già chết.jpg

Rõ ràng đã tách sáu người ra a! Ai biết bọn họ như vậy cũng có thể gặp nhau...

Bọn họ có thể làm sao bây giờ a, bọn họ cũng thực tuyệt vọng a.

Khu bình luận đều nổ tung, Bugles ha ha ha, “Tổ tiết mục cũng không nói rurong thuộc về ai a? Thua không nổi liền thua không nổi, tìm cái gì lý do!”

Hai bên đã bắt đầu chiến đấu.

Rốt cuộc, một fans đột nhiên kêu to, “Dừng cãi nhau nữa!! Mau xem video!!”

Trong video, phòng phát sóng trực tiếp, hai khối nhỏ đột nhiên quơ quơ, giây tiếp theo, không tiếng động dung hợp cùng nhau.

Tần Trường An cùng Diệu Diệu xuất hiện trong một màn ảnh.

Tần Trường An cách xa hơn một chút, phía trước, Diệu Diệu chính vui vẻ nhìn bảo rurong, vũ khí đeo bên hông, từ bên trong lấy ra một bao đồ vật, “Mới vừa tìm được vũ khí! Nơi này thế nhưng là đồ ăn!”

“.....” Tần Trường An cười nhạo một tiếng, mình bạch.

Bất cả người lẫn tang vật!

Hắn đi đến phía sau người nọ, cầm lấy vũ khí trên em cô...

Diệu Diệu bỗng nhiên ngẩng đầu, “Ai?!”

“Buông ra!”

Tần Trường An, “Bằng...”

Mọi người hút một ngụm khí lạnh.

Thảm, thảm, sắp đánh nhau rồi!

Ư Ư: Đánh là mất vợ nhé anh =>)

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Rải cầu lương ở giới giải trí (3)

Mắt các Oreo đều sáng, căn bản không sợ, “Lên lên lên! Cho cô ta một bài học! Cướp về!”

Khu bình luật xoát một câu duy nhất, thăm, thăm, thăm, thăm.

Tần Trường An cười nhạo một tiếng, hơi dùng sức, “Dựa vào cái gì?! Cô nghĩ cô là...”

Ai, cũng không nhìn xem Tần Trường An hấn khi nào buông tha?!

Diệu Diệu quay đầu lại, cảnh giác nhìn hấn. Đôi mắt kia, cái mũi kia, đôi môi kia...

Tần Trường An thân thể run lên, trái tim đập bùm bùm, hấn phảng phất như bị điện giật, da đầu run lên, cứu mạng! Có người mang điện trên người!

Cô...cô...cô ấy có phải vừa đi chinh dụng hay không?!

Đậu má sao lại đáng yêu như vậy?!

Cuối cùng phảng phất cảm thấy chính mình quá không có hình tượng, hấn bình ổn một chút, lại không tự giác lại nắm chặt tay, dòi tằm mắt, ánh mắt bay loạn, khí thế từ trên đỉnh điểm thẳng tắp rơi xuống, “Cô, cô nghĩ cô là vợ tôi a.”

Hấn lấy được đồ bằng bản lĩnh, sao lại phải nhường.....

Trừ phi làm vợ hấn, nếu không hấn mới không nghe lời đâu, Tần Trường An ưỡn ngực, vẻ mặt chính trực hừ hừ hai tiếng.

Hấn không phải không nghĩ nhường, rốt cuộc hấn chán ghét Lê Diệu Diệu, sao có thể ở trong khoảng thời gian ngắn liền trở nên khác biệt như vậy, tay lại không tự giác nhéo nhéo, chỉ là hấn rất có nguyên tắc mà thôi.

—— không phải vợ của hấn, lời nói của những người khác hấn xác thật không nghe.

Các fan: “.....???”

“.....” Diệu Diệu cũng khiếp sợ, rầm rì: “... Anh có bệnh nha.”

Chính hấn tới đây cầm Diệu Diệu, cầm tay cô còn không nói lý?!

Diệu Diệu đá hấn một cái, rút tay ra, cảnh giác đến không được, che lại kiềng nhỏ bên hông, “Nói, có phải anh muốn trộm kiềng của tôi không!”

“Sao có thể?!” Tần Trường An há mồm liền phủ định quyết định lúc nãy của mình, không chút do dự, mặt không đỏ thò không gấp, “Tôi còn cướp đồ của con gái?”

Hấn cảm thấy mình làm rất đúng. Tổ tiết mục vốn dĩ không quy định đồ trong rương thuộc về người nào, theo lý mà nói, tổ tiết mục không nói rõ ràng, cho nên ai mở rương chính là của người đó.

Lê Diệu Diệu cầm được đồ, nhưng còn chưa chạy đi xa, hơn nữa cẩn thận truy cứu lên cũng không tính vi phạm quy tắc, hấn Tần Trường An tuy chán ghét cô, còn không đến mức tính toán với cô.

Hơn nữa cô còn là con gái..... Thoạt nhìn giống như hấn bắt nạt người nhỏ yếu, không có chút phong độ nào.

—— hấn là người không có phong độ sao?

Các fan: “.....” Không phải sao?

Liên tục mộng bức.

Diệu Diệu nhỏ giọng nói thăm, “Kia nhưng không nhất định, chúng ta nhưng vẫn luôn nhìn nhau không vừa mắt... Không chừng anh vừa muốn đánh lên sau lưng tôi.”

“...Giữa chúng ta không phải em vẫn luôn là người ra tay trước sao?” Tần Trường An cứng đờ, giải thích, “Tôi cầm tay của em, chính là sợ em nhịn không được mà ra tay.”

Diệu Diệu nghĩ nghĩ ký ức của nguyên thân... Thật đúng là như vậy.

Trong trí nhớ của thân thể này, Tần Trường An là người rất đáng ghét, kiêu ngạo, độc miệng, không có một chút phong độ, động bất động liền một bộ trào phúng, quả thực không có nơi nào nhìn thuận mắt.

Mỗi lần gặp mặt đều phải châm chọc mỉa mai một phen, Tần Trường An tuy rằng chán ghét cô, nhưng thái độ càng có khuynh hướng lạnh nhạt, căn bản

mặc kệ cô.

Diệu Diệu lổ tai giật giật, thái độ thả lỏng lại, hơi ngượng ngừng nói, “Kia ngượng ngừng nga.”

Tần Trường An khụ khụ, rộng lượng cười, “Không quan hệ, tôi tha thứ em.”

Quá khứ trước kia nên bỏ qua, bọn họ liền không có thù hận,..... Cho nên bắt đầu từ giờ trở đi, bọn họ có thể phát triển??

Tần Trường An cảm thấy mình nghĩ không sai.

“Kia hiện tại có thể buông tay ra được rồi.”

“... Em bảo tôi buông tôi liền buông, chẳng phải rất mất mặt sao?” Tần Trường An tươi cười cứng đờ, cảm thấy bị cục đá đập vào chân rất đau.

Trừ phi em là vợ tôi tôi mới.....

Nhưng mà nhớ tới cameras chung quanh, Tần Trường An lưu luyến nhìn tay cô, đáng tiếc nuốt lại lời mình muốn nói, “Chỉ đùa một chút.”

Các fan: “.....”

Liên tục mộng bức ba lần.

Diệu Diệu được buông ra, cẩn thận nhìn mắt về mặt của hắn, đột nhiên đắc ý, lấy bản đồ của mình ra, “Kia giúp tôi nhìn bản đồ này phải đi như thế nào nha.”

Tần Trường An: “..... Em thật đúng là không khách khí.”

Bất quá không khách khí rất tốt!

Tần Trường An nói nhìn qua không quá tình nguyện, tay lại nhanh hơn so với nói, sớm đã vui sướng cầm lấy bản đồ, chỉ là không mở ra, mà là lấy ra phần của mình, “Vì em là con gái, tôi dẫn em đi.”

Thật tinh mắt!

“Ấn?” Diệu Diệu chớp chớp mắt, không chút do dự, “Được nha.”

Tần Trường An liếc nhìn cô một cái, “Sẽ không sợ tôi mang em đi bán?!”

Từ tay trái bán cho tay phải, sau đó như vậy như vậy, như vậy như vậy..... Hí hí.

Diệu Diệu cảm thấy hơi khát, vui vẻ lấy nước ra uống hai ngụm, vắn nắn bình, xoa xoa bụng nhỏ, “Không sợ, tôi tin anh!”

Diệu Diệu cũng không ngốc.

Cô vốn dĩ không biết nhìn bản đồ, liền tính hắn không dẫn cô đi cô cũng sẽ tùy tiện đi về một hướng, kết quả không có gì khác biệt, hơn nữa nếu hắn biết nhìn bản đồ, đi đến nơi này là con đường chính xác, đã nói lên Diệu Diệu đi nhầm. Cho nên tiếp theo nên dựa vào bản đồ của hắn mà đi.

..... quan trọng nhất là, nếu tin tưởng một người, thì không cần hoài nghi, từ đầu tới đuôi, hoài nghi là một việc làm người ta đau lòng.

Diệu Diệu thần khí mười phần, người đầu nói phải có tâm tư, nhưng những người khác cũng không phải kẻ ngốc, người không toàn tâm toàn ý, sẽ có người cảm giác được, làm sao có thể yêu cầu những người khác toàn tâm mà đối đãi đâu.....

Mèo yêu bọn họ không như vậy, bọn họ nếu tin nhiệm một người, cái bụng nhỏ trắng trắng đều cho sờ đâu! Nhiều tin nhiệm a!

“Có phải em ăn quá nhiều kẹo hay không!”

Tần Trường An bị lời nói của cô làm cả người đều có điểm không quá thích hợp, nhin cười nhìn đến nỗi gương mặt giật giật, tốc độ đi đường đều không tự giác chậm lại để cô đuổi kịp.

Ngọt, lời ngon tiếng ngọt!

“.....”

Nhìn hai thân ảnh đang đi xa trên màn hình, trái tim đều nhắc tới cổ họng ă đưa quần chúng trợn mắt há hốc mồm, đến bây giờ mới hồi phục tinh thần lại... Không phải, các cô đều thấy chuyện gì?!

Cướp đồ đâu?

Đánh nhau đâu?

Châm chọc mỉa mai đâu?

Ít nhất hai người không đấu võ miệng một chút? Cứ như vậy tốt tốt đẹp đẹp lời ngon tiếng ngọt đi rồi? Nghĩ em là vợ tôi? Còn đỏ mặt?! Nói liền nói còn hừ hừ?!

..... Hai người mẹ nó đùa tôi à?!

Ăn dưa quần chúng: “.....”

Ăn dưa quần chúng quả thực không biết nên nói như thế nào, cái loại tâm tình này, liền phăng phất một quả bóng, cho rằng không khí sắp nổ mạnh, kết quả bay hơi.

Phăng phất xem một bộ phim, cho rằng muốn xem đến đoạn cao trào nhảy, nhìn đến vai chính lập tức muốn đấu với vai ác,, kết quả giây tiếp theo kia đại vai ác liền ngã chết.

—— lão tử có một thanh đao dài 400 mét muốn cùng ngươi luận bàn một chút, ngươi cảm thấy sao?

Mà vẫn luôn đều véo đến trời đất u ám hai phương fans càng mộng bức, đặc biệt là Oreo, quả thực có chút hoài nghi nhân sinh, bọn họ đều là thuộc về đặc biệt hiểu biết những động tác nhỏ của thần tượng... Nhưng hôm nay nhìn thấy.....

Hon nữa bọn họ thế nhưng còn từ biểu tình của Trường An nhìn ra một chút thẹn thùng... Cái quỷ gì?!

Y! Các fan vội vàng vút ra sau đầu, không không không, nhất định là bọn họ nhìn lầm.

Giống như Trường An nói vậy, hần vẫn luôn có phong độ, hon nữa hai người đã giảng hòa, Lê Diệu Diệu cô gái yếu ớt, Trường An không nghĩ cướp cũng là có thể lý giải ha ha, ha ha ha ha, hần vừa mới không phải còn nói không muốn tìm bạn gái sao?

Cho nên thần tượng của bọn họ nhất định là vì tiết mục, không thể không cùng Lê Diệu Diệu tạm thời giải hòa, kỳ thật đáy lòng vẫn chán ghét.

Oreo nhóm thuyết phục chính mình, nhân tiện thuyết phục những người khác. Rốt cuộc rất khó có người sẽ thật sự tin tưởng về phương diện khác.

Ngẫu nhiên có vài người tỏ vẻ, cảm thấy có chút không thích hợp, cũng bị Oreo nhóm tẩy não. Được rồi, vậy đừng nghĩ quá nhiều, nhìn nhìn lại?

Chuyện kể tiếp thật sự nghiệm chứng suy đoán của bọn họ.

—— vốn dĩ hành trình chiều nay như cũ là từng người làm, tuy rằng có thể chơi không tốt lắm, nhưng ít nhất an toàn a, Lê Diệu Diệu cùng Tần Trường An không nên ở cùng nơi.

Nhưng chuyện buổi sáng làm tổ tiết mục trước mắt sáng ngời a, hóa ra hai người bọn họ cũng không sẽ đánh lên tới, đạo diễn vỗ vỗ đầu, cảm thấy bọn họ suy đoán quá nhiều về quan hệ của Lê Diệu Diệu cùng Tần Trường An rồi.

Ngắm lại giới giải trí người ghét nhau nhiều như vậy, không phải vẫn tham gia cùng một tiết mục, thậm chí diễn cùng một bộ phim?

Sao trước kia nhắc tới Lê Diệu Diệu cùng Tần Trường An liền cho rằng quan hệ tệ thành như vậy? Đạo diễn gãi gãi đầu, không nghĩ thông suốt cũng không nghĩ nữa, lập tức vỗ đùi sửa trò chơi buổi chiều lại.

Sáu người khách quý rốt cuộc tụ tập cùng nhau.

Tạm thời chia thành hai đội xanh đỏ, vì để ngừa vạn nhất, sợ hai người mượn cơ hội đánh nhau, đạo diễn để hai người ở cùng một đội, chơi một trò chơi nhỏ, gọi là súng bắn nước đỏ đỏ đỏ.

Súng bắn nước có màu, thành viên nào bị bắn màu vào trên người là bị loại, vốn dĩ đội của Tần Trường An và Diệu Diệu đều là người trẻ tuổi, còn tưởng rằng nhất định thắng.....

Nhưng mà mọi người không nghĩ tới a.....

Trò chơi còn chưa bắt đầu, Tần Trường An liền vỗ vỗ bả vai Lê Diệu Diệu.

Diệu Diệu xoay người...

“Phụt ——” Tần Trường An giống như ngón tay vô tình giật giật, súng bắn nước bắn lên mặt Diệu Diệu, đầy mặt mang cười.

Một thành viên bị loại.

Đồng đội: “.....”

Đối phương: “.....”

Mộng bức.jpg

U' U: Mát vợ mô phật□□

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Rải cầu lương ở giới giải trí (4)

Mọi chuyện là như thế này.

Sáu người tập hợp, đạo diễn tự giới thiệu một chút, mọi người đều ở trong giới giải trí, mời đều à những gương mặt quen thuộc, mỗi người mới hai câu cũng không tốn nhiều thời gian.

Sáu người chơi cố định.

Hai người là ca vương, một người Đại vương một người Tiểu vương, rất biết cách tham gia show, đạo diễn mời từ một chương trình khác tới đây.

Còn Tần Trường An và Diệu Diệu, một người là tiểu hoa đán một người xứng đáng đứng thứ nhất trong vòng âm nhạc.

Một nam một nữ còn lại là trụ cột của đài Quả Quýt, nhà trai thông minh, nhà gái Triệu Diễm phóng khoáng.

Nói ngắn lại, vài người này mà tạo thành gánh hát tuyệt đối không phải gánh hát rong, trừ Tần Trường An và Diệu Diệu những người khác đều biết cách làm nóng bầu không khí, đạo diễn để lại cho bọn họ thời gian giới thiệu, liền kéo gần không ít khoảng cách.

Sau đó đạo diễn tuyên bố quy tắc, mọi người chia ra đứng hai bên, nói xong quy tắc lúc, hai đội liền bắt đầu thương lượng chiến thuật.

Bọn họ bên này do tiểu ca vương dẫn dắt.

Tiểu ca vương thương lượng chiến thuật, Diệu Diệu vừa nghe vừa nghiêm túc gật gật đầu nhỏ, đuôi ngựa đằng sau vung vung, đáng yêu không muốn không muốn.

Tần Trường An nhìn tâm ngựa, tâm thần dần dần mà liền chạy.

—— siêu cấp muốn kéo đuôi ngựa của cô...

Hắn đều vươn tay, cảm thấy không đúng, động tác này sao lại ấu trĩ giống học sinh tiểu học như vậy, học sinh tiểu học mới kéo đuôi ngựa..... Cho nên dứt khoát thay kéo bằng vỗ, "Diệu Diệu!"

Diệu Diệu quay đầu lại, ánh mắt thanh triệt linh động. "Àn? Sao vậy?!"

Tần Trường An nhìn súng bắn nước trong tay, nâng tay lên, phụt một tiếng bắn súng ——

Tươi cười đầy mặt.

Vui không! Bất ngờ không! Kinh hi không ~~

Diệu Diệu sợ ngây người, sờ sờ nước màu xanh trên mặt, phần nộ lông đều dựng lên!

Cũng dám bắn Diệu Diệu! Nhuộm màu bộ lông trắng bạc của cô!!

Diệu Diệu cầm lấy súng bắn nước, phốc phốc phốc bắn về phía hắn! Kẻ thù! Không biết xấu hổ! Tuyệt giao! Kéo đen!

Tần Trường An cầm lấy tay cô, nhắc nhở, "Làm cái gì làm cái gì, chúng ta là một đội!"

Trên mặt cười lại không dừng lại.

Diệu Diệu càng tức, hắn còn dám cười nhạo cô?!!

Siêu tức giận!

Đối phương: "....."

Tổ đạo diễn: "....."

Cùng đội tiểu ca vương: "....."

Tiểu ca vương còn sót lại sợ ngây người nhìn hai người kia giết hại lẫn nhau. Cho nên nói, đội bọn họ còn chưa bắt đầu cũng chỉ còn thừa mình cậu??

..... Ngoa tào, có thù oán có thể báo sau khi chơi xong không?!

Các fan trong phòng phát sóng trực tiếp: "....."

Có thể, quan báo tư thù... Thật có thể.

Đầu óc tương đối linh hoạt, một đám ăn dưa quả chúng không hiểu biết thù hận của Tần Trường An cùng Diệu Diệu lại dao động, che ngực, "... Không phải đâu, sao tôi lại cảm thấy đây là hiện trường ngược cầu?"

Phảng phất thấy hai bạn nhỏ trong nhà trẻ, đặc biệt là bạn học Tần, đùa giỡn bạn gái nhỏ của mình.

Tuy rằng phần lớn mọi người kiên trì hai người này là quan báo tư thù, nhưng vẫn có một số người khẽ meo meo nhún thích vào bình luận của lầu trên.

Ngay cả người đại diện cũng hoài nghi.

Tiểu ca vương thộn mặt nhìn Tần Trường An, chờ sau khi hai người bọn họ rút cuộc ngưng ngừng dừng lại, mới đột nhiên đoạt lấy giấy ăn trong tay đạo diễn, giờ lên vậy vậy, tỏ vẻ, tôi nhận thua.

Về mặt sống không còn gì luyến tiếc.

Đối diện lúc này mới phản ứng lại, ha ha ha ha ha bắt đầu cười to.

"Không cần chiến đấu cũng thắng, ai nha thật là ngưng ngừng đâu."

"Đừng nói nữa! Tiểu ca vương đã đủ đau tim, chính chúng ta vui vẻ thì tốt rồi, đừng nói ra."

Đại vương cũng có nghiêm mặt, tận lực thâm trầm nói, "Phụt, khu, tiểu vương còn cần rèn luyện a."

Tiểu ca vương khóc không ra nước mắt nhìn về phía hai người về mặt vô tội kia, đột nhiên oa một tiếng khóc ra, nhào về phía đạo diễn, "Đạo diễn! Tôi cần đổi đội! Tôi cần thiết đổi đội! Hai người bọn họ hổ đồng đội a a a!"

Tần Trường An nhướn mày, không tiếng động bước hai bước về phía Diệu Diệu, tán đồng..... Kỳ thật, hần và Diệu Diệu một đội cũng khá tốt.

Phụt ha ha ha ha ha! Tất cả mọi người đều bị khuôn mặt khóc của tiểu vương chọc cười.

"....."

Ván này đội đỏ được một điểm, lúc trước Diệu Diệu và Tần Trường An tới sớm nhất, Diệu Diệu có vũ khí, đánh bại ác ma, được 5 điểm Tần Trường An không vũ khí, nhưng đến cùng lúc, được 3 điểm.

Diệu Diệu vốn dĩ định cho Tần Trường An 3 điểm... Nhưng Tần Trường An cũng không muốn.

Đánh chết cũng không cần!

Tò về chính mình rất dễ nuôi một điểm là đủ rồi.

..... Ai biết điểm có ích lợi gì, vạn nhất cho hần làm vợ yêu thiếu điểm thì sao?!

Diệu Diệu cũng không từ chối, vô cùng vui vẻ lấy lại hai điểm, dù sao là Tần Trường An, cô cho nhưng trả lại thì là của ckk! Mới sẽ không hiện huệ thiện lương khuyên hần gì đâu!

Cho nên Diệu Diệu 5 điểm, Tần Trường An 3 điểm, đội bên kia 2 điểm, tiểu vương thăm nhất, 1 điểm.

Mọi người lại không lương tâm cười trong chốc lát, đạo diễn đánh gãy bọn họ, "Hiện tại chơi trò thứ ba, đập chuột... Mỗi người sẽ rút thăm ra hai người mình sẽ đánh, trong một phút đồng hồ nội đập được bao nhiêu lần..."

"Người bị đập nhiều nhất sẽ phải đưa cho người đập được nhiều nhất 2 điểm."

Quy tắc rất dễ dàng.

Có nhân viên công tác kéo đạo cụ lên, lại lấy ra một cái búa...

Tiểu vương rút ra Tần Trường An cùng Đại vương, nữ chủ trì rút ra nam chủ trì cùng Đại vương..... Diệu Diệu rút ra Tần Trường An cùng nam chủ trì.

"....."

"Trời xanh rủ lòng thương!!" Tiểu vương cơ hồ là cười ha ha, cậu cầm lấy chiếc búa đập chuột, cười nham hiểm với hai người đã đi vào động chuột để lộ đầu ra bên ngoài, "Xem như có thể báo thù."

Đại vương: "....."

Tần Trường An nhìn về phía Diệu Diệu: QWQ cầu đau lòng.

"Chịu chết đi! Lão tử tới!"

Hậu trường bật nhạc hợp với tình hình làm mọi người càng thêm kích động.

"A!"

Tiểu vương mua may chiếc búa uy vũ sinh phong, đập Đại vương kêu a một tiếng, đầu văng mất hoa, mới chui từ lỗ khác ra, lại bị đập vào..... Tần Trường An vừa lộ ra đỉnh đầu, lại vèo một tiếng không chút do dự rút lại.

... Thật đúng là tàn nhẫn, đàn ông lúc nhìn nhin cần phải nhẫn nhịn.

"Phanh! Bang bang! Phanh phanh phanh!"

Đại vương vừa ra đã bị đập, xui xẻo làm mọi người xung quanh cười ngã trái ngã phải.

Tiểu vương hưng phấn hai mắt sáng lên, đánh! Bùm bùm bùm bùm bùm bùm!!

"Tần Trường An! Đại vương!"

Nhưng mà...

"Vì sao tôi không đánh trúng anh?!" Tiểu vương một thờ hồn hên, tỏ vẻ phẫn nộ.

Tần Trường An từ ổ chuột chui ra, cao lãnh sách một tiếng, nhẹ nhàng băng quơ, "Đại khái là... Cậu không được?"

Đầu của đàn ông không phải tùy tiện người nào cũng có thể đánh.

Mọi người... Ha ha ha ha ha ha ha ha ha!

Tiểu vương:...MMP!

..... Đến Diệu Diệu.

Tần Trường An mỉm cười ngồi xổm trong ổ chuột, cẩn thận lúc này bay đầu hết, nhẹ nhàng thở ra, thỏa thuê đắc ý cười, tỏ vẻ chính mình không cần ngồi xổm.

Ai nha, hấn và Diệu Diệu quan hệ tốt như thế! Diệu Diệu tuyệt đối sẽ không đánh hấn!

"Tuýt ——" đạo diễn thổi còi.

Tần Trường An siêu cấp đắc ý, còn chưa kịp khoe khoang, liền cảm giác trên trời có một cây búa thật lớn đập xuống, bùm một tiếng, đánh gãy giấc mộng của hấn.....

Tần Trường An mộng bức giương mắt, liền thấy Diệu Diệu hừ một tiếng, nâng nâng cằm nhỏ, cây búa một lần nữa rơi xuống.....

Ai bảo anh bắn tôi! Chết nè!

Tần Trường An bị đập trúng mũi đau xót, mộng bức: "..... Đây không đúng!"

.....

Sao cô lại làm thế với hấn?! Bọn họ không phải chơi rất vui bẻ sao?! Sao... Sao cô có thể nhẫn tâm đập hấn?!

Giữa trưa nghỉ trưa dừng quay, Tần Trường An còn đang suy nghĩ không thông việc này. Chẳng lẽ cô không cảm giác được tình yêu nóng bỏng của hấn?!

Bất quá, sách, cô vợ nhỏ múa may chiếc búa cũng thật đáng yêu a ~

Người đại diện đi vào, thấy vẻ mặt hăng ngang trọng, nhú nhú mày, nhin không được khuyên bảo.

"Cậu lại nhin một chút, xong hôm nay là một tuần không phải gặp Lê Diệu Diệu.

Phát sóng trực tiếp dù sao cũng là phát sóng trực tiếp, đừng quan báo tư thù lúc đó, như vậy có vẻ là lòng dạ hẹp hòi, dù sao cũng là đàn ông, người trên mạng cũng nói cậu....."

Tần Trường An kinh ngạc, "Vân Vân, anh nói gì vậy?"

Hắn quan báo tư thù khi nào?! Anh ta đang nói chuyện gì hắn nghe không hiểu?

Người đại diện sững sốt một chút, cẩn thận đánh giá phản ứng của hắn, "Cậu bắn nước vào mặt Lê Diệu Diệu để loại người ta không phải sao? Trước kho tới cậu nói phải nhin cả một ngày, ước gì sớm một chút rời xa Lê Diệu Diệu, làm tôi nhắc cậu đừng xúc động?"

!

Tần Trường An nhìn nhìn trái phải, trực tiếp phủ nhận tất cả sự thật: "Anh đừng hại tôi!! Khi nào tôi nói muốn rời xa Diệu Diệu, tôi ước gì cả đời ở cùng ở một chỗ với cô ấy! Anh nói đừng có mà đẩy cho tôi."

Hắn mới không nói như vậy, Diệu Diệu chính là vợ tương lai của hắn! Để cô ấy nghe thấy thì toi!

Người đại diện: "....." Mẹ nó cậu vui là được.

Anh ta đỡ trán, "Vậy lúc trước vì sao cậu bắn người ta?"

Lúc hắn bắn người anh ta vốn dĩ cũng cảm thấy có điểm không đúng..... Nhưng sau đoạ nhìn ánh mắt Lê Diệu Diệu đập chuột kia, nhìn thế nào cũng cảm thấy hai bọn họ không thể có gì đó... Có thù oán nhưng thật ra thật sự.

Tần Trường An đương nhiên sách một tiếng, "Đương nhiên là trêu vợ a!" Làm cô chú ý tới hắn không phải rất tốt sao??

Người đại diện: "....."

Anh ta rút cuộc hiểu vì sao hắn lại độc thân, mẹ nó độc thân bằng thực lực của bản thân a!

Từ trong mắt người đại diện nhìn ra những lời này, Tần Trường An đen mặt, liếc mắt một cái, độc miệng, "Cũng đúng thôi, anh là cẩu độc thân thì biết cái gì!"

Người đại diện: "....."

Như thế nào người còn chưa bị đánh chết?

Chờ người đại diện bị hắn độc miệng rồi đi, Tần Trường An mới cảm lấy di động, nhìn số WeChat,..... Thực sự không tốt như vậy?

Số WeChat vừa rồi hắn mới tìm được, hình đại diện là một con mèo con đặc biệt ngạo kiều, tên là [Diệu Diệu thích ngủ ngủ]

..... Tần Trường An tự hỏi đã lâu, nhìn nhìn trái phải, bên tai đỏ bừng, giật giật ngón tay, đổi tên của mình thành [Ngủ Ngủ].

"....."

Ân, tôi tên là Tần Ngủ Ngủ.

Sờ poi chương sau:

"Năm mới có mong muốn gì?!"

Tần Trường An đóng tủ lại, bang một tiếng, chém đinh chặt sắt, "Có vợ!"

Ư Ư: Giỏi lắm, đúng là con trai của mẹ

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Rải cầu lương ở giới giải trí (5)

Tối buổi chiều, tiết mục bắt đầu phát sóng tiếp.

"Trò chơi cuối cùng của hôm nay là tìm kho báu trong mật thất."

"Quy tắc rất đơn giản," đạo diễn chỉ về phía trang viên phía sau ông, đây là kiến trúc duy nhất trên đảo, "Tất cả mọi người đều biết, trong những tuần tiếp theo không thể không có tiền, phía sau trang viên kia có sái cái mật thất, trong mật thất có nhiệm vụ và kho báu khác nhau, làm xong nhiệm vụ là có thể lấy được kho báu."

Nhưng mật thất cần phải có chìa khóa mới có thể mở ra, chìa khóa đặt ở trong phòng bảo vệ, cần các bạn phải tự đi tìm. Nhiệm vụ trong sáu mật thất cũng có khó có dễ, nếu nhận được nhiệm vụ khó, có thể lựa chọn dùng hai điểm để chọn lại lần nữa."

Đại khái quy tắc chính là như này.

Sáu người không phải kẻ ngốc, tự nhiên nghe hiểu, sôi nổi xoa tay hàm hè nóng lòng muốn thử, cái này liên quan tới tuần sau bọn họ có thể thoải mái hay không.

Đạo diễn nhìn bọn họ rất háo hức, nở một nụ cười đầy bí ẩn.

Đại vương tiểu vương dừng lại, cảnh giác, "Đạo diễn, sao ông lại cười như vậy?!" Có phải có ý xấu gì không?

Đạo diễn cũng không trả lời bọn họ, không ghen ý nghĩ xấu ông còn là đạo diễn sao? Khán giả lại thích nhìn bộ dáng bọn họ ủy khuất ba ba chịu tội, trách ông à.

"Thứ tự đi vào xếp theo số điểm, người có điểm cao nhất vào đầu tiên, mỗi người có thời gian là hai phút," Diệu Diệu là người đầu tiên.

Tiểu vương sắp khóc, người thứ nhất có tỉ lệ tìm được chìa khóa lớn nhất, càng về sau liền càng khó tìm, cậu là người cuối cùng, còn có thể tìm được sao?

..... Về sau sẽ không thành một cái kẻ nghèo hèn đi?

Diệu Diệu nóng lòng muốn thử.

Ở trong một gian phòng tìm chìa khóa còn khó hơn so với tưởng tượng, bởi vì chìa khóa tương đối nhỏ, hơn nữa còn được giấu, tiết mục tổ còn yêu cầu vừa tìm vừa trả lời câu hỏi, nhiễu loạn bọn họ.

Diệu Diệu khác không nói, tìm đồ vật rất nhanh.

Mọi góc ngách trong nhà đều được cô tuần tra qua, thứ gì có thể tránh được đôi mắt của cô.

Tiết mục tổ ở bên tai nhanh chóng hỏi.

"Cô bao nhiêu tuổi!" "22"

"Là nam hay là nữ!" "Nữ"

"Chiều cao!" "160"

"Scandal kia có phải sự thật không?" "Không phải"

"Có phải độc thân không!" "Phải"

"....."

Diệu Diệu vừa trả lời dùng đôi mắt rà quét khắp nơi, thực mau liền dừng lại ở chiếc chuông gió lay động bên cửa sổ.

Chuông gió được chế tạo đặc biệt, phía dưới là màu bạc cùng một vật rất giống chìa khóa, treo lông chim màu hồng nhạt, Diệu Diệu nhìn kỹ, chạy tới, tìm được một cái chìa khóa, túm xuống.

Toàn bộ hành trình không vượt qua 20 giây.

Tổ tiết mục đều sợ ngây người... Hỏi nhanh đáp nhanh vừa mới bắt đầu, còn vài vấn đề bọn họ còn chưa hỏi đâu, cứ như vậy tìm được rồi?!

..... Diệu Diệu ngẩng lên mặt. Cô nhìn không được liếc nhìn Tần Trường An một cái, rụt rè nói, "Tôi có nhanh hay không?!"

Tần * Diệu Diệu khen * Trường An đặc biệt nể tình, nhắm hai mắt khen, "Quá tuyệt vời, quá giỏi! Siêu giỏi! Nếu là tôi cũng chưa chắc có thể làm vậy."

Diệu Diệu được vuốt lông rất thỏa mãn, hận không thể lăn lộn hai vòng, thấp giọng đặc ý, "... Anh thật sự rất có ánh mắt."

Tần Trường An nhìn cô một cái, ngọt ngào, "Tôi cũng cảm thấy như vậy ~"

Nhìn, vợ hắn nhiều đáng yêu a, ai có thể đáng yêu như vậy a!

Triệu Diễm nghe thấy bọn họ nói chuyện không tiếng động mà giật giật khóe miệng.

Tần Trường An cũng là hỏi nhanh đáp nhanh, hắn tìm được chìa khóa cũng tương đối nhanh, tập đầu tiên vẫn không tính quá khó. Tô tiết mục vốn dĩ cho rằng hắn cũng muốn đi ra ngoài, tiếc nuối hỏi nhanh đáp nhanh không có gì nổi bật...

—— kết quả không nghĩ tới Tần Trường An cất một chiếc chìa khóa vào trong túi, đi tới cửa, thế nhưng lại quay về, tiếp tục tìm kiếm.

"Là nam hay là nữ!" "Nam"

"Chiều cao!" "187"

"Scandal kia là thật sao?" "Không scandal"

"....."

Tiết mục tỏ kinh hi, mới mặc kệ hắn rút cuộc vì sao ở lại chỗ này, không nói hai lời liền tiếp tục hỏi, "Năm mới có mong muốn gì?"

Tần Trường An đóng tủ lại, bang một tiếng, chém đinh chặt sắt, "Có vợ!"

"Ân..... Ân??"

Có vợ?!

Người xem ".....?!" Khiếp sợ.jpg

Các fan bóp bóp bóp bóp bình luận Trường An giỏi nhất: ".....?!" Khiếp sợ.jpg

Không phải hắn vừa mới nói không muốn tìm bạn gái?? Nói bạn gái dễ dàng dính người, lãng phí thời gian sáng tác?? Nói bạn gái lại quan trọng bằng sáng tác sao?

Ấn đưa quần chúng sợ tới mức đưa đầu rút, thay đổi bất thường, mẹ ơi, mặt không đau chút nào sao?

Tiết mục tỏ yên lặng bật ghi âm ban ngày.

["Không nghĩ tới, bạn gái dễ dàng dính người, lãng phí thời gian sáng tác."

Tô tiết mục: "... Kia bây giờ nghĩ lại, lỡ như... Cậu cảm thấy cậu thích mẫu người như thế nào?"

Tần Trường An không chút do dự: "Không có lỡ như, bạn gái có quan trọng bằng sáng tác?"]

Tiết mục tỏ hỏi lại, "Cho nên, bạn gái có quan trọng bằng sáng tác không?"

Lỡ như vợ hắn mà nghe thấy, hắn còn có thể cưới vợ được sao?

"Không" Tần Trường An giật mình, nhanh chóng nói, "Tất nhiên vợ phải quan trọng hơn sáng tác rồi!"

..... Có thể nói là rất cơ trí.

Ấn đưa quần chúng nhìn ánh mắt chân thành của hắn qua màn hình, yên lặng giật giật khóe miệng, gõ bàn phím, "... Không phục ai chỉ phục bạn."

Rất cơ trí, thật sự.

Các fan đều có chút không nở nhìn thẳng, có chút hoài nghi thần tượng của mình gần đây có phải tu luyện công pháp gì hay không, này và mặt bạch bạch, thế nhưng mặt không đỏ.

Bất quá trừ bỏ thảo luận cái này, càng có nhiều người thảo luận, hắn rút cuộc coi trọng ai?

—— nếu không có nguyên nhân, hắn tuyệt đối sẽ không sửa miệng. Có thể khẳng định, buổi sáng hắn vẫn là thẳng nam sắt thép không thông suốt, kết quả đến buổi chiều cũng đã không biết xấu hổ..... Trong khoảng thời gian này nhất định là đã xảy ra chuyện gì.

Trong khoảng thời gian này hắn vẫn luôn quay chương trình, không có thời gian đi tiếp xúc người ngoài, tổng kết lại, khả năng lớn nhất là hai người chơi

nữ ở đây.

Các fan tỏ vẻ: "Lê Diệu Diệu tuyệt đối không có khả năng, vậy chỉ còn Triệu Diễm."

"Cho nên, Trường An coi trọng Triệu Diễm?"

"Không có khả năng đi, Triệu Diễm còn lớn tuổi Trường An."

"Cũng chỉ lớn hơn hai ba tuổi, trong giới giải trí cũng không hiếm thấy."

"Dù sao ta cảm thấy không..."

Các fan cãi tới cãi lui, ăn dưa quần chúng yên lặng nói thầm, kỳ thật so với Triệu Diễm, Lê Diệu Diệu mới càng khả năng đi.

Không phải đòi mất bọn họ làm sao, mà là phản ứng của Tần Trường An khi nhìn thấy Lê Diệu Diệu lúc sáng, thấy thế nào cũng không thích hợp lắm a.

"Bất quá còn chưa xác định a, chúng ta không cần đi ra ngoài kéo thêm anti cho Trường An."

"....."

Tần Trường An cũng không biết fans của mình suy nghĩ gì, lúc ra khỏi phòng, yên lặng giấu đi ba chiếc chìa khóa..... Ân, nhiệm vụ có khó có dễ, hần có thể mở hai cái mật thất, sau đó đưa hết tiền cho Diệu Diệu.

Tổ tiết mục cam chịu..... Vốn dĩ liền không phản đối.

Người thứ ba đi vào chính là Triệu Diễm, nàng tìm được một cái.

Còn lại một chiếc giấu quá kỹ, ba người đàn ông còn lại từng người đi vào đều khóc chết chết đi ra, ngay cả cái lông của chìa khóa cũng không sờ được, phần nộ vén tay áo bắt nắn tổ tiết mục.

Tần Trường An: "....."

Tần Trường An bình tĩnh đứng bên cạnh Diệu Diệu, ngẫu nhiên còn đồng tình ba người vài câu.

"Được."

"Đúng vậy, có lý."

"Nga, tiếp tục."

"....."

Oreo nhìn Tần Trường An không có chút nào dị thường, đều sắp cười khóc, khu bình luận một mảnh ha ha ha ha, liền các võng hữu cũng ở xoát hahahahahahaha.

Kế tiếp là mở mật thất.

Nói là mật thất, kỳ thật là mấy căn phòng nhỏ độc lập.

Ba người có chìa khóa đều đi lên trước, từng người thử xem chìa khóa của mình mở được gian nào, ba kẻ nghèo không tìm được chìa khóa đành ôm nhau sưởi ấm.

Cuộc sống sau này, ba người bọn họ khả năng phải trở thành ba anh em ăn mày, trước đó nhận thức một chút.

Diệu Diệu là gian cuối cùng.

Trong gian phòng của Tần Trường An, phong cảnh đặc biệt đẹp, nhưng ở giữa sân có một chồng bấp, phía trên cắm một tờ giấy, viết, nhiệm vụ là khuôn hết chồng bấp đó vào trong phòng.

Tần Trường An sách một tiếng, một đồng lớn như vậy, tổ tiết mục thật đúng là tàn nhẫn, hần nghĩ nghĩ Diệu Diệu, bên vợ hần không phải cũng như vậy đi?

Hần nghĩ nghĩ, đi ra cửa.....

Ba anh em cao nghèo soái thấy hần đi ra, cảm động, "Người anh em cậu đi ra làm gì? Muốn bồi chúng ta sao? Đừng..." Đừng chậm trễ chuyện của mình, đi thôi.

"..... Nghĩ quá nhiều." Tần Trường An nhướng mày, sau đó đi tới cửa khác, từ trong túi quần áo sờ sờ, leng ka leng keng lấy ra ba cái chìa khóa.

Từng bước từng bước thử.

".....?" Ba anh em ăn mày nhìn chuỗi chìa khóa trong tay hắn, biểu tình từ cảm động đến mộng bức, đến bùng tỉnh đại ngộ, lại thành tức giận, trực tiếp nổ tung "Ngọa tào! Chìa khóa trong tay cậu là sao?!"

Trách không được ba người bọn họ tìm thế nào cũng không thấy!

Hơn nữa!! Vừa nãy bọn họ mắng tổ tiết mục vẫn bình tĩnh như vậy!

Này còn là người sao?!

"...Như ba người nhìn thấy." Tần Trường An cười với họ, còn kém không huyết sáo một cái, mở cửa ra, đi vào dạo qua một vòng, "Nhiệm vụ trong phòng này dễ hơn a."

Thoạt nhìn không, nhiều ngô lắm.

..... Ba người đàn ông phần nộ tốt đỉnh.

Các fan quả thực không biết nên nói gì mới tốt.

Phòng thứ tư là của Triệu Diễm, Triệu Diễm đỡ dẫn đứng bên trong.

Tần Trường An vừa nhìn qua, liền ai nha một tiếng, trong sân còn không có chỗ đứng, so với phòng đầu tiên của hắn còn nhiều hơn.....

"Diễm tử?"

Triệu Diễm lúc này mới lấy lại tinh thần, lau mặt, khóc không ra nước mắt, "Tổ tiết mục đủ tàn nhẫn, cả một sân này phải làm sao a?!"

Tần Trường An thẳng nam sắt thép, "Cũng chỉ có thể từ từ làm a."

Còn may mắn mình có nhiều chìa khóa, "Không có việc gì, chị chịu khó chạy vài lần, mệt chút là xong."

Hoàn toàn không chút quan tâm nào.

Triệu Diễm "..... Nga."

Fans nhận định hắn khả năng có ý với Triệu Diễm đang không thoải mái, có thể thấy được hắn cái dạng này, từng bước từng bước đều chấn kinh rồi.

Ngọa tào! Trường An tỉnh tỉnh a! Anh nhìn lại xem mình đang nói gì đó?!

Người bình thường không phải đều nói dễ đấy tôi làm? Ít nhất cũng muốn an ủi hai câu a, cái gì là không có việc gì, cái gì là chịu mệt chút là xong?

..... Thẳng nam sắt thép như vậy, anh còn muốn lấy vợ?!

Tần Trường An cũng không lãng phí thời gian ở đây, vội vã chạy đến chỗ Diệu Diệu, thậm chí ngay cả khách sáo vài câu để em giúp gì đó cũng không nói.

Triệu Diễm nhìn không được nhìn camera: "Nói, may mắn đây không phải bạn trai của tôi."

Bằng không khẳng định sẽ một chiếc giày bay qua,..... Cô sẽ điên mất.

Các fan đỡ trán.

ha ha ha ha ha ha! Cuối cùng cũng biết cái gì gọi là độc thân bằng thực lực

một người cả đời, độc thân solo, đáng thương

vừa xem cùng bạn gái, bạn gái nói với ta, nàng rốt cuộc thấy ta tốt ha ha ha

lấy vợ? Không có khả năng hhhh#

ta hôm nay nghe được một chuyện cười, —— Tần Trường An nói hắn muốn lấy vợ?

độc thân cả đời cảm ơn

Sau đó Tần Trường An đi tới gian cuối cùng.

Còn chưa vào cửa, cả đôi độc thân Tần Trường An đã xắn tay áo, bước nhanh chạy đi vào, "Đợi chút! Dừng lại! Để tôi làm!"

Sờ poi chương sau:

"Tiết mục tổ cũng là, thế nhưng có thể để một người con gái làm việc này?"

Hắn vừa nói vừa nhanh tay rửa sạch một quả đồ nhất đưa cho cô, "Đi, ngồi bên cạnh ăn là được."

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Rải cầu lương ở giới giải trí (6)

Ư Ư: Hôm nay tớ vui nên up thêm một chương cho mấy thím hí hí, có ai muốn edit bộ này với tui hông???

Trong sân, mới từ trong phòng đi ra, lấy được nhiệm vụ vừa lòng Diệu Diệu về mặt mộng bức cầm một túi quả táo, chớp chớp mắt, "Tôi chỉ rửa một chút..."

Cô chỉ cần rửa táo, rất đơn giản, còn muốn để hắn làm?

Tần Trường An cầm túi táo trong tay Diệu Diệu, hoàn toàn không xấu hổ, cũng không có cảm thấy đây là việc nhỏ, vừa xắn tay áo vừa nghiêm túc nói, "Đừng tưởng rằng rửa táo là việc nhỏ, này là tháng nào a, nước rất lạnh a."

"Tổ tiết mục tổ cũng thật là, thế nhưng để con gái làm chuyện này?"

Hắn vừa nói vừa nhanh tay rửa quả đồ nhất đưa cho cô, "Đi, ngồi bên cạnh ăn là được."

"..... Kia, kia nhiều ngưng ngưng a." Diệu Diệu lấy lại tinh thần, nhìn quả táo, răng rắc cắn xuống, không nghe ra một chút ngưng ngưng nào.

Tần Trường An cười ra tiếng, nhìn bộ dáng "Ngưng ngưng" kia của cô, trong ánh mắt như có ánh sáng vừa lóe qua, vừa lòng quay đầu lại tiếp tục vui vẻ rửa táo, "Có cái gì ngưng ngưng, tay em vừa trắng vừa mềm như vậy, không thích hợp làm việc này, để tôi làm là được."

Diệu Diệu nhìn tay mình, nheo lại đôi mắt cười cười, chút có chút không vung đuôi, "Anh thật tốt."

Tốt với cô.

"....." Hai người câu có câu không nói chuyện, một người ăn một người rửa thế nhưng cũng có một loại hài hòa khác, đặc biệt là biểu hiện của Tần Trường An hoàn toàn không giống trước kia...

Người xem: "....."

Những người vừa mới cảm thấy không đúng phản ứng lại đầu tiên, xoát một đám ha ha ha ha ha ha ha ha ha, còn nhin không được đồng tình Triệu Diễm..... Có thể nói là thực thâm.

Triệu Diễm: Cho nên tôi không phải con gái? Tay tôi không mềm?

Triệu Diễm: Tầy cái quả táo có cái gì mệt? Người con mẹ nó nhìn tôi mồ hôi như mưa a!

Một người phụ trách ăn, một người làm nông dân, này đối lập, đau tim lão Tần!

Ha ha ha! Sự đối lập thâm nhất trong lịch sử

Triệu Diễm khả năng muốn khóc, vừa mới ai nói Tần Trường An thẳng nam sắt thép?

Trong chốc lát khu bình luận tăng lên hơn một ngàn, người xem một đám cười ha ha, thẳng đến thật lâu về sau mới bình ổn một chút, mới có người bình luận một câu.

Bất quá, emmm, ta chỉ muốn biết, bây giờ tâm trạng của Oreo như thế nào?

Ta còn tốt a, may mắn chỉ là ăn dưa quân chúng, trước kia tuy nghe nói hai người bọn họ bất hòa lại hoàn toàn không thể ngăn cản một lần làm fan liền thích cả hai người, cảm thấy hai người bọn họ thực ngọt, không hiểu ra sao kích động một phen.

Nhưng như vậy, ngắt lại lời đồn của hai người họ, nhìn nhìn lại hiện tại, cũng khó tránh khỏi cảm thấy có chút ngạc nhiên,..... Nhưng Oreo thì sao?

... Thật muốn nhìn biểu tình của bọn họ xD

..... Oreo tỏ vẻ cũng không muốn nói chuyện.

Bọn họ trầm mặc thật lâu thật lâu, lâu đến mức người xem cho rằng Oreo chưa từng xuất hiện, vô bản cười điên cuồng, mới có một Oreo xuất hiện, bộ dáng dường như không có chuyện gì xảy ra, "Quả táo trong tay Trường An rửa rất sạch sẽ, bình thường ta rửa, rửa một lần là được."

Một Oreo khác hưởng ứng, "Đôi giày hần đeo cùng một nhãn hiệu với ta, phẩm vị không tồi."

"Cái sân không biết ở đâu, hoa trên tường khá đẹp."

"Ta mới phát hiện sân nhà là màu xanh..."

Trong khu bình luận được Oreo spam các loại đề tài không liên quan, người xem: "Ha ha ha ha ha ha ha ha ha!"

Buồn cười muốn chết, bộ nhìn không thấy là có thể đương không tồn tại sao?!

Oreo tiếp tục, "Không biết tổ tiết mục mang vận chuyển nhiều bắp như vậy từ đâu tới, phí chuyên chở hẳn là cũng rất đắt đi....."

Người xem: "Ha ha ha ha ha ha ha ha ha!"

Fans còn ở dưới phân tích: "Đều là người xem phản ứng quá lớn, Trường An kỳ thật cũng không có làm gì, còn không phải là giúp rửa táo sao? Thân sĩ phong độ không phải là như vậy?"

"Đều đừng nghĩ quá nhiều, nhất định không có chuyện khác."

Đúng, chính là như vậy!

Đến nỗi chuyện khác..... Người nói cho ta biết chúng ta đấu đá nhiều năm như vậy, kết quả thần tượng của ta coi trọng thần tượng đối phương?! Không không không, ta không tin! Đừng đùa, không có khả năng.

Ấn đưa quần chúng trà trộn vào diễn đàn buồn cười muốn chết, hình ảnh hôm đó còn lên hot search Weibo, tiêu đề gọi là # Hiện trường bị tai trọng chuông #

Đương nhiên, những người này không biết, người làm như không có chuyện gì xảy ra, không chỉ Oreo, còn có Bugles.

Đúng vậy, các cô cũng cảm thấy đây chỉ là chuyện cười.

Tình huống trên khu bình luận Diệu Diệu không biết.

Cô gặm được nửa quả táo, ba anh em ăn may đột nhiên đi tới, nhìn tình huống trong sân một người ăn một người làm việc sững sờ một chút, sau đó rất nhanh phản ứng lại, một tổ ong chạy về phía Tần Trường An, đám chân bóp vai, "Cái kia... Trường An a..."

"Cái gì Trường An," Đại vương đẩy tiểu vương ra, tươi cười ân cần, "An ca! An ca..."

Tiểu vương giận trừng mắt nhìn Đại vương, đôi mắt cơ hồ muốn phun lửa, không biết xấu hổ! Biết anh ta lớn hơn Tần Trường An bao nhiêu sao? Cũng không biết xấu hổ kêu ca?! Da mặt dày bao nhiêu a?!

Cậu hừ một tiếng, lau lau mặt, một lần nữa lấy lòng cười, "Tần ba ba ~"

"....."

Tần Trường An sách một tiếng, lắc lắc tay, "Đừng dựa như vậy gần, nam nam thụ thụ bất thân a."

Vợ hẳn hiểu lắm làm sao bây giờ?

Ba anh em: "....." Em gái người a.

Thấy bọn họ lùi ra hơn một mét, cũng không gần Diệu Diệu, Tần Trường An lúc này mới vừa lòng, "Nói đi, chuyện gì."

Tiểu vương giật giật khóe miệng, "Ba ba! Là thế này, trong tay anh có nhiều chìa khóa, này anh cũng không thể dùng hết, cho nên ngài xem....."

Tần Trường An vốn dĩ đang có ý định này, đánh giá bọn họ một chút, khóe miệng mới ngoéo một cái, "..... Được a, tôi còn hai cái, ba người ai lấy?"

"Tôi tôi tôi!"

Ba người vừa mới ôm nhau suối ẩm kết bái đồng thời lên tiếng, rồi sau đó liếc nhìn nhau, đồng thời ra tay đánh lén hai người còn lại, "Đại ca, phải biết

yêu thương người nhỏ nhất đúng không, này chìa khóa không bằng sẽ để lại cho ta đi."

"Tiểu đệ ngươi còn nhỏ, nhiệm vụ quá khó, đại ca không đành lòng để ngươi làm, vẫn là để ta làm đi."

"Nhị đệ! Ngươi xem ngươi gầy như vậy....."

Các fan cười dửng không được.

..... Anh em plastic.

Tần Trường An quơ quơ chìa khóa, tỏ vẻ tình cảm của mọi người tốt như vậy, chỉ có hai chiếc chìa khóa cho ai đều ngưng ngưng, cho nên lần này không nói chuyện cảm tình chỉ có lợi ích,... Bọn họ có thể lấy bao nhiêu đồ tới trao đổi?

Hắn hơi nhắc nhở, ví như bọn họ nếu có chìa khóa, nhiệm vụ sau có thể có tiền.

Tần Trường An nhìn về phía Diệu Diệu, hắn còn phải nuôi vợ đâu, không giống cậu độc thân như bọn họ, tiền là ắt không thể thiếu...

Dưới chân đạo diễn vương vương: "..... Quả thực là nhân tài."

Ba anh em cũng sợ ngây người. Này còn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của a!

Nhưng nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của... Bọn họ cũng chỉ có thể đồng ý.

Đại vương hạ quyết tâm, "Nếu tôi có chìa khóa, những kỳ sau, chia cho cậu 1/3 số tiền mà tôi nhận được."

Tiểu vương không thể tưởng tượng nổi nhìn, cắn chặt răng, "Tôi đưa anh 2/5."

"...Một nửa."

Bọn họ ba người một bước cũng không nhường, con số càng lúc càng lớn, mãi cho đến ba phần tư...

..... Cuối cùng ba người giải hòa, tỏ vẻ ba người bọn họ làm nhiệm vụ, sau khi chia cho Tần Trường An, dư lại ba người lại chia đều.

Tần Trường An lập tức lấy chìa khóa, đầy mặt mang cười giao ra, được tiện nghi còn khoe khoang, "... Các ngươi thật là quá hào phóng, cố lên."

Ba người: "....." Đánh người a, thật sự.

..... Sau đó Tần Trường An liền đưa hết tiền cho Lê Diệu Diệu, bao gồm chính mình.

Hoàn toàn quán triệt trọng sắc khinh bạn, hổ đồng đội để nuôi vợ sự thật.

Diệu Diệu tính toán, đặt quả táo đang gặm dở sang một bên, cười cong mắt, nghiêm túc đến, "Muốn ăn cái gì nói cho tôi, tôi mua cho anh!"

"...Thật sự mua cho tôi??" Tần Trường An cọ qua, phản ứng lại, bộ dáng gian thương bộ lúc này hoàn toàn không thấy, thoạt nhìn còn có điểm ngốc, sung sướng cười, "Diệu Diệu em thật tốt."

Còn mua đồ cho hắn!!

Diệu Diệu lên mặt, xem đi, liền nói Diệu Diệu thiên hạ đệ nhất đáng yêu.

..... Đừng tưởng rằng cô không biết, Tần Trường An thích cô ٩ ^ ٩

"....."

Ăn dưa quần chúng sôi nổi quảng ngã bàn phím trốn đi, không muốn nhìn nữa.

Số tiền đó nguyên bản không phải của anh?! Dừng tiền của anh mua đồ cho anh..... Chỉ số thông minh đâu? —— xem cái chương trình này cũng có thể bị ngược cầu, còn để người ta sống hay không?!

Oreo nhắm mắt lại, không nghe, không nhìn, không biết.

Bọn họ kiên quyết không cảm thấy ngọt.

Hôm nay hot search Weibo bị Tần Trường An và Lê Diệu Diệu chiếm

Nếu đây còn không phải là tình yêu

Trong mắt tôi chỉ có em

Trọng sắc khinh bạn

Đau lòng Triệu Diễm

Đau lòng ba anh em

Hiện trường bị tai trộm chuông

"....."

Tần Trường An nhìn bình luận phía dưới Weibo của hắn, nhìn không được cười, phía dưới thật nhiều người đều đang nói hắn thoát nhìn cùng Diệu Diệu thật xứng thật xứng thật xứng, thật ngọt thật ngọt thật ngọt.

Bọn họ còn có rất nhiều fans CP! Còn nói trong ánh mắt hắn nhìn Diệu Diệu có tình yêu...

Triệu Diễm bị @ quá nhiều lần, vốn dĩ không biết chuyện gì, sau khi về nhà nhìn lại, còn phát Weibo —— cuối cùng cũng hiểu, con gái, chỉ có Diệu Diệu. Ta không tính.)

Tần Trường An yên lặng thích mấy bình luận của fans CP, ý cười bên khóa miệng muốn nhìn cũng không nhìn được.

Ông nội từ trên tầng đi xuống thấy hắn hoàn toàn không chú ý đến ông, chỉ có thể tự lực cánh sinh, ho một tiếng, hỏi, "Yêu đương?"

Tần Trường An ngẩng đầu, làm chính mình đừng cười quá rõ ràng, ừ một tiếng.

Ông khụ khụ, "Người thế nào?"

Tần Trường An nghĩ nghĩ, khoe miệng mang cười, có chút đắc ý, "Đặc biệt tốt!"

Nơi nào cũng tốt!

Ông giật giật khoe miệng, kỳ thật ông muốn hỏi tính cách thế nào...

"Vậy được, khi nào mang về cho ông xem? Bất quá, nhà chúng ta nhưng không thịnh hành bỏ dở nửa chừng, yêu đương không kết hôn đều là chơi lưu manh, cháu nghĩ trước đi."

Hắn mới sẽ không chơi lưu manh với Diệu Diệu..

Bất quá không cần ông nói, Tần Trường An chỉ gật đầu, tỏ vẻ quá mấy ngày dẫn Diệu Diệu về nhà.

Hoàn toàn đã quên mình còn chưa có thổ lộ.

Ông nội Tần cười ha hả, "Vậy là sắp có cháu dâu?"

Cháu trai cũng muốn cưới vợ... Thật tốt, về sau có thể có bốn thế hệ cùng sống trong một nhà...

Tần Trường An đột nhiên dừng lại, có hơi ngượng ngùng, "..... Ách, không phải a, kỳ thật cháu có thể ở rể."

Theo hắn biết, nhà Diệu Diệu chỉ có một mình Diệu Diệu.

Tác giả có lời muốn nói:

Tần Trường An: Người đàn ông tốt phải làm tốt chuẩn bị ở rể

Ông nội Tần...Cái chửi đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Rải cầu lương ở giới giải trí (7)

Hắn bị ông đánh ra ngoài.

Tần Trường An sách một tiếng, sửa sang lại quần áo, rửa sạch vết bẩn trên mặt.

Nói ông nội thật đúng là tàn nhẫn, hấn vừa mới nói xong, ông dừng một chút, trở tay liền ném đồ ăn về phía hấn.

Chính xác còn khá tốt, phòng chừng ngày xưa ném ba hấn luyện thành.

Tần Trường An nhún vai, cũng không quá để ý.

Ông nhìn thì tức giận, kỳ thật không sak, chính là làm làm bộ đáng. Chính ông khi còn trẻ cũng bị nhạc phụ đánh khiêng bà nội chạy lấy người.

Nói, có hơi nhớ Diệu Diệu, không biết vợ đang làm cái gì.

Hấn lấy di động ra, xem xem trang cá nhân của Diệu Diệu.

Lúc này trời vừa tối.

Lúc Tần Trường An đi xuống, ông nội Tần còn ngồi uống trà trên sô pha, thấy hấn hình như muốn ra ngoài, châm chọc nói, “Đêm khuya còn chuẩn bị đi ra ngoài chơi bời? Mắt mặt.”

Tần Trường An nghĩ nghĩ, “Không phải, cháu phải đi giao hàng tận nhà, không chơi bời.”

“..... Hàng?” Ông nội Tần đặt chén trà xuống band, hơi hứng thú.

Tần Trường An toét miệng, “... Cháu a.”

“.....”

“...Cút cút cút!” Mặt ông tối sầm, trở tay liền cầm hoa quả trên bàn ném tới.

—— con của ông tạo bao nhiêu nghiệt, mới sinh ra thằng cháu không biết xấu hổ như vậy?

Những người trong giới giải trí mất đều mù hết rồi sao, cứ như vậy... Nam thần cái rắm!

Lúc này Diệu Diệu đang ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được. Đang đập chăn không vui đâu, liền nghe thấy di động vang lên, Tần Trường An gọi điện thoại cho cô.

“Alo?”

“Diệu Diệu? Ngủ rồi sao?..... Ra mở cửa cho anh được không?”

Diệu Diệu chớp chớp mắt, bỗng nhiên ngồi dậy đi tới cửa. Từ mắt mèo nhìn nhìn bên ngoài, Tần Trường An chính đang cầm hộp com đứng ngoài cửa.

Cửa vừa mở ra... Mùi thơm bay vào mũi.

Diệu Diệu cái mũi ngửi ngửi, đôi mắt sáng lên, “Là cá mặn khô của Triệu gia?!” Vừa nãy cô còn nói muốn ăn!

Trong trí nhớ, cá mặn khô của Triệu gia kia rất rất ngon, người xếp hàng rất đông, cũng không thể mang về, cho nên Diệu Diệu vừa mới muốn ăn, tưởng tượng muốn xếp hàng lâu như vậy, liền lười biếng không muốn động.

Siêu cấp kinh hi!

Cô đặt hộp com lên bàn mở ra, sung sướng chia sẻ, “Mau tới, cái này ăn rất ngon.”

“Thích là được... Anh tiện đường, lần sau muốn ăn lại mua cho em.” Tần Trường An thấy cô vui vẻ, cũng nhịn không được cười. Đi qua mới phát hiện cô không đeo dép, gót chân nhỏ non mềm đập lên trên sàn nhà, hấn nhắc nhở, “Em ngồi trên sô pha ăn.”

Không thích đeo dép cũng bình thường, hấn nhớ rõ có một nhãn hiệu thảm không tồi, trở về lại mua thêm vài cái, trải xuống mọi chỗ trong nhà.

Nơi nào tiện đường? Khoảng cách rất xa a.

Diệu Diệu suy tư một chút, cảm thấy Tần Trường An thật tốt ~

Cô hưởng thụ nheo lại đôi mắt, nếu cái đuôi còn ở, lúc này nhất định đã thỏa mãn nhếch lên. Nghe thấy Tần Trường An nhắc nhở, liền nga một tiếng, ngồi xuống sô pha.

Tần Trường An tự nhiên ngồi bên cạnh cô, nhìn cô ăn, để đồ ăn tới trước mặt cô, lại đi đến phòng bếp rót một ly nước nóng, chờ nước bớt nóng, liền đưa cho cô.

“Tay bần, Trường An, lấy giúp em một tờ khăn giấy...” Diệu Diệu đột nhiên cúi tay tới, làm hắn nhìn thấy ít nước sốt dính trên tay, chỉ chỉ khăn giấy trên bàn.

Bàn tay trắng nõn như ngọc, bên trên dính một ít nước sốt màu đen... Nhìn ăn rất ngon...

Khi Tần Trường An lấy lại tinh thần thời, hắn cũng đã mê muội cúi đầu, liếm đi chút nước sốt đó, hắn thậm chí còn muốn ngâm ngón tay nhỏ đó vào trong miếng, liếm liếm, lại cắn cắn.....

Hắn giật mình, nhớ tới chính mình nói sẽ không chơi lưu manh, đột nhiên cảm thấy mặt có hơi đau.

Thật sự chỉ hơi đau.

Hắn vội vàng đứng lên, ho một tiếng, lấy hai tờ khăn giấy lau đi... Dường như không có việc gì hỏi đến, “Hương vị thế nào? Ăn ngon không?”

Diệu Diệu đang đắm chìm trong thế giới đồ ăn, không phát hiện động tác nhỏ của hắn, nghe hắn hỏi, liền bốc một con cá mặn khô tới, chớp chớp mắt, “Ăn khá ngon, anh nếm thử ~”

Xác thật hương vị khá ngon... Tuy rằng kém hơn so với sụn phân quan trước kia làm cho cô.

Tần Trường An nhẹ nhàng thở ra, liếc nhìn cô một cái, tới gần chỗ cô, cầm lấy tay cô, cắn một ngụm, “... Ăn rất ngon.”

Siêu cấp ăn ngon ~

Thật ngọt! Không hổ là cá mặn kho của Triệu gia được nhiều người thích ~

Ư Ư: Đm cá mặn khô mà ngọt

:))

Tần Trường An vị giác tức khắc không nhảy.

“Đúng không ~” Diệu Diệu thấy hắn ăn xong cũng không buông tay ra, nắm tay cô, rất có một loại dứt khoát muốn ăn hết cá khô nhỏ trong tay cô.

Cô dứt khoát dùng một cái tay khác để ăn.

Tần Trường An một chút một chút luyến tiếc ăn, ăn đến cuối cùng, nhìn ngón tay Diệu Diệu...

“A,” Diệu Diệu đột nhiên rút tay khỏi tay người bên cạnh, nhìn mấy dấu vết màu đỏ trên mu bàn tay, “Còn cắn người, anh nghĩ anh là con chó nhỏ a!”

Tần Trường An lấy lại tinh thần liền phi thường khẩn trương. Hắn nhìn biểu tình của Diệu Diệu... Tim đập đột nhiên thành thịch thịch thịch nổ tung, không biết lấy dũng khí từ đâu ra, đột nhiên dè cô xuống sofa, thấu qua đó, “Đúng vậy. Gâu! Gâu gâu!”

Hắn nhìn người dưới thân, nuốt nuốt nước miếng, “Anh rất ngoan, em có muốn nhận nuôi con chó nhỏ là anh không?”

Thời khắc máu chó, không cần mặt mũi.

Tác giả có lời muốn nói:

Tần Trường An: Thẹn thùng.jpg

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Rải cầu lương ở giới giải trí (8)

Diệu Diệu đột nhiên muốn lăn lộn.

Cô cảm thấy trong lòng tràn ngập một loại tình cảm cô không biết, làm cô nhìn không được muốn cười, nhìn không được cảm thấy ngọt ngào từ đáy lòng, "... Anh thích em nha."

Trong ánh mắt cô phảng phất như có ánh sao lấp lánh, ngọt ngào, kiều căng, vui mừng, đắc ý, thần khí, lộng lẫy bắt mắt.

Nhìn đi, cô biết mà.

"...Thích."

"Không chỉ là thích..." Tai Tần Trường An nóng lên, thấp giọng lặp lại một lần.

Là yêu, là sâu đậm quyền luyến.

Những thấy cô ánh mắt đầu tiên, trái tim đã bắt đầu không thuộc về hắn. Lý trí là cái gì?

Hắn chỉ biết, toàn thân trên dưới mỗi một cây xương cốt đều đang kêu gào, như một loại bệnh không bao giờ thỏa mãn, muốn tới gần cô một chút, lại gần một chút.....

Tần Trường An có chút khản trương nhìn chằm chằm cô: "Vậy em nguyện ý không? Nguyện ý ở bên anh không?"

Diệu Diệu chớp chớp mắt, còn chưa nói lời nào, không khí yên tĩnh hai giây, Tần Trường An liền chịu đựng không nổi, tự quyết định, "Được rồi em không cần phải nói, anh biết em nguyện ý, nhất định nguyện ý!"

Thời khắc máu chốt, không cần mặt mũi. Tần Trường An phát huy câu nói này tới mức cực hạn, "Vậy như vậy, chúng ta là người yêu, em là vợ anh..."

"Không lấy kết hôn làm mục đích yêu đương đều là chơi lưu manh, anh sẽ phụ trách, hiện tại trời tối rồi, Cục Dân Chính không thể lãnh chứng, ngày mai anh sẽ về nhà lấy hộ khẩu tới."

"Còn có, em thích nhẫn kim cương như thế nào? Hoa tươi cũng nên chuẩn bị..."

Diệu Diệu từ đầu tới cuối không nói chuyện, một mình hắn nằm diễn tuồng, thậm chí sau này hai người muốn ở đâu, muốn mặc kiểu áo cưới gì, nếu sinh con thì đặt tên là gì đều nghĩ xong cả.

Có thể nói là quá không biết xấu hổ.

Diệu Diệu nằm trong ngực hắn, cảm thấy cái này ôm ấp thật là có cảm giác an toàn, ấm hô hô, cô không khỏi ôm hắn hừ hừ hai tiếng, "Nếu em không đồng ý thì sao?."

Mất mào híp lại... Sợ cô chạy như vậy, có bao nhiêu thích a.

Như thế nào sẽ không muốn? Tần Trường An bỗng nhiên ngẩng đầu lên, cô không thích hắn sao?!

Vì sao không đồng ý? Nếu cô không đồng ý, hắn liền...

"...Vậy làm thế nào em mới đồng ý?" Tần Trường An yếu ớt nói, không có một chút khí thế.

Liền... Quán lấy cô cho đến khi cô đồng ý.

Diệu Diệu tự hỏi trong chốc lát, làm Tần Trường An khản trương, chớp chớp mắt, "... Vậy anh hôn em một cái."

"Cái, cái gì?" Tần Trường An không dám tin tưởng chớp chớp mắt.

"Không hôn nha." Diệu Diệu thấy hắn vẻ mặt đại ra, không có động tác, đôi tay trắng nõn vòng lên cổ hắn, nâng nâng cằm, chợt một tiếng hôn hắn, sung sướng, "Vậy em hôn!"

Giống nhau giống nhau.

Trong yêu giới có nói, cổ vũ sinh dục, cổ vũ tìm người yêu, thời đại bất đồng, thật nhiều yêu đều theo đuổi độc thân, lãnh đạo đều vội muốn chết.

Này nếu ở thế giới kia, sau khi yêu có bạn lữ, lãnh đạo còn phát tiền đâu.

Tần Trường An bị xác cảm mềm nhệ trên má làm cho sùng sột, nhìn người dưới thân hai mắt hiện lên ý cười, mới phản ứng lại đây, cả người đều bị hưng phấn bao phủ, sắc mặt bỗng nhiên đỏ bừng, ánh mắt sáng ngời, "Em chiếm tiện nghi của anh!"

Diệu Diệu không đồng ý, "Không phải, anh..." Vốn dĩ chính là của em.

"Em chiếm tiện nghi của anh!" Hắn lại lặp lại một lần, chưa cho Diệu Diệu cơ hội phản ứng, "Anh muốn chiếm lại."

Nói xong hắn bỗng nhiên cúi đầu.

"....."

Như vậy chiếm lại a... Cô thích phương thức này. Diệu Diệu sờ sờ môi, sung sướng đi vào phòng bếp, "Muốn em giúp gì không?"

Vừa rồi cô nói cô còn chưa ăn tối, Tần Trường An liền vào phòng bếp.

"Không cần." Tần Trường An một người làm khí thế ngất trời, tự nhiên hôn cô một cái, "Trong phòng bếp có khói dầu, em ngồi ở bên cạnh chờ ăn là được."

Nơi này toàn dầu mỡ với dao, không có gì chơi, tay Diệu Diệu mềm như vậy, làm gì muốn vào tới, lỡ như bị khói dầu làm làn da bị thương thì làm sao?

Khả năng ở phương diện này đàn ông có phần siêu việt hơn phụ nữ, vừa này Tần Trường An còn đẩy mặt đỏ bừng, lại khẩn trương lại hưng phấn, chân tay luống cuống, nhưng chỉ trong chốc lát, cũng đã có thể tự nhiên hôn hôn mặt Diệu Diệu.

Diệu Diệu không động, chớp chớp mắt, "Nhưng mà em nghĩ muốn ở cạnh anh, anh không muốn sao?"

Một mình cô ở ngoài quá nhàm chán, so với một mình ngồi trên sofa, cô càng thích ngốc ngốc bên Trường An.

Tần Trường An cảm thấy chính mình bị viên đạn bọc đường mê choáng.

Diệu Diệu muốn ở gần hắn a...

Tưởng tượng hình ảnh kia, hẳn biết rõ cự tuyệt thì tốt hơn, lại như thế nào đều nói không nên lời.

Tần Trường An dứt khoát sắp xếp lại phòng bếp một chút, tìm được một cái ghế đặt ở phía trước cái thớt, lại từ tủ lạnh lấy ra một cái pudding, lại đặt đĩa trái cây ở bên cạnh, "Ngồi ở đây."

Phòng bếp này thiết kế không hợp, Tần Trường An vừa sửa sang lại vừa nghĩ. Phòng bếp không cần khép kín, tốt nhất thiết kế thành quầy bar cái loại này.....

Trở về nhất định phải nhớ rõ thiết kế nhà của hai người.

"Được." Diệu Diệu cũng không bắt buộc hỗ trợ, xác thật cô rất lười, cũng không biết nấu cơm, tự thân cũng không dấu điểm cái này.

..... Trường An nguyên ý tốt với cô, cô mới không cần giả dối thoái thác đâu!

"Ăn cái này!" Diệu Diệu cắn một miếng táo, đột nhiên đưa tới gần, ý bảo Tần Trường An nếm thử.

Cô cảm thấy quả táo này ăn rất ngon, ăn ngon phải cùng chia sẻ với Trường An.

Lúc hai người ở bên ngoài nị nị oai oai, Nhất Thống ngáp một cái, mơ mơ màng màng mở mắt ra.

Mới vừa nhìn ra bên ngoài, Nhất Thống phảng phất như bị sét đánh, lông dựng hết lên.

..... Đây sao lại thế này?! Nó thấy cái gì?

Sao nó chỉ ngủ một giấc, con mèo rác rưởi này lại tìm cái bạn trai? Còn đút đồ ăn?!

Không phải nó chỉ ngủ một hai ngày sao?

Nhất Thống đau đầu, nhìn con mèo bên ngoài nhào nhào dính dính, không muốn tin tưởng, "Ký chủ, cô yêu đương?"

... Thế giới đầu tiên liên tỉnh, này thế giới thứ hai rồi... Có phải sau khi con mèo rác rưởi này trở về, Nhất Thống nó sẽ xong đời.

"Đừng rồi." Diệu Diệu dừng một chút, cho hệ thống một ánh mắt, "Nhất Thống, người tỉnh ngủ?"

Nhất Thống hấp hối gãy gục, "Có phải quá nhanh rồi không, cô mới đến thế giới này một hai ngày đi. Hiện tại liền quyết định yêu đương, có khả năng lớn là bị lừa, cô nghe tôi nói, bây giờ đang ông trong ngoài không đồng nhất rất nhiều..."

"Liên Tần Trường An, trong tư liệu nói hắn rất cao lãnh, nhìn bây giờ không giống chút nào, nói không chừng bên trong là cái dạng....."

Diệu Diệu tự hỏi trong chốc lát: "Vốn dĩ nên không giống nhau a."

"Nếu ở trước mặt ta Trường An giống như trước mặt những người khác, ta đây mới không vui đâu."

"Ta rất hẹp hòi." Diệu Diệu ngao kiêu nói.

Nói như vậy hình như rất có đạo lý..... Ở trước mặt người mình thích xác thật hẳn là không giống nhau, có một câu nói như thế nào ta, không phải cao lãnh, chỉ là âm không phải người mà thôi,,

Không phải, Nhất Thống đột nhiên lấy lại tinh thần, con mèo bình thường không phải nên nghĩ... Người này là kẻ dối trá hai mặt sao?

Suýt nữ thì nó bị thuyết phục, Nhất Thống râu mèo giật giật, tiếp tục hấp hối giây giụa, "... Chính là cô không cảm thấy hân dỗi trá sao?"

Diệu Diệu thực nhảy bèn, lỗ tai dựng lên, một chân thấy máu, "Nhất Thống, ta cảm thấy người có thành kiến với Trường An."

Nhất Thống nghẹn: "..... Tôi không có."

"Người có." Diệu Diệu nghĩ nghĩ, Nhất Thống có thành kiến với bạn trai của mình làm sao bây giờ..... Cuối cùng đưa ra kết luận, Nhất Thống cô mới quen, so sánh tầm quan trọng ở trong lòng cô tạm thời kém hơn Trường An,

"Nhất Thống, nếu người lại nói lung tung về Trường An, ta sẽ đứng về phía Trường An."

Trường An thật tốt, cô không thể bởi vì hệ thống là bạn cô, mà để Trường An chịu đựng thành kiến của hệ thống với hân, kia quá không công bằng nha.

"Cô muốn làm sao bây giờ?"

"..... Tạm thời kéo dài?"

Nhất Thống: "....."

Nhất Thống nghĩ đến thế giới trước bị nhốt trong phòng tối, oa một tiếng khóc.

Diệu Diệu không thể hiểu được nhìn hệ thống xoay người liền chui vào trong bóng tối, khóc thê thảm vô cùng, cô nghi ngờ một chút, liền thu hồi lực chú ý, tiếp tục cùng Tần Trường An chia sẻ.

Tần Trường An cắn một miếng, ở khóe môi cô hôn một cái, "... Rất ngọt."

Diệu Diệu rất cao hứng, "Em cũng cảm thấy rất ngọt, muốn ăn một miếng pudding không?"

"Muốn a."

"....."

Hai người ở phòng bếp nấu cơm, Diệu Diệu ngồi ở một bên, Tần Trường An nói cần cái gì, cô liền đưa cho hân, thuận tiện ăn đồ Tần Trường An đưa tới, ném thử hương vị thế nào.

"Có hơi ngọt, lại thêm ít muối đi."

Tần Trường An nhớ kỹ khẩu vị của cô, hôn cô một cái, lại thêm chút muối, gấp một miếng, "Như này được chưa? Ném thử?"

"Lần này được rồi."

Vài món ăn đều làm xong, ngửi mùi thơm của đồ ăn, Diệu Diệu thế nhưng có một loại cảm giác thỏa mãn ngoài dự đoán, "Thơm quá ~"

Cô đắc ý dào dạt, "Là hai người chúng ta làm, chúng ta giỏi quá!"

Tần Trường An lấy đĩa ra, tự nhiên kéo mâm tới trước mặt cô, nghe cô nhắc nhở, nhớ tới bàn đồ ăn xác thật xem như hai người bọn họ làm, ánh mắt nhìn đồ ăn đã trở nên khác trước "... Không sai, người là biết ăn ngon."

Xác thật ăn rất ngon.

Hai người cùng nhau cơm nước xong, lại ở bên nhau nị oai trong chốc lát, mắt thấy kim đồng hồ đã gần 10 giờ, sau khi Tần Trường An nhắc nhở buổi tối phải đóng cửa sổ, điều hòa không nên bật quá lạnh, không cần tiễn hân nhanh choang đóng cửa, mới lưu luyến không rời đi về.

Đi ra ngoài hiên, một cơn gió lạnh thổi tới, Tần Trường An lấy lại tinh thần, bọn họ thật sự ở bên nhau a...

Hân sung sướng, còn có chút không dám tin tưởng, giống như con chó săn nhỏ có được miếng xương mình yêu thích, hưng phấn không biết như thế nào mới tốt.

Không được, ngồi vào trong xe, hân vẫn không nhìn được, gọi cho người đại diện.

"Alo?" Điện thoại bên kia truyền tới giọng nói của người đại diện, "Làm sao vậy?"

Tần Trường An đề đề bụng, để microphone sát vào một chút, cố ý ợ một cái, "Chào buổi tối, ăn cơm chưa?"

"Ăn, hỏi cái này làm gì..... Sao còn ợ một cái?" Người đại diện nói thầm, chẳng lẽ là lương tâm phát hiện, rốt cuộc biết quan tâm mình?

Tần Trường An ho một tiếng, nhanh như chớp nói những lời mình vừa chuẩn bị, "Không có việc gì, chính là vợ tôi nấu cơm ăn quá ngon, không cần thận liên ăn no căng."

Người đại diện: ".....???"

Tần Trường An, "Diệu Diệu quá đau lòng tôi, một hai phải khuyên tôi ăn, tôi không nỡ cự tuyệt."

Người đại diện, "....."

"Đúng rồi, anh khả năng không biết, anh vẫn độc thân, không biết loại mùi vị này..."

"....."

Người đại diện bang một tiếng cúp máy.

Tác giả có lời muốn nói: Người đại diện dùng các loại lời nói ác độc hung hăng nguyên rửa hần.

Ư'Ư: Một chương không biết hôn bao nhiêu lần (♀ •益•) ♀

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Rải cầu lương ở giới giải trí (9)

Bị cắt đứt điện thoại, Tần Trường An cầm lấy nhìn nhìn, sách một tiếng.

Thật là, còn thẹn quá thành giận.

Tính tình không tốt như thế, trách không được đều nhiều năm như vậy vẫn là một con cầu độc thân,..... Còn chưa yêu lần nào đi, thật đáng thương.

Hắn lại đổi một số khác, gọi qua, "Là thế này, tôi muốn nói với cậu về vợ tôi..."

Mấy người cũng không biết vợ tôi có bao nhiêu mềm, nhiều ngoan...

Các người khẳng định không biết \ (￣▽￣) /

"....."

Một đám bạn vẫn còn độc thân hoài nghi nhân sinh.

Đã lâu không gọi điện thoại liên tính, nửa đêm 12 giờ gọi điện thoại, còn tưởng rằng hắn có việc gì gấp, kết quả gọi liên tú ần ái, này thật là bạn mà không phải kẻ thù?!

Bằng không chính là có bệnh?

Một đám bạn nhìn trang cá nhân của Tần Trường An.

Đi vào mới phát hiện, người này có thể là thật sự có bệnh!

Người này trước kia có bao nhiêu man a, có người gọi hắn một câu An An đều phát giận, hiện tại sửa lại cái tên bán manh Ngủ Ngủ.....

Đầu óc nước vào đi?!

Cho đến khi, một người nói chuyện này cho chị gái mình, chị dùng một chút, đột nhiên không thể hiểu được chụp một bức ảnh.

Bằng hữu phản ứng lại, Diệu Diệu thích Ngủ Ngủ, Ngủ Ngủ..... Đột nhiên táo bạo.

- - có thể, mẹ nó Tần Trường An người tao!

Đây là lời phía sau, tạm thời không đề cập tới.

Đêm nay, Tần Trường An bị liên tục ngắt 12 lần, nhưng mà nửa đêm không ảnh hưởng tựa tâm tình của hắn.

Tâm tình kích động, linh cảm bạo lều, hắn không nhận được viết một bài hát, quả thực liền mạch lưu loát, tên bài hát là 《ngọt ngào tâm sự》, vừa nghe là biết không dành cho cầu độc thân.

Rất tốt, hấn muốn ra album.

"....."

Tần Trường An nói ra album là sự thật, lúc trước hấn xuất đạo là thời điểm hấn nhiệt tình nhất, một ngày có thể viết vài bài, hơn nữa chất lượng còn rất tốt, mấy bài kinh điển đến bây giờ vẫn còn hot. Sau đó tuy rằng linh cảm không mãnh liệt như trước, nhưng cũng vẫn duy trì, một năm ra một hai đĩa, chất lượng cũng như cũ không tồi.

Mấy năm nay dưới tình huống kinh tế đình trệ, hấn là số ít người có thể bán mấy chục vạn trên trăm vạn đĩa.

Hiện tại yêu đương, tình cảm thời thời khắc khắc đều đang thiếu đốt, phảng phất nhiệt tình của những năm đầu tiên quay trở lại, thậm chí còn nhiều hơn nhiều so với dĩ vãng.

Cô nằm trong lòng hấn, cô ngồi ăn táo, cô lười biếng ngáp, mỗi một bộ phận đều là một bài hát.

Mấy ngày nay, ngoại trừ thời gian quán lấy Diệu Diệu, Tần Trường An đang sáng tác.

Thậm chí còn bởi vì cái này, giả vờ đáng thương, nói sáng tác không kịp ăn cơm, còn bị đau dạ dày, thành công vào ở trong nhà vợ.

..... Được rồi, tuy rằng còn không phải cùng một phòng. Nhưng mỗi ngày sáng sớm mở mắt ra, đi hai bước là có thể nhìn thấy cô vợ lười biếng, là một chuyện sung sướng cỡ nào.

...Muốn rời khỏi giới giải trí. Nghiêm túc.

Ở trong giới mỗi ngày ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều, hấn khẳng định chịu không nổi, công tác gì đó, mấy năm nay hấn cũng kiếm được không ít tiền, cộng thêm đầu tư một ít hạng mục nhỏ, tuyệt đối nuôi được vợ.....

Vài ngày sau.

Người đại diện của Tần Trường cảm thấy mình sắp điên rồi.

- - Sau khi quay xong, hai ngày trước còn bình thường, nhưng sau hai ngày đó Tần Trường An đã không thấy tăm hơi bóng dáng, như thế nào đều không liên lạc được.

Gọi điện thoại không nghe, gửi tin tức không trả lời, tới nhà tìm thì cửa không mở, đã hơn một tuần, duy nhất một lần gọi điện thoại cho anh ta là khoe vợ, mẹ nó, hấn còn có nhớ hấn là nghệ sĩ không?! Mấy quảng cáo hấn nhận đều bị hấn quên lên chín tầng mây?!

"Tần Trường An!" Người đại diện còn chưa vào cửa liền bắt đầu rít gào, "Mấy ngày nay anh đã chạy đi đâu?!"

Anh ta để một trợ ký đứng trước cửa nhà ba ngày, thật vất vả mới báo cáo hấn đã về nhag, vô cùng lo lắng chạy tới. "Có phải anh đã quên là là một nghệ sĩ hay không?!"

Ngày mai là bắt đầu tập thứ hai, tập thứ hai bắt đầu có khách quý, là ảnh đế Phó Viễn đang hot, còn có tiểu hoa đán mới nổi, mỗi một người đều không phải đèn càn dầu..... Phó Viễn kia gần nhất đột nhiên nổi tiếng, hơn nữa mỗi lần đều có một người bị đập xuống, ai không biết có mờ ám?

Anh ta hoài nghi nếu anh ta không nhắc nhở hấn, có khi tập thứ hai này cũng bị hấn quên mất!

Tần Trường An đang sửa sang lại rương hành lý, nhìn nước miếng nuốt nửa bay tới mặt hấn, ghét bỏ lui về phía sa, "Tôi rất bận a."

"Mấy ngày nay đều có việc."

"Anh có thể có việc gì?!" Mấy ngày nay hấn không đi làm việc?! Phòng chừng nhàn hết hoảng, cũng không biết xấu hổ nói mình bận.

Tần Trường An trên mặt lộ ra sự đắc ý, "Đương nhiên là bận yêu đương a."

Hấn có điểm ghét bỏ anh ta kiến thức hạn hẹp, "Yêu đương thực phí thời gian, anh tính tính, buổi sáng tôi còn phải nấu cơm cho vợ tôi, tức phụ chỉ thích ăn cơm tôi làm, giữa trưa phải đi xem nhà với vợ a."

"Buổi tối liền càng không có thời gian, anh biết đấy..... Thôi đi anh không biết..... Con người trong lúc yêu đương luôn nhào nhào dính dính, qua một thời gian nữa bọn tôi sẽ kết hôn, phòng ở cũng phải nhìn, còn có áo cưới gì đó đều cần đặt may, nhẫn cưới a gì đó..."

Tần Trường An vừa nhét quần áo vào va ly vừa nhượng mảy, thần thái sáng láng.

Dưới loại tình huống này, hấn nào còn có thời gian nghe điện thoại của anh ta nha?!

Người đại diện hít sâu lại thở ra, nhìn xuống cái loại xua động muốn đánh người, vẫn là không nhịn được, lấy di động ra trực tiếp rít gào, "..... Cho nên đây là lý do anh nhấn một tin cho tôi rồi tắt máy?!"

Anh nhìn xem cái ngữ khí này, anh nhìn xem!

Chỉ một câu vội vàng yêu đương không có thời gian, còn nói anh cũng hơn 30 rồi còn chưa từng yêu đợc, nhiều đáng thương đâu, hấn phải cho anh ta một kỳ nghỉ, sau đó bỏ hết công việc,..... Hấn như thế nào còn chưa lên trời?!

"Giới giải trí yêu đương nhiều như vậy, sao không thấy ai bỏ bê công việc?! Chỉ anh tốt, chỉ anh bận a!"

Còn có, vì sao anh ta nhiều năm như vậy chưa yêu đương, còn không phải bởi vì bình thường bị hấn bệnh tâm thần sai sử mệt như cầu?!

Tần Trường An kéo hành lý, "Đó là bọn họ ngốc."

Hấn xách hành lý, cười nhạo một tiếng, "Yêu đương quan trọng hay công việc quan trọng bọn họ không biết a!"

"Thật không rõ."

Người đại diện tức điên, hấn thế nhưng còn có mặt mũi nói người khác không biết, nghiêng răng nghiêng lợi, "Chỉ anh biết rõ!"

Trong giới đều hâm mộ anh ta dưới loại tình huống kinh tế đình trệ, còn có thể phùng ra một siêu sao, nhưng anh ta khổ bọn họ ai biết? Trước kia khi không yêu đương còn tốt, ít nhất cũng chỉ là cái bệnh tâm thần, hiện tại yêu đương a..... Ha hả, có một nghề sĩ như vậy, ít nhất phải giảm thọ ba mươi năm!

Anh ta còn chưa nói xong, liền thấy hấn xách hành lý đi ra ngoài, người đại diện, "Anh lại muốn chạy đi đâu?!"

Tần Trường An cầm lấy chìa khóa, nâng mắt, "Đương nhiên là muốn đi tìm vợ a."

Nghĩ hấn một người có nhan rồi giống cầu độc thân bọn họ a, bình thường thời gian của hấn phi thường không đủ, sách, nào có thời gian ở đây nghe một người đàn ông trung niên rít gào...

Rõ ràng nhìn ra suy nghĩ trong ánh mắt hấn, đầu người đại diện choáng váng, chỉ cảm thấy quả bom đếm ngược càng lúc càng nhanh, tựa hồ lập tức muốn nổ mạnh.

"Anh lại chuẩn bị đi?! Công việc ngày mai lại không làm?!....."

Người đại diện phun một tràng, thấy hấn một chút phản ứng đều không có, bộ dáng đương nhiên, cảm thấy huyết áp thẳng tắp bay lên, lại không có cách nào, chỉ có thể miễn cưỡng nhẫn nại, áp xuống táo bạo, hỏi, "Thôi, nhà của Lê Diệu Diệu ở đây?"

"....." Tần Trường An nháy mắt cảnh giác, "Anh hỏi cái này làm cái gì?!"

"Anh còn định đi tìm Diệu Diệu?"

"..... Tôi nói cho anh biết, Diệu Diệu chỉ yêu tôi." Churóng mắt anh ta.

Hấn tựa như một người đột nhiên trúng giải thưởng lớn, xem ai đều giống như có ý đồ với vé số của hấn.

Người đại diện ngay từ đầu không phản ứng lại hấn có ý gì, sau lại nghĩ nghĩ, mới hiểu được, nháy mắt chửi ầm lên, "MMP! Tôi mẹ nó có thể làm gì?!"

Nếu không phải hấn thường xuyên chơi mất tích, anh ta làm gì cần cái địa chỉ này?!

Người yêu đương có phải không có đầu óc hay không!

Tác giả có lời muốn nói: Người đại diện: Đừng can thiệp, đánh người.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Rải cầu lương ở giới giải trí (10)

"Nga, tôi chỉ hỏi chút thôi, anh phản ứng lớn như vậy làm gì?" Tần Trường An ho một tiếng, nhẹ nhàng thở ra, dòi đề tài, "Anh tìm tôi có chuyện gì không?"

Cũng không thể trách hấn.

Vợ hắn tốt như vậy, người theo đuổi lại nhiều, người tình mất đều sẽ coi trọng Diệu Diệu.

Hai ngày trước hắn cùng Diệu Diệu đi tản bộ phát hiện, không ít đàn ông đều quay đầu lại nhìn bọn họ, nếu không phải hắn chạy nhanh, mấy người đó phỏng chừng còn chạy theo hỏi WeChat...

Anh ta còn vô duyên vô cớ hỏi địa chỉ của vợ hắn.

Không phải hắn nên hoài nghi từng người?

Người đại diện nhìn hắn trong chốc lát, cuối cùng vẫn nuốt cục tức vào, “Ngày hôm sau bắt đầu quay, anh đừng quên.”

Tần Trường An hơi ngạc nhiên, “Ngày mai?!” Nhanh như vậy.

Người đại diện nổ, “Anh thật đúng là đã quên?!”

Trong đầu hắn chỉ còn yêu đương sao?! Vốn dĩ cho rằng hắn còn có thể còn một chút đạo đức nghề nghiệp!

Có tin lát nữa anh ta lên mạng cho hấp thụ ánh sáng chuyện yêu đương của hắn không?!

Tần Trường An nghe nói trong chương trình cũng không có đấu tranh gì đó, những tập tiếp theo đều là cuộc sống sinh hoạt đơn giản, tuy rằng nếu thiếu tiền có thể sẽ tương đối gian nan. . .

Quan trọng nhất là... Vẫn được ở chung với Diệu Diệu.

“Anh đừng vội, tức giận không tốt cho thân thể” Tần Trường An an ủi anh ta, vốn dĩ đã hơn 30 rồi còn chưa yêu đương, lại già nữa có thể sẽ không tìm được bạn gái. “Ngày mai tôi cùng Diệu Diệu sẽ đứng giờ xuất phát, anh đưa vé máy bay cho tôi là được”

“..... Anh còn có chuyện gì nữa không?” Hắn tự giác chuyện này đã giải quyết, liền hỏi.

Người đại diện rút từ kẻ răng ra một câu, “Không có.”

Anh ta còn có thể nói cái gì?

Tần Trường An nâng tay nhìn đồng hồ, xách hành lý lên liền đi, “Vậy được rồi, tôi đi trước, anh đừng quên đóng cửa.”

Hắn đi không chút do dự, còn cảm thấy sung sướng, “Hừ, tôi còn vội vã về nhà nấu cơm đây.”

Người đại diện: “.....” Đóng cửa em gái anh!

Tập thứ hai cũng quay trên một hòn đảo.

Chẳng qua đảo lần này không giống lần trước, đảo lần này không có sự can thiệp của con người, phía sau có rất nhiều rừng cây, phần lớn là cây dừa, lại không có nhà cửa.

Máy bay hạ cánh xuống đảo nhỏ là bắt đầu phát sóng trực tiếp.

Fans của Diệu Diệu và Tần Trường An theo lý mà nói là nhiều nhất, trước kia cảm giác tồn tại cũng lớn nhất, nhưng từ khi hết tập 1, Bugle cùng Oreo bắt đầu trầm mặc như kim.

Vừa thấy Diệu Diệu và Tần Trường An xuất hiện là giả vờ không ở, ngược lại là nhóm người qua đường, một đám a a a a Trường An Diệu Diệu thật xứng đôi! Spam đặc biệt lợi hại.

Oreo giả chết: Đừng spam loạn, đều là giả, ta tuyệt đối không tin.

Bugle ha ha: Muốn cho người khác không spam loạn, trước tiên hãy quản lại chủ tử của mấy người đừng chạy loạn về phía Diệu Diệu của bọn tôi ˊ ˘ ˋ

Diệu Diệu và Tần Trường An đều mặc kệ cuộc chiến trên mạng, rất có một loại mọi chuyện đều tùy tâm, tiểu tình lữ hai người ghé vào tai nhau nói nhỏ.

Phát sóng trực tiếp còn không thể cắt nối biên tập, hoàn toàn chính chính, ngay cả muốn làm mờ cũng không được.

Ăn dưa quần chúng cảm thấy nội tâm thiếu nữ đều nổ tung, đều như vậy những fans đó còn nói không ở bên nhau. Đều là mất mủ đi?

Tổ tiết mục ngoại trừ đạo diễn đều không thể nhìn được bình luận, đang theo thứ tự quay, hiện tại đã giới thiệu tới khách mời.

Phó Viễn, xét về ngoại hình, Phó Viễn rất đẹp trai, không giống như Tần Trường An, mà là một loại đẹp trai tương đối mạnh mẽ, đại khái giống như thầy dạy tập thể hình, gần nhất đang nổi, thậm chí có tin nói, bây giờ hắn ta đã là cổ đông của một công ty giải trí.

Tuy rằng cổ phần không nhiều lắm, nhưng cũng không phải đơn giản.

Thang Dao, sư muội cùng công ty với Diệu Diệu, là người phát triển tốt nhất trong số thực tập sinh, theo hình tượng thanh thuần.

Ảnh đế ngoại hình chẳng ra gì, kỹ thuật diễn lại thật sự giỏi.

Mấy người khách mời cùng với sáu người chơi cố định, tổng cộng chín người.

“Nhiệm vụ tập này rất đơn giản, mọi người sẽ sinh hoạt trên đảo hai ngày, trong lúc đó tổ tiết mục sẽ không cung cấp bất cứ thứ gì.”

“Đương nhiên, tổ tiết mục cũng đã chuẩn bị sẵn vật tư cho mọi người, ví dụ như la bàn, dao, lều trại vân vân,” nhóm khách mời vừa lộ ra ánh mắt vui mừng, đạo diễn dừng một chút, lại nói thêm, “Nhưng mà cần tiền để mua.”

Mọi người lại bắt đầu thờ dài.

Muốn khóc nhất là ba người đàn ông tập trước, “Biết ngay đạo diễn sẽ không tốt như vậy mà!”

“Kẻ lừa đảo! Đều là kịch bản!”

Các fan một mảnh ha ha ha ha ha ha ha ha ha.

Thật đáng thương.

Đạo diễn mới mặc kệ bọn họ lải nhải, tiếp tục nói, “Người chơi cố định đã xác định được mình có bao nhiêu tiền, nhóm khách mời sẽ chơi một trò chơi nhỏ để có tiền.”

Bởi vì ở trên đảo, cho nên làm trò chơi về trái dừa, tổ tiết mục tổ dán một số tờ giấy lên thân cây dừa, trong vòng ba phút có thể tìm được bao nhiêu tờ thì sẽ có số tiền tương ứng.

“.....”

Phó Viễn nhìn Diệu Diệu bên kia, trong mắt hiện lên một vệt sáng, đi về phía cây dừa trong rừng.

Chuyện này Tần Trường An cùng Diệu Diệu đều không chú ý.

Hai người bọn họ đang thương lượng xem lát nữa sẽ mua cái gì..... Hai người khẳng định là ở cạnh nhau.

“Lều trại phải mua, tổ tiết mục không cung cấp đồ ăn, muốn mua một ít đồ ăn, còn có nôi, cái ly dùng để uống nước, dao cũng cần...” Bọn họ có đủ tiền, muốn mua đồ hẳn là đủ.

“Túi bánh Oreo còn đủ sao?”

Tần Trường An tính cũng chưa tính, “Đủ!”

Sao có thể không đủ? Không đủ cũng không cần cô nhọc lòng, hần tính tiền của ba anh em kia, cảm thấy bọn họ nhất định không đủ mua nôi, hẳn có thể cho thuê nôi để lấy tiền.

Tần Trường An trước tiên mua một túi Oreo, đưa cho Diệu Diệu, “Đi ngồi bên cạnh ăn, mọi việc để anh làm.”

Hắn mua một cái túi leo núi, sau đó mua lều trại, bật lửa, dao, nôi, sau đó nhìn số tiền còn thừa, bắt đầu đợt thứ hai, mua ít nước trái cây, nước khoáng, đồ ăn vặt.

Mà bên cạnh, sau khi nhìn thấy giá cả, ba anh em cũng đã quỳ, khóc trời kêu đất, “Đạo diễn, ông muốn để chúng tôi rơi vào đường cùng a!”

Này mẹ nó đắt như vậy! Muốn bọn họ sống thế nào!!

Ba người bọn họ trung bình mỗi người cũng chỉ có 110 đồng được không?! Một cái lều trại đã gần 100, còn chơi cái gì?!

Triệu Diễm buồn rầu nắm tóc, biến kiểu tóc làm sẵn thành ổ gà, nhiệm vụ lần trước của cô quá khó, cuối cùng một chết một sống cũng chỉ hoàn thành một nửa, có được một nửa số tiền, nhưng nhiệm vụ kia cũng không nhiều, một nửa chỉ có 150.

Sau đó cô nhìn nhìn đồ vật, phát hiện một cái lều trại đã 98, ở trong rừng, dao là thứ không thể thiếu, ngay cả khi hai ngày này cô chỉ uống nước dừa cũng cần dao, mà một cái dao là 45, dư lại mười đồng..... Nhìn tới nhìn lui nhiều nhất mua được hai gói mì.

Hơn nữa đáng sợ nhất chính là tổ tiết mục, mì ăn liền còn giới hạn lượng mua, một người chỉ có thể mua một gói, chẳng lẽ một gói mì ăn liền cô phải gặm trong hai ngày.

Mì ăn liền dễ béo nhất, Triệu Diễm trái lo phải nghĩ đều cảm thấy, tốt nhất chính là mua lều cùng người khác, một cái lều hai người ngủ, như vậy cô có thể tiết kiệm được hơn 40 đồng, sau đó lại cùng vài người hợp tác mua một cái nôi..... Ít nhất có thể nấu mì.

Mà muốn cùng mua lều..... Triệu Diễm nhìn về phía Diệu Diệu, thanh thuần ngọc nữ bên kia cô không thân, thấy thế nào đều nên mua cùng Diệu Diệu nha.

“Diệu Diệu, nghĩ kỹ muốn mua đồ gì chưa?”

Diệu Diệu nuốt bánh Oreo, gờ lên ý bảo một chút, “Cái này.”

“Ách,” Triệu Diễm hơi ngây ngời, “Bây giờ cô đã ăn rồi sao?”

Mình tính làm sao cũng không đủ, dưới loại tình huống này, đồ ăn phải đợi đến khi đói bụng mới ăn a.

Diệu Diệu gật đầu.

Triệu Diễm giật giật khoe miệng, dứt khoát bỏ qua vấn đề này, “Tôi tới là muốn hỏi cô, có muốn cùng mua lều với tôi không?”

“Tôi vừa mới nhìn, lều cũng rất to, đủ cho hai người chúng ta ở, hơn nữa còn có thể tiết kiệm 40 - 50 đồng, có thể lại mua những thứ khác..... Cô cảm thấy sao?”

Diệu Diệu nghe rất nghiêm túc, cũng không ngắt lời, chỉ là cuối cùng vẫn lắc lắc đầu, “Không được a.”

Thái độ của cô xác thật không phải nói cho có lệ, Triệu Diễm cũng không giận, chỉ là có chút kinh ngạc, “Vì sao?”

Này hẳn là trăm lợi mà không hại đi.

Diệu Diệu chỉ chỉ Tần Trường An, “Cô có thể hỏi hỏi Trường An, có Trường An ở, tôi nghe anh ấy.”

Cô nói đặc biệt tự nhiên, làm Triệu Diễm đều sững sốt, bọn họ đây là cho hấp thụ ánh sáng? Không phải lãng xê?

Người xem kích động, “Đây là cho hấp thụ ánh sáng?! Nhất định là cho hấp thụ ánh sáng đi?”

“Có phải đang ở bên nhau không? Có phải đang ở bên nhau không?!”

“Cô trực tiếp nói như vậy?! Ngạo tào! Hai người nói thật, hai người ở bên nhau đã bao lâu?!”

“Ngao ngao ngao, sao Diệu Diệu lại nghe lời như vậy, thật muốn ôm về nhà nuôi nga!”

Oreo hấp hối gãy gục: “Cũng không nhất định đi, có thể là lãng xê...”

Người xem cho bọn họ một nụ cười nhân nhật.

...Mấy người vui vẻ là được:)

Thật lâu sau, Triệu Diễm mới phản ứng lại, dờ dề tài, “Trên đường đi tới đây tôi nhìn thấy có cái hồ nhỏ, bên trong hẳn là có cá, cơm trưa ăn cá cũng không tệ lắm, cô có định ăn không? Chuẩn bị làm như thế nào?”

Diệu Diệu chớp chớp mắt, “..... Không biết, có Trường An ở a.”

Kỳ thật cô cũng không nghĩ tới, có Trường An ở, dù sao sẽ không để cô bị đói.

Triệu Diễm “.....”

Triệu Diễm giật giật khoe miệng, rót cuộc nhớ lại tập 1 mình đã xem, hít sâu một hơi, “Cũng đúng, cô có Tần Trường An.”

Dựa vào Tần Trường An cái loại này “Thương hương tiếc ngọc” “Yêu quý người nhỏ yếu”, thật đúng là có khả năng không để Diệu Diệu làm gì.

Còn mình a, —— khả năng cũng không tính là phụ nữ, cũng không nhỏ yếu, chính mình làm.

Diệu Diệu nhìn Triệu Diễm đột nhiên có chút thê lương, lại ăn hai cái Oreo.

Bất quá sau lần này, trên mạng đột nhiên xuất hiện một vài bình luận, nói Diệu Diệu như bông hoa trong lồng kính, luôn dựa vào Tần Trường An, nói phụ nữ không nhất định yếu ớt, hẳn là tự lập tự mạnh mẽ, Diệu Diệu thân là người của công chúng, càng nên làm gương tốt.

Diệu Diệu cũng nhìn thấy, nhưng không để ý.

Hiện tại đều đang kêu gọi phụ nữ tự lập mạnh mẽ, nhưng cũng không phải nói, chỉ có con đường này mới đúng, tất cả mọi người đều phải mạnh mẽ.....

Giống như có những người muốn phát triển sự nghiệp, nhưng có một số người chỉ thích cuộc sống nhàn tản, bọn họ không phải không thể chỉ là không

thích.

Đối với Diệu Diệu mà nói, để chính cô làm cũng có thể làm tốt, nhưng Tần Trường An có một chút chủ nghĩa đàn ông, hắn muốn chăm sóc cô cẩn thận tỉ mỉ, Diệu Diệu cũng tương đối lười, Trường An nguyện ý sùng, thích sùng, vậy vì sao lại phải tự làm để cả hai không vui.

Trường An thích sùng cô, vậy để hắn sùng a, cô không cảm thấy cô bắt buộc phải đứng sóng vai với hắn, cũng không cảm thấy cô lười thì không xứng với hắn. Diệu Diệu cầm một miếng chocolate cắn cắn, tùy ý lắc lắc cái đuôi.

..... Diệu Diệu chính là con mèo đáng yêu nhất thế giới.

Đương nhiên, đây là chuyện về sau.

Hiện tại Diệu Diệu còn không biết sóng gió trên mạng, chỉ là thấy Tần Trường An đeo một cái túi to lại đây, liền đi tới, đưa miếng bánh quy cuối cùng cho hắn, nhỏ giọng nói, “Mau nếm thử, em cảm thấy ăn rất ngon, cố ý để lại một cái cho anh.”

Tần Trường An kỳ thật cũng không thích đồ ngọt, nhưng mỗi lần đều bị bộ dáng có đồ ăn ngon đều muốn chia sẻ cho hắn của Diệu Diệu đã động, sau đó bất tri bất giác sẽ ăn rất nhiều.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Tần * đầu óc bị vợ làm mờ mịt * Trường An liên tục gật đầu, “Ăn rất ngon.”

Diệu Diệu thỏa mãn gật đầu, bắt đầu lăm nhăm lăm nhăm, “Điểm tử vừa nói, ở trên đường có một cái hồ nhỏ, bên trong hẳn là có cá, chúng ta giữa trưa ăn cá được không nha?”

“Làm cá hấp...”

“Có thể.” Tần Trường An gật đầu, “Đun nước canh thành màu trắng?”

Bọn họ vừa nói vừa chờ mấy khách mời trở về, bởi vì chỉ có ba phút, cho nên trở về rất nhanh, Phó Viễn ra ngoài dự kiến vận khí tốt, có 360, tuy chỉ có một nửa của Tần Trường An, lại cũng là number one trong số những người còn lại.

Dư lại vài người đều mua xong đồ, mọi người đều xuất phát.

Một đám người đầu tiên đi qua cái hồ nhỏ mà Triệu Diễm nói qua, rốt cuộc nguồn nước phải giải quyết đầu tiên.

Diệu Diệu cùng Tần Trường An đi đầu tiên, Triệu Diễm từ phía sau đuổi kịp, quang minh chính đại đi về hướng khác, trực tiếp chuyển qua bên kia.

—— cô không cần đứng gần bọn họ..... Đây thực dễ dàng làm cô hoài nghi giới tính cùng sức hút của mình.

Các fan ha ha ha ha ha ha cười rộ lên, “Nhìn cái biểu tình ghét bỏ của Diễm Diễm ha ha ha!”

“Diễm Diễm tỏ vẻ: Cự tuyệt ăn chén cầu lương này!”

“Đôi mắt quần chúng sáng như tuyết! Các người chú ý nhìn biểu tình của đại vương và tiểu vương...emmm, đau đớn muốn chết ha ha ha.”

Phó Viễn có chút tiếc nuối dời tầm mắt, Lê Diệu Diệu thật sự chính là loại hình hắn ta thích, mấy người phụ nữ của hắn, chơi đều rất giống nhau, Lê Diệu Diệu xem như là tiểu thư hào môn, được Lê gia kiêu đường không tới, nếu có được.....

Đáng tiếc, bây giờ hắn ta cùng Lê gia chênh lệch không nhỏ, dùng dị năng nhìn, Lê Diệu Diệu cũng không có nhược điểm, hắn ta còn đang bí mật găm nhăm công ty nhà bọn họ, phòng chừng là không được.

Phó Viễn cười trầm ổn, chỉ có thể chờ cơ hội.

Nhưng hắn không nghĩ tới cơ hội tới nhanh như vậy.

Cũng không nghĩ tới, cơ hội có thể là cơ hội tốt, cũng có thể là bùa đòi mạng.

Tần Trường An nhạy bén cảm giác được một cổ ác ý, quay đầu nhìn lại, híp híp mắt.

“Trường An, làm sao vậy?” Diệu Diệu thấy hắn dừng bước, liền hỏi. Cô thấy hắn đeo một cái ba lô to, còn có đồ trên tay trái cổ ý mang ra, đựng đồ ăn vặt để cô lấy dễ hơn, chớp chớp mắt, “Có nặng không, để em cầm túi đồ ăn vặt đi?”

Tần Trường An lấy lại tinh thần, áp suy nghĩ xuống đáy lòng, sờ sờ đầu cô, “Không cần, không nặng, em đi đường cẩn thận chút.”

Diệu Diệu giữ chặt hắn, “Chính là em muốn cầm giúp anh, anh đau lòng không muốn em làm, nhưng nhìn anh cầm nhiều đồ như vậy em cũng đau lòng nha ~”

Biu một tiếng, Tần Trường An lại bị tiểu yêu tinh Diệu Diệu lời ngon tiếng ngọt đánh trúng.

Hắn thiếu chút nữa buột miệng thốt ra được được được em nói gì cũng đúng, thật lâu sau đầu óc mới khôi phục vận chuyển, chuyển túi trái cây sang bên phải...

Vươn tay trái, ho một tiếng, “Bằng không, em giúp anh cầm cái này?”

Cầm cả đôi, đừng buông ra.

Ư Ư: Tìm tôi tìm tôi kimochii~~

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Rải cầu lương ở giới giải trí (11)

Không buông

Diệu Diệu không chút do dự cầm tay hắn, cong cong khóe mắt như vừa uống mật, ngọt ngào say lòng người, “Em cầm cái này vĩnh viễn được không nha.”

Ngược lại là Tần Trường An, rõ ràng là bản thân ra chủ ý này trước, nhưng khi cô nắm tay hắn, sắc mặt đột nhiên đỏ bừng, giống như là cô gái ngây ngô, “... Nói rồi đó, không thể đổi ý.”

“.....”

“A! A a a a a a a a a a a a a a a a!”

“A a a a không đổi ý không đổi ý, đánh chết đều không đổi ý cầm tay cả đời!”

“A a a a a a a cứu mạng ta là ai ta đang nói gì sao ta lại kích động như vậy! Ta không không chế được tay của mình!”

Khu bình luận đột nhiên bị spam một loạt a a a a, người xem kêu khàn cả giọng, tiếng đánh bàn phím bạch bạch rung động, giống như cả người hưng phấn không có chỗ phát tiết.

“Sao có thể đáng yêu như vậy! Người nói! Vì sao hai người đáng yêu như vậy! Ta một đại nam nhân mà nội tâm thiếu nữ bùm bùm nhảy là chuyện thế nào?!!”

“Đậu má! Đưa cho người cho người cầm, cả đời đều để người cầm!”

Bọn họ nhất định là nhìn thấy hiện trường thô lộ!

Liền biết hai người ngọt như vậy nhất định ở bên nhau!

Tình yêu nhịn không được sẽ thể hiện trong ánh mắt!

Xin hai người! Xin hai người nhanh chóng kết hôn!

Ấn đưa quần chúng là người không nghiêng về một bên nào cả, Tần Trường An và Diệu Diệu địa vị không sai biệt lắm, lại không có tai tiếng, ở trong mắt bọn họ cũng không tồn tại suy nghĩ không xứng gì đó.

Vừa thấy bọn họ ngọt như vậy, ngọt muốn nổ tung, liền không hề lập trường thành fans CP, hận không thể nhìn hai người kết hôn. Khu bình luận toàn những lời chúc phúc.

Cái gì, người nói trước kia hai người bọn họ ghét nhau?! Kìa tính cái gì, còn không cho người ta tương ái tương sát?

Có một câu nói, người hiểu người nhất chính là kẻ thù, không cho người ta lâu ngày sinh tình a?

Người xem nào bỏ, kích động cả người run rẩy, tưởng tượng như vậy càng có cảm giác làm sao bây giờ?!

—— Nhìn nơi này! Cầu các vị ra MV tổng hợp ra truyện ra tranh vẽ!!!

Người xem đã cam chịu, hai người kia xác thật là một đôi.

Chỉ có Oreo đau lòng hít thở không thông, ngồi dậy trong lúc hấp hối, sắp chết giãy giụa, “Bạn, bạn bè cũng sẽ như vậy đi, còn không phải là cầm cái tay, bằng không nhất định là lẳng xê!”

Thần mẹ nó bạn bè với lẳng xê!

Người cùng bạn của người sẽ như vậy?? Có phải bị mù không vậy!

Người xem thấy có người không có ánh mắt, lập tức muốn tẩy não, sau đó thấy cái ID.....

Sách, là Oreo a, người xem tâm địa thiện lương đồng tình bọn họ một đợt, không nói nữa, tiếp tục đổi mắt xanh là tìm đường, thuận tay gửi một tá ảnh chụp, ngoan, không nên sống trong giấc mơ, tỉnh lại đi.

Oreo cơ hồ là mê mang nhìn cảnh tượng trước mắt.

—— ngắn ngủn mấy giờ, toàn bộ mạng đã biến dạng, một ID tên là Kỳ Diệu CP đột nhiên nhảy lên, miệng miệng tuyên truyền, cung cấp phúc lợi.

Một truyền mười truyền trăm, rất nhanh đã có nhiều người biết có mỗ gameshow, có một đôi đặc biệt ngọt, “Ngọt đậu, người tin tưởng ta! Thật sự ngọt a ngọt tào! Ngọt làm ta sắp chết, người mau đi xem a!”

Mọi người bây giờ đặc biệt kỳ quái, một đám đều là miệng chê nhưng thân thể lại thành thật, liều mạng tìm ngược. Rõ ràng mình là cầu độc thân, rõ ràng mỗi lần ăn đường đều nói bị ngược, còn muốn lên mạng tìm cầu lương ăn.

Mỗi lần ăn chính là nhiều tiếng đồng hồ, ngay cả WC cũng không muốn đi, điện thoại của bạn trai cũng không muốn nghe, ăn hưng phấn đến không được, người mà bình thường qua 10 giờ liền chịu đựng không nổi nhưng một đêm không ngủ cũng không sao, tinh thần gấp trăm lần.

Thậm chí... bọn họ còn tự tìm. Cất nôi biên tập thành MV ngắn,, fanpage càng ngày càng nhiều, mười vạn trăm vạn ngàn vạn..... Oreo còn thấy ID quen mắt trong đó.

Weibo trong thời gian ngắn ngủn đã bị Tần Trường An và Lê Diệu Diệu chiếm vài cái hot search!

Tần Trường An Lê Diệu Diệu ở bên nhau

Trường An Diệu Diệu đất tay

Thậm chí ngay cả Tần Trường An Diệu Diệu kết hôn cũng có, server thiếu chút nữa mất kết nối.

..... Đều điên rồi đi.

Đạo diễn nhìn ratings tăng chóng mặt, không lâu cũng đã kéo lên một con số đáng sợ, kích động tay run chân cũng run, thiếu chút nữa là xé luôn kịch bản gốc.

Sau đó phản ứng lại, đôi mắt nhìn Diệu Diệu và Tần Trường An tỏa sáng, tốt, tốt tốt quá tốt, thật là phúc tinh a!

Lúc này, vài người đã tới hồ nước theo lời Triệu Diễm nói, dòng nước từ vách đá bên trên chảy xuống hồ.

Nước rất trong, chỉ không quá căng chân, một ít cá ở bên trong bơi qua bơi lại, nhìn được rõ ràng.

Nhưng làm thế nào để bắt mới là vấn đề.

Một đám người hai mặt nhìn nhau, bọn họ đều là sống trong nhung lụa, sao có thể biết bắt cá?

Dùng cần câu? Tổ tiết mục cũng không cung cấp cần câu a.

Phó Viễn nhìn Diệu Diệu đang nắm tay Tần Trường An, ánh mắt tối sầm, đứng ra đề nghị, “Không bằng chúng ta làm một cái đề đâm cá? Trước kia diễn kịch... Không phải đều dùng nó để bắt cá sao? Hẳn là có hiệu quả đi.”

“Ai, chủ ý này không tồi.”

“Có thể a, Phó Viễn phản ứng thật nhanh.” Một đám sôi nổi tán đồng.

Phó Viễn khoe mắt nhìn về phía Diệu Diệu, thoải mái, “Cũng không có, trùng hợp hai hôm trước đóng một bộ phim có cái này.”

Tiểu ca vương đột nhiên che ngực, “Đau tim... Hai hôm trước hình như tôi cũng đóng một bộ phim như thế.”

Nhưng mà cậu không nhớ tới.

Mọi người sôi nổi cười to, sau khi trêu chọc thì chuẩn bị bắt đầu tìm gậy.

Phó Viễn nhìn Tần Trường An, “... Tần ca không đi sao? Có cần gọi hấn không?”

Lúc này Tần Trường An đã tìm được một miếng đất khá cao, lấy lều ra, chuẩn bị dựng lều trước. Hai người bọn họ tương đối đủ tiền, đã ăn qua cơm sáng, đi đến đây còn chưa đói bụng, không vội ăn cơm trưa, không bằng dựng lều trước.

Tần Trường An mở ba lô ra, lấy ra một cái hộp nhỏ, thần kỳ chính là, bên trong chính là một lọ kem chống nắng và một cái ô.

Hắn căng ô ra, lấy một ít kem chống nắng, chậm rãi bôi cho Diệu Diệu, “Anh thấy mặt trời sắp lên cao rồi, tia tử ngoại bên này rất mạnh, đừng phơi nắng, lát nữa em nhớ ở trong ô.”

Không phải phơi nắng sẽ bị đen, lúc nào Diệu Diệu cũng đẹp, nhưng ánh nắng quá nóng, da Diệu Diệu rất non, rất dễ bị cảm nắng, tia tử ngoại cũng không tốt.

Diệu Diệu nhắm hai mắt, ngồi ở trên tảng đá ngẩng mặt tùy ý để hấn bôi cho mình, ngoan ngoãn gật đầu, “Anh cũng phải bôi.”

Triệu Diễm nhìn về phía này, đột nhiên tâm tắc, “Đừng, mặc kệ bọn họ.” Bôi kem chống nắng...

Triệu Diễm nghĩ nghĩ tiền mua một lọ kem chống nắng bé tí kia, càng tâm tắc, cô đi ra một khoảng, đột nhiên quay đầu lại, nói với camera, “Mọi người nói, Tần Trường An có anh hay em trai không?”

Đắm chìm trong cảnh bôi kem chống nắng, người xem bị ngược đến khóc thút thít nháy mắt đã hiểu, “Ta cũng muốn có bạn trai bôi kem chống nắng cho ta.....”

“Cũng muốn biết Tần Trường An có anh trai không...”

Bình thường bạn trai của các cô thấy chai lọ vại bình, trên mặt liền viết hai chữ: Phiền toái.

Căn bản không suy xét xem ánh nắng quá nóng các cô có sao không, đừng nói bôi kem chống nắng cho, chính là nhìn các cô bôi cũng ghét bỏ.

Người so người muốn chết, hàng so hàng muốn ném —— chia tay đi, thật sự.

Lần trước ba anh em bị hổ cũng không biết đoạn này, nhưng cũng gật đầu, “Đúng vậy, không gọi.”

Bọn họ đều là đàn ông, vừa thấy không khí kia liền biết..... Bây giờ bọn họ mà đi tới đánh gãy, tin hay không lần sau còn bị hổ?

Mọi người đều nói vậy, Phó Viễn chỉ có thể đồng ý, không hề nói gì, cười cười liền cùng một đám người phân chia đi tìm gãy.

Lều trại có hai ngăn... Tần Trường An kỳ thật càng muốn gộp lại thành một, nhưng bọn họ còn chưa kết hôn, ngủ chung không tốt cho Diệu Diệu, hơn nữa hấn cũng sợ bố mẹ vợ đang xem chương trình này.....

Tần Trường An vừa nghĩ vừa nhanh tay dựng lều.

Àn, buổi tối đợi sau khi camera đóng lại bỏ qua.....

Trước khi Tần Trường An vào giới giải trí, cũng là một thiếu gia, lên núi cắm trại với bạn bè không ít, kỹ năng dựng lều thuần thục, không mất nhiều thời gian đã dựng xong.

Tần Trường An lau mồ hôi, cầm lấy ô, “Có nóng không?”

Lều ở dưới mấy tán cây dừa, nhưng tán cây dừa tương đối nhỏ, nơi có thể che cũng không nhiều, Diệu Diệu lại vẫn luôn đứng ở sau lưng hấn che ô cho hấn.

Phông chừng khuôn mặt nhỏ đều đỏ bừng rồi.

Thật là cô vợ ngốc! Để một mình hấn làm là được, còn nói không cần, nói là cũng sẽ đau lòng hấn...

Tần Trường An nhin không được ngọt ngào, biết rõ nên cự tuyệt cũng không thể cự tuyệt, chỉ có thể nhanh tay hơn.

Hấn nghiêng ô về phía Diệu Diệu, thuận tiện tới gần một chút..... Diệu Diệu ngốc.

“Không nóng.” Diệu Diệu nhìn mồ hôi trên trán hấn, cho hấn một tia linh khí, linh khí trên người cô chỉ có một tia, cũng đủ mát. “Anh có mệt không?”

Tần Trường An cũng cảm thấy mặc danh thoai mái, đánh giá Diệu Diệu một lát, phát hiện trán cô không có mồ hôi mới yên tâm, đang muốn nói không mệt, dừng một chút, đổi ô đến tay phai, “Hoi mệt.”

Diệu Diệu hiểu ý cầm tay hấn, “Em chia sẻ với anh.”

Tần Trường An cố đè lại khóe môi muốn cong lên, thần thái phi dương, nắm chặt hơn một chút, “Đi, chúng ta đi dạo xung quanh.”

Thuận tiện hái mấy trái dừa uống.

Hắn lại không biết, suy đoán của hắn chính xác, —— bố vợ đáng yêu của hắn đúng là đang xem chương trình này.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Rải cầu lương ở giới giải trí (12)

Trái dừa trên cây khá to, Tần Trường An cùng Diệu Diệu không đi quá xa, dạo trong chốc lát, tìm mấy trái dừa liền về nơi dựng lều.

Bên ngoài trái dừa tương đối cứng, tay không rất khó đập vỡ, nhưng bên ngoài có 3 cái lỗ nhỏ, dùng đũa chọc chọc mấy cái là được, không cần phải dùng dao.

Tần Trường An lấy nôi với dao ra, đặt trái dừa trong lòng bàn tay, cầm dao vào, làm nước bên trong chảy vào trong nôi.

Hắn lấy thêm một quả dừa, tìm ly nước trong ba lô, đổ nước vào trong ly cho Diệu Diệu.

—— Tổ tiết mục không chuẩn bị ống hút, cho nên uống nước phải dùng ly

Bọn họ còn hái được một ít lá dừa, đặt ở bên cạnh lều dưới tàng cây, làm ghế dựa.

Chờ những người khác mồ hôi đầy đầu cảm gậy gỗ trở về, liền thấy hai người kia dựa vào nhau ngồi dưới ràng cây, một người cầm một ly nước dừa, vừa uống vừa cười đùa nho nhỏ, bóng bóng hồng nhạt ngọt ngào sắp bay tới chỗ bọn họ.

Vài người nháy mắt tâm đắc.

Cầu độc thân bọn họ phơi nắng, mồ hôi đầy đầu, cực cực khổ khổ đi tìm gậy.....

Kết quả trở về nhìn thấy hai người kia, che ô, cầm ly nước dừa, ngồi ở chỗ râm mát nói chuyện yêu đương.....

Giữa người với người có còn chút công bằng nào không?

Muốn đánh người.

Cầu độc thân ghen ghét, an ủi bản thân, “Không sao, ít nhất chúng ta có cá ăn.”

Đúng vậy, bọn họ nhân nhả thì thế nào? Bọn họ ngọt ngào thì thế nào? Bọn họ giữa trưa không cá ăn a.

“Ha ha ha ha ha ha...” Người xem dịch mắt từ hai người kia tới đám cầu độc thân, “Cầu độc thân tự an ủi bản thân.”

Nhưng không bao lâu, bọn họ liền không an ủi được nữa.

Bọn họ cảm gậy, phơi nắng lâu như vậy, cũng không bắt được nhiều. Cặp đôi này lại không biết tại sao, đặc biệt được cá yêu thích, luôn có cá tụ tập về phía bọn họ, Tần Trường An dùng dao chọc một cái là trúng.

Một lát đã chọc được vài con cá to, nhìn đều đủ ăn mấy bữa.

Nhóm cầu độc thân: “.....”

Người xem nhìn bọn họ từng bước từng bước trợn mắt há hốc mồm, cười thiếu chút nữa từ trên ghế ngã xuống.

Nấu com vẫn là Tần Trường An.

Ngồi ở bên hồ, giết cá, đánh vảy, mổ bụng, động tác thuần thục vừa thấy là biết không phải tay mơ.

Một con nấu thành canh cá, hai con cá đặt trên đồng lửa nướng, bôi gia vị lên, hương khí dần dần bay ra...

Diệu Diệu chớp chớp mắt, thấu qua, “Thơm quá a, Trường An anh quá giỏi, khi nào có thể ăn a.”

Tần Trường An vừa thêm củi vào đồng lửa, cảm giác đượ cánh mắt sùng bái của cô, thế nhưng so với lần đầu tiên viết ra một bài hát, được rất nhiều

người thích còn có cảm giác thành tựu hơn, hấn nhéo tay cô, “Sắp chín rồi, đừng nóng vội.”

Đều là của cô.

Còn có, “Đừng ngồi gần lửa như vậy, dễ bị bỏng.”

Cá sắp chín, mùi thơm càng thêm nồng đậm...

Mấy khách mời đều đói bụng. Bọn họ buổi sáng không ăn nhiều, làm việc này giờ đã sớm đói bụng.

Tiểu vương vừa nhìn bên kia nuốt nước bọt, vừa lấy ra một con cá, nỗ lực đè lại, rất nghiêm túc nói với Tần Trường An, “Tần ca! Tần ca có cần một tiểu đệ không?”

Tốt nghiệp đại học, có chứng nhận sinh viên ưu tú, từng làm diễn viên, đã làm đạo diễn cái loại này.

Tần Trường An còn chưa trả lời, các fan lại thấy cá trong tay cậu giẫy giụa mạnh mẽ, nhảy lên, đuôi cá bang một tiếng quất tới mặt cậu, cho cậu một cái đuôi, rớt vào trong nước bơi xa.

“Ngọa tào!” Tiểu vương sợ tới mức a a hai tiếng, liên tiếp lui ba bước, mới lau nước trên mặt, về mặt mộng bức.

Các fan vô nhân tính ha ha lên,

Tiểu vương biết đã xảy ra chuyện gì, sờ sờ mặt mình “Được, anh không cần phải nói nữa, khả năng tôi đã biết đáp án.”

Ngay cả cá còn vả mặt cậu.

Tần Trường An cũng không vô nhân tính tới nỗi vậy, sau khi nướng hai con cá cho Diệu Diệu, cũng không ngại nướng cùng bọn họ.

Đến nỗi có thể nướng thành bộ đáng gì, vậy không liên quan tới hấn.

..... Hấn còn phải chọn thịt cá cho Diệu Diệu đâu.

Sau khi hết hai ngày, khách mời đều cảm thấy mình gầy đi vài cân.

Tổ tiết mục trước khi ký hợp đồng cũng đã nói, không phải chơi giả, dù sao cũng là phát sóng trực tiếp.

Tổ tiết mục còn đặc biệt hồ.

Bọn họ dựng lều mới phát hiện, có lều có thể là hàng nhái hàng giả, nằm vào nhìn lên mới phát hiện, từng tia từng tia ánh mặt trời chiếu xuống.

Lều của Tiểu vương và Đại vương chính là như vậy.

Hai người bọn họ chung tiền mua một cái lều. Nhưng với một buổi sáng, rốt cuộc có thể nghỉ ngơi, chui vào đi ngủ trưa liền phát hiện, lều của bọn họ có thể nhìn thấy bầu trời.

Ánh mặt trời kia.....

Hơn nữa thời tiết còn thay đổi thất thường, giữa trưa còn mưa to, đang ngủ, bị mưa làm tỉnh giấc có cảm giác gì?

Tiểu vương cùng Đại vương hai người trong lòng không ngừng chửi mả nó, chỉ có thể ở nhờ trong lều của người khác cả đêm.

Còn có kem chống nắng gì đó, trước khi quay cũng đã bôi, nhưng kem chống nắng cần đúng lúc bôi lại, cách mấy tiếng phải bôi lại một lần.

Còn có ăn, chỉ có buổi sáng được ăn ngon trước khi quay, bữa trưa ăn cái gì thì phải dựa vào bản lĩnh của mình.

Nướng cá nửa sống nửa chín, sau đó phải cố nuốt không phải chỉ một người. Còn có một người trong lúc mổ bụng cá làm vỡ túi mật, vừa ăn miếng đầu tiên, nước mắt liền rơi.

Các fan đều là một đám vô nhân tính, sôi nổi chụp những khoảnh khắc mất mặt của thần tượng nhà mình lại, mấy tấm được hoan nghênh nhất theo thứ tự là, Triệu Diễm ăn phải miếng cá đắng. Tiểu vương bị cá quất đuôi vào mặt, còn có biểu tình của một đám người nhìn hai con người kia nị oai..... Khuôn mặt không biểu tình.

Tiểu thị tui sau khi trở về, đã thay đổi màu da, đứng một mình còn không cảm thấy rõ ràng, kết cục khi đứng chung với Diệu Diệu...

Tiểu thị tui về nhà xem lại chương trình, liền phát hiện da mình đen hấn đi, còn đăng Weibo trêu chọc: Đi một chuyến, trở về biến thành người châu Phi.

Nhưng mà các fan cũng không quan tâm, vẫn đang ăn đường, thật lâu sau mới trở về, nhưng cậu cũng không được an ủi, các fan tỏ vẻ, “Làm ta giật cả mình QwQ, ta phải vuốt lưng tâm nói, thần tượng, người thật sự đen!”

“Trước kia người như này 【 hình minh họa 】, bây giờ người như này 【 hình minh họa 】, ta muốn lừa gạt bản thân chồng vẫn đẹp trai còn không được ...”

“Chồng, ta đều sợ ngây người, buổi tối tắt đèn người có thể đột nhiên biến mất hay không a.”

“Thần tượng! Sao người không bảo vệ làn da a! Hoài niệm (nước mắt roi.jpg)”

Bây giờ thẩm mỹ của con gái theo kiểu nam sinh, người đàn ông mạnh mẽ không quá được hoan nghênh.

Tiểu thị tươi nhìn các fan bình luận bên dưới, đều tròn tròn mắt. Cậu vốn là hy vọng được an ủi, không nói đến nhiều hay ít, cũng nên an ủi cậu đen cũng soái a..... Chỉ có mấy câu này?!

Mấy người đều là plastic fans đi!

Tiểu thị tươi giải thích, tất cả mọi người đều đen, không chỉ có cậu. Đen là do tổ tiết mực.

Các fan gửi một rương lưỡi dao cho tổ tiết mực, đồng thời trở tay quăng mấy tấm ảnh, “Không phải, thần tượng người đừng lấy cớ, CP ta thích cũng không đen! Diệu Diệu nhà ta còn trắng!”

Tiểu thị tươi: “.....”

Đó là bởi vì cô có người che chở!

Tiểu thị tươi bị fans đổi hoài nghi nhân sinh, nói giống như cậu không muốn trắng vậy..... Cuối cùng thậm chí đăng thêm một bài, “Vậy các người nói, bây giờ ta đi phẫu thuật biến thành nữ có được không?”

Cậu vừa nói ra, mọi người liền hiểu ý của cậu.

Tần Trường An còn chưa gì, các fan liền cạc cạc cạc cười, đăng lại Weibo của Triệu Diễm, “Thần tượng, vết xe đổ, lời vàng ngọc hiểu biết một chút?”

Ở trước mặt Tần Trường An, giới tính nữ, chỉ có Diệu Diệu.

Tiểu thị tươi: “.....” Quỳ quỳ.

Khi CP Diệu Diệu và Trường An đang nổi, tiểu thị tươi cùng fans trên chóc nhau cũng nổi một đợt, mang đến cho tiểu thị tươi lượng fans không nhỏ.

Ba Lê từ trên xe đi xuống,

Phó Viễn nhìn tất cả đều là tin tức của Tần Trường An, ý cười trên mặt dần dần biến mất, hiện ra vài phần tối tăm bức bối.

Tần Trường An Tần Trường An..... Người này phăng phắt là kẻ thù của hắn ta, nhiệt độ vẫn luôn đề ở trên đầu hắn ta không nói, ngay cả người đàn bà hắn ta coi trọng cũng ở trong vòng tay của hắn.

..... Sớm muộn gì cũng giết chết hắn.

Phó Viễn sờ sờ đôi mắt, nhỏ vài giọt thuốc nhỏ mắt, lộ ra vài phần tàn nhẫn.

Lúc sau phun khói, lấy di động ra, “Alo? Lý phu nhân? Tôi đây.”

“..... Không muốn tới?” Hắn ta hút thuốc, cười lạnh, “Bà không muốn quyền trong công ty nữa phải không? Hoặc là, bà muốn cho chồng bà biết, bà cùng tổng giám đốc Trần.....”

“9 giờ, tôi ở chỗ cũ chờ bà.” Nói cái gì không muốn, còn không phải ở dưới thân hắn ta rên rĩ?

Hắn ta tắt tàn thuốc, chuyện thu mua cổ phiếu cũng nên thu lưới.

Dị năng của hắn ta nhìn tương đối râu ria, nhưng phải biết cách dùng. Người chết mới có thể không tiết lộ bí mật, vì bí mật mà giết người, những lời này đã đủ để thuyết minh, bí mật nào đó đủ để có thể giết người.

..... Vừa lúc hắn ta có thể nhìn thấy.

Chỉ cần cẩn thận một chút, bóp chặt nhược điểm, những bí mật này sẽ mang lại cho hắn rất nhiều thứ.

Buổi tối 10 giờ

Phó Viễn tay trái cầm áo khoác, khi đi ra ngoài đi toilet, đi ngang qua một căn phòng, đột nhiên ngừng lại.

Phòng này hình như có người vừa đi ra ngoài, cửa không khép kín, có thể từ một khe nhỏ nhìn cảnh tượng trong phòng, mấy người đàn ông trung niên nhìn áo mũ chỉnh tề ngồi ở trên sofa, nhìn kỹ, mấy tiểu cô nương lại ngồi giữa hai chân bọn họ.

Phó Viễn dừng lại không phải bởi vì chuyện này, —— có một giọng nói nghe được sự bất mãn bên trong.

“Anh trai ta cũng thật là... Con gái có một đứa..... Gả cho... Còn có... Tần Trường An... Chỉ một diễn viên nhỏ bé...”

Tần Trường An...

Phó Viễn rừ rừ mắt, cẩn thận suy tư, đột nhiên nhìn chằm chằm người đàn ông nói chuyện bên trong.

Cười, gõ cửa phòng.....

U'U: Team cú đêm đâu rồi♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Rải cầu lương ở giới giải trí (13)

Không lâu sau.

“.....”

Lê nhị thúc bưng tỉnh đại ngộ, như là được nhắc nhở, vỗ vỗ bả vai Phó Viễn.

“Tiểu tử cậu nói rất đúng.”

“.....” Nhìn người đi rồi, nụ cười trên khuôn mặt Lê nhị thúc đã không còn, quay đầu trở về Lê gia.

Lê gia.

Mẹ Lê buồn cười muốn chết, bưng chén trà thuận miệng uống trà, nhìn ba Lê thay quần áo chuẩn bị đi ra ngoài, “Ông đi ra ngoài thật à?”

Ngày hôm qua Diệu Diệu tham gia chương trình phát sóng trực tiếp cả ngày, lão già này đương nhiên không thể xem TV cả ngày, chỉ có thể xem phần đã cắt sửa, kết quả.....

Ba Lê banh mặt, vừa đi vừa đóng cúc áo,... Đương nhiên phải đi.

Tần Trường An kia... Không biết xấu hổ, còn bảo con gái ông cầm hộ cái gì tay trái?

Tâm cơ!

Mẹ Lê vừa nhìn vừa cười, “Tôi thấy rất đẹp đôi a.”

Vừa nhìn là biết Trường An cũng giống Diệu Diệu nhà bọn họ, vẫn còn ngây thơ, tuy rằng có hơi trẻ con, nhưng cũng rất tốt.

“Đẹp đôi cái gì!” Ba Lê không vui, “Bà không phát hiện hấn lén lút định ôm eo con gái tôi a!”

“Móng heo!”

Tập đầu tiên xem xong tưởng là người tốt đâu! Quy quy củ củ, cũng tốt với Diệu Diệu, không nghĩ tới mới tập 2 mà đã lộ đuôi sói.....

—— Ba Lê vừa khéo xem phải phần fans CP cắt nối, các loại động tác nhỏ nhìn rõ ràng.

Mẹ Lê đang định nói thêm, liền thấy một người đàn ông trung niên chạy từ ngoài vào, “Anh! Anh!”

Ba Lê nhìn qua, mặt tối sầm, “Gọi cái gì?! Mặc quần áo cẩn thận lại!”

Người lớn như vậy rồi?! Còn nghĩ mình vẫn còn trẻ chắc, mặc tây trang còn không cài nút đàng hoàng.

..... Cỗ hù!

Lê nhị thúc bắt mãi cài lại nút áo, tiếp tục la lên, “Em nói cho anh chuyện này, có người có ý đồ với cháu gái!”

“Ài?! Tàn Trường An đúng không?!” Người đầu tiên ba Lê nghĩ tới là hần.

Lần trước tập 1 phát sóng, ấn tượng của ông với Tàn Trường An cũng không tệ lắm, tập 2 này rất không hài lòng.

Mẹ Lê trừng mắt nhìn ông.

Lê nhị thúc hừ một tiếng, lấy di động ra, “Không phải, là người này, tên là Phó Viễn.”

Người này thật ghê tởm, ở trước mặt ông làm bộ làm tịch châm ngòi ly gián... Giả vờ mình là người tốt, lại vô tình để lộ ra suy nghĩ của bản thân... Nghĩ ông không biết gì sao?!

Thủ đoạn nhỏ cũng dám chơi trước mặt ông?! Quả thực là vai hề nhảy nhót!

Ông xác thật bắt mãi với Tàn Trường An, cũng xác thật cảm thấy cháu gái gả cho Tôn gia tương đối tốt, hai nhà liên hôn hỗ trợ nhau, nhưng nhị thiếu Tôn gia cũng là người giữ mình trong sạch đạo đức tốt, Tàn Trường An kia... Giới giải trí loạn như vậy, sao có thể so được với nhị thiếu Tôn gia?

Càng đừng nói Phó Viễn, tâm tư ác độc!

Lê nhị thúc cắn giận, “Anh, em nói, tuyệt đối không thể tha cho hần ta, hần có ý đồ với cháu gái a! Theo ý của hần thì nên hạ thuốc...”

Còn hạ thuốc! Mẹ!

Ông từ nhỏ ăn chơi trác táng đến bây giờ đều là đôi bên tình nguyện, còn chưa từng trải qua loại chuyên hạ thuốc này.

Ba Lê nghe xong liền tức sùi bọt mép, sắc mặt lạnh trầm, “Cậu nói lại mọi chuyện lần nữa.”

Sắc mặt mẹ Lê cũng khó coi.

Lê nhị thúc nói lại một lần, vừa nói còn vừa chửi thề. Cũng không biết vì sao, luôn có những người cho rằng ông bắt mãi với anh trai mình...

Phó Viễn này xem nhiều phim quá đi, cho rằng nhà nào cũng đầu đá người chết ta sống?

Ông liền thích sống mơ mơ màng màng, liền thích ăn chơi trác táng không được a, không phải làm việc cũng có tiền không tốt a? Làm gì một hai phải luân quần trong lòng.....

Hơn nữa Lê gia từ trước tới nay đều là người có năng lực lãnh đạo, đời thứ hai người thừa kế là anh trai, đời thứ ba người thừa kế kỳ thật đã ngầm xác định là con của ông, ông còn muốn tranh?

Ánh mắt ba Lê âm trầm, cũng tạm thời không rảnh lo Tàn Trường An, lập tức gọi người điều tra Phó Viễn, dám có loại tâm tư này, cần phải giải quyết.

Rất nhanh đã thu được tư liệu của Phó Viễn.

Phó Viễn này ban đầu là tiểu minh tinh, cũng không nổi tiếng, nhưng một năm trước, hần ta đột nhiên có được sự trợ giúp, có được một vai, người đó lúc đấy đang rất nổi tiếng, nhân vật của bộ phim đó rất khó lá, không hiểu sao lại giúp hần ta.

Nhưng càng nhiều việc khó giải thích xuất hiện, người hần ta quen kì thật rất ít, hần là trải qua sàng chọn, nhưng chỉ cần quen là rất tốt với hần ta.

Mỗi lần xuất hiện cùng hần ta đều là bộ dáng anh em tốt, phần lớn tài nguyên đều cho hần ta, Phó Viễn nổi tiếng liên quan rất lớn tới bọn họ.

Cổ đông của công ty giải trí cũng có quan hệ với hần ta, thậm chí còn bán cổ phần cho hần ta. Hơn nữa giống như có tin nói, gần đây hần ta đang thu mua thêm cổ phần.

Trừ việc này, còn có quan hệ nam nữ của hần ta, sinh hoạt cá nhân vô cùng, cơ hồ có thể nói vào một đoàn phim là sẽ có quan hệ với nữ chính hoặc nữ phụ.

Đây đều là mặt ngoài, từ những thứ này là có thể nhìn ra không ít mò ám, nhưng rốt cuộc tại sao thì phải cần thêm ít thời gian.

—— Thời đại tin tức, cái gì cũng có thể tra được, thậm chí lịch sử lướt web cũng có thể tra, chẳng qua cần thêm thời gian.

Ba Lê vừa làm người tiếp tục điều tra, vừa xem tiếp. Bây giờ hần ta đang qua lại với ba bốn người. Điều tra rốt cuộc không có khả năng hoàn toàn chính xác, không biết còn bao nhiêu người không bị điều tra ra.

Quan trọng nhất, thám tử còn điều tra được một tin.

—— Đây là ngoài ý muốn, bởi vì Lê nhị thiếu ở hội sở thấy hần ta nên điều tra theo hướng này, thế nhưng ngoài ý muốn phát hiện, ngày hôm đó Phó Viễn hẹn hò với Lý phu nhân!

Tổng giám đốc Lý cũng là nhân vật có tên tuổi, tài sản so với ông cũng không kém bao nhiêu, Phó Viễn cũng dám làm?!

Ba Lê bị ghê tởm quá sức chịu đựng.

“.....”

Ba Lê tự hỏi một lúc, lập tức nặc danh chia thứ này cho tổng giám đốc Lý. Vợ của mình ngoại tình, không thể không biết đi.

Ngay từ đầu tổng giám đốc Lý cũng không tin, không nghĩ tới điều tra thử, sau lưng nháy mắt đỏ mồ hôi lạnh. Vợ ông ta, người kết hôn hai mươi năm ngủ bên gối, thế nhưng phản bội, ngay cả cô phản đều định cho hắn ta.

Nếu không phải ông ta phát hiện sớm, hai ngày nữa cổ phần thuộc về người khác, có thể để Phó Viễn thành công, bởi vì từ trước tới nay ông ta đều không nghi ngờ vợ mình. Nghĩ tới hậu quả —— khuôn mặt tổng giám đốc Lý đều vận vẹo, ngăn phòng vạn phòng cướp nhà khó phòng, bởi vì vợ nhỏ tuổi hơn ông ta không ít, cảm thấy bà ta giả cho ông ta xem như ủy khuất, vẫn luôn thực sùng, cũng không cảnh giác, không nghĩ tới a.....

Thật là tốt, rất tốt.

Ông ta không nghĩ ra, vì sao vợ lại phản bội mình, nhưng cũng không cần biết.

Ông ta có thể hỗn nhiều năm như vậy, tự nhiên không có khả năng là người nhân từ, phản bội chính là phản bội.

Ông ta hít sâu một hơi, nhắm mắt, gọi người đi vào.

Sau khi ba Lê gửi văn kiện cho tổng giám đốc Lý, chính mình cũng xuống tay.

Bất quá sau chuyện này, ba Lê cảm thấy phải điều tra Tần Trường An một lần.

Khăng định gật gật đầu, sau khi mắng Lê nhị thúc một trận, ông đứng dậy nhanh chóng đi tới nhà của con gái mình.

—— Vì phòng sói, vẫn nên gọi con gái về ở chung tương đối tốt.

Lê nhị thúc khóc không ra nước mắt, không khen ngợi thì thôi, còn bị mắng??

Nhưng ba Lê vẫn tới muộn.

Lúc này, Tần Trường An mới vừa vào ở nhà của Diệu Diệu, tâm tình kích động, thường xuyên động tay động chân.

Ba Lê vừa vào cửa, liền cảm thấy không đúng.

—— Giày ngoài cửa, hai người!

Quần áo trên móc, hai người!

Cốc trên bàn, hai người!

Trên sofa đang ôm nhau, còn mẹ nó hai người!

Không đúng, ba Lê tức giận, một nam một nữ còn không phải là hai người sao?!

Tần Trường An đang ngồi xổm trước mặt Diệu Diệu, đầu đặt ở trên đùi cô làm nũng. Nghe thấy tiếng cửa, Tần Trường An còn tưởng là người đại diện, vừa không tình nguyện đứng lên, vừa tìm cơ hội hôn cô một cái...

Chút ~

Ai không có mắt như vậy... Cảnh tượng hắn làm nũng vợ mình là người bình thường có thể nhìn sak? Còn nhìn! Có tin hắn đánh...

“.....” Mù mắt chó hay không...

Tần Trường An ngây người.

Ba Lê tức sùi bọt mép, còn dám hôn! Sao thằng nhãi này dám hôn?! Ra oai phù đầu với ông?

Tần Trường An sợ tới mức vội vàng buông Diệu Diệu ra.

Ba Lê càng tức giận, thấy ông liền buông tay! Lá gan nhỏ như vậy, đủ thật lòng sao?!

Diệu Diệu nhìn hắn sợ tới mức không nhẹ, quan tâm nhìn hắn, Tần Trường An nhẹ nhàng thở ra, lấy lại tinh thần, nhéo nhéo tay cô, ý bảo mình không

sao.

Ba Lê càng càng tức giận, đã thấy ông còn dám cầm tay! A, uy hiếp ông?!

“.....”

“Làm sao vậy?” Diệu Diệu bị hôn, tự nhiên hôn lại một cái, sau đó mới quay đầu, “..... Ba?”

Tần Trường An giật mình, buột miệng thốt ra, “Ba!”

Tác giả có lời muốn nói: Ba Lê càng càng càng tức giận.

Ư Ư: Tặng bạn NhHunh316, chúc chế ngủ ngon♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Rải cầu lương ở giới giải trí (14)

Ba Lê đang định mỉm cười huyết áp chợt lên cao, ngạo tào! Không biết xấu hổ! Ai là ba hấn!

“Ba?” Diệu Diệu lại gọi một tiếng, nghi hoặc.

Ba Lê rối rắm thật lâu, câu kia ông có nên nhận không a.

Nhận... Tần Trường An kia ngộ nhận ông đã chấp nhận hấn thì làm sao,

Không nhận... Diệu Diệu cũng gọi a,

Cuối cùng vẫn miễn cưỡng cường cứng lửa gạt một tiếng dưới ánh mắt chăm chú của Diệu Diệu.

Tần Trường An thả lỏng.

Hấn vội vàng đi qua, lấy dép lê từ trong tủ ra, “Ba, đeo đôi này, sạch sẽ.”

Da mặt dày phảng phất như đã gọi vô số lần, không có một chút không tự nhiên.

Ba Lê trừng mắt nhìn hấn, đây là nhà con gái ông, ông còn không biết? Cần hấn lấy hộ?!

Tần Trường An không biết vì sao ông tức giận, nhìn Diệu Diệu, tiếp tục xuất kích, “Ba có khát nước không, uống trà hay nước?”

Thuận tiện cắt một đĩa trái cây, “Ăn vài miếng táo?”

Ba Lê thâm trầm, ngữ khí có ý tăng thêm, “Không ăn, tôi tự đi lấy, tôi biết ở đâu.”

Người đàn ông này có phải đang thể hiện mình có địa vị trong căn nhà này?? Ông lại không phải lần đầu tiên tới, còn có thể không biết ở đâu? Nhà con gái ông ông vẫn rất quen thuộc.

Tâm cơ.

Diệu Diệu đang răng rắc răng rắc gặm táo, nghe vậy ngẩng đầu, “Đó là trước kia, hiện tại phòng bếp Trường An quản, có thể đã đổi vị trí.”

Ngay cả cô còn không tìm thấy đồ.

Ba Lê: “.....”

Đây là con gái nhà ai, còn nói đỡ cho hấn?!

Tần Trường An ho khan hai tiếng, tự nhiên giúp Diệu Diệu xoa xoa miệng, muốn nhin cười, khóe miệng lại không không chế được cong lên.

Nha, sao vợ hấn có thể đáng yêu như vậy!

..... Ông bỏ vợ lại rất tức giận.

Còn có chút chua xót, liền biết, trông cái trắng trắng trắng mềm mềm, sau khi bị heo gặm thì không phải của ông nữa rồi, muốn khóc.

Ba Lê không vui về không vui, nên hỏi cũng không hỏi ít hơn.

Ông và mẹ Lê vẫn luôn nuông chiều con bé, nhưng cũng không can thiệp sự lựa chọn của cô, đường đều là do mình đi, ngay cả lúc trước Diệu Diệu muốn vào giới giải trí họ cũng không ngăn cản.

Đường đời cũng như vậy.

Năm đó ông cùng mẹ Lê đều là tự do yêu đương, tất cả mọi người không xem trọng, không phải bọn họ còn đi tới bây giờ?? Hôn nhân của Diệu Diệu bọn họ cũng không can thiệp quá nhiều.

Chỉ cần nhân phẩm tốt, phải trái đúng sai rõ ràng là được.

Xem nhẹ ánh mắt của ba Lê dành cho Tần Trường An, hai người còn tính rất hài hòa.

Ba Lê hỏi mấy vấn đề, kiểm tra Tần Trường An từ các phương diện, cuối cùng kết quả vừa lòng, cũng không làm khó dễ nữa.

Ít nhất hiện tại, Tần Trường An thật lòng với Diệu Diệu.

..... Ông cũng chỉ yêu cầu con rể của mình một điều như vậy.

Lúc ấy ông hỏi Tần Trường An có nghĩ tới sau này không, Tần Trường An nghĩ nghĩ, từ trong lòng ngực móc ra một cái sổ hộ khẩu.

Đúng, không sai, sổ hộ khẩu.

—— là sau khi Tần Trường An về nhà cố ý lấy.

Tần Trường An cảm thấy, Diệu Diệu thích hẳn như vậy, tình cảm của bọn họ tốt như vậy, khẳng định là phải kết hôn. Lỡ như ngày nào đó hắn cầu hôn thành công, hoặc là Diệu Diệu trộm được sổ hộ khẩu.....

Lỡ như hắn về nhà lấy sổ hộ khẩu muộn? Cục Dân Chính vừa khéo tan tằm đầu? Vậy còn phải đợi thêm một ngày.

Cho nên sau khi nói mình sẽ ở rể, Tần Trường An liền cầm hộ khẩu bên mình. Mấy anh em trong nhà đều là cậu độc thân, nhìn thứ này cũng chỉ có thể thêm.

Nói thật, ba Lê đều bị sợ ngây người.

Gặp qua người lúc nào cũng mang theo chứng minh thư, còn lúc nào cũng cầm theo sổ hộ khẩu để đăng ký kết hôn này...

Nếu mà là con của ông, ông có thể bị tắc nghẽn cơ tim.

Ở trong lòng đồng tình người lớn nhà Tần Trường An, ba Lê lại hỏi mấy vấn đề nhỏ, có được đáp án vừa lòng, liền không ngăn cản bọn họ nữa.

Ông cũng là đàn ông, một người đàn ông có yêu người phụ nữ bên cạnh mình hay không, có thể nhìn ra từ trong ánh mắt hắn.

Ngoài ra, bữa tối là Tần Trường An nấu, chuyện này cộng thêm điểm cho hắn.

Không phải ông muốn Tần Trường An phải nấu cơm hoặc là thế nào, lúc không muốn làm có thể mời người giúp việc. Nhưng không thể phủ nhận, biết nấu cơm nên cộng thêm điểm, ít nhất có thể ở nấu cho Diệu Diệu chén mì khi cô đói bụng a.

Ba Lê tự hỏi.

Đột nhiên nghĩ ra chuyện gì đó, giật mình ngồi ngay ngắn. Nhìn nhìn xung quanh, lén lút đi vào phòng cho khách.

Mở ra phòng cho khách nhìn rõ bên trong mới nhẹ nhàng thở ra.

Ông vừa mới mới nghĩ đến, trong phòng này cái gì cũng có đôi có cặp, thuyết minh bên trong có hai người ở a a!

—— Tần Trường An phỏng chừng là dọn vào, thời gian kết hôn cũng không xa, nhưng làm một người cha, ước gì cái trắng nhà mình cả đời không bị heo gặm, bị gặm trước khi kết hôn là không được.

Bằng không ông thật sự sẽ cầm cái chổi.

Ba Lê không trực tiếp mở phòng ngủ con gái, trong phòng dành cho khách xác thật là có một người ot, quần áo cái gì cũng đều ở chỗ này, có thể là Tần Trường An ở trong căn phòng này.

..... Còn tính hấn thành thật.

Nếu Tần Trường An biết việc này, chỉ sợ sẽ phi thường cảm ơn trời đất.

—— Vừa nãy hấn đang làm nũng với Diệu Diệu, chuẩn bị cứng không được thì mềm, hoàn toàn dụn vào phòng của Diệu Diệu... Nếu ba Lê tới muộn thêm chút nữa, phòng cho khách liền không còn gì.

Tần Trường An bung đĩa ra, “Ba, ba nhìn gì vậy?”

Ba Lê ho khan, đầy mặt đứng đắn ngồi về chỗ cũ, “Đêm nay tôi sẽ ngủ ở đây.”

Tần Trường An tay run run, “Ồ đây? Mẹ vợ làm sao bây giờ?”

Ba Lê nói ra lại hơi hối hận, nhưng bên ngoài lại không thể lật lọng, chỉ có thể kiên trì đến cùng, “Không sao, như thế nào, cậu không muốn tôi ở đây?”

Tần Trường An đương nhiên không thể nói không muốn.

Nhưng hấn rất muốn khóc.

“Làm sao vậy?” Diệu Diệu đi ngang qua hấn, hỏi.

Tần Trường An nhìn ra bên ngoài, thấp đầu tiến đến bên tai Diệu Diệu, “Ba không đi... Chuyện hôm nay em đồng ý còn tính không?”

Hôm nay cô đồng ý cho hấn dụn vào phòng.

Diệu Diệu: “.....”

Thấy Diệu Diệu không nói gì, Tần Trường An hôn hôn bên môi cô, tự mình tự hỏi vẫn nên khuyên ba đi thôi.

—— đều là người có vợ, sao phải tổn thương lẫn nhau?!

Khi một nhà ba người ẩm áp ăn cơm, trên mạng hoàn toàn không gió yên biển lặng, xuất hiện rất nhiều tin nóng.

Chỉ trong một buổi chiều, chuyện xấu của Phó Viễn đổ tới ùn ùn không dứt, đại quy mô bùng nổ, như là có người đằng sau thao túng, công ty giải trí cũng công bố đóng băng hấn ta, các fan cùng ăn dưa quần chúng đều sợ ngây người...

Mẹ nó này là đặc tội ai a.

Phó Viễn cũng thực hoài nghi. Tại sao công ty đột nhiên lại làm thế với hấn ta, chẳng lẽ chuyện đó bại lộ?? Nhưng không có khả năng a...

Hấn vội vàng gọi điện thoại.

—— Người đại diện bỗng nhiên thay đổi, trong giọng nói đều nghe được sự lạnh nhạt, chưa nói được hai cái đã cúp máy, thái độ rõ ràng.

Trước khi Phó Viễn có bàn tay vàng cũng chỉ là một người bình thường, kiến thức chỉ có một chút, não cũng không phải đặc biệt linh hoạt, bằng không cũng sẽ không nổi tiếng.

Lúc này trong lúc nguy cấp, cũng không thể nghĩ ra cách nào, sự bình tĩnh biến mất, chỉ còn lại sự tự đại mù quáng với bàn tay vàng của mình, bắt đầu gọi điện thoại cho những người mình có thể ủy hiệp.....

Không quan hệ, hấn ta không thể thua được.

Suy nghĩ của Phó Viễn Tần Trường An bọn họ đương nhiên không quan tâm.

Cuối cùng ba Lê vẫn về nhà. Chỉ là lúc đi nhắc nhở bọn họ, khi nào phải tới nhà họ thăm hỏi, bởi vì lần này cũng không phải chính thức.

Ông không nói Tần Trường An cũng sẽ đi.

Tần Trường An cái bàn cũng chưa dọn, cời quần áo chỉ còn lại quần lót nhỏ, thần thái sáng láng đi tắm, chưa đến ba phút đã đi ra.

Rồi sau đó sung sướng ôm gối, đi vào phòng ngủ chính, đặt gối của mình lên giường..... Nghĩ nghĩ, lại cảm thấy không đúng, nhét gối vào trong tủ, chỉ kéo gối của Diệu Diệu tới giữa giường.

Mọi chuyện đã chuẩn bị, chỉ thiếu gió Đông.

Tần Trường An nhìn nhìn xung quanh, ho khan, về mặt khinh thường lấy đi động ra, mở ra một quyển tranh vẽ giáo dục, bên tai có hơi đỏ.

Hấn không thể xem loại video này, liền...

“.....”

“Trường An, anh đang xem cái gì vậy?” Khi Diệu Diệu đi vào, liền thấy Tần Trường An đang ngồi ở trên giường không biết đang xem gì, cô nhào tới từ phía sau, tò mò hỏi.

Tần Trường An giật mình, trực tiếp úp di động xuống, “Không không không có gì.”

Hắn nói sang chuyện khác, “Vừa mới không phải đang ăn táo sao, không ăn nữa à? Cảm thấy nóng không, có muốn đi tắm không?”

“Quả táo đều ăn hết rồi... Có hơi nóng.” Diệu Diệu nhìn Tần Trường An mặt đỏ tai hồng, cũng không hề dò hỏi, dù sao là thứ cô không cần biết đến... Cô lấy áo ngủ ra, “Em đi tắm, anh đi lấy gối tới đây nha.”

Tắm a...

Tần Trường An ho một tiếng, vợ mình muốn đi tắm.....

Tần Trường An mặt mày hớn hờ, nỗ lực áp xuống tiếng tim đập bùm bùm, nghiêm túc cầm lấy di động, nhìn từ đầu tới cuối.....

Nhưng mà ánh mắt căn bản không dừng ở trên màn hình di động, bay loạn xung quanh...

Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước tí tách tí tách, tựa như dòng nước theo cái gì chảy xuống...

Tần Trường An sắc mặt đỏ bừng, tám tắc hai tiếng, phẩy phẩy, giảm nhiệt độ điều hòa thêm mấy độ.

..... Quá nóng rồi.

Bình tĩnh.

Bình tĩnh.

Bình tĩnh.

Tĩnh...

Tĩnh không được.

Tần Trường An từ trên giường đi xuống, tới gần phòng tắm, dường như không có việc gì, “Vợ, có cần anh vào kỳ lưng giúp không?”

Đều là vợ mình, kỳ lưng gì đó, rất bình thường đi, bình tĩnh cái gì bình tĩnh...

Diệu Diệu chớp chớp mắt, nhìn ra bên ngoài, “Muốn nha.”

“.....”

Phịch một tiếng, cửa phòng tắm mở, hơi nước mờ mịt tràn ra ngoài.

“Đi vào nhanh lên~”

“.....”

Tần Trường An nhin không được.

—— Nửa đêm

Lúc nhanh lúc chậm, có một loại ý nhị khác...

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Rải cầu lương ở giới giải trí (xong)

Mấy ngày nay Tần Trường An cùng Diệu Diệu đều ở cạnh nhau, Tần Trường An còn viết không ít bài hát, chuẩn bị cho Diệu Diệu một sự bất ngờ, hai

người cũng chưa chú ý tới tin tức về Phó Viễn.

Cho tới khi quay tập 3, có người nhắc tới Phó Viễn mới biết được việc này.

Phó Viễn hiện tại xem như hoàn toàn hồng бет, trên mạng toàn là những tin xấu không biết từ đâu tới. Hắn là công ty quyết định từ bỏ hắn ta. Hai ngày trước còn có vài người nói đỡ, nhưng cũng không có tác dụng gì.

Hai ngày gần đây không có tin tức gì về hắn ta, có thể là biết không còn cơ hội xoay người, liền không hề giẫy giụa.

Tần Trường An nhớ tới tầm mắt hắn cảm giác được lần trước, mày kiếm hơi nâng.

Vốn dĩ hắn đang muốn điều tra người này.

Phó Viễn kỳ thật cũng không phải không muốn giẫy giụa.

Nhưng quan hệ là do hắn ta uy hiếp mà có được, không có thật tình, thấy hắn ta nghèo túng, tự nhiên cũng sẽ không có người tới đưa than ngày tuyết.

Ngại với uy hiếp miễn cưỡng có lẽ một đoạn thời gian, liền trực tiếp xuống tay.

—— Trước kia hắn ta là ngôi sao, độ chú ý không nhỏ, bọn họ không dám làm gì, nhưng bây giờ, bọn họ còn không dám làm gì sao?

Người có nhược điểm bị hắn ta nắm đều không phải là người tốt, khi hắn ta là ngôi sao, còn nổi tiếng bọn họ không thể không nhin, hiện tại đều rơi xuống loại tình trạng này bọn họ sợ cái gì.

Khi có tin của Phó Viễn, thế nhưng lại là tin sử dụng ma túy quá liều bị sốc thuốc chết.

Đương nhiên, những người đó cũng không có kết cục tốt, ai cũng không nghĩ tới, sau khi bị ma túy khống chế, hắn ta còn để lại di chúc.

Một khi hắn ta chết là có hiệu lực, một loạt bí mật bị vạch trần.

Diệu Diệu nghe nói chuyện này, còn cảm thấy rất kỳ quái.

Phó Viễn cũng coi như là nam chính trong thế giới này, từ khi làm ảnh đế, về sau nắm lấy cổ phần của công ty, cơ hồ luôn luôn thuận lợi.

Bây giờ lại ngã xuống một cách dễ dàng như vậy.

Sau khi ngẫm lại kỳ thật cũng có thể lý giải. Phó Viễn là nam chính, cho nên rất nhiều chuyện đều không có logic, trên ý nghĩa nào đó, hắn ta thành công dựa rất nhiều vào khí vận.

—— Định luật của vai chính, trước khi hắn ta trưởng thành, gặp kẻ thù sẽ không vượt trội hơn hắn ta quá nhiều, nếu không thì không để hắn ta vào mắt. Chờ sau khi hắn ta trưởng thành, kẻ thù sẽ không làm gì được hắn ta.

Hiện tại liền không giống nhau, ở giai đoạn này Phó Viễn đối mặt với tổng giám đốc Lý, có thể nói là không có sức chống cự.

Mà kết cục. Nhược điểm loại đồ vật này, khi có thể nắm chắc là một thanh lợi kiếm, nhưng khi không cầm được nữa, phản phệ đặc biệt nghiêm trọng.

Đây là sau đó, tạm thời không nói.

Diệu Diệu cũng hoàn toàn không quan tâm điều này.

Tập 3 đã bắt đầu, mọi người cũng dời lực chú ý từ Phó Viễn tới chương trình phát sóng trực tiếp.

Tập này mọi người sẽ đi Hawaii.

Sẽ cho bọn họ tiền để làm vốn, tiền vé máy bay quay về phải tự kiếm, còn việc muốn làm gì, tổ tiết mục đều mặc kệ.

Mọi người trong nháy mắt có điểm mộng bức, không biết mình có thể làm gì.

Tiểu ca vương trầm mặc hồi lâu, đột nhiên hỏi, “Có thể bán sắc không?” Cười một cái một trăm khối gì đó.

Triệu Diễm cẩn thận đánh giá cậu, làm bộ làm tịch nghiêm túc tự hỏi, “Có thể a.”

Không đợi tiểu ca vương đắc ý, cô lại thêm một câu, “Ngoại trừ cậu, mọi người đều có thể.”

Toàn bộ tổ tiết mục, chỉ có mỗi cậu đưa vẹo táo nết kéo thấp giá trị nhan sắc của cả nhóm.

Mọi người ầm ầm cười to.

Nói giỡn về nói giỡn, sau khi nói giỡn mọi người thảo luận rất nghiêm túc.

Cuối cùng có ở đầu đường hát rong, còn có mấy người góp tiền bán vòng nhỏ, đồ vật mua trực tiếp trong cửa hàng, cổ tình giá lại hơi đắt, lúc đầu căn bản không bán được.

Còn tiểu vương có chết cũng không thừa nhận giá trị nhan sắc của mình không đủ, kiên trì muốn bán sặc, đi ngang qua một người liền đuổi theo hỏi người ta, cười một cái có thể cho cậu bao nhiêu tiền.

Cổ tình vài người tiếng Anh đều không tốt lắm, lượng từ đơn thiếu thốn, lắp bắp nói không được đầy đủ, chỉ biết chỉ vào vòng tay nói this good! A? goodgood, nga nga very very good. Cơ bản râu ông nọ cắm cằm bà kia.

Người xem phát sóng trực tiếp cũng buồn cười muốn chết.

Sau đó gặp được những người trong nước đi du lịch Hawaii, nhiều người biết ở đây có người nổi tiếng bán đồ, liền sôi nổi đi tới.

Bọn họ lúc này mới kiểm đủ tiền vé máy bay.

Đang là mùa hè nên rất nóng, vài người đi mệt mỏi, chuẩn bị mua nước trái cây.

Mấy người lấy ra ít tiền lẻ bắt đầu đếm đếm, trường hợp kia có thể nói là rất đồ sộ, Đại vương còn nói với camera, anh ta đã nghèo tới nỗi mua một ly nước trái cây cũng phải tính toán tỉ mỉ.

Triệu Diễm thấy Tần Trường An hai người họ không theo kịp, bèn quay đầu nhìn, sau đó giật giật khóe miệng, Tần Trường An và Diệu Diệu đang đuổi tay so lớn nhỏ, sau đó mười ngón đan vào nhau mới đi tiếp.

..... Lại lo lắng bọn họ cô chính là kẻ ngốc!

Các fan ha ha ha cười to, “Người xem biểu tình của Diễm Diễm! emmm, có thể trong lòng đang mắng MMP.”

“Trường An cùng Diệu Diệu chậm hơn mọi người... Nhất thời nhìn không thấy liền tụt lại phía sau.jpg”

“Chi phí chung yêu đương hhhh”

“Diễm Diễm muốn hỏi, người nào so lớn nhỏ còn phải đan ngón tay vào để so a?!”

“Trường An và Diệu Diệu đó! Sửa sang lại tóc phải dùng môi sửa sang lại, so lớn nhỏ mười ngón tay đan vào nhau, cầm đồ thì cầm tay cả đời, ha ha ha chỉ có ở nhà này!”

“Đây là sự khác biệt giữa cầu và không phải cầu độc thân :D”

Chờ khi chương trình kết thúc, Diệu Diệu cùng Tần Trường An đã là CP quốc dân, fans còn nhiều hơn fans của hai người cộng lại.

Một đám mỗi ngày đào bới, một tin tức nhỏ về Tần Trường An và Diệu Diệu cũng đủ để bọn họ thét chói tai điên cuồng lúc lâu, nhiệt tình liên tục không tiêu tan.

Mỗi ngày xin bọn họ, # công khai đi mau công khai đi # đều ngọt thành như vậy các người còn không công khai?! # lão tử đều bị bệnh tiểu đường, cầu công khai! #

Đây cũng là điều người trong giới giải trí khó hiểu. —— Rất ít có CP hot như thế, còn hot nhanh như vậy.

Lúc này cho dù còn có số ít fans không chấp nhận, trong cơn sóng điên cuồng như này, cũng không có sức ảnh hưởng.

Bất quá ra ngoài dự kiến, sau khi kết thúc chương trình, Tần Trường An và Lê Diệu Diệu cũng không tiếp tục show ân ái trên Weibo.

Một ngày hai ngày ba ngày còn không sao, nhưng một hai tháng đều qua đi còn không có tiếng gió, các fan CP liền có chút sốt ruột.

Sao còn chưa công khai?! Người đâu?

Oreo gian nan đã kích, “Xem đi, ngay từ đầu liền nói có thể là lãng xê.”

“Tú cái gì ân ái, lãng xê đã kết thúc.”

Các fan CP rầm rì tỏ vẻ không tin, cái loại này nhất cử nhất động đều bị hấp dẫn, có thể là giả? Người nói chuyện có làm thất vọng lương tâm của mình không.

Chờ lại qua một đoạn thời gian, ngay cả fans CP cũng không nhảy nhót. —— yên lặng thành như vậy, không có động tĩnh gì, sẽ không phải à giả đi??

Ngay lúc này...

xx năm mừng bảy tháng bảy, Tần Trường An phát hành album

Mọi người đều chấn kinh. Bọn họ căn bản chưa từng nghe qua tin tức nào về album này, không tuyên truyền, cứ như vậy phát hành??

Khiếp sợ qua đi, người ban đầu đi mua chỉ là hướng về tên tuổi của Tần Trường An, cho đến khi mua về.....

——“A a a!”

“Diệu Diệu!”

Trong chung cư nào đó, một tiếng thét chói tai liên vang vọng cả tòa nhà. “Đây là cái gì đây cái gì?!”

Mở ra album, lộ ra là Diệu Diệu đang mỉm cười.

Bên cạnh là hai chữ ——My love

Một hàng chữ nhỏ, em làm anh nhất kiến chung tình, em là sự ngọt ngào trong quãng đời còn lại của anh.

Hai cái từ đơn này người Trung Quốc nào không hiểu.

Từ nhất kiến chung tình xuyên suốt cả album, suốt 12 bài hát, suốt 52.0 phút, còn có MV!! Mỗi một tấm ảnh đều là chụp lên Diệu Diệu!!

Sau khi nghe hết ca khúc cuối cùng, còn xuất hiện Tần Trường An! Rõ ràng là đang quỳ xuống cầu hôn!

Tổng kết chính là, album lần này kỳ thật chính là hiện trường cầu hôn của Tần Trường An! Mỗi một góc đều tràn ngập bong bóng màu hồng, mỗi một chi tiết đều ngọt ngào.

Hắn cũng dám làm thật! Giữ lại đến trăm năm sau, hắn không sợ cháu chắt chút chút nhìn thấy sao?!

Toàn thế giới đều điên rồi.

Ăn dưa quần chúng tê tâm liệt phế hết lên với Oreo: Đều như vậy ta xem ai còn dám nói bọn họ không ở bên nhau!

Oreo nuốt câu nói tuyệt đối không làm fans CP xuống cô họ, còn không phải là muốn đầu gối sao?! Cho người là được!!

A a a xứng xứng xứng! Các người xứng nhất!

Trăm năm sau, khoa học kỹ thuật đều phát triển rất nhiều rất nhiều, album được xưng là album ngược cầu được bảo tồn, nói say sưa về nó.

Thường thường còn có người nói, đôi vợ chồng kia ân ái cả đời, nhưng cũng ngược vô số người.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Rải cầu lương ở giới giải trí (phiên ngoại)

Tần Trường An và Diệu Diệu là cặp vợ chồng mẫu mực của giới giải trí.

Nhưng có một đoạn thời gian, trong giới giải trí, một chuyện lại một chuyện ngoại tình, những cặp vợ chồng mẫu mực đều bị tuôn ra nhiều chuyện.

—— Người mấy ngày hôm trước khi lên chương trình còn lão Hồ nhà ta như thế nào lão Hồ nhà ta như thế nào, phát hiện chồng mình nắm tay người mẫu ở Thái Lan, tay đã chui vào trong quần áo.

—— Ảnh để nói ở nhà tất cả đều do vợ làm chủ, bị tuôn ra ảnh chụp ở hộp đêm, ảnh chụp tư thế khó coi, nhân thiết người chồng tốt đều tan vỡ.

—— Người vợ tốt, nói chồng mình tốt như thế nào như thế nào, ban đêm đi vào phòng của nam diễn viên cùng đoàn phim cả đêm chưa ra.....

Ăn dưa quần chúng sôi nổi mộng bức.

Mấy đôi này trước kia đều là những cặp vợ chồng mẫu mực, tú ân ái tú lợi hại nhất, bọn họ đã từng bình luận dưới Weibo của họ là tin tưởng tình yêu thêm lần nữa, nói nếu về sau nữa kia của mình được như thế thì tốt rồi.

Hiện tại ra loại chuyện này.....

Mọi người đều có chút hoài nghi nhân sinh, bọn họ biết đến tất cả đều chính xác sao?

Những cặp vợ chồng mẫu mực trong giới giải trí, có phải thật sự mẫu mực không?

Còn có người nói, ân ái đều là giả, đàn ông không quản được nửa dưới của bản thân, khi kết hôn yêu nhau cỡ nào, mấy năm qua đi cũng biến thành như vậy..... Trên thế giới này thật sự có tình yêu cả đời?

Nhiều người sôi nổi like, không tự giác, quan điểm về tình yêu không tự chủ được mà bị quan.

Dưới sự hoài nghi, liền có người không khống chế được dời ánh mắt tới Trường An và Diệu Diệu.

Sau khi Tần Trường An và Lê Diệu Diệu ở bên nhau, có vài người vẫn không tin hai người đang ghét nhau như chó với mèo, chỉ ở cùng nhau mấy ngày thay đổi.

Cảm giác nhất định có mờ ám—— nói không chừng ngay từ đầu bọn họ đã ở bên nhau, chỉ là không biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Người đồng ý với quan điểm này cũng không ít.

Căn cứ vào quan điểm này, những người đó xem tất cả chương trình hai người tham gia lại một lần, cuối cùng không tìm ra được gì, cũng chỉ tin tưởng là bọn họ giấu quá tốt.

Giết nhau nhiều năm như vậy, trong một lần gặp lại lại đột nhiên “Nhất kiến chung tình” cũng quá ly kỳ.

Các fan phổ biến đều tin tưởng quan điểm này.

Hiện tại ra loại chuyện này, các fan không khỏi nghĩ, nếu bọn họ điều tra ra chính là chân tướng, mấy năm kia bọn họ không có giao thoa, như vậy..... chuyện yêu nhau trong một ngày.....

Có thể từ đầu tới cuối đều là do sắp xếp? Có thể từ đầu tới cuối đều không yêu nhau hay không?

Còn lợi ích, nhìn xem sau khi thành CP, fans tăng lên bao nhiêu là biết.

Lui một bước nói, hiện tại đã qua mấy năm, hai người bọn họ đã sớm chia tay?

Sự nghi ngờ liên tục, đã có fans tìm ra một cái video, nhìn cái video kia xong mọi người hoàn toàn không nghi ngờ tình yêu, các cô chỉ cảm thấy bị câu lương nhiều muốn khóc.

Về sau ai nghi ngờ tình cảm của bọn họ người đó chính là heo!

Đương nhiên, trước khi khóc, còn muốn khắc sâu máng idol nhà mình! Ngay cả con trai mình cũng không buông tha!

..... Đó là video của một người nước ngoài tình cờ quay được.

Lúc ấy, Tần Trường An cùng Diệu Diệu tựa hồ đang nghỉ phép.

Ở bờ cát nào đó.

Dưới chiếc dù màu xanh.

“Lâu đài còn phải có một cái bể bơi, ba ba có thể dạy con bơi lội.”

Diệu Diệu đang cùng một đứa trẻ tầm năm sáu tuổi đầu chạm trán ngồi xổm trên bờ cát, tay nhỏ trắng vun cát lại với nhau, trên mặt cát đã xuất hiện một tòa lâu đài thô sơ.

Đứa trẻ bên cạnh mặc quần yếm, hự hự quỳ rạp trên cát vận chuyển cát tới, chớp chớp đôi mắt đen láy, “Còn có chuồng ngựa!”

Nga một tiếng, Diệu Diệu cũng nghĩ ra, vài ngày trước Trường An vừa mua cho bé một con ngựa nhỏ, bé đi tới chỗ nào cũng nhớ.

Diệu Diệu lại xây một cái chuồng ngựa nhỏ, đặt ở gần lâu đài, nhìn...

Nhìn không được hơi hơi đắc ý, Diệu Diệu giới quá.

Bé trai bên cạnh lại không chú ý tới, chỉ có chút lo lắng ngồi xổm trước lâu đài, “Ma ma, lâu đài sắp sụp rồi sao?”

Diệu Diệu nghĩ nghĩ, khẳng định lắc đầu, “Sẽ không...”

Trường An vẫn luôn nói Diệu Diệu giỏi nhất, lâu đài Diệu Diệu xây sao có thể sụp?

Cảnh tượng này rất là ảm áp, một lớn một nhỏ hai người đều xinh đẹp tinh xảo, người tới tới lui lui đi qua bờ cát, đều nhìn không được ngó về phía này.

“Nga, thượng đế, hai thiên sứ nhỏ!” Một người đàn ông mắt xanh nhìn không được cảm thán, hắn ta chuyển màn hình qua, che lại ngực, “Ta cảm thấy ta rơi vào bẽ bỉnh!”

Các fan đều spam ha ha ha, mắt xanh nhìn xung quanh, xác nhận xung quanh hai người họ không có ai, sửa sang lại đầu tóc, đi qua.

Hắc, này nhất định là duyên phận thượng đế ban cho.

Khi Tần Trường An trở về liền thấy cảnh tượng này, một người đàn ông mắt xanh đang cười sáng lạn, nói gì đó với vợ mình.

..... Áo sơ mi còn cởi hai nút, vừa nhìn là biết không phải người tốt!

Còn mẹ nó giờ di động chụp lên?!

..... Muốn lên trời luôn sao?!

Tần Trường An nheo mắt, hoàn toàn đã quên vừa nãy mình còn muốn cởi hết... Đi về phía bên kia.

Mắt xanh đang say mê trong duyên phận của mình, chuẩn bị lại nói gì đó, lại cảm thấu sau lưng lạnh lẽo, có một đôi tay vỗ lên bờ vai của hắn ta...

“.....”

Mắt xanh xoay người, liền thấy một cái tóc đen nam nhân lộ ra hai viên hàm răng trắng, phảng phất tưởng đem cổ hắn một ngụm cắn đứt, “Người tưởng cùng thê tử của ta nói cái gì?”

Mắt xanh không tự giác rụt rụt cổ, cảm giác người anh em này muốn giết hắn, di động đều thiếu chút nữa quăng ngã... oh không, vợ?

Mắt xanh lấy lại tinh thần, nhìn về phía Diệu Diệu và đứa bé kia, thẳng nhóc nghĩ nghĩ, đôi tay ôm đùi Tần Trường An, “Ba ba?”

“.....”

Mắt xanh về mặt uể oải che ngực.

Oh thượng đế, hắn ta có lẽ thất tình rồi.

Mắt xanh thất tình, vẫn không muốn rời đi, đưa lưng về phía gia đình Diệu Diệu hoài niệm mối tình đầu của mình

Tần Trường An trừng mắt nhìn bên kia, đưa nước trái cây vừa mua về cho Tần Trí, nhéo mắt Diệu Diệu mắt, “Lại thêm một bông hoa đào.”

Hắn vừa nói vừa ngồi xuống, thuận tay ôm lấy eo Diệu Diệu ôm người vào trong ngực.

..... Hắn chỉ đi mua nước cho con trai nhà mình mà thôi.....

Diệu Diệu ôm lấy cổ hắn, “Hoa đào ở đâu nha, sao Diệu Diệu lại không phát hiện?”

Tần Trường An chỉ chỉ người đàn ông kia, thay đổi một tư thế thoải mái, cầm ống hút vào ly nước trái cây, mới đưa tới cho cô, “Kia không phải?!”

Diệu Diệu pi một tiếng hôn hắn, rất nghiêm túc, “Nơi nào? Trong mắt Diệu Diệu chỉ có Trường An.”

“.....” Tần Trường An cảm thấy mình lại bị đút một viên đạn bọc đường.

Sự ghen tuông bé nhỏ không đáng kể kia biến mất, cười rộ lên, cũng hôn cô, “... Uống đi.”

Ai, vợ mìn mỗi ngày đều lời ngon tiếng ngọt.

Diệu Diệu cầm ly nước trái cây, uống hai ngụm, vẫy tay với đứa bé đang ôm trái dừa bên kia.

Cậu bé thuần thực vừa uống nước dừa vừa đếm tới năm, sau đó, ngẩng đầu, liền nhìn thấu ba ba đã trở lại bình thường, mẹ đang bầy tay với bé, vì thế thuần thực ôm trái dừa đi tới.

Bé ngậm thở dài, thời gian ba ba biến sắc mặt lại nhanh, thật mất mặt nha.

Tần Trường An cũng không biết con trai mình đang nói xấu mình, ôm hai bảo bối vào trong lòng, liền cúi đầu nhìn về phía lâu đài của hai người...

“...Còn muốn xây cái gì?”

Sau khi uống no, bé hơi rối rắm, quơ quơ trái dừa, chỉ có thể ôm, “Còn có ngựa nhỏ..... Ba ba biết làm sao?”

Ngựa nhỏ mẹ còn chưa kịp làm.

Tần Trường An ha hả hai tiếng, xắn tay áo, “Mang cát tới cho ba.”

Làm bé xem sự lợi hại của hấn.

Năm đó hấn xây không ít cho vợ.

“Mẹ cũng muốn đi mang cát tới!”

Diệu Diệu cũng không ngồi trên đùi hấn, vội vàng uống mấy ngụm nước, đưa phần dư lại cho Tần Trường An, hàm hàm hồ hồ hôn hôn hấn, “Uống không hết, anh uống giúp em~”

Tần Trường An bị cô làm nũng, trong lòng mềm thành một bãi nước, không nói hai lời, hai ba ngụm đã uống hết, “Anh uống anh uống.”

Một lớn một nhỏ mang cát tới, ngồi xõm bên cạnh hấn, sùng bái nhìn Tần Trường An, làm hấn không nhịn được muốn cười, động tác càng nhanh.

Một cái lâu đài to xuất hiện trên bờ cát, tinh xảo tuyệt luân.

Hấn nhìn hai người bên cạnh, “Thế nào?”

Trong ánh mắt bé đều là ngôi sao, “Ba ba thật giỏi!”

“Đó là.” Tần Trường An đê đê đầu thẳng bé, khoe môi giờ lên, “Cũng không nhìn xem ba con là ai.”

Diệu Diệu thích cái này, hấn sao có thể sẽ không biết!

Được con trai nhà mình sùng bái, Tần Trường An lại tiến đến bên tai Diệu Diệu, “Vợ ơi, anh làm thế nào?”

Có tiến bộ không?

Diệu Diệu còn chưa trả lời, bạn nhỏ Tần Trí nghe thấy, nâng lên đầu nhỏ, “Đẹp hơn lâu đài của mẹ!”

Diệu Diệu không vui, “Mới không phải, lâu đài của mẹ đẹp như của Trường An!”

Trước kia Trường An còn nói, cô làm so với hấn khá hơn nhiều..... Liên tính lần này thất thủ, nhiều nhất cũng là ngang hàng!

Bạn nhỏ Tần Trí có chút rối rắm, “Nhưng con cảm thấy của ba ba đẹp.”

Lâu đài của mẹ đều nghiêng ngã! Ở tại bên trong sẽ bị sụp!

Diệu Diệu tin tưởng vững chắc Trường An sẽ không lừa cô, Diệu Diệu giỏi nhất đáng yêu nhất.

Bé xin giúp đỡ nhìn về phía ba ba.

Ba Tần đôi mắt đã bỏ thêm quá nhiều tầng lự kính, nhìn thế nào vẫn cảm thấy lâu đài nhỏ xiêu xiêu vẹo vẹo kia đáng yêu kỳ cục, đẹp hơn của hấn rất nhiều.

“Con trai, do con còn nhỏ, thẩm mỹ còn chưa đủ chính xác.”

Hấn lời lẽ chính đáng, phát ra từ nội tâm, “Lâu đài của mẹ con mới là đẹp nhất.”

Xem đi.

Tần Trường An không khống chế được mà cười, lự kính lại dày một tầng, ôm người, “Con xem, đáng yêu như mẹ của con vậy.”

Bé có chút mờ mịt, rối rắm đánh giá giữa hai cái lâu đài, “Thật, thật vậy chăng?”

.....QWQ thẩm mỹ của người trưởng thành thật là kỳ quái.

Tác giả có lời muốn nói:

Người trưởng thành: Không không không chúng ta không kỳ quái!

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Rải cầu lương trong trường học (1)

Vai chính trong thế giới này là Trần Thần Hi, người phụ nữ đã 36 tuổi, trải qua chuyện gì đó trọng sinh quay lại năm 6 tuổi, sau đó phát hiện bạn cùng lớp nhà trẻ với mình là nam thần của cô ta.

Hóa ra mình và nam thần còn có duyên phận này!

Sau đó bèn làm nũng ba mẹ mua phòng ngay bên cạnh nhà nam thần, đổi đi Diệu Diệu vốn nên mua căn nhà đó, thành thanh mai trúc mã với nam thần, khu này về sau là khu của người giàu, tắc đất tắc vàng.....

Cuối cùng thành công gả cho nam thần tổng tài.

Diệu Diệu chính là Diệu Diệu bị đổi trong cốt truyện, nhà của cô không trong tiểu khu đó, chỉ là nhà bên cạnh biến thành nhà đối diện Tàn Trường An mà thôi.

Nhất Thống thực kỳ diệu thay đổi thái độ, thúc giục Diệu Diệu, “Ký chủ ký chủ, cô đi tìm Tàn Trường An nhanh a! Đừng để cho Trần Thần Hi cướp đi!”

Một cô bé có chút trẻ con đang ngồi trong cái ô tô nhỏ, tinh xảo như búp bê Tây Dương, ô tô nhỏ đô đô đô đi chậm, không hiểu chớp chớp mắt, rưng một cái răng cửa nói,

“Oa vì sao muốn đi tìm Tàn Trường An a?”

Diệu Diệu kỳ quái, cô độ kiếp chỉ cần không làm chuyện gì sai trái là được a!

Nhất Thống há miệng thở dốc, vẫn không nói nữa. Nó không dám nói đây là nhiệm vụ a, chỉ có thể xúi giục, “Nhưng Trần Thần Hi kia chiếm vị trí của cô a, cô không muốn lấy lại?”

Tay nhỏ mập mạp của Diệu Diệu chuyển tay lái, xe nhỏ đi vòng quanh biệt thự, còn phát ra tiếng vang đô đô đô “Không lấy không lấy.”

Cô lại không có nhiệm vụ, chơi xe con nhiều vui về nhà, sao lại phải đi ra ngoài!

Hệ thống số 001 cảm thấy mình không biết nên nói gì.

Kế tiếp nên khuyên như thế nào?

...Ký chủ là cùng nó có thù oán đi?

Hai thế giới trước, nó không muốn cô yêu đương, cô lại yêu đương sung sướng, bây giờ nó vừa quay lại chủ hệ thống một lần, bị tổng hệ thống Yêu giới mắng một trận..... Phải để cô yêu đương, mẹ nó cô lại không có hứng thú.....

Có phải đang đùa nó không hả?!

Nhất Thống tiếp tục khuyên cô, “Vậy cô không muốn đi xem người trọng sinh kia sao? Trần Thần Hi kia đã hơn 30 tuổi, già vờ làm đứa trẻ 6 tuổi...”

“Không muốn.” Diệu Diệu chớp chớp lông mi, đô đô miệng, giọng nói mang theo mùi sữa, “Nhất Thống, mi thật dong dài a.”

Cô cũng đã thật nhiều tuổi nha. Cô tìm tìm công năng của hệ thống, dừng xe ô tô nhỏ, kéo đen.

Nhất Thống sắp bị kéo đen trừng lớn mắt, không dám tin tưởng, chửi bậy! “MMP!”

Sau đó phải chìm vào trong bóng tối.

Nó quả thực muốn nổ mạnh, con mèo rác rưởi này có biết nó là ai không hả?! Nhất Thống nó tung hoành nhiều năm như vậy, lần đầu bị kéo đen nhiều như vậy!! Một lần còn chưa tính, thế nhưng liên tục ba lần!!!

Không phải nói cô bé ba tuổi ngây thơ đáng yêu sao? Vì sao ký chủ của nó lại làm thế?!

Nhất Thống ở trong phòng tối dựng lông, Diệu Diệu bên ngoài lại không cảm giác được chút nào.

Cô chơi rất vui vẻ, lại bị người phụ nữ đứng trong sân ôm xuống, vừa hôn hôn vừa đi vào bên trong “Ai nha bảo bối giỏi quá! Chạy xe thật giỏi!”

Diệu Diệu vỗ vỗ tay, được một tắc lại muốn tiến một thước, ôm lấy cổ mẹ làm nũng, “Vậy cho Diệu Diệu ăn kẹo được không nha?”

“Không được!” Mẹ Lê cười cười, dỗ cô, “Lại ăn kẹo sẽ sâu răng, sẽ có sâu cắn bảo bối nga.”

Còn được một tắc lại muốn tiến một thước...

Diệu Diệu không cam lòng, “Sẽ không, mẹ, cho con ăn đi!”

“Không được nga...”

Giọng nói làm nũng của nữ hài cùng với giọng nói của mẹ Lê phát ra cùng một lúc.

Trên tầng nhà đối diện, một cậu bé thấy cô bé ngồi trên xe ô tô bị ôm đi, vội vàng chạy xuống.....

Hai người đang ngồi trên ghế sofa là mẹ Tần và một cô bé nhìn qua, “Trường An, con đi...” Đâu?

“Tần ca ca...”

Lời nói còn chưa kịp nói xong, cậu bé cũng đã chạy ra ngoài.

Mặc áo lông hồng nhạt áo cùng với váy nhỏ, cô bé chớp chớp mắt, “Di ơi, Tần ca ca đi đâu vậy?”

Mẹ Tần ngồi ở một bên cũng không để ý, kéo cô ta qua, đưa cho cô ta một quả táo, “Mặc kệ nó, Tần ca ca liền thích chạy loạn, Thần Hi ngoan tới ăn táo nào.”

Nói xong liền ngẩng đầu nói với mẹ Trần “Vẫn là con gái ngoan hơn, hai đứa con trai quá nghịch, đi chơi không biết đường về nhà.”

Mẹ Trần cũng cười, “Nào có, Trường An và Lạc Dương đều rất ngoan, bộ dáng thân sĩ kia của Trường An, tôi còn hận không thể ôm về làm con trai mình.”

Mẹ Tần ôn Trần Thần Hi vào trong lòng ngực, khách sáo, “Vừa lúc cho tôi Thần Hi nhà chị.”

Phòng khách hai người lớn một đứa bé đều cười.

Lê gia cũng không đóng cửa, Tần Trường An chui vào rất dễ dàng, lay cửa sổ, nghe thấy giọng nói trẻ con đang làm nũng của cô bé, “Mẹ, cho con ăn kẹo được không...”

“Chỉ một cái...”

“Mẹ ơi, được không nha? Diệu Diệu yêu mẹ nhất ~”

“Mẹ mẹ mẹ mẹ...”

Bé trai ngồi bên ngoài chớp chớp mắt, đột nhiên quay đầu chạy về nhà mình, lấy hai viên kẹo từ trong cái hộp nhỏ của mình ra, nghĩ nghĩ, lại cảm thấy không đủ, khuôn mặt nhỏ nghiêm túc, mở phòng khác ra lén lút đi vào.....

Buổi chiều.

Diệu Diệu được tắm rửa thơm ngào ngạt, thay một bộ váy mới, nhưng vẫn không được ăn kẹo, bị dời đi lực chú ý, ngồi xổm trong hoa viên ngắm hoa.

Liền nghe thấy giọng nói của bé trai ở góc tường, “Hắc, ăn kẹo không?”

Ư Ư: Đm vừa nghe là biết lưu manh giả danh tri thức:))

Diệu Diệu quay đầu nhìn, liếc mắt một cái liền thấy..... Cái tay được nâng lên cao, trên tay toàn là kẹo, nhiều đến nỗi cảm không hết.

“Ăn!” Đôi mắt Diệu Diệu đều dính chặt ở đó, nhưng lại có chút rối rắm, “Nhưng mà mẹ không cho em ăn... đồ của người lạ, anh là ai nha?”

Tần Trường An quơ quơ kẹo, nuốt nuốt nước miếng, “Anh cho em hết số kẹo này, em làm vợ anh được không?”

Hắn bóc vỏ kẹo, dụ dỗ, “Em làm vợ anh, thì không phải người xa lạ.”

Diệu Diệu rối rắm tự hỏi một chút vấn đề này, cuối cùng bị kẹo chinh phục, “Được, Diệu Diệu muốn!”

Tần Trường An vừa lòng nheo mắt, “Tới, há mồm”

“A ——”

Nhìn vợ mình ăn kẹo quai hàm căng phồng, Tần Trường An nhìn nhìn xung quanh, đột nhiên thom cô một cái.

Ngao ngao, thật đáng yêu!

Cùng lúc đó.

Tần gia.

Ra ngoài chơi với bảo mẫu, tiểu mập mập lăn toàn thân đều là tro bụi đã trở lại.

Mẹ Tần vừa nhìn toàn thân bụi bẩn liền tức giận, “Tần Lạc Dương! Con lại lăn lộn ở đâu về?!”

“Đừng nóng giận.” Mẹ Trần Thần Hi vội vàng khuyên nhủ, “Trẻ con mà.”

“Mẹ Thần Hi đừng khuyên! Chính là nên đánh một trận!”

“.....” Tần Lạc Dương mới mặc kệ đâu.

Cả người tròn như cục bột béo hự hự chui vào dưới gầm giường nhỏ của mình, gian nan lấy ra một cái hộp được giấu kín, mở nắp ra.....

“.....”

Tần Lạc Dương sợ ngây người, thật lâu sau, đột nhiên đặt mông ngồi dưới đất, oa một tiếng khóc tê tâm liệt phế.

Kẹo của cậu đâu?!!

Ư Ư: Bé tí tuổi đầu đã biết cắp đồ của thằng em cho gái

 ^ ✨

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Rải cầu lương trong trường học (2)

Nhà Diệu Diệu.

Tần Trường An vốn muốn thom thom cô, nhưng đã quên hẳn còn cách cô một hàng rào sắt.....

Bé trai ngăn người, xấu hổ buồn bực dùng chân đá vào hàng rào.

Sau đó nhìn xung quanh, phát hiện không có người, bèn đi vào, dùng một chút lực, mặt nghẹn đỏ bừng, bé Diệu Diệu lên.

Diệu Diệu không thoải mái ngẩng đầu, “Làm... gì vậy?”

Tần Trường An lung lay trộm cô vợ nhỏ đi, “Xuyt, đừng nói chuyện, anh bế em về nhà.”

Trộm vợ về nhà trước rồi lại thom! Hừ, đến lúc đó muốn thom bao lâu cũng được ~

Diệu Diệu nói hăm hăm hồ hồ, không vui muốn xuống dưới, “Nơi này là nhà của Diệu Diệu.”

Mẹ không cho Diệu Diệu đi ra ngoài chơi.

Mới không phải, cô là vợ hắn thì đã là người của hắn... Tần Trường An vội vàng ôm chặt, trông mắt xoay chuyển, vẻ mặt nghiêm túc, “Anh muốn ôm em đi ăn kẹo! Em xem, nhà anh ở ngay đối diện!”

Hai nhà chỉ cách một con đường, từ nơi này là có thể rõ ràng nhìn thấy đối diện.

"không nên đi tới chỗ mẹ không nhìn thấy..."

Diệu Diệu đối diện, nuốt nước miếng, nơi đó có thể thấy được... Không phải không nghe lời mẹ, Diệu Diệu xoay người, không động đậy nữa, ôm lấy cổ hắn, “Đi Diệu Diệu sẽ có kẹo ăn sao?”

“Đương nhiên.” Mặt Tần Trường An sáng ngời, nghiêm túc giơ tay lên thề, “Anh là chồng của em, tuyệt đối sẽ đối xử tốt với em, kẹo của anh đều cho em.”

Đôi mắt Diệu Diệu sắp híp thành một đường thẳng, ngoan ngoãn hôn vào má hấn, “Chồng!”

Vừa cười là lộ ra hàm răng thiếu răng cửa, đáng yêu kỳ cục.

Mặt Tần Trường An nháy mắt liên đo, gặm má cô.

..... Ngô, cuối cùng cũng được thơm!

Thật mềm!

Còn có mùi sữa!

Diệu Diệu ngẩn người, sờ sờ mặt mình, chớp chớp mắt, đột nhiên oa một tiếng khóc.

Vừa khóc vừa nhờ phải nuốt nước bọt, không để kẹo chảy ra ngoài.

Tần Trường An hoảng hốt, “Làm sao vậy làm sao vậy?”

Diệu Diệu vuốt mặt mình, thút tha thút thít, giãy giụa muốn xuống dưới, “Anh cắn Diệu Diệu! Anh hừ lắm! Không muốn anh ôm!”

Trên mặt cô, một hàng hồng hồng dấu răng lộ ra.

Tần Trường An tròn mắt há mồm nhìn dấu răng kia, rụt rụt cổ, vội vàng dỗ dành, “Không phải vậy, chồng rất thích Diệu Diệu!”

Hắn chân tay luống cuống nói, “Thật sự, bằng không Diệu Diệu cắn lại.”

Trong phòng, mẹ Lê nghe thấy tiếng Diệu Diệu khóc, “Diệu Diệu?”

Tần Trường An giật mình, sắc mặt banh găt gao, cũng không rảnh giải thích, lại nhét một viên kẹo vào trong miệng Diệu Diệu, chạy về nhà nhanh như gió.

Vì thế khi mẹ Lê cầm sữa bột vừa pha xong đi ra, liền thấy ngoài cửa, một bé trai ôm con gái mình, vô cùng lo lắng một chân thấp một chân cao chạy sang nhà đối diện, “Đóng cửa đóng cửa!”

—— Còn bị rơi một chiếc giày.

Mẹ Lê hơi sùng sốt, chỉ trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng, phịch một tiếng đóng cửa lại.

Chỉ còn lại một chiếc giày ở giữa đường.

Mẹ Lê: “.....”

..... Chuyện gì vậy?!

Chớp chớp mắt mới phản ứng lại, không phải, đứa bé kia là trộm a! Còn trộm Diệu Diệu đi?!

Tần Trường An thở hỏn hển vào cửa, phịch một tiếng đóng lại cửa phòng mới nhẹ nhàng thở ra.

Mẹ Tần: “.....”

Mẹ Trần: “.....”

Trần Thần Hi: “.....”

Ba người thấy Tần Trường An ôm một cô bé chạy vào phòng như một con gió, cô bé kia tầm ba bốn tuổi, so với hấn thấp không bao nhiêu, hấn một đầu đồ đây mô hôi, cô bé kia lại ngoan ngoãn ngồi trong lòng hấn, bị ôm cũng không giãy giụa, đôi mắt linh động, ngoan ngoãn ăn kẹo trong miệng.

Nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu.

Ngay cả mẹ Tần cũng muốn đi xoa bóp, nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là tại sao lại ôm một cô bé về nhà???

Ba người đều ngốc, đây là chơi cái gì?

Thật lâu sau, mẹ Tần mới phản ứng lại, sư tử hống, “Tần Trường An! Con làm gì rồi?!”

Tần Trường An mới không rảnh phản ứng mẹ hắn, rằng rắc một tiếng khóa cửa phòng, thấy ba người đều nhìn hắn, hơi banh mặt, phi thường nghiêm túc cảnh cáo, “Ai tới cũng không được mở cửa! Tuyệt đối không thể mở cửa!”

Nói xong hắn đã ôm cô bé kia, lung lay đi lên tầng.

Nơi này vẫn không an toàn!

Hắn biết có đại ma vương muốn cướp vợ hắn! Hắn sẽ không trả lại đâu!

Mẹ Tần: “.....”

“Tần Trường An con giỏi lắm!”

“Con ôm cô bé này từ đâu tới thì ôm trả lại ngay!” Mẹ cô bé sẽ sốt ruột!

Tần Trường An rầm rầm chạy lên tầng, chuẩn bị giấu cô đi, hắn nhăn mày, sau đó còn phải khóa cửa.

Lông mày mẹ Tần đã dựng lên, vén tay áo, đang chuẩn bị nói, liền nghe thấy chuông cửa vang lên.

Mẹ Tần cứng đờ, mở cửa ra.

Ngoài cửa, một người phụ nữ xinh đẹp cầm một cái bình sữa đứng ở bậc thang, ách, trong tay còn có một chiếc giày, “... Chào chị, xin hỏi bé trai vừa chạy vào trong đây... có phải đang ôm một cô bé không?”

Trong lòng mẹ Tần đã có dự cảm, “Chị là?”

Quả nhiên, người kia mở miệng, “Tôi là mẹ của con bé.”

..... Đây liền xấu hổ.

Mẹ Tần cười xấu hổ, vội vàng mời người vào nhà, “Thật là ngượng ngùng a, con trai tôi không hiểu chuyện...”

Mẹ Lê khiêm tốn, “Không sao không sao, đều là hàng xóm, nhà tôi ở ngay đối diện, Diệu Diệu có thể có bạn tôi còn vui mừng đâu, có thể là con trai chị muốn chơi với Diệu Diệu, nhưng mà hơi nóng này...”

Hơi do dự, đưa giày qua, “Cái này...”

“Ha ha, ha ha ha.”

Mẹ Tần quả thực muốn hôn mê, xấu hổ cười, tìm đường chết a Tần Trường An! Con mẹ nó đều làm cái gì? Còn có thể làm rơi cả giày!!

Mặt mẹ Tần hơi nóng, cũng không biết mình nói gì nữa, “Diệu Diệu a, hóa ra cô bé tên là Diệu Diệu, tên này dễ nghe... Mời vào mời vào...”

Mẹ Lê đang muốn hỏi, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu của cô bé ngồi trên sofa, giọng nói có chút bén nhọn, “Diệu Diệu?!”

“Lê Diệu Diệu?!” Trên mặt Trần Thần Hi hiện lên sự khiếp sợ, chột dạ, kinh hoàng cùng sự bài xích mà mình không biết.

Ba người mẹ đều nhìn qua.

Mẹ Lê có chút nghi hoặc cười nói, “Làm sao vậy, cháu biết Diệu Diệu?”

Trần Thần Hi vội vàng lắc đầu, không tự giác lui về phía sau một bước, “Không, không biết.”

Tại sao Lê Diệu Diệu lại được Tần Trường An ôm về đây?!

Sao lại thế này? Không phải cô ta đã bảo ba mẹ mua căn nhà bên cạnh nhà Trường An rồi sao?

Cô ta mới là thanh mai trúc mã với nam thần a?!

Tuy rằng đời trước nam thần gọi là Tần Châu, không biết đời này vì sao sẽ sửa lại thành Tần Trường An...

Cô ta có chút kinh hoàng (kinh ngạc + hoảng sợ), chẳng lẽ trọng sinh một lần cô ta không thể thay đổi điều gì sao??!

Không, sẽ không, cô ta đã đổi được vị trí căn nhà, mẹ cũng đã từ chức, sẽ không xảy ra chuyện vì nhà máy... Còn có, người làm mẹ Tần thích cũng là cô ta, tất cả đã thay đổi.....

Trần Thần Hi làm bản thân bình tĩnh lại, liền phát hiện mình thất thần có hơi lâu, rung mình, liền bật cười, ngọt ngào nói, “Chính là tối hôm qua mơ thấy ác mộng nhìn thấy tên này, thật kì quái liền gặp được!”

Tươi cười sáng lạn, thiên chân chớp chớp mắt, “Tên này nghe rất hay a!”

Có đôi khi trong mắt người lớn, chỉ vì những lý do kỳ quái mà trẻ con có thể kinh ngạc hay sợ hãi.

Ngoại trừ mẹ Lê thấy chuyện này liên quan tới con gái mình nên cảm thấy không đúng lắm, mẹ Tần và mẹ Trần đều tiếp nhận cái lý do này.

Mẹ Trần còn cười mắng hai câu, chọc cái trán của cô ta, “Nhát gan như vậy còn muốn ngủ một mình?!”

Trần Thần Hi ôm chân mẹ mình, “Con thích vậy.”

Cô ta cần không gian riêng của mình a...

Vài người cười rộ lên, mẹ Tần và mẹ Lê cũng không còn cảm thấy xấu hổ, hai người liếc nhìn nhau một cái, nhin không được nở nụ cười.

Mẹ Lê sau khi cười xong, trêu ghẹo nói, “Chân con trai cậu thật dài a, về sau nhất định là một soái ca chân dài. Minh chỉ vào trong nhà pha sữa bột, lúc đi ra con gái đã không thấy tăm hơi.”

Mẹ Tần ném giày vào trong góc, ngấm lại cảnh tượng kia cũng buồn cười, tức giận chỉ chỉ giày, “Có thể không nhanh sao? Giày đều rớt.”

Mẹ Tần cũng là người thông minh, nhìn sữa bột vừa pha xong, đại khái đoán được lý do vì sao. Dẫn mẹ Lê lên tầng, “Được rồi, tớ mang cậu đi tìm nó, đừng chậm trễ thời gian uống sữa.”

Phóng chừng là con của mình coi trọng cô bé kia, thừa dịp mẹ người ta đi pha sữa bột, bèn trộm người mang về...

Cô bé cũng thật là đáng yêu.

Hmmm, mẹ Tần cũng hơi muốn trộm.

Mẹ Trần cũng có ánh mắt, thấy tình huống như vậy liền về nhà.

Mẹ Tần cũng không giữ người ở lại.

Trần Thần Hi tuy rằng không muốn đi, nhưng cũng không có lý do gì, chỉ có thể không tình nguyện trở về nhà, dọc theo đường đi lo lắng đề phòng Lê Diệu Diệu.

Tầng hai.

Cửa phòng Tần Trường An gập gao đóng lại, thử vặn tay cầm, bên trong còn khóa lại.

Mẹ Tần đỡ trán, tưởng khóa cửa lại là người ta không biết có một cô bé trong đấy a? Dưới ánh mắt buồn cười của mẹ Lê, mẹ Tần bắt đầu gõ cửa, “Tần Trường An! Đi ra ngoài!”

Tần Trường An dùng chân bực cô kín mít ôm vào trong ngực, khuôn mặt nghiêm túc, “Không.”

Mẹ Tần: “Có ra không? Đừng để mẹ phải lấy chìa khóa! Mau mang Diệu Diệu ra đây!”

Thấy hần không nói gì, lại bỏ thêm một câu, “Nhanh lên, Diệu Diệu đói bụng, còn phải uống sữa bột đâu!”

Diệu Diệu ngô một tiếng, “Sữa! Sữa!”

“Diệu Diệu?”

Mẹ Tần, “Chính là cô bé con ôm về.”

“Đi ra nhanh lên, Diệu Diệu còn nhỏ, không uống sữa sẽ đói.”

Mới không phải cô bé, rõ ràng là vợ của hần!

Vợ là người có thể ôm ngủ, khác biệt rất lớn đó.

Tần Trường An dùng một chút, không tình nguyện nói, “Vậy mẹ phải bảo đảm Diệu Diệu là của con, không cho ôm đi.”

Mẹ Tần: “.....”

Mẹ Tần nhìn mẹ Lê phía sau, cảm thấy cực kỳ mất mặt, nổi giận, “Dựa vào cái gì là của con?! Nghĩ hay lắm!”

Tần Trường An cũng giận, “Con đừng kẻo đổi lấy! Là của con!”

Vợ của hắn! Ai cũng đừng nghĩ cướp đi!

Mẹ Tần: “Tần Trường An đừng vô cớ gây rối, mau mang Diệu Diệu ra đây!”

Tần Trường An rống giận, “Không!”

Hắn trộm vợ bằng bản lĩnh, tại sao lại phải trả lại?!

Ư Ư: Đọc xong chỉ cảm thấy bất lực

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Rải cầu lương trong trường học (3)

Thằng nhóc này còn muốn lên trời chắc?!

Mẹ Tần cảm thấy mặt hơi đau, mình tạo nghiệt gì mà lại sinh ra một thằng con như vậy?

Mẹ Tần nghiêng răng, “Chờ, mẹ đi lấy chìa khóa tới.”

Tần Trường An banh mặt ôm Diệu Diệu không buông, nghĩ nghĩ, hự hự kéo cái bàn qua ngăn ở cửa.

Vỗ vỗ tay. Sẽ không mở ra được.

Sau đó ôm lấy Diệu Diệu, thật cẩn thận hôn hôn, dụ dỗ, “Vợ ơi em ngoan nha, chúng ta không đi ra ngoài đó.”

Diệu Diệu ăn kẹo cũng không cảm thấy đói, thấy trong quần áo hắn còn rất nhiều kẹo, say mê chớp chớp mắt to, tỏ vẻ đồng ý.

—— Mẹ không cho Diệu Diệu ăn kẹo, cô ăn hết lại đi ra ngoài uống sữa.

Tần Trường An bị manh đến nỗi trái tim run rẩy, nhìn không được lại hôn cô.

Chịu không nổi, sao vợ hắn lại dễ thương như vậy!

Diệu Diệu nhếch miệng, trông bầu vẽ gáo (*) cũng hôn hắn.

() Trông bầu vẽ gáo: ở đây ý nói Diệu Diệu bắt chước động tác của Trường An*

Tần Trường An thật sự banh không được, nhìn không được nhà tới, từ lông mày đến đôi mắt pi pi pi pi pi pi hôn cho đủ.

Thật đáng yêu! Thật thích hôn cô!!

Trong lúc hai người đang chơi trò chơi hôn hôn, mẹ Tần gõ cửa phòng một lúc lâu mà không thấy trả lời, thật sự đi xuống lấy chìa khóa.

Mẹ Lê thử gõ gõ cửa, “Diệu Diệu bảo bố? Là mẹ nha, mở cửa cho mẹ được không?... Mẹ sẽ không bế con đi, uống sữa xong lại tiếp tục chơi với anh trai nha.”

Mẹ Lê nhỏ giọng dụ dỗ, “Mẹ còn cầm kẹo đậu phộng, chuẩn bị khen thưởng cho bảo bối uống sữa nhanh nè.”

Đỉnh đầu Diệu Diệu như có một cái dây anten dựng lên, cô đẩy đẩy Tần Trường An, chỉ vào ngoài cửa, “Sữa! Uống sữa!”

Uống xong sữa lại có kẹo ~~

Tần Trường An không muốn buông ra, nhưng lại không muốn Diệu Diệu bị đói, rối rắm trong chốc lát, giữ chặt tay cô, “Vậy uống sữa xong thì không được đi, em là vợ anh, phải ở cạnh anh ~”

“Ngáo tay...”

Diệu Diệu nghiêng nghiêng đầu, nhét cái kẹo mình vẫn luôn cầm trong tay vào áo hắn, thỏa mãn lộ ra tươi cười, “Giấu... cho Diệu Diệu.”

—— Mẹ sẽ không lấy kẹo của chồng, như vậy kẹo của Diệu Diệu sẽ không bị mất...

Diệu Diệu thật là thông minh!

Diệu Diệu đắc ý khen mình một câu, sau đó mới vuron ngoan tay, “Ngoéo—tay —”

Tần Trường An nghiêm túc nói, “Ngoéo tay thất cổ, một trăm năm không được thay đổi!”

Sau đó hấn mới yên tâm, xuống giường chuẩn bị mở cửa.

Diệu Diệu sốt ruột giữ chặt, chỉ vào áo hấn, “Giấu, giấu đi!”

Đừng để bị thu!

Tần Trường An bưng tỉnh đại ngộ, đứng, vợ hấn thích ăn cái này!

Hấn nhìn xung quanh, giấu kẹo trong tủ quần áo của mình, dùng quần áo đề lên.

—— Mẹ hấn sẽ không động vào quần áo của hấn.

Sau khi giấu kỹ, Tần Trường An mới chuẩn bị đi mở cửa, nhưng lúc này đã không cần hấn mở, mẹ Tần cầm chìa khóa vào, vắn vắn, đẩy ——

Xuyên thấu qua khe cửa, có thể thấy rõ có một cái bàn đang chặn ngay cửa.

“.....”

“Tần, Trường, An!”

Giỏi a! Còn biết chặn cửa!!

Diệu Diệu thấy mẹ Lê, xoạch xoạch chạy tới, ôm lấy chân mẹ Lê, “Mẹ, uống sữa!”

“Được,” mẹ Lê ngồi xồm xuống, đang định thom thom cô đầu, đã ngửi thấy mùi kẹo sữa trong miệng cô, mẹ Lê dừng một chút, nghĩ nghĩ đức hạnh của con gái nhà mình. Buồn cười chọc chọc mặt cô, ra về nghĩ hoặc, “Ai, sao tự nhiên mẹ lại ngửi thấy mùi kẹo sữa nha?”

Diệu Diệu dừng một chút, hai bàn tay nhỏ bỗng nhiên bùng kín miệng, “Không, không biết.”

Cô ồm ồm, “Không phải Diệu Diệu ăn.”

Mẹ Lê thiếu chút nữa nhin không được cười, “Nư vậy a, hóa ra không phải Diệu Diệu ăn. . .”

Tần Trường An rất có ý thức bảo vệ vợ mình, vội vàng đi qua, ngửa đầu nghiêm túc nói, “Mẹ! Là con ăn!”

Mẹ Lê đang cười: “.....”

Mẹ Tần đang tức: “.....”

Thằng nhãi ranh, nói gì đấy?!

Tần Trường An lại thúc giục nói, “Mẹ! Diệu Diệu đói bụng, mẹ mau cho cô ấy uống sữa bột a.”

Mẹ Lê: “.....”

Mẹ Tần: “.....”

Hai bà mẹ nhìn nhau một cái, đầu hơi choáng váng.

Mẹ Lê, “Ách, bạn nhỏ, vì sao cháu lại gọi cô là mẹ?”

Tần Trường An sửa sang lại quần áo, cầm bình sữa, đề Diệu Diệu uống, đương nhiên dất tay nhỏ, “Bởi vì Diệu Diệu là vợ con, vậy mẹ chính là mẹ vợ của con! Con hiểu!”

..... Còn biết là mẹ vợ a.

Diệu Diệu đang uống sữa cũng gật gật đầu, tán đồng nói, “Nảo công!”

Ư Ư: Đoạn này thấy cute quá nên không dịch nữa công --> chồng

Tần Trường An vui mừng nheo mắt, bẹp một tiếng hôn lên, “Vợ ư!”

Hai bà mẹ: “.....”

Hai bà mẹ lại lần nữa trợn mắt há mồm.

Mẹ Lê thật sự nhin không được, phụt một tiếng che miệng bật cười, buồn cười, ha ha ha nhỏ như thế còn biết cái gì mà vợ với cả mẹ vợ!

Mẹ Lê cười chảy cả nước mắt, “Con trai cậu cũng quá buồn cười ha ha ha ha!”

Mẹ Tần cũng cảm thấy hai đứa làm vậy rất đáng yêu, buồn cười, “Sao Diệu Diệu lại là vợ con?”

Còn biết tìm vợ.....

Tần Trường An ôm bà vai Diệu Diệu, nâng cằm, “Con dùng một viên kẹo để đổi, chính là của con.”

“Ha ha ha!” Mẹ Lê cười đau bụng, thật là không thể tưởng tượng được, có tiền đồ a, còn biết con gái mình có thể dùng kẹo để đổi...

Ba Diệu Diệu đi công tác, không biết trở về thấy một màn này có cảm tưởng gì?

Mẹ Tần, “..... Con có biết vợ là người như thế nào không mà đổi.”

“Đương nhiên biết!” Tần Trường An banh mặt, khinh thường liếc nhìn mẹ Tần, “Ba nói, vợ là người có thể thơm thơm, buổi tối có thể ôm ngủ, con phải bảo vệ cô ấy, vợ còn có thể sinh em bé...”

Ba còn nói, khi nên xuống tay thì phải xuống tay, tuyệt đối không thể do dự, trộm trở về chính là của mình.

Sinh em bé.....

Mẹ Lê thật sự cười ra nước mắt.

Biểu tình trên mặt mẹ Tần thảm không nỡ nhìn.

..... Lão Tần đã dạy hấn những gì vậy??

Mẹ Lê lau nước mắt, “Ai, không bằng để con trai cậu làm con nuôi của tớ.”

Mẹ Lê cũng nói “Kia không bằng Diệu Diệu nhà cậu cũng làm con gái nuôi của tớ.”

Tần Trường An cầm một câu, vỗ ngực như người lớn, “Không cần mẹ!”

“Một cậu con rể một nửa con, con vốn dĩ đã là con của mẹ.”

“.....”

Mẹ Lê lại cười rộ lên.

Cuộc nói chuyện buồn cười này vẫn chưa kết thúc cho tới khi Diệu Diệu uống sữa xong.

Diệu Diệu uống sữa xong, trèo lên đùi mẹ Lê, “Uống xong rồi.”

Cô vron tay nhỏ, xin kẹo.

Mẹ Lê giả không biết nói, “Làm sao vậy.”

Diệu Diệu nhủ mày, kéo tay mẹ, “Kẹo! Diệu Diệu uống nhanh! Cho kẹo!”

Mẹ Lê cố ý đùa, “Nhưng mẹ không có kẹo a.”

Diệu Diệu trừng lớn đôi mắt, như là không dám tin tưởng tại sao mẹ lại hư như vậy, mắt to tràn đầy sự lên án.

Mẹ Lê thấy nhiều còn có thể bình tĩnh, mẹ Tần lần đầu tiên thấy ngược lại không chịu nổi, cảm giác như mình là người có tội..... Vội vàng lấy kẹo trong tủ ra, “Tối tối tới, đi cho con nè.”

Diệu Diệu nhìn về phía mẹ Lê, thấy mẹ gật đầu, mới cảm, “Cảm ơn đi ~”

Ai u! Đôi mắt mẹ Tần đều híp lại, tay không không chế được vẫn luôn lấy kẹo ra, “Thật ngoan, đều cho con đều cho con.”

Mẹ Lê cản lại, “Đừng cho con bé nhiều như vậy, nó ăn không hết.”

Tay Diệu Diệu nhỏ, kẹo trong ngực ôm không hết, bùm bùm rơi xuống.

Cô chớp chớp mắt, chia kẹo trên mặt đất cho hai bà mẹ, “Cái này cho mẹ, cái này cho dì, cái này cho chồng Diệu Diệu...”

Mấy người được cho kẹo mặt mày đều hớn hớn.

Sau đó Diệu Diệu có thể ôm hết, xoay người nhét vào trong túi Tần Trường An, “Giữ cho Diệu Diệu...”

“...Vậy em thơm thơm” Tần Trường An vừa cất kẹo đi vừa thò mặt lại gần, dụ dỗ.

Chụt —— chụt chụt

Diệu Diệu nâng mặt hân, liên tục thơm vài cái, “Thơm thơm nè.”

“.....”

Bởi vì mới ăn cơm trưa xong, mẹ Lê cũng không dắt Diệu Diệu về nhà, bèn vừa nói chuyện với mẹ Tần vừa trông Diệu Diệu.

Vừa thấy liền biết con trai nhà mình ăn vạ nhà người ta, tính tình mẹ người ta tốt, mẹ Tần đương nhiên không ngốc, thái độ chỉ có càng tốt.

Hai người đều có tâm, nói chuyện một lúc, phát hiện tính tình hai người còn rất hợp khẩu vị, thế giới quan cũng tương hợp, đề tài nói không hết, còn có suy nghĩ chỉ hận gặp nhau quá muộn..

Bên kia.

Tần Trường An đưa hết đồ chơi của mình cho Diệu Diệu.

Transformers gì đó Diệu Diệu cũng không thích, hai người ngồi trên thảm chơi xếp hình.

Trò ghép hình này khác phức tạp, Diệu Diệu phải nghĩ một lúc lâu, trẻ con đều không có kiên nhẫn, nhưng Tần Trường An lại không thúc giục, ngồi ở một bên nhìn cô.

Chờ lúc cô thật sự tìm không thấy, nhìn qua xin giúp đỡ, mới dụ dỗ cô thơm mình, hưởng thụ Diệu Diệu gọi chồng, nhếch miệng, miễn bàn có bao nhiêu đắc ý.

—— Cảm giác mình tám mét tám!

Có Tần Trường An giúp, Diệu Diệu nhanh chóng ghép thành một bức tranh, đắc ý híp mắt, “Diệu Diệu giỏi không?!”

“Giỏi!” Tần Trường An bỏ qua lần đầu tiên mình chơi cái này nhanh hơn cô mấy tiếng, còn tuổi nhỏ đã mang theo lự kính, không hề nghĩ ngợi mà mạnh mẽ khen, “Đặc biệt giỏi! Giỏi hơn Lạc Dương nhiều!”

Giỏi nhất thế giới!

Diệu Diệu được khen vui vẻ, nhếch cái đuôi nhỏ lên, khanh khách cười, nhịn không được nói, “Lại chơi một lần?”

“Được a.”

“.....”

Diệu Diệu chơi ba lần mới thỏa mãn, “Không muốn chơi.”

Tần Trường An nghĩ đến cái gì, thơm Diệu Diệu, “Vậy Diệu Diệu thích chơi ngựa gỗ nhỏ không?”

Em trai ngu ngốc của hân hình như có con ngựa gỗ nhỏ chạy bằng điện, ngồi xuống sẽ lắc lư đi về phía trước, nhảy nhót, Tần Lạc Dương mỗi lần đều sợ không nhẹ, bắt hân phải ngồi cùng...

Hân đã lớn như vậy, mới không chơi mấy thứ đó.

Tần Trường An khinh thường, nhưng mà nếu ôm Diệu Diệu...

“Ngựa? Muốn!”

Tần Trường An vừa lòng, “Vậy Diệu Diệu ngồi đây chờ một lát, chồng đi lấy cho em!”

Tần Trường An có thể nói là người chồng đặc biệt tận chức tận trách.

Trước khi đi sợ vợ mình còn nhỏ, hẳn còn có ý nói với mẹ vợ để ý một chút, đừng để Diệu Diệu bị ngã.

Mẹ vợ hắn: “.....”

Mẹ Lê giật giật khóe miệng... Nếu mình nhớ không lầm, đây là con gái mình mà??

“Tần Lạc Dương, ngựa gỗ của em đâu?” Tần Trường An đẩy cửa ra, đi vào hỏi.

Tần Lạc Dương béo như một quả bóng, đang nằm trên giường không biết làm gì.

Nghe vậy ngẩng đầu lên, xoa đôi mắt, cái mũi hồng hồng. Thấy Tần Trường An liền nhìn không được, oa một tiếng bùng nổ, “Anh ơi hu hu! Em mất hết kẹo rồi!”

Tiểu mập mập càng nghĩ càng đau lòng, nước mắt rơi xuống.

Cậu tích cóp đã lâu!

Tần Trường An bị cậu khóc đau cả đầu, rồi rầm thật lâu, lấy ra một viên kẹo, “Đừng khóc, cái này cho em!”

“...Anh dùng viên kẹo này đổi ngựa, có đổi không?”

“?”

“Thật sự?!” Tiểu mập mập đột nhiên kinh ngạc, thành thạo xoa xoa mắt bò lên. Ngay cả hương vị cũng không chê, hàm hồ kinh hi, “Đổi đổi đổi!”

Sau khi đổi vẫn ở trong nhà cậu, cậu còn có thể chơi, tương đương với kiếm lời một viên kẹo.....

Cậu tính toán, vui vẻ, “Anh, anh thật tốt!”

Tốt nhất thế giới!

Chỉ là hơi ngốc...

Tác giả có lời muốn nói: Sau khi lớn lên

Tần Lạc Dương..... Anh, anh không có lương tâm sao?

Ư Ư: Edit đoạn này xong t cười ía □□□

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Rải cầu lương trong trường học (4)

Ư Ư: *Mấy hôm nay điện thoại tớ bị lỗi không có up được truyện T.T, sorry mấy thím nhiều* □□

Khi ba Tần về nhà, nhìn thấy thằng con lúc nào cũng mặt lạnh của mình, ôm một cô bé cười ngượng, nụ cười trên mặt mạc danh quen mắt, so với cha nó còn khoa trương hơn.

Ba Tần xoa xoa mắt.

..... Hình ảnh trước mắt không thay đổi.

Ba Tần đi ra ngồi vào xe, mở cửa bước vào.

..... Rất tốt, cảnh tượng vẫn chưa thay đổi.

—— Thằng nhóc đang cười ngượng kìa, thật sự là đứa mà trước kia thấy em trai nó cười liền lộ ra vẻ mặt khinh thường, hận không thể viết hai chữ trẻ con sao.

Ba Tần sợ tới mức suýt nữa đánh rơi túi công văn.

Không đầu không đuôi đi vào trong nhà, hỏi vợ, “Bà xã, bên ngoài kia có chuyện gì xảy ra vậy?”

Mình đi làm về mà tiểu từ kia còn không thèm nhìn, tuy rằng trước kia cũng chưa bao giờ sùng bái nhưng thấy mình về nhà cũng nhìn hai lần a. “Còn có cô bé trong lòng nó...” là ai?

Ba Tần hơi sững sốt, đi vào mới phát hiện, trên sofa còn có một người phụ nữ xa lạ, phản ứng lại, nuốt lại những lời định nói, khôi phục đứng đắn, gật gật đầu.

Mẹ Tần giới thiệu hai người với nhau, sau đó trợn mắt nhìn chồng mình, “Kia không nên hỏi anh?! Anh đã dạy con trai anh cái gì vậy?”

“Anh?” Ba Tần kinh ngạc, “Anh không dạy nó cái gì a.”

Cho dù có, thì có quan hệ gì với việc mình dạy nó?

Mẹ Tần vừa buồn cười vừa tức giận, “Em đây không biết, dù sao hôm nay con trai anh dùng kẹo dỗ được một cô con dâu về, nói là anh dạy.”

Mẹ Tần nhìn ra bên ngoài, “Nhạ, hiện tại không phải đang dụ dỗ vợ?”

Ba Tần: “.....”

Bây giờ nên khen con trò giỏi hơn thầy hay là nên tức giận?

...Lúc trước có nói qua để nó tự đi tìm vợ, nhưng đó là vì khi còn nhỏ thằng bé ngày nào cũng muốn ngủ với mẹ, vì sinh hoạt vợ chồng mới có thể nói như vậy a..... Chỉ là gạt nó.

Bây giờ lại tìm được một cô vợ a?!

Mẹ Tần nhìn thoáng qua chồng mình, lại bồi thêm một câu, “Con dâu anh là do con trai anh trộm về, lợi hại không?”

Ba Tần: “.....”

Lợi hại a con trai của ba.

Trộm vợ không phạm pháp a?

Bên này hai nhà ở chung hòa thuận, tiếng cười của ba đứa bé truyền rất xa, biệt thự cách vách không khí lại không tốt.

Ba mẹ Trần Thần Hi đang ngồi trên sofa kiểm tra tiền, hai người bọn họ chỉ có một đứa con gái là Trần Thần Hi, cho nên vẫn luôn chiều chuộng cô ta, lần này Trần Thần Hi muốn mua phòng ở này, hai vợ chồng không lay chuyển được con gái, khề cần môi cũng mua.

Nhưng những ngày sau cũng không tốt lắm.

Bọn họ chỉ có thể xem như gia đình khá giả, trước kia có tiền bồi thường tai nạn lao động, cho nên có thể lấy ra để mua phòng, nhưng mua phòng rồi thì không còn nữa.

Không có tiền gửi ngân hàng đặc biệt không yên lòng, mấy ngày nay Trần gia phải thắt lưng buộc bụng, giảm tiền ăn mặc chi tiêu đi một nửa, chuẩn bị tiết kiệm một ít tiền.

Lúc này lại ngửi thấy mùi thơm nhà cách vách, tâm tình liền không tốt lắm.

...Trần Thần Hi còn đang lo lắng vấn đề về nam thần của mình và Diệu Diệu, đời trước Tần Châu và Lê Diệu Diệu kết hôn, nhưng sau đó, lại có tin tức truyền ra bọn họ ly hôn.....

Trần Thần Hi có chút khó chịu trở mình, bây giờ nam thần còn nhỏ, có thể tưởng tượng về sau hắn sẽ đau lòng, cô ta vẫn nên nhìn nhìn, không để cho hắn và Lê Diệu Diệu ở bên nhau.

Trần Thần Hi hạ quyết định, nắm tay, chuẩn bị đi ngủ sớm, hoàn toàn không quan tâm tới khuôn mặt u sầu của ba mẹ mình.

Đời này cô ta phải làm một mỹ nhân đâu.

Cách vách nghĩ gì, Tần gia bên này không biết.

Tần Trường An chơi với vợ mình cả một buổi trưa, chơi cả những tèo trước kia mình khinh thường, toàn bộ quá trình không lúc nào ngừng mỉm cười.

Nhưng tới buổi tối...

Chạng vạng, mẹ Lê muốn mang Diệu Diệu về nhà ăn cơm, —— nói như thế nào cũng là lần đầu tiên quen biết, ăn cơm ở nhà người ta thì không tốt lắm.

Mẹ Tần khuyên như thế nào cũng không được.

Hai nhà đều là người hỗn trong thương trường, không nói có bao nhiêu uy tín danh dự, nhưng lần lê bò lét thời gian dài, cũng biết được một số nguyên tắc trong khi thiết lập quan hệ,..... Nhưng Tần Trường An không hiểu a.

Hắn cũng không muốn hiểu.

Hắn chỉ biết mẹ vợ muốn mang vợ hắn đi, mang về nhà, muốn tách hai người bọn họ ra!

Cái này sao mà được?!

Tần Trường An gắt gao ôm lấy Diệu Diệu, banh mặt, “Diệu Diệu không đi, đây là vợ của con! Bọn ở phải ở bên nhau!”

Mẹ Lê cười, “Diệu Diệu đói bụng, phải về nhà ăn cơm, Trường An cũng ăn cơm, ngày mai cô sẽ dẫn Diệu Diệu tới đây chơi được không?”

“Diệu Diệu? Diệu Diệu? Tới đây, ôm mẹ, chúng ta về nhà.”

Tần Trường An muốn phản bác, muốn giải thích đây là vợ mình, tách bọn họ ra là không đúng.

Nhưng nghĩ tới đây là mẹ vợ của mình, cần phải tôn kính, liền do dự, tay vẫn không buông ra, “Ồ nhà con cũng có thể ăn a...”

Diệu Diệu cũng ôm cổ hắn, ăn vạ trên người hắn, cúi đầu vùi vào cổ hắn, không ngẩng đầu.

—— Kẹo của Diệu Diệu còn chưa ăn hết đâuuu ʘ ^ ʘ

Mấy người lớn nói không có tác dụng.

Mẹ Tần cười, tỉnh tỉnh tương đối thẳng thắn, nói muốn giữ người ở lại ăn cơm chính là thật sự muốn giữ lại, hai bà mẹ lại hợp nhau, mẹ Tần cũng mặc kệ nguyên tắc ngày đầu tiên quen biết không thể ở lại ăn cơm.

“Cậu xem. . . Được rồi, đừng giầy giụa, hôm nay hai mẹ con cậu ăn cơm ở đây.”

Mẹ Tần xoay người vào phòng bếp, “Vừa lúc nhà cậu cũng không có ai, hôm nay tớ sẽ xuống bếp cho cậu ném thử tay nghề của tớ.”

Mẹ Lê thật sự bất đắc dĩ, chỉ có thể lắc đầu, chọc chọc Diệu Diệu đầu nhỏ, mắng một câu, “Tiểu phôi đàn!”

Sau đó bản thân cũng đi theo, sao có thể thật sự để người ta nấu cơm, ít nhất mình cũng nên giúp đỡ.

Tần Lạc Dương cũng mới hai ba tuổi, bằng tầm tuổi của Diệu Diệu, mẹ Tần biết trẻ con tuổi này thực ăn món gì, làm rất nhiều món mà trẻ con thích.

Đến giờ ăn cơm, tiểu mập mạp được ba Tần ôm xuống, có chút thẹn thùng đánh giá Diệu Diệu và anh trai của mình, di, cậu còn chưa bao giờ nhìn thấy anh trai ôm người khác đâu.

Vài người phân chủ khách ngồi xuống, mẹ Lê đặt Diệu Diệu ở bên cạnh mình.

Tần Trường An rửa tay đi ra, nhìn xung quanh, không chút do dự chạy đến bên cạnh Diệu Diệu, kéo ghế ngồi đi xuống, “Diệu Diệu, em thích ăn cái gì?”

Mẹ Tần ngồi ở đối diện, bát đũa đã sắp sẵn cho hắn: “.....”

Gân xanh trên trán nhảy nhẩy, mẹ Tần đưa bát đũa qua, cảnh cáo, “Tí nữa đừng quấy rầy Diệu Diệu.”

Tổng cảm thấy đứa con trai này về sau khẳng định sẽ phí công nuôi dưỡng.

Sao hắn lại quấy rầy?

Tần Trường An kéo ghế tới gần hơn, quan sát mẹ Lê đút cô như thế nào, cô có thể ăn cái gì, không thể ăn cái gì, thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì, một đôi mắt xem miễn bàn nhiều nghiêm túc.

Tần Trường An có ý tưởng, hắn nghĩ đương nhiên, —— về sau người gần gũi nhất hắn là hắn và Diệu Diệu, đút cơm cho Diệu Diệu hắn nên làm, sao có thể làm phiền mẹ vợ? Cho nên bây giờ hắn phải bắt đầu học.

May mà người lớn ở đây không ai biết được suy nghĩ của hắn.

.....

Trẻ con luôn luôn thích cạnh tranh, Tần Lạc Dương ăn nhiều, cũng không cần người đút, Diệu Diệu vốn có hơi kén ăn, bởi vì chuyện này mà buổi tối hôm nay ăn một bát cơm đầy.

Tần Lạc Dương ăn xong liền ngủ, vốn dĩ chuẩn bị chơi Transformers với anh trai, nhưng gọi mấy lần Tần Trường An đều nói không muốn. . .

Ba Tần bế cậu lên, dỗ dành, “Anh trai phải tiếp khách, ngày mai lại chơi với con.”

“Nga.” Tiểu mập mập đã hiểu, khách a ~ không có việc gì, anh vẫn là của cậu, về sau lại chơi với cậu. . .

Tiểu mập mập ngủ không bao lâu, Diệu Diệu cũng ngáp một cái, —— cô còn nhỏ, giữa trưa chỉ ngủ một lúc, bây giờ cũng nên ngủ.

Tần Trường An bế cô lên, để cô dựa vào người mình, ra dáng ra hình vỗ lưng cô, “Mẹ vợ, Diệu Diệu buồn ngủ.”

Mẹ Lê đang muốn duỗi tay ôm Diệu Diệu nói chúng ta về nhà, lại thấy đứa nhỏ này nói thêm một câu, “Vậy con bế cô ấy lên phòng, mẹ về nhà cẩn thận.”

Mẹ Lê: “.....???”

Tay mẹ Lê còn duỗi ở không trung.

..... Có ý tứ gì?

Ba người nhìn tiểu tử ngày nói xong đã ôm người lên tầng, đều vì cái thao tác này của hắn sợ người.

Tuy Tần Trường An luôn nói đây là vợ hắn, nhưng bọn họ cũng chỉ cho rằng hắn tìm được bạn chơi cùng, hoàn toàn không nghĩ tới hắn muốn ôm người đi ngủ.

Khi ba người đi lên, Tần Trường An đã cởi hết quần áo của mình, đặt Diệu Diệu ở trên giường, ra dáng ra hình ôm lấy cô,

Còn dịch dịch chân.

Có thể nói là rất ra dáng một người chồng.

Thấy người đi vào, còn rất có lễ phép hạ giọng, “Phiền toái, tắt đèn!”

Ba người: “.....”

Mẹ Lê nhìn không được cười, mẹ Tần định bảo Tần Trường An buông ra, bị ba Tần kéo lại.

Ba Tần nói, “Ba biết đây là vợ con, nhưng con không thể ngủ cùng Diệu Diệu.”

Không chờ Tần Trường An hỏi, ba Tần giải thích, “Xin nghĩ lại, hai đứa chưa làm hôn lễ đúng không?”

Ba Tần nói đặc biệt nghiêm túc, “Chưa kết hôn đã để Diệu Diệu ngủ ở nhà chúng ta, người khác sẽ chê cười con bé, con nghĩ lại nhà hàng xóm trước kia của chúng ta. Có phải như vậy không?”

“Cũng đúng.”

Tần Trường An, “... Vậy con đi sang nhà Diệu Diệu ngủ.”

Tần Trường An nói làm liên làm, lẩn long lóc bò dậy, cẩn thận ôm Diệu Diệu, bảo đảm, “Ba, chờ con thành niên, đăng kí kết hôn với Diệu Diệu, lúc đó sẽ mang Diệu Diệu về nhà.”

Hắn ôm Diệu Diệu liền đi ra ngoài.

Dù sao nói hắn lại không quan trọng ~

Ba Tần: “.....” Mang về cái rắc!

Lúc này mới sáu tuổi đã đi ở rể, lão tử còn có thể chờ mong người hai mươi tuổi mang được vợ về nhà??

Mẹ Lê vỗ vỗ bả vai mẹ Tần, nhìn không được cười cong mắt, “Yên tâm đi, tớ sẽ chăm sóc con trai cậu.”

Mẹ Tần: “.....”

Tần Trường An quay đầu lại thúc giục, “Mẹ vợ, mẹ ra mở cửa cho con với!”

Mẹ Lê bật cười, “Được rồi, tới ngay đây.”

Nói xong quay đầu, nghiêm túc nói, “Thôi, không đùa nữa, đừng lo lắng, tớ sẽ chăm sóc hai đứa.”

Nhìn Tần Trường An bước đi không thềm quay đầu lại, ba Tần trầm mặc một lúc, hỏi, “Mặc kệ?”

Mẹ Tần lấy lại tinh thần, hít vào một hơi, mắt tròn trắng, đóng cửa rầm một tiếng,

“Quản cái gì quản, có quản được à?! Coi như đứa con này phí công nuôi!”

Tần Trường An cùng Diệu Diệu ở trong một căn phòng.

Phòng ngủ Lê gia khá đặc biệt, phòng ngủ chính đã thông với phòng của Diệu Diệu, ở giữa chỉ có một cái rèm, buổi tối Diệu Diệu có động tĩnh gì, mẹ Lê cùng ba Lê có thể nghe thấy.

Nửa đêm.

Tần Trường An đang ngủ ngon lành, liền mơ mơ màng màng cảm thấy cách vách có âm thanh gì đó, hình như là giọng nói của đàn ông..

Hắn mơ mơ màng màng vươn tay sờ sờ, “Diệu Diệu?”

Phát hiện cô còn ở bên cạnh mình, yên tâm, ôm ôm liền tiếp tục ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Tần Trường An tỉnh lại, Diệu Diệu đang ghé vào trong lòng hắn chảy nước miếng, hắn toét miệng, chụt chụt chụt nụ hôn buổi sáng.

Ba Lê từ phòng ngủ tỉnh lại, sau khi ngủ một giấc, vì trở về gấp mà mấy ngày không ngủ, duỗi eo chuẩn bị đi xem bảo bối nhỏ của mình

Vài ngày không gặp, rất nhớ bảo bối nhỏ.

Mới vừa vén rèm lên.....

Trên giường lớn, một tiểu tử thúi không mặc quần áo, ôm bảo bối nhỏ, nhìn thấy ba Lê thì ngẩn người. Sau đó nhìn thoáng qua căn phòng phía sau, tựa hồ bình tĩnh.

Bỗng nhiên ngẩng mặt, cười sáng lạn, “Ba!”

Ba Lê: “.....”

Thằng nhóc này nói gì có gan nói lại lần nữa xem nào?

Tác giả có lời muốn nói: Tươi cười dần dần biến mất.jpg

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Rải cầu lương trong trường học (5)

Ba Lê chuẩn bị gọi cảnh sát.

—— Đừng tưởng rằng vị thành niên chơi lưu manh thì không phải chơi lưu manh!

Cảnh sát không dạy người dân chủ văn minh hài hòa sao?!

Ba Lê bước nhanh đi qua xốc chắn muốn kéo thằng nhóc lưu manh này xuống, “Không nghe nói qua nam nữ bảy tuổi khác biệt sao? Đi xuống nhanh!”

“.....”

Đột nhiên không kịp phòng ngừa, Tần Trường An sững sốt, sắc mặt đỏ bừng, một bàn tay yên lặng che lại chim nhỏ của mình, ánh mắt nhìn ba Lê vô cùng khiếp sợ, như nhìn một tên lưu manh.

—— Ba hắn nói, đây chính là bảo bối của hắn, chỉ có thể cho vợ hắn xem!

Ba Lê nổi giận, “Ánh mắt của cậu là sao? Tôi bảo cậu rời giường!”

Chưa đủ lông đủ cánh đâu, có mỗi cây tăm xỉa răng có cái gì mà che! Còn tưởng rằng có người thích nhìn đâu!!

Tần Trường An nga một tiếng, nhẹ nhàng thở ra, sau đó nhăn mày, xuyt một tiếng, làm khẩu hình, “Còn có, ba vợ, ba nói nhỏ một tí.”

Thật là, không phải vợ mình thì không biết đau lòng, Diệu Diệu của hắn còn chưa tỉnh ngủ đâu.

Ba Lê: “.....”

Ba Lê cũng nhớ tới việc này, dư lại còn chưa nói xong, vội vàng nuốt trở vào, nghẹn lại làm sắc mặt hơi vặn vẹo.

Ngẩng đầu lại nhìn thấy suy nghĩ trong ánh mắt hắn, cả người đều dừng lại.

Ba Lê vén tay áo, khi không nhìn được nữa muốn dùng bạo lực giải quyết, Diệu Diệu tỉnh.

Lộ ra cái bụng nhỏ trắng mềm, mở to đôi mắt, ngô một tiếng, còn chưa mở mắt ra, đã hàm hàm hồ hồ làm nũng, “Mẹ ơi! Diệu Diệu... Muốn hư, xi xi!”

Xi xi...

Sau khi biết cái từ này có nghĩa là gì, Tần Trường An đỏ mặt.

Tiểu nam hài mặt đỏ hồng ngồi trên giường, cẩn thận bẹp một cái hôn mặt Diệu Diệu, nhỏ giọng nói, “Anh mang em đi.”

Đang muốn ôm ba Lê: “.....” Thăng nhóc này giỏi! Mình vẫn còn ở đây, hắn lại dám chơi lưu manh với con gái mình?!

Tần Trường An đang muốn ôm Diệu Diệu, lại đột nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn về phía ba Lê, mặt nghiêm túc, “Ba, ba ra ngoài trước đi.”

Đi ra ngoài?

Ba Lê ngây ngây lơ lơ tai, “... Cậu nói gì cậu lặp lại lần nữa?!”

Thằng nhãi này còn dám bảo mình đi ra ngoài?!

Không nghe nhầm đi??

Tần Trường An đương nhiên lặp lại, “Ba ra ngoài trước đi a.”

Tuy rằng là ba vợ, nhưng cũng không thể nhìn vợ hắn a.

—— Bình thường ba hắn cũng không cho hắn nhìn mẹ!

Ba Lê cảm thấy huyết áp có hơi cao, đi công tác trở về, một giấc ngủ dậy, trên giường của con gái bảo bối mới ba tuổi có một thằng nhãi còn chưa tỉnh, còn mẹ nó còi truồng, cả đêm không biết đã chiếm bao nhiêu tiện nghi... Được, cái này cũng nhin! Bây giờ thằng nhãi này còn dám đuổi mình ra ngoài!

Giận dữ cười, “Cậu có biết Diệu Diệu là con gái của tôi không?!”

Vàng thật bạc trắng, bảo bối nhỏ của mình!

Muốn đi ra ngoài cũng phải là nó.

“Nhưng Diệu Diệu là vợ của con.” Tần Trường An trịnh trọng làm sáng tỏ. Nhìn Diệu Diệu đã không thoải mái bẹp miệng, vội vàng vẫy vẫy tay, từ đầu giường cầm lấy quần nhỏ của mình mặc vào, bế Diệu Diệu lên, “Ai nha ba, ba đừng nói nữa, con bế vợ đi WC trước.”

Khi hai người đàn ông một lớn một nhỏ đang giằng co, mẹ Lê cũng tỉnh lại, tiến vào đã thấy Tần Trường An đang ôm Diệu Diệu đi vào WC.

“Trường An dậy rồi.”

“Diệu Diệu đây là muốn đi WC sao? Tôi, đưa cho đi.”

Mẹ Lê ôn nhu nói, “Trường An, cháu lấy dép của Diệu Diệu tới đây cho đi được không.”

Tần Trường An sùng sốt, có chút ảo não, hắn lại quên không đeo dép cho Diệu Diệu.

Mẹ Lê là mẹ, Tần Trường An không phản đối, đưa Diệu Diệu cho mẹ Lê, còn mình lại nhanh chân cầm dép lê tới cho Diệu Diệu.

Chờ đi WC xong, ba Lê thấu qua, hạ giọng, cảm giận nói, “Thằng nhóc này là ai, sao lại ở nhà chúng ta?”

Mẹ Lê phụt một tiếng cười, nhìn ánh mắt kia liền biết bây giờ ba Lê đang khó chịu, “Con nhà đối diện..... Con rể anh đấy.”

“Còn sao lại ở đây, hôm qua em chỉ đi pha sữa bột, con gái anh bị một viên kẹo mua chuộc bán mình cho con trai người ta. Tối hôm qua em muốn ôm về đi ngủ, còn ôm cổ người ta không buông tay.”

Ba Lê hé miệng thở dốc, kiên quyết không thừa nhận, "... Cái gì con rử, đừng nói bừa, Diệu Diệu mới bao nhiêu tuổi a, lời nói có thể tin?"

Mẹ Lê che miệng, ôm Diệu Diệu, "Kia ai biết? Dù sao con gái anh thích."

Ba Lê: "...". Đau tim.

Tần Trường An còn đang tìm giày, mẹ Lê đã đặt Diệu Diệu lên giường, đắp chăn cho cô, vẫy vẫy tay với Tần Trường An, "Trường An, đừng tìm."

Tần Trường An, "Diệu Diệu lại ngủ rồi?"

Mẹ Lê gật gật đầu, dỗ hấn, "Cháu có đói bụng không, cơm sáng sắp xong rồi, đi lấy một cốc sữa bò uống tạm được không?"

Tần Trường An lại bò lên giường, "Không cần, lát nữa con ăn với vợ."

Lúc này mới 6 giờ, hấn còn chưa đói bụng.

Mẹ Lê dặn dò hấn, bây giờ còn sớm, hấn có thể ngủ tiếp một lát, chú ý không cần cảm lạnh cảm mạo, nếu không muốn ngủ nữa có thể dậy, bàn chải đánh răng khăn mặt gì đó đã chuẩn bị sẵn, để trong phòng vệ sinh.

Sau đó nhìn Tần Trường An ngoan ngoãn gật đầu, mới cùng ba Lê đi xuống, ba Lê đi nấu cơm, mẹ Lê sang nhà đối diện, nói tình hình ở đây để bọn họ không cần lo lắng.

Tần Trường An trèo lên giường, nhìn Diệu Diệu phát ngốc.

Cái bụng nhỏ của Diệu Diệu lúc lên lúc xuống, khóe miệng còn có nước miếng, không biết mơ thấy cái gì, mấp máy môi.

Bé trai chống tay nhìn cô, vờn tay chọc chọc hai má phúng phính...

Thật mềm...

Thật đáng yêu ~~~

Tần Trường An đột nhiên cảnh giác, đáng yêu như vậy, về sau nhất định sẽ có rất nhiều người muốn cướp Diệu Diệu! Hấn nhất định phải cẩn thận!

Khi ở nhà hấn có thể một tác cũng không rời, không có vấn đề gì, tới một đứa hấn đánh một đứa, nhưng không lâu nữa hấn sẽ phải đi nhà trẻ, đến lúc đó phải làm sao?

..... Vẫn nên mang theo vợ đi nhà trẻ.

Hấn muốn nói cho toàn nhà trẻ biết Diệu Diệu là vợ hấn!

Tần Trường An nhếch miệng, vừa lòng gật đầu, không hề suy nghĩ, hôn một cái!

Hấn nhìn xung quanh, thấu lên hôn má Diệu Diệu, lui lại, thấy Diệu Diệu không có phản ứng, lại thấu lên... Vẫn không có phản ứng...

Được rồi, lại hôn một lần!

Hấn hôn tới hôn lui, hôn cả khuôn mặt một lần, chưa đã thêm xoa xoa miệng...

Ư Ư: *Cái đoạn này bà tác giả viết hôn toàn thân một lần cơ mà mình trong sáng nên sửa lại.* □

Hôn nhiều như vậy vợ hấn có thể đã có em bé a!

Không phải đều nói con trai ngủ với con gái sẽ có em bé sao? Vậy vợ hấn có thể có em bé không a?

Nếu có, hấn nhất định sẽ làm một người cha tốt!

Tần Trường An nhin không được trộm duỗi tay, sờ sờ cái bụng nhỏ của Diệu Diệu..... Phình phình!

Di! Ánh mắt hấn sáng lên, nhất định là có!

Cũng không biết thằng nhãi kia đã tưởng con gái mình có em bé, ba Lê đang ở phòng bếp nấu cơm.

Đồ ăn đều do ba Lê phụ trách.

Sau khi nấu xong, ba Lê lên tầng gọi Diệu Diệu dậy, phát hiện Diệu Diệu đã mở mắt, ngáp nhỏ, nghe thấy tiếng mở cửa, liền quay đầu, cười tươi.

“Ba ba!”

Trái tim ba Lê mềm nhũn.

“Nào công đâu...” Sau đó Diệu Diệu nhìn xung quanh, nói thêm một câu.

Diệu Diệu muốn ăn kẹo.

Nụ cười của ba Lê hơi cứng lại, hoàn mỹ xem nhẹ cái đề tài này, cười nói, “Bảo bối của ba dậy rồi a, có nhớ ba không?”

Cái gì lão công?! Chưa từng nghe qua!

Diệu Diệu ánh mắt sáng lên, “Nhớ!”

Mỗi lần ba ba trở về sẽ mua rất nhiều đồ ăn ngon cho Diệu Diệu~

“Ha ha ha ha ba ba cũng nhớ bảo bối!” Ba Lê dùng râu cọ bụng nhỏ của cô, “Thật ngoan, cho ba ba cọ cọ!”

Diệu Diệu bị râu cọ đến, vừa cười vừa lăn sang bên cạnh, “Không cần... Không cọ... Ba ba hư!”

Cười chảy cả nước mắt.

“Được rồi, không nào loạn không nào loạn.”

Sau đó, ba Lê bế cô lên, “Tối, chúng ta rồi giường!”

Nên ăn cơm!

Ba Lê không biết đã lấy ra một cái váy từ lúc nào, “Xem, ba ba mua váy mới cho bảo bối, đẹp không? Diệu Diệu hôm nay mặc cái này được không?”

Diệu Diệu gật gật đầu, hai tay cầm váy, có chút ngốc ngốc.

Sao, mặc như thế nào?

“.....”

Ba Lê đi ra ngoài một lát, Diệu Diệu thờ hờn hờn thờ hờn hờn tự mặc váy, ba Lê nhìn nhìn, cười phun, “Bảo bối, hình như mặc ngược rồi...”

“Con xem nơi này có nơ bướm, nơi này không có, phía trước không có nơ bướm.”

Diệu Diệu nhìn nơ bướm trước mắt, chớp chớp mắt, duỗi tay chọc chọc, “Không đổi, chúng ta... Cắt rớt nơ bướm là được nha.”

Kia vẫn là...

Ba Lê bại trận, bế Diệu Diệu nhắm hai mắt lại định hôn, “Được được được, cắt rớt cắt rớt! Bảo bối sao lại đáng yêu như vậy!”

“.....”

Môi ba Lê chạm vào một bàn tay.

???

Ba Lê mở mắt ra,

—— Một bàn tay nhỏ chắn giữa mình và Diệu Diệu, bịt kín miệng mình...

Tần Trường An nghiêm túc, lông mày nhăn lại, “Không được chơi lưu manh!”

Hôn vợ người khác à không đúng!

Tác giả có lời muốn nói: Ba vợ.....???

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Rải cầu lương trong trường học (6)

Ba Lê hít sâu, nghiêng răng nghiêng lợi, “Cậu biết chơi lưu manh là cái gì không?!” Mà dám nói ở đây!

Hôn con gái bảo bối mà là chơi lưu manh?!

“Con đương nhiên biết!” Tần Trường An nâng ngực, “Chỉ cần hôn người không phải vợ mình đều là chơi lưu manh! Mẹ không được, con gái cũng không được!”

Con gái không được, mẹ cũng không được???

Ba Lê tròn mắt há mồm, “Ai dạy cho cậu chuyện này?”

Tần Trường An đương nhiên, “Ba con a!”

Lúc trước ba hấn bảo hấn ngủ một mình, chính là nói như vậy.

Nói mẹ chính là vợ của ba, hấn không thể hôn mẹ, không thể ngủ với mẹ, muốn ngủ chỉ có thể ngủ với vợ mình. . .

Hấn đều nhớ rõ! Đừng nghĩ lừa hấn!

Ba Lê: “.....”

Ba Lê vẻ mặt khó có thể miêu tả,....Đây vẫn là... Gia học sâu xa a.

Ba Tần vừa đi ra từ phòng tắm đột nhiên hắt xì một cái. Xoa xoa mũi,

—— Sao lại thế này, ai nói xấu mình?

Cảm giác được cảm xúc của ba Lê có hơi kỳ quái, hấn không hiểu, nhưng dù sao hình như là không tức giận. Còn có hơi xuất thần??

Xuất thần?! Tần Trường An nhìn hai mắt, lặng lẽ duỗi tay ôm Diệu Diệu, nhét vào trong lòng mình, rồi sau đó xoa người chạy đi.

Ba Lê phản ứng lại, vỗ đùi, “Ai, cái thằng nhãi ranh!”

Tần gia.

Tần Lạc Dương dậy sớm ngáp một cái, vào trong phòng anh trai tìm người, lại phát hiện trong phòng trống tuếch.

Ba Tần từ phía sau bế cậu lên, “Tìm gì vậy con?”

Tần Lạc Dương quay người ôm lấy ba, “Anh trai đâu. . .”

“Tìm nó làm cái gì?” Ba Tần chắc một tiếng, “Anh trai con bây giờ chắc không nhớ ai trong cái nhà này nữa rồi.”

Đều nói có vợ quên mẹ, còn nó có vợ quên cả nhà. Nuôi con trai có cái gì tốt, còn không bằng nuôi con gái đâu.

Tần Lạc Dương không hiểu chuyện này, anh trai ngây ngốc, sẽ cho cậu ăn kẹo, cậu muốn chơi với anh.

Ăn cơm xong,

Tần Lạc Dương bắt đầu tìm anh trai, ngoài cửa cũng có một cô bé tới đây tìm.

Mẹ Tần mở cửa, “..... Thần Hi?”

Một cô bé mặc áo hồng nhạt và váy nhỏ đứng ở ngoài cửa, đeo cặp sách màu xanh, ngẩng đầu nhìn mẹ Tần.

“Thần Hi có chuyện gì sao? Sao mẹ cháu lại không tới, vào nhà đi.”

Trần Thần Hi ôm cặp sách, manh manh chớp mắt, “Di ~”

“Di ơi, anh Trường An ở nhà không ạ? Cháu có bài tập không biết làm, muốn hỏi anh Trường An.”

Cha mẹ hấn là thích người chăm chỉ nỗ lực học tập đi.

Mẹ Tần hơi kinh ngạc, vội vàng khen, “Thần Hi đúng là đứa bé ngoan, nhưng mà Trường An không ở nhà, cháu vào đây chờ một lát.”

Xoay người lại trầm nghĩ, đi nhà trẻ cũng có bài tập hè?

Nhà trẻ nào không đáng tin cậy như vậy?

“Thần Hi có muốn ăn vải không, di bóc cho cháu một quả nhé?” Mẹ Tần đẩy đĩa vải tới.

Trần Thần Hi lắc đầu, “Không cần ạ, cháu không ăn...”

Bây giờ giao thông còn chưa phát triển, quả vải còn rất đắt, nhà cô ta thật lâu mới có thể ăn một lần, nhưng kiếp trước cô ta cũng đã ăn nhiều, cũng không thèm.

“Vậy Thần Hi muốn uống gì không?”

Trần Thần Hi cũng ngoan ngoãn lắc đầu.

Ba Tần ôm Tần Lạc Dương từ trên tầng xuống dưới, ngăn người, “Này lại là?”

Sao lại xuất hiện thêm một cô bé nữa vậy?

Mẹ Tần ôm Tần Lạc Dương, nhẹ nhàng thở ra, “Nhà cách vách.”

Nói như thế nào đây, cô bé này nhìn ngoan ngoan ngoãn ngoãn cũng rất đáng yêu, nhưng mà tính tình có hơi..., lúc này không biết nên nói gì với cô bé nữa.

Tần Trường An ăn cơm sáng xong mới về nhà.

—— Bởi vì muốn thay quần nhỏ.

Đáng tiếc căn bản không nhìn thấy Trần Thần Hi đang trông mòn con mắt. Mẹ Tần vốn định gọi hắn lại, nhưng chưa kịp nói, hắn cũng đã chạy lên tầng, chỉ nghe thấy một câu, “Thay quần nhỏ!”

Mẹ Tần: “.....”

Mẹ Tần đau răng, mình vẫn nên đi ra ngoài đi dạo thôi.

Tần Trường An xuống dưới, phòng khách chỉ còn ba Tần và Trần Thần Hi, hắn nghĩ tới chuyện buổi sáng, chạy tới, “Ba! Ba! Ba nộp tiền, để Diệu Diệu đi nhà trẻ được không! Cùng lớp với con!”

Ba Tần giật giật khoe miệng, con gái nhà người ta mới mấy tuổi a. Quan trọng nhất là, ba Tần đặt tờ báo xuống bàn, ấn đầu hắn, “Ba con không có năng lực này, con phải hỏi ba mẹ Diệu Diệu có đồng ý không?”

Tần Trường An a? Một tiếng, “Còn muốn hỏi a...”

Không phải nộp tiền là có thể học sao?

Hắn đã hỏi qua Diệu Diệu nha.

“Đương nhiên phải hỏi.” Ba Tần bị hắn chọc cười, muốn mạng con gái nhà người ta đi mà không nói với người ta một tiếng, có còn muốn mạng nhỏ không??

Nếu là ba Lê, nói không chừng phải cầm cây chổi đuổi thẳng nhóc này một con phố.

“Được rồi.” Tần Trường An giống mô giống dạng thờ dài.

Thế giới người lớn thật phiền toái.

Tần Trường An cảm thấy mình đã làm xong mọi chuyện, đang chuẩn bị trở lại Lê gia, lại thấy một cô bé ngăn hắn lại.

“Anh Trường An!”

Tần Trường An lui về phía sau, “Ai a?”

Trần Thần Hi cười sáng lạn, mắt lấp lánh nhìn hắn, “Em là Trần Thần Hi nha, chúng ta chơi với nhau đi.”

Con trai không phải đều thích Transformers gì đó, cô ta cũng có thể, nam thần của cô ta vẫn nên ít tiếp xúc với Lê Diệu Diệu thì hơn.

“Không cần.” Tần Trường An ghét bỏ lắc đầu, “Tôi không chơi cùng con gái!”

Con gái sẽ khóc, trước kia em họ tới nhà hấn, mang ra ngoài động tí là khóc, còn nhát gan, không vui.

Trần Thần Hi sùng sốt, rất nhanh phản ứng lại, “Em không khóc!”

Tần Trường An mới mặc kệ, “Tránh ra! Cô chặn đường của tôi!”

Trần Thần Hhi vội vàng cầm tay hấn, “Tần Châu!... Không phải, anh Trường An, chúng ta học bài với nhau đi.”

Học tập?!

Hấn rùng mình một cái, chạy càng nhanh.

Thật vất vả không cần đi nhà trẻ! Hấn không cần học tập!

Trần Thần Hi đậm đậm chân, đuổi theo sau phát hiện, quả nhiên, Tần Trường An vẫn vào Lê gia.

“.....” Ba Tần nhìn con trai mình và cô bé kia, sờ sờ cái mũi, tổng cảm giác đây là con trai và bông hoa đào của hấn?

Ba Lê cúi đầu nhìn, phi thường lãnh khốc, “Không được!”

Bảo bối mới mấy tuổi, đi cái gì nhà trẻ?! Ăn ngon chơi vui là được, lỡ như đi nhà trẻ bị bắt nạt thì sao?

Tần Trường An, “Nhưng Diệu Diệu sẽ nhớ con!”

“Không có khả năng!” Ba Lê cự tuyệt càng dứt khoát lưu loát, càng nói như vậy càng không muốn cho Diệu Diệu đi.

Vốn dĩ người cha này sắp không còn địa vị gì rồi, con để Diệu Diệu đi cùng nó.

..... Có bị ngốc không?

Ba Lê nói như thế nào cũng không đồng ý.

Tần Trường An tức giận, “Ba vợ ba đúng là Vương Mẫu nương nương!”

Muốn chia rẽ hấn và Diệu Diệu!

Tần Trường An cầm tay Diệu Diệu, hai mắt đầm lệ, “Ba vợ không đồng ý, chúng ta phải làm sao bây giờ a?”

Hấn nghĩ đến sau này sẽ phải tách ra liền thương tâm!

Diệu Diệu cầm bình sữa, phụ họa, “Làm sao bây giờ...”

Tần Trường An, “Bằng không anh không đi?”

Hình như không được.....

Vương thúc giá trị vũ lực quá cao, xách hấn như xách một con gà, mỗi lần hấn từ trên xe trộm xuống đều sẽ bị bắt lại!

..... Về sau hấn nhất định phải luyện ma pháp! Biến Vương thúc thành cục đá!

Diệu Diệu ừng ực uống sữa, chớp chớp mắt, không biết nghe không hiểu.

Tần Trường An nhìn nhìn xung quanh, hôn hôn Diệu Diệu, nghiêm túc nói, “Bằng không chúng ta bỏ trốn đi!”

Ừng ực...

Ừng ực...

Diệu Diệu cười cười, gật gật đầu, “Trốn...”

Tần Trường An kinh hi, giao lưu hoàn toàn không có chương ngại, pi pi pi gặm mặt cô, “Diệu Diệu em thật tốt!”

“Chúng ta đêm nay sẽ bỏ trốn!”

Hấn nhất định sẽ làm một cái kế hoạch kỹ càng tí mĩ! Sau đó còn phải cảm tiền! Tiền mừng tuổi của hấn không biết có đủ hay không...

Ấn..... Tiền mừng tuổi của Lạc Dương đặt ở đâu ta??

Ư Ư: Đến khó:))

—— Vì thế, ba Tần quay đầu lại liền phát hiện con trai mình thế nhưng lại về nhà, không biết về cái gì ở trong phòng.

Hết sức chuyên chú.

Ba Tần tò mò, thăm dò nhìn nhìn, chỉ thấy những đường cong khó hiểu, hoàn toàn nhìn không hiểu, trên cùng còn có mấy chữ to.

——oo Kế hoạch?

oo?

Cái quỷ gì?

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Rải cầu lương trong trường học (7)

“Con trai, đang vẽ gì vậy?” Ba Tần lên tiếng hỏi.

Tần Trường An phân xạ có điều kiện đột nhiên che lại, sau đó mới phản ứng lại, là ba hấn. Ánh mắt sáng lên, lại buông ra, “Ba, ba giúp con nhìn xem, kế hoạch của con được không!”

“Đây là kế hoạch gì?” Ba Tần nhìn mấy đường cong xiêu xiêu vẹo vẹo đó mà đau cả mắt, chắc, hoàn toàn không hiểu.

Tần Trường An cầm bút, hưng phấn nói, “Kế hoạch bỏ trốn.”

Bỏ trốn?? Ba Tần nhìn hai cái vòng trên giấy, tay búng búng tờ giấy, “Đây là bỏ trốn a... Hai cái vòng...”

Nghe hấn nói mà cũng hiểu đại khái, không thể không nói, mạch não của ba Tần cũng không giống người bình thường. Ba Tần cầm tờ giấy kia cẩn thận nhìn, “Nhưng mà, con bỏ trốn lại hỏi ba a?”

Ý tưởng có thể, tuy rằng nhìn không hiểu đường cong, nhưng còn có thể nghĩ đến muốn cầm theo chăn, gối, tiền, kẹo, ngựa nhỏ vân vân..... Chắc, bỏ trốn còn cầm theo kẹo, nghĩ rất toàn diện... Nhưng mà bỏ trốn phải gạt ba mẹ chứ? Hay là do mình lý giải không đúng?

“Không phải ba đã từng bỏ trốn sao?” Tần Trường An chớp chớp mắt nói.

Ba Tần kinh ngạc, vội vàng nhìn xung quanh, “Ba khi nào bỏ trốn?! Ba chỉ muốn kết hôn với mẹ con a.”

Đứa nhỏ này hồ cha đâu? Nếu như bị mẹ nó nghe thấy không phải sẽ bị đánh một trận!

Tần Trường An nhảy dựng lên, “Không phải! Lúc trước ba nói ba bị bố vợ đánh phải chạy ra ngoài, may lúc trước ba nhanh chóng quyết định, cướp mẹ bỏ trốn, sau đó có con ba vợ mới chấp nhận...”

“Buổi tối hôm đó con đều nhớ rõ! Ba đừng nghĩ gạt con!”

Khi nào..... Ba Tần cảm thấy mình không có khả năng nói qua, lúc trước ba vợ không muốn nhìn thấy mình, cũng không đuổi người a.

Suy nghĩ nửa ngày, rốt cuộc nghĩ ra..... Còn không phải là buổi tối hôm trước mình với bà xã nói đùa sao?!

Cái đấy mà hấn cũng tin?!

Ba Tần nhìn thẳng con đang nâng cằm kiêu ngạo, yên lặng giật giật khóe miệng, cuối cùng cũng hiểu ra con của mình không đứng chỗ nào.....

Này mẹ nó, trung nhị a!

Chính mình cũng không biết đã cùng bà xã nói qua cái gì, đứa nhỏ này không biết nghe được từ nơi nào, còn đều nhớ kỹ coi là thật!

..... Hoàn toàn không muốn thừa nhận hấn như vậy có một phần công lao của mình.

Tần Trường An thấy thời gian ba mình phát ngốc quá dài, nhón mũi chân lấy lại tờ giấy, giải thích, “Ba ba, đừng ngốc! Mau nhìn xem!”

Hắn chỉ vào đường cong quanh co khúc khuỷu trên giấy giải thích, “Đây đường tới nhà Diệu Diệu, con ở chỗ này... Đầu tiên phải rẽ, lại..... Sau đó là cầu thang...”

Hắn nói đạo lý rõ ràng.

Ba Tần nhìn nửa ngày không nhìn ra nơi nào với nơi nào, cuối cùng ần ần đầu hắn, tỏ vẻ được rồi con trai con đừng nói nữa, bỏ trốn chỉ là hạ sách, ba đi khuyên ba mẹ Diệu Diệu trước, không thể thành công lại nói.

Tần Trường An đồng ý.

Khi Tần Trường An chia sẻ tin tốt cho Diệu Diệu, ba Tần cũng tuân thủ hứa hẹn, thay quần áo lại chuẩn bị hai bình rượu ngon gõ cửa Lê gia.

Ba Lê nghe thấy tiếng gõ cửa, thái độ tự nhiên, “Xin chào, anh là?”

Ba Tần cũng không luống cuống, nâng nâng hai bình rượu, cười, “Xin chào, tôi là ba của Tần Trường An, ở nhà đối diện, họ hàng xa không bằng láng giềng gần...”

Ba Tần đánh giá người đối diện một chút, không biết vì sao, tổng cảm thấy ba Lê có hơi đau răng. “... Về sau không thiếu chơi với nhạ, có thể tới uống hai ly không, nhận thức một chút?”

Ba Lê răng đau mở cửa, khước miệng giật giật, “... Cừu ngưỡng đại danh.”

“...Ách.” Ba Tần phản ứng lại, “Cừu ngưỡng đại danh?”

“..... Nghe con trai của anh nói về anh.”

Ba Tần cảm thấy ánh mắt của ba Lê có hơi kỳ lạ, ho một tiếng, “Như vậy a... Khụ, bằng không chúng ta đi vào nói?”

“...Mời vào.”

Ba Tần không nói thẳng chuyện đi nhà trẻ, mà bắt đầu từ những chuyện khác, lúc sau tựa hồ lơ đãng hỏi, Diệu Diệu cũng ba tuổi rưỡi, một năm nữa sẽ đi nhà trẻ phải không?

Kỳ thật năm nay cũng có thể a, đi sớm một năm cũng có thể thích ứng sớm chút.

Nếu năm nay đi nhà trẻ vừa vặn đi cùng Trường An luôn, còn có thể bảo Tần Trường An đi cùng nhau. Như cảm thấy suy nghĩ của mình rất tốt, còn vỗ vỗ chân, “Nhìn hai đứa nhỏ rất hợp nhau, cùng nhau chơi rất vui vẻ.”

“Anh xem Diệu Diệu nhà anh lớn lên xinh đẹp, lại đáng yêu, lỡ như đi nhà trẻ bị bắt nạt thì sao? Con trai tôi không nói chuyện khác, thấy hắn thích Diệu Diệu như vậy, đến lúc đó tuyệt đối sẽ không để Diệu Diệu bị bắt nạt.”

“Ít nhất có thể chăm sóc lẫn nhau.”

“Trở về còn có thể đón luôn hai đứa, hai đứa nhỏ trên đường cũng náo nhiệt.”

Ba Tần nói từng thứ một, vừa uống rượu vừa miệng không ngừng, nói tình ý chân thành, kỹ thuật diễn thiên thành, không một chút mất tự nhiên.

Chính là có hơi mất mặt... Ba Tần vừa nghĩ vừa tiếp tục, “Nhà trẻ giữa trưa không cho trở về ăn cơm, sợ con bé đói bụng, đến lúc đó để Trường An nhìn.....” Giống như con gái không gả được phải ăn vạ nhà người ta vậy.

Ba Lê từ đầu tới đuôi chỉ uống rượu, diễn, tôi chỉ lắng lắng mà nhìn anh diễn!

Tần Trường An đập lên trên ghế, ôm Diệu Diệu, vịn cửa sổ ngó vào nghe, “Vợ, em nói, ba anh sẽ thành công sao?”

Sao hắn lại thấy ba vợ không có phản ứng gì.....

Đúng vậy, cuối cùng quả nhiên quang vinh thất bại. Không chỉ như thế, buổi tối, ba Lê thế nhưng còn bắt đầu để Diệu Diệu ngủ chung với ba mẹ.

Tần Trường An cả người đều không tốt, nước mắt lưng tròng nhìn ba hắn.

Ba Tần có hơi không được tự nhiên, lại không phải ba làm..... Ba thật sự ra sức a con trai.

Nhưng bị chính con trai mình nhìn chột dạ, không chịu nổi, dứt khoát chỉ điểm Tần Trường An, “Muốn theo đuổi vợ thì không cần mặt mũi. Con hãy ăn vạ ở nhà ba vợ con, buổi tối liền ôm vợ con không buông tay.....”

Ba Tần cũng không tin ba Lê thật dám để cho Tần Trường An ngủ với bọn họ, ba tuổi còn bình thường, nhưng sáu bảy tuổi cũng đã hiểu chuyện..... Buổi tối còn muốn sinh hoạt vợ chồng không?

Tần Trường An ngoan ngoãn làm theo.

Giao tình của hai nhà Tần Lê, chính là từ lúc này, mỗi buổi sáng đều là tiếng mắng của ba Lê

“Tần Trường An!”

Tần Trường An là người rất có tính dai, quả thực theo một tháng, một tháng sau, ba Lê xanh mặt thỏa hiệp.

—— Diệu Diệu một lần nữa về trong vòng tay của hắn, hai người ngủ trên giường lớn. Tần Trường An vui rất nhiều ngày.

Đây là chuyện sau này, quay lại, bởi vì Diệu Diệu không thể đi nhà trẻ với hắn, cho nên mấy ngày nay Tần Trường An vẫn luôn dính Diệu Diệu, ngay cả ăn cơm cũng muốn ăn cùng nhau.

Vốn dĩ đã rất tốt bấy giờ còn thân thiết hơn, khi không có việc gì liền pi pi pi thom nhau.

Nhưng chuyện không tốt nhất là, khi chơi trò chơi, cái Trần Thần Hi cách vách không biết làm sao, luôn chạy tới cầm một chân.

Hôm nay bọn họ đang vẽ tranh.

Trẻ con 4 tuổi là thời kỳ hình thành tính cách, trong nhà có điều kiện đều sẽ mua cho bọn nhỏ vài đồ vật, ví dụ như xếp gỗ, tô màu vân vân.

Diệu Diệu mới hơn 3 tuổi, tuy rằng có hơi sớm, nhưng ba Lê và mẹ Lê đã sớm chuẩn bị tốt đồ chơi.

Xếp gỗ là trò Diệu Diệu và Tần Trường An hay chơi nhất, hai đứa sẽ xây nhà cao tầng, làng du lịch, màu sắc khác nhau. Ngẫu nhiên còn sẽ bắt chước động vật nhỏ, ví dụ như, bò bò, nhảy nhảy Còn sẽ cùng nhau chơi bóng cao su.

Bây giờ Diệu Diệu đang cùng Tần Trường An tô màu.

Diệu Diệu lấy ra một đồng bút màu, tìm bút mà xanh lá cây, cẩn thận tô mũi của nhân vật hoạt hình trong sách thành màu xanh.

Sau khi tô xong, cắn bút, nhìn vấy chưa tô, chậm rãi lấy ra màu đỏ.

Trần Thần Hi thấy tác phẩm của Diệu Diệu liền cười, rụt rè nói, “Diệu Diệu, cậu vẽ sai rồi. Mũi là màu đỏ, mặt là màu trắng...”

Cậu ta đều tô thành màu xanh và màu đen.

Diệu Diệu ngẩng đầu, nghi hoặc, “Sai rồi? Vì sao không thể là màu xanh lá cây?”

Cô cảm thấy màu xanh lá cây rất đẹp a.

“Nghe lời, đừng nháo.” Trần Thần Hi không trả lời cô, cảm thấy vấn đề này quá yếu trí, chỉ nói.

Ai mà không biết mũi của nhân vật này là màu đỏ a.

Diệu Diệu không vui, “Diệu Diệu không nháo!”

Diệu Diệu nhưng ngoan nhưng ngoan.

Tần Trường An lấy sữa từ phòng bếp đi ra, tung ta tung tãng tháu lại, “Cái gì nháo?”

Hắn nhìn mắt bức tranh trong tay Diệu Diệu, cảm thấy..... Rất đẹp a, màu sắc rực rỡ. Tiểu mập mập cũng tới xem náo nhiệt, vỗ vỗ tay, “Vẽ, vẽ!”

Diệu Diệu lúc này mới cao hứng, lắc lắc cái đuôi nhỏ, cầm bình sữa uống.

Không bao lâu liền quên chuyện này, tiếp tục cầm bút vẽ chơi tiếp, ly kỳ, tất cả màu sắc đều bị cô dùng, hai người bên cạnh là trẻ con cũng nóng lòng muốn thử...

Chơi chơi, mấy người liền chơi cùng nhau, dùng bút màu tô tô vẽ vẽ trên bức tranh.

Thế giới của trẻ con là một thế giới tươi sáng lạ, người bình thường không có cách nào với tới. Tư duy của người trưởng thành đã bắt tri bất giác xơ cứng, rất khó lý giải thế giới ngây thơ đáng yêu và ý tưởng của bọn nhỏ.

Ít nhất, Trần Thần Hi khó có thể lý giải.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Rải cầu lương trong trường học (8)

Cô ta cảm thấy mình bị xa lánh, có chút hờn dỗi.

Một lúc sau, mới khuyên nhủ bản thân, cô ta là người trưởng thành, không chấp nhặt với trẻ con, chờ hán trưởng thành tự nhiên sẽ biết cô ta nói đúng.

“.....” Trần Thần Hi hoãn hoãn, lại lần nữa tham dự với họ.

Trần Thần Hi cũng không nhớ rõ vé số hay cái gì, trước kia cô ta chưa từng chú ý qua chuyện này, thậm chí ngay cả vé số là cái gì cũng không rõ ràng lắm, lại như thế nào sẽ nhớ rõ.

Cô ta biết địa ốc kiếm tiền, biết sau này mua sắm trên internet phát triển, nhưng nhà bọn họ căn bản không có tài chính đi đầu tư, chỉ có thể nhìn người khác kiếm tiền.

Cũng nhớ rõ mình xem qua không ít tiểu thuyết, bây giờ cũng đúng là năm tiểu thuyết internet bắt đầu phát triển... Nhưng xem qua cốt truyện đã sớm quên gần hết.

Chuyện duy nhất nhớ rõ ràng là chuyện của nam thần.

Người cô ta yêu thầm thời học sinh, mười mấy năm sau, lại xuất hiện trong TV, đã là doanh nhân thành đạt mọi người biết đến, nam thần đại chúng.

Không biết vì sao, Trần Thần Hi cảm thấy tâm hồn thiếu nữ đột nhiên xuất hiện, rồi sau đó chậm rãi bắt đầu sưu tập tin tức của hán, phát hiện lúc trước thiếu chút nữa cô ta là hàng xóm của nam thần...

Cho nên đời này cô ta trọng sinh trở về, mới có thể sớm đền bù tiếc nuối, chiếm phòng ở của Lê Diệu Diệu.

Nhưng mà, Tần Châu... Tần Trường An và Lê Diệu Diệu khi còn nhỏ đã thân thiết như vậy sao?

Trần Thần Hi nhìn Tần Trường An nắm tay Diệu Diệu, không vui nghĩ. Còn không phải là đi nhà trẻ, lại không phải về sau không gặp nhau nữa...

Tần Trường An kéo tay Diệu Diệu, hóc mắt đều đỏ, “Anh không muốn đi đi học...”

Muốn cùng Diệu Diệu cùng nhau...

“Diệu Diệu, muốn ôm một cái...”

Diệu Diệu mở cánh tay, “Ôm...” Còn lấy tay nhỏ vỗ vỗ hán.

Tần Trường An ôm xong vui vẻ hơn một chút, không bao lâu, lại bắt đầu, “Diệu Diệu, anh sẽ nhớ em...”

“Em nhất định phải nhớ anh...”

Diệu Diệu ngoan ngoãn gật đầu.

“Con không nghĩ ngủ ở nhà trẻ... Con muốn về nhà ngủ...”

“.....” Số lần nhiều, Diệu Diệu liền không nghĩ đứng đó nữa, chân ê ẩm, quay lại ôm chân mẹ Lê, ngửa đầu, “Đói!”

Diệu Diệu đói bụng! Trở về uống sữa!

Nói được một nửa Tần Trường An sừng sốt.

Hai bà mẹ nhìn khuôn mặt đại ra của hán, đồng thời bị chọc cười, trêu hán, “Ha ha ha, con xem, buổi chiều không phải sẽ về nhà sao, dong dài, làm Diệu Diệu cũng không kiên nhẫn.”

Tần Trường An thật sự sắp khóc.

Mẹ Tần ho khan, chột dạ, không dám trêu hán nữa, “Diệu Diệu đói bụng, phải đi về ăn cơm, chúng ta đi nhanh đi, đi sớm về sớm.”

“Gạt người! Nhà trẻ 4 giờ mới tan học!” Mỗi ngày đều như vậy!

Tần Trường An thật bị phần (bi thương + phần nộ), trước kia hán đều ăn cùng Diệu Diệu! Bây giờ ngay cả cùng nhau ăn cũng không được!

Ghét nhất người lớn!

“.....”

Trần Thần Hi đeo cặp sách nhỏ đi tới, túm túm áo Tần Trường An, “Anh Trường An, chúng ta đi thôi.”

Mẹ Lê sững sốt, “Đây là?”

Mẹ Tần nhìn xuống, sờ sờ khuôn mặt nhỏ của Diệu Diệu, “Trần gia, vừa lúc tiện đường, tớ thuận tiện đưa đi.” Dù sao cũng tiện đường.

Trần gia thật sự đang bận, mấy ngày nay thấy mẹ Trần đều không rảnh rồi, mỗi ngày đều mệt mỏi chết.

Nhưng cô bé này rất hiểu chuyện, buổi sáng hôm nay chạy tới hỏi, có thể thuận tiện đưa cô bé đi học được không.

Mẹ Tần hỏi vì sao, đứa nhỏ này còn nói mẹ quá mệt mỏi, không nỡ để mẹ đưa đi học.

So với Tần Trường An khá hơn nhiều.

Tên tiểu tử thúi này đừng nói đau lòng mẹ, cả ngày không về nhà, khi không có Diệu Diệu suốt ngày chạy ra bên ngoài chơi, đến khi ăn cơm chiều mới trở về, có Diệu Diệu vậy càng đáng sợ, cơm chiều cũng không trở về.

—— Đương nhiên, mẹ Tần không biết, kỳ thật, vô luận mẹ Trần có bận đến mấy, nhưng con gái mình đi nhà trẻ, mẹ Trần đã định xin nghỉ.

Chỉ là Trần Thần Hi đúng lúc ngăn cản, nũng nịu nói để mẹ nghỉ ngơi một ngày, mẹ Trần ngẫm lại Tần gia cũng sẽ không bạc đãi Thần Hi, hơn nữa trong nhà thật sự hơi bận, xin nghỉ một ngày sẽ chậm trễ rất nhiều việc, mới có thể xuất hiện một màn này.

Lúc trước Trần Thần Hi đột nhiên đổi nhà trẻ, đổi thành chung nhà trẻ với Tần Trường An cũng vì vậy.

Mẹ Lê cười nhìn cô ta một cái, biết bên trong khẳng định có việc, nhưng cũng không hỏi, bế Diệu Diệu lên, “Được rồi, thời gian không còn sớm, mau đi đi.”

Mẹ Tần ừ một tiếng, “Đi nha.”

Mẹ Tần xách Tần Trường An vào xe, Tần Trường An mở cửa kính, lộ đầu ra, mắt trông mong nhìn về phía Diệu Diệu, khóc chút chút nói, “Vợ ợ, anh sẽ nhớ em!”

“Diệu Diệu cũng sẽ nhớ anh,” mẹ Lê vẫy vẫy tay Diệu Diệu, “Tối, bảo bối, chào tạm biệt anh Trường An...”

Diệu Diệu nghĩ nghĩ, nướn người về phía đó...

Mẹ Lê? Theo cô đi về phía trước.

Diệu Diệu hự trong chốc lát, lấy một viên kẹo không biết từ đâu ra, bỏ vào trong tay Tần Trường An, nháy mắt to, “Ngọt, không khóc.”

Mẹ Tần sững sốt, “Ai u, Diệu Diệu của chúng ta thật ngoan nha,” chính mình thích ăn kẹo, còn bỏ được cho người khác.

Tần Trường An ngẩn người, đột nhiên oa một tiếng bắt đầu lau nước mắt. Cầm kẹo, “Diệu Diệu em thật tốt!”

Chính mình không nỡ ăn còn muốn để cho hấn..... Hấn về sau nhất định phải đối xử với cô tốt hơn!

“—— Trở về anh sẽ mang đồ ăn ngon cho em!”

Trần Thần Hi nhìn từ đầu tới cuối sắc mặt đã cứng lại, nếu cô ta nhớ không nhầm, số kẹo này là Tần Trường An cho Diệu Diệu đi?? Hơn nữa... Tần Trường An cho ba cái.

..... Có phải bị ngốc không?!

Gần tới nhà trẻ, mẹ Tần nhớ ra chuyện gì đó, nói với Tần Trường An một câu, bảo hấn lát nữa dẫn Thần Hi vào, “Thần Hi là lần đầu tới nhà trẻ, hai đứa học cùng lớp với nhau, con là con trai, chăm sóc Thần Hi được không?”

—— Dù sao cũng là con nhà người ta, bị va chạm xấu hổ.

Tần Trường An giả vờ không nghe thấy, ngồi nghiêm chỉnh, như đang suy nghĩ.

Trước kia mẹ cũng bảo hấn chăm sóc em họ, nhưng ba hấn nói, nam tử hán nhất ngôn cửu đỉnh, nói thì phải làm được, chăm sóc em họ kia nhiều phiền toái a, còn cướp kẹo của hấn.....

Hấn mới không ngốc đâu, tuyệt đối không đáp ứng!

Tần Trường An nghĩ, hơn nữa Trần Thần Hi còn cao hơn cả hắn. . . Sao phải chăm sóc. . .

“Hắc! Tần Trường An!” Mẹ Tần nói chuyện như đàn gảy tai trâu, nói hai lần nóng nảy, giả vờ muốn xách lỗ tai hắn, “Mẹ nói chuyện với con, giả vờ không nghe à?!”

Tần Trường An vội vàng che lại lỗ tai, “Mẹ, mẹ thật hung dữ!”

Tần Trường An cũng không phải lần đầu tiên đi nhà trẻ, sau khi xe dừng lại, Tần Trường An liền đẩy cửa xe chạy xuống. Quen cửa quen nẻo chạy tới cô giáo của hắn.

Mẹ Tần trừng mắt nhìn tám lưng kia, sờ sờ đầu Trần Hi, “Tối, Trần Hi, chúng ta đi thôi.”

Thật ra cũng không miễn cưỡng hắn.

Mẹ Tần đưa Trần Thần Hi tới chỗ hiệu trưởng, Trần Thần Hi mới vào lớp, cần phải đến chỗ hiệu trưởng đưa tin.

Mẹ Tần còn nói với hiệu trưởng hai câu, sau đó nói Trần Thần Hi ngoan ngoãn đi học, còn dặn dò mấy lần 4 giờ chiều Vương thúc sẽ đến đưa về mới đi.

“.....”

Buổi chiều Tần Trường An trở về.

Sau khi xe dừng trong sân. . .

“Mẹ vợ! Diệu Diệu! Con đã trở về!!” Còn chưa về nhà, hắn đã đeo cặp sách chạy tới Lê gia, vừa chạy vừa gọi.

Mẹ Tần mở cửa: “.....”

Mặt mẹ Tần tối sầm, “Thằng nhãi ranh!! Vợ con ở đây!”

Phi! Minh đều bị nhiễm nó gọi vợ!

“Ồ đây?” Tần Trường An dừng chân, nghi hoặc.

Mẹ Tần không kiên nhẫn, “Ồ đây! Ở đây! Không thể chơi ở đây a!”

Buổi chiều mẹ Tần ở nhà trông Tần Lạc Dương, không đi đón hắn. Rốt cuộc cũng không phải lần đầu tiên đi nhà trẻ, Vương thúc đón đưa cũng an toàn.

Tần Trường An đi rồi, Diệu Diệu mấy hôm nay đã quen chơi với hắn lại có hơi nhàm chán, mẹ Lê ở nhà không có việc gì, bèn bế cô tới đây chơi với mẹ Tần. Diệu Diệu cùng Tần Lạc Dương chơi, mẹ Lê cũng có thể nói chuyện với mẹ Tần.

Không nghĩ tới tên tiểu tử thúi này về đến nơi không thêm vào nhà, trực tiếp chạy sang Lê gia.

Tần Trường An lập tức đeo cặp sách chạy về nhà, “Diệu Diệu!!!”

Hắn ôm lấy Diệu Diệu đang chơi trên mặt đất, pi pi pi hôn khuôn mặt nhỏ, vẻ mặt thỏa mãn, “Diệu Diệu anh rất nhớ em!”

Đều một ngày không gặp cô!

Có câu nói, một ngày không gặp, như cách ba thu.

Hắn cảm thấy hắn đã cách thật nhiều thật nhiều thật nhiều mùa thu.

Mẹ Tần đưa Trần Thần Hi về nhà, sao khi vào nhà thấy một màn này, tức giận lộ quả quyết, nói với mẹ Lê, “Tớ xem đứa con trai này cho cậu nuôi luôn!”

Mẹ Lê trêu ghẹo, “Kia vừa lúc, nhà của chúng tớ đang cần con trai đâu.”

“Xách đi xách đi, nhanh chóng xách đi.” Mẹ Tần xua xua tay, “Còn bớt lo.”

Tuy nói như vậy, kỳ thật lại không tức giận, Diệu Diệu nhỏ nhỏ ngoan ngoãn như vậy, mình lại còn ghen tị với Diệu Diệu a, lại nói, trước kia Tần Trường An cũng thích chạy ra ngoài, trẻ con đều như vậy.

Hai bà mẹ yên tâm để mấy đứa chơi với nhau, sau khi Tần Trường An trở về lại càng yên tâm, hai người ngồi ở một bên nói chuyện, ngẫu nhiên quay đầu lại nhìn vài lần, chỉ cần bọn họ không chơi đồ gi nguy hiểm thì mặc kệ.

“.....”

Tần Trường An nhân cơ hội ôm Diệu Diệu vào trong phòng, lấy cặp sách nhỏ của mình ra, hiển vật quý nói, “Em xem anh mua gì này!”

Bên trong cặp sách có đủ loại kẹo và thạch trái cây, thạch trái cây không nhiều lắm, chỉ có mấy cái.

Diệu Diệu hôn hôn hân hân, đôi mắt đều cười thành một đường thẳng “Nào công!”

“Ài!” Tần Trường An vui vẻ đến không được, “Lại gọi một lần!”

Diệu Diệu bóc một viên kẹo mềm, cắn một miếng, giờ lên, ý bảo hân cũng ăn.

Tần Trường An rất cảm động, cảm thấy Diệu Diệu thật tốt, cúi đầu cắn một miếng, không phòng bị bị chua nhãn mặt, lại không nở phun ra, cố gắng nuốt xuống. “Chua, không thể ăn, đổi một cái đi.”

Diệu Diệu lắc đầu, “Không đổi! Ăn ngon!”

“..... Được rồi.” Tần Trường An chần chờ nói, được Diệu Diệu hôn hai cái, lại không rời rắm nữa, lăn một vòng trên giường, ôm bả vai Diệu Diệu, “Diệu Diệu, em đi nhà trẻ với anh nha.”

Hôm nay khi hân đi mua kẹo cho Diệu Diệu, liền thấy hai bạn cùng lớp với hân —— tiểu mập mập hân đã từng đánh nhau, lúc này một cô bé đang đi trước tiểu mập mập.

Cô bé này hình như đang giận dữ, đột nhiên dừng chân, quay đầu lại hỏi tiểu mập mập, “Rốt cuộc cậu có yêu tớ không!”

Tiểu mập mập dừng một chút, đỏ đỏ miệng, “Tiền tiêu vặt mỗi ngày của tớ chỉ có 3 đồng, mua đồ cho cậu hết 2 đồng rưỡi, cậu nói tớ có yêu cậu không?”

“.....”

Cô bé nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng đúng, vì thế vui mừng quay đầu lại cầm tay cậu bé, còn hôn hôn mặt hân ta!

“.....”

Tần Trường An trong nháy mắt liền cảm thấy trong lòng không thoải mái, nói không nên lời, dù sao chính là không thoải mái.

Hừ, hân cũng có vợ! Hân cũng muốn đi nhà trẻ với vợ...

Khuôn mặt nụ cười của Diệu Diệu đều nhăn dúm dó, đáng yêu muốn mạng, hỏi, “Nhà trẻ, có vui không?”

Tần Trường An ánh mắt sáng lên, “Rất vui!”

Hân liệt kê, “Nhà trẻ có cầu trượt! Ngồi lên là có thể trượt xuống dưới... Xích đu, ngồi trên đi có thể lắc lư..... Còn có thật nhiều đồ vật...”

“Còn có rất nhiều chim nhỏ, nhỏ nhỏ, còn có thể nói, nói chào buổi sáng...”

Tần Trường An có chút buồn rầu, “Còn có.....”

“Đúng! Còn có thể mua đồ ăn vặt! Mua kẹo!”

“Em xem, đây là đồ anh mua ở nhà trẻ!”

Bên ngoài nhà trẻ sẽ bán đồ ăn vặt, hôm nay trước khi đi nhà trẻ hân cố ý mang theo tiền mừng tuổi, quả nhiên mua được rất nhiều đồ ăn vặt.

Diệu Diệu đã ba tuổi, có thể bắt đầu tự hỏi một ít vấn đề, cô nghe hiểu từ mua kẹo này, chớp chớp mắt, lập tức nhào dính dính hôn hôn hân, “Diệu Diệu muốn đi!”

Muốn ăn kẹo!

Muốn đi nhà trẻ!

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Rải cầu lương trong trường học (9)

Diệu Diệu chuẩn bị đi nhà trẻ.

Ba Lê tuyệt đối không thể không đồng ý vì con gái nhà mình làm nũng, chỉ có thể đáp ứng, quay đầu lại liền tìm cơ hội luận bàn với ba Tàn một lần.

Ba Tàn vuốt mắt, tỏ vẻ với con trai nhà mình, xem lão ba vì con hy sinh bao nhiêu, bị ba vợ con đánh cũng không đánh trả.

Tàn Trường An ban đầu còn rất cảm động, sau này tự mình nhìn một lần là hiểu ra, nơi nào không đánh trả, đánh so với người khác đều tàn nhẫn được không?!

Muốn nói người với người, xác thật tồn tại duyên phận.

Có người khí tràng bất hòa, có người lại nhất kiến như cố, ba Tàn và ba Lê không nói nhất kiến như cố, nhưng hai người đều là người trong thương trường, tuổi không chênh lệch nhiều, kiến thức giống nhau, có nhiều đề tài để nói chuyện, hơn nữa Tàn Trường An thường sang Lê gia chơi, quan hệ lại thân mật hơn một phần.

Ba Lê và ba Tàn..... Đánh đấm gì đó giữa đàn ông với nhau, thật đúng là sẽ không ảnh hưởng cảm tình.

Ngày Diệu Diệu đi nhà trẻ, mẹ Lê đương nhiên đưa cô đi.

Diệu Diệu cũng ba tuổi, bốn tuổi bắt đầu đi nhà trẻ thì vừa lúc, ba tuổi có hơi nhỏ, nhưng cũng không phải không có, cho nên sau khi mẹ Lê suy xét nhiều mặt, liền đáp ứng để Diệu Diệu đi nhà trẻ.

Nhưng nhìn Diệu Diệu được Tàn Trường An nắm tay vào nhà trẻ, vừa nhìn Diệu Diệu thấp hơn những đứa trẻ khác nữa cái đầu, mẹ Lê lại hối hận.

- - Diệu Diệu còn nhỏ như vậy, lỡ như bị bắt nạt thì phải làm sao.

May mắn không để con bé trực tiếp đi học, mà để con bé đi theo Tàn Trường An một năm.

Phương diện này có nguyên nhân Diệu Diệu háo muốn chơi cùng Tàn Trường An, cũng suy xét đến Diệu Diệu còn nhỏ, học một năm này coi như thích ứng trước, nếu có thể thích ứng, năm sau sẽ vào lớp chồi, nếu không được tùy thời có thể trở về, coi như một năm là tới nơi này chơi, năm sau mới chính thức đi nhà trẻ.

Tàn Trường An nắm tay Diệu Diệu, cả người đều hưng phấn. Đầu tiên nắm tay Diệu Diệu đi qua đôi bạn kia hai vòng.

Hoàn cảnh nhà trẻ này rất tốt, Tàn Trường An dẫn Diệu Diệu đi xem, "Em xem, nơi này là... cầu trượt, ngồi lên xẹt một cái là xuống dưới."

Còn có truyện tranh, có thể xem tranh vẽ rất đẹp...

"Giữa trưa đồ ăn vặt miều miều phân cũng khá ngon..."

"Miều miều... Phân... Là cái gì?" Diệu Diệu hỏi.

"Chính là miều miều phân a!" Tàn Trường An kỳ thật cái hiểu cái không, đại bộ phận đều là suy nghĩ của bản thân, cực kỳ tự tin, phảng phất những điều mình nói đều là chân lý.....

Diệu Diệu chớp chớp mắt, có chút nghi hoặc, cô cảm thấy miều miều phân... Không thể ăn a.

Một cao một thấp hai đứa nhỏ nắm tay đi vào.

Trần Thần Hi ngồi ở chỗ của mình, lấy sách che mặt. Thật phiền a, mấy đứa trẻ này chẳng biết cái gì... Cô ta cùng bọn họ căn bản là không có đề tài chung, ngồi ở đây không thể chơi di động không thể xem TV, thật nhàm chán.

Nếu không phải vì hạnh phúc của nam thần, cô ta mới không muốn ngồi ở đây đâu.

Thấy Tàn Trường An đi vào, cô ta vội ngừng đầu, nhưng khi nhìn thấy người trong tay hắn, cô ta liền có điểm cười không nổi.

Cô ta vốn dĩ cho rằng Lê Diệu Diệu hẳn là đi mẫu giáo bé, sẽ không cùng lớp với bọn họ! Cô ta đều nghĩ kỹ muốn thừa cơ hội này ở chung với nam thần, làm nam thần biết Lê Diệu Diệu kỳ thật không có gì đặc biệt.....

Tính toán xong xuôi, nhưng vì sao Lê Diệu Diệu sẽ ở đây?

Cô ta không muốn so đo với một đứa bé, vấn đề là, người này là người làm nam thần đau lòng a.

Nếu để bọn họ tiếp tục như vậy..... Cô ta nhớ rõ báo chí nói hai nhà Tàn Lê liên hôn xảy ra vấn đề, là bởi vì hai nhà có xung đột gì đó. Đời này chỉ cần Lê gia ở đây, cuối cùng Lê Diệu Diệu chẳng phải sẽ làm nam thần thương tâm?!

Tàn Trường An cầm tay Diệu Diệu, đi đến chỗ ngồi của mình ngồi xuống, lại dọn ghế nhỏ, nhìn sang bên cạnh, để cô ngồi cùng bàn với hắn..

Trần Thần Hi quay đầu nói, "Hai người không thấy chật chội sao??"

Cô ta nghiêng nghiêng đầu, "Phía sau còn có bàn nhỏ nha."

Ngồi chung một bàn, Lê Diệu Diệu cái gì cũng không hiểu, sẽ không chậm trễ việc học của nam thần sao?

Tần Trường An cầm tay Diệu Diệu, đang lăm lăm nói gì đó, đang nói vui vẻ, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn qua, lập tức căng thẳng, "Mới không chật!"

Trẻ con yêu ghét đều rất rõ ràng, Tần Trường An dịch ghế nhỏ của Diệu Diệu, nhỏ giọng nói với Diệu Diệu, "Cậu ta cười như vậy thật xấu!"

Cảm giác quái quái... "Chúng ta không chơi với cậu ta!"

Biểu tình trên mặt Trần Thần Hi cứng lại.

Cô giáo vừa vặn đi đến chỗ này, nghe vậy cũng cứng lại, ngồi xổm xuống, sờ sờ đầu Tần Trường An, nhỏ giọng nói, "Trường An không thể nói Thần Hi xấu nga, Thần Hi biết được sẽ rất buồn nha..."

"Em ngấm lại, người khác nói em xấu em cũng sẽ..."

Tần Trường An nghi hoặc, "Nhưng mà Trần Thần Hi không biết mình rất xấu sao?"

Là chính cậu ta muốn cười quái quái a.

"....." Cô giáo cảm thấy mình tiếp không nổi nữa.

Những ngày học nhà trẻ rất nhẹ nhàng cũng rất thú vị.

Tần Trường An cảm thấy như vậy... Có Diệu Diệu ở, ngồi cùng nhau chơi ngón tay Diệu Diệu cũng rất thú vị. Ngoại trừ Trần Thần Hi luôn tận dụng mọi thứ nói mấy câu hán không thể hiểu được, còn có cơm trong trường không ngon bằng cơm nhà mình.

Diệu Diệu còn nhỏ, có cô giáo đút.

Tần Trường An tuy rằng thèm, nhưng trước đó mẹ Lê đã nói qua, hán cũng chỉ có thể nhìn cô giáo ôm Diệu Diệu trong lòng một muống một muống đút cơm.

Tối giờ ăn cơm, Tần Trường An nhảy dựng lên, "Cô ơi! Diệu Diệu không ăn rau cần! Lấy ra lấy ra!"

Cô giáo hơi dừng lại, rất có trách nhiệm dỗ, "Không thể kén ăn."

"Kén ăn sẽ không cao."

Thấy hai đứa bé không tin, cô giáo còn ăn một miếng rau cần, "Hai em xem, cô cũng không kén ăn... Rau cần ăn rất ngon, cô rất thích."

Tần Trường An nghĩ nghĩ, chọn rau cần ra, "Vậy tất cả đều cho cô!"

Diệu Diệu liên tục gật đầu.

Cô giáo giật giật khóe miệng, "... Không cần, chúng ta cùng nhau."

"....."

Bởi vì đi nhờ xe, Trần Thần Hi và bọn họ lại nhắc lên một chút quan hệ.

Sau đó Trần Thần Hi tựa hồ cũng phát hiện ra, mấy năm nay đều yên lặng xuống, không châm ngòi ly gián, chỉ toàn tâm toàn ý kéo quan hệ.

Diệu Diệu cùng Tần Trường An cũng chậm rãi quên mất chuyện lúc nhỏ, chỉ coi cô ta là bạn bè bình thường.

Diệu Diệu mấy năm nay đều rất vui sướng.

Gia đình Diệu Diệu cũng không có yêu cầu gì, chỉ cần cô vui vẻ là được, hơn nữa còn có Tần Trường An, bình thường đi học đều vui vẻ.

Nhưng hiện tại, Diệu Diệu hoài nghi, Tần Trường An nhất định không thích cô!

Cô cầm sách bài tập về nhà, cái đuôi buồn bã rũ xuống -- hôm nay cô cố ý ném sách bài tập, vì sao Tần Trường An muốn nhặt lại?!

Diệu Diệu gian nan làm bài tập, lòng đều uể oải không phấn chấn héo.

"....."

Diệu Diệu đáng yêu không chịu được.

Diệu Diệu sẽ nhớ mối thù này T^T.

Ư Ư: Ai thấy con mụ trọng sinh vô lý giờ tay□

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Rải cầu lương trong trường học (10)

Ngày hôm sau, Diệu Diệu ngồi ở trong xe, chuẩn bị chờ Tần Trường An đi lên nhào tới cắn hấn.

Nhưng không nghĩ tới, khi cô chuẩn bị cắn người, phản ứng của Tần Trường An còn lớn hơn, bùm một tiếng lùi đến cửa xe, “Em em em em làm gì vậy!”

Diệu Diệu nhìn hấn một cái.

Sau khi Tần Trường An nói xong cũng cảm thấy phản ứng của mình quá lớn, nỗ lực nói cho bản thân, đây là vợ hấn, bọn họ có danh phận a, người lớn hai bên cũng đều thừa nhận, cho nên hấn không xem như... Xấu xa... Hấn mơ thấy gì đều bình thường, nếu người mơ thấy không phải cô ấy, vậy mới không bình thường đâu.....

Tần Trường An an ủi bản thân một hồi, mới cảm thấy tốt hơn một chút, sắc mặt đỏ bừng, ho khan, tiếng nói trấn định, “Anh định nói, em làm sao vậy, nhìn không vui.”

Diệu Diệu phát hiện ánh mắt hấn trốn tránh, không dám nhìn cô, ngẫu nhiên có một lần nhìn cô, lại né tránh như bị điện giật.

Diệu Diệu chớp chớp mắt, “Anh làm sao vậy?”

Tần Trường An nghiêm túc, “Đương nhiên không làm sao! Không có chuyện gì cả!”

... Nếu sắc mặt hấn không có đỏ bừng mà nói, sẽ càng có lực thuyết phục.

“Mặt anh thật đỏ a...” Diệu Diệu cầm cổ tay của hấn, đưa một tia linh khí đưa vào trong cơ thể hấn, kiểm tra thân thể, phát hiện xác thật không có chuyện gì... “Giống y như Quan Công.”

Tần Trường An sừng sốt, vội vàng quạt quạt, cười ha ha, “Thời tiết quá nóng.”

Hấn nhìn về phía trước, “Vương thúc, hạ nhiệt độ trong xe xuống một chút, cháu nóng quá.”

Diệu Diệu chớp chớp mắt, bổ sung một câu, “Đỏ mặt cũng rất đẹp trai.”

Tần Trường An: “.....”

Tần Trường An ngẩn người, đột nhiên oanh một tiếng, ngay cả tai cũng bắt đầu đỏ lên, trực tiếp lan tràn xuống cổ... Hung ba ba nói, “Phải, phải không?”

Diệu Diệu, “Đúng rồi, như thế nào cũng đẹp trai!”

Khi cô nói lời này, trong ánh mắt giống như có ngôi sao, lấp lánh trong màn đêm, ánh sáng nhỏ vụn mà mê người, làm người nhìn không được say mê.....

Tần Trường An lại nhớ lại cảnh trong mơ sáng nay...

“.....” Hấn đột nhiên lấy lại tinh thần, vội vàng quạt quạt, cũng không dám nhìn cô, “Vương, Vương thúc thúc hạ nhiệt độ chưa a, cháu sắp nóng chết rồi!”

Vương thúc chậm rì rì đáp, “Đã hạ rồi.”

Tài xế già nhìn từ kính chiếu hậu, tâm nói, chỉ cần hấn ngồi ở bên cạnh Diệu Diệu, phỏng chừng không hạ được nhiệt.

Diệu Diệu ngồi vào chỗ.

Bạn ngồi cùng bàn là nữ sinh rất đáng yêu, nhìn hần vừa đi, có chút gấp không chờ nổi, có chút kỳ quái, “Hai người cãi nhau?”

Diệu Diệu, “Không có nha.”

Tiểu Liễu sững sốt, khẳng định nói thầm, “Vậy không có khả năng a, bình thường lúc này hần còn nói 18 câu đùa tiển nha, dần dần 18 lần mới có thể đi.”

Cô ấy rất nghiêm túc, “Tớ với Tiểu Đào đếm, một ngày ít nhất hần còn nói hai lần đâu.”

Tần Trường An mỗi ngày đều như vậy lớp họ cũng đã quen, dù sao cũng là đầu tháng ba, cũng đều đã 13, 14 tuổi, là thời điểm yêu đương.

Nhưng không có đôi nào gan lớn như thế. Lần đầu tiên thấy bọn họ, toàn bộ lớp đều khe khẽ nói nhỏ, nhưng sau một thời gian dài, người trong lớp thấy cái cảnh tượng này mí mắt cũng không nâng lên.

—— Ha hả, thói quen, hôm nào không thấy bọn họ còn cảm thấy không quen đâu.

Nhưng hôm nay chưa nói gì đã chạy trốn nhanh như vậy, thoát nhìn còn có chút gấp không chờ nổi, khẳng định là có chuyện gì bọn họ không biết.

Diệu Diệu nghĩ nghĩ, nghiêng nghiêng đầu, khẳng định nói, “Thật sự bình thường a, chẳng qua ngày hôm qua hần bắt tớ làm bài tập.” cô còn chưa hỏi hần đâu.

“Làm bài tập?!” Ngồi cùng bàn yên lặng chấn kinh, phảng phất hiểu ra vì sao hần muốn chạy trốn chết.

Diệu Diệu tuyệt đối không thích học tập, làm bài tập càng là muốn mạng của cô, dĩ vãng đều là Trần Thần Hi chủ động giúp cô làm, lần này không biết chuyện gì xảy ra..... Sao Tần Trường An lại quản chuyện này?

Diệu Diệu cũng không biết.

Nhưng sau khi tan học, Diệu Diệu đi WC, gặp Trần Thần Hi, cũng cùng cô ta nói đến chuyện này, còn có vẻ hơi ngượng ngùng, “Diệu Diệu! Thế nào, bài tập làm xong chưa? Có một không nha.”

Lê Diệu Diệu năm đó đi nhà trẻ, vốn là đi theo Tần Trường An học một lớp, sau đó lại trở về học lớp chồi, nhưng là không nghĩ tới lại trực tiếp vào lớp 1.

Hai nhà xem Tần Trường An cũng không biết chuyện gì xảy ra, dù sao là thật lòng tốt với Diệu Diệu, mỗi ngày ở bên nhau chơi, đều một hai năm cũng chưa thấy chán hay cãi nhau, chỉ có thể nói duyên phận loại sự tình này thật sự tồn tại. Dứt khoát liền tìm người, làm người chia Diệu Diệu và Tần Trường An vào cùng một lớp, thậm chí làm ngồi cùng bàn.

—— Ba Lê tuy rằng không thích Tần Trường An, nhưng vẫn biết Tần Trường An thích Diệu Diệu, Diệu Diệu còn nhỏ, để hần nhìn ông cũng có thể yên tâm.

Ngồi một bàn đã thật nhiều năm, cho đến sơ trung, các giáo viên bắt đầu canh phòng nghiêm ngặt quan hệ nam nữ, hai người mới ngồi hơi xa một chút, từ ngồi cùng bàn đổi thành ngồi trước sau.

Lại nói tiếp, lần trước chuyển chỗ ngồi vẫn là lần đầu tiên bọn họ bị chuyển đi.

Trần Thần Hi lại cách xa bọn họ, lúc trước xác thật là mẹ Trần biết mẹ Tần trước, nhưng mẹ Trần rất bận rộn, bình thường thời gian ở chung rất ít, cho nên hai nhà lại chỉ có thể xem như hàng xóm bình thường.

Khi còn nhỏ Trần Thần Hi đi nhà trẻ còn có thể hỗ trợ đưa đi, nhưng bảo giáo viên để Trần Thần Hi học cùng lớp, lại không làm.

Trần Thần Hi không học cùng lớp với bọn họ.

Bất quá Trần Thần Hi giống như rất thích Diệu Diệu, mỗi lần ăn cơm trưa sẽ đi tìm Diệu Diệu...

Diệu Diệu gật đầu, có hơi ưỡ oải nửa tay, không vui, “Mệt.”

Diệu Diệu là con mèo lười, Diệu Diệu không muốn làm bài tập ˊ ˘ ˋ

Ánh mắt Trần Thần Hi toát ra vẻ xin lỗi, sắc mặt lại đỏ, thoát nhìn có hơi ngượng ngùng, “Làm bài tập xác thật rất mệt... Trường An hần không muốn tớ làm bài tập giúp cậu...”

Ý tứ là, bởi vì Tần Trường An đau lòng cô ta mới không để cô ta làm bài giúp Diệu Diệu.

Phảng phất ý thức được mình nói gì đó không đúng, cô ta vội vàng sửa lại, khần trương nói, “Cậu đừng giận Trường An... Anh ấy vẫn quan tâm cậu...”

Bạn ngồi cùng bàn đã mờ to mắt, trong lòng thấy có chút không quá thích hợp —— Tần Trường An không phải cùng Diệu Diệu sao? Sao còn cần Trần Thần Hi xin lỗi thay hần.

Chẳng lẽ..... Tần Trường An cùng Trần Thần Hi ở bên nhau?!

Vừa nghĩ đến đây, Tiểu Liễu vội vàng lo lắng nhìn Diệu Diệu.

Diệu Diệu lại hoàn toàn không chịu ảnh hưởng, chớp chớp mắt, “Hắn đương nhiên quan tâm tớ.”

Diệu Diệu đứng lý hợp tình rung đùi đắc ý, “Hắn không quan tâm Diệu Diệu quan tâm ai nha?”

Diệu Diệu đáng yêu như vậy.

Tiểu Liễu thấy cô nói đứng lý hợp tình như vậy, đáy lòng tuy rằng còn có chút nghi ngờ, nhưng cũng không suy nghĩ linh tinh..... Tần Trường An bình thường đối Diệu Diệu thế nào bọn họ đều nhìn ra được, chỉ là lời nói của một bên vẫn không tin được.

Trần Thần Hi ngây người một chút, “Như vậy a, vậy là tốt rồi.”

Cô ta tựa hồ thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng lau khô tay, cùng Diệu Diệu đi ra ngoài, “Tớ còn lo lắng Trường An gần nhất...”

Cô ta tựa hồ có chút ngượng ngùng, hàm hồ nói, “Vừa mới thay đổi thân phận,, khẳng định không biết đối xử với cậu như thế nào, sợ hắn lại xa cách cậu.”

“Tình cảm nhiều năm như vậy, nếu vì tớ mà rắc rối, tớ phải áy náy cả đời.”

Đôi mắt Tiểu Liễu càng trừng càng lớn, cảm giác trong lòng như ăn phải ruồi bọ, nói không nên lời là tư vị gì.

“Ài, cậu đừng nói cho hắn tớ tới tìm cậu a.” Trần Thần Hi thở dài nhẹ nhõm, quay đầu lại nhìn Diệu Diệu, dùng một loại oán giận nhưng lại mang theo thân mật nói, “Hắn khẳng định sẽ giận tớ, người này siêu hư.”

Nói xong Trần Thần Hi liền đi, đi không chút nào lưu luyến.

Diệu Diệu còn chưa kịp nói, nghĩ nghĩ, chớp chớp mắt, thật kì quái, tình cảm của cô và Trường An sao lại hỏng vì cậu ta?

*

Trần Thần Hi đi đến chỗ ngoặt nhìn Diệu Diệu còn đang ngây ngốc bên kia, an ủi chính mình, chuyện này không trách cô ta, không phải cô ta ác độc, mà là về sau bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ tách ra, không bằng chưa bao giờ ở bên nhau, tốt cho cả hai.

Diệu Diệu mấy năm nay ham ăn biếng làm, nhìn dáng vẻ cũng không thể giúp đỡ nam thân, nam thân hẳn là có thể tìm một người con gái ôn nhu hiền huệ.

Cô ta không làm sai.

Trần Thần Hi khuyên nhủ bản thân, thẳng sống lưng, bắt đầu suy nghĩ bước tiếp theo.

Cô ta chờ thời gian này chờ thật lâu.

Trước kia Tần Trường An vẫn luôn dán Diệu Diệu, Diệu Diệu lại quá nhỏ, nói lời này phỏng chừng sẽ khóc luôn, không có tác dụng gì. Nhưng thời kỳ này không như thế, cô ta đã trải qua tuổi dậy thì, tự nhiên biết đặc điểm ở tuổi này, mẫn cảm, lòng tự trọng cao, cũng còn trẻ con, là thời điểm chia rẽ tốt nhất.

Bây giờ cô ta đang cắm một cây gai trong lòng Lê Diệu Diệu, gai không lớn, lại rất khó nhỏ, sẽ chậm rãi đâm sâu.

Một đoạn cảm tình sợ nhất chính là nghi thần nghi quỷ, sợ nhất chính là lén gạt đi không nói, nhưng cố tình tuổi này sẽ áp mọi chuyện xuống đáy lòng.

Cậu ta đi chất vấn cũng được, chôn ở đáy lòng cũng thế, đối với cô ta mà nói không có ảnh hưởng gì, thậm chí bước tiếp theo của cô ta có thể đâm một cây gai thứ hai vào trong lòng Lê Diệu Diệu.

Trần Thần Hi lộ ra một nụ cười, cô ta biết, đôi khi, chỉ cần cách làm đơn giản cũng đủ hữu hiệu.

Tiểu Liễu dọc theo đường đi cũng không biết suy nghĩ chuyện gì, sắc mặt thay đổi thất thường, khi thì dữ tợn khi thì tức giận, khi thì lo lắng nhìn về phía Diệu Diệu.

Tần Trường An thấy hai người bọn họ đi tới, liền hỏi Diệu Diệu, “Làm sao vậy?”

Hắn thuận tay cầm ba lô nhỏ của Diệu Diệu, không cẩn thận cọ tới ngón tay Diệu Diệu, bên tai có hơi hồng, “Vừa nãy anh thấy Trần Thần Hi, cậu ta nói gì đó?”

Tiểu Liễu càng phẫn nộ, người này thế nhưng nhắc tới Trần Thần Hi liền đỏ mặt... Trong lòng tức giận đến muốn chết, còn có chút chua xót, nhìn Diệu Diệu, Diệu Diệu có đau lòng không.....

Đọc theo đường đi cậu ấy đều không nói chuyện.

Tần Trường An không thể hiểu được.

Diệu Diệu nghiêng nghiêng đầu, loig nói ra lại làm người kinh ngạc, “Trần Thần Hi muốn em không để ý tới anh.”

“Cái gì?” Tần Trường An nháy mắt khiếp sợ, tiện đà bạo nộ.

Ai mẹ nó muốn chia rẽ hán và Diệu Diệu?!

Diệu Diệu chớp chớp mắt, nghiêm túc, “Trần Thần Hi muốn em không để ý tới anh, em không muốn chơi với cậu ta nữa.”

Diệu Diệu kể từ đầu tới đuôi một lần, cuối cùng tổng kết, “Cậu ta muốn tình cảm của chúng ta không tốt, Diệu Diệu nghe được.”

Cậu ta cũng không thích Diệu Diệu, Diệu Diệu cũng cảm giác được.

Siêu thông minh.

Tiểu Liễu bên cạnh đột nhiên khiếp sợ, hốt hoảng nhìn qua, không, không phải, sự tình phát triển hán là như này sao?

Cậu ấy cứ như vậy nói hết mọi chuyện?! Đau lòng đâu? Chết vấn đâu? Cãi nhau đâu?

Tiểu Liễu mê mẩn nhìn về phía Tần Trường An.

Liền thấy bộ dạng Tần Trường An hung thần ác sát, phảng phất lông mày đều đang phun lửa, nhìn đáng sợ không có một chút hoài nghi, hận không thể trực tiếp xé Trần Thần Hi thành tám mảnh.

Đề ép lửa giận, Tần Trường An cũng không rảnh lo ngượng ngùng, khen trước, “Diệu Diệu làm tốt lắm!”

“Về sau còn có loại sự tình này nhất định phải nói cho anh.” Hán còn có chút nghĩ mà sợ, kể sách này đừng nhìn nhỏ, nhưng thật sự ác độc.

Diệu Diệu nâng cằm, thần khí mùi phàn, “Đó là.”

Diệu Diệu siêu thông minh!

“Em tin Trường An nhất ~” trong ánh mắt cô đều là tin cậy ngôi sao nhỏ.

“.....” Tần Trường An đối diện với tầm mắt của cô, dùng một chút, sắc mặt đột nhiên đỏ bừng “Nga nga nga.”

..... Cô lại quyến rũ hán!

Tiểu Liễu nhìn nhìn xung quanh.

Trợn mắt há mồm.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Rải cầu lương trong trường học (11)

Tần Trường An sợ trong lòng Diệu Diệu có khúc mắc, cũng không rảnh thẹn thùng, vội vàng nói rõ mọi chuyện.

Hán tuyệt đối không đau lòng cô ta. Hán đau lòng cô ta?! Đánh rắm sao?!

Lúc ấy hán nghe được tiếng gió, nói bài tập của Diệu Diệu đều là người khác làm. Đánh giá chắc có

người muốn truyền tới tai của giáo viên. Nếu là bình thường, giáo viên cũng sẽ nhắm một con mắt mở một con mắt, rồi cuộc thành tích của Diệu Diệu cũng chỉ tầm trung, thầy cô cũng không bắt buộc.

Nhưng nếu nháo lớn, vậy không phải chuyện đơn giản, thầy cô cũng sẽ phạt, hơn nữa lúc này gần đến kì thi lên cấp, là thời điểm mấu chốt, nếu bị bắt chặc chắn sẽ giết gà dọa dọt.

Cho nên để ngửa vụn nhất, hẳn mới có thể cảm bài tập của Diệu Diệu về, để Diệu Diệu tự làm.

Còn có nói cái gì... Tình cảm nhiều năm của hai người, nếu hồng vì tờ, tờ phải áy náy cả đời... sắc mặt Tần Trường An sắc mặt âm u, châm, ngồi, ly, gian.

Chỉ so sánh giữa cô ta và Diệu Diệu hẳn cũng cảm thấy vũ nhục Diệu Diệu, sao có thể vì cô ta mà không tốt với Diệu Diệu... Thậm chí hẳn có thời gian đều ở cạnh Diệu Diệu, căn bản không nói chuyện với cô ta mấy được không?

Tần Trường An giải thích mọi chuyện, có chút khăn trương cầm cổ tay Diệu Diệu, từ ba lô lấy sữa chua ra, "... Để anh giải quyết, Diệu Diệu đừng lo lắng."

Hắn sẽ giải quyết.

Diệu Diệu ngoan ngoãn uống sữa chua, biết vì sao hắn khăn trương, cười, "Được a, em tin Trường An."

Thái độ của Tần Trường An với Trần Thần Hi cô biết nha, cơ hồ là hờ hững, cho nên khẳng định không liên quan tới Trường An. Luôn có một số người có suy nghĩ khác người thường, Diệu Diệu cảm thấy, cô không nên đổ mọi việc lên đầu rồi tức giận với Trường An, kia nhiều ngốc nha.

Cô cùng Trường An mới thân nhất đâu!

Diệu Diệu thông minh nhất thế giới.

Nhưng mà, cô lại nhỏ giọng nói một câu, "Nhưng nếu có lần sau sẽ tức giận!"

Tần Trường An giật mình, nghe Diệu Diệu lại nói, "Anh chỉ có thể tốt với em, người khác nhìn anh em sẽ không vui!"

"Hiểu chưa."

Mèo đều có tính ghen tị a.

Tần Trường An đầu tiên là bị cảnh cáo giật mình một cái, sau đó ánh mắt sáng lên, hô hấp có hơi dồn dập, ý cô là...

Hắn còn có chút không dám tin tưởng..... Là ý hắn nghĩ sao?

Hắn thử cảm tay Diệu Diệu, nho nhỏ, mềm ẩm như ngọc, rất dễ dàng là có thể bao bọc trong bàn tay của mình...

Trái tim thịch thịch thịch nhảy, Tần Trường An hô hấp dồn dập, như rơi vào trong mơ, "Diệu Diệu..."

Diệu Diệu ừ một tiếng, một cái tay khác không nhúc nhích, nâng hộp sữa chua lên, ý bảo Tần Trường An uống.

Thấy hắn bất động, mới chớp chớp mắt, "Không uống sao?"

"Uống uống uống!" Tần Trường An phản ứng lại, vui sướng từ đuôi lông mày, từ khóe mắt, từ mọi góc cạnh của gương mặt, cả người loá mắt như sẽ sáng lên, nắm chặt tay nhỏ trong tay, cúi đầu uống một hớp lớn, "Thật ngon!"

..... Nhìn đáng vẻ căn bản là không có nếm được thứ mình uống có hương vị gì.

Diệu Diệu cười cong đôi mắt, dặt tay hắn, "Đi ăn cơm~"

Hai người vốn dĩ là người xuất chúng, liếc mắt một cái là có thể nhận ra, lúc này lại ở bên nhau, một thêm một còn lóe mắt hơn ba người.

Tần Trường An lại không thêm để ý, tâm tình của hắn đang rất tốt, hận không thể lập tức nắm tay cô nói cho cả thế giới, "Được được, muốn ăn gì?"

Ư Ư: Ăn cơm:))□□

Này đều mấy năm?!

Đã mấy năm hắn không được cầm tay cô?

Có đôi khi Tần Trường An cảm thấy không lớn lên cũng khá tốt, trước khi lớn lên, hắn mỗi ngày đều ôm Diệu Diệu ngủ, đi chỗ nào cũng có thể ở cạnh Diệu Diệu.

Ư Ư: Đi WC thì sao???

Tiểu học, hẳn dắt Diệu Diệu đi học, khi học có thể đặt tay trong ngăn bàn để nắm, tan học sẽ đút đồ ăn cho Diệu Diệu, còn có một nụ hôn khen thưởng, rồi lại ôm Diệu Diệu về nhà...

Trên đường tay nắm tay, cùng nhau ngồi ở ghế sau bàn bạc đả đảo Vương thúc.

Nhưng sau khi lớn lên liền không được, từ khi Diệu Diệu lớn, Lê thúc, Tần Trường An đứng lý hợp tình đổi thành ba vợ, ba vợ kiên quyết không cho hấn gần Diệu Diệu. Không thể ngủ ngủ, không thể hôn hôn, dặt tay nhỏ cũng bị cấm...

Diệu Diệu nghĩ nghĩ, “Mì cay ở tầng hai ăn khá ngon, em muốn ăn...”

Tần Trường An, “Không phải em không ăn được cay sao? Cổ tình còn muốn ăn...”

Diệu Diệu nhìn về phía hấn, nâng cằm nhỏ, “Em ăn không hết, có bạn trai ăn giúp em nha.”

“...Không thể sao?”

Bạn trai Tần Trường An:..... Được được được, em nói cái gì đều được.

Vì thế bạn học Tiểu Liễu bị ném lại phía sau: “.....”

Mộng bức.

Không, không phải, cho nên hai người cứ như vậy mà đi a!

Tớ thì sao?! Tớ thì sao?

Hai người không quay đầu lại nhìn Tiểu Liễu đáng yêu sao?!

Tần Trường An cùng Diệu Diệu về lớp, để Diệu Diệu về chỗ ngồi trước, rồi sau đó mình gõ gõ bàn của nam sinh bên cạnh, “Bạn học, đổi vị trí chút?”

Nam sinh kia còn rất thức thời, nhìn Diệu Diệu, đã hiểu, “Cậu không cần nói với giáo viên một tiếng sao?”

Tần Trường An nhướn mày, “Nói! Nhưng cô không ở đây! Đổi rồi nói sau.”

Vậy không chờ thêm một lúc nữa? Bây giờ đổi chính là tự ý đổi chỗ... Ánh mắt của nam sinh kia viết mấy chữ này.

Tần Trường An ho khan, nhìn thoáng qua Diệu Diệu, có chút không kiên nhẫn, “Kia quá muộn.”

...Hấn không chờ được.

Người kia nhìn theo tầm mắt hấn, biểu tình trên mặt đột nhiên thay đổi, thậm chí không nở nhìn.

Bê chồng sách trên bàn lên đi.

Đậu má, cậu thắng.

Sau đó cậu liền nghe thấy tiếng hút khí ở phía sau ——

Ngay sau đó thấy cả cái bàn học của mình bị nhấc lên, trực tiếp đặt xuống vị trí của Tần Trường An.

Tần Trường An nhếch miệng cười cười, tay vừa động lại gấp không chờ nổi dọn bàn của mình qua lưu lại một câu, “Cậu quá chậm, như vậy nhanh hơn.”

“Cảm...” Nam sinh chưa kịp nói câu cảm ơn, hấn cũng đã đi đến chỗ Diệu Diệu, cậu hơi dừng lại, cố gắng nói nói, “... Ơn a.”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha!” Học sinh trong lớp đều hiểu ra, phát ra một trận ồn ào, coi bàn học coi như trống đập bùm bùm.

Lợi hại ha ha ha!

Âm thanh huýt sáo cùng ánh mắt tất cả mọi người đều hiểu hết đợt này đến đợt khác.

—— Trạng thái này, không tước xòe đuôi a.

Ư Ư: Ý chỉ hành động khoe khoang.

Giờ tự học sắp tới, phần lớn học sinh đều đã ăn cơm xong trở về, an tĩnh lại, ghé vào trên bàn chuẩn bị ngủ hai mươi phút ngủ trưa.

Trong phòng học tiếng quạt ồn ào, vẫn không thắng nổi sự oi bức trong phòng, phần lớn đều đổ mồ hôi, khá bức bối.

Tần Trường An một tay làm bài, một tay khác lại cầm một cây quạt quạt cho Diệu Diệu.

Phía trước cây quạt, có một cái cốc đựng không ít đá, cây quạt vừa động liền thổi khí lạnh tới chỗ Diệu Diệu

—— Người nóng quá nên tỉnh lại nhìn thấy cảnh tượng này.

—— Chủ nhiệm lớp ngoài cửa sổ cũng nhìn thấy cảnh tượng này.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Rải cầu lương trong trường học (12)

Chủ nhiệm lớp là một người đàn ông đầu trọc đáng yêu, thấy một màn này, khoe miệng giật giật.

..... Lợi hại a.

Vì thế ông gõ gõ cửa sổ, “Đi ra cho tôi.”

Những người chưa ngủ trong lớp đều nhìn qua, hít một hơi khí lạnh, bút trong tay bạn học Tiểu Liễu đều bị dọa rơi xuống, nhanh chóng nhìn về phía Tần Trường An ——

Chỉ thấy Tần Trường An như không có việc gì, còn đưa quạt cho Tiểu Liễu, dặn dò quạt cho Diệu Diệu một lát..... Sau đó mới khép vờ đi ra bên ngoài.

“.....”

Bạn học trong lớp đều tròn mắt há mồm.

Một chữ hình dung đi, trời.

Chủ nhiệm dẫn hần đi đến văn phòng, xoa xoa cái trán, sự tức giận đã bị đè ép xuống, có chút đau đầu, hơi nghiêm khắc, “Tần Trường An, thầy vẫn luôn tin tưởng em là một người có quy hoạch, không phải người chỉ biết nhìn trước mắt.”

“Thầy cũng đã trải qua cái tuổi này, biết tuổi này nó như thế nào, nhưng trước mắt, thầy nói trước mắt, việc quan trọng nhất của các em là học tập! Khi nào nên làm những việc gì, thành tích không tốt sẽ ảnh hưởng rất lớn tới tương lai của các em.....”

“Bây giờ em không có gì trong tay, làm cách nào để chăm lo cho em ấy, đây là đang chậm trễ em cũng chậm trễ em ấy có biết không?!”

Tần Trường An gật đầu, tuy chủ nhiệm lớp trọc đầu sớm, nhưng kỳ thật tuổi cũng không quá lớn, là một người trách nhiệm cũng rất đáng yêu, chưa bao giờ đánh chửi học sinh, đối xử bình đẳng, các bạn trong lớp đều rất thích ông.

Cho nên cũng không chống đối ông.

Thật ra hần không phải không có gì cả, trên thực tế, hần đã bắt đầu đi theo ba học tập, thậm chí đã bắt đầu thành công có tiền lãi... Tuy rằng phần lớn đều dựa vào mặt mũi của ba.

Nhưng hần không cảm thấy việc này có gì đáng xấu hổ, đó là ba hần, làm thương nhân, tối kỵ chính là có tài nguyên không lợi dụng còn tỏ ra thanh cao.

Hần không muốn khi mua đồ cho Diệu Diệu phát hiện không đủ tiền, muốn nuôi Diệu Diệu béo một chút, tiền cần phải có.

Cho nên có Diệu Diệu, sao hần có thể lùi về phía sau? Trên thực tế, vừa nhớ tới cô, trong lòng hần sẽ có một cỗ sức mạnh làm hần nỗ lực, “Em ngồi ở phía sau sẽ dễ dàng học tập.”

Chủ nhiệm lớp hơi ghen. Ngồi như vậy em còn có tâm tư học tập a?

Tần Trường An nhìn ra ý của ông, hỏi lại, “Trước kia không phải bọn em vẫn như vậy sao?” Trước kia hần và Diệu Diệu vẫn như vậy a.

“Trung phản, không chăm sóc được Diệu Diệu em mới có thể lo lắng đề phòng, vậy mới chậm trễ học tập.”

Buổi tình của chủ nhiệm lớp đều vụn vụn..... Bọn trẻ bây giờ đều nói lời âu yếm như vậy sao?!

Hơn nữa thế nhưng ông còn cảm thấy có đạo lý, vẫn luôn lo lắng, không bằng chăm sóc xong lại toàn tâm học tập...

Tần Trường An không cười, hần nghiêm túc.

Sắc mặt chủ nhiệm lớp ngưng trọng thật lâu, mới nghiêm túc thờ dài hỏi, “Vậy các em có thể bảo đảm duy trì thành tích hiện tại không?”

Ông cũng đã trải qua cái tuổi này, đương nhiên biết trong tình huống này, cứng rắn tách hai người ra thì không được. Nếu có tự chủ, tình hình học tập không giảm xuống ông cũng không quản.

Tần Trường An gật đầu, híp híp mắt, “Nhưng sao thầy lại hỏi vậy, bọn em vẫn luôn là loại quan hệ này a, lại không có thay đổi, tình hình học tập sao có thể giảm?”

“Vẫn luôn là?” Thầy Trịnh kinh ngạc, “Không phải hai em mới bắt đầu sao?!”

Tần Trường An cười, “Từ lúc 6 tuổi em đã gọi ba mẹ Diệu Diệu là ba vợ mẹ vợ, sau đó vẫn không thay đổi.”

Sáu tuổi...

Trong đầu thầy Trịnh nhảy ra một từ —— con rể nuôi từ nhỏ, sau đó ông nhìn bộ dạng không thêm để ý của Tần Trường An, lại hủy diệt cái từ này. Lại nghĩ đến Tần gia và Lê gia... Tự cho là lý giải, những gia đình kiểu này thường hứa hôn cho bọn trẻ sớm.

Vậy cũng có thể lý giải, không trách được phụ huynh còn gọi điện thoại cho ông để Trường An và Diệu Diệu ngồi cùng nhau

Thầy Trịnh, “Số điện thoại của phụ huynh em đâu?”

Vốn dĩ ông không định để phụ huynh biết, nhưng nếu gia trưởng biết tình huống này... Ông quyết định lại hơi do dự.

Tần Trường An không ngại chút nào, đọc số điện thoại, còn hữu nghị nhắc ông, gọi WeChat tương đối tốt, ba mẹ và ba mẹ vợ đều thích WeChat.

“.....” Biểu tình của thầy Trịnh giống như nuốt phải ruồi bọ.

“Nhưng mà...” Tần Trường An phảng phất như đang nói đùa mà lơ đãng hỏi, “Vì sao thầy nghĩ rằng bây giờ bọn em mới ở bên nhau? Có người nói cho thầy biết lúc nào bọn em ở bên nhau?”

Thầy Trịnh ngẩn người, phản ứng rất nhanh, lại không đáp lời, “Không có, chính là nhìn hai em quá thân mật.”

Tuy rằng cáo trạng không tốt lắm, nhưng thầy Trịnh cũng không có khả năng bán đứng học sinh của mình..... Được rồi, căn bản ông cũng không biết là ai, người kia chỉ viết một bức thư nặc danh gửi cho ông.

Tần Trường An không nói tới đề tài này nữa, chỉ nhìn biểu tình của thầy Trịnh là biết.

Ông không còn lời nào để nói, trong đầu nghĩ một đứa trẻ mà đầu óc linh hoạt như vậy làm gì... Bình thường ở trước mặt Diệu Diệu cũng không thấy không bình thường như vậy a.

Sau khi đi, thầy Trịnh mới thêm số WeChat, “Xin chào? Tôi là chủ nhiệm lớp của Tần Trường An...”

“Đúng vậy, chính là muốn cùng gia đình nói về chuyện của Tần Trường An và bạn học Lê Diệu Diệu..... Không, không có chuyện lớn... Nhưng mà, gia đình có biết hai em ấy ở bên nhau không?”

“.....”

Bên kia tĩnh tĩnh, an tĩnh làm Trịnh Vũ hơi nhăn mày lo lắng, sau đó bên kia đột nhiên kích động, “—— Nhãi ranh này rốt cuộc thành công?!”

Làm cha mẹ, bọn họ đương nhiên biết rõ tâm tư của Tần Trường An với Diệu Diệu, nhưng đã nhiều năm như vậy..... Ba Lê lại ghét bỏ Tần Trường An, kỳ thật cũng đã chấp nhận hắn trở thành con rể mình.

Mẹ Tần và ba hắn cũng chỉ mong, dù sao cũng là con trai nhà mình thích con gái nhà người ta trước.

“Tôi còn tưởng rằng phải kéo dài tới đại học hắn mới có thể thành công!”

Còn chuyện có thể chậm trễ học tập hay không, nhưng thôi đi, hắn vì vợ nên mới học đó!

“.....”

Mẹ Tần một hồi vui mừng, thật lâu sau, mới nhớ tới chủ nhiệm lớp đáng thương, hỏi một câu, “Ngượng ngùng, thầy Trịnh muốn nói gì vậy?”

Thầy Trịnh: “.....”

“..... Không có gì.” Ông mỉm cười nói.

Tần Trường An làm người đi điều tra chuyện này, sau đó liền trở về chỗ ngồi, lúc này Diệu Diệu còn chưa dậy.

Mấy người tỉnh lại quan tâm nhìn qua, Tần Trường An nhướng mày tỏ vẻ không có chuyện gì, tiếp tục lấy lại cái quạt và làm bài tập, chăm sóc Diệu Diệu

cẩn thận tí mi.

Các bạn học tức khắc kích động, giống như mình đánh thắng trận, sôi nổi dựng ngón tay cái.

Chỉ phục cậu.

Sau đó mẹ Tần nhấn tin tới, khen ngợi hẳn một hồi.

Nói như thế nào đây, rõ ràng trường bồi hai nhà đều đã cam chịu chuyện này, nhưng khi con trai nhà mình thật sự dụ dỗ được Diêu Diêu trở thành con dâu nhà mình, mẹ Tần thật đúng là vui vẻ, không hiểu vì sao lại kích động.

Không được, mình phải tới Lê gia một chuyến.

Buổi chiều Tần Trường An nắm tay Diêu Diêu đi về, ngồi ở trong xe làm cách nào cũng không chịu buông ta, đầu chạm đầu nói chuyện, thường xuyên phát ra tiếng cười.

Bên ngoài nóng như cái lồng hấp, trong xe mở điều hòa, tốt hơn rất nhiều.

Xem show truyền hình xong, Diêu Diêu đẩy đẩy Tần Trường An, “Trường An, lấy hộp kem giúp em...”

Tần Trường An mở tủ lạnh nhỏ trong xe ra, lấy ra hai vị khác nhau “Muốn ăn vị nào?”

Diêu Diêu thực rồi rầm, “Dâu tây đi.”

Kỳ thật vị khác cũng muốn ăn QWQ.

Tần Trường An đưa dâu tây cho cô, mình thì mở ra một hộp khác.

Hai người một lần nữa đầu chạm trán dựa vào nhau, Diêu Diêu xem phim, Tần Trường An xem cô, trong lúc nhất thời, trong xe đều là tiếng cười của hai người.

Diêu Diêu cười đôi mắt cong cong, đôi mắt cũng chưa dòi đi, tiếp tục múc kem trong hộp, bắt quá ——

Cô cúi đầu nhìn, hết.

Kem không biết đã hết từ lúc nào...

Cái đuôi nhỏ của Diêu Diêu buồn bã từ từ hạ xuống, một hộp thật ít nha... Nhưng trước khi ăn com Trường An khẳng định sẽ không cho cô ăn nữa...

Diêu Diêu nhìn về phía nửa hộp kem của Tần Trường An.

Cô lắc lắc cái đuôi, rụt rè thò lại gần dùng tay nhỏ cào cào hẳn.

Tìm Tần Trường An đều bị cô cào mềm, “... Làm sao vậy?”

Diêu Diêu chớp chớp mắt, nhỏ giọng làm nũng, “Kem của anh là vị gì a?” Cô muốn ném thử.

—— Chỉ cần một miếng nhỏ là được, Diêu Diêu tưởng tượng, nhin không được liếm liếm môi.

Tần Trường An đang định nói, ánh mắt liền dừng trên môi cô... Phấn phấn nộn nộn, giống như hoa anh đào, nhất định ăn rất ngon.

Mềm mại, qq...

“.....”

Tần Trường An không biết mình đang làm gì, ôm đầu cô, đột nhiên cúi đầu hôn lên.

“.....” Diêu Diêu thong thả chớp chớp mắt.

Sắc mặt Tần Trường An đỏ bừng, tim đập cơ hồ muốn nhảy ra, tầm mắt lại nhin không được dính lên, mạnh mẽ không hoảng hốt, “Không, không phải nói muốn ném thử?”

Liền,... Muốn hay không... Lại...

Xe đột nhiên quơ quơ.

Tác giả có lời muốn nói:

Tài xế già * cầu độc thân * Vương Trượt tay.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Rải cầu lương trong trường học (13)

Tần Trường An đang dần tới gần bị xóc này thiếu chút nữa ngã ngửa, sắp được hôn mà bị kéo dần khoảng cách, giá trị tức giận bay vọt, vội vàng ôm lấy Diệu Diệu.....

...Giá trị tức giận lại không có.

Hắn khụ khụ, tay nắm thật chặt, không có ý buông ra, "Vương thúc, làm sao vậy?"

Vương thúc: "..... Trượt tay."

Quay đầu lại đã về đến nhà.

Tần Trường An đẩy cửa ra liền sững sờ.

Hai nhà bốn vị phụ huynh, đang ngồi trên sofa thẳng tắp nhìn chăm chăm cửa, tám đôi mắt đen nhánh tạo cho hắn áp lực rất lớn.

"Mọi người đây là?" Hắn hỏi.

Một tiếng đánh vỡ yên tĩnh, mẹ Tần phản ứng lại đầu tiên, cười tiếp đón, "Diệu Diệu đã về, mau vào."

Mẹ Lê cơ hồ là cùng lúc, chẳng qua tiếp đón lại là Tần Trường An.

Sau đó, hai bà mẹ hai mặt nhìn nhau, đồng thời bật cười, không khí cũng thay đổi, khôi phục lại bình thường, "Được rồi, mau vào đi."

Nói xong mẹ Lê đẩy đẩy mẹ Tần, "Nhìn cậu dọa thẳng bé sợ kìa."

Lúc ấy mẹ Tần biết được năng lực của con trai mình, liền không nhịn được, mang theo ba Tần tới cửa, hai nhà vốn quen thuộc trở thành cuộc gặp mặt chính thức của hai bên thông gia.

Diệu Diệu và Tần Trường An đi vào, mới hỏi sao mẹ Tần lại ở đây

"Còn không phải bởi vì hai đứa?" Mẹ Lê đối diện với tầm mắt tò mò của cô, lắc lắc đầu, xiên hoa quả ăn, ánh mắt mang ý cười, "Nghe nói Diệu Diệu hôm nay tìm bạn trai? Chủ nhiệm lớp gọi điện thoại cho mẹ đâu..... Khụ, thẳng bé thế nào?"

Đây là biết rõ còn có hỏi.

Diệu Diệu a một tiếng, kéo kéo Tần Trường An, nâng nâng cằm nhỏ, đắc ý, "Rất đẹp trai."

Ánh mắt của Diệu Diệu cũng là tốt nhất!

Tần Trường An ho khan, có hơi ngượng ngùng, rồi lại không nhịn được mà đắc ý, mặt mày hớn hờ, ai nấy đều thấy được.

Hai bà mẹ cười thành một đoàn, ngay cả ba Tần cũng bật cười.

Mẹ Lê chỉ chỉ Diệu Diệu, "Thật là, da mặt dày!"

Hai nhà thật sự rất quen thuộc, cũng đều đã đoán trước trong lòng, cho nên rất nhanh đã nhảy sang bước tiếp theo, thương lượng chuyện hai đứa đính hôn. Cũng không có gì mới lạ, phòng chừng trong lòng cũng đã suy nghĩ rất nhiều lần.

Tần Trường An nghe thấy bọn họ nói chuyện này, cả người đều vui mừng ra mặt, không nhịn được thò lại gần Diệu Diệu, dính gần gần, tự cho là không tiếng động cầm tay Diệu Diệu.

- - U'ư (▽)~*

Khụ, hắn và Diệu Diệu sắp đính hôn.

Về sau cô và hắn là vị hôn phu vị hôn thê danh chính ngôn thuận~~

Tần Trường An nhướn mày, vui vẻ ra mặt, trong lòng ừng ực ừng ực nở hoa, quay đầu nhìn Diệu Diệu, ánh mắt có chút nhão dính dính. Thừa dịp người lớn không chú ý, bèn nhanh chuẩn nhẹ hôn cô.

..... Sau khi hôn xong bên tai có hơi hồng.

"Diệu Diệu!"

"Vợ ơi ~"

Diệu Diệu cười cong đôi mắt. Cũng thấu tới gần, dùng móng tay nhẹ nhàng cào cào bàn tay hắn.

"....."

"Khụ khụ!" Ba Lê bỗng nhiên khụ một tiếng, Tần Trường An sợ tới mức thân thể đều cứng đờ, dưới đáy lòng hừ nói, một thằng nhãi dám chiếm tiện nghi của con gái dưới mí mắt mình, nghĩ rằng mình không nhìn thấy?!

Ba người còn lại sôi nổi bật cười.

Da mặt ba Lê gần nhất đã dày tới một trình độ nhất định, mặc cho bọn họ cười nhạo, không một chút động tĩnh, vài người lắc lắc đầu, cũng tiếp tục thảo luận vấn đề.

Trong lòng ba Lê nghĩ tiện nghi cho Tần Trường An.

Tuy ba Lê có chút đau lòng, nhưng Tần Trường An sáu tuổi đã dám cướp người với mình, sớm đã thành thói quen. Cho nên không khí cũng coi như là một đoàn hoà thuận vui vẻ.

Ba Lê, "Hai nhà chúng ta cũng đã thân thiết tới mức độ này, lời khách sáo tôi cũng không nói nữa."

"Tình cảm của hai đứa rất tốt, Trường An tôi cũng thích, đính hôn sớm đương nhiên không phản đối, chỉ có điều, hai đứa nhỏ vẫn sẽ tiếp tục trưởng thành, tôi cũng nói trước --"

"Việc đính hôn là tốt cho hai đứa, hai nhà cũng không cần liên hôn cái gì..."

Ba Lê lại chuyển về hướng Tần Trường An và Diệu Diệu, "Cho nên Trường An, Diệu Diệu, nếu sau này hai đứa thật sự ở bên nhau, chúng ta đều vui mừng, nếu không, cũng thông thông khoải khoải nói cho ba mẹ biết."

"Các người còn nhỏ, không nói cái gì hứa hẹn. Ba không phủ nhận tình cảm của hai đứa, nhưng tương lai gặp được chuyện gì không biết được, cho nên nếu không còn tình cảm, đừng lo lắng vấn đề hôn ước."

Nói ngắn lại, điều ba Lê muốn nói là, hôn ước không phải để trói chặt hai đứa, không còn tình cảm thì sẽ giải trừ.

Ba Lê nói dễ nghe, nhưng ý tứ cũng rõ ràng, may hai nhà đều là thiện tình muốn tốt cho hai đứa, cho nên ba mẹ Tần cũng không cảm thấy lời này không tốt, ngược lại còn cảm thấy ba Lê rõ ràng suy xét cho hai người.

Rốt cuộc Tần Trường An và Diệu Diệu vẫn còn nhỏ, tính cách định không định còn chưa biết, tương lai sẽ phát triển như thế nào cũng không biết.

Không khí một đoàn hoà thuận vui vẻ.

Chỉ có Tần Trường An không vui lắm.

Giả thiết này đặt ra dưới tình huống hắn và Diệu Diệu không có tình cảm, nhưng hắn sao có thể không có tình cảm với Diệu Diệu? Hắn không vui nói bên tai Diệu Diệu, "Chúng ta sao có thể không có tình cảm?"

Cô rõ ràng sẽ yêu hắn cả đời.

Diệu Diệu đang cầm quả táo gặm, nghe vậy nhìn hắn một cái, nhỏ giọng nói một câu, "Nói, nói không chừng em sẽ quên anh nha."

Tần Trường An khiếp sợ nhìn cô.

Diệu Diệu bỏ thêm một câu, "Diệu Diệu già rồi, sẽ ngốc nghếch quên anh nha." Cô dừng một chút, "Khi đó nói không chừng anh cũng biến thành Trường An ngốc nghếch..."

Đều nghĩ xa như vậy...

Tần Trường An tưởng tượng hình ảnh Diệu Diệu già rồi ôm táo muốn gặm cũng không thể gặm, nhịn không được có chút hơi hơi nhộn nhạo, cảm thấy... Nhất định vẫn rất đáng yêu.

"Em yên tâm, anh sẽ rèn luyện, tuyệt đối về già sẽ không lú lẫn!" Hấn thò lại gần, hấn mới không cần quên Diệu Diệu, hấn còn phải chăm sóc cô đâu.

Diệu Diệu răng rắc một tiếng ăn táo, chớp chớp mắt, "Vậy em có cần cũng rèn luyện không?"

Tần Trường An ánh mắt sáng lên, "Muốn a, chúng ta cùng nhau."

Diệu Diệu quơ quơ quả táo, ngoan ngoãn ngồi xồm, "Cho nên, anh công em chạy?"

Tần Trường An: "....."

Phương pháp này ra ngoài dự đoán của hấn

Hấn nghĩ nghĩ mình có làm hay không, cuối cùng cảm thấy, vì nụ cười của cô, hấn có thể sẽ làm chuyện công cô chạy bộ này.

Chắc, thật không có tiền đồ!

Hai người thăm thì thăm thì ghé vào nói chuyện với nhau, người lớn hai bên nhìn nhìn, cũng không quấy rầy.

Hai gia đình thương lượng rất nhanh, -- điều duy nhất không giống trong suy nghĩ của Tần Trường An là, thời gian không đúng lắm.

Chờ cao trung kết thúc --QWQ kia còn phải chờ một thời gian a!

Lúc này, Tần Trường An còn chưa biết tin dữ này, còn đang đắc chí. Cọ cọ Diệu Diệu, liếm liếm môi, thấp giọng, "Diệu Diệu, anh vừa mới ăn kẹo chanh....."

...Muốn thử hương vị không a?

Hấn nhai rất nhiều lần đâu.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Rải cầu lương trong trường học (14)

Lại là một ngày đi học.

Sau khi chuông tan học vang lên, người trên sân thể dục trở nên nhiều hơn, các bạn học một đám không tình nguyện lác lác đi ra, đứng ở vị trí của mình, chờ tiếng tập thể dục theo nhạc.

Hai nữ sinh kêu rên, "Trời nóng như vậy, lại còn phải tập thể dục a."

Cô tình nguyện ở phòng học làm bài được không.

Tần Trường An nắm tay Diệu Diệu, xem như người nhân nhả nhất, chỉ cần ở bên Diệu Diệu, đi đâu không phải đi?

Hấn đo chiều cao của Diệu Diệu, đầu lưỡi ngo ngoe, để sát vào nói, "Anh đột nhiên phát hiện, chiều cao của chúng ta là hợp nhất."

Lại dừng một chút, không nhin được mặt mày hớn hờ, "Cúi đầu là có thể hôn."

Rất thích hợp hôn môi.

Nếu không phải đang bên ngoài, thế nào hấn cũng phải thể hiện cho cô xem, Tần Trường An có chút tiếc nuối mà nghĩ.

Diệu Diệu gấp một cái, hử hử nói, "Diệu Diệu sẽ tiếp tục cao!"

Chân dài của Diệu Diệu còn chưa dài ra đâu.

Tần Trường An đứng phía sau cô, khom người, đặt đầu lên vai cô cọ cọ, rầm rì, "Anh cũng sẽ cao mà."

Trên người Diệu Diệu có linh lực tuần hoàn, không sợ nóng, còn rất thích độ ấm trên người Tần Trường An, cũng để cho hấn ôm, hai người câu được câu không nói chuyện.

Chiều cao của Tần Trường An vẫn đứng đầu lớp, lúc này đứng vị trí của Diệu Diệu, cao hơn hấn nửa cái đầu so với người xung quanh, vô cùng rõ

ràng...

Đặc biệt là tư thế của bọn họ.....

Học sinh vốn dĩ không vui vì phải tập thể dục theo đài càng không vui.

Nóng như vậy còn phải tập thể dục còn chưa nói, các người còn nhét cầu lương vào miệng chúng tôi, lương tâm đâu?!

Âm nhạc đã bắt đầu, Diệu Diệu đẩy hai cái, Tần Trường An mới có chút không vui trở lại vị trí của mình.

Các bạn học giống như cá mặn phơi khô, hữu khí vô lực, ngẫu nhiên có giáo viên đi tới, mới có thể tích cực hoạt động tay chân.

Tần Trường An chắc một tiếng, nhìn về phía trước, nhìn cánh tay nhỏ đôi chân nhỏ của vợ hắn..... Diệu Diệu nhảy đẹp hơn người khác nhiều.

Hắn đang không để ý, cũng không phát hiện hai học sinh, chờ giáo viên đi, liền tới gần hắn.

“Anh Tần!” Hai nam sinh dịch dịch liền dịch tới đây.

“Ân?” Tần Trường An nâng mày, “Có chuyện gì?”

Hai nam sinh nhuộm một đầu tóc vàng, mặc quần áo cà lơ phất phơ, nhìn thế nào đều không giống người tốt, nhưng trong mắt lại là sự sợ hãi với Tần Trường An.

Tần Trường An không phải người theo khuôn phép cũ, hôm nọ mang theo Diệu Diệu bỏ tường đi ra ngoài, đụng phải hai người này đòi thu phí bảo vệ..... Con mẹ nó phí bảo vệ?

Tần Trường An lúc trước trực tiếp cướp côn sắt của họ, không nói hai lời ném tới, sự tàn nhẫn kia, thiếu chút nữa không trực tiếp đập vào đầu hai người.

..... Hai người kia tàn nhẫn cùng Tần Trường An tàn nhẫn căn bản không cùng một đẳng cấp, trực tiếp bị dọa sợ, hoàn toàn không dám nói chuyện trả thù, ở trong trường học gặp được hắn liền hận không thể đi đường vòng, chạy trốn bay nhanh.

Hôm nay còn đến gần?

Hai nam sinh khụ khụ, “Có phải anh đang làm người điều tra, chuyện của anh và chị.. Diệu Diệu là do ai làm?”

Lúc nói tới Diệu Diệu, do dự một chút, hai người kia vẫn thêm tiếng chị..... Tuy Diệu Diệu nhìn thế nào cũng không giống chị.

Ngày hôm qua bọn họ không đi tiệm net, liền thấy người vẫn luôn đi theo anh Tần đang điều tra chuyện này, bọn họ liền biết đây là chuyện lớn, vội vàng bắt đầu hỏi thăm em vẫn đi theo bọn họ.

Mẹ nó, tra tra thật đúng là tra được chuyện này.

Có mấy tên côn đồ là người mới, không biết Tần Trường An là ai, thu tiền của người khác, đang quạt gió thêm củi vào lời đồn. Vấn đề là tiền chuyển khoản bằng di động, người nọ căn bản không lộ diện.

Lông tơ hai người dựng lên, sợ đến lúc đó tra đến trên người bọn họ, phải lại đây tỏ lòng trung thành.

Hơn nữa.....

“Anh Tần, anh nói người kia hình như bọn em có thấy.”

Tần Trường An trước tiên tìm có lấy băng ghi hình, nhưng người nọ tựa hồ đã làm tốt phòng bị, hôm đó là ngày kiểm tra bài tập, học sinh ra vào văn phòng đặc biệt nhiều, cũng không có người nào cầm bức thư ở trong tay, cho nên căn bản không nhìn ra là ai.

—— Lại nói tiếp, bài tập này đều phải nộp lên cho lãnh đạo xem, lúc ấy lá thư kia nếu rơi xuống trước mặt lãnh đạo, sóng gió sẽ lớn hơn nữa..... Khả năng đây cũng là do người kia cố tình.

May mà chủ nhiệm lớp phản ứng nhanh, trực tiếp tìm có chặn lại.

Nhưng cẩn thận mấy cũng có sai sót, người nọ hẳn là sẽ không nghĩ đến, hôm đấy bọn họ tới bên này điều nghiên địa hình để trốn ra tiệm net, nhìn nhìn bên trong, liền thấy một người đưa lưng về phía bọn họ, cầm một phong thư, tùy tay nhét vào một chồng tác nghiệp.

Bọn họ lúc ấy vội vã đi ra ngoài chơi game, cũng không để ý, chỉ tùy tiện nhìn hai lần, liền vút ra sau đầu.

Ư Ư: Tóm tắt lại là con mẹ Thần Hi nhét lá thư tố cáo vào chồng bài tập mai sẽ nộp lên cho lãnh đạo xem. (Ngắn gọn súc tích:))

Cho đến khi biết Tần Trường An muốn tìm người, hai người dọa sợ, cẩn thận hồi tưởng mới nhớ tới hôm đó.

Hai người nói mấy điểm đặc biệt, “Lúc ấy đại khái là 7, 8 giờ tối, hình như người nọ mặc váy đỏ..... Hắn là tóc dài đi.”

Ấm tượng cũng không rõ ràng, váy đỏ là do ít người mặc nên mới nhớ rõ.

“.....”

Hai nam sinh còn tưởng rằng Tần Trường An sẽ bạo nộ, đều lui lui về phía sạ, chuẩn bị chạy trốn.

Không nghĩ tới hắn hít sâu hai cái, cảm giác nguy hiểm lại lui xuống, híp híp mắt, cảm ơn bọn họ, nói không rõ đáy mắt có cảm xúc gì.

Diệu Diệu đứng ở phía trước chờ Tần Trường An. Nhảy bèn nhận ra tâm tình hắn không thích hợp, cầm lấy tay hắn, “Trường An, làm sao vậy?”

Tần Trường An hoàn hồn, lộ ra hai hàm răng trắng, “Không có việc gì, chỉ là có tin tức.”

Hắn cầm lại tay cô, “Giữa trưa anh tới phòng điều khiển một chuyến.”

“Em đi cùng với anh nha.” Diệu Diệu nga một tiếng, dù sao ở chỗ nào ngủ cũng là ngủ.

Tần Trường An cũng không cự tuyệt, thấy lối ra đều đang chen chúc, dứt khoát dừng lại, hôn cô một cái, “Được a.”

Có manh mối cũng dễ dàng điều tra.

Bảy tám giờ tối, váy đỏ, vừa nhìn đã xác định, mặc váy đỏ có ba người, hai người hắn không quen biết, còn có một người, là Trần Thần Hi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Tần Trường An cơ hồ đã biết được chân tướng, nhưng vì để ngừa vạn nhất, vẫn tìm người điều tra, không phải sợ oan uổng người tốt, mà là sợ mình tìm nhầm người, người có địch ý với Diệu Diệu còn ở trong bóng tối.

Diệu Diệu ngồi ở bên cạnh, dò lại đây, rung đùi đắc ý, “Quả nhiên là cậu ta nha, Trường An anh muốn xử lý như thế nào?”

Liên nói sao, Diệu Diệu đáng yêu như vậy, ai sẽ không thích Diệu Diệu nha, trừ bỏ loại người không có ánh mắt này.

Diệu Diệu nghiêng nghiêng đầu, nhưng hành vi của Trần Thần Hi..... Nói đúng ra hình như cũng không phạm phải tội gì lớn, chỉ là tố cáo, truyền bá chút lời đồn thổi, liên tính châm ngòi ly gián cũng chỉ là vấn đề về nhân phẩm.

Tần Trường An nghĩ nghĩ, cầm tay cô, “... Đương nhiên là nói cho người lớn.”

Không phải nói cho ba mẹ bọn họ, mà là nói cho ba mẹ Trần Thần Hi.

—— Hắn sẽ không để một người có địch ý với Diệu Diệu ở chung trường.

Nói cho ba mẹ bọn họ có lẽ tác dụng cũng không lớn, nhưng ba mẹ Trần Thần Hi hẳn gặp qua.....

Hắn và ba mẹ không giống nhau, ba mẹ làm hàng xóm với họ lâu như vậy rồi, cũng phải nể tình, nhưng hắn có thể coi như còn nhỏ...

Tần Trường An kéo Diệu Diệu, “Tối, không nghĩ tới cô ta, có buồn ngủ không?”

Nếu đã xin nghỉ giờ tự học giữa trưa, Tần Trường An và Diệu Diệu cũng không về nữa, hai người tìm một gốc cây ngồi xuống.

Diệu Diệu nhìn hắn một cái, “Anh có mệt không?”

Cô chớp chớp mắt, vỗ vỗ bả vai của mình, đề đầu hắn, “..... Cho anh dựa!”

Tần Trường An không nở ngẩng lên, trong không khí phảng phất đều là hương vị của Diệu Diệu, ánh mặt trời xuyên qua khe hở của tầng cây, rơi xuống điểm điểm quang sáng.

Trong nháy mắt, sự ồn ào bên ngoài đều biến mất, chỉ còn lại tốt đẹp mà yên tĩnh.

Tần Trường An néo tay Diệu Diệu, “Diệu Diệu, em thích trường cao trung nào?”

Thích cái nào bọn họ liền học cái đó.

“.....”

“Diệu Diệu?”

Tần Trường An ngẩng đầu, không khỏi bật cười, nói để hắn ngủ trên vai, còn chưa đến hai phút, đã bị ánh mặt trời phơi lười hô hô, hiện tại đều đã bắt

đầu ngón nhỏ.

Như là mèo con phơi nắng dưới ánh mặt trời, lười biếng không muốn mở mắt.

Tần Trường An không nhịn được khoe miệng cong lên, ôm Diệu Diệu vào trong lòng, để cô ngủ thoải mái hơn

..... Thật là, lười cũng có thể yêu.

Hắn vừa ôm lấy người vừa suy tư, các trường đều cạnh tranh kịch liệt, nếu một trường có Trần Nguyên hoặc là thi được điểm cao, sẽ mang lại rất nhiều lợi ích cho trường học. Cho nên học sinh đối với trường học rất quan trọng, đặc biệt là nhóm đứng đầu, đều sẽ có đãi ngộ tốt để “là của mình”.

Tần Trường An nâng mày, thỏa mãn hôn Diệu Diệu, lộ ra tươi cười. Khi nắm giữ được mạch máu, khi trường học cần hắn mà không phải hắn cần trường học, hắn đưa ra yêu cầu, chỉ cần không phải quá đáng, trường học đều sẽ thỏa mãn.

—— Hắn và Diệu Diệu, sẽ không tách ra.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Rải cầu lương trong trường học (15)

Tần Trường An không muốn chịu đựng một cái phiền toái như vậy mà không giải quyết, tuy rằng không xin nghỉ, nhưng sau khi tan học thì nhanh chóng về nhà, đi về phía Trần gia.

Khoảng cách giữa Trần gia, Lê gia, Tần gia đều rất gần, theo ý nghĩa nào đó mà nói, Trần gia càng gần hơn, chỉ cách một bức tường, thậm chí nếu giữa hai bức tường có một cái cửa, hai nhà đều thành một nhà.

Nhưng Tần Trường An vào căn nhà này rất ít.

Hắn gõ cửa Trần gia.

Mở cửa chính là mẹ Trần, mẹ Trần thấy bọn họ còn ngần ngại, sau đó nở nụ cười, hai tay lau lau trên tạp dề, khoe mắt mang theo dấu vết làm lụng vất vả, là người thành thật, “Trường An và Diệu Diệu sao lại tới đây?”

Ánh mắt Tần Trường An dời đi, cũng không cười, “Chào dì, chúng cháu tới để nói về chuyện của Trần Thần Hi.”

Mẹ Trần cũng không ngạc nhiên sắc mặt của hai người là biết có chuyện, có chút vô thố, “Thần Hi nhà dì... Thần Hi nhà dì có chuyện gì? Đi vào rồi nói.”

Tần Trường An đi vào, nói những chuyện Trần Thần Hi đã làm.

“Chuyện này không có khả năng!” Mẹ Trần quả quyết cự tuyệt, sắc mặt đều trở nên đỏ bừng, bà không tin con gái của mình sẽ làm loại chuyện này.

Thần Hi nhà bà từ nhỏ đã ngoan ngoãn, tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện này.

Tần Trường An không có ý dừng lại, cũng không cãi cọ với bà, trực tiếp nói những câu Trần Thần Hi nói với Diệu Diệu, cùng với chứng cứ nói một lần.

“Đến nỗi là thật hay giả, dì có thể đi chứng thực.”

Mẹ Trần đã đến tuổi này, đương nhiên biết những lời Trần Thần Hi nói với Diệu Diệu có ý gì, có tác dụng gì...

Bà nhớ tới chuyện trước kia... Trần Thần Hi thích trang điểm hơn những cô bé khác nhiều, thích tới gần Tần Trường An, thích... Hô hấp dần dần dồn dập.

Mất mẹ Trần đều đỏ.

Nếu lúc này Trần Thần Hi ở trước mặt bà, có thể bà đã dùng chổi đánh, bà và ba nó chỉ có một đứa con gái là nó, từ nhỏ đến lớn đều sùng, suốt ngày mệt chết mệt sống ngay cả thời gian nghỉ ngơi đều không có, còn không phải để nó có thể đi học, nhưng nó đã làm cái gì?!

Mẹ Trần tiêu hóa thật lâu, mới phục hồi lại, vô lực ngồi trên sofa, “Là dì không trông nom con bé tốt.”

“Hai đứa muốn làm như thế nào, có thể nể tình nấy nhà chúng ta... làm hàng xóm với nhau nhiều năm như vậy...”

Mẹ Trần khó khăn nói. Tuy rất tức giận, nhưng vấn đề đầu tiên suy xét đến là Trần Thần Hi.

Tần Trường An đang muốn nói chuyện, liền thấy ngoài cửa có ai cầm chìa khóa, răng rắc một tiếng đẩy cửa đi vào.

Trần Thần Hi ngẩn người, tầm mắt xẹt qua bàn tay Tần Trường An đang nắm tay Lê Diệu Diệu, trong lòng đột nhiên có loại dự cảm không tốt, ngừng đầu lại cười sáng lạn, “Mẹ! Trường An Diệu Diệu, sao hai cậu lại tới đây?”

Tần Trường An nheo lại mắt, “Vậy thì phải hỏi cậu.”

Trong lòng Trần Thần Hi lạnh một phần, nắm chặt tay, trên mặt lại như không biết chuyện gì cả, mờ mịt chớp chớp mắt, “Tớ, tớ làm sao vậy?”

Mẹ Trần phẫn nộ, “Nói, xx có phải con làm hay không?!”

Về mặt Trần Thần Hi khiếp sợ, rồi sau đó bi thương nhìn Tần Trường An, như là bị vũ nhục, “Các cậu nghĩ là tớ làm?..... Chúng ta là bạn bè nhiều năm như vậy, các cậu tình nguyện tin lời nói của người ngoài, cũng không tin tớ?”

Nàng cắn giận, “Được được được, các cậu có chứng cứ không?! Tôi muốn nghe Trần Thần Hi tôi ác độc như thế nào!”

Ư Ư: Đến nước này rồi mà vẫn còn chối cãi, hừ hừ

Cô ta giả vờ đặc biệt giống mẹ Trần đã tin tưởng dần dần có chút hoài nghi..... Thần Hi vẫn luôn ngoan ngoãn như vậy, có phải Tần Trường An sai rồi, những lời Tần Trường An vừa mới nói cũng không có chứng cứ...

Người phụ nữ trung niên nhìn về phía Tần Trường An... “Trường An a, hai đứa có chứng cứ sao? Có thể nhầm lẫn gì hay không?”

Tần Trường An nhìn Trần Thần Hi diễn kịch, hoàn toàn không dao động, cũng không có ý muốn cãi lại cô ta, ánh mắt hoàn toàn không dao động

Trần Thần Hi thấy hần không muốn nói nhiều, trong lòng chợt lạnh, cả người đột nhiên rét run, chuyện này đại biểu hần không chút hoài nghi, đã nhận định kết quả.

Cô ta vội vàng nhìn về phía Diệu Diệu, hít vào một hơi, một bộ chị gái tri kỷ, “Diệu Diệu, cậu cũng cho là như vậy sao? Những lời kia có thể là tớ nói nhầm, là tớ không đúng, nhưng nhiều năm như vậy tớ đã làm chuyện gì có lỗi với cậu chưa? Ngay cả cậu cũng không tin tớ mà tin tưởng hai tên côn đồ?”

Diệu Diệu néo néo tay Gân Trường An, ý bảo hần đừng nói chuyện, nhìn Trần Thần Hi, đột nhiên hỏi, “Có phải cậu cảm thấy tôi rất ngu ngốc?”

Cô ta thật sự cho rằng Diệu Diệu dễ lừa... Diệu Diệu không vui —— thật không ánh mắt ˊ ^ ˋ

Trần Thần Hi nắm chặt tay, trên mặt một bộ nén giận, “Tớ không làm. Diệu Diệu, cậu đổ oan cho tớ tớ rất buồn, nhưng tình bạn nhiều năm như vậy, tớ không muốn cứ chặt đứt... Trần Thần Hi tớ thề...”

Diệu Diệu không nhìn cô ta, một bộ tùy ý Tần Trường An giải quyết.

Tần Trường An mỉm cười với Diệu Diệu, sau đó quay đầu nhìn về phía Trần Thần Hi, giọng nói lạnh lùng, “Câm miệng!”

Hần nhìn cũng không nhìn Trần Thần Hi, chỉ nhìn về phía mẹ Trần, “Trần Thần Hi cần phải chuyển trường.”

Mẹ Trần muốn nói chuyện, muốn nói chuyện có sự nhầm lẫn nào không, muốn nói bọn họ làm hàng xóm nhiều năm như vậy, có thể nể tình điều tra lại chuyện của Thần Hi, lại bị Tần Trường An đánh gãy.

“Cháu không để bụng mặt mũi, cũng mặc kệ bác cuối cùng có bị cô ta thuyết phục hay không, đi Trần, cháu chán ghét Trần Thần Hi.”

Hần không có gì cổ kị, “Đừng nói cái gì hàng xóm không hàng xóm, cũng đừng hỏi cháu có lý hay không, đúng cũng thế, không nói lý cũng thế, cháu sẽ không để người có địch ý với Diệu Diệu ở bên cạnh.”

Giọng nói hần lạnh xuống, “—— Trần Thần Hi ở x một giây, cháu sẽ nhầm vào cô ta một giây, cô ta ở x trung một ngày, cháu sẽ nhầm vào cô ta một ngày!”

Hoàn toàn không có ý đùa, “Di có thể thử xem, xem cháu có thủ hạ lưu tình không!”

Chuyển trường là tình cảm cuối cùng, không chuyển trường, vậy thôi học đi.

Trần Thần Hi đứng im ở chỗ đó.

Sắc mặt mẹ Trần đỏ lên, cả người phát run, hoàn toàn không nghĩ tới hần sẽ nói như vậy, không thể tiếp thu hần nói thẳng về con gái của bà. Tần Trường An cũng không nhiều lời, nắm tay Diệu Diệu đi.

Lúc đi qua Trần Thần Hi, môi hần giật giật, “Cô đoán xem, cô có thể kiên trì bao lâu?”

Hần sẽ không bỏ qua cô ta.

Con người Trần Thần Hi co rụt lại.

Trong nháy mắt này, rất nhiều ý niệm hiện lên trong đầu, muốn không thừa nhận, muốn tẩy trắng cho bản thân, muốn cầu hòa, nhưng cuối cùng lại phát hiện, toàn bộ không có tác dụng.

Hình như cô ta đã quên... Làm bạn của Tần Trường An có rất nhiều lợi ích, nhưng làm kẻ thù của hắn...

Mồ hôi lạnh làm ướt hết lưng, giọng nói bên tai của mẹ Trần hỏi cô ta rốt cuộc có làm hay không cũng càng ngày càng xa...

Cô ta quá sợ hãi.

Cô ta cho rằng mình trọng sinh, cho nên khẳng định là vai chính; nhìn Lê Diệu Diệu mấy năm nay chỉ biết ăn, chơi còn lười biếng, liền cho rằng dễ đối phó; cô ta cho rằng kế hoạch của mình không có tác dụng cũng không sao, có thể từ từ thực hiện kế hoạch khác...

Nhưng điều là cô ta cho rằng.

Cô ta căn bản không có cơ hội thứ hai, không giống như tiểu thuyết trọng sinh cô ta đã đọc, không ai muốn chứng cứ, không ai để cô ta từ từ thực hiện, cô ta mới ra tay, Tần Trường An đã trực tiếp cắt đứt móng vuốt của cô ta...

Trần Thần Hi run rẩy, kinh sợ không thôi, Tần Trường An tuyệt đối không nói đùa, nếu cô ta thật sự không đi... Vậy...

Tần Trường An làm những điều nên làm, liền không hề nhớ đến chuyện này, hắn tin tưởng Trần Thần Hi sẽ có lựa chọn chính xác, bằng không hắn sẽ thay cô ta lựa chọn.

Sau khi xử lý xong, hắn đã nói cách xử lý của mình cho hai bên phụ huynh một lần, còn được hai bên tán thưởng.

—— Tuy rằng thủ đoạn vẫn còn một số vấn đề, nhưng với tuổi của hắn, đã rất xuất sắc.

Quan trọng nhất chính là phần tình cảm của hắn với Diệu Diệu.

Tần Trường An cười cười, hắn muốn trưởng thành thật nhanh, nhưng lại muốn chậm một chút, mỗi một chặng đường hắn và Diệu Diệu đi qua đều rất thú vị, đáng giá hồi ức, chờ đến khi bọn họ già, lại nhớ đến chặng đường này.

Sáng sớm hôm sau.

Tiếng đọc sách trong lớp dần dần giảm xuống, không ít học sinh đầu gật gù gật gù.

Đột nhiên, tiếng đọc sách bỗng nhiên tăng lên, những người chưa ngủ đá vào ghế của những người phía trước. Những người ngủ thiếu chút nữa chảy nước miếng giật mình, mắt chưa mở, đã nghiến tức đọc thơ.

Giống như mình đang nhắm mắt học thuộc.

—— Chủ Nhiệm Giáo Dục đi qua bên cạnh hắn.

Chủ Nhiệm Giáo Dục quét một lần trong lớp, vỗ vỗ bực giảng, “Lớn tiếng chút!”

Chưa ăn cơm sao? Không đọc to sao có thể nhớ được?

Các bạn học dừng một chút, thanh âm lại tăng lên.

Chủ Nhiệm Giáo Dục vừa lòng, bắt đầu đi dạo trong lớp.

Diệu Diệu cũng ngáp nhỏ, cô cũng là người vừa rồi ngủ đến trời đất u ám, thừa dịp Chủ Nhiệm Giáo Dục xoay người cúi đầu liền cắn một miếng chanh muối, bị chua bưng kín miệng.

Tần Trường An đắc ý dào dạt, lâm vào trầm tư:..... Ai u, Diệu Diệu của mình sao lại đáng yêu như vậy!

Ăn cái gì cũng có thể yêu!

Chắc, Diệu Diệu đáng yêu như vậy còn coi trọng hắn!

“.....”

Ngồi cùng bàn gấp đến nỗi đổ mồ hôi, Chủ Nhiệm Giáo Dục đã nhìn Tần Trường An thật lâu!!

Nam sinh rốt cuộc tìm được cơ hội, tựa hồ không cần thận làm rơi sách, xoay người nhặt, nhân cơ hội ở gần bàn đẩy hắn một cái.

Tần Trường An lấy lại tinh thần, duỗi tay nắm tay Diệu Diệu dưới gầm bàn, bắt đầu lớn tiếng đọc thơ.

“Thanh ốc thêm núi xa. Hai kiêu yếp, cười khi viên. Kiếp này chỉ mong vô ly biệt, hoa dưới ánh trăng, thêu bình trước. Song tầm thành kén cộng triền miên. Càng kết hậu sinh duyên.”

Chủ Nhiệm Giáo Dục dòi tầm mắt.

Mà người xung quanh nghe rõ hẳn đọc bài thơ nào:

Người ngồi phía dưới cộc một tiếng đùng phải đầu, kêu lên một tiếng, người xung quanh lâm vào yên tĩnh.

—— Ý của bài thơ này là, thê tử của ta, búi tóc đen nhánh của nàng, đôi mày đẹp cong cong của nàng, và gò má kiêu diễm khi cười lộ ra má lúm đồng tiền của nàng, tất cả đều mỹ lệ say lòng người.

Chỉ mong kiếp này không ly biệt, tựa như hoa dưới ánh trăng, như hai con tằm cùng xây tổ ấm tình yêu, vĩnh viễn triền miên bên cạnh nàng.

Đơn giản mà nói chính là, mẹ nó! Vợ của ta quá đẹp!! Ta yêu nàng yêu nàng yêu nàng, kiếp sau cũng muốn yêu!

Người xung quanh: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Rải cầu lương trong trường học (16)

Còn một hai tháng nữa là thi thử, tuy không quan trọng bằng thi đại học, nhưng cũng rất được coi trọng, Sở Giáo Dục ở các thành phố đều tổ chức thi thử.

Trước khi thi, các giáo viên đã bắt đầu nôn nóng, sôi nổi tăng lượng kiến thức, ngay cả cuối tuần cũng bị chiếm đoạt, thậm chí thời gian tập thể dục giữa giờ cũng bị cắt bỏ.

Chủ nhiệm lớp lo lắng áp lực quá lớn, không biết tìm mấy bộ phim điện ảnh từ nơi nào, cũ không thể cũ hơn được nữa, cho bọn họ xem để giảm bớt áp lực. Còn chuyên môn dùng 2 tiết để giáo dục tâm hồn, tỏ vẻ thành tích không được cũng không có nghĩa là người này không được, nghĩa là... Sinh mệnh quan trọng nhất thì không tốt không nên nhảy lầu...

Các bạn học gan lớn thở dài hai tiếng, “Vây thi tốt, lúc về có được đi liên hoan không thầy?”

Chủ nhiệm lớp sờ sờ đầu, “Đi!”

Cả lớp cười ha ha, trạng thái thật sự nhẹ nhàng hơn một chút.

Nhưng nên học tập vẫn phải học tập.

Tần Trường An tay trái cầm tay Diệu Diệu, tay phải làm bài, biểu tình chuyên chú, qua một tiết mới ngẩng đầu, vắn cổ, đặt bài thi đã làm xong xuống gầm bàn.

Người ngồi cùng bàn thấy, vội vàng duỗi tay, “Anh Tần! Đại thần! Bài thi cho tớ mượn chép chút!”

Giáo viên cứ nghĩ học sinh là siêu nhân, ai cũng có tốc độ làm bài như Tần Trường An.

Giáo viên phát ba tờ đề, nói là đề thi thử hai năm trước, để bọn họ xem cấu trúc đề thi, tiết này làm xong một đề, hai đề còn lại về nhà làm, sáng mai chữa đề.

..... Một môn về nhà làm hai đề, tổng cộng nhiều môn như vậy, bọn họ không ăn không uống không ngủ mẹ nó cũng không làm xong a!

May mà mình có bạn ngồi cùng bàn đáng tin.

Tần Trường An buông bút, cũng không thèm để ý, “Ba tờ dưới cùng, cầm đi đi.”

Nói xong liền đứng lên, chuyển hướng Diệu Diệu, sờ sờ đầu cô, “Có đói bụng không?”

Bọn học sinh dùng não tương đối nhiều, hơn nữa còn ở giai đoạn phát triển, cho nên giờ ra chơi, đều sẽ có rất nhiều người đi quầy bán quà vặt, mua ít đồ ăn lót bụng.

Diệu Diệu ghé vào trên bàn học, “Hình như có một chút.”

Tần Trường An kéo cô lên, “VẬY ĐI, CHÚNG TA ĐI MUA ÍT ĐỒ ĂN.”

Ngồi cùng bàn vội vàng ngắt đầu, vừa chép vừa kêu, “Anh Tần! Mua giúp tờ chai nước!”

Tần Trường An tùy ý vẩy vẩy tay, ý bảo hắn đã biết.

Đầu tháng ba tháng này rất yên tĩnh, phần lớn học sinh đều không ra ngoài, ở phòng học liêu mạng làm bài tập, Tần Trường An vừa đi vừa cùng Diệu Diệu nói nói cười cười.

Đi ngang qua lớp nào đó, liền nhìn thấy mẹ Trần đang véo lỗ tai Trần Thần Hi, không biết đang khóc lóc mắng chuyện gì, giáo viên ở một bên khuyên, cái cợt ầm ĩ, ồn ào như đang ở ngoài chợ.

Trần Thần Hi ở chỗ này cũng coi như là có ít tiếng tăm, nguyên nhân chủ yếu chính là cô ta biết trang điểm, ở vườn trường rất là bắt mắt.

Không ít người đều giả vờ có ý vô tình đứng ở đó.

Tối hôm qua mẹ Trần bị Trần Thần Hi thuyết phục, nhưng lại hơi nghi ngờ, sáng nay liền tới trường, hỏi bạn cùng lớp và giáo viên, sau đó phát hiện mình bị con gái lừa. ...

—— Không chỉ là chuyện này, còn có vấn đề về thành tích... Trần Thần Hi hiện tại đứng thứ 43 trong lớp, tổng cộng chỉ 50 học sinh, mỗi lần bà hỏi thành tích, Trần Thần Hi lại trả lời bình thường... đứng thứ 20 đi.

Mẹ Trần tức khóc, bà thật không nghĩ tới con gái mình là người như vậy.

Bà và ba Trần cũng không có yêu cầu gì, nhưng nó không thể làm chuyện như vậy! Mất mặt!

Trần Thần Hi không nói chuyện.

Trước khi cô ta trọng sinh đã không học rất nhiều năm, tri thức đã quên từ lâu, tiểu học còn tốt, có thể ứng phó, đến sơ trung thì không được.

Nhưng cô ta lại cảm thấy mình trọng sinh, không thích làm bài, tâm tư cũng không đặt trên phương diện này. Đều có nam thân, còn học tập làm cái gì... Cho nên thành tích từ từ lùi lại.

Cô ta bị tùm lảo đảo một cái, không cẩn thận chú ý tới Tần Trường An và Lê Diệu Diệu, tức khắc có điểm muốn khóc.

Cô ta kỳ thật không rõ, Lê Diệu Diệu như một đứa bé, còn chưa nẩy nở, lại lười biếng, cô ta xinh đẹp hơn nhiều, vì sao cô ta cũng không thực học tập, dài ngoằn liền hoàn toàn không giống nhau đâu?

Rõ ràng đời này hắn biết cô ta trước, không phải sao?

Tần Trường An và Lê Diệu Diệu nhìn hai cái, liền không chú ý nữa, tiếp tục đi mua đồ.

Sau này Trần Thần Hi như thế nào bọn họ cũng không quan tâm, chỉ cần cô ta không xuất hiện chướng mắt, ở trong mắt bọn họ, Trần Thần Hi còn không quan trọng bằng cái bánh mì.

Có thể là sắp vào giờ học, người bên trong đã dần dần ít đi, cũng không quá chen chúc, Tần Trường An và Diệu Diệu còn rất sung sướng.

Sau đó Trần Thần Hi biến mất, nghe nói là chuyển trường, cũng không biết chuyển tới đâu, thậm chí mẹ Trần và ba Trần dứt khoát bán phòng ở, quyết định cách Tần gia xa một chút, nói không chừng tâm tư của con bé sẽ nhạt dần.

—— Nhà bọn họ vốn dĩ không hợp với nơi này, vốn không nên chui vào bên trong.

Thi thử diễn ra trong ba ngày, rất nhiều học sinh thi xong liền héo. Đề cũng không khó, chỉ là tương đối phân cấp, phần dễ dàng rất dễ dàng, phần khó cũng rất khó.

Thi xong có rất nhiều người vây quanh Tần Trường An, hỏi hắn đáp án, phát hiện không giống đáp án của hắn, liền một bộ uể oải.

Tần Trường An có chút không kiên nhẫn, cố nói hai câu, “Đáp án của tôi không nhất định sẽ đúng, chờ thầy cô phát đáp án đi.”

Các bạn học sôi nổi tỏ vẻ, không có khả năng, ai không biết hắn thường xuyên thi được điểm tối đa, khiêm tốn quá chính là kiêu ngạo.

Tần Trường An chặc hai tiếng, chỉ chỉ lớp phó, “Đi, hỏi cậu ấy, Toán tôi không giỏi bằng cậu ấy.”

Các bạn học còn muốn nói chuyện, đã thấy hắn đi ra đám người, đi tới chỗ Lê Diệu Diệu, nắm tay cô, kiên nhẫn hỏi thế nào...

Các bạn học: “.....”

Thật đúng là cho rằng hần khiêm tốn đâu, hóa ra căn bản không kiên nhẫn nói chuyện.....

Này mẹ nó, thương tâm a.

Vài ngày sau thành tích công bố, trường học dán danh sách ở bên ngoài văn phòng giáo viên.

Diệu Diệu tinh thần tỉnh táo, lôi kéo Tần Trường An đi xem, “Trường An, thành tích của anh có rồi, chúng ta đi xem!”

Tần Trường An cười, hôn cok một cái, “Em cũng thi a, vậy cũng có thành tích của em mà.

Hai người đi tới bảng thông báo.

Lúc này người vây quanh đặc biệt nhiều, trong ba tầng ngoài ba tầng, nhưng mà cũng không thể gần hai người bọn họ, nguyên nhân chủ yếu chính là... Tần Trường An ba chữ kia quá rõ ràng.

Giáo viên trong trường có ý tưởng, cố ý phóng to tên Tần Trường An, lại đứng đầu tiên, ở bên ngoài cũng nhìn rõ.

Còn viết một dòng chữ, chúc mừng em Tần Trường An đứng thứ nhất toàn thành phố trong kỳ thi này.

Tần Trường An và Diệu Diệu chỉ đứng trong chốc lát, nghe thấy người vừa đi ra nói ti, “Ngoa tào! Tần Trường An là ai?”

“Học thần a.”

Tần Trường An cũng không thể nào, Diệu Diệu lại không nghĩ đi, nghe người xung quanh khen Tần Trường An, đôi mắt tỏa sáng, “Trường An! Tất cả mọi người đều đang nói anh giỏi!”

Cô sung sướng nhếch cái đuôi nhỏ, “Em cũng cảm thấy anh rất tuyệt.”

Đặc biệt giỏi!

Tần Trường An được khen lỗ tai có hơi hồng, ho khan, nhỏ giọng nói, “Vậy có khen thưởng không?”

Cũng không thể nói suông như vậy a.

Diệu Diệu chớp chớp mắt, “..... Anh muốn phần thưởng gì?”

Tần Trường An tiến đến bên tai cô, “Lấy thân báo đáp?”

Ân? Diệu Diệu hôn hần một chút, nghiêm túc nói, “Nhưng Diệu Diệu vốn dĩ đã là của anh nha.”

“.....”

Tần Trường An bụng kín ngực, cảm thấy mình lại bị quyến rũ.

Mỗi một phút một giây đều cảm thấy mình đã đủ yêu cô, nhưng giây tiếp theo lại phát hiện, tình yêu lại nhiều hơn một chút...

Trên đời này, không còn chuyện gì vui hơn lưỡng tình tương duyệt.

Hần nỗ lực làm mình giữ lại một chút hình tượng, ép lại khóe miệng, chỉ vào bảng vàng nói, “Muốn nhìn thành tích của em không?”

Diệu Diệu ân một tiếng, “Nhìn thế nào nha.”

Cô quay đầu nhìn nhìn bên cạnh, mấy nữ sinh cao hơn cô đang nhảy nhảy, nhảy một chút xem một chút, vừa nhảy vừa giận dữ, “Thật phiền, cái gì cũng không thấy, Duyệt Duyệt cậu thấy không?!”

Người kia nỗ lực nhón chân, “Không, mấy nam sinh đứng trước quá cao, chặn hết cả tầm nhìn.”

Diệu Diệu lại nhìn nhìn chiều cao của mình, có hơi nghi ngờ..

“Không có việc gì, anh tới!”

“Em còn không tin anh sao?” Tần Trường An ngồi xổm xuống, đặt cánh tay lên trên chân cô, dùng sức.....

Diệu Diệu cũng đã ngồi trên cánh tay của hần, tầm nhìn lập tức rộng hơn

“Thế nào?” Tần Trường An thần thái phi dương, “Nhìn thấy không?”

Chương 53: Rải cầu lương trong trường học (17)

Biểu tình trên mặt người xung quanh đang xem thông báo đều thay đổi, không thể miêu tả. Hai nữ sinh bên cạnh bọn họ yên lặng cách xa một chút.

Không thể đứng bên cạnh, xem cái thông báo cũng bị nhét cầu lương!

Còn có người nghi hoặc, nói cái thông báo này dán ngay bên ngoài văn phòng, hai người bọn họ có thể xem như đối diện văn phòng. Sao, kiêu ngạo như vậy?

Sẽ không sợ bị nói cho phụ huynh?

Nếu bị phụ huynh biết, một trận roi là không thể thiếu.

Mấy người phát hiện mình thì không tốt, còn bị nhét cầu lương tâm tình không tốt, hàm hừ hời, sao thầy cô còn chưa ra?

Thầy cô: “.....”

Giáo viên ngồi trong văn phòng kéo màn.

Xin lỗi, không phát hiện.

“.....” Bọn họ có thể làm sao bây giờ, kỳ thật bọn họ cũng rất tuyệt vọng a.

Cho rằng bọn họ không nói cho phụ huynh biết sao?

Học sinh trung học không phải không yêu đương, nhưng tuyệt đối không cao điệu như bọn họ, trước mắt bao người, còn đối diện văn phòng giáo viên, trực tiếp ôm người lên.

Rất tốt, lần này tất cả học sinh đều biết người tên Tần Trường An rốt cuộc là ai —— mẹ nó, hàng năm bá chiếm bảng thành tích thi thôi, hần còn có bạn gái lúc mình không thể yêu đương a.

Thời gian trôi qua rất nhanh, không lâu nữa là thi vào cấp 3, trong lớp bắt đầu lưu hành sổ lưu bút, mọi người đều mua một quyển sổ dày, đưa cho mỗi người viết.

Tần Trường An là người đứng đầu lớp, tuy rằng tính tình có chút không thể nói, nhưng hần lại cho mọi người mượn bài tập chép, chỉ như vậy cũng đủ để mọi người trong lớp đều yêu quý hần —— có bài để chép tương đương với cứu bọn họ một mạng a.

Cho nên chờ hần ăn cơm với Diệu Diệu xong, nắm tay Diệu Diệu trở về, liền phát hiện trên bàn mình đã có một chồng sổ lưu bút.

“Chậc.” Tần Trường An nhượng mảy, cầm lấy xem xét.

Nói như vậy, một cuốn sổ đều dán một tờ giấy nhỏ, nói đây là sổ của ai. Còn có một cái viết: “Anh Tần, biết cậu và Diệu Diệu là một, phiền toái hai người viết một phần là được.”

Tần Trường An cảm thấy người này rất có ánh mắt. Tuyệt bút vung lên, liền xoát xoát xoát viết xuống một hàng chữ.

Khi sổ lưu bút được trả lại, người nhận được nghe răng nhếch miệng, ngồi cùng bàn nhìn nhìn, “Nhìn cái gì vậy? Anh Tần viết gì... Loại vẽ mặt này?”

Y! Ngồi cùng bàn cũng nghe răng nhếch miệng.

Một hàng chữ to rồng bay phượng múa —— Khi nào đính hôn với Diệu Diệu sẽ mời cậu!

..... Đều suy xét đến đính hôn! Sao cậu chưa lên trời đâu?!

Đau răng.

Tiểu Liễu nói chuyện phiếm với các bạn, còn nói với Diệu Diệu việc này, hỏi cô có phải sắp đính hôn không?

Diệu Diệu lấy một quả táo trong ngăn bàn, cái miệng nhỏ cái miệng nhỏ gặm, nghe hỏi đến bèn gật đầu, “Ba mẹ đã thương lượng, thời gian còn chưa xác

định.”

Tiểu Liễu... Tiểu Liễu là một nữ sinh 14, 15 tuổi, nghe thấy tin tức này thật sự có chút mòng bức, đính hôn sớm như vậy??

Tổng cảm giác không quá chân thực làm sao bây giờ?

Nhỏ giọng hỏi, “Nhỏ như vậy... Về sau sẽ không hối hận sao? Lỡ như thích những người khác thì làm sao bây giờ?”

Diệu Diệu cắn táo, nâng nâng cằm nhỏ, “Cậu cảm thấy Trường An sẽ thích những người khác sao?”

Diệu Diệu đáng yêu như vậy? Xem cả đời khẳng định cũng sẽ không chán nha.

Sẽ không. Một ý niệm xông ra trong đầu Tiểu Liễu, nhưng cô ấy lại không biết chút tự luyến trong suy nghĩ của Diệu Diệu, cô ấy chỉ cảm thấy, Diệu Diệu cũng đủ thông thấu, cũng đủ thông minh, Tần Trường An cũng đủ cường đại.

Mấy ngày trước chuyện của Trần Thần Hi, nếu là mình, khẳng định sẽ có một cây gai trong lòng. Mà tình yêu, là chuyện mạnh mẽ nhất cũng yếu ớt nhất, nó có thể chống đỡ những sóng gió bên ngoài, nhưng cũng sẽ yếu ớt đến nỗi, chỉ cần có một cây gai, sẽ bị đâm đến máu tươi đầm đìa, chậm rãi tan rã.

Nhưng Diệu Diệu sẽ không, Diệu Diệu bình thường nhìn lười biếng, không thông minh, nhưng đáy lòng lại thông thấu.

Cô ấy tin tưởng Tần Trường An và Diệu Diệu sẽ tốt đẹp, cũng tin tưởng, cho dù không có Tần Trường An, Diệu Diệu cũng sẽ sống tốt. Tần Trường An muốn sung Diệu Diệu, Diệu Diệu liền theo tâm ý của hắn, biếng nhác kiêu khí, Tần Trường An muốn rời đi, Diệu Diệu cũng có thể làm bản thân sống sung sướng.

Tiểu Liễu thò qua, “Vậy đến lúc đó phải mời tớ nha.”

“Tớ muốn nhìn cậu đính hôn, tớ rất thích cậu...”

Ân, muốn trở thành một người giống như cô...

Tần Trường An cầm một quyển sổ nhật ký, cắm vào giữa Diệu Diệu và Tiểu Liễu, lộ ra hàm răng trắng sáng, khí chất đều trở nên nguy hiểm, “Bạn học Tiểu Liễu...”

Hắn nói, “Sổ lưu bút đã viết xong.”

Tiểu Liễu mặc danh rùng mình một cái.

Hậm hực lấy về sổ lưu bút, lúc mở ra, không cẩn thận thấy phía sau...

Phía trên có một hàng chữ to, giữa những hàng chữ đều có mùi chua: Nữ nữ thụ thụ bất thân, hiểu?

Tiểu Liễu: “.....”

Mẹ nó bệnh tâm thần.

Kỳ thi chuyển cấp.

Ba mẹ hai nhà đã nhắc nhở từ sớm, hỏi dụng cụ học tập đủ chưa? Giấy chứng minh mang chưa? Có đói bụng không? Khát không? Có muốn mang nước không?

Thứ gì cũng kiểm tra một lần.

Tần Trường An nắm tay Diệu Diệu, đeo một cái cặp sách, phát phát tay, tỏ vẻ mình đã kiểm tra qua, đừng lo lắng, còn không phải là một kỳ thi sao.

Phụ huynh hai nhà trừng mắt nhìn hắn, sau đó lại hơi buồn cười. Hai đứa nhỏ tố chất tâm lý đều tốt, bọn họ lại gấp gáp.

Ngẫm lại cũng xác thật không có gì, Tần Trường An năm nào cũng đứng đầu, tố chất tâm lý ủa Diệu Diệu còn tốt hơn Tần Trường An, tuyệt đối yên vui, tuy rằng thành tích chỉ là trung đẳng, nhưng có Tần Trường An ở, tuyệt đối không tồn tại vấn đề không lên lớp được, liền tính hắn không được, không phải còn có bọn họ sao.

Sự thật cũng đích xác như thế.

—— Sau khi công bố thành tích, Tần Trường An là Trạng Nguyên của thành phố.

Nguyễn vọng còn chưa điền, đã có rất nhiều trường gọi đến.

Tần Trường An ngồi trước máy tính, lấy ra ảnh các trường, lựa chọn trường mình muốn học.

“Diệu Diệu, em thích cái nào?” Tần Trường An quay đầu hỏi.

Trường học thầy cô tuy rằng quan trọng, nhưng đối với học sinh đã đạt được trình độ nhất định mà nói, học ở đâu khác biệt cũng không lớn, chỉ xem mình nỗ lực bao nhiêu thôi.

Diệu Diệu đi tới, đưa cho hắn một cốc nước, làm hắn uống một ngụm, nhìn ảnh trên máy tính. Trường học rất đẹp, tuy danh tiếng không cao bằng những trường bên cạnh, nhưng lực lượng giáo viên cũng không tồi, quan trọng nhất là bầu không khí trong trường rất nhẹ nhàng.

Trường chuyên bên kia nghe nói nội quy rất nghiêm.

Tần Trường An một chút cũng không hàm hồ, hút một ngụm trên ống hút Diệu Diệu vừa cắn.

Àn, chính là ngọt.

Hắn duỗi tay ôm eo Diệu Diệu, dùng chút lực, để Diệu Diệu ngồi trên đùi hắn, sung sướng nói, “Đứng mệt, ngồi xem”

Ư Ư: Đừng lấy lí do cho hành vi của mình:))

Bởi vì thường xuyên rèn luyện, cho nên Tần Trường An tuy rằng có hơi gầy, lại không yếu, trên ngực cũng có cơ bắp, ôm Diệu Diệu trong lòng vô cùng thích hợp.

Diệu Diệu cũng không cự tuyệt, cọ cọ trong ngực hắn, trả lại cho hắn một nụ cười vui vẻ, “Trường An thật tốt!”

Tiếp theo điều chỉnh tư thế làm mình thoải mái, “Lật tiếp đi, xem xem”

Tần Trường An đặt đầu trên vai cô, đôi mắt sáng lấp lánh, trong lòng vẫn luôn ngập tràn bong bóng màu hồng, kích chuột, ghé vào bên tai cô nói, “Còn có một trường nữa.”

Thuận tiện hôn một cái.

Lực lượng giáo viên của trường thứ hai còn tốt hơn trường đầu tiên, nhưng hoàn cảnh không tốt, đều là khu nhà cũ, phương tiện cũng không tốt lắm.

Diệu Diệu nhìn trường thứ nhất không tồi.

Nói quyết định cho phụ huynh xong, Tần Trường An liền gọi điện cho trường, tỏ vẻ mình muốn vào học, nhưng có một yêu cầu.

Bên kia rất là kinh kị, tỏ vẻ, nói đi, đòi tiền hay là gì, bất luận yêu cầu gì đều đáp ứng!

Bọn họ cũng không kém trường trọng điểm, nhưng bị trường trọng điểm kia đè ép thật nhiều năm —— cũng không biết những phụ huynh học sinh nghĩ thế nào, trường học bọn họ thật tốt a, nhiều nhẹ nhàng a, hoàn cảnh cũng tốt sao cứ vào trường trọng điểm nha.

Được rồi, kỳ thật bọn họ cũng biết, các phụ huynh hình như đều có một loại cảm giác....trường Trạng Nguyên chọn sẽ là trường tốt, trường trọng điểm sau khi thi đại học đều có nhiều bài báo, học sinh không phải nhiều sao?

Nếu trong trường của bọn họ có Trạng Nguyên... Chỉ cần ba năm không trượt, không yêu đương hay làm chuyện xấu, thi đại học có rất nhiều hi vọng a.

Giáo viên đều sắp vui đến điên rồi.

Sau đó câu tiếp theo liền nghe Tần Trường An nói, “Em muốn học cùng với bạn gái của em.”

Giáo viên ngây ngẩn cả người: “..... Gì??”

..... Bạn, bạn gái??

Tần Trường An mặt mày hớn hờ lặp lại một lần, hắn có thể bảo đảm thành tích sẽ không trượt, nhưng yêu cầu không đi lớp trọng điểm, không tách Diệu Diệu khỏi hắn, không.....

—— Tổng kết chính là, vợ em tốt như vậy, thầy cô không thể chậm trễ chúng em yêu đương!

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Rải cầu lương trong trường học (xong)

Ngày khai giảng.

Tần Trường An và Diệu Diệu tay nắm tay lại đây, đi báo danh với chủ nhiệm lớp, bọn họ đã biết mình ở lớp nào, không cần đi xem nữa.

Chủ nhiệm lớp Đường Viễn Sơn nhìn một nam một nữ tay trong tay đi tới, những phụ huynh phía sau cũng mặc kệ, thậm chí nhìn còn rất vui, mí mắt giật giật, biết đây là ai, ho khan, “Tần Trường An, Lê Diệu Diệu?”

Tần Trường An gật đầu, lộ ra hàm răng trắng sáng. “Em chào thầy.”

Quả nhiên...

Chủ nhiệm lớp sờ sờ cái đầu còn vài sợi tóc của mình, biểu tình rất là phức tạp, tổng cảm thấy vừa muốn khóc lại không nhịn được cười là chuyện như thế nào?

Tóc của ông khả năng lại sắp rụng...

Đối với người học sinh như Tần Trường An, tất cả giáo viên trong trường đều biết, không biết cũng không có khả năng a, Trạng Nguyên năm nay, học sinh mà trường muốn mạnh mẽ chiêu sinh.

Nhưng làm hắn nổi tiếng, cũng không phải bởi vì chuyện này, mà là bởi vì cái yêu cầu đi học cùng bạn gái của hắn.....

Cũng không phải sao, hiệu trưởng còn đen mặt chuyên môn mở cuộc họp, nói gấp phải hai học sinh này đừng động! Hoàn toàn không giống trước kia.

Ai mẹ nó có thể không nhớ được?!

Phụ huynh hai nhà nhìn không được cười phun.

Diệu Diệu và Tần Trường An cũng không ở kỳ tức xá, ở trong đó ít nhiều cũng có chút không tiện. Nhưng lại có giờ tự học, về nhà thì không kịp, hai nhà lại không thiếu tiền, dứt khoát mua hai phòng ở đây.

Là hai phòng gần nhau, Tần Trường An và Diệu Diệu còn chưa thành niên, tự nhiên không thể ở cùng một chỗ.

Đến cuối tuần hai người lại về nhà.

Bắt quá kỳ thật cũng không kém bao nhiêu, mỗi ngày cùng nhau đi học, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau làm bài tập, chẳng qua chỗ ngủ không giống nhau mà thôi.

Chạng vạng tập hợp trong lớp, phát sách mới còn vài chuyện vụn vặt.

Tần Trường An ở lớp ba, bởi vì cũng không có nhiều chuyện, cho nên đi không sớm, khi đến trong lớp đã lộn xộn một mảnh, những người xa lạ sau một tiếng ở chung, đã vừa nói vừa cười, đàm luận bát quái.

Cửa bị đẩy ra, một trận gió lạnh thổi tới, tất cả học sinh đều nhìn qua...

Phảng phất đầu óc bị sét đánh, trong lớp một mảnh yên tĩnh.

“.....”

Tần Trường An nắm tay Diệu Diệu đi vào, nhìn chung quanh một vòng, không tìm được chỗ phía sau, dứt khoát ngồi xuống bàn đầu tiên.

Lấy một túi khăn ướt, rút ra hai tờ, lau ghế dưới bàn, sau đó hôn hôn nữ sinh phía sau, để cô ngồi xuống.

Động tác liên tiếp thuần thục mà tự nhiên. Làm một đám học sinh ngây ngẩn.

Bạn ngồi cùng bàn Tiểu Liễu hạt dưa trong miệng đều rớt, má ơi, bọn họ đều đến cao trung, sao còn chưa tránh thoát?!

Hai người này không phải hắn là đi lớp trọng điểm sao? Sao chạy tới đây?!

..... Không phải bọn họ còn bị nhét cầu lương ba năm nữa đi...

Lúc sau không biết là cái gì đánh vỡ yên tĩnh, trong phòng học một lần nữa náo nhiệt, nhưng náo nhiệt luôn có vài phần quỷ dị, cẩn thận quan sát là có thể nhìn ra, mọi người giống như thực náo nhiệt, trên thực tế ánh mắt lại đều lạnh lẽo nhìn về phía bàn đầu.

Ai u ngoạ tào, dất tay dất tay!

Sao bọn họ có thể cười ngọt như vậy...

Tổng cảm thấy có hơi đau răng, là ảo giác sao...

“.....”

Tần Trường An cũng không thèm để ý, đang chạm trán với Diệu Diệu ghé vào cùng nhau, nói chớ buổi tối trở về muốn ăn cái gì, “Nếu không anh nấu cho em?”

Diệu Diệu lắc đầu, “Không cần.”

“Vi sao không cần, anh nấu ăn rất ngon... Ngon hơn thím Trương!” Tần Trường An nói.

Diệu Diệu nghiêng nghiêng đầu, “Em đau lòng nha, học tập đã rất vất vả, nấu cơm để cho thím Trương làm nha.”

Nhìn Tần Trường An thì có vẻ thực dễ dàng, nhưng lại thông minh, nếu không nỗ lực cũng không lấy được thứ nhất, Tần Trường An bình thường cũng không làm ít bài tập.

Đau lòng hán a.....

“Diệu Diệu” Tần Trường An nhìn không được cười ra, đặt đầu trên vai cô, “... Sao em lại đáng yêu như vậy?”

Thật là, hán càng ngày càng thích cô.

Cùng lúc đó, cửa phòng học lại bị đẩy ra, chủ nhiệm lớp vác cái bụng to đứng ở cửa, sắc mặt vụn vụn ——

Tất cả học sinh dường như đều biết được suy nghĩ của nhau, động tác nhất trí nhìn về phía bàn đầu—— Đồi kia vừa còn nị oai đâu! Bây giờ còn nắm tay!

Mọi người tâm đều nhấc lên, sôi nổi cúi đầu giảm cảm giác tồn tại Sao, làm sao, chủ nhiệm lớp sẽ không nổi bão đi.

Không khí phảng phất chạm vào là nổ ngay.

Giây tiếp theo, chủ nhiệm lớp động, gõ gõ cửa, “Khụ, mấy nam sinh tới bê sách giúp thầy.”

Sắc mặt nên vụn vụn vẫn vụn vụn, lại không có dấu hiệu bùng nổ, phảng phất như mình không nhìn thấy gì cả.

Các bạn học: “.....???”

Cứ, cứ như vậy?

Chờ thầy và mười mấy nam sinh rời đi, trong phòng học ong một chút loạn cả lên.

Rốt cuộc sao lại thế này?!

Ngày đầu tiên cơ bản không chuyện quan trọng gì, chỉ là mở hộp, dựa theo tên nhận sách, sau đó giới thiệu bản thân với mọi người, giáo viên nói một chút hy vọng về sau ở chung vui vẻ.

Tần Trường An vẫn cho thầy mặt mũi, không có ý được một tác lại muốn tiến một bước, có chuyện tốt chính mình vụng trộm vui là đủ rồi, hếch mũi lên mặt không được.

Thấy thầy trở về, hán an vị thẳng lưng, chỉ có tay vẫn nắm tay Diệu Diệu.

Cái tên đầu tiên thầy đọc là Tần Trường An, đọc đến Diệu Diệu cũng là Tần Trường An đi lên lấy, vì thế mọi người đều hiểu.

—— Tần Trường An, Lê Diệu Diệu, hai cái tên ngày đầu tiên đã lan truyền toàn bộ trường học.

Tất cả mọi người đều biết có một cặp đôi như vậy, gan rất lớn, thầy cô thấy cũng không quản.

Các bạn học không phải độc thân cao hứng hồng rồi, ai da mẹ nó, cái trường học này còn cho phép yêu đương nha, rải hoa hoa, xoay vòng vòng.

Sau đó một cặp đôi tay dắt tay đi ra.

Ăn cơm trưa.

Tần Trường An và Diệu Diệu ngồi bên cửa sổ, Diệu Diệu thích ăn cá, lại không thích gỡ xương cá, Tần Trường An sớm đã luyện kỹ thuật gỡ xương cá, gỡ sạch xương rồi mới dứt cho cô.

Diệu Diệu meo meo hai tiếng, cái đuôi cao cao, ngọt ngọt ngào ngào cho hấn một nụ hôn.

Bong bóng màu hồng tràn ngập toàn bộ không gian, cầu độc thân ngồi xung quanh mặt không biểu tình, bụng mâm lui lại, không thể trêu vào lão tử còn không trốn được sao?

Một đôi không chịu thua, cũng bùng lên bắt đầu đút com cho nhau, “A, em yêu ——”

“A ——”

Bang một tiếng,

Chủ Nhiệm Giáo Dục đen mặt một cái tát đập trên bàn com, “A cái gì a, đi văn phòng với tôi!”

“Trường học là nơi để các em yêu đương sal?! Nhào nhào dính dính có còn là học sinh không?”

Cặp đôi: “.....???”

Cặp đôi nhìn nhìn đối diện, rõ ràng còn nhào dính hơn bọn họ, mòng bức.

...Vậy bọn họ thì sao?

Chủ Nhiệm Giáo Dục làm như không nhìn thấy, “Nhìn đi đâu, còn không đứng lên?!”

Cặp đôi: “.....”

Buổi tối, bên hồ nước của trường,

Phong cảnh bên hồ của trường rất đẹp, đặc biệt là chạng vạng, gió lạnh phơ phất, mặt hồ hơi gợn, sẽ có rất nhiều học sinh vây quanh bên hồ chạy bộ.

Tần Trường An là người thường xuyên rèn luyện thân thể, buổi tối ra trường vừa lúc đi qua bên hồ, liền dứt khoát chạy bộ ở chỗ này.

Diệu Diệu bị hấn nắm tay, chạy một hồi liền bắt đầu chơi xấu, “Trường An, không muốn chạy...”

Diệu Diệu mặt mày quá ngà T^T

Tần Trường An dỗ cô, giữ chặt cô đi về phía trước, “Lại chạy một chút.”

“Còn có một chút là một vòng...”

Rèn luyện rất tốt với cơ thể, Diệu không thích, hấn cũng sẽ không bắt Diệu Diệu chạy nhiều, một vòng là đủ rồi.

Diệu Diệu, “Trường An Trường An Trường An Trường An Trường An Trường An...”

“Không chạy sao”

Cô ôm lấy Tần Trường An, dây dưa dây cà chính là không động, không muốn chạy không muốn chạy...

Tần Trường An không chịu nổi cô làm nũng, tim đều mềm, lập tức không nguyên tắc đầu hàng, “Được được được, không chạy không chạy.”

Hấn ôm lấy cô từ từ đi về phía trước, “Chúng ta đây đi từ từ được không?”

Diệu Diệu rầm rì.

Cặp đôi bên cạnh thấy bọn họ như thế, cũng dắt tay, ôm nhau.....

Bọn họ cũng có bạn trai / gái a, show cái gì show, làm như người ta là cầu độc thân vậy.

Đúng lúc này, một chùm ánh sáng mạnh chiếu lại, chiếu vào trên mặt Tần Trường An và Diệu Diệu, giọng nói mang theo tức giận, “Ai, bên kia...”

Thấy rõ đối diện là ai thấy lại ngậm miệng, đèn pin quay đầu liền nhắm ngay cặp bên cạnh, nổi giận, “Làm cái gì vậy?! Bài tập làm xong chưa mà ôm ôm áp áp ngoài đây!”

Như là vừa rồi mắt bị mù, hoàn toàn nhìn không thấy đôi bên kia.

“Không biết mình là học sinh sao?!”

Yêu đương ảnh hưởng học tập không hiểu?!

“Đọc tên cho tôi!”

Cặp đôi: “.....???”

Mộng bức.

—— Cái đôi bên cạnh đang show ân ái sao không bắt?

Diệu Diệu nhìn một đôi lại bị kéo đi, nhỏ giọng nói, “Chúng ta lại không giống mấy bạn kia.”

Bọn họ yêu đương sẽ không ảnh hưởng học tập đâu!

Tần Trường An không hiểu ý cô, hôn cô một cái, phát ra một tiếng chụt lớn,, đắc ý, “Đúng vậy, mấy người đó không đáng yêu như em.”

Ai cũng không đáng yêu bằng em!

Diệu Diệu: “Không phải nói cái này!”

Cái đuôi nhếch lên, tuy rằng sự thật là cô đáng yêu nhất. ㄟ ˊ ˋ

Mới vừa xoay người, cặp đôi sắp bị chia rẽ: “.....”

Tác giả có lời muốn nói: Mẹ nó chúng ta sắp bị chia rẽ hai người còn show! Có còn lương tâm không!

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Rải cầu lương trong trường học (ngoại truyện)

Ư Ư: Hôm nay là ngày bạn edit cute đáng yêu chăm chỉ ra đời ư ư kimochi, bạo chương như đã hứa nhé ♥♥♥♥

“Đóng cửa!” Nữ sinh ngồi gần cửa sau ai oán nhắc nhở.

Cái thời tiết quái quỷ này, ở trong phòng còn có thể hơi ấm áp, cổ tình mình còn ngồi ở cửa, cửa vừa mở ra một khe hở gió lạnh đã lùa vào...

Chua xót.

Nam sinh vừa đi vào quên đóng cửa xoay người, lăm nhăm lăm nhăm trở về, “Trong phòng thật bức bối, mở cửa ra để không khí lưu thông không được sao.”

Tôi cũng muốn mở, vấn đề là lạnh a.

Diệu Diệu đưa ly nước đưa cho người đó, “Muốn cầm để tay ấm hơn không?”

Nữ sinh nhận ly nước ấm, chần chờ, “Cậu không cần sao? Tay không lạnh?”

Đến mùa đông, thời tiết quá lạnh, đeo găng tay cũng không có tác dụng, lúc làm bài tập ngón tay sắp đông cứng, Tiểu Liễu ngồi cùng với mình bây giờ tay sắp đông lạnh thành cà rốt, phần lớn nữ sinh đều là cầm một ly nước ấm, cầm ấm tay.

Vấn đề là hiện tại nước ấm cũng không dễ lấy a, lại là cuối cấp, ai còn rảnh liên tục đi lấy nước?

Diệu Diệu chớp chớp mắt, “Không có quan hệ, tớ không cần, tớ có...” Trường An a.

Tần Trường An ngồi bên cạnh đang làm đề, đột nhiên nắm tay cô thối khí, bóp nhẹ trong chốc lát, sau đó lại bỏ vào trong ngực mình lần nữa.

“Dừng!” Nữ sinh che mắt, giật giật khóe miệng, vội vàng kêu dừng, suy yếu nói, “Tớ biết cậu muốn nói gì, đừng show.”

Diệu Diệu: “Show???”

Thấy vẻ mặt cô nghi hoặc, nữ sinh hồng mắt. Cậu ấy thế nhưng còn nghi hoặc?!!

—— Kỳ thật cô rất hoài nghi, rốt cuộc mình làm thế nào chịu đựng ba năm nay?

Không phải sinh hoạt nặng nề, áp lực lớn, có là có, nhưng đối với bọn họ mà nói, tuyệt đối không đèn nổi nhảy lều, nguyên nhân quan trọng là ở chỗ, trong lớp họ có một đôi cậu nam nữ chuyên đi rải cầu lương.

... Kỳ thật cũng không có quá nhiều hành động không nên xuất hiện, bọn họ sẽ không vi phạm kỷ luật lớp, đi học sẽ không nói chuyện trong giờ học, ở lớp cũng sẽ không xuất hiện hành động quá thân mật, nhiều nhất cũng chỉ là chuồn chuồn lướt nước...

Nhưng không khí giữa hai người họ thật sự là lóe mù mắt.

Ví dụ như trên bàn Diệu Diệu trước nay đều có một cốc nước, trước khi ăn cơm đều là thịt cá sạch sẽ, mùa hè ngủ phía sau không ngừng có gió lạnh, khi ra ngoài có ô, chạy bộ luôn nắm tay, mùa đông lại ôm ấp...

Còn có rất nhiều rất nhiều, loại chi tiết nhỏ này mới ngược cầu nhất.

..... Không thể suy nghĩ, bằng không mình sẽ hăm mộ đến hồng mắt.

Nữ sinh âm trầm trầm, “Như vậy còn không tính show ân ái?!”

Diệu Diệu nghĩ nghĩ, phi thường nghiêm túc nói, “Không phải,” bọn họ thật sự không có show ân ái,

“Là Trường An thật tốt quá, hắn vẫn luôn đối xử với tớ như vậy.”

Nữ sinh: “.....”

Nữ sinh hít một hơi thật sâu, lau mặt, mặt vô biểu tình, “Không có gì để nói, tạm biệt.”

Kéo đen cảm ơn.

Ngày thi đại học càng ngày càng tới gần, số viết trên bảng từ từ giảm xuống, 100 ngày, 50 ngày, 30 ngày, cho tới bây giờ chỉ còn hơn mười ngày.

Con số càng ngày càng tới gần, không khí trong phòng học cũng bắt đầu ngưng trọng, đùa giỡn dần dần biến mất, cơ hồ tất cả mọi người đều đang múa bút thành văn.

Tần Trường An mấy ngày này cũng dạy thêm cho Diệu Diệu, hắn đánh dấu không ít điểm quan trọng, chỉ để Diệu Diệu nắm chắc cơ sở.

Ngày 20 tháng 5

Mọi người học nhiều có hơi đau đầu, lúc nghỉ trưa Tần Trường An xin nghỉ đi ra ngoài.

Trong phòng học chỉ có thể nghe được tiếng ma sát của bút trên giấy

Diệu Diệu tỉnh ngủ, mới vừa mở mắt ra, liền phát hiện trên đùi mình có một bó hoa, năm đóa hoa hồng, hai mảnh lá cây, vô cùng đơn giản.

“.....”

Diệu Diệu quay đầu nhìn về phía Trường An, làm khẩu hình, “Sao lại thế này?”

Tần Trường An bên cạnh thò qua hôn cô, viết trong lòng bàn tay cô, “520 vui sướng.”

Ảnh ngược trong mắt là một người nho nhỏ, tràn đầy đều là cô.

Diệu Diệu đắc ý, nắm chặt tay hắn, nhích lại gần, dựa vào trên vai hắn, cười vui vẻ.

Thật tốt.

Hai người đều không có ý muốn quấy rầy người khác, nhưng mùi thơm của hoa hồng lại khuếch tán trong không gian, phảng phất cách ly với thế giới bên ngoài, tạo ra một mảnh ngọt ngào

Thi đại học Trạng Nguyên có phòng vấn.

Phóng viên lúc ấy phỏng vấn giáo viên trong trường, hỏi hắn có thể dạy ra một Trạng Nguyên, là có bí quyết gì sao?

..... Biểu tình của chủ nhiệm lớp đầu trực rất phức tạp, nhìn qua như là đau răng.

Lại phỏng vấn hiệu trưởng, khóe miệng hiệu trưởng cũng hơi giật giật

Phóng viên rất kỳ quái, chờ đến khi phỏng vấn Tần Trường An, theo lệ thường hỏi sao có thể thi được điểm cao như vậy, có phương pháp học tập gì không.

Lúc ấy Trang Nguyên bóc một quả quýt đưa cho nữ sinh bên cạnh, hơn nữa hôn mặt cô “Diệu Diệu, anh đi một chút!”

Vốn dĩ cho rằng Trang Nguyên muốn nói đi học nên lắng tai nghe giảng a, làm bài tập a, lại nói mục tiêu của mình, ví dụ như em vì đất nước mà học tập gì đó.

Không nghĩ tới Trang Nguyên suy nghĩ một hồi, phi thường nghiêm túc nói, “Vì vợ của em a!!”

Phóng viên: “..... Cái, cái gì?”

Phóng viên mặc danh có một loại dự cảm, kỳ này có thể đăng báo không là một vấn đề.

Tần Trường An nói, “Thành tích tuyệt đối không thể giảm xuống, bằng không sẽ không thể yêu đương.”

—— Vì cùng Diệu Diệu ở bên nhau, tuyệt đối không thể làm thành tích giảm xuống.

Phóng viên: “.....”

Bạn cùng lớp nhìn phòng vẫn bang một tiếng tắt điện thoại.

Liền biết...

Nhớ lại sự tích ngược cầu của bọn họ, biến thành như vậy cũng không phải không thể lý giải.

...Ấn, có thể nói không ngoài dự đoán

520 ngày đó bọn họ thật sự không biết?

Không, bọn họ chỉ là không ngẩng đầu.

—— Mùi hoa hồng thơm như vậy, ai mẹ nó không ngửi được a!

Đôi này thật sự có độc!

Các bạn cùng lớp nói, may mà bọn họ không học chung đại học.....

Đại học đón người mới đến.

Tần Trường An và Diệu Diệu cũng không học cùng trường, thành tích của Diệu Diệu kém quá xa Tần Trường An, Tần Trường An cũng không để cô phải cố gắng nhiều, nếu thi cùng trường với hắn, vậy quá khổ.

Cũng không quan trọng.

Hắn muốn học khẳng định là quản lý tài chính gì đó, việc học tương đối nhiều, Diệu Diệu không thích.

Hơn nữa hai người cố ý chọn hai trường cùng thành phố, trường học rất gần, trọ bên ngoài, hơn nữa Tần Trường An đã bắt đầu làm việc.....Thời gian ở trường cũng không nhiều

Nơi đón sinh viên, ánh nắng chói chang phơi đến người say nắng

Tần Trường An quay đầu lại nhìn nhìn Diệu Diệu, đưa lọ nước trái cây lạnh cho cô, kéo cô đến dưới bóng cây râm mát, đặt rương hành lý xuống, để cô ngồi xuống.

Sau đó tiến đến hôn hôn, “Anh tự đi, em ở chỗ này đợi chút.”

“Chờ một chút!”

Diệu Diệu lấy ra một cái mũ, ý bảo Tần Trường An, “Đội cái này.”

Tần Trường An thấp đầu, “Em đội cho anh.”

Diệu Diệu đỡ đầu hắn, giúp hắn đội mũ, buông tay nhìn nhìn, có chút đắc ý, nhỏ giọng khen hắn, “Thật là đẹp mắt!”

Đẹp trai muốn chết!

Tần Trường An trong ánh mắt đều là ngôi sao, được khen thần thái sáng sủa, nhẫn nhịn, lại hôn cô một chút, “Diệu Diệu cũng đẹp.”

Đẹp nhất.

Học tỷ phụ trách đón học sinh mới nuốt nước bọt, có điểm tâm tắc, một học tỷ nói thầm, “Sao lại không có học đệ nào đẹp trai nha.”

Cô tới vì học đệ...

Đột nhiên, ánh mắt học tỷ sáng lên, lên tinh thần, chuẩn bị tạo dựng quan hệ, “Học đệ học khoa nào? Có rảnh không, trường học rất lớn, không bằng học tỷ giới thiệu cho em?”

“Tài chính.” Học đệ mày kiếm mất sáng, soái khí có thần, chỉ là vừa mới nói xong hần lại nhớ đến chuyện gì, “Từ từ!”

Hần lấy ra một cái thẻ, bang một tiếng đeo trên ngực, thần thái phi dương nói, “Được rồi..... Học tỷ chị mới vừa nói cái gì?”

Trên thẻ có hai dòng chữ ——

Họ tên: Tần Trường An

Trạng thái: Đã kết hôn, cự tuyệt thông đồng.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Rải cầu lương trong hoàng cung (1)

Khi Diệu Diệu mở mắt, cảm thấy đầu đầu muốn nứt ra.

Trước mắt là một gian phòng cổ kính, mùi hương bay ra từ lư hương, hương thơm thanh mát hợp lòng người, trên bàn đặt một bộ trà bằng sứ, thoát nhìn hần là khuê phòng của tiểu thư cổ đại, hai nha hoàn đang quỳ gối ở mép giường.

Bên ngoài còn có một giọng nói nồn nóng nghẹn ngào, “Ta xin lỗi, Diệu Diệu thế nào rồi?”

“Sao ta lại không cẩn thận như vậy! Nếu Diệu Diệu có chuyện gì, ta nhất định sẽ không tha thứ cho bản thân...”

“.....”

Diệu Diệu cũng không ngăn hai người kia lại, một lần nữa nhắm mắt, “Hệ thống?”

Nhất Thống nga một tiếng, tùy ý liếc cô một cái, “Đây là ký ức.”

Diệu Diệu chớp chớp mắt, hệ thống này rất cao lãnh nha.

Nghe được tiếng lòng của cô Nhất Thống ủy khuất thiếu chút nữa dựng lông, nhưng lại không dám nói gì... Nó đều bị nhốt vào phòng tối nhiều thế giới như vậy, lỡ như nói thêm một câu, cô lại nhốt nó thì sao?

Bọn họ lại sung sướng, ở bên ngoài ngọt ngọt ngào ngào yêu đương, nhưng nó thì sao? Nó phải cô đơn ngồi xỏm trong phòng tối, ngay cả mạng cũng không thể lên! Lương tâm không đau sao?!

Nhất Thống rầm rì, “Tính cách của nguyên thân rất giống cô..... May cho cô.”

Cổ đại..... Ở hiện đại có thể dùng lý do mất trí nhớ hay thay đổi tính cách, nhưng ở cổ đại, mặc kệ là xuyên qua hay là trọng sinh, chỉ cần không cẩn thận lộ ra dấu vết, hậu quả chính là hoà hình.

Tiểu thuyết cái gì mà xuyên qua phế vật, hay là sau khi trọng sinh đột nhiên tỏa sáng rực rỡ, làm thơ khiêu vũ võ nghệ mọi thứ tinh thông, tất cả mọi người quỳ xuống dưới váy của nàng... Loại tình huống này không có khả năng tồn tại.

Một người mười mấy năm sống dưới mí mắt của gia tộc, chưa từng học tập bất cứ thứ gì, không được bồi dưỡng, đột nhiên cái gì cũng biết, tính cách cũng thay đổi..... Đây là nghĩ người ở cổ đại đều ngu xuẩn sao?

Không cần khinh thường bất cứ người nào, người đã trải qua mười mấy năm phong kiến giáo dục tranh đấu, tâm tư phần lớn rất sâu, cũng không phải tùy tiện tiện lấy lý do là có thể lừa gạt, —— nếu có loại tình huống này, đừng nói có nhiều người theo đuổi, có khả năng nhất chính là bị coi như tà ám bám vào người thiêu chết.

Suy xét đến vấn đề này, nam nhân kia còn cường bức nó chọn thân phận này..... Nguyên thân rất giống Diệu Diệu, ngoại trừ hơi khiêm khuất sự thông thấu của Diệu Diệu, nhưng điểm này cũng không có vấn đề gì.

..... Hệ thống bị show ân ái, cũng không muốn phản ứng bọn họ.

Diệu Diệu thực sẵn sóc không quản hệ thống, nhắm mắt lại tiếp thu ký ức.

Lê thị lang và thê tử của mình là thanh mai trúc mã, nhưng không nghĩ tới thê tử mất sớm, chỉ để lại một nữ nhi, sau đó vì chiều cố nữ nhi, liền cưới muội muội của thê tử làm kế thê.

Lê Minh Tuyết chính là người duy nhất nguyên thê của Lê thị lang lưu lại, rất được sủng ái.

Hoàng đế đương triều anh minh thần võ, còn từng tự mình lĩnh quân, rất được bá tánh kính yêu, nhưng thân thể yếu ớt, đồn đãi sống không quá 25 tuổi, nhiều năm như vậy cũng không tuyên tử, chỉ có mấy huynh đệ khác mẫu.

Các đại thần cũng cam chịu những người này sẽ được lập làm hoàng đế sau khi hấn băng hà.

Tiếng hô tối cao chính là Tam hoàng tử, bây giờ là Bảo Thân Vương, ôn tồn lễ độ học thức uyên bác. Người nhỏ nhất cũng không có cảm giác tồn tại là Minh Thân Vương, xưa là Thất hoàng tử.

Năm đó Lê Minh Tuyết và Minh Thân Vương tương ngộ khi đi dâng hương, ngay sau đó Minh Thân Vương phái người tiến đến hỏi, muốn cưới nàng ta làm chính phi.

Đời trước Lê Minh Tuyết không nguyện ý, tranh đấu làm trắc phi của Bảo Thân Vương, dùng tất cả thủ đoạn được Bảo Thân Vương sủng ái. Con vợ cả muội muội Lê Diệu Diệu lại bị tứ hôn cho Minh Thân Vương.

Không nghĩ tới, sau đó hoàng đế đương triều qua đời một năm, ngồi trên ngôi vị hoàng đế lại không phải Bảo Thân Vương, mà là Minh Thân Vương đã lộ móng vuốt.

Lê Diệu Diệu cũng thành Hoàng Hậu.

Sau đó Lê Minh Tuyết càng nghĩ càng không cam lòng, mỗi lần quỳ xuống đều cảm thấy hối hận... Rõ ràng người nên trở thành Hoàng Hậu, hấn là nàng ta a.

Không nghĩ tới sau khi chết, một lần nữa mở mắt, thế nhưng về tới năm mình 15 tuổi.

Lúc này mình còn chưa đề cập tới hôn sự với Minh Thân Vương, nàng ta cũng còn chưa vào phủ của Bảo Thân Vương... Lê Minh Tuyết nắm tay thê, cả đời này, nàng ta nhất định sẽ không giẫm lên vết xe đổ.

“.....”

Cốt truyện hiện tại hấn là lúc Lê Minh Tuyết vừa về, nhất thời không khống chế được, trực tiếp đuổi tay đẩy Diệu Diệu xuống nước.

Vậy hai người bên ngoài hấn là Lê Minh Tuyết và Lê phu nhân...

Diệu Diệu mở mắt.

Hai nha hoàn quỳ bên mép giường lập tức kinh hãi, “Phu nhân! Phu nhân! Tiểu thư tỉnh!”

Âm thanh rèm châu va chạm vang lên, một phụ nhân sắc mặt nghiêm túc đi đến, thấy nàng mở mắt nằm trên giường, tay cầm Phật châu hơi thả lỏng, lặng lẽ hỏi, “Đầu còn đau không? Muốn uống nước không?”

“Không đau.” Diệu Diệu lắc đầu, vừa mới tỉnh lại có hơi đau, hương khí trên người mỹ phụ nhân rất nhạt, dung mạo mỹ lệ, nhưng lại bị sắc mặt nghiêm túc áp xuống, Diệu Diệu thực thích, còn chưa nói gì, liền thấy một nữ tử nôn nóng đi tới...

Nàng ta da như tuyết dung mạo như hoa, mắt như xuân thủy, da thịt trắng nõn, lúc này khuôn mặt nôn nóng, đối diện với tầm mắt của Diệu Diệu tựa hồ mới nhẹ nhàng thở ra. “Tam muội, muội đã tỉnh rồi.”

Nàng ta vừa nói nước mắt đã rào rào rơi, “Nếu là thật sự bởi vì ta, muội để lại bệnh gì...”

Lê phu nhân lắc đầu, chặn câu nói của nàng ta, “Không trách người.”

“Người cũng bị lạnh, Trần ma ma đang nấu canh gừng, lát nữa người cũng uống một chén.”

Đối diện với ánh mắt của Diệu Diệu, Lê phu nhân dùng khay tràng hạt, “Nha hoàn không cần thận dẫm phải váy của Minh Tuyết, đại tỷ liền đụng vào con.”

Cho nên hai người cùng nhau ngã xuống...

Đúng, sau khi Lê Minh Tuyết đẩy xong liền phản ứng lại là không đúng, trong lòng sóng to gió lớn, trong chớp nhoáng dứt khoát cũng nhảy vào trong nước.....

Diệu Diệu ngáp một cái, “Nhưng con nhớ rõ, tiếng rơi xuống nước của tỷ tỷ chậm hơn con nhiều nha.”

Lê phu nhân dùng một chút.

Sắc mặt Lê Minh Tuyết vừa động, sau đó không có gì không đúng, “Đều do ta...”

“Trách con chuyện gì?” Một giọng nói của nam nhân trung niên văn nhã truyền vào, Lê thị lang đẩy cửa đi vào, trên mặt mang cười, thấy Lê Minh Tuyết đầy mặt sốt ruột, vỗ vỗ bả vai nàng ta an ủi, “Con cũng rơi xuống nước với Diệu Diệu, sao có thể trách con...”

Quay đầu, ý cười liền dần dần phai nhạt, tựa hồ là cho rằng Lê thị gọi nàng ta tới đây, “Vội vã chạy tới đây làm cái gì, Diệu Diệu sẽ không có việc gì, con đi về nghỉ ngơi đi.”

Hoàn toàn không hỏi Diệu Diệu có làm sao không.

Lê Minh Tuyết như không phát hiện ra ông ta đã hiểu lầm, nín khóc mỉm cười, làm nũng, “Phụ thân không cần lo lắng, a di để Trần ma ma ở chỗ này nấu canh gừng, không có việc gì.”

Rõ ràng lời khích lệ, Lê thị lang vừa nghe đã nhắm mày lại.

“Hồ nháo!”

Ông ta không nhịn nổi, quay đầu quát lớn, “Làm hạ nhân trực tiếp đưa qua cũng được, cái gì canh gừng quý giá như vậy còn để con ngồi đợi ở đây?”

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Rải cầu lương trong hoàng cung (2)

Lời này của ông ta cũng không phải quát Lê Minh Tuyết.

Lê phu nhân đã thói quen, nhàn nhạt nói, “Minh Tuyết đi về trước đi, Diệu Diệu không có việc gì.”

Lê Minh Tuyết còn muốn nói chuyện, đã bị Lê phu nhân đánh gãy, “Canh gừng Trần ma ma sẽ đưa qua, bị lạnh phụ thân người sẽ thương tâm.”

Khi vừa gả tới đây, bà vẫn rất thiết tình đối đãi Lê Minh Tuyết, dù sao cũng là cốt nhục của tỷ tỷ lưu lại, tỷ tỷ đối bà cũng rất tốt.

Nhưng không nghĩ tới, Lê Minh Tuyết khi đó khả năng còn nhỏ, mẫu thân lại mất, cho nên đặc biệt xem trọng phụ thân của mình, cơ hồ là vô ý thức, ở trước mặt Lê thị lang biểu hiện sự sợ hãi và không muốn ở với bà...

Lê thị lang người này có chút tự đại, thiên vị nhỏ yếu, lại luôn luôn tự xưng là tình thâm với thê tử đã mất, thấy Lê Minh Tuyết đáng thương như vậy, cơ hồ cái gì cũng nghĩ là bà không đúng, bà giải thích cũng vô dụng, nhiều lần, bà cũng từ bỏ.

Sau đó Lê Minh Tuyết lớn lên cũng hiểu chuyện, cũng giải thích với Lê thị lang, nhưng không có tác dụng gì, Lê phu nhân biết đây là hài tử duy nhất tỷ tỷ lưu lại, mình hẳn nên thân cận, nhưng làm thế nào cũng không thân cận được.

Lê Minh Tuyết cũng không muốn ngồi ở chỗ này, lại đây đưa vài câu liền mang theo sự lo lắng với Diệu Diệu rời đi.

Lê thị lang lúc này mới xoay người hỏi Diệu Diệu, “Cảm thấy thế nào?”

Ông ta luôn luôn tự xưng xử lý mọi chuyện công bằng, đều là nữ nhi của mình, chẳng qua mẫu thân Minh Tuyết đi rồi, Diệu Diệu còn có mẫu thân thương, hơn nữa Minh Tuyết là người mình yêu sinh ra, cho nên chỉ sủng ái Minh Tuyết một chút.

Nhưng tiểu nữ nhi bị đẩy xuống nước, người phụ thân như ông ta vẫn muốn quan tâm một chút.

Diệu Diệu ăn ngay nói thật, “Cảm thấy không tốt lắm.”

Hoàn toàn không có ý lặp lại lần nữa, cũng không có ý để ông ta làm chủ cho mình.

“Vậy thỉnh đại phu đến xem.” Lê thị lang không quan tâm, lệ thường dặn dò một ít lời nói tỏ vẻ quan tâm, ví như uống thuốc đừng ngại thuốc đắng, hai ngày nay cứ ở trong phòng đừng ra ngoài...

Chờ sau khi Lê thị lang đi, Lê phu nhân mới xoay người, ôm Diệu Diệu, “..... Đầu còn đau không?”

Nhìn một chút... Diệu Diệu không thể có mẫu thân bị hủ, bà không thể để hôn sự của nữ nhi rơi xuống trong tay những người khác.

Bà thờ dài, “Về sau cách xa tỷ tỷ một chút.”

Bà thốt ra lời này..... Đôi mắt Diệu Diệu sáng rực lên, tựa hồ biết bà suy nghĩ cái gì, “Không cần lo lắng cho con.”

Lê phu nhân đối diện với tâm ất của nàng, biết nàng đang nói chuyện gì, lại chỉ cười cười, tiếp tục khảy tràng hạt, nhìn qua hoàn toàn không để trong lòng.

“.....”

Diệu Diệu cũng không khuyên, ở trên giường lăn một cái, cái đuôi như có như không vung vẩy.

Nàng biết Lê phu nhân khẳng định sẽ không tin. Ở trong tư tưởng của Lê phu nhân, nàng gả chồng là chuyện quan trọng nhất, là bước ngoặt cả đời, tuyệt đối không thể xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Nàng cần thân phận đích nữ, cần mẫu thân không có vết nhơ, cần phụ thân Lê thị lang không nhúng tay...

Nhưng kỳ thật Diệu Diệu cũng không cần.

Xã hội cổ đại đạo hiếu và hoàng quyền lớn hơn trời, ở đây vẫn luôn áp bách nữ nhân, nữ tử thân ở hậu viện có thể làm không nhiều, hôn sự hoàn toàn đặt trong tay phụ mẫu, chỉ cần hơi phản kháng, hậu quả mang đến không phải bản thân có thể thừa nhận.

Chạy đi..... Bây giờ còn có sơn tặc, rồi thành cũng cần dẫn đường, đều là ý nghĩ kỳ lạ.

Diệu Diệu cảm thấy nữ xuyên qua nữ trọng sinh có thể hô mưa gọi gió thật là chuyện khó lường.

Hai ngày này Lê Minh Tuyết cũng không lác lư trước mặt nàng.

Một phương diện là nàng ta cũng rơi xuống nước, cần đường dưỡng, phương diện khác cũng là vội vã liên hệ với Minh Vương.

Thư phòng.

Lê Minh Tuyết uyển chuyển cùng Lê thị lang biểu đạt Minh Vương muốn tới cầu hôn, nhưng mẫu thân có thể sẽ cự tuyệt tin này.

Lê thị lang hiểu ý nàng ta, nhíu mày, “Minh Vương...”

Đây chính là người trong suốt, “Con thấy thế nào?”

Mẫu thân Minh Tuyết cũng đi rồi, mẫu thân hiện tại tuy rằng đi của nàng ta, nhưng Lê thị luôn luôn không đủ khoan dung rộng lượng, tuy rằng sẽ không hạ độc thủ với Minh Tuyết, nhưng sẽ không thiệt tình suy xét cho nàng ta.

Lê thị lang không muốn thương lượng chuyện này với bà, chỉ có thể trực tiếp hỏi Lê Minh Tuyết.

Lê Minh Tuyết thấp đầu, sắc mặt chột đỏ, “Con đều nghe phụ thân an bài.”

Ý tứ này rất rõ ràng.

Lê thị lang suy xét một chút, cảm thấy hôn sự này vẫn là khá tốt, Minh Vương cho dù là người trong suốt nhưng cũng là Thân Vương, gả cho hoàng gia, vô luận như thế nào Lê gia đều kiếm lời.

Lê thị lang gật đầu, mỉm cười, “Ánh mắt Minh Tuyết rất tốt.”

Ông ta ý vị thâm trường nói, “Qua không bao lâu cũng nên tuyển tú..... Hoa đào núi Linh Hầu nở rộ, Minh Tuyết đi ra ngoài thấp nén nhang đi.”

Bởi vì thân thể của hoàng đế, cho nên mấy Thân Vương tuyển phi cũng rất quan trọng. Thánh chỉ tuyển tú đã phát, chỉ là hoàng đế không giữ lại tú nữ nào, chỉ để mấy Thân Vương lựa chọn chính phi và trắc phi.

Nếu có thể liên hệ trước với Minh Vương, như vậy sau khi tuyển tú sẽ không có biến cố.

Lê Minh Tuyết ánh mắt lóe lóe, sau tai đỏ ửng. “Vâng, phụ thân.”

Trong thư phòng là hình ảnh phụ tử tình thâm.

Mà bị thông tri hôn sự của Minh Tuyết không cần ngại nhọc lòng Lê phu nhân cũng không có phản ứng gì, ngược lại thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Ngày 15 tháng này.

Lê thị lang mang Lê Minh Tuyết đi ra ngoài một chuyến.

“Lê cô nương.”

Thiếu nữ dưới cây hoa đào tựa hồ đang ưu sầu vì một chuyện gì đó, lông mi dài run nhẹ, có hai ba cánh hoa rơi trên váy, kinh diễm người bước tới.

Đình đầu dùng một cây trầm hình con bướm tinh xảo, sinh động như thật.

Minh Vương lên tiếng.

Lê Minh Tuyết tựa hồ bừng tỉnh, lấy lại tinh thần, lộ ra một nụ cười thẹn thùng, “Minh Vương điện hạ.”

“.....”

Lê Minh Tuyết đi làm gì, phát triển với nam chính tới trình độ nào Diệu Diệu cũng không để ý. Thời tiết hôm nay rất đẹp, ánh mặt trời sáng mà không nóng, hai bồn hoa thược dược trên hành lang đang nở rộ.

Hậu hoa viên, trong đình nhỏ bên cạnh núi giả.

Diệu Diệu để tiểu nha hoàn bên người xoa eo, ngáp một cái, phơi nắng cùng Lê phu nhân, mơ màng sắp ngủ.

“Nô tì không có nói sai đâu, Minh Vương điện hạ xác thật đổi tiểu thư...”

“Người nha đầu chết tiệt kia!” Trên mặt còn có chút đỏ ửng Lê Minh Tuyết cùng một nha hoàn đi tới từ cửa sau, hờn dỗi nói, làm thế định đánh nha hoàn kia, “Nói bậy cái gì...”

Đi đến chỗ ngoặt, có thể là phát hiện hai người, bước chân dừng một chút.

Ngọc bội leng keng.

Làn váy màu trắng xuất hiện trong đình, Lê Minh Tuyết thu lại tươi cười, ôn nhu kêu, “Di, Tam muội muội.”

“.....” Lê phu nhân gật gật đầu.

Lê Minh Tuyết thấy Diệu Diệu lông mi đều động lại không mở mắt, lại gọi một tiếng, “Tam muội muội.”

Nàng ta gọi vài lần, chờ khi móng tay thiếu chút nữa véo thịt, Diệu Diệu mới từ từ từ tỉnh lại.

Nàng trở mình, không vui, câu đầu tiên là, “Đại tỷ tỷ, tỷ chán ánh nắng của ta.” Không có ánh mặt trời sao có thể gọi là phơi nắng... Vị trí đứng cũng quá không đúng rồi nha.

Sắc mặt Lê Minh Tuyết cứng đờ.

Lê Minh Tuyết hít vào một hơi, dịch sang bên cạnh, “Thực xin lỗi, tỷ tỷ không chú ý tới.”

“Đừng rồi, di...” Như là trong lúc lơ đãng, nàng ta để lộ vòng tay trên cổ tay mình, “Minh... Tuệ Vinh công chúa phát thiệp mời cho Minh Tuyết, mời ta tháng sau đi làm khách, di muốn cho Diệu Diệu đi với ta không?”

Tuệ Vinh công chúa là muội muội của Minh Vương, vòng tay cũng là Minh Vương cho nàng ta.

Những chuyện này... Là những thứ đời trước Lê Diệu Diệu có được.

Nàng ta đời trước muốn cùng Lê Diệu Diệu đi, đều trực tiếp bị nàng cự tuyệt, nàng ta dùng rất nhiều quan hệ, mới được đi vào, ở trong yến hội này có “giao thoa” với Bảo Thân Vương, mới ở lúc tuyển tú tìm cơ hội, cùng Bảo Thân Vương có da thịt chi thân, vào phủ của Bảo Thân Vương.

Tay Lê phu nhân dừng một chút, còn chưa nói gì, Diệu Diệu liền nâng nâng mắt, râm rì, “Không đi.”

Có cái này không còn không bằng ngủ một giấc đầu.

Lê Minh Tuyết có chút không tin, nhìn Lê phu nhân cười nói, “Di không cần khách khí với Minh Tuyết, Minh Tuyết có được thiệp mời này vẫn là...”

Nàng ta có chút ngượng ngùng, tựa hồ là bởi vì nói đến tên nào đó, “Ta có thể thỉnh cầu Minh, Minh Thân Vương lại lấy một tấm thiệp mời...”

Diệu Diệu kỳ thật có chút không hiểu, ngẩng đầu nhìn nàng ta, có tư tình nhi nữ, không nên giấu kín sao? Quan hệ hai người lại không tốt, vì sao muốn khoe ra trước mặt nàng?

Lần này Lê phu nhân chống đẩy.

Lê Minh Tuyết trên mặt tươi cười đều cứng lại.

Diệu Diệu còn tưởng rằng việc này liền dừng lại ở đây, kết quả không nghĩ tới, sau hôm đó, Lê thị lang liền đi vào sân Lê phu nhân mắng bà, cuối cùng quyết định để Diệu Diệu đi theo.

Lúc tiểu nha hoàn tới báo cáo, Diệu Diệu liền không vui.

Nàng hàm hừ, quay đầu liền mang theo người đi tới chỗ Lê Minh Tuyết ˊ ^ ˋ

Lê Minh Tuyết không có ý tốt, lần này một hai bất nằng đi yến hội khẳng định không tốt. Nàng sẽ không chờ nàng ta làm gì rồi mới phản kích đâu.

Hơn nữa nàng còn bắt nạt Lê phu nhân.....

Lê Minh Tuyết đang ở trong phòng, để nha hoàn trang điểm cho mình, liền thấy cửa phịch một tiếng đẩy ra.

Diệu Diệu đi đến.

Tác giả có lời muốn nói: Suất diễn của nữ xứng và tra cha chỉ có này hai tập moah moah, bởi vì Tần * hôn quân * Trường An chương chương sau muốn lên sân khấu... Hân vừa ra, các người hiểu được (' - ')

—— Kỳ thật Diệu Diệu cũng có thể thu thập đám cận bã này.

Hmmm, đây là một câu chuyện xưa về hôn quân trong tay thiên hạ ta có.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Rải cầu lương trong hoàng cung (3)

Một đám tiểu nha hoàn phía sau nôn nóng lại đây cản, “Tam tiểu thư!” Lại nhìn về phía Lê Minh Tuyết, quỳ xuống, không biết nên làm thế nào, “Tiểu thư...”

Lê Minh Tuyết bộ dáng không tức giận, đi tới dắt tay nàng, ôn nhu nói, “Tam muội muội sao lại tới đây?”

“Không có việc gì, các người đi xuống trước đi, về sau Tam muội muội lại đến tìm ta không...”

Bang ——

Diệu Diệu một cái tát hất bay tay nàng ta, không thèm nói chuyện, xông tới đánh nàng ta một trận.

“Lê Diệu Diệu!”

“Tam tiểu thư!”

“Tiểu thư!”

Bọn nha hoàn kinh hãi trừng lớn mắt, sôi nổi xông tới muốn kéo hai người ra.

Nha hoàn của Diệu Diệu nhìn động tác của tiểu thư nhà mình, cuối cùng mới phản ứng lại, che nha hoàn của Lê Minh Tuyết ở phía sau, trong phòng loạn thành một đoàn.

Diệu Diệu dứt khoát đánh một trận rồi đi ra phía ngoài, mới không cần đánh với bọn nha hoàn kia, trước khi đi còn cào nàng ta một phen.

Ai nha, vui vẻ ” ”

“A!” Lê Minh Tuyết bộ dáng ôn nhu hào phóng, rốt cuộc không bảo trì được, cây trâm trên đầu rơi đầy đất, đầu tóc tán loạn được nha hoàn nâng dậy, thét chói tai, “Lê Diệu Diệu!”

Bọn nha hoàn sôi nổi đi tới, việc này phát sinh quá nhanh, mấy người cũng chưa phản ứng lại, “Tiểu thư!”

Trên mặt Lê Minh Tuyết có hơi đau, một phen đẩy nha hoàn ra, “Còn chưa cút đi lấy gương tới đây!”

Nha hoàn bị ngã tay chạm phải mảnh vỡ dưới đất, đau đớn lão đảo một cái, lại không dám chạm vào, vội vàng lấy gương tới.

Lê Minh Tuyết nhìn rõ bộ dạng trong gương, sắc mặt chợt vặn vẹo, bùm bùm quăng đồ vật đầy đất, “Đáng chết! Đáng chết!”

Nàng ta vốn dĩ chỉ nghĩ làm để nàng gả cho Bảo Thân Vương, nhưng hiện tại ngẫm lại, gả cho Bảo Thân Vương không phải tiện nghi cho nó?!

Nàng ta muốn tiện nhân đó gả cho ăn mày!

Gả cho một người có bệnh!

Đòi đòi kiếp kiếp đều làm nô lệ! Không chết từ tể được!

Lê Diệu Diệu thần thanh khí sáng đi ra, nha hoàn đi phía sau mới phản ứng lại, biết mình vừa nãy đã làm gì.

Đại nha hoàn Thanh Hạnh bên người Diệu Diệu có chút lo lắng, vừa che nắng cho nàng vừa hỏi, “Tiểu thư... Chúng ta đánh đại tiểu thư, lão gia trở về phải làm sao?”

Địa vị của Tam tiểu thư vẫn luôn không bằng Đại tiểu thư trước mặt lão gia.

Tuy rằng không biết vì sao tiểu thư muốn xuống tay với đại tiểu thư, nhưng nàng được phu nhân cứu, mạng này chính là của tiểu thư, mất đi một cái mệnh cũng không có chuyện gì..... Chỉ sợ tiểu thư bị khinh bỉ.

Diệu Diệu sáng lóng trên người đều xoa tung, thoải mái lộ cộc một tiếng, mới nhớ tới vấn đề này.

Nghiêng đầu nghĩ nghĩ, đi đến thư phòng, lấy khăn thêu, viết mấy chữ.

“Sẽ không có việc gì, đưa cái này cho nàng ta.”

Ngô, đã lâu không đánh nhau, trước kia Diệu Diệu chính là Miêu Miêu Đại vương, lúc đánh người nhưng lợi hại, rút tóc trên đầu sạn phân quan cũng không sao. ㄟ ^ ㄟ

Diệu Diệu thông minh như vậy, khẳng định sẽ không có việc gì!

Lê Minh Tuyết tức giận đến nổi điên, không còn ý rằng làm bộ làm tịch, liền thu thập cũng không có thu thập, chuẩn bị cứ như vậy đi cáo trạng.

—— Như vậy nhìn tương đối thâm.

Sau đó liền thấy một nha hoàn cẩn thận đi vào, nói là đồ Lê Diệu Diệu gửi tới.

“Không xem!”

Lê Minh Tuyết thét chói tai làm nha hoàn cúi đi, nghĩ đến chuyện gì, rồi lại oán hận bảo cảm lại đây.

Khi nhìn thấy, sắc mặt cứng đờ một chút.

Rốt cuộc nàng ta cũng bịn rịn lại, sợ hãi điều phía trên trở thành sự thật, nhưng lý trí tự hỏi, lại cảm thấy không có khả năng.....

Chẳng lẽ là Lê Diệu Diệu dọa.

Nhưng khi nàng ta hạ quyết định không để trong lòng, tiếp tục cáo trạng, liền nghe bên chính viện truyền tới âm thanh ồn ào.

Phiền lòng làm một nha hoàn đi tìm hiểu, mới biết được phụ nhân đột nhiên ngất xỉu.

Lê Minh Tuyết chợt cứng đờ, đồng tử bỗng nhiên co rút lại.

Toàn bộ Lê phủ đều chấn động.

Hậu viện oanh oanh yến yến sôi nổi lôi kéo con của mình đi thăm hỏi, chuẩn bị biểu hiện một phen, Lê Minh Tuyết lôi kéo đại phu, làm đại phu phải kiểm tra thân thể của Lê thị lang.

Đại phu hồ thẹn, “Lão phu vô năng, thân thể đại nhân rất khỏe mạnh, nguyên nhân hôn mê không rõ.” Như thế nào tra cũng không được.

Khỏe mạnh làm sao có thể hôn mê.

Lê Minh Tuyết nắm chặt tay, bỗng nhiên hiểu ý của Diệu Diệu.

Diệu Diệu bên này.

Tiểu nha hoàn cả ngày đều đang lo lắng chuyện này giải quyết như thế nào, còn có mấy người tự giác tìm hiểu tin tức.

Thấy nàng ta không sửa sang lại đầu tóc, đầu óc xoay chuyển, liền suy nghĩ cẩn thận dự tính của nàng ta, một đám lòng đầy căm phẫn, lại tức lại sốt ruột.

“Đại tiểu thư nhất định là chuẩn bị đi áo trắng.”

Sau đó sự tình có cơ hội xoay chuyển, lão gia đột nhiên té xỉu, đại phu mời tới không chữa được, đang nổi giận bên chính viện.

Cũng không biết chuyện gì xảy ra, đại tiểu thư lại sửa sang lại đầu tóc quần áo, thậm chí miệng vết thương đều che đi.

Bọn nha hoàn có chút hoang mang, “Chẳng lẽ đại tiểu thư thật là hiếu nữ? Còn muốn lão gia không phải lo lắng...”

Những ngày hôm sau càng kỳ quái, Lê Minh Tuyết không chỉ không xuất hiện tìm chuyện, ngược lại còn đưa rất nhiều thứ tốt tới đây.

Ngay cả Thanh Hạnh trầm ổn nhất đều cảm thấy không đúng.

Diệu Diệu ngồi trên giường, cảm thấy bụng có hơi đói, làm phòng bếp nhỏ đưa tới một chén mì thịt.

Nói là mì, kỳ thật là đồ đưa cho chủ tử sao có thể đơn giản, canh là canh loãng, hương thơm của gà, bên trong là thịt được thái tinh tế cùng với rau xanh.

Nhìn nha hoàn một bộ hoài nghi nhân sinh, Diệu Diệu thật ra không hoài nghi, vừa ăn mì, vừa hàm hồ nghiêng nghiêng đầu, “Lúc này mới bình thường nha.”

—— Trước khi nữ tử cổ đại xuất giá, vinh nhục liên quan tới gia tộc, liên quan tới phụ thân, cho nên phụ thân sùng ái mới có thể có vẻ rất quan trọng, Lê Minh Tuyết có sự bất công của Lê thị lang, trước đây nàng và Lê Minh Tuyết nàng rơi vào hạ phong.

Diệu Diệu lại sung sướng ăn một miếng.

Nhưng Lê Minh Tuyết sắp tuyển tú, có ước định với Minh Vương, nếu lúc này Lê thị lang có vấn đề, như vậy mặc kệ là hầu bệnh hay là giữ đạo hiếu ba năm, lần tuyển tú này nàng ta không thể tham gia.

Diệu Diệu không để bụng chuyện này.

Nhưng Lê Minh Tuyết để ý, nàng ta hiểu, Minh Vương không có khả năng chờ nàng ta ba năm, cho nên lần tuyển tú này nàng ta cần phải tham gia, bằng không nàng ta không chỉ mất đi vị trí chính phi, còn có vị trí Hoàng Hậu.

Nàng ta tuyệt đối không cho phép như vậy.

Cho nên mặc kệ Diệu Diệu làm Lê thị lang xảy ra vấn đề bằng cách nào, khi không nắm chắc chữa khỏi cho Lê thị lang, hoặc là trước khi nàng ta gả đi, nàng ta sẽ ném chuột sợ vỡ đồ, tuyệt đối sẽ không làm Diệu Diệu không thoải mái.

..... Hiện tại là Diệu Diệu nắm giữ mạch máu của nàng ta.

Còn Lê thị lang, vậy càng không được, đại phu không chẩn được bệnh, thậm chí nàng ta thỉnh cầu Minh Vương mời thái y tới cũng không được, nói cho Lê thị lang liền sẽ chọc giận Diệu Diệu. Đến lúc đó.

Lê Minh Tuyết chỉ nghĩ một chút, liền đem cái ý tưởng này hoàn toàn phủ quyết, —— bây giờ nàng ra không thể mạo hiểm.

Còn phụ thân, không có việc gì, Diệu Diệu là nữ nhi của ông, sẽ không thật sự động thủ.

Nhịn một chút, chỉ cần nàng ta gả cho Minh Vương, chờ nàng ta thành Minh Vương phi, nàng ta tuyệt đối sẽ không để Diệu Diệu cản trở.

“.....”

Mặc kệ nàng ta nghĩ như thế nào, dù sao Lê Minh Tuyết mấy ngày nay đều không xuất hiện trước mặt Diệu Diệu, Lê thị lang cũng không biết có phải được Lê Minh Tuyết khuyên, không nói Lê phu nhân gì nữa.

Diệu Diệu sống thật sự dễ chịu, Lê phu nhân cũng trải qua những ngày yên bình.

Ngày tháng từng ngày từng ngày trôi qua.

Rất nhanh đã đến ngày tuyển tú.

Một ngày này, là ngày hoàn đạo Khâm Thiên Giám tính ra.

Trải qua trăm ngàn gió tanh mưa máu, để lại dấu vết loang lổ của thời gian, ngói lưu ly phản xạ ánh sáng, uy nghiêm mà đại khí.

Giờ lành đến, cửa cung từ từ mở rộng, từng chiếc xe ngựa đưa tú nữ tiến vào, đi vào bức tường của hoàng cung.

Thân phận cao nhất chính là Liễu Hương Hương phụ thân là thừa tướng, thân phận thấp nhất phụ thân cũng là ngũ phẩm, phụ thân của Diệu Diệu và Lê Minh Tuyết tuy rằng chỉ là một thị lang, nhưng bởi vì gia gia là các lão, nên cũng đi đầu.

Tất cả an tĩnh mà có trật tự.

Tới Trữ Tú Cung, hai nữ quan đang đứng trên mặt đất, nghiêm khắc nhìn chăm chú vào bên này, có tiểu thái giám đi tới dẫn tú nữ vào phòng. Hai người một phòng.

Sau đó, hai nữ quan đã đi qua, nữ quan dài lụa bên hông màu xanh nhìn qua đại khái hơn 30 tuổi, sắc mặt cực kỳ nghiêm túc, nhìn tất cả tú nữ một lần, trực tiếp bắt đầu dạy bảo.

“Trong cung không thể so trong nhà, quy củ nghiêm ngặt, các vị sống trong cung, đều có chuyên gia phụ trách ghi lại, như vi phạm cung quy, nghiêm trị không tha.”

“Cung quy điều thứ nhất, không được... Người vi phạm...”

“Không được...”

Nữ quan liên tục nói một trăm hai mươi ba điều không được, những người vừa tiến cung đều cảm thấy không khí căng thẳng trong Trữ Tú Cung.

Lúc sau ngũ khí mới hòa hoãn lại, thuyết minh sơ tuyển sẽ cử hành trong ngày mai, làm mọi người về phòng của mình.

Diệu Diệu và Lê Minh Tuyết ở cùng phòng, Lê Minh Tuyết móc ra một cái túi tiền không biết ở đâu ra, đưa cho tiểu thái giám dẫn đường, “Không biết vị công công này, sơ tuyển có cái gì phải chú ý sao?”

Tiểu thái giám nheo nheo túi tiền, trong mắt lộ ra vẻ lòng, nhét túi tiền vào trong tay áo, trên mặt lộ ra một nụ cười, cúi đầu nói,

“Tiểu chủ không cần lo lắng, sơ tuyển cũng chỉ làm cho có, hai vị tiểu chủ đáng vẻ muôn vàn, nhất định không thành vấn đề, chỉ, có một chút, ngày xuân, cánh hoa này không nên xuất hiện.”

Lê Minh Tuyết ngầm hiểu, “Đa tạ công công.” Nói vậy người phụ trách sơ tuyển, kiêng kị cánh hoa này.

Sau đó hai người phân biệt rửa mặt, từng người không nói chuyện.

Lê Minh Tuyết không định lời kéo làm quen với Diệu Diệu, nàng ta là một người nhẫn tâm, cũng là một người thông minh, sẽ không tại thời điểm này đắc tội Diệu Diệu.

Tiểu thái giám quả nhiên không lừa hai người, ngày thứ hai sơ tuyển, liền có một người trên áo thêu cánh hoa đó không được chọn.

Thời gian sơ tuyển và phục tuyển rất lâu, còn phải kiểm tra nhiều thứ, cũng là cho tú nữ một cơ hội, mẫu thân của các vị thân vương... Cũng chính là thái phi, sẽ triệu kiến tú nữ vừa lòng kiểm tra.

Từ sơ tuyển đi qua, trong cung liền náo nhiệt hơn.

Có rất nhiều địa phương tú nữ không thể đi, địa phương quan trọng thậm chí không thể tới gần, nhưng có rất nhiều địa phương không ngăn tú nữ đi, ví như một góc của Ngự Hoa Viên đi tới Trữ Tú Cung.

Vì thế liền có tú nữ chạy đến Ngự Hoa Viên, có hái hoa, có xem cá, có đá cầu, nơi nơi một mảnh cười vui.

Âm mưu tính kế cũng không ít.

Phòng cách vách của Diệu Diệu, liền có một tú nữ đột phát bệnh hiểm nghèo, mặt nổi đầy vết đỏ, trực tiếp bị đưa ra cung. Gia thế của cô nương kia rất tốt, nghe nói là người cạnh tranh vị trí chính phi của Bảo Thân Vương.

Lúc này đúng là thời điểm tốt, hôm nay là ngày mặt trời ấm áp khó có được, ánh mặt trời ấm hơ hơ, phơi Diệu Diệu lại muốn ngủ.

Người trong Ngự Hoa Viên quá nhiều, Diệu Diệu không dựa gần phía đó. Chuyển động tới chuyển động đi, mặc danh sò đến một mảnh rừng hoa đào. Hoa đào nơi này còn chưa nở, không có gì đẹp, nhìn qua hẻo lánh lại hoang vắng, chỉ là ánh mặt trời chiếu xuống, nhưng thật ra rất thoải mái.

Diệu Diệu ngáp một cái, tìm tảng đá, làm Thanh Hạnh đặt cái đệm nhỏ trên đó, chuẩn bị ngủ một giấc ở đây.

Ngủ đến nửa mộng nửa tỉnh, đột nhiên cảm giác được Thanh Hạnh bên cạnh đang vội vã kéo nàng.

Phía xa có một tiếng quát lớn, “Bên kia là người nào? Hoàng Thượng giá lâm, còn không quỳ xuống!”

Tác giả có lời muốn nói:

Diệu diệu: Quỳ xuống?

Tần Trường An: Không không không, ta quỳ ta quỳ!

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Rải cầu lương trong hoàng cung (4)

Diệu Diệu mê mang bị Thanh Hạnh túm, suýt nữa thì ngã ——

Hoàng đế sắc mặt có hơi tái nhợt thần sắc nhàn nhạt nhìn qua, thấy nàng bị kéo quỵ xuống, đột nhiên cảm thấy đầu gối mềm nhũn ——

“Bệ hạ!” Giọng nói sắc nhọn hoảng hoảng loạn loạn vang lên, lập tức loạn thành một đoàn, hoàn toàn không quan tâm chuyện bên kia...

“Bệ hạ ngài không sao chứ!”

Diệu Diệu mờ mắt ra liền thấy loại cảnh tượng này——

Ngã rề bên núi giả, cách nàng đại khái bốn năm mét, một đám người gấp gấp như kiến bò trên chảo nóng, vây quanh một người.

Nàng ngẩng đầu, đối diện với nàng, là một người mặc long bào đang quỵ xuống.

Giống như đang bái thiên địa.

Trong nháy mắt khi người nọ ngẩng đầu, như là muốn duy trì tôn nghiêm của bản thân, chuẩn bị ngẩng đầu quát lên, lại không biết vì sao, lại cố gắng nhịn lại.

“.....”

Diệu Diệu chớp chớp mắt, có chút mê mang nhìn đám người kia tới cũng nhanh đi cũng nhanh, toàn bộ như vừa ra tuồng, chỉ để lại một tiêu thái giám, dầy dỏ nàng quy củ trong cung.

“.....”

Bình hoang nỡ loạn.

Trog Tử Thần Điện, xa hoa thiên điện, trên xà nhà khác rồng, nơi chốn đều thể hiện địa vị chí tôn vô thượng.

Các ngự y đầu tóc hoa râm ra ra vào vào, trên đầu đầy mồ hôi.

Vô số hộ vệ chặt chẽ gác trước cửa, vũ khí lấp loè ánh sáng lạnh lẽo, không khí ngưng trọng, chờ thái y hoàn toàn xác nhận không có việc gì mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tần Trường An đề lại mạch đập của bản thân, ngồi xem các thái y từ về mặt đã chết cha biến thành cha còn có thể chịu đựng, may mắn, sắc mặt cũng không quá đẹp.

Ánh mắt nhìn đại thái giám An Văn Hải bên cạnh luôn có sát khí, làm chân An Văn Hải đều mềm...

Không tự giác đặt phát trần sang tay khác, tâm nói mình không làm chuyện gì sai đi...

Hầu hạ hoàng thượng có mặt mũi là có mặt mũi, nhưng kia cũng như cười trên lưng hổ, mỗi ngày khi tới đây ông phải tắm rửa sạch sẽ, hôm nay hàm răng cũng bảo đảm đánh tám lần, bảo đảm trên người mình không có mùi gì, làm Hoàng đế bệ hạ yếu ớt khó chịu.

Hôm nay vẫn hoàn mỹ như mọi ngày a.

Tần Trường An đi ngự thư phòng, phê tấu chương trong chốc lát, An Văn Hải vội vàng đuổi kịp, mài mực rót trà, khi dần dần quên chuyện này.....

Đột nhiên nghe bệ hạ đột nhiên mở miệng, tựa hồ lơ đãng hỏi, “Người ở ngã rề hôm nay là ai?”

“Trong cung hẳn là không có người nào như vậy đi.”

Kia không phải vô nghĩa sao... Hẳn không gần nữ sắc, trong cung ngay cả sợi tóc của nữ nhân cũng không có.

An Văn Hải chửi thầm, trong lòng lộp bộp, cái gì cũng không dám biểu hiện ra ngoài, cúi đầu cung kính nói, “Bẩm Hoàng Thượng, hẳn là tú nữ mới tiền cung.”

Sau đó không thấy nói gì nữa.

An Văn Hải biết ý lui ra ngoài, tìm một tiểu thái giám tới, thấp giọng, “Tiểu tử lại đây, nhanh đi Trữ Tú Cung điều tra, tú nữ ở ngã rẽ hôm nay là ai?”

Tiểu thái giám tung ta tung tăng đi tới, “Cha nuôi, vì sao muốn điều tra chuyện này? Hoàng Thượng muốn vấn tội?”

An Văn Hải một cái tát vỗ lên đầu cậu, hận sắt không thành thép, “Người quan tâm nhiều như vậy làm gì?!”

“Hoàng Thượng cũng chưa nói gì.....

Bệ hạ muốn làm gì còn phải nói cho người? Đi nhanh.”

Tiểu An Tử cột nhà, liên tục nhận lời, xoay người muốn đi lại bị An Văn Hải gọi lại, dặn dò, “Thái độ tốt một chút.”

Trước mắt, Hoàng Thượng cũng không nhất định có thái độ này, nói không chừng là vô tình hỏi, nhưng bọn họ làm thái giám, chính là muốn thời thời khắc khắc hiểu rõ thánh ý, có một số việc chủ tử không nhất định nói, nhưng người phải hiểu rõ trong lòng.

Mặc kệ bệ hạ nghĩ như thế nào mà nhắc tới, nếu ông không đi điều tra, đến lúc đó bệ hạ nhớ tới lại hỏi, vậy thì chậm.

“.....”

Trữ Tú Cung.

Diệu Diệu trở lại Trữ Tú Cung, mới vừa vào cửa, đã cảm thấy không đúng, ánh mắt của rất nhiều người đều đang dừng trên người nàng, hoàn toàn bất đồng với loại ánh mắt không đặt nặng trong mắt hôm trước.

Diệu Diệu chớp chớp mắt, đi về phòng, hỏi Lê Minh Tuyết, “Sao lại thế này?”

Biểu tình trên mặt Lê Minh Tuyết có chút phức tạp, không biết nên nói như thế nào, “Tam muội muội, La thái phi truyền ý chỉ đến, gọi muội ngày mai tới Đào Hoa Các.”

La thái phi chính là mẫu phi của Bảo Thân Vương, ở Đào Hoa Các, thực rõ ràng, đây là thái phi có ý muốn xem xét lựa chọn nàng.

Hiện tại phủ của Bảo Thân Vương chính là cái bánh thom, ba người được đề cử làm Bảo Thân Vương phi không tính, hai ngày đã chọn lựa xong, dư lại chính là trắc phi, trắc phi chỉ có hai vị trí.....

Lê Diệu Diệu đột nhiên không hiểu sao lại có tên...

Những tú nữ khác không nên ghen ghét sao?

Không chờ đến ngày hôm sau, buổi chiều đã có chuyện xảy ra.

Buổi tối khi đi ăn cơm, Trữ Tú Cung liền xảy ra chuyện, nói là một tú nữ bị mất vòng tay, vòng tay kia có ý nghĩa rất quan trọng.

Liễu Hương Hương tuyết da hoa mạo, dáng người thanh lãnh, “Vòng tay kia là La thái phi ban cho, đây là từ trong phòng Lê Diệu Diệu lục soát ra _____”

Đúng vậy, hai ngày trước đã chọn ra chính phi, là Liễu Hương Hương, gia thế tốt nhất, được làm chính phi cũng là điều có thể đoán trước. Vòng tay chính là La thái phi ban cho chính phi.

Thứ này ném cũng không dễ thoát tội.

Nữ quan của Trữ Tú Cung vội vàng đi tới, thần sắc nghiêm khắc cũng thay đổi, đầu tiên cung kính hành lễ với Liễu Hương Hương... Không phải đang hành lễ với Liễu Hương Hương, mà là hành lễ với Bảo Thân Vương phi...

Bảo Thân Vương phi, một cái nữ quan nho nhỏ tuyệt đối không đắc tội nổi.

—— Trong mắt các vị tú nữ trong hiện lên một tia hâm mộ cùng đổ kỵ.

Sau đó nữ quan mới bắt đầu thẩm án.

Nữ quan chăm chú thái độ với Diệu Diệu, Diệu Diệu vào Bảo Thân Vương phủ, cũng khẳng định không thể tôn quý như chính phi, gia thế cũng không bằng.....

Nữ quan hiểu rõ, “Lê tam tiểu thư, thỉnh ngài giải thích một chút.”

Nàng ta đương nhiên biết việc này kỳ thật có mờ ám, ai không có việc gì trộm lấy một cái vòng tay a, nhưng trong cung chính là như vậy...

Diệu Diệu tức giận. Không hiểu những tú nữ đó sao phải làm vậy, có năng lực thì hãy sử dụng thủ đoạn với nam nhân mà mình muốn nha.

Còn như vậy... Diệu Diệu muốn tức giận a.

“.....”

Bên này.

Tiểu thái giám nói gì đó bên tai An Văn Hải, An Văn Hải gật gật đầu, nhón chân, thật cẩn thận vào đại điện.

Chờ Tàn Trường An phê xong một chồng tấu chương, mới nói, “La thái phi gọi vài người, tựa hồ đang tuyển trắc phi cho Bảo Thân Vương... Bệ hạ muốn xem một chút hay không?”

Tàn Trường An muốn nói liên quan gì tới trẫm, nghĩ đến chuyện gì, lại sửa miệng, “Lấy tới.”

An Văn Hải mở ra những bức tranh vẽ tú nữ, “Hoàng Thượng ngài xem, đây là đích nữ Khúc Bình của Lễ Bộ Thượng Thư.”

“Đây là.....”

Liên tục mở ra mấy bức, An Văn Hải mở bức cuối cùng ra, cúi đầu cung kính nói, “Đây là cháu gái của Lê lão, Lê Diệu Diệu.”

“.....”

Hoàng đế dừng bút.

“A, La thái phi tâm thật lớn.”

Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga.

Hoàng đế nghĩ thầm, Lễ Bộ Thượng Thư... Ân, còn có Lê lão... Kia đều là tâm phúc của hắn, để đích nữ đi làm một cái trắc phi... Ha ha, nhi tử của bà ta còn không phải là Hoàng Thượng đâu.

Tàn Trường An ném bút, “Đi, nhắc nhở La thái phi mấy câu.”

“Vâng.” An Văn Hải chùi cằm, trước đó vài ngày ngài còn nói La thái phi không tội đâu, thật là thay đổi bất thường.

Ông vừa lui ra ngoài, liền thấy Tiểu An Tử đã chờ bên ngoài, không đầu không đuôi đi vòng vòng, nhìn đáng vẻ sốt ruột, thị vệ xung quanh một đám đều đang nhin cười.

“Làm sao vậy?” An Văn Hải ngại mất mặt, lắc lắc phát trần.

Tiểu An Tử vội vàng nói chuyện xảy ra bên Trữ Tú Cung.

An Văn Hải: “..... Tiểu tử mẹ nó sao không nói sớm!” Ông còn phải đi vào một lần nữa.

An Văn Hải tìm cái thời cơ, nói chuyện vòng tay của Liễu Hương Hương lục soát được từ trong phòng Diệu Diệu, coi như chuyện lý thú vừa mài mực vừa nói.

Đế vương sùng sốt, sau đó đập bàn, giận dữ buột miệng thốt ra, “Tìm chết! Còn vu oan hãm hại!”

Hắn chỉ Tiểu An Tử, “Đi! Việc này ngươi đi làm! Nhất định phải điều tra một cách công bằng!”

An Văn Hải:..... Không phải, ngài không hỏi ai đúng ai sai sao?

Sao lại nhất định là vu oan hãm hại?

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Rải cầu lương trong hoàng cung (5)

Tiểu An Tử cùng một tiểu thái giám khác, hồng hộc chạy về phía Trữ Tú Cung.

Tiểu thái giám mệt không nhẹ, vừa chạy vừa hỏi, “Ta, chúng ta... Hô... Cần gấp gấp như vậy sao?” Không thể chậm rãi đi tới?

Tiểu An Từ vừa chạy bộ vừa tròn mắt nhìn, “Người... Thử xem!”

Không muốn sống?

Xem thái độ của bệ hạ, lơ như vì bọn họ đi chậm, không thể giải quyết chuyện “vu oan hãm hại” này.....

Đến nỗi xử lý như thế nào mới tính là giải quyết một cách công bằng, vậy còn phải hỏi? Bệ hạ miệng vàng lời ngọc, nói là vu oan hãm hại, chuyện này nhất định là vu oan hãm hại, không có kết quả thứ hai.

Hai người bọn họ đi cũng khéo.

Lúc này, nữ quan vừa vặn đang “dò hỏi” Diệu Diệu đâu.

Diệu Diệu không thừa nhận.

Phần lớn tú nữ đều đứng một bên thờ ơ lạnh nhạt, thậm chí bởi vì vị trí trắc phi, còn có một vài người, trong mắt mang theo một chút vui sướng khi người gặp họa.

Những người này chưa chắc không biết chuyện là thế nào, nhưng là bởi vì dù loại nguyên nhân lựa chọn thờ ơ lạnh nhạt, thậm chí lựa chọn thêm một tay trong chuyện này.

Liễu Hương Hương nhìn tình thế trước mắt, lại mở miệng, “Ta hy vọng sẽ không oan uổng đến người vô tội, cũng sẽ không bỏ qua người cố ý, cho nên chuyện này còn phải điều tra kỹ hơn.”

Vòng tay này không phải chính nàng ta đánh mất, nhưng nàng ta cũng biết khả năng không phải Diệu Diệu lấy, nhưng liên quan gì đến nàng ta?

Chuyện này đối với nàng ta có lợi mà không hại, nếu điều tra ra người phía sau, người nọ chắc chắn muốn ngồi ở vị trí trắc phi, nếu tra không ra, nhiều nhất cũng chỉ có Lê Diệu Diệu tổn thất..... Ngoài ra, nàng ta còn nói hai câu trong lúc nguy hiểm, nếu Diệu Diệu may mắn xoay người, sẽ chịu ân tình của nàng ta.

Một mũi tên nhiều con chim.

Một tú nữ mặc váy màu hồng nhạt đứng dậy, cười mắt cong cong, thanh âm mềm mại, giống như là muối muối đang nói đùa với tỷ tỷ, “Liễu tỷ tỷ người cũng quá sốt ruột, làm người xấu cũng là tỷ, làm người tốt cũng là tỷ, ai không biết còn tưởng là Liễu tỷ tỷ tự đạo tự diễn đâu.”

Người khác sợ Liễu Hương Hương, mình lại không có gì phải sợ, tính lên, Bảo Thân Vương vẫn là biểu ca của mình đâu.

“La muối muối nói đùa, nếu nhớ không lầm.....”

Hai người tranh đấu tạm thời không nói, khi hai người dừng lại, chuyển ánh mắt tới chỗ Diệu Diệu, hai tiểu thái giám cũng tới rồi.

Ngự tiền thái giám cùng những cung nữ thái giám ở địa phương khác là hoàn toàn không giống nhau.

Nữ quan khuôn mặt vẫn luôn nghiêm túc, chỉ đối mặt với Liễu Hương Hương mới có điểm bất đồng hoàn toàn thay đổi mặt, cung kính đi lên, “Tiểu An công công sao lại tới nơi này? Có chuyện gì cần phân phó sao?”

Tiểu An Từ dùng đôi mắt hẹp dài quét nhìn các vị tú nữ ở đây, bất động thanh sắc nhìn Diệu Diệu hai lần. Vung phát trần hành lễ, “Tạp gia gặp qua các vị tiểu chủ.”

Các vị tú nữ cũng là người có ánh mắt, biết Bảo Thân Vương phi lại lợi hại kia cũng là chuyện sau này, vẫn là chuyện nói không chừng, hiện tại những thái giám này không thể đắc tội, tự nhiên sôi nổi, ngay cả Liễu Hương Hương cũng không dám làm bộ làm tịch.

“Tạp gia sao có thể có cái gì phân phó...”

Tiểu An Từ treo lên gương mặt tươi cười, “Đây là có chuyện gì? Đây vẫn là tạp gia lần đầu tiên thấy chuyện náo nhiệt như vậy đâu.”

Chuyện Hoàng Thượng không thích ồn ào, mọi người đều biết, cho nên Tiểu An Từ thốt ra lời này, tất cả mọi người không dám suy đoán rốt cuộc có ý khác hay không, nữ quan nghĩ nghĩ, hỏi bắm lại sự việc một lần.

Chẳng qua lúc nói chuyện dùng chút kỹ xảo, ngôn ngữ mị lực bác đại tinh thâm, một chút thay đổi nho nhỏ cũng có thể làm mọi chuyện khác đi.

Tiểu An Từ ý vị thâm trường nhìn nữ quan một cái.

Tâm nói, trong cung phủng cao thấp, bất nạt kẻ yếu đều là chuyện thường, vấn đề là đôi mắt phải đánh bóng, bằng không đá phải ván sắt không thể trách người khác.

Đang chuẩn vị mở miệng giải quyết, liền nghe tiếng thông báo phía sau, “Hoàng Thượng giả lâm —— Bảo Thân Vương đến ——”

“.....” Tiểu An Từ chân mềm nhũn, bùm một chút quỳ xuống.

Mẹ ơi, sao còn tự mình tới?!

Mình thật sự không kéo dài a, Hoàng Thượng không phải là không chờ kịp đi..

Tú nữ cũng sôi nổi mở to hai mắt nhìn, vô cùng kinh ngạc, Hoàng Thượng? Một sân tú nữ đầu cũng không dám ngẩng lên, uốn gối hạ bái, thanh âm trầm trầm, “Bái kiến Hoàng Thượng, bái kiến Bảo Thân Vương điện hạ.”

Sắc mặt Gân Trường An có chút trắng bệch, ánh mắt lướt qua Diệu Diệu, lời ít mà ý nhiều, “Bình thân.”

Sao đó quay đầu nói chuyện với Bảo Thân Vương, “Nghe nói La thái phi đã vì tuyền chính phi cho ngơoi, còn ban vòng tay? Không biết thái phi vừa ý tú nữ nào? Cũng làm trăm nhìn một cái.”

Bảo Thân Vương đột nhiên căng thẳng, sau lưng ra một tầng mồ hôi lạnh, trên mặt lại không thay đổi, lắc đầu cười nói,

“Lời đồn ở đâu? Hai ngày trước mẫu phi trước còn nói với bốn vương nghe theo hoàng huynh. Chuyện này tự nhiên là do hoàng huynh định đoạt, chỉ là mẫu phi ở trong cung lâu, thích để mọi người tâm sự với bà. Còn vòng tay, cũng chỉ là đồ bình thường, nơi nào có ý nghĩa gì.”

Tuy rằng trong lòng mọi người đều hiểu lần tuyền tú này là vì mấy cái thân vương, nhưng không thể tùy tiện nói. Nếu là bình thường, mẫu phi gọi tú nữ tới gặp cũng không sao, về tình cảm có thể tha thứ, nhưng khi tâm tình Hoàng Thượng không tốt, đó chính là hòng sủng.

—— Theo lý mà nói, những tú nữ này đều thuộc về Hoàng Thượng, chỉ có chờ Hoàng Thượng chọn qua, bọn họ mới có thể lựa chọn.

Hiện tại mẫu phi trực tiếp lướt qua hoàng đế, nói là chuyện nhỏ thì là chuyện nhỏ, nhưng nói là chuyện lớn.....

Nghĩ như vậy, Bảo Thân Vương nháy mắt ra một tầng mồ hôi lạnh. Hắn ta có nhiều người ủng hộ, nhưng không nhất định hắn ta sẽ được phong làm Hoàng Thái Đế..... Mấy ngày này hắn ta được tăng bốc đến có chút đắc ý vênh vao. Hoàng huynh năm đó có thể trực tiếp áp xuống tất cả huynh đệ bọn họ, tuyệt đối không phải một người đơn giản.

Sắc mặt Liễu Hương Hương biến đổi.

Tần Trường An ho khan hai tiếng, lấy khăn xoa xoa miệng, “Phải không?”

Hắn nói, “Trẫm còn tưởng rằng có thể trực tiếp tứ hôn đâu.”

Bảo Thân Vương đứng chung một chỗ với Tần Trường An, kỳ thật thoát nhìn nhiều vài phần phong tư hơn Tần Trường An, rốt cuộc sắc mặt Tần Trường An có chút gầy yếu, nhưng khí thế của Tần Trường An lại lớn hơn Bảo Thân Vương vô số lần.

Bảo Thân Vương lắc đầu, “Hoàng huynh nói đùa, khi còn nhỏ chúng ta không phải còn nói qua, Vương phi của thần đế khẳng định phải qua ải của huynh sao?”

Bọn họ khi còn nhỏ quan hệ còn tốt, đã từng nói như vậy.

“Ngươi còn nhớ a.” Tần Trường An cũng thuận thế nở nụ cười, không biết có phải hoài niệm hay không, ánh mắt đảo qua các tú nữ, Tần Trường An tùy ý chỉ vào biểu muội kia, “Vậy La thị đi, trẫm nhớ rõ khi còn nhỏ ngươi thích nàng ta.”

Bảo Thân Vương thuận thế nhìn về phía La Diễm, đôi mắt tràn đầy nhu tình, “Đa tạ ân điển của hoàng huynh, biểu muội khi còn nhỏ thật làm người thích.”

Cũng không biết là không phải vừa khéo, Tần Trường An tùy tay một chút, đổi thân phận của Liễu Hương Hương và La Diễm, nguyên bản là Bảo Thân Vương phi đổi thành người khác.

Liễu Hương Hương nắm chặt tay, ánh mắt La thị bỗng nhiên kinh hãi.

Chờ hai người vừa nói vừa rời đi, toàn bộ Trữ Tú Cung liền rối loạn, Liễu Hương Hương không chịu nổi đả kích, thân thể quơ quơ, thiếu chút nữa ngã xuống.

Dưới sự hưng phấn của La Diễm, càng tức hộc máu.

Sao có thể...

Sao có thể...

Chỉ là một chuyện con con thể nhưng làm vị trí Bảo Thân Vương phi của nàng ta thay đổi!

Ánh mắt Liễu Hương Hương âm ngoan, rốt cuộc là ai thiết cục, rốt cuộc là ai?! Nàng ta nhất định sẽ không bỏ qua người đó!

Còn có La Diễm——

Mối thù này nàng ta nhất định sẽ báo!

Diệu Diệu nhìn bóng dáng kia rời đi, chớp chớp mắt, ân... Nàng tổng cảm thấy hấn tới vì nàng... Là ảo giác sao?

..... Kỳ thật Diệu Diệu đáng yêu như vậy, cũng rất có khả năng a.

Tần Trường An chỉ cảm thấy sau lưng sắp bị thiêu cháy, miệng khô lưỡi khô, chờ khi tách khỏi Bảo Thân Vương, đi đến từng đảo trong Ngự Hoa Viên... Đột nhiên mở miệng, “An Văn Hải, ngươi nói, trẫm muốn tuyên hậu được không?”

“.....”

Không chờ An Văn Hải trả lời, Tần Trường An chính mình gật gật đầu, “Ân, được.”

Phi thường được.

Cần thiết được.

Bảo Thân Vương nhìn thân ảnh suy yếu kia đi xa, trên mặt cười mới hạ xuống, chân có chút mềm.

La thái phi cũng biết được tin tức này, biết La Diễm bị phong làm Bảo Thân Vương phi, nhần mi, “Nhi tử, sao lại thế này?”

Nếu là ngay từ đầu La Diễm là Bảo Thân Vương phi, bà cũng không có ý kiến, nhưng Liễu Hương Hương đều đã định ra, đều ăn ý với Liễu gia, việc này lại thất bại..... Đến lúc đó Liễu gia ——

Bảo Thân Vương đau đầu, cả người hư nhược, “Mẫu phi, đừng nói nữa, Hoàng Thượng đây là đang gỡ chúng ta.”

Gia quyến của thân vương không thể nghi ngờ sẽ trở thành thế lực của thân vương đó, hoàng huynh vừa ra tay, Liễu Hương Hương sẽ không thiện bãi cam hươu, bọn họ hợp tác với Liễu gia có thể thành công hay không nhất định phải bàn bạc, thậm chí Liễu gia cùng La gia đều sẽ tranh đấu...

Nhưng La gia lại thế thế lực của La thái phi, cho dù không cưới La thị, La gia cũng là thế lực của mình, hiện tại cưới, còn lãng phí một cái chính phi.

Đương nhiên, hấn không biết, quan trọng nhất chính là ——

Chuyện vòng tay này, sớm muộn nó biến mất.

Rõ ràng Hoàng Thượng gỡ Bảo Thân Vương, vòng tay vẫn là nguyên nhân dẫn đến..... Cho nên, ai là kẻ ngốc?

Tất cả mọi người trong Trữ Tú Cung ước gì hai chữ vòng tay này các nàng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Rải cầu lương trong hoàn cung (6)

Lê Minh Tuyệt cảm thấy có hơi tiếc nuối, đáng tiếc, Lê Diệu Diệu cũng thật may mắn, thế nhưng toàn thân mà lui.

Các đại thần đã biết tin tức trong cung truyền ra, La Diễm trở thành Bảo Thân Vương phi, phần lớn về mặt đều khiếp sợ.

Đặc biệt là Liễu gia, bọn họ có ý với Bảo Thân Vương, kết quả hiện tại...

Từ xưa đến nay, liên hôn mới có thể làm người an tâm, nói khó nghe, nếu lỡ như về sau Hoàng Thượng chết, Bảo Thân Vương thượng vị, như vậy Liễu gia mất đi quá nhiều, mẫu tộc của Hoàng Hậu khác biệt với những gia tộc khác không chỉ một chút.

Có lão thần nhìn ra đây là thủ đoạn của Hoàng Thượng, lắc lắc đầu, cảm thán, Liễu tướng năm đó khôn khéo như vậy, bây giờ cũng lão hồ đồ.

Sau khi Liễu gia suy nghĩ thấu đáo, cũng toát mồ hôi lạnh... Không có hoàng đế nào sẽ để chuyện như vậy xảy ra, đặc biệt là hoàng đế còn đa mưu túc trí, tuy ốm yếu, nhưng tính tình lại bá đạo.

Toàn bộ hoàng thành đều gió nổi mây phun, nguyên bản khách đến đây nhà Bảo Thân Vương phủ đột nhiên lập tức quanh quẩn xuống.

Hai ngày sau, trong cung đột nhiên an tĩnh rất nhiều.

Hai ngày trước đã xong việc, không còn nhìn thấy thái phi gọi tú nữ tới, nữ quan Trữ Tú Cung cũng không biết tung tích, người trong Trữ Tú Cung đều cảm thấy bất an, ngay cả những người định đi ra ngoài Ngự Hoa Viên chuẩn bị ngẫu nhiên gặp được cũng ngừng lại.

Lê Minh Tuyết cũng không rảnh lo chuyện của Diêu Diêu, lòng nóng như lửa đốt, ——nhìn tình thế hiện tại, phòng chừng thân vương phi đều do Hoàng Thượng chọn, có thể chọn ai đó chính là duyên phận... Ước định của nàng ta và Minh Vương còn có thể giữ sao?

Diêu Diêu an tĩnh hai ngày.

Hôm nay.

Ngoài Tử Thần Điện.

An Văn Hải gọi Tiểu An Tử tới, ở bên tai thì thầm hai câu.

Tiểu An Tử có chút kinh ngạc, nhìn thoáng qua An Văn Hải, thật hay giả.

An Văn Hải hận sắt không thành thép, “Động động đầu óc, bảo nguoi đi thì nguoi đi!”

Không thấy hai ngày nay người của Công Bộ mỗi ngày đều bị triệu tiến cung sao?

Chính là vì tu sửa Tử Thần Điện, bệ hạ gần nhất bàn chuyện triều chính, liền bắt đầu muốn bỏ trú tẩm cung... Này có thể là vì sao?

—— Nói không chừng đó chính là Hoàng Hậu tương lai.

Hai ngày nữa là sinh nhật Hoàng Thượng, khẳng định là muốn tặng quà sinh nhật..... Lúc này không xum xoe thì khi nào?

Hơn nữa, ý tứ trong câu nói lúc nãy của Hoàng Thượng.....

Tiểu An Tử bị ông phun hết mửa xuân lên mặt, đầu cũng không dám ngẩng lên, chạy một mạch tới Trữ Tú Cung, tìm được nữ quan, trộm gọi Diêu Diêu ra.

Diêu Diêu đang ngủ mơ mơ màng màng, liền thấy nữ quan cơ hồ chưa xuất hiện ở đây bao giờ, gõ cửa bên ngoài, cung cung kính kính nói, bên ngoài có người thỉnh nàng ra ngoài.

Thanh Hạnh nhìn Diêu Diêu còn chưa rửa mặt, vội vàng lấy túi tiền, nhét vào trong tay nữ quan, “Thỉnh cô cô chờ một lát, không biết cô cô có thể chỉ điểm?”

Các nàng ở trong cung cũng không có người quen a.

Không nghĩ tới nữ quan kia cơ hồ là kinh sợ đẩy túi tiền về, cung kính, lại không nói gì.

Thanh Hạnh nhìn Diêu Diêu, chỉ có thể cất túi tiền đi, giúp Diêu Diêu sửa sang quần áo.

Chỗ ngoặt Trữ Tú Cung, trong một góc, Tiểu An Tử mặc quần áo thái giám đang đứng ở nơi đó.

Cửa Trữ Tú Cung kéo kẹt một tiếng bị đẩy ra, Diêu Diêu khuôn mặt thanh triệt linh động đi ra.

Tiểu An Tử nghẹn đốn, vung phát tràn, hành lễ, “Tiểu chủ.”

Thành khẩn đến không được.

Diêu Diêu nhớ rõ đây là Tiểu An Tử công công ngày đó, bảo đứng dậy, chớp chớp mắt, có chút tò mò hỏi, “Không biết công công có chuyện gì?”

Thái độ của Tiểu An Tử rất tốt, ý ngoài lời chính là hai ngày nữa chính là sinh nhật Hoàng Thượng, tiểu chủ nguoi không chuẩn bị lễ vật?

Tốt nhất là túi tiền gì đó.

Diêu Diêu:..... Nàng nên chuẩn bị sao?

Còn chưa nghe nói tiểu thư nhà ai chuẩn bị lễ vật cho Hoàng Thượng, lễ vật của người bình thường căn bản không được đưa đến trước mặt hoàng thượng.

Hơn nữa túi tiền loại đồ vật này...

Tiểu An Tử chém đinh chặt sắt, “Nên!”

“Tiểu chủ ngài không nên chuẩn bị, ai nên chuẩn bị?”

“.....”

Ngày 25 tháng 3.

Sinh nhật Hoàng Thượng.

Kinh thành, dân chúng ngồi trong quán trà nhìn lại, trên mặt tất cả đều là hi khí dương dương, hôm nay là sinh nhật Hoàng Thượng của bọn họ, cao hứng. Còn có không ít người đi cúng Bỏ Tất, hy vọng Bỏ Tất có thể phù hộ Hoàng Thượng khỏe mạnh.

Quán trà cùng cửa hàng thậm chí đã tự giác treo biển, sinh nhật Hoàng Thượng, miễn phí ăn một ngày, toàn bộ kinh thành đều là một mảnh náo nhiệt.

“Hoàng Thượng là minh quân, lúc trước tiên đế dâng cơ, dân chúng làm than, thánh thượng thiếu niên kế vị, tám năm tới ngày nào không nhọc lòng vì chúng ta, hiện tại cuối cùng là tốt, nhà ta trước kia ngay cả bụng cũng không no, hiện tại cũng có thể mặc quần áo ấm áp, này nhưng đều là công lao của Hoàng Thượng.”

Hai người dân đang nói chuyện, trong đó một người cảm thán nói, một người khác sợ tới mức vội vàng đập hấn một cái, “Không muốn sống nữa, việc của tiên đế có thể lấy ra nói sao?”

Tuy rằng nói như vậy, nhưng kỳ thật trong lòng cũng nghĩ như vậy.

Một hán tử hiển nhiên cũng hiểu, “Được được, không nói, không phải chỉ nói trước mặt người sao? Xem biểu diễn.”

Gánh hát này hôm nay có không ít bài miễn phí.

Ngoài cung náo nhiệt, trong cung càng náo nhiệt.

Đại điện đèn đuốc sáng trưng.

Một vị cung nữ tú mỹ đi vào từ hành lang dài, rũ mi rũ mắt, tay bưng khay bạc, đặt từng đĩa đồ ăn lên trên bàn.

Sứ thần các nước đã đến từ sớm đang ngồi trong yến hội, vừa nói vừa cười với đại thần xung quanh.

Bỗng nhiên, một giọng nói từ xa tới gần, “Hoàng Thượng giá lâm——”

Mọi người ở đây vẻ mặt nghiêm túc liêm mục, giơ tay cung kính hành lễ, “Bái kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Không phải trong triều, hoàng đế cũng muốn nói vài câu tương đối mềm mại, ví như làm mọi người không cần cố kỵ hấn, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, chơi vui vẻ linh tinh.

Hoàng Thượng nếu nói muốn thả lỏng, có thể thả lỏng không đều không quan trọng, giả vờ cũng phải làm cho giống.

Yến hội quá nửa, liền bắt đầu có tiểu thái giám bắt đầu trình lễ vật. Tặng lễ vật cho Hoàng Thượng cũng là kỹ thuật sống, quá nhẹ không biểu đạt được thành ý, quá nặng lại sợ bị hoài nghi tham ô.

Các đại thần đều biết thân thể Hoàng Thượng không tốt, bởi vậy cũng không kính rượu.

Mấy ngày trước hấn đã ám chỉ An Văn Hải, mình đang thiếu cái túi tiền, kết quả..... Lão già này càng ngày càng không hiểu ý, một chút ý tứ cũng không lĩnh hội được, như cái đầu gỗ.

Tần Trường An vừa nghĩ vừa uống rượu, bất tri bất giác đã uống rất nhiều, khi kết thúc yến hội, Tần Trường An cũng đã choáng váng đầu, cảm thấy không đúng, liền trấn định tuyên bố hấn đi về trước.

Các đại thần cũng đã thói quen, sau khi cung tiễn Hoàng Thượng, liền tập mãi thành thói quen tiếp tục yến hội.

Tần Trường An uống chính là rượu thuốc dành riêng cho hấn, lúc đầu không hiện, nhưng tác dụng chậm, An Văn Hải nguyên bản cảm thấy hấn không có việc gì, vẻ mặt bình tĩnh lên kiêu.

Nhưng không nghĩ tới một đám người trở về Từ Thần Điện, khi thỉnh Hoàng Thượng xuống kiệu lại không được.

—— Hoàng Thượng đang nghiêng người, sờ loạn trong xe, mê mẩn giương mắt, hỏi, “Túi, túi tiền của trẫm đâu?”

“Túi tiền Hoàng Hậu... Khanh khanh, đưa trẫm đâu?”

“.....”

Khi Diệu Diệu bị mời đến kỳ thật có chút mờ mịt. Đã tối rồi, thỉnh nàng tới đây làm gì?

Từ Thần Điện giương cột chạm trổ, đại khí uy nghiêm, đèn đuốc sáng trưng. Nhưng lúc này, cửa điện đang đóng chặt, một đám thị vệ và thái giám cúi thấp đầu, nhìn đáng vẻ hận không thể làm mình không tồn tại.

Thái giám lần trước đi cùng Tiểu An Tử canh giữ bên ngoài cửa điện, đi qua đi lại, thấy nàng tiến đến trước mắt sáng ngời, vội vàng chào đón, “Tiểu chủ, ngài tới rồi!?”

Không nói thêm gì nữa mở cửa điện, “Ngài mau vào, ngài mau vào.”

Thấy Diệu Diệu đi vào, mới không tự giác thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem như thành công.

Thị vệ bên này thấy công công từ khăn trương trở nên thả lỏng, hiển nhiên là cam chịu nàng có lực ảnh hưởng lớn với Hoàng Thượng, cho nên mới tới liền không có việc gì.

Đều nhìn không được tò mò, đây là ai nha?

Khi nào Hoàng Thượng nhận thức một vị nữ tử như vậy?

Nhưng không dám ngắt đầu, chỉ có thể thấy làn váy hồng nhạt chậm rãi lướt qua, được tiểu thái giám lãnh vào cửa điện.

Diệu Diệu vào cửa đã bị dọa sợ.

..... Hình ảnh bên trong, nói như thế nào đâu, có chút ma tính.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Rải cầu lương trong hoàng cung (7)

Tần Trường An mất say lơ đãng mộng lung, lung lay, đi tới đi lui trong phòng, trong miệng lại nhai, “... Túi tiền... Diệu Diệu... Khanh khanh...”

Còn thường thường dừng lại, uy hiếp nhìn đám tiểu thái giám, “Có phải, các ngươi trộm, không? Kéo ra ngoài...”

Nhưng trước mặt hắn, một đám thái giám vươn tay, hắn đi một bước, bọn thái giám vội đi theo một bước, còn có mấy tiểu thái giám phụ trách chuyển tất cả những đồ hắn có thể đụng phải... Hắn xoay người, bọn thái giám liền cuống quýt đi xuống phía sau, thời khắc chuẩn bị chờ hắn ngã xuống thì đỡ được.

Trong điện giống như đang đánh giặc.

Hoàng Thượng tìm đã lâu tìm không thấy, đột nhiên liền bắt đầu khóc chít chít lau nước mắt. “Túi tiền!”

Không tìm thấy túi tiền khanh khanh thêu cho hắn!

Thom thom, có uyên ương, vừa thấy là biết có tình ý với hắn!

Khanh khanh có thể không để ý tới hắn hay không!

Một đám thái giám hận không thể chọc mù mắt, lấp kín lỗ tai...

Thấy Hoàng Thượng như vậy, bọn họ còn có thể sống sao?

Nghe thấy cửa điện bị đẩy ra, đám thái giám mắt đều sáng, thiếu chút nữa vui quá mà khóc, “Tiểu chủ ngài đã tới!”

An Văn Hải vội vàng báo hoàng đế, “Hoàng Thượng, ngài nhìn xem! Lê tiểu chủ tới!”

Nhưng đừng tra tấn bọn họ.

Vừa xuống kiệu, liền một hai bắt bọn họ tìm túi tiền, một đám thái giám chống mộng quỳ rạp trên mặt đất tìm mọi nơi trong điện đều không thấy.....
Hắn có khanh khanh sao? Bọn họ đi đâu tìm khanh khanh của hắn đưa túi tiền u!

Giờ xem như tới!

Tần Trường An mất say lơ đãng mộng lung nhìn qua, lấy lại bình tĩnh, tựa hồ rốt cuộc thấy rõ, “Khanh khanh!”

Hắn lao đảo nhào tới.

Một đám thái giám không biết lấy đâu ra can đảm, trực tiếp tiến lên, một người một bên, kéo hắn đến trước mặt Diệu Diệu.

Sau đó không nói hai lời, trực tiếp cúi đầu lui ra ngoài, ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không để lại cho Diệu Diệu, “Tiểu chủ, Hoàng Thượng liền giao cho ngài chiếu cố, đây là canh giải rượu.”

Diệu Diệu sớm hay muộn cũng sẽ tiến cung, sao có thể không thích hợp...

Diệu Diệu: “.....”

Sau khi một đám thái giám đều lui ra ngoài.

Tần Trường An giống như bá vương, bàn tay ôm hông nàng, chiếm hữu dục mui phần, “Diệu Diệu~”

Diệu Diệu, “Hoàng Thượng?”

Diệu Diệu thử tính chọc chọc tay hắn, “Buông ra...”

Nàng rung đùi đắc ý cảm thán, luôn có điều dân coi trọng Diệu Diệu ˊ ˘ ˋ

Tần Trường An nắc một cái, “Không! Ta sai rồi...”

Hắn nhận sai đặc biệt nhanh, không hề có uy nghiêm hoàng đế, “Ta không nên... Nắc, đánh mất, túi tiền, nàng đưa, đừng, đừng tức giận!”

Diệu Diệu chớp chớp mắt, “Diệu Diệu không đưa túi tiền nha.”

..... Diệu Diệu sao có thể sẽ làm túi tiền? Kia cũng quá khó khăn.

Tiểu An Tử nói nàng tặng lễ vật, nhưng nàng nghĩ nghĩ, lại không chuẩn bị tiến cung, cho nên không chuẩn bị cái gì.

Đáng tiếc Tần Trường An con ma men, con ma men không có năng lực tự hồi, rất nhanh, hắn như là nghĩ nghĩ, lại bắt đầu nói mình làm mất đồ, một hai bắt nàng tặng hắn một cái túi tiền.

Muốn yên ương! Muốn thom thom! Muốn vừa thấy liền biết nàng thích hắn cái loại này!

Yêu cầu này... Đôi mắt thấu triệt của Diệu Diệu chớp chớp, “Người thích Diệu Diệu?”

“Thích!” Tần Trường An ôm nàng, chém đinh chặt sắt kiêu ngạo, “Diệu Diệu đáng yêu nhất!”

“.....”

Diệu Diệu rầm rì một tiếng, đột nhiên có chút đắc ý, “Người nói rất đúng.”

Sao lại tỉnh mắt như vậy ˊ ˘ ˋ $O(\geq \nabla \leq)O$

Sau đó nhìn nhìn xung quanh, nhỏ giọng hỏi một câu, “Vậy thích bao nhiêu?”

“Phi thường phi thường phi thường... Thích.” Thích từ ánh mắt đầu tiên thấy nàng, trái tim loạn nhịp, như tìm được nguồn nước trong sa mạc, thế giới đen trắng trước kia trở nên nhiều màu sắc hơn.

Hắn nói một chuỗi dài một chuỗi dài, mới không nở mà ngừng lại. Chưa đã thêm ôm nàng, “Làm Hoàng Hậu của ta được không?”

Diệu Diệu đắc ý, thích nàng như vậy nha...

“Đều có chút ngượng ngùng~” Nàng không có một chút ngượng ngùng nói thắm.

“Nhưng mà, làm Hoàng Hậu thì được gì?”

“Sẽ có Hoàng Thượng tốt với nàng.....”

Muốn ăn cái gì thì ăn cái đó...

Muốn làm cái gì thì làm cái đó...

Muốn chơi cái gì thì chơi cái đó.”

Diệu Diệu suy nghĩ một lần, sung sướng tỏ vẻ, “Vây được rồi, liền, nghe ngươi.”

Nàng tháo túi tiền trên người xuống, “Cái này cho ngươi.”

Nhỏ giọng tẩy não, “Ngươi phải tốt với Diệu Diệu nha.”

Tần Trường An không chút do dự, “Được!”

Diệu Diệu tiếp tục nghĩ, “Có ăn ngon phải cho Diệu Diệu ăn trước ~”

“Được!”

“Có trò vui cũng phải cho Diệu Diệu chơi.”

“Được!”

“Không được hung Diệu Diệu...”

“.....”

Diệu Diệu vừa lòng, nhếch cái đuôi vung tới vung đi, rút rề dùi thịt lột chạm vào hân một chút, tỏ vẻ sạm phân quan này nàng rất vừa lòng.

Sau đó thấy Tần Trường An tựa hồ có điểm không thoải mái, nghĩ nghĩ, đưa linh khí vào trong cơ thể hân...

—— Thân thể không phải quá tốt. Diệu Diệu chớp chớp mắt, không có việc gì, nhiều linh khí chút là tốt rồi.

Nàng ngồi ở bên cạnh hân tu luyện...

Tần Trường An có túi tiền liền không làm âm ỉ, một giây ôm ở trong ngực, hơn nữa còn có linh khí, an tĩnh xuống dưới, híp mắt thoải mái lười biếng, chỉ là lại như thế nào cũng không buông ra.

Khi An Văn Hải tiến vào thu thập, như động vật lớn nhìn chăm chăm kẻ thù, chỉ cần ông tới gần Diệu Diệu liền không chút nào che dấu địch ý. Nhìn dáng vẻ tùy thời đều sẽ nói câu kéo đi ra ngoài chém.

An Văn Hải cuối cùng cũng không dám đi qua giúp hân rửa mặt. “... Vất vả tiểu chủ.”

Mạng tương đối quan trọng.

“.....”

Nắng sớm mờ mờ, ngôi lưu ly của Từ Thần Điện phản xạ ra ánh sáng nhàn nhạt, ngự tiền thị vệ đang tuần tra bên ngoài.

Trong điện, mùi long tiền hương từ lư hương bay ra.

Trên long sàng to lớn, hoàng đế mở mắt, xoa xoa cái trán, một câu An Văn Hải còn chưa kịp nói, ký ức đêm qua hiện lên trong đầu.

Từ hân uống say kêu khanh khanh, đến Diệu Diệu tới đây, lại đến hân lôi kéo Diệu Diệu không cho đi..., Diệu Diệu đáp ứng làm Hoàng Hậu của hân!!

Hân mặt mày hớn hờ, hân không thể lập tức chiêu cáo thiên hạ, tay sờ sờ sang bên cạnh, ý niệm đầu tiên toát ra thế nhưng là, đáng tiếc...

Đáng tiếc cuối cùng vẫn không thể ngủ trên một cái giường.

Khụ.

Tần Trường An khôi phục vẻ đạo mạo, không có bất luận vẻ không không được tự nhiên gì “An Văn Hải.”

“Có nô tài.” Dựng lỗ tai, đại thái giám tùy thời chú ý động tĩnh đẩy cửa, một đám cung nữ bưng đồ rửa mặt, tiến vào theo thứ tự, rồi sau đó lui đi ra ngoài. “Bệ hạ.”

Mấy tiểu thái giám hầu hạ hân rửa mặt, Tần Trường An nhìn An Văn Hải liếc mắt một cái, “... Hoàng Hậu đâu.”

“.....!”

Tiểu thái giám ở đây đột nhiên bùm bùm quỳ đầy đất.

An Văn Hải cũng bị tiếng xung hô của hân làm kinh sợ, miễn cưỡng chống đỡ, “Hồi Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương chăm sóc ngài cả đêm, hiện giờ đang nghỉ ngơi bên điện.”

Đây là... Thật muốn phong hậu a.

Tôi qua ông vẫn luôn để Lê tiểu chủ lưu lại, sáng nay Lê tiểu chủ nói phải rời khỏi, kỳ thật bọn họ cũng rất khó xử, nhìn đáng vẻ may mắn ông không thả người rời đi, còn an bài tới trắc điện...

Tần Trường An ừ một tiếng, lúc này mới móc ra một cái túi tiền từ trong ngực, tự đeo cho mình, còn soi gương, vừa lòng đùa nghịch một chút.

Thật là đẹp mắt!

Đẹp nhất thiên hạ~

An Văn Hải tâm tư vừa động, nhìn thoáng qua sắc mặt của hắn, thật cẩn thận nói, “Hôm nay túi tiền của Hoàng Thượng rất đẹp, không biết là vị quý nhân nào đưa, quý nhân nhất định rất ngưỡng mộ Hoàng Thượng.”

Tần Trường An nhìn ông một cái, đột nhiên nở nụ cười, thần thái phi dương, không để ý tới mấy tiểu thái giám bị dọa, “Hôm nay miệng thật ngọt a.”

An Văn Hải nhẹ nhàng thở ra, thật cẩn thận thuận theo, cười nói, “Nô tài cũng không dám nói dối, đưa túi tiền còn không phải là biểu hiện ý ngưỡng mộ ngài sao...”

“.....”

Biết Diệu Diệu chiều cố hấn cả một đêm, Tần Trường An ôm Diệu Diệu từ trắc điện tới long sàng, trước khi lên triều còn cố ý dẫn dò, làm người đừng đánh thức nàng, để nàng ngủ.

Trừ lần đó ra, Ngự Thiện Phòng muốn trước đun lại đồ ăn của Hoàng Hậu, chờ Hoàng Hậu tỉnh lại rồi ăn.

Dẫn dò mọi chuyện một lần, mới rời đi thượng triều.

Toàn bộ Tử Thần Điện đều hiểu, Lê Diệu Diệu, không thể chọc.

Chắc, đáng tiếc thánh chỉ phong hậu tạm thời không thể hạ, phải đợi kết thúc tuyển tú, sau khi tú nữ ra cung, thánh chỉ phong hậu mới có thê ban.

Tần Trường An hơi tiếc nuối, bằng không hôm nay lâm triều hắn đã có thể chiêu cáo thiên hạ.

Từ Thần Điện căn bản không ai dám truyền ra tin tức, cho nên Diệu Diệu ngủ một giấc ngon lành, cho đến khi Tần Trường An đã bãi triều, nàng vẫn đang ngủ say.

Tần Trường An hưng phấn muốn nổ mạnh, ghen khó chịu, dứt khoát làm người thành mấy đại thần tới.

Mấy lão thần tiểu tâm cẩn thận, Liễu tướng càng lo lắng đề phòng, chẳng lẽ là... Chuyện với Bảo Thân Vương còn chưa xong?

Vài người thật cẩn thận bước vào thư phòng, quỳ trên mặt đất, “Vi thần tham kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Tần Trường An không lên tiếng.

Yên tĩnh một lúc lâu, trán Liễu tướng đều toát mồ hôi, phảng phất ngay sau đó sẽ bị kéo ra ngoài tịch thu tài sản chém cả nhà.

Thật lâu sau, Tần Trường An mới lên tiếng, “Ngẩng đầu lên.”

Hắn rút cuộc thay đổi cái tư thế vừa lòng, làm túi tiền càng rõ ràng, “Các người cảm thấy, trẫm có gì khác không?”

Liễu tướng bị dọa nhũn chân: “.....???”

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Rải cầu lương trong hoàng cung (8)

Mấy đại thần nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu hắn muốn làm gì.

Tần Trường An không hài lòng, “Có khó coi như vậy?”

Tư thế của hắn đã rõ ràng như vậy...

Mấy đại thần bùm một tiếng lại quỳ xuống, liều lĩnh ngẩng đầu nhìn hấn —— ngoại trừ sắc mặt có hơi tái nhợt, không có gì không ổn.

Liều tướng thật cẩn thận nói câu, “Hoàng Thượng long thể khoẻ mạnh, sắc mặt càng thêm tốt.”

Tần Trường An chặc một tiếng.

Hấn hơi rung rung túi tiền, có ý bảo, “Tâm tình tốt, thì thân thể cũng tốt.”

Tâm tình tốt...

Liều tướng tứ chi mềm nhũn, im lặng, “Vi thần sợ hãi!”

Ông còn tưởng rằng Hoàng Thượng là đang trào phúng, trên đầu mồ hôi lạnh ròn ròn.

Tần * Hoàng Thượng * Trường An: “.....” Cút đi!

Tần Trường An càng nghĩ càng giận, khi bước nhanh trên hành lang dài còn đang suy nghĩ, bỗng nhiên ngừng lại, “An Văn Hải!”

An Văn Hải giật mình, vội vàng lặn lại đây, “Có nô tài!”

Tần Trường An, “Đi! Nói cho Liều tướng, cất nửa năm bổng lộc!”

Không có ánh mắt!

“.....”

Tần Trường An vẫn luôn tức giận đến buổi trưa.

Buổi trưa, có cung nữ đến dò hỏi, cơm trưa dùng bữa ở nơi nào

Tần Trường An dùng một chút, “Sau điện đi.”

“Dùng bữa trong thư phòng không tốt lắm”

An Văn Hải nói lừa ai đâu? Trước kia hấn dùng bữa ở chỗ này cũng không nói không tốt a.

Bởi vì hấn thường xuyên ở ngự thư phòng xử lý chính vụ, ngự thư phòng cũng có một cái bàn ăn, mười lần có chín lần, bữa trưa hấn đều dùng ở chỗ này, hiện tại nhưng thật ra biết không tốt.

Nhưng chửi thầm, mặt ngoài cũng không dám lộ ra chút nào, chỉ cung kính tuân mệnh, truyền yêu cầu xuống.

Thanh Hạng cho tới bây giờ còn cảm thấy như lọt vào trong sương mù, từ tối hôm qua đến bây giờ đều như đang mơ —— tiểu thư nhà mình sao lại quen biết với Hoàng Thượng? Xem bộ dạng tối qua, ngay cả đại thái giám An công công cũng cung cung kính kính.....

Bất quá chuyện này không ngăn cản nàng ấy đứng ở ngoài điện kích động sắc mặt đỏ bừng.

Nữ quan đứng ở ngoài điện với nàng ấy, thoạt nhìn cung kính mà thuận theo, không lộ ra bất luận cái gì không đúng.

Long bào đi tới từ phía xa, càng ngày càng gần.

Thanh Hạng vội vàng quỳ xuống, “Tham kiến Hoàng Thượng.”

Nàng ấy chỉ nhìn thấy long bào lướt qua đáy mắt, một giọng nó trầm ổn vang lên trên đỉnh đầu, “Hoàng Hậu đâu?”

Hoàng Hậu??

Thanh Hạng ngốc.

..... Hoàng Hậu... Là ai?

Ngự tiền cung nữ bên cạnh tựa hồ đã chuẩn bị tâm lý, giải vây, cung cung kính kính nói, “Hồi Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương còn chưa tỉnh.”

“Ừ.”

Thanh Hạng chỉ cảm thấy thế giới có điểm mơ hồ, chỉ có thể mờng lung nghe thấy Hoàng Thượng lên tiếng, trong đầu trời đất quay cuồng, chỉ có hai chữ to —— Hoàng Hậu!

Là Hoàng Hậu a!

Nàng ấy mơ mơ màng màng, chỉ nhìn thấy long bào đi xa, kéo kẹt một tiếng đẩy cửa vào phòng.

Vẫn là căn phòng trắng lộng lẫy hoàng, rường cột chạm trổ, khắc hoa văn kim long.

Vì để Diêu Diêu ngủ, cửa sổ cũng không mở ra, hơi tối hơn so với bên ngoài.

Bất đồng chính là, trước kia trên bàn trống rỗng nay có vài cây trà được gỡ xuống, trước giường đặt một đôi giày thêu, trên giường phồng lên một cục, cẩn thận nghe có thể nghe thấy tiếng hít thở nhỏ nhỏ.

Rõ ràng trang trí vẫn là những cái đó, là những thứ hắn đã quen nhìn, nhưng lúc này đứng trong phòng, lại có một cảm giác khác biệt.

Là một loại hương vị làm người say mê lại quyến luyến.

Ánh mắt Tần Trường An vòng qua bình phong, rơi xuống một cục đang phồng lên trên giường, trong mắt ánh sáng nhu hòa chậm rãi tràn ra.

—— Chấn kéo đến cằm, khuôn mặt nhỏ ngủ đến đỏ bừng, trẻ con phì, hàng mi dài, trong cổ họng thậm chí còn ngáy nhỏ, đáng yêu quá phận.

Tần * bá chủ thiên hạ * Trường An ngón tay phía sau giật giật, ánh mắt bay loạn, chậm rãi vươn cánh tay tội ác...

“...Thanh Hạnh?” Diêu Diêu mơ mơ màng màng cảm giác được có người tới gần, liền mở bừng mắt, “Nên ăn cơm trưa sao?”

—— Mặt trời đã chiếu đến mông nhỏ, cũng nên tỉnh ~

Dậy ăn một chút... Sau đó lại tiếp tục ngủ ˊ ˘ ˋ

Tần Trường An vèo một tiếng thu tay lại, đặt ở sau người, khụ một tiếng, “Khanh... Hoàng Hậu, rời giường.”

“Đã đến buổi trưa.”

“Buổi trưa?” Diêu Diêu xoa xoa đôi mắt, ngồi dậy, kêu người múc nước rửa mặt, hoàn toàn đã quên trên người mình chỉ mặc trung y...

—— Tuy rằng nàng có ký ức của nguyên thân, nhưng bản chất vẫn là Diêu Diêu, đối với cô đại kiêu kỳ rất khó thật sự để ở trong lòng.

Chờ khi ngồi dậy mới nghĩ ra, lời kéo chăn, hô, “Hoàng Thượng người đi ra ngoài một chút, ta muốn rời giường.”

Nàng ngồi dậy, trung y tuyết trắng phác họa ra thân hình, Tần Trường An nghĩ nghĩ, xoay người, để cung nữ đi qua giúp nàng rửa mặt, “Cơm trưa muốn ăn cái gì?”

—— Hoàng đế đứng ở trong phòng người ta cảm thấy mình phi thường chính nhân quân tử T^T

Xoay người chính là không nhìn thấy gì cả.

Hơn nữa..... Đi ra ngoài làm cái gì, những thứ cung nữ đó có thể nhìn, hắn thân là phu quân tương lai của nàng, người cùng chung chăn gối còn không thể nhìn?

Diêu Diêu cũng không thúc giục hắn, kỳ thật đều bao kín mít nha, Diêu Diêu trước kia có lông, ở nhà đều không mặc quần áo ~

Nàng không có một chút câu nệ nên có khi gặp Hoàng Thượng, liếm liếm môi, “Muốn ăn cá.”

Ngự trù làm thịt cá rất thơm, dư vị vô cùng.

“Còn có không?”

“Măng tây lư ngư?” Diêu Diêu vừa duỗi tay để các cung nữ giúp nàng mặc quần áo, vừa nghĩ, món này cũng rất ngon.

“Ừ, tiếp tục?”

“.....”

“Còn lại người chọn đi.” Diêu Diêu lại nói vài lần mới dừng lại, còn không tự giác khen một câu, “Ngự trù Trưong làm cá là tuyệt nhất, đáng tiếc xương cá có hơi nhiều QWQ.”

Diêu Diêu chán ghét xương cá ˊ ˘ ˋ

“Yên tâm, không phải có trăm sao!” Tần Trường An đặt tay ở sau người, liếc An Văn Hải một cái, bá khí trắc lậu tiếp một câu, “Trăm giúp người fowz xương!”

Gỡ xương tủy cái gì?! Việc nhỏ.

... Có thể nói là phi thường khí phách vô song.

An Văn Hải từ trong chấn động bùng tỉnh, giật khòe miệng, không dám nói thấy một màn này trong lòng khiếp sợ, hơi hơi khom người, đi sang Ngự Thiện Phòng.

Sau khi Diệu Diệu rửa mặt xong, cung nữ đã bắt đầu bung thức ăn lên, cá, măng tây lư ngừ, cải trắng luộc, gạch cua đậu phụ, mùi hương ngập mũi.

Hoàng đế dùng bữa kỳ thật có quy củ nhất định, ví dụ như không ăn một món quá ba lần, nhìn Diệu Diệu ăn ngon, Tần Trường An cũng không tuân thủ cái gì quy củ, bảo nàng ngồi xuống, hai người cùng nhau ăn bữa trưa thơm ngào ngát.

Sau khi ăn uống no đủ, Diệu Diệu nhìn ánh mặt trời, nghiêng nghiêng đầu, cảm thấy đến giờ phơi nắng, “Ta phải đi rồi.”

Nàng nói.

Nàng vẫn luôn là ta tới ta đi, Tần Trường An cũng theo nàng, trên thực tế, nàng xưng hô như vậy ngược lại làm hắn càng thêm vui vẻ.

Tần Trường An đang cười, nghe vậy mày kiếm dần dần nhú, luôn có một loại cảm giác vi diệu, đại khái giống như kiểu ngủ rồi chạy nam nhân phụ bạc..... Loại này...

“Đi đâu?”

Hắn hỏi, “Ngươi muốn khi quân sao, tối hôm qua không phải đáp ứng làm Hoàng Hậu của trẫm?”

Diệu Diệu lắc đầu, “Đương nhiên không phải, Diệu Diệu nói chuyện giữ lời.”

“Nhưng bây giờ ta không nên về Trữ Tú Cung đợi sao?” —— Sáng mai nàng phải tham gia buổi tuyển tú cuối cùng nha.

“.....” Hoàng đế không có cách nào phản bác.

Diệu Diệu thấy sắc mặt hắn không tốt lắm, chớp chớp mắt, nhỏ giọng thều thoi, huyền thuyên một bụng canh mơ hồ cho Tần Trường An...

(Giống kiểu thổi gió bên tai hoàng thượng ấy)

Sau đó nói đi là đi, nhìn không ra một chút lưu luyến nào.

—— Khi ăn bữa tối, Hoàng Thượng nhìn thoáng qua đĩa cá, ruột gan còn cào.

Ăn đến một nửa, vẫn không nhin được, chỉ chỉ đĩa cá kia, “Đưa một đĩa cho Hoàng Hậu.”

Giữa trưa không phải muốn ăn sao, cũng không biết có ăn đủ không.

Sau khi tiểu thái giám lĩnh mệnh đi, hắn mới an tâm, lại ăn thêm một chút, mới buông đĩa, lại đi xử lý chính vụ.

Chuyện tối hôm qua Diệu Diệu mất tích không có bất luận kẻ nào biết.

Tâm tình của Lê Minh Tuyết rất tốt, cũng không ở phòng trong.

Hai ngày này nàng ta đã có tin chính xác của Minh Vương, việc này sẽ không có sai sót, hiện tại đang vội vàng vụng trộm với Minh Vương, nơi nào có thể lo lắng Diệu Diệu.

—— Minh Vương cũng là người thông minh, dưới tình huống này, những thân vương khác vì cho thấy thái độ của mình, đều sôi nổi trình tấu, tỏ vẻ tùy ý Hoàng Thượng tuyển phi, nhưng Minh Vương lại cảm thấy, đây là tốt quá hoá lỗi.

Ngày hôm sau tuyển tú tiến hành rất nhanh, trong các vị tú nữ, Tần Trường An và Diệu Diệu nhìn nhau một cái, lộ ra một nụ cười.

Tuyển tú kết thúc, các tú nữ lên kiệu đi về nhà.

Cùng lúc đó, Tần Trường An lấy ra thánh chỉ đã viết xong, nhẹ nhàng sờ sờ, cười, trịnh trọng ấn ngọc tỷ

—— Thánh — chỉ — đến!

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Rải cầu lương trong hoàng cung (9)

An Văn Hải đi lên, "Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Lê thị, con cháu quý tộc, tú dục danh môn, ôn huệ bình tâm, nhu gia biểu độ..... Trẫm mới gặp qua, ngày tư đêm ngủ (*ban ngày tương tư ban đêm mơ thấy người*), tâm hướng tới người."

"Lấy kim sách kim bảo lập người làm Hoàng Hậu, cùng trẫm một thể. Nhất thể..."

Phiên dịch ra, có một người tên là Lê Diệu Diệu, nàng đáng yêu xinh đẹp, dùng một đồng câu từ khích lệ vẻ đẹp, sau đó tỏ vẻ, Trẫm vừa nhìn thấy nàng liền yêu nàng, vô luận là ban ngày hay đêm tối ta đều tưởng niệm nàng hận không thể lập tức đến bên cạnh nàng! Thương nhớ ngày đêm! Tâm tâm niệm niệm đều là nàng...

Cho nên Trẫm lập nàng làm Hoàng Hậu, nàng cùng trẫm là nhất thể...

Đây là thánh chỉ được đời sau chọn là thánh chỉ thư tình, chứng kiến câu chuyện tình yêu muôn đời thâm tình, đây là thánh chỉ đầu tiên viết hậu cung chỉ có một người.

Bất quá hiện tại, người nghe thánh chỉ cảm nhận được không phải hướng tới, mà là trọn mắt há hốc mồm, tất cả người đang quỳ đều như bị sét đánh, không dám tin tưởng.

An Văn Hải run rẩy đọc xong thánh chỉ cũng ngốc, khi ông đọc thánh chỉ cũng sợ hãi được không. Thiếu chút nữa cho rằng mình đọc không phải thánh chỉ, mà là một bức thư tình dính nhộp.

Toàn bộ sân đều yên tĩnh lại.

Thật lâu sau, mới có người phản ứng lại, lúc này hẳn là tạ ơn mới đúng. Diệu Diệu nhận thánh chỉ, Thanh Hạch tay chân run rẩy rồi tặc một túi tiền cho An Văn Hải.

An Văn Hải nào dám nhận? Tâm nói thánh chỉ đều viết thành như vậy, ông nào dám nhận, vội vàng kính sợ tay run chân cũng run không nhận, tỏ vẻ không dám, hơn nữa để một đội binh kính giữ lại, để bọn họ bảo vệ Hoàng Hậu.

Sau đó còn có thánh chỉ phong Lê Minh Tuyết làm Minh Vương phi, bất quá lúc này, lực chú ý của mọi người đều bị thánh chỉ của Diệu Diệu hấp dẫn, cũng không có phản ứng gì.

Người hầu phản ứng lại sắc mặt đỏ bừng, Hoàng Hậu a, kia chính là Hoàng Hậu a.

Lê phụ cũng phản ứng lại, vội vàng ngăn An công công lại, đi lên tìm hiểu tin tức, ông ta biết nữ nhi của mình, bình thường nuông chiều tùy hứng còn chưa tính, ở trong cung..... Ông ta phải hỏi thăm tình huống một chút.

Tuy rằng thân thể Hoàng Thượng không tốt, có thể không có con nối dõi, nhưng trước khi Hoàng Thượng băng hà, thời gian này Diệu Diệu rõ ràng là Hoàng Hậu...

Ân, nói không chừng còn có thể để Diệu Diệu thổi gió bên tai Hoàng Thượng, Minh Vương cũng không phải không có cơ hội... Rốt cuộc Minh Tuyết cũng là tỷ tỷ của nó.....

"....."

Diệu Diệu vui sướng nhìn thánh chỉ, sờ sờ khuôn mặt, lắc lắc cái đuôi nhỏ, nhỏ giọng lải nhải, "Ai nha, đều có chút ngượng ngùng..."

Trường An thật là, tuy rằng Diệu Diệu xác thật vừa thông minh vừa đáng yêu...

Bất quá... Kỳ thật có thể lên khen nha " "

Thanh âm này đánh thức Lê phu nhân, bà lo lắng, đều bị câu nói này của nàng nghẹn lại, biểu tình trên mặt có chút phức tạp.

..... Hóa ra, tính tình của nữ nhi nhà bà là cái dạng này sao?

Diệu Diệu như biết được bà lo lắng, đi tới nắm tay bà, "Mẫu thân yên tâm đi, Diệu Diệu sẽ không sao."

Diệu Diệu nghiêm túc, "Hoàng Thượng là người tốt!"

Lê phu nhân: "....." Người tốt?

"Ánh mắt đặc biệt tốt."

Diệu Diệu nhỏ giọng nói, ưỡn ngực, nói có sách sách có chứng, đúng lý hợp tình, "Hắn coi trọng Diệu Diệu nha."

Ánh mắt thật tốt!

Lê phu nhân: "....."

Bà nói thêm hai câu rồi rời đi, không biết đội binh sĩ phía sau Diệu Diệu đã gác xung quanh viện từ lúc nào.

- - kỳ thật hiện tại toàn bộ Lê phủ đều bị vây quanh, phòng chừng con muỗi cũng không bay vào được.

An Văn Hải ăn nói khép nép trước mặt Diệu Diệu, nhưng ông cũng biết, quan hệ của Hoàng Hậu nương nương và phụ thân cũng không tốt, trước mặt Lê thị lang nhỏ nhỏ, có thể hoàn toàn không giống nhau.

Lê thị lang tìm hiểu một lúc lâu cũng không tìm hiểu được tin tức gì, chờ An Văn Hải đi, mới lấy lại tinh thần nhớ tới Diệu Diệu, chuẩn bị đi thăm nàng, liền phát hiện hai người đã sớm không thấy.

Lê thị lang định đi vào viện của Diệu Diệu, đã bị hai binh sĩ trực tiếp dùng kiếm ngăn lại, "Nơi ở của Hoàng Hậu nương nương, người khác đừng bước."

Này đã thành nơi ở của Hoàng Hậu, sao có thể tùy ý ra vào?

Lê thị lang, "..... Bản quan cũng coi như?" Ông ta chính là phụ thân của Hoàng Hậu.

Binh sĩ không dao động, "Lui ra phía sau."

Một khi thành Hoàng Hậu, đó chính là sự khác biệt giữa quân thần..... Ông ta thấy Hoàng Hậu còn phải quý đâu.

Lê thị lang thấy bọn họ hoàn toàn lạnh mặt, sợ mất mặt, nhớ tới mình còn một đứa con gái nữa, cũng quay đầu tìm Lê Minh Tuyết.

Nguyên bản ông ta cho rằng Minh Vương không có khả năng kế vị, chỉ nghĩ làm nhà ngoại của thân vương, nhưng Diệu Diệu trở thành Hoàng Hậu, này..... Lê phủ đã tâm bành trướng, ông ta tin tưởng Diệu Diệu sẽ có lựa chọn chính xác, về sau khẳng định muốn lựa chọn thân vương để kế vị, chọn người khác, khẳng định không bằng lựa chọn tỷ tỷ của mình.

Nghĩ đến đây, thái độ của ông ta với Lê Minh Tuyết lại tốt hơn một chút.

Lê Minh Tuyết nắm chặt thánh chỉ, gân xanh trên mu bàn tay đều lộ ra, thật lâu sau mới đè ép cổ oán hận xuống, lộ ra một nụ cười, "Phụ thân."

Lê Diệu Diệu thế nhưng là Hoàng Hậu!

Nàng có cái gì có thể làm Hoàng Hậu?

Lê Minh Tuyết cơ hồ nôn ra máu, rõ ràng trọng sinh một đời, làm Minh Vương phi chính là nàng ta, nhưng Lê Diệu Diệu vẫn Hoàng Hậu... Người gặp mặt phải quý xuống vẫn là nàng ta...

Lê Diệu Diệu!

Lê Diệu Diệu!

Chờ một chút, chờ một chút, lại chờ mấy năm, lại chờ mấy năm địa vị sẽ thay đổi, làm Hoàng Hậu chính là nàng ta.....

Lê thị lang nghĩ đến tình cảnh hai nữ nhi của mình đều là Hoàng Hậu, trong mắt tình quang lập loè, cũng không chú ý tới nàng ta không thích hợp.

Hai cha con mặt đối mặt đứng, đều đắm chìm trong ảo tưởng của chính mình.

Hoàn toàn không nghĩ tới, làm Hoàng Hậu Diệu Diệu không chỉ không theo ý ông ta, hơn nữa lệch khỏi quỹ đạo rất xa -- Diệu Diệu đang khuyên Lê phu nhân và Lê thị lang hòa li.

Ở thời đại này, sau khi thê tử của Lê thị lang chết cưới muội muội của thê tử, là một chuyện rất bình thường, thậm chí mọi người còn cảm thấy hân hoan với vong thê, nhưng đối với Lê phu nhân mà nói, thì không phải chuyện tốt.

Chỉ là Lê phu nhân chưa từng nghĩ tới hòa li.

Là vì Diệu Diệu, cũng là vì mẫu tộc sẽ không chống lưng cho bà. Bà căn bản không lấy được thư hòa li, có khả năng nhất chính là bị trực tiếp nhốt lại.

Nhưng hiện tại Diệu Diệu nói ra... Lê phu nhân ngừng khảy tràng hạt... Cuối cùng lại vẫn cự tuyệt.

Diệu Diệu chớp chớp mắt, lại khuyên...

..

Khi Lê phủ có nhiều việc phải làm, tin tức Hoàng Thượng phong hậu cũng truyền ra ngoài.

Toàn bộ kinh thành đều bị chấn động.

Ngay cả dân chúng bình thường khi gặp mặt ngày xưa đều hỏi "Người ăn cơm chưa?"

Biến thành, "Người biết không, Hoàng Thượng muốn lập hậu!"

"Nghe nói Hoàng Thượng thích Hoàng Hậu, người biết thánh chỉ viết cái gì không... Xấu hổ chết người."

"Hoàng Thượng rốt cuộc lập hậu! Tốt tốt tốt!" Dân chúng bình thường không nghĩ nhiều như vậy, chỉ nghĩ Hoàng Thượng bọn họ tôn kính lập hậu, trên mặt cũng đều vui vẻ, toàn bộ kinh thành thậm chí có một loại cảm giác đang ăn tết.

Nhưng đối với những người khác mà nói, tin tức này không khác một cái □□.

Hậu cung, La thái phi đột nhiên đứng lên, trực tiếp thất thủ quăng vỡ bình hoa, "Lập hậu?!"

Hoàng Thượng không phải ốm yếu sao? Không phải không được sao?! Nếu hắn có thể lập hậu đó có phải hay không đại biểu về sau hắn sẽ hạ sinh Thái Tử?

Kia cái gọi là Hoàng Thái Đế lại là sao? Chẳng lẽ là thử bọn họ có trung thành hay không?!

Tâm tình các đại thần đã chọn phe cũng khác nhau, ra một thân mồ hôi lạnh.

Tần Trường An mới không thêm để ý tới tâm tình và suy nghĩ của bọn họ.

Hắn là Hoàng Thượng, miệng vàng lời ngọc, có được thiên hạ, quốc sự hắn cho phép bọn họ nói thoải mái, nhưng việc tư, chẳng lẽ hắn còn sẽ để ý ý kiến của quan viên đại thần?

- - hắn nói lập Hoàng Hậu chính là lập Hoàng Hậu, làm thần tử, bọn họ chỉ có thể tôn kính Hoàng Hậu.

Dám có những tâm tư khác... A, mũ trên đầu cũng đừng muốn.

Sau khi hạ thánh chỉ, chỉ kém một cái đại điển phong hậu, sau đó hắn và Diêu Diêu chính là phu thê, Tần Trường An nghĩ đến đây liền kích động, dứt khoát gọi người của Khâm Thiên Giám tới, cũng không biết Khâm Thiên Giám đã tính được ngày đẹp chưa.

"Trẫm và Hoàng Hậu trời sinh một đôi, muốn sớm ngày thành hôn..... Ái khanh tính ra gì rồi?"

Khâm Thiên Giám này còn muốn hợp nhất sinh thần bát tự, nghe nói trước kia còn có người bát tự không hợp giải trừ hôn ước.....

Tần Trường An nhướn mày, "Ái khanh cần phải tính cho rõ ràng."

Nếu tính không đúng... Vậy sẽ phải suy xét xem có thể bảo vệ cái đầu của mình không.

Người trong Khâm Thiên Giám quỳ trên đất, trên đầu đều ra một tầng mồ hôi mỏng, tâm nói ngài đều nói các người trời sinh một đôi, muốn sớm ngày thành hôn, ta có thể tính cái gì?

Bất quá kỳ thật Hoàng Thượng Hoàng Hậu thật đúng là chính là loan phượng hòa minh, thậm chí mệnh của Hoàng Thượng cũng bởi vậy mà biến hóa.

Người của Khâm Thiên Giám thật cẩn thận nói, "Hoàng Thượng và Hoàng Hậu là duyên trời tác hợp, mừng 10 tháng 8 là ngày lành tháng tốt, thành hôn ngày đó nhất định tốt tốt đẹp đẹp, long phượng hòa minh."

"Không được!" Tần Trường An buột miệng thốt ra, "Ái khanh tính lại một lần."

Khâm Thiên Giám ".....?"

Tần Trường An gõ gõ cái bàn, "Quá dài, trẫm thấy tháng sau cũng khá tốt."

..... Kỳ thật tháng này cũng khá tốt.

Tác giả có lời muốn nói:

Trường An: Trẫm cảm thấy ngày mai là được.

Khâm Thiên Giám..... Lưu lại một hàng nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 65: Rải cầu lương trong hoàng cung (10)

Khâm Thiên Giám đều muốn chết, Hoàng Thượng, chuyện này thật không được a.

Cần bản không có ngày lành tháng tốt.

Thương lượng tới thương lượng đi, cuối cùng vẫn chọn ngày gần nhất, đầu tháng 6.

Hiện tại đã là cuối tháng 4, tính lên cũng chỉ còn có hơn một tháng, Tần Trường An nghĩ nghĩ, miễn cưỡng cũng có thể.

Hắn làm Khâm Thiên Giám lui ra, thuận tiện gọi Lễ Bộ tới.

Ngươi của Khâm Thiên Giám nghe thấy được lời này, mặc danh lộ ra một nụ cười bí ẩn, cảm thấy trong lòng thực sáng, ả, đặc biệt sáng.

Hoàng Thượng yêu cầu đại điển phong hậu nhất định phải long trọng long trọng, tuyệt đối không thể qua loa...

Tuy rằng chỉ có hơn một tháng, nhưng đối với Lễ Bộ mà nói cũng không phải rất khó, rốt cuộc hoàng cung có tiền có người. Đại điển phong hậu trước kia cũng đều có quy chế, nhiều nhất cũng chỉ cần làm long trọng những nghi lễ kia lên là được.

Bọn họ tin tưởng tràn đầy lấy bản kế hoạch, thậm chí không chờ ngày hôm sau, hai canh giờ sau đã giao cho bộ hạ.

Nhưng không nghĩ tới lập tức bị Hoàng Thượng trả lại, Hoàng Thượng giận tím mặt, “Ngươi đi đón Hoàng Hậu?!”

Hoàng Hậu của trăm đế ngươi đi đón?! Ngươi đừng có mà tưởng bở!

Lễ Bộ Thượng Thư bị ánh mắt đầy sát khí của hắn làm cho sợ tới mức phát run, bùm một tiếng quỳ xuống, “Hoàng, Hoàng Thượng...”

Thiên tử giận dữ, xác chết trôi ngàn dặm.

Lông tơ sau lưng dựng thẳng lên, quỳ trên mặt đất, nom nớp lo sợ giải thích, đại điển phong hậu từ trước tới nay đều là từ đại thần Lễ Bộ tự mình nghênh đón a.

Tần Trường An nhú mi, biết hắn ta không có ý đồ với Hoàng Hậu, mới thu sát khí lại, nhưng cũng đánh nhịp, “Trẫm tự mình đi đón.”

Không biết những hoàng đế kia có phải bị ngốc không? Thê tử của mình sao có thể để những người khác đi đón...

Lễ Bộ Thượng Thư cẩn thận nói, “Này...” Không hợp quy củ a.

Địa vị của Hoàng Thượng... Sao có thể tự mình đi đón Hoàng Hậu.

Tần Trường An liếc hắn ta một cái, “Như thế nào?”

Lễ Bộ Thượng Thư rấm cũng không dám đánh một phát, không dám tiếp tục.

Hoàng đế chính là quy củ, ngài định đoạt.

Tần Trường An tiếp tục xem kế hoạch, mặt càng xem càng đen, đây đều là thứ gì? Còn chia ngự liễn cùng phượng liễn, Hoàng Hậu không thể đi cùng một cái với Hoàng Thượng, hắn gạch gạch mấy chỗ vào tấu chương.

“Vấn đề về kiệu, Hoàng Hậu cùng trăm là một thể, cùng nhau ngồi long liễn.

Đại điển, Hoàng Hậu quỳ nhận thánh chỉ cũng sửa lại, Hoàng Hậu cùng trăm là bình đẳng, không cần quỳ xuống;

Sau đó cũng không trở về Phượng Nghi Cung, trực tiếp đưa tới Tử Thần Điện, phu thê nào có tách ra, trăm ở cùng Hoàng Hậu.

Còn có.....”

Tần Trường An một hơi lấy ra tới mười tám lỗi sai, để Lễ Bộ lập tức sửa.

Lễ Bộ Thượng Thư như đang nghe thiên thư, cả người đều bị hắn nói mơ màng.

Người nói cái gì người lập lại lần nữa? Tự mình đi đón? Cùng nhau ngồi long liễn? Hoàng Hậu không cần quỳ xuống? Cùng nhau ngủ Tử Thần Điện?

Từ xưa đến nay, khai thiên tích địa cũng chưa nghe nói chuyện như vậy.

Lễ Bộ Thượng Thư dần dần lui ra, nói với người bên dưới yêu cầu của Hoàng Thượng một lần, nhìn mọi người cũng ngốc như mình, vuốt vuốt râu, thở dài.

Ông có thể làm gì bây giờ? Ông cũng rất tuyệt vọng a.

Lễ Bộ một đám người tăng ca thêm giờ, tóc đều bạc trắng, cuối cùng nghĩ ra được một cái.

Được, ngài muốn cùng nhau ngồi long liễn đúng không, bọn họ dứt khoát làm ra một cái long phượng liễn đi, long phượng hòa minh, về sau kiểu đều dùng cái này, Hoàng Hậu ngồi cũng không vi phạm quy chế.

Còn Hoàng Hậu không cần quỳ xuống tự đi đón, được được được, ngài nói rất đúng, dù sao đều là quỳ với ngài, là tự ngài nâng Hoàng Hậu cao như mình, một hai phải tự mình đi đón, chúng ta chỉ có thể đồng ý.

Đến nỗi ở Tử Thần Điện, Phụng Nghi Cung không cần tu sửa, một đám người Lễ Bộ tỏ vẻ, Phụng Nghi Cung vẫn phải tu sửa một chút, về sau các người ngủ ở đâu tùy ý, chúng ta không biết cũng quản không được.

Coi như hoàng đế chỉ là mỗi ngày triệu hạnh Hoàng Hậu là được.

Nhắm mắt làm ngơ.

Tần Trường An nhìn một lần, cổ mà đồng ý.

Sau khi tin tức này truyền ra lại tạo ra một đợt chấn động, dân chúng kinh thán tỏ vẻ được được được, Hoàng Thượng nói đều đúng.

Cũng không phải tất cả mọi người nguyện ý hoàng đế phong hậu.

Nhưng Lê Diệu Diệu, không động được.

Từ xưa đến nay, thần tử có thể độc chết Hoàng Hậu cũng không phải không có, nhưng Hoàng Hậu nhất định phải không được coi trọng. Nếu được coi trọng, lấy Hoàng Thượng, đủ để bảo hộ nàng không có nguy hiểm.

Tần Trường An lẫn lộn Lễ Bộ, Lễ Bộ Thượng Thư lão nhân kia đều gây một vòng.

Ngày hôm sau lâm triều.

Không khí có chút mặc danh khản trương.

Không ít lão thần hai mặt nhìn nhau, trao đổi ý kiến, khi thượng triều cũng an tĩnh hơn so với bình thường, khi nói chuyện đều không quên quan sát biểu tình Hoàng Thượng.

Về công về tư, bọn họ đều không có bất luận lý do gì ngăn cản Hoàng Thượng phong hậu.

Hoàng Thượng phong hậu công ở xã tắc, đây là một việc lợi quốc lợi dân, Tần Trường An vì thân thể không thể phong hậu, nếu là những đế vương khác, lâu như vậy không phong hậu, các lão thần sẽ quỳ xuống đất thỉnh hấn phong hậu cũng không chừng.

Nhưng có tình là Tần Trường An, các lão thần cơ hồ đều cam chịu hấn không phong hậu là bởi vì thân thể, căn bản không thể lưu lại con nối dõi, thậm chí hiện tại đã có người có thân cận thân vương, nhưng hiện tại hấn phong hậu.....

Điều này thuyết minh cái gì?

Có lão thần đã bắt đầu hoài nghi, có thể từ đầu tới cuối Hoàng Thượng đều không có việc gì? Hoàng thái đế còn có thể xác định thật giả hay không?

Các đại thần mờ mờ như mưa, nghĩ đến những việc mình làm đều bị Hoàng Thượng xem trong mắt...

Ngay cả Bảo Thân Vương cũng có chút khản trương.

Minh Vương năm đó còn nhỏ, bất quá vài tuổi, khả năng cảm thụ còn không thâm, nhưng hấn ta năm đó mười hai, đã hiểu chuyện, là người chân chân chính chính trải qua một hồi tình phong huyết vũ kia, ký ức với thủ đoạn của đương kim hoàng thượng vẫn còn mới.

—— Năm đó tiên hoàng ra đi đột nhiên, triều đình vốn tương đối loạn, nhưng ngay cả di chỉ cũng không để lại, tạo ra một hồi đại loạn, loạn trong giặc ngoài, Hoàng Thượng cùng mấy huynh đệ tranh vị, thiếu niên đăng cơ, rồi sau đó dưới sự coi khinh của quyền thần, dùng thủ đoạn thiết huyết tạo nên địa vị của mình.

Trong thời gian đó, mặt đất đều bị máu tươi nhuộm đỏ.

Dưới thủ đoạn như vậy... Nếu xác định Hoàng Hậu có thể mang thai, như vậy mình còn dũng khí tranh giành hay không?

Bảo Thân Vương cười khổ, đại khái là không có.

Cái vị trí kia không có người không muốn làm, đã đến bước này lại dừng lại thật không cam lòng, nhưng không cam lòng thì không cam lòng, lý trí vẫn nói bản thân cần phải dừng lại.

Hoàng Thượng đăng cơ tám năm, thủ đoạn càng sâu không lường được, mình tuyệt đối không thể cạnh tranh, lại không cam lòng cũng phải dừng lại.

Giữ được mạng tương đối quan trọng.

Tần Trường An thật không nghĩ đến, việc này còn có người phản đối.

Lý do là, Hoàng Thượng quá coi trọng Hoàng Hậu.

Ông ta tỏ vẻ bị sắc đẹp làm mê muội, bởi vì một nữ tử từ mình quân biến thành hôn quân, mà ví dụ mất nước cũng có, bây giờ lại sửa quy định của tổ tiên vì... Vậy về sau...

Tần Trường An cười, nhìn về phía ngự sử về mặt chính trực, “Cho nên người cho rằng trẫm là hôn quân?”

Ngự sử hiên ngang lẫm liệt, “Thần không dám, nhưng thần cần thiết muốn nói, cổ có Duệ Văn Vương sủng ái Trịnh phi mà mất nước... Thần nguyện chết lấy chứng trung tâm, chỉ nguyện ngộ hoàng...”

Tần Trường An, “Chết?”

Ngự sử này thật đúng là động cái là lấy cái chết, thật nghĩ hấn sợ?

Hắn cười hai tiếng, đột nhiên phịch một tiếng ném tấu chương xuống, giận tím mặt, “Giới cho một cái ngự sử!”

“Trẫm cho người chức vị, cũng không phải để người can thiệp vào việc tư của trẫm, quốc gia lũ lụt người mặc kệ, dân sinh vấn đề người không quan tâm, nhưng lại lấy cái chết đe dọa chuyện hậu cung của trẫm?!”

Hắn nói năng khí phách, “Nếu có một ngày trẫm mất nước, vậy cũng là trẫm đã quên sơ tâm, không đủ quan tâm tới bá tánh! Là các người quan phụ mẫu làm không đủ! Liên quan gì đến một nữ tử?!”

“Không biết tình lại, ngược lại đẩy mọi chuyện cho nữ nhân, trẫm phải lo lắng xem người có thể gánh nổi cái chức vị này hay không?!”

Trịnh ngự sử run bần bật, không tự giác nhũn chân quỳ xuống, “Hoàng Thượng ——”

“.....” Tần Trường An trực tiếp làm người kéo ông ta đi ra ngoài, cách chức vĩnh viễn, Tần Trường An dường như không có việc gì, từng bước từng bước quét qua các đại thần khác, “Ái khanh còn có ý kiến gì không?”

Triều đình yên tĩnh không tiếng động.

Các đại thần tỏ vẻ không có. Cũng không dám có.

Chỉ là các bá tánh khả năng có chút sóng gió.

Nhưng bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới, tin tức truyền ra bên ngoài, các bá tánh thế nhưng tất cả đều tự động quỳ đầy đất, hô to vạn tuế, lệ nóng doanh tròng.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nghe thấy cách nói này, tốt! Đây là Hoàng Thượng của bọn họ! Hoàng Thượng nói, nếu mất nước, vậy nhất định là bởi vì hắn không đủ quan tâm tới bá tánh!

Cái gì? Ngự sử? Ngự sử kia nên từ quan! Hoàng Thượng của bọn họ làm chuyện gì đều đúng!

Thời đại này bá tánh đều cho rằng Hoàng Thượng là trời, không nghĩ tới trời của bọn họ thế nhưng coi trọng bọn họ như vậy... Một loại cảm động đột nhiên sinh ra, các bá tánh tràn ngập nhiệt huyết, hận không thể lập tức chết vì Hoàng Thượng.

Các đại thần: “.....”

Tần Trường An trở về cung, tự giác việc này giải quyết rất tốt, tuy rằng chính mình nên giải quyết, nhưng nếu Diệu Diệu một hai phải biểu đạt cảm động, hấn... Cũng không phải không thể tiếp thu.

Vì thế Hoàng đế bệ hạ ở trên triều đình uy phong lẫm lẫm lập tức viết một phong thư, đôi mắt trông mong giải thích một chút, làm ám vệ đưa cho Hoàng Hậu nương nương.

Sau khi Hoàng Hậu nương xem qua, cảm thấy hấn làm còn có thể chấp nhận, vừa lòng gật gật đầu, liền để sang một bên, vừa ăn vãi vừa nghe các cung nữ kể chuyện xưa.

—— Các cung nữ là ám vệ Tàn Trường An phái tới.

Trong cung không có phi tử gì đó, nhưng có lẽ vẫn sẽ có một số người lòng mang ý xấu xuống tay với Diệu Diệu, cho nên sau khi Diệu Diệu ra cung, hấn đã phái cung nữ tới, —— mặt ngoài là cung nữ, kỳ thật là ám vệ.

Diệu Diệu sống quá sung sướng, có vãi ăn thỏa mãn tâm hồn ăn uống, có bát quái nghe thỏa mãn lòng hiếu kỳ, liền chậm rãi quên lá thư kia ra sau đầu. Chủ yếu là, Tàn Trường An cũng không bảo nàng hồi âm nha.

Đúng, hấn không nói sao Diệu Diệu biết ˊ ^ ˋ

Mấy ngày qua đi, trong cung có nữ quan ra may áo cho Diệu Diệu thì nàng mới nhớ tới, bởi vì một nữ quan lại đưa cho nàng một bức thư.

Ân, tuy rằng còn hai tháng, nhưng hiện tại phải bắt đầu may phượng bào, có thể lý giải.

Diệu Diệu ghé vào trên bàn, mở thư.

Bên trên có mấy chữ rồng bay phượng múa, nét chữ cứng cáp, có thể tưởng tượng ra biểu tình của người nọ khi viết.

—— Thư của nàng viết cho trầm bị mất! Lại viết một bức!

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Rải cầu lương trong hoàng cung (11)

Diệu Diệu biết là chuyện như thế nào.

Thư của nàng được nữ quan mang vào trong cung.

Sau khi Tàn Trường An đuổi hết người ra ngoài, gấp không chờ nổi mở ra, sau đó thấy bên trên viết mấy chữ, “—— Diệu Diệu không hồi âm nha (￣▽￣)~*”

Tàn Trường An: “.....”

Ai bảo nàng viết thư giải thích cái này?!

Lê gia mấy ngày gần đây rất bận, ngựa xe như nước, nếu không phải xung quanh được binh tướng ba vòng ngoài ba vòng trong vây quanh, sợ là không còn chỗ đặt chân.

Lê phụ cả ngày không về nhà, vội vàng ứng phó các đại thần, uống rượu, xã giao, không biết đang trù tính chuyện gì.

Diệu Diệu và Lê Minh Tuyết đang học quy củ, hôn lễ của hai người đều không thể qua loa, đại điển phong hậu của Diệu Diệu càng long trọng, một bước đều không thể đi sai, phải nhớ rất nhiều thứ, còn phải học cách xã giao.

Mặt khác không nói, ít nhất phải biết quan hệ của cái đại thế goa, thân sơ viễn cận, ngày tết tặng lễ đưa nhiều hay ít, nhẹ hay là nặng, đều là học vắn, có định số, không thể dễ dàng sửa đổi.

Ngoài ra, hai người cũng có những lời mời không dứt. Có thể là xuất phát từ tò mò, có thể là thử, cũng có thể chỉ là tới thêm giao tình, dù sao Diệu Diệu mỗi ngày thu được thiệp mời, có thể xếp thành hai chồng xung quanh bàn.

Lê Minh Tuyết có vài nơi không thể từ chối, hơn nữa ý tưởng của nàng ta và Diệu Diệu không giống nhau, nàng ta cho rằng thân là một thân vương phi, những quan hệ giữa chị em dâu, mượn sức quan hệ đều phải làm tốt, cho nên mỗi ngày đều vội chân không chạm đất.

Diệu Diệu tốt hơn nàng ta một chút.

Mặc kệ là xuất phát từ mục đích gì, Diệu Diệu đối với mấy chuyện trong tới ngoài sáng này đều không định tiếp nhận.

Nàng là Hoàng Hậu, không cần mềm ngôn mềm giọng mượn sức quan hệ, chỉ có người tới lấy lòng nịnh bợ nàng, nếu nàng mềm ngôn mềm giọng mượn sức, vậy mới là rớt giá.

Cho nên nàng từ chối toàn bộ.

Hôm nay là ngày hoàng thất đưa sính lễ tới.

Khi Lê phu nhân tới, Diệu Diệu đang bảo người đặt mấy tấm thiệp đó sang một bên.

Lê phu nhân cũng không khuyên, gần đây bà cũng vội đến nỗi chân không chạm đất.

Bà là chủ mẫu, chỉ sửa sang lại của hồi môn của Lê Minh Tuyết và nàng cũng đủ bận hôn thiên địa ám, tuy Diệu Diệu là Hoàng Hậu, của hồi môn sẽ do Lê Bộ và Nội Vụ Phủ xử lý, nhưng thực tế bên này cũng phải có một phần của hồi môn.

“Đây là danh sách của hồi môn của con, cầm lấy, trong cung không ít địa phương đều cần dùng bạc, ta lấy một ít đồ đổi thành ngân phiếu, đến lúc đó nhìn để dùng.”

Kỳ thật Lê phu nhân có chút cảm khái, bà vốn đang lo lắng, của hồi môn của Diệu Diệu khả năng không quá tốt —— nếu của hồi môn của Hoàng Hậu không hơn của thân vương phi, vậy thực xấu hổ.

Đích trường không giống nhau, của hồi môn của bà cũng ít hơn so với tỷ tỷ, hơn nữa đại bộ phần đồ vật Lê thị lang đều cho Lê Minh Tuyết, cho nên rất có khả năng của hồi môn của Diệu Diệu ít hơn nàng ta.

Kết quả sính lễ hôm nay tới bà liền không hề lo lắng.

Sính lễ của Hoàng Thượng quá phong phú, cái gì từ đàn long phượng trình tường bình, vân vân ngọc như ý toàn bộ đều lấy ra, thậm chí phía sau toàn bộ là trân bảo bà chưa từng nhìn thấy, dạ mình châu đều là dùng rương để đựng, hoàng đế thiếu chút nữa dọn sạch kho của mình.

Hôm nay mọi người ở đây đều ngây người.

Phòng chừng hai ngày nữa bên ngoài lại muốn lưu truyền, Lê phu nhân nhớ tới lời đồn bên ngoài lại cảm thấy buồn cười.

Có mấy thứ này, đừng nói sính lễ không đủ, của hồi môn có thể đựng hết hay không mới là vấn đề mà bà suy xét.

Từ trước đến nay của hồi môn của Hoàng Tử Phi trong khoảng 128 cân, Thái Tử Phi nhiều hơn, Hoàng Hậu lại càng nhiều, nhưng sẽ có định số, trên dưới 248 cân.

Nhưng Hoàng Thượng mang sính lễ tới, đã hơn 248 cân.

Lê phu nhân cảm khái, “Hoàng Thượng vẫn rất coi trọng con.”

Bà không nhiều lời, rốt cuộc Hoàng Thượng thật lòng rất khó làm người tin tưởng, bà chỉ vỗ vỗ tay nàng, liền đòi đề tài, “Đã nghĩ muốn mang ai vào cung cùng chưa?”

Người đi theo của hồi môn cũng phải suy xét, nói như vậy, đều sẽ dự bị hai nha hoàn thông phòng.

Đây là thái độ bình thường, người nào không phải tam thê tứ thiếp? Dùng những người khác không yên tâm bằng dùng người một nhà.

Lê Minh Tuyết bên kia không cần bà nhọc lòng, thoát nhìn nàng ta đã có dự tính, trước đó vài ngày cũng đã bắt đầu tìm kiếm tiểu nha hoàn, hình như Lê phụ còn đưa cho Lê Minh Tuyết hai người... Còn Diệu Diệu...

Lê phu nhân giải thích một chút.

Diệu Diệu tròn xoe đôi mắt đột nhiên trừng lớn, như mèo bị tạc mao, “Không cần ㄟ ^ ㄟ”

Mèo là một loại sinh vật đặc biệt cao ngạo, một sạn phản quan sau khi có một chủ nhân mèo, còn dám đi trêu chọc con thứ hai..... Ân, người có thể bị cào.

Nếu Tần Trường An thật sự dám... Hàm răng bén nhọn của Diệu Diệu như ẩn như hiện.

Lê phu nhân cũng không miễn cưỡng nàng, một là không nghĩ cưỡng bách nữ nhi của mình, hai là cũng có chút hy vọng, rốt cuộc thân thể Hoàng Thượng thật sự không tốt. Lui một bước mà nói, cùng lắm thì bà chuẩn bị trước, không dùng được tốt nhất, dùng được... Lại đưa qua cũng được.

Sau khi Lê phu nhân rời khỏi, Diệu Diệu đang vẽ Tần Trường An nho nhỏ, sau khi vẽ xong lại hung tợn chọc chọc.

Đêm khuya tĩnh lặng, ánh nến chiếu rọi thân ảnh lay động trên cửa sổ, Tần Trường An vừa nhảy vào trong phòng, đã thấy được một màn này, nhìn vị trí bị chọc chọc, giữa hai chân mạc danh lạnh lẽo, nhẹ nhàng kẹp chân lại.

“Diệu, Diệu Diệu...”

Diệu Diệu nhe răng cười, “Người tới rồi.”

“A.” Tần Trường An vốn dĩ định hưng sư vấn tội nhưng lại bị áp xuống, “Trẫm, ta nhớ nàng, liền tới đây.”

Nàng trả lời lại trả lời thành cái dạng kia, ban ngày đi đưa sinh lễ vốn dĩ hấn cũng muốn đi cùng.

Nhưng quan viên Lễ Bộ đều mau quỳ xuống, nói là trước khi thành thân ngàn vạn không thể gặp mặt, cứng rắn cản hấn lại.

Hấn ho khan hai tiếng, thấu tới, “Nàng đang tức giận?”

“Sao lại thế này? Ta giúp nàng hết giận a.”

Diệu Diệu đặt bức vẽ sang bên cạnh, hừ một tiếng, “Ngươi chọc Diệu Diệu tức giận nha.”

Trong đầu Tần Trường An câu đầu tiên xuất hiện lại là ta sai rồi nàng đừng tức giận.

Câu nói không tiền đồ này suýt chút nữa thì buột miệng thốt ra, hấn ho khan mới áp xuống, “Ta chọc nàng tức giận lúc nào?”

Diệu Diệu không trả lời, chỉ cảnh giác nhìn hấn, “Có Diệu Diệu, ngươi còn có những phi tử gì đó hay không?”

“Đương nhiên sẽ không!” Tần Trường An buột miệng thốt ra, “Ta chỉ cần một mình nàng là đủ rồi.”

Diệu Diệu đáng yêu như vậy, mỗi ngày nhìn nàng còn chưa nhìn đủ đâu! Lại đi tìm người khác... Người làm như vậy chẳng lẽ là đều là ngốc tử đi, có thời gian khẳng định là nhìn Diệu Diệu thêm hai cái nha.

“Ấn...” Diệu Diệu thấy hấn nói, bộ lông trở nên mềm mại, “Vậy Diệu Diệu tin tưởng chàng ~”

Hấn nói nàng sẽ tin, nàng nguyện ý trả giá tín nhiệm, nguyện ý tin tưởng hấn.

“Nàng đương nhiên phải...” Tần Trường An lúc này cũng phản ứng lại, “Cho nên nàng muốn độc chiếm ta?!”

Suy đoán này vừa xuất hiện, hoàng đế bệ hạ đã cảm thấy trong lòng ám áp, khóe miệng càng lúc càng lớn, mặt mày hớn hở, thần thái phi dương.

“Lê Diệu Diệu! Sao nàng lại bá đạo như vậy?!”

Diệu Diệu định nói chuyện, lại thấy hấn cười càng lúc càng lớn, “Được rồi được rồi, liền, nề tình... Ấn, Lê các lão, trẫm chuẩn.”[:)]/

Chuẩn ngươi phụng chỉ bá chiếm trẫm.

Lê các lão vuốt râu... Ấn??

Hóa, hóa ra mặt mũi của lão thần lớn như vậy a.

“.....”

Tần Trường An ra cung một chuyến, cái gì tâm tình buồn bức đều không còn, sáng sớm ngày hôm sau ăn đồ ăn sáng, có cung nữ làm đồ trà hấn cũng không phạt.

An Văn Hải lắc lắc phát trần, tâm nói lần đầu tiên thấy tính tình của hấn tốt như vậy.

Sau buổi sáng, Tần Trường An tiếp tục đi ngự thư phòng phê tấu chương, đầu tóc hoa râm Công Bộ Thượng Thư cùng Hộ Bộ Thượng Thư vẽ mặt nghiêm túc đi tới. Hai người tới vì vấn đề tu sửa Phụng Nghi Cung và Tử Thần Điện, một bên cần ra bản vẽ, một bên cần ra bạc.

Sau khi thương lượng, Công Bộ Thượng Thư làm một phần bản vẽ theo ý kiến của Hoàng Thượng.

Tần Trường An cẩn thận nhìn nhìn, cảm thấy giống như kỳ vọng của hấn, tâm tình rất tốt, “An Văn Hải, ngươi cảm thấy thế nào?”

An Văn Hải ở bên cạnh mài mực cho Tần Trường An, nhìn thoáng qua, nhìn thấy Tử Thần Điện vẫn chỉ có một bể tắm nước nóng, “..... Ngài xem, bể tắm muốn sửa lại hay không?”

Khuôn mặt đang hớn hở, Tần Trường An ho khan, lời lẽ chính đáng, “Không cần, hao tài tốn của.”[:)]/

Hmm, hấn và Hoàng Hậu cần kiệm một chút, một cái là được.

[:))]

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Rải cầu lương trong hoàng cung (12)

Trong chớp mắt, hai tháng đã qua.

Hai tháng này, chuyện được truyền lưu rộng rãi nhất là chuyện Hoàng Thượng đón dâu, nói là truyền lưu khắp thiên hạ cũng không quá.

Đặc biệt là trong kinh thành, dân chúng một đám đều đang thảo luận việc này.

Hiện tại cứ cách hai ngày, hoàng cung lại có xe ngựa đi ra, dân chúng vừa thấy là biết, đây chắc chắn là Hoàng Thượng tặng đồ cho Hoàng Hậu nương nương.

Lần trước là vài Lĩnh Nam tiến cống, chỉ có hai rương, nghe nói Hoàng Thượng tặng cho Hoàng Hậu nương nương một rương rượu, lên nữa lại là Hoàng Thượng thấy thời tiết nóng, vì thế mang tới một loại lụa, loại nguyên liệu này được gọi là lam lụa, vô cùng mỹ lệ, quan trọng nhất chính là đông ấm hạ mát, toàn bộ hoàng cung chỉ có ba cuộn, lần trước lại là đưa các loại trang sức cây trâm...

Hiện tại dân chúng com nước xong, đàm luận sự tình đều không phải chuyện nhà, mà là Hoàng Thượng lại tặng cho Hoàng Hậu nương nương cái gì.

Chính thể trong nhà đều véo eo nam nhân nhà mình, nhìn Hoàng Thượng người ta thật tốt với Hoàng Hậu nương nương, quyền cao chức trọng còn ái thể... Ý niệm nhất sinh nhất thế nhất song nhân cũng được nhen nhóm trong lòng các nàng.

Vĩnh viễn không cần coi thường sức mạnh của phụ nữ. Các nàng sùng bái Hoàng Thượng, gián tiếp làm cho toàn bộ vương triều đều thêm yêu quý hoàng đế.

Trong khoảng thời gian ngắn, chuyện xưa của Diệu Diệu và Tần Trường An, thế nhưng có một loại cảm giác như truyện cổ tích.

Tháng sáu.

Hoàng đế đón dâu.

Toàn bộ kinh thành đều rực rỡ hẳn lên, giăng đèn kết hoa, toàn bộ đều dùng lụa đỏ, kinh thành được bao phủ trong không khí vui vẻ, dân chúng hoan thiên hỉ địa, thậm chí tự may một bộ quần áo màu đỏ, chuẩn bị chờ ngày Hoàng Hậu nương nương tiến cung mặc.

Hôm nay, vừa qua giờ Dần, Diệu Diệu còn ngáy ngủ ngon lành, đã bị Lê phu nhân gọi dậy.

Trong phòng bắt đầu trở nên ồn ào.

Nàng ngáp một cái, đầu nhỏ nghiêng ngả, mày nha hoàn rất bận rộn, một đám phụ nhân không biết làm gì trên đầu nàng, sợi tóc rũ xuống được vén lên, lại có nữ quan mang phượng bào tơ vàng ra, cẩn thận giúp nàng mặc vào.

Phượng bào này là mấy chục tú nương tăng ca thêm giờ hai tháng chế tạo gấp gáp, phượng hoàng phía sau sinh động như thật, giương cánh muốn bay, tinh mỹ không giống như là một bộ quần áo, mà như là một tác phẩm nghệ thuật.

Mệnh phụ bên cạnh bắt đầu điểm trang, ánh mắt hòa ái, cầm sợi tơ hồng lần hai lần trên mặt nàng, nói, “Nương nương da thịt hoạt nộn, se mặt đều không cần.”

Bà nói chính là sự thật, da thịt của Diệu Diệu vô cùng mịn màng, nàng có linh khí, tuy không thể hấp thu nhiều, nhưng linh khí quay chung quanh nàng, cũng đủ làm mềm mại non mịn.

Mệnh phụ nói xong, lại bắt đầu trang điểm, tô phấn, tô son, da của Diệu Diệu rất trắng, cơ hồ đang phản quang, lẫn lộn một phen là được.

Lê phu nhân sáng sớm cũng rất bận, cơ hồ chân không chạm đất, vừa rồi đi ra ngoài một chuyến lại trở về, lúc này thấy nàng đã trang điểm xong, một bộ cô dâu mới, cũng không biết vì sao, đôi mắt đau xót, rơi nước mắt. “Diệu Diệu...”

Lần này gả đi không dễ quay lại, huống chi Diệu Diệu gả cho hoàng gia, muốn gặp một lần cũng rất khó khăn.

Diệu Diệu cũng đau lòng, biết bà không nở, chớp chớp mắt, “Nương đã ăn sáng chưa? Diệu Diệu cùng ăn với ngài?”

“Mấy ngày trước làm bánh hoa quế ăn khá ngon, bảo bọn họ cho thêm nhiều đường?”

“.....” Lê phu nhân bị nàng chọc cười, giận nàng liếc mắt một cái, “Đã là lúc nào rồi, người còn nghĩ ăn?”

Mấy thứ tỷ thứ muội lúc này cũng ở trong phòng tiếp khách. Lê gia thứ tỷ thứ muội và Diệu Diệu cũng không thân thiết, chỉ nói với nhau vài câu, lúc này Diệu Diệu thành Hoàng Hậu, tự nhiên là không dám có một chút vô lễ nào.

Một buổi sáng có không ít nữ quyến lại đây.

Vừa qua buổi trưa bên ngoài đã ồn ào, nữ quan tiến đến hồi bẩm, nói là Hoàng Thượng đã từ trong cung xuất phát, chuẩn bị tới.

Hoàng Thượng đích thân đến đón dâu, quan viên Lễ Bộ tóc rụng gần hết biết, nhưng những người bên ngoài lại không nghe được tin tức gì, lúc này mới vừa nghe thấy, đều chấn động.

Những phu nhân ngồi bên trong hít hà một hơi, lúc này đã hiểu được thái độ của Hoàng Thượng với Hoàng Hậu là như thế nào.

Hoàng Thượng thân nghênh, xưa nay chưa từng có.

Đây nơi nào là yêu thương bình thường a, đây là đặt trên đầu quả tim đi!

Nữ quyến ngồi ở chỗ này lập tức cười tươi hơn, những câu chúc phúc càng thêm lưu loát, Lê phu nhân cũng cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

Nhưng các nàng cũng không nghĩ đến, đây chỉ là sự bắt đầu.

Giờ Thân sắp tới gần, thiên tử từ hoàng thành xuất phát, một đường giới nghiêm, ngừng ở cửa Lê gia, thiên tử từ cửa chính đi vào, bất luận kẻ nào cũng thấy tâm tình của hấn rất tốt, mặt mày hớn hở, tinh thần toả sáng, Lê phụ cùng khách khứa đều tiến đến đón chào.

Diệu Diệu được nữ quan hầu hạ, mang mũ phượng, cổ không khỏi trầm trầm.

Hoàng Hậu là mẫu nghi thiên hạ, không cần dùng khăn voan, tất cả đều chuẩn bị tốt, nước mắt của Lê phu nhân lại không nín được, nhưng vào lúc này, bên ngoài một trận ồn ào, Lê phu nhân khẽ nhíu mày, một nữ quan đi ra ngoài xem xét, không lâu liền nghe âm thanh nữ quan hoảng hoảng loạn loạn quý xuống đất, “Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế...”

Nữ quan chưa kịp nói xong, đã thấy thân hình cao lớn của Tần Trường An bước vào.

Các phu nhân vội vàng quỳ xuống, “Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Sao Hoàng Thượng lại tới đây?!!!

Vì thế các nàng chỉ nghe thấy giọng nói Hoàng Hậu nương nương có chút kiêu khí, “Sao chàng đã tới rồi?”

Dựa theo quy trình nàng đã học thuộc, hấn hấn là ở trong long liễn chờ nàng nha.

Giờ khắc này, mọi người đều kinh hoàng, Lâm phu nhân hít hà một hơi, nôn nóng cái trán đều thấm ra một tầng mồ hôi lạnh, này sao được, không hành lễ với Hoàng Thượng còn chưa tính, miệng còn xưng ta với Hoàng Thượng...

Nhưng sau đó, lại không phải giọng nói bạo nộ của Hoàng Thượng.

Tần Trường An đứng ở cửa, nhìn một thân phượng bào Diệu Diệu —— vì hấn mà mặc áo cưới, hấn mong thật lâu, thật lâu, thật lâu thật lâu.

Hấn sung sướng nở nụ cười, ngồi xổm xuống trước mặt nàng, “Ta tới đón nàng a.”

Hoàng cung sẽ là nhà của bọn họ, Từ Thần Điện là tân phòng của bọn họ, Diệu Diệu của hấn làm sao có thể để những người khác công?

“Thật tốt.” Diệu Diệu cười, trong mắt phảng phất có ánh sao lấp lánh, không nói cái gì quy củ, hai cẳng chân đá đá, trực tiếp bỏ nhào vào trên lưng hấn, nàng đang cười, “Ta thật vui vẻ, ta thích chàng công ta.”

So với để một thứ huynh không quen biết công, nàng càng nguyện ý ở trên lưng Trường An.

Tần Trường An chỉ cảm thấy một thân hình nhỏ bé ấm áp nhào tới trên lưng, ấm đến nỗi làm tim hấn mềm nhũn.

Nghe nàng nói như vậy, càng thêm thỏa mãn, cả người đều tản ra không khí vui mừng, “Ta công người cả đời.”

May hấn tới đây, Diệu Diệu đáng yêu như vậy, sao có thể để những người khác công đâu.

Sau khi Diệu Diệu nhìn Lê phu nhân, ôm lấy cổ hấn, sung sướng nói bên tai hấn, “Sao chàng lại tốt như vậy nha ~”

Tần * bá đạo đế vương * Trường An không tự giác nâng nâng ngực, cảm thấy mình có thể đã bị rót mê hồn canh, làm cách nào cũng không nhận được ý cười bên khóe miệng.

Cuối cùng vẫn nhỏ giọng nói, “Bởi vì Diệu Diệu tốt a, ta muốn cho nàng càng nhiều, càng xứng với nàng——”

Diệu Diệu đáng yêu như vậy...

Diệu Diệu hừ hừ, nhìn nhìn xung quanh, chôn trên lưng hắn, nói những lời này ở đây, nhiều ngượng ngùng nha, tuy rằng Diệu Diệu thật sự tốt như vậy ~
Bất quá...

Nàng kéo hắn, nói bên tai hắn, “Trường An đã rất tốt, Diệu Diệu thích chàng nhất.”

Tần Trường An: “.....”

Tần Trường An cao hứng điên rồi.

“.....”

Chờ Hoàng Thượng công Hoàng Hậu rời khỏi, một phòng người mới phản ứng lại, sợ tới mức trợn mắt há mồm, không biết nên nói gì.

Kia, kia chính là Hoàng Thượng a.

Nữ quan phản ứng lại trước, phát hiện đám người An Văn Hải phía sau Hoàng Thượng cũng là một bộ bị kinh hách, không rành lo nhiều lời, một đám người vội vội vàng vàng đuổi kịp.

Chỉ có Lê phu nhân nhớ tới một màn kia, nhớ tới ánh mắt Diệu Diệu trước khi đi, trong nụ cười mang nước mắt, lại là giọt nước mắt vui mừng.

Tốt, tốt.

Một màn này cũng rất có hiệu quả, các đại thần chờ bên ngoài nhìn Hoàng Thượng, một đường công Hoàng Hậu, sau đó đặt Hoàng Hậu lên long liễn của mình.....

Mọi người bùm bùm quỳ đầy đất, chờ long liễn đã đi rất xa còn chưa đứng lên, chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, phảng phất còn đang mơ ngủ.

Lễ Bộ Thượng Thư nhìn thoáng qua mọi người xung quanh, vỗ vỗ bùn đất trên áo choàng thượng, lại có một loại cảm giác tự hào đột nhiên sinh ra.

Này tính cái gì?!

Việc nhỏ đã dọa thành như vậy.

Chắc, một đám không có kiến thức.

“.....”

Long phượng liễn đi qua, Tần Trường An vẫn chưa buông tay Diệu Diệu, khoảng cách hoàng cung càng gần, ý niệm trong lòng hai người càng thêm rõ ràng. Từ hôm nay trở đi, bọn họ là phu thê, sinh cùng khâm, chết cùng huyết, không còn quan hệ nào thâm mật hơn.

Long phượng liễn đi vào từ cổng hoàng cung, thẳng tới Từ Thần Điện, Từ Thần Điện đã thay đổi, không giống như hai tháng trước uy nghiêm lãnh đạm, mà ấm áp xa hoa, không một chỗ không rực rỡ lấp lánh.

Trong cung đã sớm lựa chọn nữ quan, Diệu Diệu vừa đến, đã sôi nổi cup mi rù mắt, quỳ lạy mà nghênh, Tần Trường An đưa Diệu Diệu đến gần cửa điện, trong điện đốt ngọn nến long phượng, bên trên chấn gấm rải đậu phụng long nhãn táo đỏ.

Không để ý đến nữ quan quỳ đầy đất, Diệu Diệu cọ cọ Tần Trường An, “Hoàng Thượng, chàng có mệt không?”

Bọn họ đi từ cửa chính, ngoài Từ Thần Điện, cầu thang một trăm lẻ tám bậc, đối với thân thể suy yếu Tần Trường An mà nói, vẫn là có hơi khó khăn.

“Không mệt, công nàng cả đời ta cũng không mệt.” Sau tai Tần Trường An nóng lên, căn bản không cảm thấy mệt.

Hắn cũng không nói dối, cảm nhận được độ ấm trên lưng, phảng phất không biết sức lực từ nơi nào tới rót vào trong thân thể.

Còn... Ân, có một cỗ nhiệt khí ở trong thân thể muốn phát tiết.

Hắn đặt Diệu Diệu ngồi xuống long sàng.

Nhìn Diệu Diệu ngồi ngay ngắn trên long sàng, đột nhiên liền có chút đắc ý, khi hắn bảo Công Bộ sửa lại long sàng, liền nghĩ tới một màn này...

... Bây giờ xem như thấy được.

Tai hắn có chút nóng “Chúng ta uống rượu hợp cần?”

Nữ quan bưng rượu đứng ở một bên, có ánh mắt quỳ trên mặt đất, cao cao giờ khay lên.

Diệu Diệu và Tần Trường An nhìn nhau, bưng rượu hợp cần lên, để sát vào đối phương, đầu chạm vào đầu, đưa rượu vào trong miệng.

Hai người cách quá gần, có thể cảm giác được độ ẩm trên người đối phương, hô hấp hơi dồn dập, tầm mắt của đối phương làm cho bọn họ đều đang nóng lên...

Rượu có hương vị gì họ không biết, Diệu Diệu nghĩ thầm, hơi hơi liếm liếm môi.

Tầm mắt của Tần Trường An hơi dừng lại, dính ở trên môi nàng.

—— Nàng đang liếm môi...

Là đang câu dẫn hử đâu câu dẫn hử đâu vẫn là đang câu dẫn hử đâu?

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Rải cầu lương trong hoàng cung (13)

Tần Trường An cảm thấy mình cơ trí nhìn thấu sự thật, vì thế hắn cúi đầu hôn lên.

Nữ quan bên cạnh dựa theo trình tự bùng sùi cào lên xấu hổ cúi đầu, có ánh mắt lui ra phía sau hai bước, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim.

Đế Hậu hai người triển miên thật lâu mới tách ra.

Diệu Diệu thở dốc, liếm liếm môi, đột nhiên toát ra một câu, “Vị anh đào.”

Son môi này hử là vị anh đào, ừ, ngọt ngào, còn ăn khá ngon.

Đôi mắt Tần Trường An lại thâm thúy hơn...

Hoàng Hậu lại đang quyến rũ ta!!

Nhưng thật sự là giờ lành đã đến, cần phải làm bước tiếp theo, nữ quan thúc giục, Tần Trường An hít vào một hơi, làm nữ quan bùng sùi cào tới, đợi lát nữa lại thỏa mãn nàng.

Hắn không để Diệu Diệu làm, búng chén tới, kẹp một cái sùi cào đưa tới trước miệng nàng. “Ăn trước một cái!”

Sùi cào vừa vào miệng, Diệu Diệu đã nhăn mày lại, chưa chín kỹ thật sự rất khó ăn.

Tần Trường An buông đũa, ho khan, “Còn sống à?”

Diệu Diệu gật đầu, “Sống!”

Tần Trường An: “.....”

Hắn ho khan, không biết nghĩ tới chuyện gì, lỡ tai đột nhiên có hơi đỏ lên, “À, sống.”

Hoàng Hậu vẫn đang quyến rũ ta!!

Sau đó lại là một loạt quy củ rườm rà, Diệu Diệu mới vừa ăn một cái sùi cào chưa chín kỹ, bụng bị đánh thức, bắt đầu có hơi đói, vuốt cái bụng nhỏ, chờ làm xong mọi việc sẽ đi ăn cơm đâu.

Suy nghĩ một chút hôm nay nàng cũng chưa ăn được gì. Sợ bị trời son, buổi sáng chỉ ăn chút điểm tâm, trên đường uống hai chén cháo, nữ quan chỉ để nàng ăn những đồ dễ tiêu hóa, nhưng cháo lại không đỡ no.

Nghĩ nghĩ, chỉ còn phân đoạn kết tóc.

Kết tóc nha..... Diệu Diệu quơ quơ đầu, rầm rì một tiếng, có hơi nặng.

“Nặng?” Tần Trường An chú ý tới biểu tình của nàng, không để cung nữ động thủ, tự tay tháo trang sức trên đầu cho Diệu Diệu, tràn đầy hai cái hộp. Sau đó cầm lược, nhẹ nhàng chải tóc cho nàng.

Nữ quan rũ mi rũ mắt, coi mình là người mù, hoàn toàn không dám nói hử làm không đúng —— phân đoạn kết tóc không cần phải tháo trâm chải tóc!

Nhưng Hoàng Thượng đau lòng Hoàng Hậu người dám nói?

Không muốn đầu nữa!

Rồi sau đó Tần Trường An mới lấy kéo ra, nhẹ nhàng cắt một đoạn tóc đen của Diệu Diệu, không biết từ nơi nào lấy ra một cái túi tiền quen mắt, dùng tơ hồng buộc vào cùng với tóc của hân, cho vào túi tiền.

“Kết tóc làm phu thê, ân ái không nghi ngờ.” Hân nhin không được nhẹ giọng nói.

Diệu Diệu cười, chớp chớp mắt, im lặng khẽ hôn hân.

Có thể là thấy Diệu Diệu đói bụng, Tần Trường An để nữ quan xử lý với tốc độ nhanh hơn, rồi sau đó lui ra ngoài.

An Văn Hải đã lãnh một đám tiểu thái giám, bung đồ ăn nóng vào phòng.

“Đói bụng đi.” Tần Trường An đưa chiếc đĩa cho nàng, “Ăn trước một chút.”

Người của Ngự Thiện Phòng đều có ánh mắt, thấy sắc trời đã chậm, cố ý đưa tới những món đơn giản dễ tiêu hóa.

Diệu Diệu ăn vào trong miệng, liền cảm thấy dạ dày của mình rất cuộc thoải mái hơn, lại cảm thấy, những món ăn vô cùng đơn giản này, còn thơm hơn những món trước kia nàng từng ăn.

Tần Trường An ngồi ở một bên gấp đồ ăn cho nàng, Diệu Diệu chỉ lo nhét vào trong miệng.

An Văn Hải kiến thức một loạt trường hợp hôm nay, đã đặt địa vị của Diệu Diệu ở trong lòng lên tới cao, còn cao hơn cả hoàng đế, trường hợp nhỏ này ngay cả mí mắt cũng chưa động.

—— Hoàng Thượng đều có thể hự hự công người một đường, gấp đồ ăn chiều có một chút tính là gì?

Đế Hậu hai người một người ăn một người gấp thoát nhìn cũng rất hài hòa, Diệu Diệu ăn trong chốc lát, cảm thấy dạ dày không kêu nữa, mới ngẩng đầu chậm lại.

Thấy Tần Trường An vẫn luôn chiều cô nàng, liền nói, “Diệu Diệu có thể tự gấp, một mỗi một ngày, chàng đi rửa mặt trước đi?”

Tuy rằng Tần Trường An không mặc nhiều như Diệu Diệu, nhưng cũng không đơn giản, hơn nữa hân còn công nàng một đường.

Tần Trường An ngẫm lại cũng đúng, vốn định đứng dậy đi rửa mặt trước, lại nghĩ đến chuyện gì đó, lại ngồi xuống, đứng đắn uy nghiêm, “Không cần, trẫm còn có chút việc, chờ một lát lại rửa.”

... Ân, chờ một lát.

Diệu Diệu hơi nghi hoặc, thấy hân không đi, cũng không thúc giục.

Chờ sau khi ăn xong, gọi cung nữ cời phượng bào, thay quần áo nhẹ nhàng, đi thiên điện tắm.

“Ta đây đi trước.” Nàng nói.

Bể tắm nước nóng của hoàng đế... Hoàn mỹ thuyết minh cái gì gọi là xa hoa, Diệu Diệu ghé vào trên nệm, sờ sờ viên dạ minh châu được khảm bên trên.

Nàng bị hơi nước làm cho buồn ngủ, biếng nhác có chút muốn ngủ gật, đặt cái giường ở trong bể tắm này làm gì? Tuy rằng bò lên rất thoải mái.

Thật lâu sau.

Có lẽ là thật lâu, lại có lẽ chỉ trong một thời gian ngắn.

Phía sau vang lên tiếng nước, tựa hồ là có người bước xuống.

Diệu Diệu ân? Một tiếng, quay đầu nhìn lại.

Tần Trường An từ trong nước tới gần, sắc mặt nghiêm túc, rầm một tiếng nuốt nuốt nước miếng, “... Trẫm tới chà lưng cho nàng.”

“.....”

Diệu Diệu rất nhanh sẽ biết tác dụng của cái giường này.

Ngày thứ hai.

Tần Trường An mở mắt ra định gọi An Văn Hải, cảm giác được hơi thở bên cạnh, mới nhớ tới hôm nay hân không cần dậy sớm—— Đế Hậu đại hôn,

bãi triều năm ngày.

Hắn nghiêng nghiêng đầu, thấy Diệu Diệu nằm ở trong ngực hắn ngủ ngon phun phun, nàng ngáy nhỏ, hơi hơi chu miệng, hô hấp phả vào trên ngực hắn, ngủ không biết hôm nay hôm nào.

Tần Trường An trong lòng mềm thành một vũng nước, cảm thấy mình quá hạnh phúc.

Tần Trường An nhìn chăm chăm Diệu Diệu, từ lòng mày nhìn đến đôi mắt, lại đến miệng, trong lòng đột nhiên mà sinh ra một loại đặc ý..... Ai nha, Hoàng Hậu của hắn thật là cực kỳ đáng yêu, ngay cả tóc cũng mượt hơn người khác nhiều, hắn sung sướng mà suy nghĩ.

Mặt trời lên cao, Diệu Diệu ngủ ngon, Tần Trường An cũng không đánh thức nàng, thế nhưng mê muội nhìn nàng cả một buổi sáng.

Gần giữa trưa, Diệu Diệu xoay người, mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Nàng mở mắt ra, nhìn thấy Tần Trường An đang chăm chú nhìn mình, cũng không cảm thấy thẹn thùng, tự nhiên quay người lại, cọ cọ ngực hắn, vui rạo rạo nói, “Hoàng Thượng sớm.”

Ngủ ngon thoải mái ~

Tần Trường An ôm lấy eo nàng, dựa qua, “Gọi ta Trường An.”

Hắn cảm thấy hắn rất thích nghe nàng gọi hắn là Trường An.

“Trường An ~” Diệu Diệu gọi.

Trái tim Tần Trường An đập bùm bùm, “... Lại gọi một lần?”

Diệu Diệu, “Trường An ~”

Hoàng Hậu nương nương cũng cảm thấy Trường An rất tốt, nàng xoay người, “Giờ nào, muốn rời giường không?”

“.....” Hoàng Thượng được Hoàng Hậu nương nương gọi tâm tình thoải mái, “Còn sớm, đợi lát nữa lại dậy.”

“.....”

An đại công công canh cửa bên ngoài nghe bên trong có âm thanh, nhìn mặt trời đã lên cao, lác lác phát trần, chỉ vào cung nữ bên cạnh, “Đi, lại đổi hai thùng.”

Mặt trời nga, phòng chùng thùng nước tiếp theo cũng lạnh.

Khi cửa điện mở ra, cháo của Ngự Thiện Phòng đã đun ba lần.

Tần Trường An không thích cung nữ hầu hạ, An Văn Hải hầu hạ hắn mặc quần áo, hắn an vị ở một bên, chờ Diệu Diệu đứng dậy.

Mấy ngày nay vẫn là tân hôn, quần áo trên người Diệu Diệu phần lớn đều là màu đỏ, cũng may tay nghề của tú nương trong cung đều tinh xảo, quần áo rất đẹp.

Ân, trên thực tế, hắn cảm thấy Diệu Diệu mặc cái gì cũng đẹp.

Rửa mặt xong, các cung nữ bắt đầu cài trâm sơ tóc cho Diệu Diệu.

Tâm tư Tần Trường An vừa động, thấu tới, cầm lấy một cái trâm, chậm rãi cắm cho nàng, “Đeo cái này.”

Diệu Diệu quơ quơ đầu, nhìn hai người trong gương đồng, “Ân, đẹp.”

Không biết là đang nói cây trâm hay là đang nói người.

Hai người nhìn nhau trong gương, đồng thời cười, sung sướng trao đổi một nụ hôn, mới nắm tay đi dùng cơm trưa.

Hoàng đế đại hôn, năm ngày không lên triều.

Năm ngày nay, Tần Trường An cùng Diệu Diệu đường mật ngọt ngào.

Từ Thần Điện đã tu sửa qua, thêm rất nhiều thứ nữ tử thích, ví dụ như bàn đu dây, đá cầu, điều, còn có rất nhiều du ký thoải bản Tần Trường An làm người suu tâm, Diệu Diệu sẽ không buồn chán.

Tần Trường An dẫn nàng đi những nơi đó một lần, hoa trong Ngự Hoa Viên cũng đã nở, cảnh sắc rất đẹp, hai người tay nắm tay đi đi dạo.

Hai người dính bên nhau, Tần Trường An ngẫu nhiên đi xử lý triều chính, trở về đi qua Ngự Hoa Viên, còn tâm huyết dâng lên hái một bó hoa mang về.

Duy nhất không tốt đại khái chính là...

Hoàng Hậu nương nương thưởng cho Hoàng Đế bệ hạ một trận Miêu Miêu quyền, hơn nữa rầm một tiếng đóng cửa lại, “Đã nói không thể quá thường xuyên T^T!”

—— Tuy rằng động dục là hiện tượng bình thường, nàng cũng không cự tuyệt, nhưng thân thể của Trường An còn chưa dùng linh khí chữa trị xong, động dục vẫn nên vừa phải nha.

Thiếu chút nữa đụng vào cái mũi hoàng đế ngốc.

Xoay người đã nhìn thấy đại thái giám bên cạnh...

“.....” Hoàng đế bệ hạ thẳng eo, sửa sang lại long bào, “Trẫm cảm thấy, ánh trăng đêm nay khá đẹp.”

Ra ngoài ngắm trăng làm ta vui sướng.

An Văn Hải nhìn bầu trời đêm mây đen giăng đầy, cung kính cúi thấp đầu xuống, “Đúng vậy bệ hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Rải cầu lương trong hoàng cung (14)

Khi Diệu Diệu ở trong cung sinh hoạt ngọt ngọt ngào ngào, ngoài cung Lê Minh Tuyết lại táo bạo đến không được.

Hôn lễ của nàng ta và Minh Vương sau đại điển phong hậu không bao lâu.

Lúc này, lực chú ý của bá tánh vẫn ở trên người Lê Diệu Diệu, nàng ta ngồi trên kiệu có thể nghe thấy bên ngoài các bá tánh đang thảo luận của hồi môn của nàng ta, nói của hồi môn của nàng ta và Hoàng Hậu nương nương khác biệt quá lớn.

Còn có một người nam nhân nói, “Người nói điều này không phải vô nghĩa sao? Đó là Hoàng Hậu nương nương, những người khác làm sao so được? Của hồi môn đương nhiên phải tốt hơn những người khác.”

Một giọng nói khác phụ họa, “Người nói cũng đúng, Hoàng Hậu nương nương đương nhiên không giống những người khác.”

Kia chính là thê tử của hoàng đế, chủ mẫu của bọn họ, là trời của bọn họ, người thường sao có thể so sánh?

Chung quanh còn có âm thanh phụ họa, không cần xem, chỉ nghe giọng nói là có thể biết, biểu tình trên mặt của bọn họ đều tán đồng.

Tâm tình tốt của Lê Minh Tuyết nhất thời mây đen giăng đầy, trong tay cầm quả táo đều sắp bị bóp nát.

Rõ ràng hai người cũng như nhau, nàng ta thông minh hơn Lê Diệu Diệu, xinh đẹp hơn, phương diện nào không tốt hơn? Cố tình Lê Diệu Diệu thành Hoàng Hậu, người khác như bị mù mà nhìn hốt nàng...

Hoàng Hậu... Hoàng Hậu... Vị trí này rõ ràng là của nàng ta! Đồi trước nàng đã cướp vị trí của mình, cả đời này thế nhưng còn cướp!

Ngón tay Lê Minh Tuyết nắm chặt, sớm muộn gì nàng ta cũng sẽ trở thành Hoàng Hậu, để nàng quỳ xuống đất xin tha.

Tần hôn ngày thứ hai, nàng ta vẫn phải vào cung kính trà, Hoàng Hậu nương nương tuy rằng ngang hàng, nhưng Hoàng Hậu chính là Hoàng Hậu, là chủ mẫu của hoàng cung.

“Bái kiến Hoàng Hậu nương nương...” Nàng ta chậm rãi uốn gối, tốc độ chậm, nhìn đáng vẻ là chuẩn bị chờ Lê Diệu Diệu bảo nàng ta đứng dậy.

Diệu Diệu cũng không thích nàng ta, thấy bộ dáng không tình nguyện của nàng ta, vì thế cố ý chờ nàng ta hoàn toàn quỳ xuống, mới gạt đầu cho đứng dậy.

Thấy khuôn mặt nàng ta tong nháy mắt vận vẹo, vừa lòng.

Meo, vui vẻ ~

Liên thích bộ dáng không vui của người ˊ ˘ ˋ

Sau đó cũng không cho nàng ta cơ hội nói chuyện, đuổi nàng ta đi ra ngoài, vẫy vẫy cái đuôi đi tới Ngự Thư Phòng.

Bồi Trường An.

Diệu Diệu chính là rất bận!

Đương nhiên, nói là bồi Tàn Trường An, kỳ thật thường thường nàng đều là xem thoải bản, ngẫu nhiên mới xử lý một chút chuyện trong hậu cung, bài triều năm ngày đã qua đi, cho nên Tàn Trường An cũng phải xử lý tấu chương, Diệu Diệu cũng phải xử lý cung vụ —— sau thời gian nghỉ kết hôn, La thái phi đã chủ động tới trả lại cung vụ.

Diệu Diệu cũng không từ chối.

Bên người nàng có rất nhiều người có khả năng, nàng chỉ cần giao việc, còn nàng xử lý một số chuyện quan trọng là được, cũng không mệt, trong cung không có phi tử, sẽ ít đi rất nhiều việc.

Tối gần giữa trưa, Tàn Trường An mới ngẩng đầu, buông bút son, nhìn người đang ghé vào trên giường xem thoải bản, trực tiếp ôm nàng từ trên giường xuống, “Đói bụng chưa, cơm trưa muốn ăn món gì?”

Hắn cảm thấy thân thể của mình gần nhất càng ngày càng tốt... —— Đương nhiên, kỳ thật trước kia cũng không xấu lắm, bởi vì bị hạ độc từ trog bụng mẹ, xác thật suy yếu hơn người bình thường, nhưng tuyệt đối không phải sống không quá 25.

Trước kia sở dĩ nói như vậy, chỉ là tùy ý tìm cái cớ, không kiên nhẫn với các lão thần muốn hắn lập hậu.

Tàn Trường An nâng mi, hôn Hoàng Hậu của mình một cái, hắn còn muốn sống cả đời với Hoàng Hậu đâu.

Hoàng Hậu của hắn đáng yêu như vậy, nghĩ đến hắn sẽ ra đi trước nàng, người xung quanh có thể sẽ không đối xử tốt với Hoàng Hậu của hắn, hắn đã muốn ngủ mê phăng thấy những người đó, đạo lý một đời vua một đời thần hắn là người hiểu rõ nhất.

Diệu Diệu trực tiếp dẫm tới trên giày hắn, chỉ chỉ bàn nhỏ bên cạnh, “Không đói bụng nha.”

Trên bàn nhỏ đặt mấy đĩa điểm tâm khác nhau, mỗi một cái đều nho nhỏ tinh xảo, tinh xảo như một tác phẩm nghệ thuật, một ngụm là có thể ăn luôn một cái.

Người bên dưới dường như đang thăm dò tính tình của nàng, đối nàng có thể nói là thiên y bách thuận, Ngự Thiện Phòng mỗi ngày biến đổi đa dạng đưa tới bên này.

“Nàng lại ăn nhiều?” Tàn Trường An sờ sờ cái bụng nhỏ của nàng.

“Không có.” Diệu Diệu liên tục lắc đầu.

Meo, nếu có Diệu Diệu cũng sẽ không thừa nhận nha ㄟ ^ ㄟ

Tàn Trường An hừ một tiếng, trực tiếp một tay ôm lấy eo nàng, mang theo nàng đi tới địa phương dùng bữa, vừa đi vừa giương giọng làm An Văn Hải nói cho Ngự Thiện Phòng, làm ít đồ dễ tiêu hóa tới.

Diệu Diệu có chút chột dạ ngửa đầu hôn hắn mấy cái, lại nói tới chuyện của La thái phi, “Chàng nói có nên để La thái phi ra cung hay không nha?”

Những thái phi đó đều có thể dễ nhừ tử của mình đón ra ngoài vịnh dương, chỉ là trước kia Tàn Trường An không đón dâu, trong cung không có chủ tử, cho nên La thái phi chủ động ở lại, cách Hoàng Thượng tương đối gần, cũng có thể trợ giúp như tử của mình.

Còn có cung nữ thái giám kỳ thật cũng hơi nhiều.

“Có thể.” Tàn Trường An tự hỏi, tỏ vẻ cũng khá tốt. “Việc này ta làm.”

Nếu để nàng nói thì có thể có người sẽ nói nàng không có lòng bao dung.

Không biết Tàn Trường An nói gì với mấy vị thân vương, không bao lâu sau, đã truyền ra tin tức thân vương muốn đón mẫu phi của mình ra cung.

Rốt cuộc năm đó mẫu phi lưu lại trong cung, là vì Hoàng Thượng phân ưu, hiện tại đã có Hoàng Hậu, không bằng để họ đón mẫu phi ra cung, cũng hưởng thiên luân chi hạnh.

Lý do rất là chính đáng, tuy rằng các lão thần đều biết ý nghĩa đằng sau chuyện này không đơn giản.....

La thái phi có chút không cam lòng, “Thật sự phải ra cung?”

Bảo Thân Vương cười khổ, chẳng lẽ cậu cam tâm sao, nhưng vẫn gật đầu, “Vâng.”

“Thủ đoạn của hoàng huynh...” Bảo Thân Vương nghĩ nghĩ Hoàng Thượng nhẹ nhàng nói ra những lời đó trong Ngự Thư Phòng, kỳ thật cậu cảm thấy cậu tựa như vai hề nhảy nhót, hoàng huynh chính là người cao cao tại thượng, nếu so sánh.....

Tính cách của Bảo Thân Vương kỳ thật cũng có một phần tương tự La thái phi, La thái phi cũng không xinh đẹp, có thể sống sót trong hậu cung, dựa vào chính là một cỗ thức thời.

Có lẽ có chút mềm yếu, lại muốn có được, thấy sự tình không thể nào cũng sẽ không dám đuổi tay.

La thái phi tự hỏi, “Mẫu phi đã biết.”

Tin tức La thái phi muốn xuất cung lan truyền.

Phụ Minh Thân Vương áp khí rất thấp.

Minh Thân Vương cùng phụ tá vẫn luôn ở trong thư phòng, đang thương thảo đối sách, Hoàng Thượng miệng vàng lời ngọc, nếu đã nói vậy không thể không làm.

Chỉ là... Kỳ thật thái phi ra cung cũng không phải chuyện đơn giản, cần phải xây phủ, chuyện này đều cần thời gian, kéo dài đến nửa năm cũng được...

Lê Minh Tuyết nghe được tin tức phát tay đập ly nước xuống mặt đất, nôn nóng đi tới đi lui trong phòng, chờ khi Minh Thân Vương tiến vào, bước nhanh đi qua, “Trong cung muốn mẫu phi ra cung? Cần thiết sao?”

Chuyện này không có khả năng a, đời trước rõ ràng không có chuyện này.

Mẫu phi của Minh Thân Vương là nô lệ trong Tân Gia Khố, ở trong cung là người trong suốt giống Minh Thân Vương, không bất luận kẻ nào hoài nghi bà. Nhưng chính là thái phi đó, đã nội ứng ngoài hợp với Minh Thân Vương... Nếu không có bà ở trong cung, vậy tỷ lệ thành công ít nhất sẽ nhỏ hơn một nửa.

Minh Thân Vương cười, nhìn về phía nàng ta, “Nàng không muốn mẫu phi ra cung?”

Sắc mặt Lê Minh Tuyết cứng đờ, “Không, thần thiếp chỉ lo lắng, mẫu phi không thích thần thiếp.”

“Yên tâm, sẽ không.”

Minh Thân Vương an ủi nàng ta, chưa nói tin hay là không tin, chỉ dờ dẫm mắt, để cung nữ tới hầu hạ, “Đừng nghĩ quá nhiều, an tâm đi.”

Lê Minh Tuyết, “... Vâng.”

Trong khoảng thời gian này hướng gió càng ngày càng không đúng, các đại thần đều rất cẩn thận, đại bộ phận đại thần đều đặt ánh mắt về phía trong cung, chờ mong có thể truyền ra một tin tức tốt.

Rốt cuộc, cẩn thận ngấm lại, Hoàng Thượng cũng chưa từng có nói hấn không thể sinh đúng không?

Trung cung con vợ cả kế vị, so với hoàng thái đệ còn danh chính ngôn thuận hơn nhiều, hơn nữa Hoàng Thượng bồi dưỡng từ nhỏ, bọn họ tin tưởng thủ đoạn của Hoàng Thượng, năng lực của Thái Tử tương lai khẳng định có bảo đảm a.

Đáng tiếc đợi một tháng, hai tháng, ba tháng... Nửa năm, vẫn chưa có tin tức gì truyền ra.

Các đại thần đều tuyệt vọng... Có phải bọn họ đã nghĩ quá tốt đẹp?

Nhưng thật ra Lê Minh Tuyết và Minh Thân Vương rõ ràng thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Cuối năm.

Trong cung ban thường, ví dụ như giấy đỏ, một chén sủi cảo từ từ thưởng xuống. Đừng nhìn đồ vật nhỏ, nhưng đây đại biểu địa vị của thần tử trong lòng hoàng đế, so với trân bảo đều có tác dụng hơn.

Lê Minh Tuyết và Minh Thân Vương song song ngồi ở trong đại điện, nói chuyện với Bảo Thân Vương Phi bên cạnh, những phu nhân có tư cách ngồi ở chỗ này cũng đang nói chuyện với nhau.

Lời nói chín khúc mười tám cong, không cẩn thận chính là một cái hố.

Lê Minh Tuyết cùng Bảo Thân Vương phi ngời tới ta đi, mặt đều sắp cứng đờ, có chút tâm mệt uống hai ngụm rượu trái cây, không tự giác nhìn thoáng qua đài cao.

Nhưng vào lúc này.

Giọng nói the thé vang lên, “Hoàng Thượng giá lâm, Hoàng Hậu nương nương giá lâm——”

Một đám người vội vàng đứng lên, sửa sang lại quần áo, quỳ xuống thỉnh an, “Bái kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế...”

Lê Minh Tuyết chỉ nhìn thấy làn váy lướt qua tầm mắt của mình, giày nhỏ tinh xảo thêu thượng, phi phượng hàm châu, lóe sáng dưới ánh nến.

Ngón tay Lê Minh Tuyết cuộn tròn lại.

Có thể là hôm nay tương đối vui mừng, giọng nói của hoàng đế cũng hàm chứa ý cười. “Bình thân.”

Tần Trường An nhìn vị trí của Diêu Diêu...

Vị trí của Hoàng Hậu ở gần với vị trí của hân, Tần Trường An liếc nhìn An Văn Hải, thức thời đặt phát trần sang một bên, tự mình động thủ, kéo hai cái bàn dựa vào nhau.

Tần Trường An lúc này mới nắm tay Diêu Diêu ngồi xuống, cười phát biểu, “Trong yến hội, các khanh không cần đa lễ.....”

Các vị đại thần đồng thời phụ họa.

Một vị thân vương không có ý chí gì hưởng ứng đầu tiên, đứng lên nâng chén, “Hoàng Thượng, thần đệ kính người một ly!”

“Đúng! Hoàng huynh! Thần đệ cũng kính người một ly!”

Mấy thân vương ăn chơi trác táng cũng tới náo nhiệt, yến hội dần náo nhiệt hơn.

“Tới.” Tần Trường An vừa nâng chén xã giao với các đại thần, vừa cầm đũa thuận thực nhanh chóng gỡ xương cá, hai việc không chậm trễ.

Sau khi gỡ xong tự nhiên đặt ở trong bát Diêu Diêu.

Mình lại gỡ tiếp.

Các đại thần đang nói chuyện không tự giác liếc mắt một cái, Hoàng Hậu nương nương sung sướng, gấp một cái sùi cào cho Hoàng Thượng của bọn họ, trong ánh mắt như là có ánh sao, gấp thịt cá thơm ngào ngạt bỏ vào trong miệng——

Các đại thần sôi nổi rũ mắt.

Ân, uống rượu, uống rượu! Rượu này bọn họ rất ít khi được uống!

..... Quả thực, lóe mù mắt!

Nhưng vào lúc này, không khí ngọt ngào đột nhiên biến đổi.....

—— Diêu Diêu mới vừa ăn một miếng cá, đã thấy cảm giác buồn nôn xông thẳng lên.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Rải cầu lương trong hoàng cung (15)

"Diệu Diệu!" Tần Trường An đột nhiên đứng lên, thiếu chút nữa đánh nghiêng bàn, vội vàng vỗ vỗ lưng nàng, "Có sao không?"

Diệu Diệu nôn một lát, liền cảm thấy đỡ hơn một chút.

Cầm cốc nước trong tay hân súc miệng, có hơi suy yếu, khó chịu vùi đầu trong ngực hân, dùng sức chui vào bên trong, rầm rì, "Khó chịu..."

Vừa buồn nôn vừa đói, muốn ăn lại không thể ăn, thật là khó chịu.

Nàng dùng sức ngửi hương vị trên người hân, che chắn mùi tanh trên bàn.

Rầm rì, vẫn là hương bị trên người Trường An dễ ngửi.

Tần Trường An đau lòng, lửa giận trong nháy mắt tăng vọt, một bên vỗ lưng nàng, một bên tức giận, "Nhìn cái gì mà nhìn, còn chưa cút đi tìm thái y tới, đồ ăn này ai làm? Đi tìm Ngự Thiện Phòng tới đây! Có phải chọn thịt cá không tươi mới?!"

Tiểu thái giám bên cạnh bùm bùm quỳ đầy đất.

An Văn Hải cũng rung mình, tâm tư lại không đặt trên mặt này, ông ở trong cung nhiều năm như vậy cũng biết nhiều ít...

Bệnh trạng này.....

Ông vội vàng một bên tổng cổ người đi tìm thái y, một bên tiến đến gần Tàn Trường An...

Phía dưới cũng yên tĩnh, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu đột nhiên đứng lên, lại có mấy người không nhìn qua, vốn dĩ cho rằng đã xảy ra chuyện gì, có thể thấy được Hoàng Hậu nương nương buồn nôn, những người ở đây đều run lên.

Bộ dáng này, bộ dáng này, không phải là mang thai đi.

Cái ly trong tay Lê Minh Tuyết kéo kẹt rung động, rượu đều bị đổ ra, không, thế, nào.

Quả nhiên, sau khi An Văn Hải nói bên tai Hoàng Thượng mấy câu, sự tức giận trên mặt Hoàng Thượng cứng lại, sau đó nhanh chóng nhìn về phía Hoàng Hậu, trong mắt lập tức mừng như điên.

Sao đó không nói hai lời, trực tiếp ôm Hoàng Hậu đi.

Lưu lại An Văn Hải, nói thân thể Hoàng Hậu nương nương không khỏe, Hoàng Thượng hỏi cung trước, các vị đại thần tiếp tục yến tiệc, không cần để ý.

Các đại thần nâng ly, tiếp tục uống rượu.

Được được được, không cần để ý, không cần để ý...

.....Mẹ, không cần để ý bà nội người! Lúc này mẹ nó ai còn có tâm tình tiếp tục yến tiệc?!

Mấy lão thần tay đều đang run, liếc nhau, đều thấy được sự kích động trong mắt đối phương, nếu có thai thì đó chính là đích trường tử!

Đích trường tử có nghĩa là gì các người hiểu không?

Đây là Thái Tử, kia cái gì hoàng thái đệ, cái gì chọn thân vương đều là giả, mẹ nó là không thể nào!

Hoàng Thượng có thể sinh ai còn muốn hoàng thái đệ a!

Chỉ cần có đứa nhỏ này, Bảo Thân Vương và Minh Thân Vương muốn thượng vị, đó chính là thiên nan vạn nan, cơ hồ không có khả năng.

Chỉ cần bọn họ dám, đó chính là soán vị, là mưu nghịch! Là phản tặc! Là danh không chính ngôn không thuận! Là người bị thiên hạ gièm pha!

Hơn nữa đây là chính thống.

Phải biết rằng, người đọc sách trong thiên hạ duy trì đều là chính thống.

Vài lão thần đã thành tính trong lòng sóng gió mãnh liệt, uống rượu, hôm nay, cũng nên thay đổi.

Không khí trong yến hội thay đổi trong nháy mắt, không ít người đều bắt đầu trộm đánh giá vài vị thân vương, xem sắc mặt bọn họ.

Trên mặt Minh Thân Vương không bắt luận cái gì không ổn, có hơi kinh ngạc, còn có chút vui vẻ vì Hoàng Thượng, nhìn qua chính là một đệ đệ tốt.

Bảo Thân Vương lại sững sờ trong chốc lát, trên mặt có chút chua xót, uống cạn rượu trong tay.

Có lẽ có người sẽ tự hỏi, Thái Tử trưởng thành mất mười mấy năm, mười mấy năm có thể phát sinh rất nhiều biến cố, ít nhất thể lực của Bảo Thân Vương và Minh Thân Vương đã ăn sâu bén rễ, hươu chết về tay ai còn chưa biết.

Nhưng trong mắt các lão thần khôn khéo, lại bất đồng, hoàn toàn là đại cục đã định.

-- hiện tại trên bàn cân không phải là Thái Tử và thân vương, mà là Hoàng Thượng và thân vương, chuyện này để lộ ra một tin tức quan trọng -- những lời đồn trước kia đều là bịa đặt, thân thể của Hoàng Thượng không sao.

Một khi đã như vậy, bây giờ Hoàng Thượng mới hơn 20 tuổi, sống thêm vài thập niên tuyệt đối không thành vấn đề.....

Loại tình huống này bọn họ còn cần chia phe phái?

Không vội, hoàn toàn không vội.

Hoàng Thượng mấy năm trước đăng cơ, hiện tại ngồi mấy năm ở vị trí kia, càng cao thâm khó đoán không ai hiểu, còn có thể sống tám mươi năm, bọn

họ những người này không cần nghĩ thêm gì nữa, thành thật kiên định làm việc cho hoàng đế là được.

Thái Từ hoặc là hoàng thái đệ mấy thứ này hoàn toàn không cần suy xét.

..... Hiện tại yêu cầu duy nhất phải suy xét chính là, Hoàng Hậu có mang thai hay không..

Các vị đại thần đều khẩn trương, cũng không có người nào có tâm tư đi điều tiết cái này, đều đang chờ tin tức.

Từ Thần Điện.

Tần Trường An ôm Diệu Diệu ngồi trên giường, nhìn chăm chăm thái y, kiểm chế sự nôn nóng trong lòng, "Hoàng Hậu thế nào?"

Một đám thái giám cùng cung nữ cũng nôn nóng chờ đợi đáp án.

Thái y là người vẫn luôn chữa bệnh cho Hoàng Thượng, bị tầm mắt của mọi người nhìn chăm chăm, cũng không áp lực, ngón tay giật giật, trợn mắt, "Chúc mừng Hoàng Thượng, nương nương có tin vui!"

"Tốt!" Tần Trường An ôm lấy Diệu Diệu, mặt mày hớn hở, vui sướng không biết làm như thế nào, liên tục hôn lên mặt nàng, "Diệu Diệu, nàng nghe thấy không? Nàng nghe thấy không?!"

Diệu Diệu cũng vui vẻ, khẽ hôn lại hán, lăn lộn trong ngực hán, sờ sờ cái bụng nhỏ của mình, "Bên trong có tiểu Trường An sao?"

"Ân, tiểu Trường An!" Tần Trường An liên tục gật đầu. "Có lẽ là tiểu Diệu Diệu..."

"Vậy chàng thích tiểu Trường An hay là tiểu Diệu Diệu nha?" Diệu Diệu tùy ý lăn một cái, ôm cổ hán, có chút tò mò.

Tần Trường An cười ha ha, mày kiếm tà phi, ôm nàng vào trong lòng, hôn một cái, "Thích nhất đương nhiên là Lê thị Diệu Diệu."

Ngoại trừ Diệu Diệu còn có thể có ai?

Diệu Diệu: "..... Meo."

... Nàng vui khuôn mặt đắc ý đào dạt vào trong ngực hán, meo một tiếng, kia nhiều ngượng ngùng nha.

Thái y mắt xem mũi mũi xem tim, không dám nói gì.

Chờ Hoàng Thượng và Hoàng Hậu nương nương nị oai xong, mới ngẩng đầu, có một nói một, "Nương nương và tiểu hoàng tử rất khỏe, không cần lo lắng, vì thần kê hai đơn thuốc bổ dưỡng thân thể....."

"Ngoài ra, ả thực cũng phải chú ý, những điểm này vì thần sẽ viết lại..."

Tần Trường An cầm tờ giấy ghi những điều cần chú ý, đọc nghiêm túc hơn cả khi phê tấu chương, nhớ kỹ tất cả mới vừa lòng nói, "Một năm nay người không cần phải làm gì cả, ở trong cung, tùy thời chờ mệnh lệnh, chờ tiểu hoàng tử bình an sinh ra lại ra cung."

Thái y không cần thận giật đứt hai sợi râu, lừa quý đi, khi không sinh ra sợ vạn nhất, mình ở đây chăm sóc, chờ sau khi sinh, sợ hãi từ ra gió chịu lạnh gì đó, chắc vẫn còn phải ở đây!

Nhưng ai bảo người ta là hoàng đế đâu.

Chờ thái y ra ngoài, trong điện nháy mắt nở nụ cười, An Văn Hải thấu tới, "Chúc mừng Hoàng Thượng chúc mừng Hoàng Thượng!"

Các cung nữ cũng theo sát, trên mặt mỗi người đều là ý cười, cũng nói, "Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Hậu nương nương!"

Tần Trường An bị chọc cười, "Rất tốt, thưởng! Mỗi người đều có thưởng!"

Tin tức này bọn họ cũng không cần giấu, La thái phi còn ở trong cung nghe nói việc này, trong tay cầm hạt châu bùm bùm rơi xuống đất.

Bà ngăn ra trong chốc lát, mới lấy lại tinh thần, lần này là... Thật sự không có cơ hội tranh.

Các đại thần đợi một đêm, ai cũng không dám chợp mắt, trời chưa sáng đã có người báo ti, không sai, không sai, Hoàng Hậu đã mang thai gần hai tháng!

Toàn bộ kinh thành đều bị kinh động.

Tin tức lấy tốc độ cực nhanh từ hoàng thành khuếch tán, một đường ra bên ngoài.

Dân chúng khua chiêng gõ trống, còn náo nhiệt hơn cả năm mới, Hoàng Thượng của bọn họ thật sự có hậu!

Thật sự không sao! Hiện tại các bá tánh đều thuần phác, Hoàng Thượng tốt với họ, trong lòng họ cũng chỉ hướng về Hoàng Thượng, cao húng hơn cả khi mình có con trai, một đám hi khí dương dương.

Không ít người còn lên núi cầu nguyện.

"Tiểu ca, hồ lô này bao nhiêu tiền một xâu? Cho ta hai xâu" Một lão hán hi khí dương dương, hôm nay vui vẻ, Hoàng Hậu nương nương mang thai.

Người bán hàng rong nắm luôn lấy mấy xâu, "Cho người!"

"Này không đúng rồi!" Lão hán chỉ đủ tiền mua hai xâu.

Người bán hàng rong cũng vui vẻ ra mặt, "Hôm nay đại hi, xâu này coi như tặng không, chúc mừng một chút."

Lão hán đã hiểu, lại cầm mấy tiền đồng nhét vào trong ngực người bán rong. "Ha ha ha! Lão hán cũng vui vẻ!"

Nhưng Minh Vương phủ lại không có âm thanh, yên lặng đến đáng sợ.

Quạ đen đậu trên nóc thư phòng, sung sướng chải vuốt lông chim của mình, lại đột nhiên nghe thấy giọng nói nặng nề của một người nam nhân, mang theo sát khí, quạ đen như bị dọa, phành phạch cánh vội vàng bay đi.

Lê Minh Tuyết nghe tin tức truyền tới, trên mặt đất toàn bộ là mảnh vỡ, bọn nha hoàn quý trên mặt đất, hoàn toàn không dám ngẩng đầu.

"Không có khả năng!"

"Không có khả năng!"

Vì sao Lê Diệu Diệu lại mang thai?!

Nàng ta ôm đầu, cơ hồ sắp hỏng mắt. "Này không đúng! Cái gì cũng không đúng!"

Rõ ràng Hoàng Thượng lập tức băng hà, sao có thể càng ngày càng khỏe mạnh, sao có thể có hài tử?!

Nếu thân thể của Hoàng Thượng tốt, vậy nàng ta tính là cái gì?! Minh Vương còn có thể thành hoàng đế sao?!

P/s: Ủng hộ hố mới của bạn edit dễ thương chăm chỉ nào, hôm nay post chương đầu tiên□

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Rải cầu lương trong hoàng cung (16)

Từ khi Diệu Diệu mang thai, trong Tử Thần Điện không bao giờ dùng lư hương, không phải cố ý đề phòng người ám hại, người trong Tử Thần Điện đã đổi tất cả thành âm vệ, nếu dưới tình huống như vậy, Diệu Diệu còn có thể bị hãm hại, vậy Tàn Trường An cũng có thể trực tiếp vỗ vỗ mông chạy lấy người.

Lão bà hài tử đều không bảo vệ được còn làm cái gì hoàng đế?

Chỉ là thứ nhất người mang thai khá miễn cảm với mùi hương, hai là sợ không tốt hoặc không thích hợp với thân thể, nên trực tiếp bỏ đi.

Trước kia tấu chương sẽ được đưa tới Ngự Thư Phòng nay đều được đưa tới Tử Thần Điện, dù sao hai nơi này đều là địa bàn của hoàng đế, tuyệt đối an toàn.

Khấp chồn mừng vui cũng cất dấu không ít sóng ngầm mãnh liệt.

Ai cũng biết, sau khi Hoàng Hậu sinh, đại cục đã định, Minh Vương đương nhiên cũng biết. Đối với một người có ý tưởng với ngôi vị kia mà nói, đứa nhỏ này tuyệt đối không thể giữ lại.

Mà đối với các đại thần...

Trước kia không ai nói tuyền tử, nữ nhi trong nhà cũng không định đưa vào cung, một là Hoàng Thượng không muốn, hai là bọn họ đều cho rằng Hoàng Thượng không được, tiến cung không có tác dụng, nhưng hiện tại hoàn toàn khác, thân thể Hoàng Thượng khỏe mạnh, hơn nữa Hoàng Hậu còn mang thai... Hoàng Hậu mang thai khẳng định không thể hạ Hoàng Thượng, vậy...

Các đại thần cũng sóng ngầm mãnh liệt, thủ đoạn của Hoàng Thượng rất cứng rắn, chỉ thông qua chuyện của ngự sử lần trước là biết, tuyệt đối không để bọn họ khoa tay múa chân với chuyện hậu cung.

Cho nên tuyền tú có nên nói hay không? Nói như thế nào? Ai mở đầu?

Chuyện này cuối cùng thế nhưng rơi xuống trên đầu Lê thị lang.

Ngày nọ lâm triều.

“Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

“Chúng ái khanh bình thân.”

“Có việc khởi tấu, không có việc gì bãi triều ——”

Trên Kim Loan Điện yên tĩnh, các đại thần mắt nhìn mũi mũi nhìn tim.

“Bệ hạ, thần có chuyện bẩm báo.” Một giọng nam đột nhiên vang lên.

Tần Trường An nhìn lại.

Lê thị lang nhớ tới đêm qua uống rượu với vài vị đại thần, hiện ngang lăm lăm đứng dậy, “Bệ hạ, thần có lời...”

“Tuyền tú liên quan tới nền tảng lập quốc, thần tư tiền tướng hậu...”

“... Thân là thần tử, thần thời khắc ghi nhớ bốn phận, Hoàng Hậu nương nương nãi thần chi nữ, cũng hiện đức trinh tĩnh, thời khắc thủ vững bốn phận, Hoàng Hậu có thai trong người, tuyền tú một chuyện, theo tâm nguyện của Hoàng Hậu...”

Ông ta nói vài đoạn, tổng kết lại là, tuyền tú rất quan trọng, Hoàng Thượng ngài nên tuyền tú, ngài cũng không cần lo lắng Hoàng Hậu, Hoàng Hậu nương nương có thai trong người, không thể hầu hạ ngài, nàng là người hiện thực, trong lòng cũng nguyện ý người tuyền tú...

Sắc mặt Tần Trường An càng ngày càng đen, cả người tựa như núi lửa sắp phun trào, nhìn Lê thị lang càng nói càng hăng hái.

“.....”

Nói xong, khi đang chờ tán đồng, thật lâu sau không có hồi âm, Lê thị lang cuối cùng cũng cảm thấy không đúng, nhìn thoáng qua sắc mặt Hoàng Thượng, sợ tới mức bùm một tiếng quỳ xuống.

Toàn bộ triều đình đều an tĩnh lại.

Lê thị lang mồ hôi một giọt một giọt rơi trên mặt đất, không biết nơi nào xảy ra vấn đề, ông ta làm không đúng sao? Hoàng Hậu có thai trong người không thể hầu hạ, đưa ra tuyền tú không phải thuận lý thành chương sao? Không có nam nhân nào không đồng ý, huống chi vẫn là hoàng đế...

Hoàng đế không tiện mở miệng, những người khác mở miệng sẽ giống như bức bách, chỉ có ông ta là nhạc phụ của hoàng đế mở miệng, mới có thể cho Hoàng Thượng một cái bậc thang hoàn hảo —— là Hoàng Hậu chính mình hiện đức, không liên quan tới Hoàng Thượng...

Lê thị lang suy nghĩ, vẫn không nghĩ ra chỗ nào không đúng, mồ hôi cũng không dám lau.

Triều đình có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Tần Trường An nhìn các đại thần phía dưới, cười lạnh ra tiếng, “Còn có người nào muốn nói tới chuyện này không?”

Hiện tại thật ra thông minh, hẳn không tin việc này bọn họ không nhúng tay.

Các đại thần đều không hé răng.

“Không có?”

“.....” Vẫn không có người dám động.

Phịch một tiếng, Tần Trường An đột nhiên ném tấu chương đầy đất, “Vây trẫm nói!”

Các đại thần giật mình.

Áp lực cực lớn bao phủ ở Kim Loan Điện, “Trẫm chỉ nói một lần, các người nhớ cho kỹ. Trẫm muốn các người là để các người chú ý tới cái quốc gia này! Không phải hậu cung của trẫm! Hậu cung có mấy người không cần các người nhọc lòng!”

“Liên tính tú nữ vào cung cũng không có quan hệ với các người. Các người có thể thẳng quan không, thẳng mấy phẩm đều liên quan tới tài năng của các

ngươi, các ngươi làm được bao nhiêu cho bá tánh, mà không liên quan gì đến việc nữ nhi của các ngươi vào cung, nữ nhi các ngươi có thể mê hoặc ta hay không!”

“Trẫm không phải hôn quân, không cần các ngươi đưa nữ nhi vào cung để có được sự tin tưởng! Trẫm cũng chuộng mất những người đặt vinh quang và công lao trên người nữ quyến!”

“Người tới! Lê thị lang mưu toan phỏng đoán thánh ý, chẳng phân biệt công tư, biếm thành...” Tần Trường An không chút lưu tình.

Lê thị lang hù chết, kinh hoàng thất thố, không dám tin tưởng mình thân là phụ thân của Hoàng Hậu, thế nhưng lại bị đối xử như vậy, “Hoàng Thượng tha mạng, thân sai rồi, Hoàng Thượng!”

Ngự lâm quân thấy sắc mặt Hoàng Thượng càng thêm không tốt, nói tiếng đắc tội, trực tiếp lấy vải nhét vào trong miệng ông ta.

Các đại thần lạnh sống lưng, thực sự không nghĩ tới hoàng đế sẽ cứng rắn như vậy. Tần Trường An chưa cho bọn họ cơ hội bình phục tâm tình, nhìn gần bọn họ một vòng, “Trẫm nói, chúng ái khanh đã hiểu chưa?”

“Ngô hoàng thánh minh, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Tất cả mọi người quỳ xuống.

Hoàng Thượng đã nói như vậy, bọn họ còn có thể nói gì? Nếu nói không phải là thừa nhận mình có ý đồ, thừa nhận mình muốn đưa nữ nhi tiến cung lấy sự tin tưởng, trông cậy vinh quang và công lao trên người nữ nhi?

Bất quá..... Ngay cả phụ thân Hoàng Hậu Lê thị lang đều có thể bị biếm, bọn họ còn đưa nữ nhi tiến cung làm cái gì? Hoàng Hậu cũng không làm được gì, chẳng lẽ nữ nhi của bọn họ làm được?

Khi Tần Trường An trở lại hậu cung mới áp cảm xúc xuống, nơi nào có phụ thân như Lê thị lang! Để con rể của mình nạp thiếp.

Diệu Diệu lúc này đang nằm trên ghế, trước mặt đặt các loại trái cây, thấy hán tiến vào, liền vẫy vẫy tay, dứt một quả vải cho hán, “Đã trở lại, nếm thử, ngọt không?”

Thấy hán ăn xong, mới hỏi, “Sao vậy? Thấy chàng có chút không vui.”

Tần Trường An không giấu nàng, ôm nàng ngồi xuống trên đùi mình, thương tiếc nói ra, “Đừng đau lòng, có ta ở đây.”

Sau lưng là lồng ngực ấm áp mà rộng lớn, vừa lúc ôm trọn nàng, Diệu Diệu râm rì một tiếng, chớp chớp mắt, “Diệu Diệu không đau lòng.”

Kỳ thật chuyện này còn khá tốt, một hòn đá trúng mấy con chim, nàng là điểm mấu chốt của Lê phu nhân, lần này Lê thị lang chạm vào điểm mấu chốt, Lê phu nhân khẳng định sẽ không lưu lại tình cảm, Tần Trường An giết gà dọa khỉ, con gà này cũng chỉ có Lê thị lang tốt nhất.

Nàng nói với Tần Trường An chuyện của Lê phu nhân, Tần Trường An bình tĩnh, hôn hôn nàng, “Yên tâm, việc này giao cho ta.”

Diệu Diệu lại bóc một quả vải, ngửa đầu hôn hán một cái “Vây tất cả đều giao cho Trường An.”

Kiều tiểu đáng yêu, trong ánh mắt như có ngôi sao, lực chú ý của Tần Trường An đều đặt trên người nàng, bắt đầu lần cảm thán thứ 108 hàng ngày, sao Diệu Diệu lại đáng yêu như vậy đâu!

Hoàng đế mặt mày hớn hờ, tự mang lự kính, người nói Diệu Diệu lớn lên như thế nào? Có phải lúc còn nhỏ ăn quá nhiều đáng yêu hay không?

Vấn đề này Diệu Diệu cũng không thể trả lời.

Sau khi Diệu Diệu mang thai, tính tình trở nên kiêu khí rất nhiều, gặp chuyện đặc biệt thích làm nũng, Tần Trường An mỗi ngày đều bị manh tim gan run rẩy.

Nhưng trong mắt các cung nữ thái giám...—— Ân, nếu mỗi ngày lười biếng không muốn tự ăn cơm là đáng yêu mà nói.

Trong cung ngọt ngọt ngào ngào, kẻ muốn cho người muốn nhận, ngoài cung cũng có sóng ngầm kích động.

Trong quán trà.

Hai hán tử làn da có chút ngăm đen đang đàm luận, cách gần là có thể nghe thấy, hai vị này đang nói tới những lời của Hoàng Thượng trong Kim Loan Điện hôm nay.

“Hoàng Thượng nói chính là đúng a, lúc ấy Hoàng Thượng nói, có thể thăng quan hay không, thăng mấy phẩm liên quan tới tài năng của các người, các ngươi làm được bao nhiêu cho bá tánh..., người nghe một chút, lời này đều là vì chúng ta a...”

Một hán tử khác cũng cảm động, đập bàn, “Hoàng Thượng nói rất đúng, những người làm quan có thể làm quan, không phải đều xem xét năng lực sao!”

Hai người đang nói, một người bưng một đĩa thịt bò tới, “Huỳnh đệ, có thể ngồi cùng bàn sao?”

Hai người cũng không để ý, tiếp tục mở miệng, “Vẫn là Hoàng Hậu nương nương tốt, không biết Hoàng Hậu nương nương có đau lòng không, Lê thị lang chính là...”

Người ngồi xuống nghe nghe, giả vờ vô tình cảm một câu, “Ài? Ta cũng cảm thấy Hoàng Hậu nương nương khá tốt, chỉ là có hơi ghen tị, người nói Hoàng Thượng tam cung lục viện không phải rất bình thường sao, nàng lại muốn quản Hoàng Thượng...”

Hai người kia dừng lại.

Người ngồi xuống thấy có hiệu quả, tiếp tục nói, “Ta chỉ là thuận miệng nói nói, thịt bò này ăn khá ngon, bắt quá ta nghe nói, Hoàng Hậu nương nương sinh hoạt mới gọi là xa hoa lãng phí đâu... Ai, mỗi ngày đều có thật nhiều trái cây ăn, nghe nói là 800 dặm đưa tới.”

Trong lời nói vô tình đổ một chậu nước bẩn, nhìn sắc mặt bọn họ, dưới đáy lòng cười nhạo một tiếng..... Thật dễ lừa.

—— Sắc mặt hai người đã có chút đen.

Chỉ cần lời đồn này truyền ra, hán ta có thể được chủ tử ban thưởng mấy trăm lượng bạc, quá dễ dàng.

Người này còn tưởng rằng lời nói có hiệu quả, đang chuẩn bị không ngừng cố gắng, đã thấy hai hán tử kia đập bàn, trực tiếp ấn hán ta tới trên bàn, “Nói, người là ai phái tới!”

Dân chúng đều kêu gọi với triều đại mới, khi nói chuyện tới Hoàng Thượng vĩnh viễn đều là “Hoàng Thượng của chúng ta”, cơ hồ kiên trì hai nguyên tắc, “lời nói của Hoàng Thượng đều đúng, Hoàng Thượng quyết định không sai”.

Cho nên..... Hoàng Thượng không muốn tuyển tú khẳng định có đạo lý của Hoàng Thượng nha!

Không tuyển tú nhất định mới là đúng! Nhất định là những tú nữ đó không đủ xinh đẹp, không xứng với Hoàng Thượng. Hoàng Thượng là chân long thiên tử, vậy chỉ có Hoàng Hậu phượng hoàng mới có thể xứng a, long phượng hòa minh, người bình thường sao có thể xứng?

Còn chuyện làm sao biết Hoàng Hậu là phượng hoàng?

Này còn không đơn giản?

Trước kia thân thể Hoàng Thượng đều không tốt, khẳng định là không có phượng hoàng xứng đôi. —— Dân gian đều nói long phượng mới có thể trình tường, này chỉ có long khẳng định không được, cho nên thân thể mới không tốt, gần đây thân thể Hoàng Thượng tốt hơn, ngay cả tiểu Thái Tử cũng sắp ra đời...

Logic có chút quái, nhưn dân chúng đều tin tưởng không nghi ngờ.

Hơn nữa Hoàng Hậu nơi nào xa hoa lãng phí? Suy nghĩ của dân chúng với trái cây, vẫn là thứ sau nhà tùy thời có thể ăn, so sánh với thịt cá, kém xa lắm.

Từ khi có Hoàng Hậu, Hoàng Thượng thân thể tốt, đừng nói ăn này đó, ăn thịt trời bọn họ cũng sẽ tìm. Hoàng Hậu nương nương ăn trái cây đều bị nói, người này nhất định không phải người tốt!

Một hán tử khác nói, “Không thể thả hán ta, đưa đến quan phủ đi!”

“Đúng! Hơn nữa người này nhất định không phải dân chúng, nói không chừng có người muốn hại Hoàng Thượng của chúng ta, không thể để hán ta được cứu ra! Chúng ta phải điều tra người đứng sau!”

Bọn họ sẽ không nói xấu Hoàng Hậu đâu?

Người bị đè trên bàn: “.....”

Không đầu óc? Dễ lừa? Dân chúng?

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Rải cầu lương trong hoàng cung (17)

Việc này sau đó điều tra ra là hạ nhân trông cửa sau của Minh Vương phủ liên hệ hán ta, toàn bộ hoàng triều đều biết hoàng đế coi trọng Hoàng Hậu bao nhiêu, cho nên quan viên điều tra ra cũng không dám dấu diếm, trực tiếp báo cáo —— rốt cuộc Minh Thân Vương vẫn là người trong suốt.

Đương nhiên đơn giản là chút chuyện nhỏ này có thể gây ra sóng gió không quá hiện thực, phảng ửng của Minh Thân Vương cũng rất nhanh, hạ nhân kia

cuối cùng lại có quan hệ với hạ nhân trong phủ Bảo Thân Vương...

Rất phức tạp.

Mọi người luôn nguyện ý tin tưởng, chuyện nào đó có nội tình, mà không đơn giản như bên ngoài. Bọn họ kỳ thật đã nhận định so với Minh Thân Vương ra tay, Bảo Thân Vương ra tay tỷ lệ lớn hơn.

“A! Dựa vào cái gì mà nàng may mắn như vậy?!” Lê Minh Tuyết đang nổi điên trong phòng, cầm trâm diện cuồng chọc lên người nha hoàn, không muốn tin tưởng dân chúng lại có phản ứng này, bọn họ không phải ngu muội sao? Không phải dễ lừa sao? Vì sao lại bảo vệ Lê Diệu Diệu?!

Đời trước nàng là Hoàng Hậu! Chẳng lẽ đời này nàng vẫn là Hoàng Hậu?!! Dựa vào cái gì?! Rõ ràng nàng ta mới là Hoàng Hậu, nàng ta mới là người trọng sinh!

Nha hoàn đau đớn nhưng động cũng không dám động, không dám rơi nước mắt.

Minh Thân Vương tiến vào, nha hoàn mới được lui xuống.

“Nàng là chính phi của bốn vương, bốn vương vẫn sẽ giúp đỡ nàng, nhưng mà Minh Tuyết, Hoàng Hậu nương nương là chủ mẫu của một quốc gia, không dung chửi bới, nghe bốn vương, lần sau không cần lộn xộn được không?”

Minh Thân Vương ôm Lê Minh Tuyết vào trong lòng, nhìn như có chút ngây ngô mà ôn nhu vỗ về cổ nàng ta, “Tuy rằng bốn vương không có dã tâm, nhưng người trong hoàng gia thế nào nàng biết mà, nếu hoàng huynh thật sự hoài nghi chúng ta... Vậy... Minh Tuyết, lần sau không cần làm như vậy được không?”

Lê Minh Tuyết không biết vì sao, thân thể không tự giác có chút cứng lại, lông tơ sau lưng cũng tự giác dựng lên, cảm giác bàn tay phía sau cổ, sẽ bỗng nhiên dùng sức, trực tiếp bóp chết mình.

Sao có thể... Lê Minh Tuyết cảm thấy mình nghĩ quá nhiều, cười nhạt một tiếng, thân thể mềm xuống, ý ở trong lòng hắt ta, “Thực xin lỗi Vương gia, Minh Tuyết đã biết, Minh Tuyết thiếu chút nữa chậm trễ đại sự của chàng.”

Nàng ta có chút ảo não vì bị Minh Thân Vương biết được chuyện mình làm, nàng ta ngu ngốc cũng biết, Minh Thân Vương cần điều thấp, không thể bị nghi ngờ.

Nàng ta nên tin tưởng Vương gia!

Đúng, tin tưởng Vương gia!

Đời trước Vương gia có thể trở thành hoàng đế, đời này nhất định cũng có thể!

Lê Minh Tuyết miễn cưỡng nén lại sự nôn nóng trong lòng, an ủi chính mình.

“Cái gì đại sự?!” Đáy mắt Minh Thân Vương lóe ánh sáng tối tăm, ngón tay dần dần chuyển qua cổ nàng ta, ngữ khí vẫn không phật phùng, “Minh Tuyết nói đùa, sao bốn vương không biết, bốn vương có đại sự?”

Lê Minh Tuyết sùng sốt, phản ứng nhanh, dựa sát vào, “Chuyện của vương gia trong lòng Minh Tuyết đều là đại sự nha.”

“Phải không?” Đáy mắt Minh Thân Vương u ám, thật lâu sau, mới thả tay xuống.

Tạm thời tha nàng ta một mạng.

Một đôi phu thê tâm tư khác nhau ôm nhau, nhìn từ xa lại cực kỳ hòa hợp.

Mà Bảo Thân Vương đều gấp điên rồi, cậu hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, chỉ có thể liên tục giải thích với Tần Trường An. Hoàng Thượng coi trọng Hoàng Hậu ai cũng biết, hiện tại có người muốn ly gián hắt và Hoàng Hậu, làm sao bệ hạ sẽ bỏ qua?

Ngay cả bây giờ không có chuyện gì, sau này nhất định cũng sẽ...

Bảo Thân Vương sốt ruột.

Ra ngoài dự kiến chính là, Tần Trường An tạm thời cũng không truy cứu quá nghiêm trọng. Giống như suy nghĩ của Bảo Thân Vương, đánh xà bảy tấc, chỉ làm người trả giá một chút hắt cảm thấy không đủ.

A, Diệu Diệu gần nhất càng ngày càng dính người.

Có thể là bởi vì có mèo con (ý là hài tử đấy ợ), cho nên tính tình đều trở nên có chút kiêu, một ít tùy hứng cũng lộ ra, dùng móng tay nhỏ cào người... Tần hoàng đế xoa xoa miệng, lắc đầu cảm thán, không bắt giặc bật cười.

Mấy ngày này hắt phải ôm nàng mới chịu ngủ, không chui vào trong lòng hắt thì không ngủ được đâu, trở về chậm nàng còn sẽ cào người... Lúc ăn cơm

còn phải dứt, dứt đồ mà nàng không thích ăn, còn sẽ nhả lông mày nhỏ liếc hần.

Tần Trường An nhớ lại đều cảm thấy bị mạnh đến tâm can loạn run.

“.....” Tướng quân đang thương lượng chuyện quan trọng mất cá chết nhìn hoàng đế, “Hoàng Thượng, thần có thể đi chưa?”

Tướng quân vừa rồi còn cảm khái thủ đoạn của Hoàng Thượng càng ngày càng khó lường, may mắn mình theo một mình quân, cảm thấy... Là đầu óc bị lừa dối, mới có thể chơi thủ đoạn trước mặt hoàng thượng, may mắn mình không tạo phản, nhưng mà hiện tại tướng quân hối hận...

Loại hoàng đế vừa nói mấy câu đã cười, thật sự không phải đầu óc có bệnh?

Tần Trường An lấy lại tinh thần, thanh thanh giọng nói, “Du Phuong a, ngươi đừng đi, ngồi xuống.”

An Văn Hải vội vàng bê một cái ghế tới.

Du Phuong: “..... Hoàng Thượng có việc phân phó?” Du Phuong là tên của tướng quân, tướng quân là thư đồng đi theo Hoàng Thượng từ nhỏ, có thể nói là cùng nhau lớn lên.

..... Chẳng lẽ còn có chuyện gì chưa bổ sung hoàn chỉnh?

“Lại đây.” Tần Trường An để tướng quân ngồi xuống, cảm thán, “Trẫm nói cho ngươi biết chuyện của trẫm và Hoàng Hậu.”

“Ngươi nhất định không biết Hoàng Hậu tốt thế nào!” Hần nói.

“Hoàng Hậu lúc ấy.....”

“Hoàng Hậu còn tặng túi tiền cho trẫm, túi tiền là có ý tứ gì ngươi hiểu đi? Nga, ta đã quên ngươi không hiểu, ngươi còn chưa thành thân, bắt quá bên trên thù chính là uyên ương, uyên ương ngươi biết có ý gì đi...”

“...”

Du * tâm phúc * giết địch ngoài ngàn dặm * đại nguyên soái * Phuong, mặt đều tái lại.

Thần, mẹ, nó nói chuyện của ngươi và Hoàng Hậu!

Tướng quân bùm một tiếng quỳ xuống rồi đứng lên, không nói hai lời xoay người rời đi.

Sau khi đi ra, một thanh niên phe phẩy quạt thấy tướng quân đi ra, vẻ mặt dửng dưng, biểu tình giống y như lúc nhỏ mình đánh nhau thua, bị đâm vào chim nhỏ.

Thanh niên ho khan, nói một tiếng tội lỗi, “Ngươi làm sao vậy? Biểu tình này...”

Du Phuong hít sâu một hơi, rốt cuộc không nhịn được, vận khí đan điền, sắc mặt đen đỏ nghẹn nộ, “Ngươi biết Hoàng Thượng nói với ta chuyện gì không? A?! Đại quân sắp đến cửa thành! Hần một hai phải bắt ta ngồi xuống! Nghe hần nói chuyện của hần và Hoàng Hậu!”

“Kê! Chuyện! Hần! Và! Hoàng! Hậu!! Cửa! Hần!”

Mẹ! Lão tử đến bây giờ còn chưa có tức phụ, hần còn không biết xấu hổ khoe ra?!

“Đừng tức giận đừng tức giận, đừng nói thô tục.” Thanh niên giật giật khóe miệng, vội vàng an ủi, “Hoàng Thượng ngươi còn không hiểu, chuyện này với Hoàng Thượng thật không tính là chuyện gì, bệ hạ cũng định liệu trước...”

Du Phuong hừ một tiếng, xoay người đi về phía trước.

Tần Trường An nhìn người đã đi, chắc một tiếng, cảm giác có chút chưa đã thèm, bắt quá nhìn thời gian cũng đến lúc trở về, chỉ có thể đứng dậy.

Nửa đường, Hoàng Thượng vẫn không nhịn được, nhắm ngay tới An Văn Hải đi phía sau, điếm danh, “An Văn Hải!”

“Có nô tài!”

Tần Trường An chấp tay sau lưng, “Ngươi cảm thấy có phải Hoàng Hậu đặc biệt tốt với trẫm không?”

“.....”

An Văn Hải mặt không biểu tình cúi đầu, “Đúng vậy.”

“Hoàng Hậu đối đãi tình thâm ý trọng”

Tần Trường An vừa lòng, “Người nói rất đúng.”

“Hoàng Hậu nương nương nhất kiến chung tình với Hoàng Thượng, nhất vãng tình thâm, bình thường tâm tâm niệm niệm đều là Hoàng Thượng, Hoàng Thượng trở về muộn một chút đều lo lắng, Hoàng Hậu nương nương tốt với Hoàng Thượng làm lão nô cam bái hạ phong...”

“Ân...” Tần Trường An nghe thỏa mãn, thần thái phi dương, mới chấp tay sau lưng chậm rãi đi, “Còn có đâu.”

Một đường nghe đến khi về đến nơi, Diệu Diệu đã chờ ở đó, thấy hắn trở về, ném quả quyết trong tay xuống bàn, “Sao bây giờ chàng mới về nha.”

Diệu Diệu nhét quả quyết mình không thích ăn vào trong miệng hắn, tự nhiên xoay người, chờ hắn bóc, “Diệu Diệu muốn ăn chua, không ăn ngọt ㄟ ^ ㄟ”

Bị nhét một miệng quả quyết hoàng đế hoàn toàn không có cảm giác mình là trạm xử lý rác thải, coi quả quyết như tình yêu của Hoàng Hậu với hắn, đặt Hoàng Hậu lên người mình, “Trăm bóc cho nàng.”

“.....”

Đám tiểu thái giám nghĩ tới mấy lời An công công vừa nói, sắc mặt rất là phức tạp:... Không hổ là An công công.

Tần Trường An cảm thấy thời gian qua thật sự chậm.

Một là khi nhìn thấy Diệu Diệu khó chịu.

Kỳ thật Diệu Diệu mang thai khá tốt, thân thể cơ hồ không biến hóa, tình trạng buồn nôn chỉ xuất hiện một thời gian.

Nhưng so với không mang thai, tự nhiên là khó chịu.

Hai là sau khi Diệu Diệu mang thai có một thói quen —— mỗi tối phải vuốt cơ bụng của Tần Trường An mới có thể ngủ, không thể mặc áo ngủ, muốn tròn bóng, ỏ chần ầm hô hô, lúc ngủ mới có cảm giác an toàn.

“Ngủ ngon, Trường An.” Diệu Diệu nhưng ngoan nhưng ngoan cho hắn một nụ hôn.

Ban ngày tinh thần sáng láng hoàng đế hiện tại không ngủ được.

Cúi đầu nhìn thoáng qua người ghé vào trong ngực mình, ý tưởng cảm thú lại ngo ngoe rục rịch. Dùng tất cả ý chí sức lực, mới kiềm chế được bàn tay tội ác của mình.

Hoàng đế bệ hạ cơ hồ là dày vò đếm ngày tháng, trong những ngày Diệu Diệu ngoan, khi Diệu Diệu khó chịu hận không thể chịu đựng thay nàng, giữa những ngày tháng đó, thời gian dần dần trôi qua.

Rất nhanh đã đến Tết Trung Thu.

Trong yến hội Tết Trung Thi chỉ có Hoàng Thượng xuất hiện trong chốc lát.

Không có đại thần nào tỏ vẻ nghi hoặc, đều biết bụng của Hoàng Hậu nương nương càng lúc càng lớn, sẽ sinh trong mấy ngày nay. Lấy sự khẩn trương của Hoàng Thượng với Hoàng Hậu, lúc này không cho lộ diện mới là bình thường, hơn nữa phòng chừng trong chốc lát Hoàng Thượng cũng đi.

“.....” Không chờ đến lát nữa, có tiểu thái giám hoảng loạn chạy vào, nói gì đó bên tai Hoàng Thượng.

Bệ hạ đột nhiên xoay người chạy, cái bàn phía trước bùm bùm đổ đầy đất.

Trái tim các vị đại thần đều nhấc lên, chẳng lẽ là Hoàng Hậu nương nương muốn sinh.

Ngón tay dưới ống tay áo Minh Thân Vương hơi giật giật... Ánh mắt Lê Minh Tuyết sáng lên, sinh đi sinh đi, không có quan hệ.

Nàng ta nghe thấy Minh Thân Vương nói chuyện với phụ tá, qua hôm nay.....

Ám lưu dừng động.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Rải cầu lương trong hoàng cung (18)

Từ Thần Điện.

Cung nữ ra ra vào vào, bắt quá bởi vì đã luyện tập nhiều lần, nên cũng không hoảng loạn, đầu vào đẩy làm việc của mình.

Mấy ma ma trầm ổn đứng ở cửa điện chỉ huy.

Tần Trường An trực tiếp chạy nhanh trở về, “Tình huống như thế nào? Hoàng Hậu thế nào?!”

Ám vệ nữ quan biết chuyện quá khẩn cấp, cũng không lãng phí thời gian hành cái gì lễ, “Hoàng Hậu vẫn tốt, tử cung đã mở hai ngón tay, lập tức có thể...”

An Văn Hải qua thật lâu mới cùng một đám tiểu thái giám chạy tới, mặt hồng hộc, lau mồ hôi, lúc này Từ Thần Điện đã bị vây quanh, tiếng kêu đau đớn như ả như hiện truyền ra, Hoàng Thượng anh minh thần võ tựa như con lừa đang bị buộc lại, không đầu không đuôi đi tới đi lui quanh cửa điện.

Ông không dám mở miệng, cung kính đứng thẳng phía sau Hoàng Thượng.

Chỉ hy vọng Minh Thân Vương đừng ngu ngốc tại thời điểm này, bằng không có toàn thân hay không còn chưa biết.

Ánh trăng bàng bạc đột nhiên bị mây đen bao phủ.

Các đại thần ngồi trong yến hội có chút lo lắng, “Sao lại thế này? Không biết Hoàng Hậu nương nương có thể bình an sinh Thái Tử điện hạ không?”

“Câm miệng! Không muốn sống nữa! Hoàng Hậu nương nương là thần phượng hóa thân, đều có long khí phù hộ, tiểu hoàng tử cùng nương nương nhất định đều bình an không có việc gì.” Các đại thần đều run rẩy, còn cổ tình muốn làm bộ làm tịch giống như không có việc gì uống rượu.

Toàn bộ đại điện, đôi mắt của Lê Minh Tuyết có chút không bình thường.

Kính thành.

Nguyên bản ban đêm yên tĩnh, đột nhiên bị tiếng vó ngựa đánh vỡ.

Thị vệ tuần tra cảnh giác đi qua, lại bị hắc y nhân không biết từ đâu tới bỗng nhiên bịt kín miệng, hít phải khói mê, giây tiếp theo bất tỉnh nhân sự, bị kéo vào trong bóng tối.

Cùng lúc đó, hắc y nhân không tiếng động thổi thứ gì đó, đen nhánh, một đội binh mã từ xa tới gần, từ bên này đi qua, đi về phía hoàng thành.

Khi cửa thành bị tiếp quản, hắc y nhân lại xuất hiện một lần nữa.

Hết thảy đều tiến hành trong im lặng.

Trong yến hội, mọi người nóng lòng như lửa đốt, có chút nôn nóng uống rượu, tiếng nói chuyện cũng không tự giác nhỏ xuống.

Nhưng vào lúc này, nhóm vũ cơ lui xuống, đổi thành một loại vũ đạo khác! Thích thích thích! Tiếng trống vang lên, ở giữa, một vũ cơ tuyệt sắc xuất hiện, eo như cành liễu, sóng mắt như nước, hương khí bí ẩn phát tán trong không khí.

Đa số người chớp mũi giật giật, đột nhiên cảm thấy bản thân như người, có vũ tướng phản ứng lại, bỗng nhiên đứng lên, “Không tốt! Đừng hít thở!”

Nhưng lời này đã chậm.

Hương khí bỗng nhiên trở nên nồng đậm, các nữ quyến sợ tới mức thét chói tai, thân thể một người tiếp một người ngã xuống, các đại thần cũng không kiên trì được lâu, cảm thấy trước mắt tối sầm, thân thể như ra...

Bùm bùm, tiếng chén đĩa rơi trên mặt đất nối liền không dứt, trong ánh mắt những người còn tỉnh, là không dám tin tưởng.

Đây chính là hoàng cung a, đại nội cao thủ như mây, khi nào để người khác dễ dàng vào như vậy?

Các nữ quyến kinh hoàng thất thố thét chói tai, theo lý mà nói hẳn là làm hoàng cung đều sôi trào lên, nhưng nếu có người có thể nhìn thấy, sẽ phát hiện, toàn bộ hoàng cung ngoại trừ Từ Thần Điện, đều đã lâm vào một mảnh yên tĩnh.

Có lẽ là dược hiệu không đủ, không bao lâu, mọi người đã tỉnh lại.

Các lão thần tỉnh lại đầu tiên, phát hiện bọn họ lúc này đã bị nhốt trong cung điện, binh lính cầm vũ khí đang vây quanh bọn họ.

Mấy đại thần bắt đầu đánh giá hoàn cảnh trước mắt, mọi người cơ hồ đều ở, trừ bỏ nữ quyến... Cùng với, Bảo Thân Vương phủ.

“Hoàng huynh!!” Minh Thân Vương nằm trên mặt đất ngón tay giật giật, đột nhiên ngồi dậy, lau mồ hôi lạnh trên trán.

Vài vị đại thần cũng không nói gì, nhìn binh lính, ý bảo Minh Thân Vương nhìn tình huống xung quanh, bảo vệ bản thân.

Minh Thân Vương thoát nhìn cũng nhảy bèn, lập tức thu lại biểu tình, bắt động thanh sắc đánh giá tình huống trước mắt, rồi sau đó nhìn vị trí của Bảo Thân Vương, trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên và tức giận.

Như là hiểu ra.

“Súc sinh.” Hắn ta mắng.

Vài vị đại thần hít sâu một hơi, nhìn binh lính, trực tiếp cứng đờ, nồn nóng nhìn bên kia, Minh Thân Vương!

Minh Thân Vương bị đánh một trận, gương mặt có chút sưng đỏ, nhìn vài vị lão thần lắc lắc đầu, ý bảo hắn ta không sao, hơn nữa tìm cơ hội ám chỉ không biết Hoàng Thượng thế nào, muốn đi cứu Hoàng Thượng.

Các lão thần gật gật đầu, không tiếng động chấp tay, bọn họ đương nhiên phải đi cứu Hoàng Thượng, nếu Hoàng Thượng còn... Vậy hoàn mỹ, nếu Hoàng Thượng không ở..... Các lão thần nhất trí suy nghĩ, vậy cũng tuyệt đối không thể làm loạn thần tặc tử thượng vị!

Bọn họ tình nguyện lựa chọn Minh Thân Vương!

Bất quá kỳ thật, sườn điện bên kia, cũng đang trình diễn tình cảnh giống vậy.

Có thể ngồi ở chỗ này đều là mệnh phụ cùng tông phụ, không nói cái khác, ít nhất trên mặt đều bình ổn, không có một người bị dọa khóc thút thít.

Lê Minh Tuyết nhảy bèn phát hiện Bảo Thân Vương phi biến mất không thấy, nàng ta không ngu ngốc, tự nhiên hiểu Minh Thân Vương muốn làm gì, không nói hai lời đứng lên, nói Bảo Thân Vương phi biến mất không thấy.

Thị vệ canh giữ bọn họ, bởi vì là nữ quyến, cho nên cách khá xa, Lê Minh Tuyết nhiệt tình tràn đầy, bắt đầu lòng đầy căm phẫn, chằm ngòi ly gián.

Nàng ta như đã thấy cảnh tượng ngày mai mình mặc phượng bào.....

Mọi người đều thần phục dưới chân nàng ta.....

Thời gian qua thật sự nhanh.

Rất nhanh đã vượt qua cả đêm, đại đa số thần tử một đêm đều không nhắm mắt, chờ đợi tin tức bên ngoài truyền đến.

Lê Minh Tuyết và Minh Thân Vương thấy không đúng là khi sắc trời bắt đầu sáng, thị vệ bên cạnh đột nhiên bắt lấy bọn họ.

“.....” Minh Thân Vương nắm chặt tay, khuôn mặt già vờ cứng đờ lần này biến thành thật sự.

Sự tình, không đúng lắm.

Thị vệ rõ ràng hắn là người của hắn ta.....

Bảo Thân Vương chậm rì rì đi vào, trào phúng nhìn về phía hắn ta, đương nhiên không đúng.

Hắn ta cho rằng cả thiên hạ đều là kẻ ngốc sao? Hoàng Thượng năm đó năng lực áp mọi người, bọn họ vài người liên thủ cũng không có tác dụng, mà bây giờ lại thua hắn ta?

“Hoàng Hậu bình an, mẫu tử bình an.” Cậu nói.

Lời này ý tứ là.....

Lê Minh Tuyết đang trong mộng đẹp chợt thanh tỉnh, “..... Người lặp lại lần nữa?!” Nàng ta kỳ thật hiểu, nhưng lại hoàn toàn không thể tiếp thu, không có khả năng!

Không phải đã nói không thể để Hoàng Hậu sống sót, Lê Diệu Diệu đêm nay nhất định sẽ một thi hai mệnh sao?

“.....” Minh Thân Vương trầm mặc một hồi, a một tiếng, cũng không giả vờ, “Hoàng Thượng đã sớm phát hiện?”

Kế hoạch của hắn ta đã tính mọi mặt, tuy rằng sẽ có một số lỗ hổng nhỏ, nhưng ngay cả khi trong lòng đều rõ ràng, cũng sẽ không có người bắt lấy không bỏ, nếu thành công, đến lúc đó hắn ta danh chính ngôn thuận đáng cơ tuyệt đối không thành vấn đề.

Nhưng.....

Có thể trở thành như vậy, chỉ có một lời giải thích, đó chính là Hoàng Thượng đã sớm phát hiện.

“...Cần gì phải hỏi vấn đề không có ý nghĩa này?” Bảo Thân Vương cười.

Dù sao hán ta đều phải chết.

“Không!” Lê Minh Tuyết thét chói tai, “Không nên như vậy!”

Không ai phản ứng nàng ta.

Kỳ thật thời gian Diêu Diêu sinh cũng không lâu, gần một canh giờ, nhưng Tần Trường An quảng thâm mất đều xuất hiện, sống một giây như sống một năm, phảng phất đã qua vô số thời đại, sàn nhà đều bị hán mài một tầng.

Tâm tư của hán toàn bộ đều ở trên người Diêu Diêu, cho nên tạm thời cũng không quan tâm tới Minh Thân Vương, khi hán sắp không chịu đựng nổi, một trận tiếng khóc lãnh lút vang lên——

Tần Trường An thả lỏng, “Diêu Diêu!”

Hán xông đi, ở trên giường nhìn thoáng qua, lại chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, hoảng hốt, “Thái y! Thái y đâu! Hoàng Hậu sao lại thế này?”

Diêu Diêu nằm trên giường đầy máu, nhắm mắt lại, thậm chí ngay cả hơi thở cũng rất yếu ớt.

Nữ quan sùng sốt, còn chưa kịp ngăn Hoàng Thượng lại, đã thấy sắc mặt Hoàng Thượng trở nên trắng bệch, sau đó phản ứng lại, cũng bất chấp Hoàng Thượng vào phòng sinh không may mắn, vội vàng nói, “Hoàng Thượng yên tâm, nương nương chỉ là mệt quá nên ngủ mất.”

“..... Thật sự?” Lúc này Tần Trường An mới nhẹ nhàng thở ra, chân có hơi nhũn ngồi trên giường, vui đầu trên người nàng, ngón tay nhẹ nhàng ôm nàng.

Hán ôm nàng trong chốc lát, không biết suy nghĩ chuyện gì, thật lâu sau mới ngẩng đầu, hôn hôn trán, rầm rì một tiếng, không sinh.

Không bao giờ sinh.

Chỉ một đứa là đủ.

Hán cầm khăn của cung nữ bên cạnh, dùng nước ấm lau người cho Diêu Diêu, rồi sau đó đổi đệm chăn sạch sẽ, ôm Diêu Diêu rời phòng sinh, làm xong mọi chuyện, lúc này mới nhớ tới hài tử của bọn họ.

Hôn hôn nàng, đi ra ngoài, nhỏ giọng, “Hài tử đâu?”

Ma ma ôm một cái bọc nhỏ, trên mặt hi khí dương dương, “Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Thượng, nương nương sinh một tiểu hoàng tử! Mẫu tử bình an!”

Đứa bé bên trong rất đẹp, trắng trắng nộn nộn, không giống những đứa bé khác khi vừa mới sinh ra, vừa hồng vừa nhẵn.

“Tốt.” Tần Trường An vẫy vẫy tay, lộ ra một gương mặt tươi cười, “Thường, đều có thưởng.”

“Hoàng Thượng có muốn ôm Đại hoàng tử không?” Ma ma thấy hán nhìn chăm chăm vào, thật cẩn thận hỏi.

Tần Trường An trong lòng vừa động, nhận lấy. “... Được.”

Tiểu hài tử rất mềm, cơ hồ chỉ nhỏ nhỏ một cục, không lớn hơn bàn tay hán bao nhiêu, Tần Trường An có chút cứng đờ mà ôm vào trong lòng.

Hán đặt hài tử lên giường cùng Diêu Diêu, —— một lớn một nhỏ hai khuôn mặt nhỏ dựa vào nhau, ngủ ngon phun phun, ấm áp đáng yêu.

Tần Trường An nhìn trong chốc lát, kéo chăn cho hai người, mày kiếm mắt sáng, hôn hai người mỗi người một cái.

Ân, đáng yêu như vậy...

Đều là của ta.

Bạn đang đọc truyện *Diêu Diêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Rải cầu lương trong hoàng cung (xong)

Trích trong 《Buổi trưa có vương tử phú》: “Thiên hạ thái bình.”

Lời này đối với bá tánh sinh hoạt trong thời đại Càn An cực kỳ áp dụng. Thế nhân không nhặt của rơi trên đường, trên mặt trời khắc đều mang theo nụ cười thỏa mãn.

Một lớn một nhỏ hai nam nhân rất giống nhau, đang đứng ở một quán làm đồ chơi bằng đường.

Ông chủ cũng là người có ánh mắt, thấy hai người kia, người nhỏ tuổi ánh mắt thông triệt, đại khái tám chín tuổi, thoát nhìn đã biết là người cực thông tuệ, người lớn hơn một thân uy nghiêm.

Ông chủ bán hàng rong cười, “Đại nhân cùng đệ đệ lớn lên thật giống, hai vị thích ăn ngọt một chút hay là nhặt một chút?”

Bình thường, ông bán cho những người khác đều sẽ thêm nhiều đường một chút, đường cũng coi như là thứ khá đắt, rốt cuộc tất cả mọi người đều không lo ăn không lo mặc, nhờ hồng phúc của bề hạ, cuộc sống càng ngày càng tốt, cho những người khác ít đường cũng không có gì.

Nhưng đối với những người chân chính giàu có, nhiều đường không nhất định làm bọn họ thích, nói không chừng người ta thích hơi nhạt.

Tần Trường An hoàn toàn không có ý trả lời, tiểu Thái Tử vừa quan sát cuộc sống của dân chúng, vừa nói, “Nhặt một chút là được.”

Còn về huynh trưởng của bé... Bé cũng không phải lần đầu tiên đi ra với phụ hoàng, thói quen là được rồi, lại nói tiếp phụ hoàng và mẫu hậu xác thật đều không thể nhìn ra tuổi thật.

—— Lại nói tiếp, Thái Tử điện hạ kỳ thật đã từng lo lắng, có thể có một ngày nào đó, bé và mẫu hậu đi ra ngoài người khác nói là cha con...T^T

“Được rồi.” Người bán hàng rong động tác lưu loát, “Ngài muốn hình gì?”

Hai người đang nói chuyện, một nha dịch phía sau đi tới, quen thuộc nói với người bán hàng rong, “Luu huynh đệ! Vẫn là hình cũ, một con hổ lớn.”

Nha dịch nhìn thoáng qua bọn, —— khi chất của hai người thật sự rõ ràng, còn chấp tay coi như chào hỏi.

Người bán hàng rong ngẩng đầu nhìn, mỉm cười, thuần thực ngao đường, “Quan gia nghĩ tẩm gội? Hôm nay vẫn thêm chút đường?”

“Ân, tiểu tử trong nhà thích ăn, nương còn sủng ái, nếu lúc về ta không mua, tiểu tử kia phải náo loạn.” Vừa nói vừa móc tiền đưa cho người bán hàng rong.

Người bán hàng rong thu cũng thuần thực, vừa nhận tiền vừa đưa đường cho Tần Thanh, “Ngài cầm cẩn thận.”

Hai người không tiếp tục nghe, đi về phía hoàng cung.

Nông dân đối với quan đều có một loại tự nhiên sợ hãi. Khi tiên đế còn xác thật như thế, chỉ cần có nha dịch lui tới, người bán hàng rong đều nom nớp lo sợ, tuyệt đối không dám lấy tiền, càng đừng nói vừa nói vừa cười giống lúc này.

Từ một phương diện nhỏ này là có thể nhìn ra, khi tiên đế còn và hiện tại xác thật đã khác biệt.

Tiểu Thái Tử hỏi, “Phụ thân muốn một râu không?”

Tần Trường An lúc này mới mở miệng, trực tiếp xốc áo choàng bé lên xe ngựa, “Không, nên về nhà.”

Đã ra ngoài một ngày, chắc, Hoàng Hậu nhất định nhớ hẳn.

Hắn cự tuyệt thừa nhận Hoàng Hậu khả năng càng lo lắng Tần Thanh.

Thái Tử điện hạ dạ một tiếng, chui vào trong xe ngựa, hôm nay bé và phụ hoàng ra gặp Minh Thân Vương.

—— Minh Thân Vương bệnh nặng, phỏng chừng là biết mình sống không nổi nữa, cho nên lần đầu chịu thua, an bài đường lui cho thê thiếp của mình.

Khi Minh Thân Vương bị giam cầm bé vừa sinh ra, nhưng sau đó phụ hoàng để bé đi bên cạnh toàn lực bồi dưỡng, bất luận chuyện gì cũng không giấu, bé cũng biết vì sao Minh Thân Vương bị giam cầm.

Nơi bị nhốt là một đình viện nhỏ, sân rách nát, Minh Thân Vương cùng thê thiếp bị giam cầm ở đây, Minh Thân Vương không sống được bao lâu nữa, nhưng thê thiếp của hắn...

Còn Minh Thân Vương phi...

Đã tề liệt.

Nói đến Minh Thân Vương phi cũng là một chuyện kỳ lạ, nghe nói khi bị giam cầm, Minh Thân Vương phi đã điên rồi, không thể tiếp thu chuyện này, vẫn luôn điên điên khùng khùng, nói cái gì... Không đúng rằng ta mới hẳn là Hoàng Hậu Minh Thân Vương hẳn là hoàng đế linh tinh, còn nói cái gì đòi trước rõ ràng không phải như vậy...

Nghe nói lúc trước còn hô to nằng ta người trọng sinh, để nằng ta gặp Hoàng Thượng, nằng ta có thể nói mọi chuyện sau này cho Hoàng Thượng, đương nhiên, phụ hoàng cũng không phản ứng, chỉ bảo người đánh 20 trượng làm nằng ta thanh tỉnh một chút.

Sau đó Minh Thân Vương phi vẫn luôn chú ý mẫu hậu, vô luận như thế nào cũng không tin, mình trọng sinh một lần, hao hết tâm tư trở thành Minh Thân Vương phi, cuối cùng lên làm Hoàng Hậu vẫn là Lê Diệu Diệu, thậm chí Minh Thân Vương đều bị giam cầm.

Đợi một năm, hai năm, ba năm... Thân thể của phụ hoàng chẳng những không tốt, hơn nữa càng ngày càng tốt, sủng ái mẫu hậu truyền khắp khắp thiên hạ, Minh Thân Vương phi này hoàn toàn điên rồi.

—— Nằng ta hao hết tâm tư cướp Hoàng Thượng đời trước, lại có Hoàng Thượng khác sủng Lê Diệu Diệu trong lòng bàn tay.

Nằng ta bắt đầu lẩm bẩm tự nói, nói này không đúng, hơn nữa thời thời khắc khắc tìm cơ hội tìm chết, nói phải đi về một lần, lúc này nằng ta nhất định sẽ chọn đúng.

Nơi giam cầm cũng có cung nữ và thái giám, nhưng chỉ có ít ỏi vài người, cơ hồ giống như không có, làm sao có thể trông nằng ta mọi lúc, cần được nằng ta tìm chết một lần hai lần, cần không được mười lần trăm lần, lần nọ để Minh Thân Vương phi nhảy từ nóc nhà xuống...

Đáng tiếc, không chết, ngược lại không biết bị va chạm vào nơi nào, tê liệt. Sau đó lại muốn cắn lưỡi —— dùng không đủ lực, không cắn chết, ngược lại làm mình không thể nói chuyện, ô lạp ô lạp.

Hiện tại ăn uống ngủ tất cả ở trên giường, hạ nhân vội muốn chết, hầu hạ cũng không để tâm, lần này bé và phụ hoàng nhìn qua, quả thực không thể tin được đó là thân vương phi.

..... Kỳ thật, nằng ta nói trọng sinh chưa chắc không phải sự thật, phụ hoàng cũng biết. Bất quá hẳn là phụ hoàng cũng không để ý. Ánh mắt của mỗi người đều bất đồng, ai biết hình ảnh nằng ta nhìn thấy là thật.

Vì đế vương, vĩnh viễn không thể chỉ nghe ngôn luận của một nhà.

Ý niệm trong đầu Tần Thanh chợt lóe mà qua, không tự hỏi chuyện này nữa, cắn kẹo trong tay, lông mày nhăn lại, “Này có cái gì ngon, Tần đô đô còn đặc biệt thích ăn?”

Người trong cung làm cho nó đều không được, ôm chặt đùi bé bắt mạng về.

Phụ hoàng mày kiếm nâng nằng, “Tiểu hài tử đều thích ăn ngọt, thích ăn ngọt nhiều đáng yêu nha.”

Làm hoàng tử, gần mười tuổi đã xem như rất lớn, hiểu được nhiều chuyện. Cho nên Tần Thanh tự nhiên biết vì sao phụ hoàng nói như vậy, —— mẫu hậu cũng thích ăn ngọt.

Chỉ sợ đặc điểm trên người mẫu hậu, ở trong mắt phụ hoàng đều đáng yêu.....

Được rồi, mẫu hậu thật sự đáng yêu.

Tiểu Thái Tử liếc nhìn phụ hoàng, nói sang chuyện khác, “Qua một thời gian nữa là thu săn, năm nay muốn tổ chức vây săn không ạ?”

Tần Trường An thở dài một hơi, mày kiếm phi dương lại bại lộ tâm tình của hắn, “Khả năng không được a, mẫu hậu của con không thích đi ta đi.”

Hắn cảm khái, “Mẫu hậu con thích đánh người, quân trăm quân đặc biệt nghiêm, người nói, vây săn cũng sẽ không nguy hiểm, nằng còn cố tình không thích đi ta đi.....”

Tần * Thái Tử * Thanh sớm đã quen thuộc cái kịch bản này, liếm liếm kẹo, không trả lời.

Tần hoàng đế một câu tiếp một câu oán giận, “Người xem người cũng sắp trưởng thành, ta nói trước làm Nội Vụ Phủ tu sửa Đông Cung, mẫu hậu người cũng quản không cho đi...”

“Người không phải muốn đi vây săn sao? Mẫu hậu người còn quản nghiêm như vậy, người nói một chút có nên hay không?”

Tần Thái Tử đặc biệt bình tĩnh, lại liếm một cái.

Trước kia, bé còn sẽ phụ họa với phụ hoàng, hiện tại trưởng thành, bé đã học được cách lấy tin tức từ bên trong.

—— cảm khá mẫu hậu đánh người lại quản nghiêm, căn bản không phải oán giận, nghe ngữ khí đã biết là khoe ra; nói bé trưởng thành làm Nội Vụ Phủ tu sửa Đông Cung kỳ thật là muốn bé thừa nhận, sau đó có thể thuận lý thành chương ném bé vào Đông Cung, cách Từ Thần Điện cách mẫu hậu xa một chút..... Tâm cơ.

Đương nhiên, còn có điều quan trọng nhất.....

“Vĩnh Duyên đã về rồi ~” Diệu Diệu ra tới.

Hai người hồi cung.

Tiểu Thái Tử thân thiết với mẫu hậu, ngồi nghe phụ hoàng với mẫu hậu nói chuyện.

Ngay từ đầu còn tốt, chỉ dính một chút, sau đó nói đến thu săn, mẫu hậu nhăn lại lông mày nhỏ, hừ một tiếng, “Không thể không đi sao...”

Thái độ của phụ hoàng lập tức thay đổi, “Đương nhiên không đi a.”

Tần Trường An lời lẽ chính đáng ôm lấy Diệu Diệu, “Vây săn vừa phí tiền vừa tốn sức, là Vinh Duyên muốn đi, nó thích chạy nhảy, trước đó vài ngày còn nói muốn tu sửa Đông Cung để dọn vào sao...”

“Hải tử cánh cứng rồi, muốn bay ra ngoài...”

Biết ngay mà.

Vinh Duyên Thái Tử điện hạ bối nổi, kéo một cục thịt đi vào, “Phụ hoàng ngài lại phản bội nói bậy về ta!”

Đúng, đây là nguyên nhân quan trọng nhất.

—— Đừng nhìn phụ hoàng bình thường oán giận nhiều, đến mẩu chót, phụ hoàng là người phản bội nhanh nhất!

Phản đồ chuyên nghiệp!

Khi còn nhỏ bé đều bị lừa khóc! Rất mất mặt a!

Tần Trường An đương nhiên sẽ không hổ thẹn. Hắn đang kéo tay Diệu Diệu, đeo một cái vòng tay mua trên đường cho Hoàng Hậu của hắn —— không tính là thứ tốt, nhưng hình dáng rất đặc biệt, dễ dàng vui vẻ.

Nghe vậy nhưng mây, dắt Diệu Diệu đến trước giường, dứt nàng ăn vải, đúng lý hợp tình nói, “Cái gì phản bội? Phụ hoàng vốn dĩ ở cùng phe với mẫu hậu ngài!”

Nhi tử và tức phụ..... Hắn cùng phe với ai không phải vừa nhìn là biết sao?

Có phải bị ngốc không?!

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Rải cầu lương ở thế giới thú nhân (1)

Rừng rậm nguyên thủy.

Chạng vạng.

Dù loại thực vật không biết tên, cây cối cao to che trời, một tầng lá rụng dày trên mặt đất, đập lên phát ra tiếng rào rào, không biết mây đen đến lúc nào, che mất ánh mặt trời, tia sáng cuối cùng cũng biến mất, khắp rừng rậm bao phủ trong bóng tối.

Bên hồ nước, một cục tròn lẳng lẳng phập phênh trôi tới, ánh trắng phản xạ trên mặt nước, làm cục tròn kia trở nên rõ ràng hơn, đến gần là có thể nhìn thấy, đó là một con mèo gầy trơ xương, màu vàng nâu, ngực đã không còn hô hấp, lẳng lẳng phập phênh trên mặt nước.

Động vật ăn cỏ bên hồ nước cảnh giác dựng lỗ tai, thời khắc chuẩn bị chạy đi.

Đột nhiên có tiếng nước vang lên, như có thứ gì đó đang bơi tới gần, nai con đang uống nước đột nhiên nhảy dựng lên, vội vàng chạy đi.

—— Tất cả động vật bên hồ nước đều chạy mất.

Diệu Diệu mở mắt, phát hiện mình đang ở trong nước, lông trên người đã dính nước, cô meo meo một tiếng giận dữ.

Gian nan bơi tới bờ hồ, cả người thoát lực ghé vào trên tảng đá, thở hổn hển, lắc lắc người.

Diệu Diệu mệt mỏi quá QWQ.

Cô thở hổn hển hai tiếng, lúc này mới cảm giác được thân thể không đúng, một chút sức lực cũng không có, hẳn là đói...

Cô gian nan ngẩng đầu, quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Nơi này là hồ nước, hồ nước không lớn, nước trong hồ lại thanh triệt thấy đáy, phản xạ ánh trắng. Xung quanh là khu rừng rậm rạp, che trời, nhìn không rõ bụi cỏ, im ắng bị bóng tối cắn nuốt, như là tùy thời sẽ có thứ gì đó lao tới.

Nơi này không thể ở, trong đầu Diệu Diệu nảy ra tới một ý niệm, rừng rậm nguyên thủy rất nguy hiểm, hiện tại thân thể của cô lại không có sức lực, động vật tới uống nước sẽ tạo thành uy hiếp...

Phải lập tức rời đi, Diệu Diệu cũng không kiêu khí, râu hơi run lên, lập tức vận chuyển linh khí.

Đột nhiên, cô cảm thấy cả người đau đớn, cúi đầu nhìn lại, thể nhưng đã biến thành người.

Diệu Diệu ngạc nhiên trừng lớn mắt, cô biến thân.

Nhất Thống đột nhiên xông ra nói, “Ký chủ, tôi kiến nghị cô rời đi nơi này trước.”

“Nga, đúng!” Diệu Diệu chớp chớp mắt, vừa nãy cô cũng nghĩ muốn rời đi.

Thuận lợi đứng lên, Diệu Diệu tùy tay hái được một ít lá cây vây quanh thân thể, vội vàng rời khỏi nơi này.

Cô đi vào rừng rậm, cẩn thận tránh bụi cây thấp bé, đi về phía hệ thống chỉ dẫn, “Nhất Thống, chúng ta đi đâu nha.”

Nhất Thống tự giác theo dõi xung quanh giúp cô, “Về nhà của thân thể này.”

Cô có thể hấp thu ký ức, nhưng cần có thời gian, nơi này quá nguy hiểm với Lê Diệu Diệu, cô phải tìm được một nơi an toàn, chính là động của nguyên thân.

Hệ thống thấy cô không nói gì, còn tưởng rằng cô đang lo lắng, thấy lúc cô không nói gì còn rất đáng thương, bèn an ủi, “Đừng sợ, tôi đang theo dõi xung quanh giúp cô, tuyệt đối sẽ không để cô xảy ra chuyện.”

“..... Nga.”

Diệu Diệu không để ý, một lúc sau, cô dừng chân, chân thành cảm khái một câu, “Nhất Thống, sao tôi lại thông minh như vậy.”

“Tôi đi đường từ nãy đến giờ chưa bị ngã lần nào ~”

Cô nhớ rõ có yêu tinh sau khi thông qua khảo hạch biến thành người, lúc đầu cũng không biết đi, vừa đi vừa ngã, tư thế còn có vẻ kỳ quái, kết quả Diệu Diệu hóa hình ——

Diệu Diệu có chút đắc ý, thật là...

Nhất Thống: “.....”

Nhất Thống yên lặng nhét sự đồng tình của mình cho chó ăn.

Mẹ nó đều làm người mấy thế giới, còn có thể không biết đi sao?!

Động của nguyên thân cũng không xa hồ nước lắm, sau khi đi qua một đoạn rừng rậm, có một cái cây rất to, Diệu Diệu biến thành mèo, râu giật giật, thành thạo bò lên trên cây.

Dưới sự chỉ dẫn của hệ thống, bò tới phía dưới một nhánh cây, ở đó có một phần vỏ cây hơi khác thường, Diệu Diệu dùng móng vuốt nhỏ đẩy đẩy, lộ ra một cái cửa động.

Cô bò vào, sau đó dùng vỏ cây lấp kín lại.

Bên trong hốc cây rất tối, chỉ có chỗ không lấp kín mới có ánh sáng chiếu vào, may mắn mèo có thể nhìn trong bóng tối, Diệu Diệu nhìn rất rõ ràng bên trong.

Đây là một hốc cây, cửa động rất nhỏ, nhưng bên trong lớn hơn nhiều, ít nhất đối với một con mèo con mà nói đã đủ rộng, bên trong có một ít cỏ dại và sợi bông, hẳn là giường, trong động còn có hai ba nhánh cây, lá cây trên nhánh cây này rất kỳ quái, tựa hồ vẫn luôn vẫn duy trì màu xanh lục.

Trừ mấy thứ đó ra không còn gì cả, một miếng ăn cũng không có, Diệu Diệu nằm liệt trên giường, lộ ra cái bụng trắng nhỏ, móng vuốt không nhịn được cào cào hốc cây, đôi quả T^T

Bên ngoài vang lên tiếng động của dã thú, trong ánh mắt Diệu Diệu tựa hồ có ánh sao, cô nghiêng nghiêng đầu, lỗ tai giật giật, lắc lắc cái đuôi, vẫn quyết định đi ra ngoài.

Có thể là nơi này thực lực tương đối cao, cho nên cô có thể hấp thu nhiều linh khí, nhưng vừa nãy cô vừa cảm thụ, trong thân thể trước mắt chỉ có một tia linh khí, bây giờ cô không thể đánh thắng động vật đi săn, Diệu Diệu liếm liếm móng vuốt, hiện tại lại đúng là ban đêm, thời điểm nguy hiểm nhất.....

Bất quá khi cô về, thấy dưới gốc cây này có một ít nấm... Tuy rằng khẳng định rất khó ăn, nhưng mà phải lấp đầy bụng nha.

Tự hồi xong, liền cảnh giác xem xét một hồi, cong người lên, đôi mắt trong bóng đêm phát ra ánh sáng xanh.....

Rất an tĩnh, có thể. Diệu Diệu nhìn nấm ở phía dưới, thành thạo chạy ra ngoài, thịt lột nhẹ nhàng dừng trên mặt đất.

Thực đáng tiếc, một đồng nấm phía dưới chỉ có mấy cái cho cô cảm giác có thể ăn, Diệu Diệu có linh khí, linh khí tương khắc với độc, nếu linh khí tương đối nhiều, trực tiếp ăn đồ có độc cũng không có vấn đề gì.

Cô trở lại lấp kín hốc cây, ăn mấy cây nấm

Nhất Thống thấy cô thu thập xong, bèn ném ký ức cho cô.

Thế giới này rất đơn giản, một nữ sinh viên đi du lịch với bạn trai, phát hiện bạn trai ngoại tình, trong lúc tranh chấp bị bạn trai đẩy xuống sườn núi, tỉnh lại đã thấy mình tới rừng rậm nguyên thủy.

Sau đó gặp một con sói, cô ấy còn tưởng rằng sẽ chết, kết quả con sói biến thành hình người, hô một câu, “Giống cái!”

Cô ấy bị con sói kia mang về bộ lạc, thế mới biết, nơi này là thế giới thú nhân, giống đực có thể biến đổi, có có lực lượng cường đại, giống cái sinh ra chính là hình người, có thể sinh sản, sau khi kết thành bạn lứa có thể kích phát trạng thái của bạn lứa.

Thân phận của cô ấy ở đây là giống cái, dựa theo quy củ, giống cái người nào mang về chính là của người đó, người sói kia trở thành giống đực của cô ấy——

Chậm rãi, cô ấy ở bên người sói, dạy rất nhiều thứ cho người nơi này biết, mang đến cho bộ lạc rất nhiều lợi ích...

Mà nguyên thân kỳ thật không có quan hệ gì với câu chuyện này, theo như cốt truyện, giống cái đều là hình người, nguyên thân lại là hình thú..... Đây là trường hợp đặc biệt, thứ đặc biệt dễ bị bài xích, sau khi thú phụ thú mẫu của Diệu Diệu chết, cô bị tộc đàn đuổi ra ngoài.

Ở trong rừng rậm, giống cái như cô rất nhỏ yếu, tuy rằng hốc cây an toàn, nhưng khó tìm đồ ăn. Nguyên thân là bị độc chết, mấy ngày nay cô không tìm được thứ gì, hôm nay thật sự không chịu nổi, vì thế liền ăn một ít nấm dưới tầng cây, chuẩn bị đi uống chút nước, không nghĩ tới cứ như vậy bị độc chết.

Sự liên hệ duy nhất đại khái là vài ngày sau nữ chính xuyên qua đây, thấy thi thể của cô, nhớ tới con mèo mà mình nuôi, đào một cái hố chôn cô.

Diệu Diệu nằm trên giường, quyết định sáng mai vẫn phải đi ra ngoài tìm chút thức ăn về, những ngày tháng không có đồ ăn thật là khó chịu...

Cô ngáp một cái, bắt đầu tu luyện.

“.....”

Trăng sáng sao thưa.

Trên đỉnh núi cách đó không xa, có thứ gì đó đang nhìn.

Đêm khuya, Diệu Diệu đã hoàn toàn ngủ say, linh khí nhân nhạ xoay xung quanh cô, bị cô hấp thu vào cơ thể.

Có tiếng động nhẹ nhàng dừng trên cây, Nhất Thống đang định lên tiếng cảnh báo, đã cảm thấy thân thể tê rần, cảm giác trời đất quay cuồng quen thuộc bao phủ toàn thân.

“.....” Sau khi trời đất quay cuồng, Nhất Thống thấy cảnh sắc quen thuộc, trên màn hình phòng tối, dòng chữ phòng tối hoan nghênh người moah moah rất rõ ràng, phía dưới còn có dòng chữ nhỏ giải thích.

Sau khi Nhất Thống xem xong, một câu MMP nhảy ra, moah moah em gái a!

Nó mới biết được, trình tự trung tâm của mình thế nhưng có thêm một giả thiết —— vừa thấy ai kia tự động bị kéo đen!

MMP! Chủ hệ thống rác rưởi thế nhưng thật sự bán nó!

Nhưng mà cũng không có ai quan tâm Nhất Thống.

Trên cây, con gì đó màu đen ngủ ngủ xung quanh, cúi đầu xuống, đôi mắt thật lớn ở xuyên qua khe hở, nhìn cục tròn tròn trong hốc cây.

Lông xù xù...

Cục tròn kia bỗng nhiên dựng lông, rồi sau đó lại trở lại bình thường.

“.....”

Hai phút sau, chỉ thấy cổ họng cử động, giống như đà điều, chổng mông lên, cúi đầu xuống thấp một chút.

“Tức ——”

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Rải cầu lương ở thế giới thú nhân (2)

Diệu Diệu mơ mơ màng màng cảm giác được gì đó, bỗng nhiên mở mắt.

Vật kia rõ ràng bị hoảng sợ, lông đều dựng lên, kinh hoàng thất thố vỗ cánh bay ngược, thiếu chút nữa ngã xuống.

“.....” Ánh trắng nhạt nhạt theo khe hở chiếu vào, còn có thể xuyên thấu qua khe hở mờ mờ thấy rõ quang cảnh, Diệu Diệu cũng không phát hiện được gì, ngáp một cái, cuộn người ôm đuôi tiếp tục ngủ.

“.....” Thật lâu sau, thời gian một chút một chút qua đi, vật màu đen mới nhẹ nhàng tới gần.

Tức, nhìn nhìn lại.

Ánh trắng dần dần lên cao, đám mây đen cũng dần dần tản ra, rừng rậm hoặc nhiều hoặc ít được chiếu sáng.

Dần dần, trong bụi cỏ truyền đến tiếng động, tựa hồ có cái gì đó đang chạy về phía này.

Vật kia nhú mị, đôi mắt vàng nhìn về phía bụi gai từng một cái, nghe tiếng động vật thờ dốc càng ngày càng gần, không nỡ mà dời tầm mắt, từ trong cổ họng phát ra một tiếng gầm trầm thấp.

Trầm thấp mà hung ác, hoàn toàn khác với âm thanh vừa rồi.

Lợn rừng vừa ngó đầu ra, đột nhiên cứng đờ, không nói hai lời chạy về phía ngược lại.

Trắng sáng sao thưa.

Khu rừng an tĩnh lại, bất luận động vật gì cũng không dám tới gần.

Sinh vật lớn màu đen vừa lòng gật gật đầu, tuy rằng không biết tại sao giống cái nhỏ lưu lạc đến tận đây, nhưng là giống cái đều yếu ớt hơn giống đực nhiều, cho nên hẳn phải ở chỗ này bảo vệ.

Tuy rằng hẳn còn chưa thành niên... Nhưng đã tới lúc hẳn tìm giống cái nhà.

Sáng sớm.

Ánh mặt trời xuyên qua chạc cây chiếu vào, sự nguy hiểm thuộc về bóng tối được giấu đi.

Có tiếng chim riu rít vang lên.

Râu Diệu Diệu giật giật, mở hai mắt, duỗi cái eo lười, cô còn tưởng rằng buổi tối đầu tiên ở đây sẽ lo lắng không ngủ được, không nghĩ tới còn ngủ rất thoải mái..... Nhìn đáng về có cái hệ thống vẫn rất tốt, ít nhất có thể gác đêm.

Sau khi Diệu Diệu nghĩ kỹ, bèn trở mình ngồi dậy, nhìn lông trên người mình, ở thế giới hiện thực cô có bộ lông tuyết trắng, ở chỗ này biến thành vàng nâu.

Nhưng nghĩ lại cũng thấy đúng, ở trong rừng rậm loại nhan sắc này an toàn hơn, giống màu cành khô lá úa, tương đối ẩn nấp, có thể sống sót trong rừng rậm nguyên thủy phần lớn đều có loại màu sắc này.

“Meo...” Cô duỗi eo, ngoan ngoãn ngồi xổm trên đồng cỏ, vừa liếm liếm móng vuốt nhỏ rửa mặt vừa gọi hệ thống.

“.....”

Cũng không có người phản ứng, cô hơi nghi ngờ, lại kêu một tiếng, “Nhất Thống?”

Vẫn không có ai trả lời.

Thật lâu sau mới thấy thông báo, nói là hệ thống số 001 muốn tham gia cuộc thi tuyển chọn hệ thống, cho nên vào phòng tối nỗ lực học tập, nếu không có việc gì không cần quấy rầy nó.

Nhất Thống: “.....”

Nhất Thống đang điên cuồng ấn bàn phím, tương tượng màn hình đối diện là chủ hệ thống và đại lão nhàn chán nào đó, trái một quyền phải một quyền, mang theo sát khí nhàn nhạt.

Diệu Diệu thấy cũng không nghi ngờ, lắc lắc cái đuôi, chỉ là Nhất Thống không thể giúp Diệu Diệu dò đường, Diệu Diệu vẫn phải tự làm.

Sau khi thu thập xong, Diệu Diệu cũng không chậm trễ, đi ra ngoài nhìn nhìn xung quanh, trượt xuống bên dưới.

Cô phải đi tìm một ít thức ăn, bên trong hốc cây cái gì cũng không có, không đi tìm đồ ăn phỏng chừng sẽ đói bụng. Bây giờ cô chưa thể trêu chọc động vật lớn, nếu muốn ăn thịt, phải đi bắt thỏ hoặc là mấy con vật nhỏ...

Diệu Diệu còn chưa nghĩ xong, xoay người, đột nhiên đồng tử co rút lại.

Phía sau cây ——

Một sinh vật to lớn đang đứng ở trên tảng đá, vẫn duy trì tư thế Kim Kê Độc Lập, hai cánh mở ra, mắt nhìn phía trước, ánh mắt hung mãnh khí phách, năm cái móng vuốt sắc bén, lông chim dựng thẳng lên, mang theo ánh sáng lạnh lẽo, đây là sinh vật trên đỉnh chuỗi thức ăn.

Nhìn qua rất giống chim ưng, lại cũng có rất nhiều chỗ không giống, ví dụ như mào trên trán và lông chim phía sau hơi giống gà trống, hình thể lớn hơn chim ưng rất nhiều, nghe nói có một loại chim ưng khổng lồ, đứng thẳng cao hơn 2 mét, chiều dài hai cánh khi mở ra khoảng 6 mét, Diệu Diệu cảm thấy con ưng này chỉ hơn chứ không kém.

Thân thể Diệu Diệu hơi cong lên, trong cổ họng phát ra tiếng lộc cộc lộc cộc.

“.....”

Con ưng khổng lồ vẫn duy trì cái tư thế kia không nhúc nhích, đầu cũng không dám nhìn về phía bên này.

Diệu Diệu vừa thấy càng thêm khản trương, lông chim còn dựng lên, giống như một thanh kiếm sắc bén.

Cô xuống dưới, hần nghe thấy tiếng móng vuốt của cô ma sát với thân cây...

Càng ngày càng gần, càng ngày càng gần,

! Xoay người...

Tức! Cô đang nhìn hần!

Móng vuốt của con ưng khổng lồ nắm thật chặt, gây sức ép với cục đá bên dưới, cảm thấy cục đá sắp bị ép thành bột phấn, ánh mắt càng thêm cao ngạo sắc bén.

Diệu Diệu càng thêm cảnh giác.

“.....” Nhưng qua một lúc lâu, thấy con ưng khổng lồ vẫn không có động tĩnh, Diệu Diệu có chút nghi ngờ, sao con ưng khổng lồ này lại không động? Chẳng lẽ là bởi vì cô quá nhỏ, nó căn bản khinh thường bắt?

Cô từng bước một lui về phía sau, chờ cảm thấy không sai lắm, vèo một cái chạy nhanh.

—— Ngoại hình của con ưng khổng lồ kia vừa thấy đã sợ, nhưng có thể là cô suy nghĩ nhiều, vừa nãy cô cảm thấy con ưng khổng lồ này có hơi ngại thơ.

Diệu Diệu lắc lắc cái đuôi, nhảy từ đầu này sang đầu khác, chạy như bay mà đi. Dù sao, hốc cây không an toàn, nếu có thể, tốt nhất là nên tìm một chỗ khác. —— Cô không thể giao tính mạng của bản thân cho một sinh vật nguy hiểm như vậy.

Con ưng khổng lồ bên này tạo hình đã lâu. Trong khu rừng này quá nhiều cây, hai cánh của hần không thể mở ra, đừng nói đến điệu múa theo đuôi phối ngẫu, tạo hình lúc này thiếu chút nữa còn không làm được.

—— Tục truyền đây là điệu múa do giống đực tổng kết lại, cho rằng là tư thế giống cái thích nhất, lúc trước hần nghe nhưng lại không để trong lòng...

Nhưng hiện tại lại có hơi hối hận, tại sao lúc trước lại không nghe nha?

Cho nên vì sao cô vẫn luôn nhìn hấn, có phải bởi vì hấn làm không đúng, nếu không chính là..... Hấn quá cao lớn hung mãnh, giống cái này bị hấn chinh phục??

Nghĩ vậy, lông của con ung khổng lồ bỗng nhiên hơi dựng lên, mới bình phục lại, dựng lỗ tai nghe động tĩnh bên kia.

“.....” Hấn suy nghĩ rất nhiều, lại không nghĩ tới, hấn đợi lâu như vậy, cuối cùng giống cái này không nói một câu chạy mất??

... Chạy??

Chạy!!

Sao lại thế này?!

Chẳng lẽ hấn còn có thể ăn cô?

Con ung khổng lồ có chút ủy khuất, cũng đoán không ra, chỉ có thể suy đoán có phải là cô không nhìn thấy mình?

Nhưng mà không có khả năng a, hấn rõ ràng cảm thấy có một ánh mắt nhìn hấn.....

Con ung khổng lồ Trường An bình tĩnh một chút, ngửi ngửi mùi của vợ mình trong không khí, chụp hai cánh đuổi theo.

Hay là... Hấn phải triển lãm thực lực của mình?

Tộc Thực Ô của bọn họ tính công kích quá mạnh mẽ, cho nên khi gần thành niên sẽ phân gia. Cách vài trăm dặm chỉ có thể có một con Thực Ô, nhưng khi còn nhỏ vẫn sống với phụ mẫu, hấn cũng biết cách theo đuổi phối ngẫu.

—— Nghe nói phải triển lãm thực lực của mình.

Vì thế Diệu Diệu liền sốt ruột.

Cây trong rừng đặc biệt đặc biệt nhiều, nhưng phần lớn đều có độc, hơn nữa hiện tại cũng không phải là mùa quả chín, cho nên đồ có thể ăn cũng không nhiều, Diệu Diệu đi rất xa mới tìm được một cây ăn quả.

Trái cây có một tầng vỏ, ngoài vỏ có một lớp gai, gai xanh mượt, nhìn có độc, cơ hồ không có động vật tới ăn, nhưng sau khi bóc vỏ, thịt quả kỳ thật là màu trắng ngà, có hơi cứng, có thể lấp đầy bụng, hương vị cũng không tồi.

Diệu Diệu có chút phiền não, cái này cũng không thể mang đi a.

Cô biến thành người, nhìn nhìn xung quanh, thấy trên cây bên cạnh có dây, nghĩ nghĩ bèn đi đến nơi đó, lấy mấy sợi thô, chế một cái sọt đơn giản, cô làm cũng không chắc chắn, nhưng cũng đủ dùng hai lần.

Sau đó Diệu Diệu bò lên cây, cho trái cây vào sọt, chuẩn bị mang về.

Nhưng khi xoay người, cô lại nhìn thấy con ung khổng lồ kia.

“.....” Vẫn là tư thế quen thuộc, vẫn là hương vị quen thuộc, chẳng qua thay đổi chỗ đứng. Hơn nữa dưới móng vuốt, có thi thể của động vật, thoát nhìn là lợn rừng.

Có vẻ càng thêm nguy hiểm.

Lần này con ung khổng lồ kia tựa hồ chú ý tới cô, thế nhưng móng vuốt vừa động, trực tiếp ném con lợn rừng kia tới.

Đột nhiên không kịp phòng ngừa, Diệu Diệu vèo vèo nhảy lên thân cây.

“.....” Lợn rừng rơi xuống mặt đất, cũng không có người nhặt, không biết có phải cô nhìn nhầm hay không, cô cảm thấy con ung khổng lồ kia có hơi ủy khuất.

“.....” Hình như, có chút không đúng.

Diệu Diệu nghĩ nghĩ.

Đương nhiên không đúng! Con ung khổng lồ tức giận vỗ cánh chụp bay một cái cây, ủy khuất, “Ta khó coi sao?!”

Ta đẹp như vậy vì sao em lại sợ ta!

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Rải cầu lương ở thế giới thú nhân (3)

Đáng tiếc hắn đã quên, bản thân tương đối đặc thù, không biết vì sao, hắn phát ra thanh âm, ngoại trừ Thực Ô nhất tộc có cùng huyết thống, những người khác nghe đều không hiểu. Chỉ có thể nghe được vài tiếng tức tức hoặc là từ đơn. Mà sau khi hắn trưởng thành lại chưa tiến vào kỳ động dục biến thành người, không ở với phụ mẫu nữa, bình thường hắn không có việc gì thì sẽ không nói.

Cho nên Diệu Diệu chỉ có thể nghe được tiếng tức tức liên tiếp.

“.....” Tuy rằng một cánh vỗ dứt một thân cây tương đối đáng sợ, nhưng trong miệng con ung không lồ lại phát ra tiếng chít chít tức, ần, thật sự có chút đáng yêu.

Diệu Diệu meo một tiếng, buông xuống một chút phòng bị, “Anh là giống đực?” Cô biết thế giới này là thế giới thú nhân, nhưng ngay từ đầu cũng không suy nghĩ nhiều..... Nhưng động vật bình thường không thông minh như này nha.

Cảm thấy có hơi mất mặt con ung không lồ vốn định gạt đầu, lại không chịu lên tiếng, hắn còn không tính, hắn không thể biến thành trạng thái —— không thể biến thành người.

Điều này ở trong thế giới thú nhân thuộc về tàn tật.

Diệu Diệu thấy hắn không trả lời, có chút nghi hoặc, “Ngươi có thể biến thành người không?” Cô hỏi.

Chẳng lẽ là cô đoán sai? Trong trí nhớ, cũng không biết thế giới này là chuyện như thế nào, thế giới thú nhân dùng cùng một loại ngôn ngữ, các bộ lạc khi nói chuyện cũng không tồn tại vấn đề nghe không hiểu.

Nhưng khi con ung không lồ kia nói chuyện, cô rõ ràng không hiểu.

“.....” Con ung không lồ càng không muốn nói.

Chỉ dùng cánh đẩy đẩy con lợn rừng về phía trước, tỏ vẻ, ta còn chưa thành niên chưa thể biến thành người, nhưng thực lực cao a, tuyệt đối có thể nuôi được em

Diệu Diệu không hiểu ý của hắn, nhưng cũng có thể nhìn ra được, hắn không có ý xấu. Không muốn trả lời thì thôi, bèo nước gặp nhau hà tất hỏi nhiều, nằng meo một tiếng, trèo xuống.

Thấy con ung không lồ lại đẩy lợn rừng đến trước mặt cô, Diệu Diệu nhìn nhìn con lợn rừng kia, lại nhìn nhìn con ung không lồ, chớp chớp mắt, suy đoán, “Cho tôi?”

Con ung không lồ giật giật cánh, trầm thấp kêu to một tiếng.

Diệu Diệu hiểu ra, lắc lắc cái đuôi —— Ai nha, vậy Diệu Diệu nhiều ngượng ngùng nha.

Diệu Diệu nhảy nhảy trên người lợn rừng, xem phần thịt nào ăn ngon.

Còn vì sao con ung không lồ vô duyên vô cớ cho cô thịt —— Diệu Diệu nhảy đến chỗ thịt mềm mại nhất, duỗi móng vuốt, chọc, Diệu Diệu đáng yêu như vậy, không phải nên làm vậy sao ~

Móng vuốt của Diệu Diệu kém quá xa da của lợn rừng, nhìn qua căn bản không thể cắt được thịt lợn rừng, nhưng trên thực tế, da lợn rừng giống như một tờ giấy mỏng, móng vuốt vừa đụng vào, đã dễ dàng tách ra.

Diệu Diệu cũng không tham, chỉ cắt một miếng thịt mềm nhất, đại khái đủ ăn hai bữa, sau đó ý bảo hắn thu lại, một miếng thịt này là đủ rồi.

Trường An chít chít, tiếng kêu có vẻ sốt ruột, không hiểu vì sao cô không lấy hết.

Diệu Diệu nghiêng nghiêng đầu, giải thích, cô không ăn được nhiều, miếng thịt này đủ để cô ăn hai bữa, dư lại..... Mùi máu tươi sẽ dẫn mãnh thú tới, hơn nữa thời tiết này cũng không thể để lâu, nếu muốn ăn thịt, cô hoàn toàn có thể đi bắt gà hoặc thỏ.

Nghe cô giải thích, con ung không lồ đã hiểu, đôi mắt nhìn thấy lợn rừng nằm trên mặt đất, dứt khoát đuổi cánh đập bay.

Sau đó thu cánh, tung ta tung tăng đuổi theo Diệu Diệu.

Thực Ô tộc có một đôi chân dài, hoàn toàn có thể đi trên mặt đất.

Diệu Diệu chỉ nghe thấy tiếng rầm rầm phía sau, khu rừng rậm cây cối che trời này, cây cối thấp bé rất khó sống sót, cho nên nơi này phần lớn là cỏ dại,

bụi gai và mấy loại thực vật có sức sống mãnh liệt.

Diệu Diệu quay đầu lại, đã thấy con ung khổng lồ kia nghênh ngang đi trong bụi gai, những chỗ đã đi qua giống như bị xe lu san bằng.

“.....”

Con ung khổng lồ không rõ lí do vẫy vẫy cánh.

Diệu Diệu nghĩ nghĩ, con ung khổng lồ là bá chủ trên bầu trời, hẳn là rất quen thuộc mảnh rừng rậm này, nếu muốn tìm động ở, hẳn khẳng định tìm nhanh hơn mình.

Diệu Diệu mở miệng, “Anh có thể mang Diệu Diệu lên bầu trời bay một vòng không?”

Ở trên trời nhìn rõ ràng hơn.

Lông chim của Trường An lại dựng lên :)), may mắn hẳn có lông che mặt, không nói hai lời trực tiếp cúi đầu trước mặt cô, tiếng chít chít đều theo một chút ngưng ngừng triển miên.

—— Đối với thú nhân mà nói, có thể ngồi trên người mình chỉ có giống cái của mình.

Diệu Diệu không nghĩ tới cái này, thấy hẳn cúi đầu, bèn biến thành mèo nhỏ, nhảy lên lưng hẳn. Con ung khổng lồ rất lớn, phía sau lưng bằng phẳng, mở hai cánh ít nhất dài 6, 7 mét, Diệu Diệu lăn lộn trên lưng hẳn cũng không có vấn đề gì.

Con ung khổng lồ dùng móng vuốt cầm cái sọt, kêu một tiếng, xông thẳng tận trời.

“—— Đều tránh ra, lão tử đang công tước phụ!”

Diệu Diệu ngoan ngoãn ngồi xổm trên lưng hẳn, chỉ có một cục tròn nho nhỏ, chỉ cảm thấy cơ bắp của con ung khổng lồ vừa động, cô đã cách mặt đất càng ngày càng xa, lao ra rừng rậm, trực tiếp vọt vào tầng mây. Những cây thô to trên mặt đất có vẻ nhỏ hơn nhiều.

Diệu Diệu có chút hưng phấn, đánh giá xung quanh, rừng rậm mênh mông vô bờ, phía tây là vài ngọn núi tuyết, phía đông chạy dài không dứt, phẳng phát tinh cầu này tràn ngập cây cối.

Ở giữa có mấy con sông uốn lượn chảy qua, chia rừng rậm thành vài phần.

Khi Diệu Diệu xuống xem, còn phát hiện bờ sông có vài chấm đen nhỏ, hình như là một đám thú nhân, lại đi về phía trước không bao xa, cẩn thận nhìn là có thể thấy, trên cây có một vài nhà gỗ nhỏ, một đám người tụ tập bên nhau, nhìn không rõ đang làm gì.

Thực Ô bay xuống xem, có ý bay thấp một chút, tiếng kêu càng thêm lớn hơn, tạo mấy tư thế quyến rũ trên không trung.

Một đám thú nhân bên dưới lập tức hoảng loạn, Diệu Diệu còn nghe thấy thú nhân phía dưới lớn tiếng kêu, “Là Thực Ô!” Giống cái dẫn theo hai từ vội vàng phân tán chạy đi, các thú nhân thì trực tiếp biến thành hình thú, một đám gấu đen trận địa sẵn sàng đón quân địch, thú nhân già nua trên đài lớn tiếng kêu to, “Thực Ô tới, nhanh chóng rời đi!”

Tộc Thực Ô không thể nghi ngờ là khó đối phó nhất, Thực Ô bay vừa nhanh lại hung mãnh, nếu bọn họ muốn đi săn, chỉ cần bay vút là đến, còn mỗi chưa kịp phản ứng, cũng đã bị ngoạn bay lên bầu trời, thú nhân không biết bay không làm gì được chúng.

Móng vuốt và mỏ của chúng rất sắc nhọn, tộc gấu đen bọn họ có thể nói là da dày thịt béo, rất ít sinh vật có thể phá vỡ được lớp phòng ngự của bọn họ, nhưng đối mặt với móng vuốt của Thực Ô, lại không làm được gì. Tộc Thực Ô có cái tên này, chính là bởi vì mỏ của bọn họ có thể phá vỡ được ô thiết(*Vonfram*).

Tộc Thực Ô không tồn tại thiên địch.

May mắn tộc Thực Ô cũng không sinh hoạt bên nhau, cũng không có dã tâm, bằng không phỏng chừng đã sớm đánh bại tất cả các bộ lạc.

Tần Trường An chắc một tiếng, mới mặc kệ bọn họ, lại bay thấp một chút, bảo đảm tất cả có thể nhìn thấy cục tròn tròn trên lưng mình, vòng vài vòng, mới dùng một tư thế hoàn mỹ vừa lòng rời đi.

Thú nhân tim đã nhắc lên: “.....???”

Dừng sĩ tộc gấu đen đều ngốc, “... Tư tể đại nhân, con Thực Ô này tới đây làm gì?”

Sao mình lại cảm thấy..... Từ tư thế bay đi của Thực Ô có một cỗ phong tao?

... Là ảo giác sao?

Tư tể: “.....” Ông hoài nghi là tới để khoe giống cái của mình.

Tần Trường An liên tục lặp lại rất nhiều lần, khoe cho mấy bộ lạc phía dưới đều biết, mới nhanh chóng bay tới nơi giống cái của hắn xem trọng.

Cây cối tương đối thưa thớt, Diệu Diệu chọn một cây thô nhất, bảo Tần Trường An hạ xuống.

Tán cây che trời, cho nên xung quanh nó đều không có những cây khác, là một mảnh đất trống bằng phẳng, chỉ có một vài bụi gai thấp bé, nở hoa trắng nho nhỏ, không biết là cây gì.

Cách đó không xa là dòng suối nhỏ, nước suối thanh khiết thấy đáy, đại khái cách mấy trăm mét. Bởi vì cây cối tương đối ít, không khí cũng nóng hơn trong rừng nhiều.

Diệu Diệu dạo qua một vòng, cảm thấy rất vừa lòng. Cây này cũng có hốc cây, nhưng hốc cây rất lớn, hình tròn, thoát nhìn giống như sơn động, hơn nữa gần nước, ở bên trong đại khái không an toàn như trong động trước đó.

Nhưng Diệu Diệu hoàn toàn có thể dùng dây leo để làm cửa gì đó.

Diệu Diệu phi thường vừa lòng, vào hốc cây, bên trong hốc cây có một ít rơm rạ, còn có mùi hôi, chắc là con chim nhỏ ở trong hốc cây này bị ăn.

Diệu Diệu ghét bỏ khó ngủ, thu thập lại hốc cây này, thứ không cần đều đều ném ra ngoài, cho cái sọt của mình vào, rồi sau đó dùng móng vuốt ấn ấn dấu chân vào hai bên của hốc cây.

—— Meo, nơi này là địa bàn của Diệu Diệu.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Rải cầu lương ở thế giới thú nhân (4)

Giữa trưa.

Ở trong rừng rậm không thể đốt lửa, mấy cành khô lá úa đều dễ dàng cháy, cuối cùng lại không thể đập lửa.

Diệu Diệu nghĩ đi tìm mấy tảng đá, tốt nhất là hơi bẹp, có thể nướng bên trong, nhưng loại đá này cách đây không xa, nhưng làm thế nào để chuyển tới đây mới là vấn đề.

Diệu Diệu chỉ có thể bảo Tần Trường An đưa cô lên núi trước, trực tiếp nướng ở chỗ đó. Con ung khổng lồ không nói hai lời, khế meo meo mang cô mang lên vách núi mình đang ở.

Trên vách núi có một cái sơn động, trong sơn động có một cái ổ, trong ổ để mấy thứ hắn thấy thú vị, ví dụ như có một loại trái cây, hương vị có chút chua chua, nếu bôi cái này lên vết thương sẽ không đau nữa, ví dụ như lông chim đủ loại màu sắc.

Còn có da của những con mồi trước kia hắn giết. Hắn không thể biến thành hình người, cho nên rất khó làm da lông, hơn nữa hắn cũng không sợ rét, cho nên cũng chỉ để lại hai tấm da của gấu trắng tương đối mềm mại.

Tần Trường An vào trong sơn động, lật tung tất cả đồ vật lên, đẩy tới trước mặt Diệu Diệu.

Diệu Diệu đã biến thành hình người, trên người vây quanh da lông, cái đuôi dài hơi hơi nhếch lên, chớp chớp mắt, “Đây là cái gì? Nơi này là nhà của anh sao?”

Hắn quen cửa quen nẻo như vậy. . .

Đầu con ung khổng lồ gật gật.

Diệu Diệu cười, “Vậy anh cất đi giúp Diệu Diệu đã, Diệu Diệu đói bụng, chúng ta ăn cơm trước.”

Ở trên núi cuối cùng cũng có thể sưởi ấm, nhưng phải cần một ít gỗ.

Diệu Diệu phát hiện con ung khổng lồ có thể nghe hiểu lời mình nói, bèn dứt khoát đi ra ngoài, phát hiện vách núi này quá cao, bên trên cơ hồ không có cây cối, cho nên cô bảo hắn đi nhặt ít củi khô tới.

“Anh cũng có thể mang con mồi của anh trở về, Diệu Diệu nướng giúp anh a.”

Cô nhất định có thể nướng ngon $O(\geq \nabla \leq)O$

Nơi này là địa bàn của hắn, Tần Trường An cũng không lo lắng sẽ có nguy hiểm, không có người dám tới nơi này, cho nên giật giạt cánh, bay vào trong rừng rậm.

Diệu Diệu đi tìm một cục đá, không lớn, hắn là từ đỉnh núi lăn xuống, chuẩn bị dọi lát nữa làm cái cục đá này thành cái nồi, sau đó sẽ đốt lửa trong cái nồi này.

Nếu tộc Thực Ô chuyên tâm phi hành, thì tốc độ rất nhanh, cơ hồ là trong nháy mắt, con ung khổng lồ đã dùng móng vuốt quắp lấy củi mang về, còn có một con con mồi, không tính lớn, hắn là một con heo sữa nhỏ.

“Heo sữa nha.” Diệu Diệu nhìn, “Thật lợi hại, thịt heo sữa ăn rất ngon.”

Con ung khổng lồ vỗ vỗ cánh, dựng thẳng ngực.

Diệu Diệu không định thử cái gì đánh lửa, cô cũng không biến ra được thứ đồ kia, trực tiếp dùng chút linh lực, ném vào trên đồng củi.

Oanh một tiếng,

Đồng củi đang chồng lên nhau đột nhiên bốc cháy, nhiệt độ ập vào trước mặt.

“Lê ——” Hai mắt con ung khổng lồ mở to, đột nhiên không kịp phòng ngừa bị uy hiếp, phản ứng nhanh chóng dùng một cánh đẩy Diệu Diệu ra, một cái cánh khác đập vào trong đồng lửa.

Lông chim bên ngoài của hắn cũng không mềm mại, mà có một độ cứng rắn nhất định, khi dựng thẳng lên đều có thể dùng được như phi tiêu, lần này đập xuống, ngọn lửa trực tiếp tắt ngấm.

Sau khi hắn dập lửa, mới đảo Diệu Diệu từ trong cánh ra, nôn nóng phát ra tiếng chít chít.

“.....” Diệu Diệu hoảng sợ, cho đến khi đối diện với đôi mắt nôn nóng của hắn, mới hiểu rõ vì sao.

Cô đứng lên, cọ cọ lông chim của hắn, “Đừng lo lắng nha, Diệu Diệu không có việc gì, đây không phải là chuyện nguy hiểm, đây là dùng để nướng thịt.”

“Tức ——”

“Thật sự không nguy hiểm nha.” Diệu Diệu an ủi hắn.

Con ung khổng lồ được an ủi, lông chim dựng lên trên người mới dịu lại, đi nhặt lại củi.

“Anh có muốn tránh đi chỗ khác không?” Diệu Diệu chần chờ một chút, hỏi.

Con ung khổng lồ dùng sức lắc lắc đầu, kiên trì muốn ở bên cạnh cô.

Diệu Diệu chỉ có thể cùng hắn cùng nhau.

Lần này, tuy rằng thân thể của con ung khổng lồ căng chặt, nhưng không dập lửa nữa.

Nướng thịt cũng không có gì khó khăn, Diệu Diệu thông minh như vậy còn có thể không biết làm??

Không tồn tại meo meo.

Cô nhớ lại cách nướng thịt, dùng móng tay cắt cắt vài cái trên miếng thịt, rửa sạch, rồi sau đó liền dùng một cái dây buộc thịt lại nướng.

..... Cháy.

Chuyện chỉ xảy ra trong chớp mắt, rõ ràng ngay từ đầu còn sống, sau đó nháy mắt đã biến thành màu đen, mùi khét.....

Diệu Diệu: “.....”

Diệu Diệu nhìn nhìn gây gỗ, thứ này nóng không đều, cho nên thịt mới có thể cháy, nhất định không phải là vấn đề của cô 〸 ^ 〸

Cô suy nghĩ một chút, cảm một tảng đá tới, cảm lấy móng vuốt của con ung khổng lồ, cắt xuống một miếng đá mỏng.

Con ung khổng lồ cũng theo ý cô, móng vuốt bén nhọn cẩn thận sợ làm cô bị thương.

Diệu Diệu làm bẻ mặt miếng đá kia bằng phẳng, sau đó đặt trên đồng lửa

, lại cắt thịt heo thành từng lát mỏng.

Không bao lâu sau, lát thịt được nướng phất ra tiếng xèo xèo, mùi thịt nướng tràn ra.

Diệu Diệu có chút đắc ý, gấp một miếng đút cho chim lớn ngoan ngoãn, “Tối, nếm thử xem ăn ngon không!”

Đây chính là kiệt tác của cô!

Chim lớn cúi đầu, mở miệng.

Lát thịt chui vào trong cổ họng, hần kích động phát ra âm thanh lộc cộc lộc cộc, chưa bao giờ ăn thứ gì ngon như vậy, hơn nữa còn là do Diệu Diệu tự mình nướng... Tần Trường An đột nhiên có một loại cảm giác như đang ở trên thiên đường.

Tức —— giống cái nhỏ của hần nướng thịt cho hần!

Chim lớn dùng đầu cọ cọ cổ Diệu Diệu, ăn một miếng lại vui sướng giật giật cánh.

Diệu Diệu thấu hần ăn ngon như vậy cũng thử một miếng.

Trên thực tế, thịt nướng không có gia vị, không có muối không có ớt không có dầu, kỳ thật rất khó ăn, dù sao Diệu Diệu tạm thời không ăn được.....
Chờ đến lúc không thể không ăn lại nói tiếp.

Cô ăn hai miếng rồi không ăn nữa, chỉ chuyên chú đút cho chim lớn.

Một người một chim dựa vào nhau, ăn hết một con heo sữa.

Lúc sau thu dọn một chút, Diệu Diệu dùng móng vuốt của con ung khổng dễ dàng cắt những hòn đá còn dư lại thành mảnh nhỏ, ghép lại với nhau có thể đốt lửa bên trong.

Hiện tại phải làm thế nào để mang về.

Móng vuốt của con ung khổng lồ rất sắc bén, Diệu Diệu dứt khoát chọc năm cái lỗ, để hần quắp lấy mang về, một lần chỉ mang hai ba cái, chạy mấy chuyến là được.

Sau khi trở về, Diệu Diệu ghép mấy khối đá này thành một cái lò nhỏ hình vuông đặt dưới gốc cây, nghĩ nghĩ, lại vào núi với Tần Trường An, làm ra một ít hòn đá hình hộp chữ nhật.

Hòn đá hình chữ nhật cao khoảng ba mươi centimet, rộng ba mươi centimet, vây quanh cái lò nhỏ hình vuông dưới gốc cây, có thể coi như vòng bảo vệ, có gió thổi qua cũng không sợ lửa lan ra chỗ khác, cũng có thể coi như ghế để ngồi.

Tuy rằng Tần Trường An bay rất nhanh, nhưng chờ xong hết mọi chuyện, trời cũng sắp tối.

Diệu Diệu ăn mấy quả màu trắng coi như cơm chiều, duỗi eo, nếu rảnh có thể mang cây ăn quả này về đây trồng...

Đương nhiên, đây là chuyện sau này, nơi này buổi tối không an toàn, cô vẫn phải làm một rào tre quây xung quanh nơi này.

Sau đó bắt mấy con chó săn tới đây, không cần chúng nó giữ nhà bảo vệ chủ, chỉ cần khi cô ngủ có thứ gì tới kêu hai tiếng gọi cô dậy là được.

Khi Diệu Diệu đang suy nghĩ mình phải làm những gì, đôi mắt của Tần Trường An lại nhìn nhìn về phía hốc cây, thu cánh, khẽ meo meo chui vào.

Hần nằm trên cỏ, mở một cánh ra coi như đệm, chờ Diệu Diệu đi vào.

—— Không phải hần muốn chiếm tiện nghi a, chỉ là hốc cây của giống cái nhỏ chưa sửa xong, không mềm mại chút nào, ngủ ở đó sẽ cảm lạnh, cánh của hần có thể làm đệm và chăn. Hơn nữa buổi tối cũng không an toàn, hần phải ở lại đây.

Còn những chuyện khác.....

Ân, Tần Trường An tin tưởng, hần thân là thú nhân của tộc Thực Ô, tín niệm kiên định, sẽ không làm ra chuyện gì không nên làm, tuyệt đối là Liễu Hạ Huệ phiên bản mới!

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 79: Rải cầu lương ở thế giới thú nhân (5)

Khi Diệu Diệu đi vào, toàn bộ hốc cây đều bị chim lớn chiếm đầy, ngực lúc lên lúc xuống, thoạt nhìn đã ngủ say.

Cô cẩn thận đi qua, ngáp một cái, tìm một nơi nằm ngủ, không quấy rầy chim lớn. Hắn bay cả một ngày, cũng mệt mỏi.

Hốc cây chậm rãi an tĩnh lại, chờ sau khi Diệu Diệu ngủ, Tần Trường An khẽ meo meo mở một con mắt, cánh nhẹ nhàng động đậy, cục tròn nhỏ nhỏ đã ngủ say liền ục ục lăn lên trên cánh hắn.

Độ ẩm trên người giống cái nhỏ truyền vào trong lòng, con ung khổng lồ toét miệng, dùng cánh bên kia như chặn đắp cho Diệu Diệu, vừa lòng nhắm hai mắt lại.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Có tiếng chim hót từ bên ngoài vang lên, Tần Trường An giật giật cánh định bay lên, động được một nửa, đột nhiên cảm thấy trên cánh của mình có vật gì đó, bên cổ cũng có tiếng hít thở phả tới, ngứa.

Tần Trường An dừng lại

Rõ ràng rất nhỏ, chỉ có một cục tròn nho nhỏ, lại làm hắn không thể động đậy.

Chim lớn cúi đầu, giống cái nhỏ đang ngủ ngon lành, bộ lông lúc lên lúc xuống, ria mép như cảm giác được cái gì, rung động rung động...

Tần Trường An bị manh trái tim run lên, nhìn không được cúi thấp đầu, càng thấu càng gần...

Ân, hắn chỉ thân một chút, chỉ một chút...

Meo!

Diệu Diệu đột nhiên nhảy dựng lên, cào hắn một móng vuốt, "Ai?!" Ai công kích cô!

"....." Tần Trường An nhìn cái mỏ sắc nhọn của mình, như bị sét đánh trúng, cả cơ thể đều không tốt lắm.

Đây là ngày hôm sau.

Diệu Diệu ngồi nửa mặt dưới ánh mặt trời, duỗi cái eo, đi vào trong rừng rậm.

Lần này vẫn là Tần Trường An đi cùng cô, chỉ là hôm nay tâm tình chim lớn chẳng ra gì, đầu vẫn luôn rũ xuống.

Diệu Diệu quan tâm hỏi làm sao vậy, chim lớn lắc lắc đầu tỏ vẻ mình không sao, kỳ thật đầu vẫn luôn suy nghĩ..... Khi nào hắn mới có thể biến thành người a.

Nghe nói trước kia có thú nhân ngay từ đầu cũng không thể biến thành người, sau đó ở cùng giống cái một thời gian, không biết tại sao tự nhiên biến thành người...

Đôi mắt của chim lớn không tự giác mà hướng về phía Diệu Diệu, chẳng lẽ tối hôm qua còn chưa đủ thân mật?

Hôm nay Diệu Diệu đi tìm rào tre, đầu tiên phải vòng một vòng xung quanh địa bàn của mình rồi nói tiếp..... Làm rào tre dùng gỗ tương đối cứng là tốt nhất, sau đó tìm một ít cây nhỏ có gai... Đương nhiên, không phải muốn tìm là có thể tìm được.

Hôm qua Diệu Diệu và Tần Trường An ăn một con heo sữa nướng, vẫn chưa đói, vì thế không ăn sáng, chọn một phương hướng để đi.

Rừng rậm rất nhiều cây cối, hai người đi không bao lâu đã tìm được một loại cây tương đối thích hợp, sờ sờ tính chất, cảm thấy không sai biệt lắm, bèn bắt đầu mang gỗ về.

Chủ lực vẫn là chim lớn.

Móng vuốt của hắn rất sắc nhọn, gỗ để làm rào chắn dễ dàng bị hắn cắt như chém dưa thái rau, cho nên lượt thứ hai Diệu Diệu không đi cùng hắn, cô ở nhà, dựng cây hắn mang về xuống là rào chắn.

Hai người phân công hợp tác, Diệu Diệu đào một cái hố sâu, sau đó đặt cây gỗ xuống, chim lớn lại đi tìm gỗ.

Diệu Diệu làm một hàng rào chắn hình tròn, lấy hốc cây làm trung tâm, vòng toàn bộ tán cây vào. Hàng rào này cao hơn hai mét, tuy rằng cũng không có tác dụng với những động vật lớn, nhưng ngăn trở một số động vật loại nhỏ thì không có vấn đề.

Khi Diệu Diệu dựng hàng rào xong một nửa, còn gặp một con vật tự đưa tới cửa, sinh vật kia không từ từ nơi nào tới, không đầu óc nhào tới.

"....."

Diệu Diệu nhẹ nhàng bắt nó lại, coi như một bữa cơm.

Bởi vì phạm vi hàng rào khá lớn, cho nên đến chặng vạng còn chưa hoàn thành, Diệu Diệu nhìn sắc trời, ngừng lại, bụng cũng có phản ứng, ục ục kêu lên.

Cũng đúng, cả ngày nay cô cũng chưa ăn gì.

Nghĩ đến chim lớn khẳng định cũng đói bụng.

Diệu Diệu xách con nai con kia ra, làm giống như cũ, đốt củi, làm phiến đá nóng lên.

Mùi thịt nướng nhẹ nhàng bay đi xung quanh.

Cùng lúc đó, gần hồ nước.

Một thú nhân tóc xám khiêng một con tạp tạp thú, cái mũi giật giật, nhìn về phía bên này.

Sao lại vậy?

Anh ta nhìn xung quanh, đột nhiên thấy trong nước có gì đó màu xám—— tựa hồ là một giống cái!

Tóc xám vội vàng nhảy xuống nước, vớt giống cái đó lên, phát hiện giống cái cũng không sao, chỉ là đang ngủ mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

..... Anh ta còn chưa có giống cái!

Tóc xám cõng giống cái trên lưng, chuẩn bị trực tiếp xoay người đi, lại do dự một chút, ngửi ngửi mùi thơm, chạy tới nơi hương thơm tỏa ra.

Theo đuổi giống cái, tay nghề cũng phải không tồi.

Nhưng mà chờ khi anh ta chạy đến nơi đó đã sợ ngây người, thân ảnh ngồi bên cạnh đồng lửa —— lại một giống cái?!

Trong đầu tóc xám hiện lên một ý tưởng —— hôm nay thật may mắn!

Vừa lúc, em trai của anh ta cũng chưa có giống cái!

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Rải cầu lương ở thế giới thú nhân (6)

Thế giới thú nhân số lượng giống cái ít hơn giống đực rất nhiều. Cho nên lúc này đột nhiên xuất hiện một giống cá, lại là giống cái chưa có giống đực, tóc xám giống như thấy bánh có nhân từ trên trời rơi xuống, cảm thấy mình thật TM may mắn.

Đang chuẩn bị ôm về bộ lạc đầu, kết quả đi đến nửa đường thế nhưng lại xuất hiện một giống cái —— đây quả thực không phải là may mắn bình thường, mà là siêu may mắn a.

Còn chuyện nói gì với giống cái này, có thể dẫn cô về bộ lạc hay không, tóc xám căn bản không nghĩ tới.

Thế giới này đều có văn hóa của nó, sau khi một bộ lạc tấn công bộ lạc khác, giống cái sẽ thuộc về bộ lạc chiến thắng, chỉ cần mang về bộ lạc của mình, vậy sẽ biến thành của mình.

Hơn nữa một giống cái cũng không thể sống khi không có bộ lạc, ngay cả vì mạng sống của cô anh ta cũng sẽ mang cô về.

Tóc xám toét miệng, em trai anh ta còn chưa có giống cái đầu, thế nhưng lại xuất hiện thêm một người?!

Anh ta nghĩ đến tương lai tươi sáng, nghĩ xong bèn đi qua đó, "Chào em a giống cái..."

Nhưng mà anh ta không nghĩ tới, giống cái này có chủ!

Có chủ a!

Đều là giống đực, ai không rõ?! Tần Trường An vừa thấy giống đực phía trước Diệu Diệu đã biết anh ta sắp tâm bất lương, có người muốn cướp Diệu Diệu!! Chuyện này còn có thể nhịn?!

Tần Trường An phần nộ mắt đều đỏ, thét một tiếng, móng vuốt bén nhọn mang theo tia lãnh lẽo.

"Ngao!" Tóc xám cũng là dừng sĩ trong bộ lạc, tuy rằng không kế thừa được sự gian xảo của sói, mà là có chút ngu ngốc, tương đối giống Husky. Nhưng phản ứng vẫn là số một số hai, cảm thấy phía sau lãnh lẻo, lập tức tránh đi, lại vẫn không kịp mà bị thương.

Còn chưa xoay người đã cảm thấy có một bóng đen đánh tới, anh ta nhảy sang bên cạnh, thuận tiện lộ ra răng nanh, cắn sang bên kia...

Rõ ràng cảm giác mình sẽ phác gục con mèo, trong chớp nhoáng, lại thấy con mèo kia thật là hung mãnh, tránh cũng không tránh, đã có thứ gì đó gõ mạnh xuống đầu anh ta ——

"....." Ngao!! Mẹ nó cái mũi đau quá.

Diệu Diệu chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đã thấy bọn họ đánh nhau, oai oai đầu, thu đồ sang bên cạnh, biến thành mèo nhỏ treo lên cây, bảo đảm họ không đánh tới bên này, dò đầu ra, bạch bạch bạch cổ lên, "Cổ lên!"

"Cào anh ta!"

"Bên trái bên trái!"

"Bên phải!"

Tuy rằng không biết vì sao chim lớn lại đánh nhau với con sói này, nhưng đánh cũng đã đánh, vậy đương nhiên phải đánh thắng rồi nói tiếp.

Diệu Diệu cơ trí nghĩ ˊ ^ ˋ

"....." Tần Trường An nháy mắt phản chấn.

Hai cánh khởi độ g, toàn bộ khí thế của chim Thực Ô đều lên cao.

Khi Tô Ninh tỉnh lại thấy cảnh tượng này —— không biết là nơi nào, giống như rừng rậm nguyên thủy, tất cả cây cối đều cao một cách khác thường, che trời, một con chim lớn màu đen đang đuổi theo một sói đang chạy trốn, hai con cự thú chỉ có thể xuất hiện trong phim Hollywood, lớn gấp đôi bình thường.

Bên cạnh trên cây còn có một con mèo đáng yêu ngồi xổm, ân, đặc biệt đáng yêu, giống như chủ nhân mèo trước kia cô ấy nuôi.....

Mèo nhỏ ngoan ngoãn ngồi xổm, chân trước bạch bạch chụp vào cây, như là đang nói điều gì, mà mỗi khi cô meo một tiếng, con chim lớn kia lại kích động, cảm giác giống như là... Ân, lực đạo đánh con sói kia mạnh gấp hai.

Tô Ninh nghe tiếng gào thảm thiết của con sói, không tự giác run thế, lại hoàn toàn không rõ đây là tình huống gì?

Chẳng lẽ là đang nằm mơ?

Sau đó lại cảm thấy đầu choáng váng, ký ức đột nhiên xuất hiện, mới nhớ tới mình bị tai nạn xe côn, xe tải lớn trực tiếp nghiền qua, tuyệt đối không có khả năng sống sót... xuyên qua? Trọng sinh?

Trận chiến này diễn ra cho đến khi con sói kia đầu hàng mới dừng lại, còn tại sao biết là đầu hàng, kia mẹ nó cũng quá rõ ràng, con sói kia hai móng ôm đầu, cái đuôi đều kẹp ở phía sau.

Như vậy ——

Tô Ninh run lên, lại bất chấp hiện tại có chuyện gì, chỉ nghĩ muốn chạy trốn, một con sói và một con chim hung mãnh như vậy, chờ khi dừng lại, nói không chừng mình sẽ trở thành đồ ăn.

Còn chưa kịp chạy, Tô Ninh đã ngậy người, tròng mắt rớt đầy đất.

—— Cô ấy trơ mắt nhìn, sau khi con chim lớn kia dừng lại, con sói kia lắc mình biến thành người..

Một "Người"?!

Người?!

"Yêu, tồn thọ..." Chân Tô Ninh mềm nhũn.

Tần Trường An thấy con sói kia đầu hàng, còn có chút không vui, sao lại nhận thua sớm như vậy, Diệu Diệu còn đang nhìn hấn đầu...

Chim lớn vừa nghĩ vừa đuổi móng vuốt qua, phản chấn oai hùng.

Cho đến khi tóc xám hoàn toàn không phản kháng, đơn phương ngược đánh xong thể hiện sự anh dũng của mình, mới không tình nguyện ngừng lại, rụt rè vỗ vỗ cánh, bay về phía Diệu Diệu.

Khoảng cách nhảy mất có thể tới, hấn lại dùng vài giây, tốc độ phăng phát chậm lại gấp đôi, còn lơ đãng sửa lại lông chim, bay hình chữ S trên không trung.

"...Thế nào?" Hấn đứng trên nhánh cây, tựa hồ không để tâm mở miệng.

Diệu Diệu nghe không hiểu cũng xem hiểu, nhảy tới trên đầu hấn, dẫm vài cái, có chút đắc ý nho nhỏ, meo meo khen, "Thật là lợi hại!"

Đương nhiên, chủ yếu chính là... Diệu Diệu chỉ huy cũng giỏi $O(\geq \nabla \leq)O$

Chim lớn khụ một tiếng, ưỡn ngực rụt rè thu cánh, tinh thần sáng láng, thần thái phi dương.

Đúng không.

Tóc xám khóc chít chít liếm vết thương của mình, cuối cùng anh ta cũng hiểu vì sao đại tể tư không cho bọn họ trêu chọc Thực Ô TT, đặc biệt là khi Thực Ô có thể bay..... Trước kia anh ta còn không hiểu, lần này rốt cuộc hiểu ra, trong bộ lạc anh ta là đứng sĩ số một số hai, nhưng lại hoàn toàn không có lực đánh trả...

Lông đều bị mổ trực a... Lệ rùng chạy đi.

Có cánh quá chiếm tiện nghi, những loại chim khác còn tốt, chỉ cần gần người nói không chừng anh ta có thể tránh thoát, phản sát cũng không tính cái gì.....

Nhưng Thực Ô không giống vậy, không nói tới tốc độ cực nhanh lại hung mãnh, mỗi một cái cánh đều dài mấy mét, lông chim sắc bén như dao nhỏ, ngay cả khi cách xa, cũng đủ dùng cánh để đánh bay anh ta, hấn nhiều lần cũng chỉ nhảy xa mấy mét, không thể với tới.

Tóc xám biến thành hình người, nhìn Diệu Diệu trên đầu hấn, khóc không ra nước mắt, "Là ta thua, mạo phạm ngài, giống cái."

Tuy anh ta có hơi khờ khạo, nhưng không ngu ngốc, chuyện này là như thế nào vừa nhìn đã hiểu, rất rõ ràng, giống cái này đã có chủ.

Dựa theo quy định, giữa thú nhân có thể cướp đoạt giống cái, nếu giống cái có chủ, hai giống đực có thể quyết đấu, ân, bình thường giống cái đều sẽ chọn người mạnh hơn, lần này anh ta làm tương đương với khởi xướng khiêu khích cướp đoạt giống cái..... Tuy rằng anh ta thật sự không có ý đó.

Tần Trường An đang chuẩn bị đánh giống đực dám khời khích này đi rất ra, tốt nhất không bao giờ gặp lại, đã cảm thấy móng vuốt mềm mại của Diệu Diệu vỗ vỗ, meo meo kêu vài tiếng.

Chim lớn hơi dừng lại, sát khí lập tức hiện lên, cô còn không muốn anh ta cút ra xa?! Thứ muốn sức lực không có sức lực muốn tương mạo không có tương mạo có cái gì tốt! Hấn chỉ cần một cánh cũng đánh bay được không!! Móng vuốt của chim lớn có chút ngo ngoe rục rịch, con sói này nhất định là chưa bị cạo hết lông.

"....." Khi nghe Diệu Diệu giải thích, mới bừng tỉnh đại ngộ, thậm chí cả người đều hồng, "Tức ——"

Ai, thẹn thùng.

Tóc xám có chút ngốc, bảo anh ta ở lại?? Sao lại thế này???

Rất nhanh thôi, anh ta sẽ biết vì sao.

Diệu Diệu cảm thấy mình cần rất nhiều đồ, bắt chim lớn chuyển từng chuyển về quá mệt nha? Hơn nữa hiệu suất còn chậm ㄟ ㄎ

Diệu Diệu nói, nàng không nỡ để chim lớn mệt nhọc, không bằng giữ lại con sói này!

Sói to khổ bức đào đất, một chút một chút dùng móng vuốt đào, bộ lông xám đã dơ hề hề, còn bắt không làm đứt rễ cây.....TT số của anh ta thật khổ!

Nhưng cây này đào xuống không phải cũng sẽ không có kết quả gì sao?

Trước kia người trong bộ lạc cũng muốn mang cây về, nhưng hôm sau lại phát hiện lá cây đã rụng hết, căn bản không mọc được trái cây, còn không bằng trực tiếp thu thập trái cây...

Sói to một bên mặt xám mày tro đào đất, một bên không rõ nguyên do gào vài tiếng, lại hoàn toàn không dám không quan tâm không làm việc.

..... Bởi vì Thần Thú ới, bên trên có thú nhân giám sát a! Còn là giống cái nhỏ kia!

Trái tim sói to đều đang nhỏ máu, sáng sớm giống cái nhỏ kia đã chạy tới nói, nói giám sát anh ta để anh ta không lười biếng..... Cô ấy không phải giống cái của hấn sao?! Sao có thể giúp đỡ chim Thực Ô nô dịch anh ta a!

Sói to hự hự khiêng cây về, lại phun đầu lưỡi hự hự đào đất.

Tâm tặc.

Tô Ninh tiếp tục nói chuyện với con sói bên dưới.

Tối hôm qua sau khi khiếp sợ cô ấy đã cảm thấy không đúng, nơi này hẳn là thể giới thú nhân. Cô ấy đã đọc qua không ít tiểu thuyết, nhưng những thứ không có căn cứ khoa học đó, quý đều biết không thể là sự thật, nếu muốn sống sót, khẳng định phải biết được vài chuyện...

Mà Diệu Diệu rất giống chủ nhân mèo trước kia của cô ấy, chủ nhân làm gì đều đúng, trong tiềm thức đã không có suy nghĩ phản đối.

Con chim lớn kia thoát nhìn rất đáng sợ, như vậy có thể hỏi chỉ còn con sói to này —— nhìn về mặt "thành thật" ư, rất giống con Husky bên nhà hàng xóm.

Sau khi Diệu Diệu và Tần Trường An bắt con sói kia đi đào cây, một người một chim tiếp tục tìm kiếm trong rừng, chuẩn bị tìm vài bụi gai, có thể làm phần lớn động vật không tới gần.

Còn chuyện lỡ như con sói kia chạy... Hoàn toàn không cần lo lắng, anh ta không thể chạy thoát, ngay cả khi trở về bộ lạc, cùng lắm thì Tần Trường An lại đi tới bắt lại.

Một người một chim không bay nhanh, cho đến khi mặt trời lên cao, Diệu Diệu mới tìm được một góc cây thích hợp, màu tím, gọi là mê tâm đằng, giương nanh múa vuốt chiếm một khu đất lớn.

Tần Trường An thấy Diệu Diệu muốn đi tới đó, thân thể căng thẳng, dùng cánh chặn cô lại, chít chít nói gì đó.

Mê tâm đằng không thể tới gần.

Diệu Diệu đang chuẩn bị giải thích, đột nhiên, chân trời truyền đến hai tiếng kêu hung lệ, trầm thấp mang theo uy hiếp, làm trái tim lạnh lẽo.

Tần Trường An đẩy Diệu Diệu về phía sau, ngửa đầu kêu hai tiếng.

"....." Hai con Thực Ô hơi dừng lại, thần sắc hòa hoãn, càng dựa càng gần, dừng ở trên mặt đất.

Hai con Thực Ô dừng ở phía trước, kêu vài tiếng, thật ra có vài phần từ ái, "Trường An, sao lại tới đây?"

Một núi không thể có hai hồ, tộc Thực Ô của bọn họ sau khi thành niên sẽ không sống với phụ mẫu, trừ phi tất yếu, cũng sẽ không đặt chân tới lãnh địa của những con Thực Ô khác, phụ mẫu cũng vậy.

Lúc này Trường An mới phản ứng lại, hẳn đã tới lãnh địa của họ, cánh giật giật, đầu không tự giác nâng nâng, "Con tìm được giống cái của mình."

Nói cách khác, chính là mang con dâu về cho họ nhìn.

Con dâu?! Hai con Thực Ô có chút kinh hãi, vội vàng ngo trái ngo phải.

Con của mình thì mình thương, trong tộc không thêm đề ý, trực tiếp đuổi người, nhưng thú phụ thú mẫu như bọn họ vẫn lo lắng.

Đứa nhỏ này có khuyết điểm, không thể biến thân, cũng chính là không thể □□—— giống cái căn bản không thích hấn, trừ phi có thể tìm một giống cái hình thú... Lúc hấn rời nhà bọn họ còn lo lắng, không nghĩ tới mới không bao lâu, đã tìm được giống cái?!

Hai con Thực Ô vui mừng, ngo trái ngo phải xem xét một vòng..... mừng bức, "... Ở đâu?"

Không có a.

Tần Trường An đầy mặt kiêu ngạo đẩy Diệu Diệu ra.

Hai con Thực Ô cao 4 mét cúi đầu...

"....."

Biểu tình trong nháy mắt có chút phức tạp.

...Con trai, con xác định sao?

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Rải cầu lương ở thế giới thú nhân (7)

Sau khi Diệu Diệu biến thành người, hai con Thực Ô mới hiểu được, nhưng lại càng thêm lo lắng.

—— Giống cái này không thể biến thân còn tốt, giống với tình trạng của Trường An, ai cũng không chê ai, cứ như vậy cùng nhau cũng là "môn đăng hộ đối". Nhưng giống cái này có thể biến thành người, vậy cô còn ở bên cạnh Trường An sao?

Vấn đề này ai cũng không thể trả lời, hai con Thực Ô cũng không hỏi, rốt cuộc việc này không có cách nào thay đổi, chỉ có thể đi một bước tính một bước, hứa hẹn không có tác dụng gì, thế giới thú nhân thú phụ thú mẫu cũng rất ít quan, rốt cuộc cuộc sống là của bản thân mình.

... Thực Ô đã thành niên tính bài xích rất mạnh, hai con Thực Ô ở đây một lúc rồi bay đi.

Tần Trường An và Diệu Diệu không biết ý tưởng của hai con Thực Ô, một người một chim nhìn dây đăng màu tím trước mặt.

Mê tâm đăng là một loại dây đăng rất bá đạo, nó rất cứng rắn, trên dây đăng có gai nhỏ mà sắc bén, có thể cắt qua da thịt của động vật để hút máu, trong gai nhọn có độc có thể mê hoặc con mồi.

Đương nhiên, chúng nó cũng không phải vô địch, có một loại cây cối mê tâm đăng không thích, đến gần sẽ không lan rộng.

Trùng hợp, cây mà Diệu Diệu ở chính là loại cây đó.

Cho nên nói mê tâm đăng là một loại cây rất thích hợp.

Diệu Diệu muốn mang toàn bộ cây mê tâm đăng này về, sau đó vây quanh hàng rào T^T... Chẳng qua này dây đăng chẳng chặt, rễ chính không biết giấu ở chỗ nào, tuy rằng một dây mê tâm đăng độc tính khá yếu, hẳn là không ảnh hưởng tới cô và chim lớn, nhưng sự thay đổi về lượng dẫn tới sự thay đổi về chất, nhiều dây như vậy, hơi không cần thận trọng.....

Diệu Diệu chớp chớp mắt, từ bỏ rễ chính, lựa chọn rễ phụ.

Nhưng Tần Trường An sao có thể nhìn Diệu Diệu đi vào, chim lớn lập tức bắt Diệu Diệu lại..... Nói Diệu Diệu thật đáng yêu, nho nhỏ cục, ngốc ngốc bị móng vuốt của hắn bắt lại, lộ ra cái bụng nhỏ trắng mềm.. Tần Trường An lóe mắt, lưu luyến đẩy cô về phía sau.

Tò vè, để hắn tới a! Loại sự tình này sao Diệu Diệu có thể đi? Nguy hiểm như vậy!

Hắn vẫn luôn chú ý Diệu Diệu, tự nhiên biết cô muốn rễ phụ, nhanh chóng vọt vào.

"Meo!" Diệu Diệu mới vừa trở mình, từ ngựa bụng trở thành ghé vào trên tảng đá, không biết hắn muốn làm gì, đã thấy một màn này, đột nhiên nâng đầu nhỏ meo một tiếng.

Sau đó mới chậm rãi thả lỏng, đối với động vật lớn mà nói, cần rất nhiều mê dược mới có thể bị ảnh hưởng, Tần Trường An ngay từ đầu đã bẻ khí, hơn nữa hắn đủ lớn, không có gì bất ngờ xảy ra sẽ không có vấn đề gì.

Tuy rằng nói như vậy, nhưng bên ngoài, cái đuôi của mèo nhỏ vẫn không nhìn được vùng tới vùng đi, mắt mèo đen lúng liếng tình tình chăm chăm bụi mê tâm đăng trước mặt.

May mà cô dự đoán không sai, không bao lâu, chim lớn đã thuận lợi mang rễ phụ ra, bay trên không trung.

Chim lớn cầm rễ phụ thô to, như hiến vật quý rơi xuống trước mặt Diệu Diệu, thái độ cầu khen ngợi đặc biệt rõ ràng.

"....." Diệu Diệu đi lên tặng hắn một trận Miêu Miêu quyền.

Hừ 〽 〽!

Ai bảo hắn đi!!

Diệu Diệu không hỏi có phải không tin cô hay không, cho nên mới không để cô làm, nếu hỏi vậy mới làm hắn đau lòng, hắn rõ ràng là không nỡ... Diệu Diệu hơi râm rì, "..... Lần sau đi vào thì nói với Diệu Diệu một câu."

Vừa lúc, cô cũng không quá muốn làm, Diệu Diệu chỉ muốn làm một con mèo lười..... Nhưng mà trước khi đi vào phải thương lượng một chút nha 〽 〽

Chim lớn bị Diệu Diệu nhảy lên trên đầu một trận dầm dẫm, còn tưởng rằng cô đang khen thưởng hắn, chờ khi nghe thấy cô râm rì, mới phản ứng lại, Diệu Diệu đang lo lắng cho hắn.

"....." Chim lớn vui vẻ, cả người đều sắp trở thành màu hồng.

Diệu Diệu và Tần Trường An lại kéo mấy cái rễ phụ về mới dừng tay, khi trở về cũng đã sau giờ Ngọ.

Lúc này tóc xám đã hự hự trồng cây xong. Tô Ninh biết trồng như thế nào, bèn ở một bên chỉ huy anh ta, bảo anh ta đào hố sau đó chôn xuống, lại chỉ huy anh ta làm một cái thùng gỗ, đi tới dòng suối phía trước lấy nước tưới cây.

Chờ làm xong tất cả, cũng không có ý để anh ta nghỉ ngơi, lại đào một hố cây ở cây mà Diệu Diệu ở.

—— Thế giới này cô ấy là cái gì giống cái, lúc trước hôn mê được tóc xám mang về, sau khi được mang về sẽ thuộc về hắn...

... Mẹ nó cô ấy còn không có quyền lựa chọn? Như vậy sao được?!

Cô ấy là một người bình thường, nếu không có lựa chọn khác, vì tính mạng cô ấy khẳng định sẽ trở về bộ lạc cùng anh ta, nhưng hiện tại rõ ràng cô ấy có quyền lựa chọn, cô ấy hoàn toàn có thể lưu lại nơi này. Chim lớn không biết là chủng loại gì, rất mạnh là thật sự, động vật đều có chính địa bàn của mình, ở xung quanh hắn, cũng đủ bảo đảm không có động vật tới đây.

Còn về sau, trong mắt chim lớn chỉ có chủ nhân mèo, cô ấy tự mình hiểu lấy, trước mắt thoát nhìn tuyệt đối không thể nào giúp cô ấy, cho nên về sau cô ấy phải tự mình sinh hoạt, nhân cơ hội tóc xám còn ở, phải làm những đồ vật cần thiết. Ví dụ như thùng nước, bồn gỗ, rào tre, đào động v.v...

Tóc xám cả buổi sáng đều không được nghỉ ngơi, chờ Tần Trường An và Diệu Diệu trở về, đã từ một con sói uy phong凛凛, biến thành một con Husky chỉ có thể quỳ rạp trên mặt đất thờ, không có sức nâng đầu lên.....

Anh ta hoảng sợ, đột nhiên lùi về sau vài bước, con chim lớn kia phảng phất biến thành màu hồng phấn, có hơi cay đôi mắt.

Tần Trường An mới mặc kệ anh ta nghĩ thế nào, ném mê tâm đằng xuống vào động với Diệu Diệu, nghe thấy bụng Diệu Diệu trong truyền đến tiếng ục ục, mới từ say mê lấy lại tinh thần, "Đói bụng sao? Muốn ăn cái gì?"

Diệu Diệu xoa xoa bụng nhỏ mềm mại, biết hắn đang nói chuyện gì, chớp chớp mắt, biến thành người, "Thịt loại thú nào tương đối mềm nha? Cái gì ăn ngon thì ăn cái đó."

Cô vừa nói vừa mặc quần áo ngày hôm qua dùng da lông chế thành.

Chim lớn đang tự hỏi loại thú nào ăn ngon đột nhiên mở to mắt, đột nhiên nhắm hai mắt lại, tức một tiếng.

Nào nào nào, sao có thể trực tiếp biến thành người a!!

Diệu Diệu bị hắn làm cho hoảng sợ, "... Trường An?"

Tên này vẫn là nghe hai con Thực Ô tộc nói.

..... Trường An cũng không dám mở mắt ra.

Tiếng tim đập bùm bùm, cánh yên lặng rụt rụt, không ngừng niệm Thần Thú kinh.

Phải nhẫn nại, phải có tiết tháo.

Phải khắc chế, phải làm người lịch sự.

Phải...

"....."

Sau đó hai người bắt đầu trồng dây đằng. Một cái rễ phụ mọc ra rất nhiều dây, đủ để vây quanh hơn nửa hàng rào.

Tần Trường An đi săn, tóc xám và Tô Ninh đi nhặt củi.

Sau khi trở về thì dùng phiến đá kia để nướng thịt—— ngày hôm qua Tần Trường An và Diệu Diệu không dùng cái này, tóc xám trực tiếp ăn thịt tươi, Tô Ninh ăn trái cây, Tô Ninh và tóc xám cũng là lần đầu tiên chú ý tới phiến đá này.

Diệu Diệu vừa đặt lên bếp, Tô Ninh đã biết, "Đội đá nóng lên là có thể nướng thịt!" Cô ấy buột miệng thốt ra.....? Không nghĩ tới nơi này cũng có!

Tóc xám ngay từ đầu còn không dám ngồi lại đây, coi lửa trở thành yêu quái, sau đó ngửi thấy mùi thịt nướng, mới chậm rãi một chút cạo qua... Sau khi ăn một miếng, đôi mắt sáng lên, hóa ra, ăn ngon như vậy sao?!

Anh ta cũng không quan tâm lửa là cái gì, học bọn họ bắt đầu nướng thịt, hưởng thụ cơ hồ rót nước mát, ăn thật ngon, ngoại trừ thiếu chút muối, mặt khác đều ăn rất ngon...

Sau khi ăn qua một bữa cơm, tóc xám làm việc tích cực hẳn lên, hơn nữa anh ta coi Tô Ninh là giống cái của mình, giống cái của mình muốn ở đây..... Anh ta ngoao ô ngoao ô chạy bay nhanh.

... Nhưng mà... Mệt chết.

Diệu Diệu và Tần Trường An mấy ngày nay đều thu thập đủ loại trái cây, có thể để lâu là tốt nhất, không thể để lâu thì hái xuống ăn luôn.

Như thế vài ngày sau, tóc xám đột nhiên chú ý tới một vấn đề, —— Tần Trường An trước nay đều không có biến thành người.

Ý niệm này vừa xuất hiện, tóc xám đang mệt nằm trên đất đột nhiên giật mình, lăn long lóc bò dậy, hắn không thể □□?!

Không thể biến thân giống đực cam chịu sẽ không có giống cái, đây là thường thức, cho nên anh ta cho tới nay đều hiểu lầm, Diệu Diệu giống cái xác thật không phải có chủ?!

Đầu tóc xám nóng lên, ở chỗ nào đó để lại tin tức, để em trai nhanh chóng chạy tới.

Lúc trước anh ta nói sẽ đi 7, 8 ngày, hiện tại đã là ngày thứ 9, em trai khẳng định sẽ đi tìm anh ta, hắn là có thể chạy tới..... Giống cái chưa có chủ, khi nên xuống tay nhất định phải xuống tay.

Tóc xám phun đầu lưỡi, nhếch môi nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Rải cầu lương ở thế giới thú nhân (8)

Tin tức của anh ta đã truyền tới, em trai của anh ta cũng đã tới.

Chạng vạng ngày hôm sau, tóc trắng đi tới, tóc xám còn vui vẻ giới thiệu cậu với Tô Ninh và Diệu Diệu.

Em trai anh ta! Tuy rằng giá trị vũ lực thấp hơn anh ta một chút, nhưng từ nhỏ đã đặc biệt thông minh, là giống đực rất đặc hoan nghênh trong bộ lạc.

Ban đầu Tô Ninh cũng không để ý.

Chỉ là nói với tóc trắng, tóc xám là tù binh của bọn họ, để cậu dùng đồ chuộc lại, bọn họ cũng không cần nhiều, chút muối là được.

—— Trong thế giới thú nhân, giữa các bộ lạc cũng có giao dịch, bọn họ không muối ăn, nhưng mỗi một năm qua mùa mưa sẽ có một buổi họp chợ, khi đó có thể trao đổi với bộ lạc trên biển.

Nhưng lúc này cô ấy cũng không biết, mục đích tóc trắng tới đây hoàn toàn không liên quan gì tới anh trai cậu..... Ân, giống cái và anh trai, dù sao anh trai da dày thịt béo, nhìn ở chỗ này còn rất vui vẻ, ngốc thêm hai ngày cũng không sao, theo đuổi giống cái quan trọng hơn nha.

Tóc trắng hí hí mắt.

"....."

Tóc xám không nghĩ tới cuối cùng sẽ có kết cục này.

Anh ta mộng bức nhìn.

—— Anh ta cho rằng chim lớn không thể biến thành người, cho nên khi có giống đực tới theo đuổi Diệu Diệu, hắn là sẽ tự giác rời khỏi hoặc là đáp ứng cạnh tranh công bằng. Bởi vì lúc trước trên lưng anh ta còn có một giống cái, muốn hai giống cái quá tham lam, bị đánh cũng hắn là, nhưng em trai anh ta không như vậy a...

Nhưng không nghĩ tới, em trai anh ta vừa mở miệng, bọn họ đã đánh nhau rồi, hơn nữa đặc biệt hung hãn.

Chim Thực Ô mẹ nó thật hung dữ!!

Em trai anh ta cũng trợn lông giống anh ta lúc trước... Đây không phải điều quan trọng, điều quan trọng là! Thần Thú trên cao, mấy người muốn đánh thì ra ngoài đánh a, vì sao lại đánh ở nhà anh ta? Anh ta thật vất vả mới đào được hốc cây?!

Bùm một tiếng ——

Một con sói xám bị nện trên hàng rào...

Rào tre bùm bùm ngã xuống.

Sói xám bò dậy, nhảy dựng về phía chim lớn, răng nanh sắc nhọn lóe ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh mặt trời.

Tóc xám gấp đến nỗi kêu lên, kẹp chặt đuôi xoay quanh, "Đừng đánh, đừng đánh!"

A a a a nhiều hàng rào như vậy anh ta ước chừng phải chôn trong hai ngày, đều ngã xuống anh ta lại phải làm lại từ đầu?!

Anh ta đâm ngực dậm chân ngó đầu ra, lại đột nhiên rụt về, một cái thùng gỗ bay ra, rơi trên mặt đất gãy thành hai nửa...

Hai con thú lớn đánh nhau trong sân, đánh vào trên cây, lá cây rào rào rơi xuống, nhánh cây gãy rơi đầy đất, mắt thấy đại thụ cũng sắp đổ...

Sói xám đâm vào cây, Tần Trường An thừa thắng xông lên, trong mắt mang theo lạnh lẽo, móng vuốt mang theo tiếng gió, sói to vội vàng nhảy sang bên cạnh, móng vuốt của Tần Trường An dừng ở trên cây, đè lại vết cào sâu hoắm.

"....." Tựa như cộng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà, móng vuốt rời đi, đại thụ phát ra tiếng rãng rắc, chậm rãi ngã xuống.

... Một sân đầy bụi đất.

Một đồ hình tròn trong hốc cây lộc lộc lộc lặn đến dưới chân anh ta.

Tóc xám: "....."

Trong sân như vừa có một con lốc đi qua, không có nơi nào không bị tàn phá.

Tóc xám đã tuyệt vọng, ra tới ra tới ra tới ra tới ra tới ra tới ra tới a a a a!

Chờ đến khi Tần Trường An đánh con sói dám đuổi móng vuốt tới gần Diệu Diệu chỉ còn có thể hấp hối, cái sân này cũng không thể nhìn, tất cả tất cả đều thay đổi vị trí, ngay cả đại thụ đều đổ.

Tô Ninh đi ra ngoài hái trái cây với Diệu Diệu trở về, bỗng nhiên phát ra một tiếng thét chói tai.

Cái quỷ gì đây?!

Tóc xám run lên.

Sau khi Tô Ninh biết nguyên nhân và hậu quả, sắc mặt đều vẩn vèo, cầm cây gỗ bị đứt thành hai nửa đi về phía tóc xám, nghiêng răng nghiêng lợi, "Tóc, xám!"

"Làm tốt lắm!"

Mẹ nó thiếu năng trí tuệ! Sống đủ rồi đúng không! Biết rõ chim lớn và Diệu Diệu là một đôi còn cồ động em trai anh ta tới đây!!

Nhìn hậu quả xem!!

Đậu má! Nhà của cô ấy!!

Tóc xám bị một gậy gỗ đánh vào mông, lại không dám đánh trả, chỉ có thể ngoào ngoào chạy trốn, anh ta không có, anh ta hoàn toàn không nghĩ vậy!

Tần Trường An nghe thấy bọn họ nói chuyện, biết là tóc xám bảo em trai anh ta tới đây, con giận còn sót lại chưa tiêu, phần nộ lại đánh tiếp.

..... Lần này là thật sự không thủ hạ lưu tình, lông sói rụng đầy đất, tóc xám hoàn toàn thành một con sói trọc, xấu trời cao.

Diệu Diệu tỉnh ngủ, đã thấy Tần Trường An phần nộ chà đạp hai con sói to, lông đều dựng lên, phỏng chừng tức không chịu được.

Cô vội vàng nhảy xuống, "Trường An!"

"....." Móng vuốt của chim lớn dừng giữa không trung.

Diệu Diệu nhảy lên đầu hân, hoàn toàn làm lơ hai con sói dưới móng vuốt của hân, "Làm sao vậy? Ai bắt nạt anh sao?"

Hân như là bị chọc đúng chỗ đau, mặt ngoài là phần nộ, kỳ thật sâu trong nội tâm rất là thống khổ.

"....." Tóc xám ôm bụng trợn mắt há mồm, ả? Ai bắt nạt ả? Có thể nhìn tôi đang nằm dưới đất không. Vuốt lương tâm nói?!

Tần Trường An thu cánh, cái đầu ủy ủy khuất khuất mà đuổi tới trong ngực cô, "Ồ... Tức..."

Bọn họ đều nói cô không cần hân!

Con sói kia vừa nói vậy, nói hân không thể biến thân, hai người ở bên nhau cũng sẽ không lâu dài, không bằng cắt đứt từ bây giờ.

Sao Diệu Diệu lại không cần hấn!! Đôi mắt Tần Trường An lại đỏ, móng vuốt đột nhiên co lại. Buông tay là không có khả năng, hấn sẽ không.

Diệu Diệu nghe không hiểu, nhưng hiểu đây là bị bắt nạt, cô mở hai tay, ôm lấy đầu hấn, "Không có tức hay không, chúng ta chậm rãi nói."

Chim lớn ô tức ô tức bị Diệu Diệu mang đi.

Chỉ để lại hai anh em sói về mặt không tin, Tô Ninh cảm gầy, tức giận, "Nhìn cái gì mà nhìn, còn không đứng dậy thu thập?!"

Thành quả mấy ngày nay mất hết, cái gì cũng phải làm lại, cho rằng bọn họ có thể thoát đi như vậy?!

Tóc xám "....."

Oa một tiếng muốn khóc.

Tại sao anh ta lại xui xẻo như vậy?!

Diệu Diệu và Tần Trường An ở bờ sông, Tần Trường An đánh một trận, lông chim trên người toàn bụi đất, có một ít lông sói dính vào trên người, còn có vết máu, trên người không thoải mái, Diệu Diệu bèn dẫn Tần Trường An tới bờ sông tắm cho hấn.

Diệu Diệu là một con mèo sạch sẽ, mỗi ngày ngồi xổm ngồi ở dưới ánh mặt trời rửa mặt hai ba lần, Tần Trường An muốn ngủ với cô, làm sao có thể lười thối như vậy.

"Đang tức giận cái gì nha?" Diệu Diệu làm Tần Trường An đi vào trong nước, cô ngồi ở bờ sông, vừa tắm cho hấn vừa hỏi

Tâm tình của Tần Trường An đã lắng xuống, càng trầm trọng hơn, không lên tiếng, đầu rũ xuống chôn trong lòng cô.

Đúng là hấn rất phần nộ có người mơ ước Diệu Diệu, nhưng bọn họ nói cũng đúng, hấn không thể biến thân, có rất nhiều chuyện không làm được, Diệu Diệu sẽ rất vất vả... Hấn cũng sẽ không buông tay, bởi vì hấn tin, sẽ không có người nào yêu Diệu Diệu hơn hấn.

Nhưng hấn muốn biến thành người, muốn ôm Diệu Diệu vào trong ngực, muốn nướng thịt cho Diệu Diệu, muốn đút cho cô ăn, muốn có thể múc nước, muốn làm quần áo, muốn làm tất cả.

Nhưng hấn không làm được.

Không thể tốt với Diệu Diệu làm tâm tình của Tần Trường An có chút không tốt, mong muốn biến thân càng thêm mãnh liệt, Tần Trường An tức một tiếng, "Diệu Diệu..... Em nguyện ý làm giống cái của ta không?"

Hấn biết cô không hiểu.

Nhưng không nghĩ tới, giây tiếp theo, hấn đã nghe thấy giọng nói của Diệu Diệu, "... Giống cái của anh?"

"?!Tần Trường An bỗng nhiên ngẩng đầu. Trên người cũng bắt đầu nóng lên.

Chỉ trong nháy mắt, một con Thục Ô lớn bắt đầu co lại, thành một người đàn ông trần trụi.

"....." Hai người gần trong gang tấc đôi mắt to nhìn đôi mắt nhỏ.

Sao, sao lại thế này?!

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Rải cầu lương ở thế giới thú nhân (9)

Sau đó Tần Trường An phản ứng lại, vui mừng ngẩng đầu, "Từ từ, ta biến thành người?!"

"Thật hay giả?" Không phải hấn đang nằm mơ đi?

Diệu Diệu cúi tay chọc chọc ngực hấn, lại nhéo nhéo nhân ngư tuyến... Kinh hi cười, khẳng định nói, "Thật sự!"

Ôn ôn, vuốt rất thoải mái, tuyệt đối không giả!..... Tay cô không tự giác lại nhéo nhéo cơ bụng hấn ☺☺

Sờ thật thích a.

Tần Trường An: "....."

Tần Trường An bị cô làm cho sững sốt, cổ họng giật giật, nắm lấy tay nàng, "... Đừng "

Hắn không tự chủ tốt như vậy.

Diệu Diệu chớp chớp mắt, vừa chớp mắt vừa thu tay lại, "Đừng cái gì?"

Đừng buông ra... Trong đầu Tần Trường An xuất hiện ý niệm này, đặc biệt là khi Diệu Diệu định thu tay lại, Tần Trường An phản xạ cầm chặt tay cô lại.

"....." Hắn hơi hồ thẹn, nhưng chỉ trong chốc lát, Thực Ô da dày thịt béo đã nuốt luôn cả ngưng ngưng, hắn càng gần một bước, hai tay ôm lấy eo cô, nhấc cô từ trên tảng đá xuống dưới, để cô dẫm lên chân hắn, thấp giọng nhỏ nhẹ, "Không vội rời đi, em còn chưa trả lời ta, có muốn làm giống cái của ta không?"

Hắn đã biến thành người thì còn gì phải sợ?! Hắn là người yêu Diệu Diệu nhất, giao Diệu Diệu cho người khác hắn không thể yên tâm.

Hắn chôn đầu trong ngực cô, "Xoát mao chi ân, lấy thân báo đáp, về sau ta chính là của em."

—— Vừa rồi cô còn tắm cho hắn, ân tình lớn như vậy, nếu hắn không lấy thân báo đáp thì còn là người nữa không?!

"Xoát mao chi ân... Là cái gì?" Diệu Diệu chớp chớp mắt.

Hắn nhướn mày, có chút chột dạ, "Em giúp tôi làm sạch lông chim a."

Lông chim đối với tộc của bọn họ quan trọng cỡ nào a, xoát mao chi ân bốn bề làm năm tương đương với ân cứu mạng. Thực Ô nghiêm trang suy nghĩ.

Diệu Diệu nghĩ tới vừa nãy mình tắm cho hắn có bao nhiêu sạch sẽ, lỗ tai giật giật, ho khan, có chút ngưng ngưng, "Tôi làm tốt như vậy nha?"

Nếu nhớ không lầm, cô không làm tốt lắm a.

"Đó là đương nhiên." Tần Trường An gật đầu. "Không ai làm tốt hơn em, cho nên ta nhất định phải báo đáp em."

Thấy hắn kiên định như vậy, Diệu Diệu cũng dao động, tựa hồ ngưng ngưng, đỏ mặt, "Ai nha, vậy anh cũng không cần để ý, báo đáp cái gì ân nha..."

Cô nhỏ giọng nói, "Diệu, Diệu Diệu thông tuệ nhạy bén như vậy, làm tốt mọi chuyện là điều đương nhiên, chuyện này với Diệu Diệu mà nói chỉ là việc rất nhỏ."

Đúng vậy, Diệu Diệu ưỡn bộ ngực nhỏ, Diệu Diệu vẫn luôn lợi hại như vậy " "

"Chuyện nhỏ như vậy sao có thể lấy thân báo đáp?!" Diệu Diệu có chút rụt rè, thật lòng gật đầu.

"Không," Thực Ô đối diện với tầm mắt của cô, "Cần."

"Diệu Diệu, em không biết sao." Đôi mắt Tần Trường An sáng quắc, phảng phất muốn nhìn tận đáy lòng cô.

Hắn nói, "Ta thích em"

Từ lúc mới gặp, từ ánh mắt đầu tiên.

Lấy thân báo đáp là ước mơ của hắn.

Tìm Diệu Diệu đột nhiên đập nhanh hơn.

Tĩnh một hồi, Diệu Diệu vẫy vẫy tay với hắn, làm hắn cúi đầu, nhỏ giọng nói bên tai hắn, vui vẻ nói, "... Ta cũng thích anh."

—— Ai nha, hắn thật tình mắt a! (▽)~*

Người mình thích cũng thích chính mình, đáp ứng làm giống cái của mình, đây là xác suất nhỏ bé cỡ nào, không có chuyện gì vui hơn chuyện này.

"Diệu Diệu..." Tần Trường An đuôi lông mày khoe mắt đều hưng phấn, không biết làm cách nào để biểu đạt sự vui mừng của mình, dưới sự kích động, tiến lên một bước trực tiếp hôn cô.

Hai đôi môi chạm nhau, cảm giác vui sướng không thể diễn tả thành lời.

Hai người không hẹn mà cùng, từ ngây ngô đến thuần thực, từ ôn nhu đến kịch liệt không khống chế được.

Cánh tay hần ôm eo cô dựa sát vào mình, thân thể hai người dựa sát vào nhau trong làn nước, hô hấp càng ngày càng dồn dập, không khí đều nóng cháy.

Có thể chỉ trong chốc lát, cũng có thể qua thật lâu thật lâu, đôi môi hai người như bị keo dính chặt, hơi hơi tách ra lại nhanh chóng dính vào nhau, đến khi mặt trời ngả về tây, đến khi hai người đều không thở nổi, đến khi sắc mặt đỏ bừng mới tách ra.

Hai trán chạm vào nhau, trong ánh mắt đều là bóng dáng của đối phương.

Khi hơi thở Diệu Diệu từ từ bình thường lại, mới phát hiện tay của mình từ phía sau đã đi tới trước ngực hần, đi xuống vỗ về chơi đùa...Cô cũng không thu tay lại, mà đôi mắt sáng lấp lánh, nhìn chăm chăm môi hần, nhỏ giọng, "Một lần nữa?"

"....." Đây tuyệt đối xem như trên chọc.

Ai có thể nhịn được?! Dù sao Tần Trường An không nhịn được.

"Ừ." Hần hô hấp dồn dập, cảm giác máu lập tức sôi trào, không trả lời, lại trực tiếp cúi đầu, hôn xuống.

Một lần, hai lần, ba lần, năm sáu lần.

Nếu không phải hai con sói ngu ngốc tới quấy rầy bọn họ, hần chỉ sợ còn có thể tiếp tục. Tần Trường An ôm Diệu Diệu vào trong ngực mình, hít mất nhìn qua.

Tóc xám trộn mất há mồm, thiếu chút nữa trượt chân xuống đất, Người trong nước là ai?

Tóc trắng nhìn chăm chăm tóc xám..... Tần tật không biến thành người được đâu?

Nếu biết hần có thể biến thành người, cậu tuyệt đối sẽ không khiêu khích một con Thực Ô, tuyệt đối có thể cách giống cái của Thực Ô bao xa thì cách bao xa, hiện tại vừa mất vợ vừa thiệt người, không nói tới chuyện bị đánh, sau đó phỏng chừng phải mang không ít đồ tới để chuộc lại cậu và anh trai.

Tóc trắng nhìn tóc xám, răng nanh ngo ngoe rục rịch, chỉ số thông minh của anh trai cậu... Lúc trước đầu óc có thể là bị lù đã cậu mới có thể tin tưởng anh ta.

Tóc xám nhìn thấy ánh mắt của cậu, có một loại cảm giác hết đường chối cãi, "Không phải, em trai, em tin anh đi, lúc ấy hần thật sự không thể biến thành người."

Tóc trắng cười lạnh, cho anh ta một ánh mắt tự mình nhìn xem.

Ha hả.

Ánh mắt Tần Trường An tối sầm lại, làm tóc xám sợ tới mức run lên, chỉ cảm thấy phía sau lưng lạnh lẽo, những lời giải thích nuốt vào trong bụng, gạt mình lui về phía sau.

Anh ta không cố ý, đi luôn đây, đừng nóng giận!!

QWQ kỳ thật thật không thể trách anh ta nha, anh ta cũng không muốn đánh gãy hai người họ, anh ta cũng đã kéo dài thời gian, chờ tới bây giờ, còn tưởng rằng hai người đã sớm về nhà, nhưng ai có thể nghĩ ra hai người ở đây mãi không đi a...

Ánh mắt của hần nhìn giống như muốn lột da xẻo thịt anh ta.

Tóc trắng: "....."

Người thông minh tóc trắng cảm thấy có thể cậu lại bị đánh.

Cậu hít vào một hơi, lộ ra hàm răng trắng tinh, "Anh, chúng ta nói chuyện."

Bởi vì tình báo sai của anh ta, hại cậu bị đánh một trận, đến bây giờ vẫn còn đau, trên mặt còn bị bầm tím, vừa nãy vốn dĩ cậu không đồng ý tới đây, anh ta cứ lôi kéo cậu tới, kết quả đánh gãy chuyện tốt của người khác, trở về phỏng chừng lại bị đánh một trận ——

Hừ, cần phải nói chuyện với anh ta.

"....."

Không bao lâu, tiếng kêu thê thảm của tóc xám vang lên.

Một con sói trọc lông cuộn tròn nằm trong một góc, khóc chít chít liếm vết thương, rốt cuộc anh ta sai ở đâu? Vì sao người bị thương luôn là anh ta?

Diệu Diệu và Tần Trường An cũng không muốn tiếp tục.

Tần Trường An thu hồi tầm mắt, xoay người ngồi trên tảng đá, đặt Diệu Diệu trên đùi hân, ôm chặt, khẽ cắn vành tai nho nhỏ của cô, râm rì một tiếng, "Nhìn gì vậy..."

Hai bóng dáng đã đi xa có cái gì đẹp?

Diệu Diệu nghe hân nói như vậy, đột nhiên bật cười, cọt cọt vào ngực hân, tìm một tư thế thoải mái, chớp chớp mắt, "Ghen tị?"

"Ai ghen..."

"Được rồi," Tần Trường An vốn định phủ nhận, nhưng sau khi đối diện với tầm mắt cô, lời phủ nhận lại không thể nói, cắn cắn mũi cô, "... Em không biết ta có bao nhiêu ghen ghét với hai con sói kia, chỉ nghĩ tới chuyện chúng muốn theo đuổi em, ta chỉ muốn quắp chúng lên cao rồi vứt xuống, thành một bãi thịt nát."

Còn tự nhiên mách lẻo, không chút nào chột dạ khi nói dối, "Con sói kia còn dám theo đuổi em, không có chút chân thành nào, không có năng lực, còn không biết bay....."

Trước đó khi hân chưa thể biến thành người, còn không thể nói chuyện với cô, càng đừng nói là theo đuổi.

Diệu Diệu cảm thấy hân siêu cấp đáng yêu.

Cô vui rạo rức ngẩng đầu hôn hân một cái, "Ân, Diệu Diệu chỉ cần một người theo đuổi là được."

Nghĩ nghĩ, lại nói thêm, "Chỉ thích anh."

Tần Trường An xuất thần trong chốc lát, sau đó hoàn hồn, thần thái phi dương, tinh thần sáng láng, như có được phần thưởng mình mong muốn nhất, đột nhiên hôn lên má cô hai cái, "Ta cũng thích Diệu Diệu."

"Thích Diệu Diệu nhất."

"Thích Diệu Diệu nhất thế giới."

"....." Diệu Diệu có chút đắc ý nho nhỏ, không tự giác nâng nâng ngực, vậy làm người ta rất ngượng ngùng a...

Nhưng mà không có cách nào, Diệu Diệu đáng yêu nhất ٩ ^ ٩

Khi hai người trở về, bầu không khí vẫn luôn có bong bóng màu hồng bay phấp phới, mỗi ánh mắt đều mang theo ngọt ngào.

Ngày hôm sau, Tần Trường An nhớ tới chuyện gì, còn đi tìm tóc xám.

Lúc này tóc xám bị trừng phạt, dưới ánh mặt trời nóng bức hự hự đào hố. Ngoài ý muốn, thái độ của Tần Trường An rất tốt, cho anh ta một gương mặt tươi cười, "Đói bụng không? Còn chưa được ăn gì đúng không?"

Tóc xám sợ tới mức muốn chạy trốn: ".....???"

"Không không không, tôi ăn rồi, không đói bụng."

Tần Trường An giống như không nghe thấy, nhét trái cây vào trong tay anh ta, "Ta biết anh đói bụng, vừa lúc!"

Khuôn mặt hân mang theo sự đắc ý, "Ta và Diệu Diệu lập khế ước, để anh dính dính chút không khí vui mừng, ăn đi."

Một đám giống đực độc thân, sợ là buổi sáng căn bản không có giống cái nướng thịt cho, chắc, nhất định là đói bụng.

Tóc * ban đầu muốn tách hai người ra để em trai mình có giống cái * xám: "....."

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Rải cầu lương ở thế giới thú nhân (10)

Loại chuyện show ân ái này chỉ làm một lần sao mà đủ? Ít nhất cũng phải hai ba lần năm sáu lần.

Ngày hôm sau Tần Trường An đã phát huy đến mức tận cùng, có thời gian rảnh là bắt đầu show, không có thời gian rảnh cũng phải tìm cách show, bởi vì Diệu Diệu của hân xinh đẹp như vậy đáng yêu như vậy~

Nhưng Tô Ninh vẫn chịu đựng được, ở hiện đại cô ấy là một con chó độc thân "lớn tuổi", bốn năm học đại học, bạn cùng phòng đều có bạn trai, cho dù cuối cùng không nắm tay, cũng từng show ân ái không ít, chỉ có một mình cô ấy, ngay cả không khí màu hồng phấn cũng chưa từng trải qua, sớm đã thành thói quen bị rải thức ăn cho chó.

Nhưng thói quen không có nghĩa là cô ấy thích.

Thấy Tần Trường An dùng một loại ánh mắt miệt thị nhìn cô ấy, hỏi cô ấy có đói bụng không, cô ấy hít một hơi, nội tâm chửi thầm một tiếng, hỏi lại: "Ý của anh, chủ... Diệu Diệu dậy sớm nướng thịt cho anh?"

Vừa nghe là biết không thể nào, đó chính là chủ nhân mèo, có hiểu khái niệm chủ nhân mèo là gì không?

Chính là khi bình thường, người bụng thức ăn đến trước mặt chủ nhân, chủ nhân chưa chắc đã nể mặt người ăn hai miếng, mỗi ngày nằm ngủ dưới ánh mặt trời là thời gian không thể quý rầy của chủ nhân, muốn vuốt ve, ngay cả khi để chủ nhân dẫm đạp lên đầu người còn chưa chắc đã được sờ sờ cái bụng nhỏ trắng mềm.

Muốn để chủ nhân dậy sớm? Còn tự tay nấu bữa sáng cho hắn?

..... Người anh em này bị điên sao? Chẳng lẽ là đầu óc có vấn đề?

Tần Trường An nhướn mày, "... Ta dậy nướng cho cô ấy a."

Cũng như nhau mà.

Tô Ninh: "....." Mẹ nó sao có thể như nhau? Kém xa lắc được không.

Cô ấy thấy biểu tình trên mặt con chim khổng lồ này còn mang theo chút kiêu ngạo, một lời khó nói hết.

Được rồi, hần thắng.

Tô Ninh thờ ơ lạnh nhạt hai ngày, xem người này đối xử với chủ nhân mèo như thế nào, sau đó hoàn toàn hết hy vọng bại trận, thua thua, cô ấy thua.

Cô ấy cho rằng, năm đó cô ấy đã đủ tỉ mỉ chăm sóc chủ nhân, không nghĩ tới, núi cao còn có núi cao hơn, danh hiệu nô lệ của mèo nhường cho hắn thôi.

Sau khi Tần Trường An biến thành người, Diệu Diệu không phải làm gì cả.

Rào tre đã quây xong, chỉ còn lại sửa phòng và đồ ăn.

Hốc cây Diệu Diệu ở chưa sửa sang xong, bên trong cũng không có gì, bây giờ Tần Trường An biến thành người, có thể làm ra rất nhiều đồ vật, bèn bắt đầu sửa sang lại nơi ở của bọn họ.

Đầu tiên là san bằng gốc cây một chút, ban đầu hốc cây trông giống như hình tròn, bên dưới không bằng phẳng lắm, hần mài thành hình vuông, nhân cơ hội mở rộng ra.

Ban đầu bên trong hốc cây chỉ lớn như ngoài cửa động, rất thông gió, mùa đông sẽ tương đối lạnh, lần này hần nhân cơ hội làm hai cái phòng nhỏ, phòng bên phải làm cửa sổ, để ánh sáng chiếu vào, phòng bên trái coi như phòng ngủ.

Tiếp đó lại làm một cái giường gỗ ở trong phòng ngủ. Sau đó đặt da thú lên bên trên, mấy tấm da hần để lại đều là loại tốt, lông xù xù, Diệu Diệu có thể lăn lộn bên trên, đặc biệt thoải mái.

Còn có tủ quần áo. Bây giờ là mùa hè nên tương đối nóng, Diệu Diệu mặc quần áo làm bằng lá cây, loại lá cây này tương đối mềm mại, không dễ rách, cho nên không cần phải bỏ vào trong tủ, nhưng mùa đông sắp tới rồi nha, Tần Trường An còn muốn làm vài bộ quần áo bằng lông cho Diệu Diệu, nên phải làm thêm tủ quần áo.

Hỏi Diệu Diệu thích tủ quần áo như thế nào, Tần Trường An suy nghĩ cái loại tủ gỗ kéo ra kéo vào nên làm như thế nào, thế nhưng hai ngày sau thật sự làm được, đẩy ra kéo vào, rất tiện lợi.

Hần thậm chí còn chế cho Diệu Diệu một cái ghế nằm, tuy rằng không có son, nhìn qua có chút thô ráp, nhưng ngồi bên trên có thể lên xuống, không kém đồ hiện đại nhiều lắm.

Tô Ninh nhìn mấy thứ này, ngẫu nhiên sẽ sinh ra một loại... Ừm, cảm giác ai mới là người từ hiện đại tới.

Sau đó là chuyện đồ ăn.

Muốn giữ được thịt không bị hỏng, lựa chọn tốt nhất là hong gió làm thịt khô. Đương nhiên, Tần Trường An không biết loại đồ vật này, nhưng Diệu Diệu biết a. Cô chưa từng làm, nhưng cô đã từng nhìn sen làm, các bước làm rất rõ ràng, tuy ở đây thiếu rất nhiều gia vị, nhưng cũng không kém lắm.

Làm thành thịt muối cần rất nhiều muối.

Tần Trường An không giữ tóc xám và tóc trắng lại, mà để tóc xám về bộ lạc, lấy một ít muối tới chuộc anh ta và em trai anh ta.

Còn tóc xám có muốn đi không..... Hấn không quan tâm, dù sao nhất định phải mang muối tới đây.

Tóc xám không đi, tỏ vẻ anh ta muốn dụ dỗ giống cái tới tay trước, sau đó lại cùng nhau về bộ lạc.

Tóc trắng giật giật khoe miệng, không biết nên nói gì.

Dụ dỗ giống cái tới tay... Chỉ bằng chỉ số thông minh của anh ta? Có phải anh trai cậu đã quá coi trọng bản thân?

Không phải cậu coi thường, thật sự, cậu cảm thấy người cuối cùng bị lừa không phải giống cái kia, mà nhất định sẽ là anh trai cậu.

Nhưng tóc trắng không nói gì, anh trai cậu ở lại đây cũng tốt, ở chỗ này mấy ngày cậu đã nhìn ra, Thực Ô mạnh mẽ ngoài dự đoán, không chỉ có giá trị vũ lực, còn có một vài thứ bọn họ không hiểu...

Cậu có dự cảm, mấy thứ này sẽ làm bộ lạc của bọn họ thay đổi rất nhiều.

Giống cái tên Tô Ninh kia hình như cũng biết rất nhiều thứ. Anh trai hấn có thể dụ dỗ được là tốt nhất, ngay cả khi không dụ dỗ được, anh trai hấn ở lại đây cũng có thể bảo trì quan hệ tốt đẹp giữa hai bên.

Tộc sói là một chủng tộc rất gian xảo, sau này đã chứng minh tất cả quyết định của cậu là chính xác.

Tần Trường An sửa sang lại hốc cây vài ngày, sau đó hấn và Diệu Diệu bắt đầu tìm đồ trong rừng. Rừng rậm là một kho báu, bên trong có đủ loại thực vật chưa được phát hiện, chúng có những công dụng và hương vị khác nhau.

"Cái này có thể ăn không?" Tần Trường An nhìn thứ gì đó màu đỏ trong tay Diệu Diệu, hấn nhớ rõ trước kia cũng có thú nhân ăn thử cái này, nhưng sau khi ăn xong hô hấp dồn dập, cả người đều biến đỏ, nhìn rất nguy hiểm.

Sau đó không còn thú nhân nào dám ăn cái này.

Diệu Diệu gật gật đầu, "Có thể nha."

Thứ này là ớt cay, Diệu Diệu là mèo, tuy rằng cũng không thích ăn loại hương vị kích thích như vậy, nhưng đồ ăn có thêm vị cay vẫn khá ngon.

Tần Trường An tin tưởng Diệu Diệu, thả tay cô ra, bỏ quả ớt vào cái sọt sau lưng.

"...Mệt không?" Hai người thấy sắc trời cũng sắp tối, bèn dứt khoát quay đầu đi về, Diệu Diệu nhìn sau lưng Tần Trường An mang rất nhiều đồ, hỏi một câu, "Em giúp anh mang một lát nhé."

Tuy rằng giống cái nhỏ yếu hơn giống đực, nhưng khiêng chút đồ này thì không có vấn đề gì.

Tần Trường An né tránh, néo néo ngón tay nhỏ trong tay mình, "Không mệt!" Diệu Diệu nhỏ xinh đáng yêu như vậy, lỡ như bị mệt thì sao?

Hấn hôn cô một cái, mảy kiếm nhướn lên, quay mặt qua, "Nếu em có thể hôn ta một cái ta sẽ không mệt nữa."

Diệu Diệu nhón chân hôn một cái, nghĩ nghĩ, lại hôn một cái, "Mua một tặng hai." ($\geq \omega \leq$)/

"Không cần em tặng." Ánh mắt Tần Trường An đầy ý cười, lại hôn hôn cô, "Nhiều quá, trả lại em một cái."

"....." Hai người anh hôn em em hôn anh, không cảm thấy thời gian trôi đi, nhanh chóng về đến nhà.

Gần đây Tô Ninh cũng sửa sang lại nhà của mình, có tóc xám hỗ trợ, tuy rằng móng vuốt của anh ta không sắc bén bằng Tần Trường An, hơn nữa còn hơi ngu ngốc, nhưng đều không có việc gì khó.

Mấy ngày trước phát hiện cây đay, mấy ngày nay đều đang suy nghĩ, xem có thể dệt thành vải để may quần áo không — trên người cô ấy chỉ có một bộ quần áo, không thể chịu nổi nữa a.

Khi đang trầm tư suy nghĩ, đã thấy hai người tay trong tay quay về, trên đầu Diệu Diệu còn đeo một cái vòng hoa.

Nếu là dĩ vãng, Tô Ninh thấy bọn họ, khẳng định sẽ nhìn vòng hoa, phun tào bọn họ lại ngược chó độc thân. Nhưng lần này, lực chú ý lại dừng trên cây sau lưng Tần Trường An, sau đó không dời được mắt, kinh hô, "Ớt cay!"

Thứ màu đỏ kia mẹ nó quả thật quá quen mắt, đó là ớt cay a!! Ớt cay a!!

Người hiện đại không cay không vui, cô ấy đã tới đây hơn nửa tháng, cuối cùng cũng thấy ớt, nửa tháng qua toàn ăn những thứ không có hương vị, cô ấy nhớ vị cay muốn khóc.

"Diệu Diệu, cô quá lợi hại." Máy ngày nay cô cũng đã tìm được nhiều gia vị, bây giờ còn có cả ớt...

Tô Ninh cảm động vì năng lực của chủ nhân mèo. Ngốc nghếch sùng bái, quả nhiên không hổ là chủ nhân.

Diệu Diệu rút rề, "Trùng hợp thôi."

Trên thực tế, đây hẳn là vấn đề về nhân phẩm, ai bảo Diệu Diệu thiện lương đáng yêu như vậy chứ ๐ω๐

Cô cũng không cố ý tìm những gia vị này, nhưng có thể là do cô và Tần Trường An đi nhiều, cho nên ớt hạt tiêu tôi gừng gì đó, cũng coi như đầy đủ, còn phát hiện thêm vài củ khoai tây.

Sau khi đầy đủ gia vị, đồ ăn làm ra ngon hơn hẳn, thịt nướng cũng có mùi vị hơn.

Hơn nữa Tần Trường An toàn tâm toàn ý muốn nuôi Diệu Diệu, cả ngày nghĩ muốn để Diệu Diệu ăn ngon hơn, không có việc gì sẽ nghiên cứu xem đồ gì ăn ngon, còn làm ra lẩu dưới sự chỉ đạo của Tô Ninh.

—— Nắm trong rừng rất nhiều, một nồi nắm mộc nhĩ, sau đó hầm xương, hầm nửa ngày, đến buổi tối là có thể ăn lẩu, nếu thấy chưa đủ vị, còn có thể thêm chút ớt cay và hạt tiêu.

Diệu Diệu ngồi xồm bên bờ sông, giật giật râu, vẻ mặt nghiêm túc —— Diệu Diệu cảm thấy mình béo.

Siêu béo.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Rải cầu lương ở thế giới thú nhân (11)

Không biết từ khi nào, cái bụng nhỏ của cô đã thay đổi, rõ ràng nổi lên, tròn vo, béo đơ đơ...

Diệu Diệu sợ tới mức lùi về phía sau một bước, thiếu chút nữa đụng lông, con mèo vàng béo này là ai?!

"Làm sao vậy làm sao vậy?!" Tần Trường An đang cầm vài miếng thịt khô mới đi ra, chuẩn bị làm Diệu Diệu cảm nghiện răng, thử xem có ăn được không, lại thấy hình ảnh này, trong lòng nhập tức nhảy dựng, thiếu chút nữa ném thịt khô đi.

Diệu Diệu trầm mặc một lát, đột nhiên vỗ vỗ hân, nghiêm túc, "Em..."

"..... Có phải em rất béo không?" Diệu Diệu trầm mặc một lát, hỏi. Còn béo thật nhiều thật nhiều...

Tuy rằng Diệu Diệu béo cũng đẹp ˊ^ˋ.

Tần Trường An nhẹ nhàng thở ra, sau đó không có một chút mất tự nhiên nào lắc đầu, "Đâu có."

Hắn bế cô lên, để mình ngồi xuống trước, sau đó đặt giống cái của mình lên đùi mình, hôn một cái, "Sao Diệu Diệu lại nghĩ như vậy, Diệu Diệu nhìn vừa đẹp, gầy đi sẽ xấu hơn."

Hắn cầm tay nàng đặt trên phần bụng nhỏ mềm mại, thật lòng nói. Như này béo ở đâu, rõ ràng là hoàn mỹ, béo một chút dễ thương hơn.

Diệu Diệu cúi đầu nhìn tay hắn, bàn tay hắn chỉ có một lớp thịt rắn chắc, có chút hoài nghi, "Thật sự?"

Không cần giảm béo?

"Thật sự!" Tần Trường An chân thành không thể chân thành hơn nữa, bế cô lên, hôn một cái lên bụng nhỏ của cô, rồi sau đó lấy ra một ít thịt khô, "Ta mới làm, mùi cá, có muốn ăn thử không?"

Cái mũi Diệu Diệu giật giật, tự hỏi hai giây, quyết định ăn.

Không thể lãng phí đồ ăn nha ˊ^ˋ

Tần Trường An cười, thấy cô ăn thom ngào ngat, cảm giác thỏa mãn tràn ra từ đáy lòng, còn thỏa mãn hơn khi hắn đánh bại dũng sĩ đứng đầu bộ lạc, chờ cô ăn xong một miếng, bèn nhân cơ hội nhét vào một miếng khác vào, dục dõ nói, "Lại thử một miếng nữa?"

"Meo..." Diệu Diệu mắt mèo hưởng thụ híp lại, trong cổ họng phát ra tiếng hừ hừ, cái đuôi vung vung.

Giảm béo? Không tồn tại.

Diệu Diệu đáng yêu như vậy giảm béo là gì nha!

Không bao lâu sau, bộ lạc sói cũng phái người tới đây, thú nhân được phái đến là thú phụ của tộc xám, lý do là đến thăm đứa con trai gốc nhà mình. Tuy rằng trên thực tế ông nói chuyện với ba người kia còn nhiều hơn nói chuyện với anh ta.

Bọn họ mang đến một vài thứ trong bộ lạc, ví dụ như các loại trái cây, chia làm hai phần đưa cho Diệu Diệu và Tô Ninh.

Thú phụ của tộc xám nhìn mấy cây trong sân, nhận ra đó là những loại quả giống cái thích ăn và một số loại cây khác, ánh mắt lóe lóe, sau khi tộc xám về, nói chuyện cây cối có thể nhỏ trông, ông vốn không tin, không nghĩ tới là sự thật.

Sau khi trở về có thể nhỏ trông thử vài loại cây. Nếu những loại cây ăn quả đó đều ở trong bộ lạc của bọn họ, như vậy về sau giống cái sẽ không phải mạo hiểm đi hái trái cây, khi muốn ăn có thể dễ dàng hái, tiện hơn nhiều.

Giữa trưa ăn cơm, bọn họ ăn được ăn lẩu, một nửa cay một nửa là canh nấm, tộc sói chưa bao giờ nhìn thấy lửa, nhìn thấy phía dưới đột nhiên bốc cháy bị dọa nhảy dựng lên, nửa ngày không dám tới gần.

"Thú phụ, mau tới đây nha, cái này ăn siêu ngon." Tộc xám ăn khò khè khò khè, chiếc đĩa bay lên, vừa nói vừa không quên nhét đồ ăn vào trong miệng.

Thấy thú phụ có chút căng thẳng, anh ta còn thở dài, cảm thấy thú phụ thật không có can đảm, hoàn toàn đã quên mất bộ dáng ngà sấp xuống của mình lúc trước.

Tô Ninh về mặt không nở nhìn thẳng.

Thú phụ của tộc xám thấy vài người đều ngồi vây quanh bên đống lửa, thật sự không có nguy hiểm, mới đi tới ngồi xuống, khuôn mặt vẫn mang theo ý cười, cầm lấy hai cây gậy nhỏ kia, học cách gấp đồ ăn.

Vừa cho vào miệng, động tác của ông không khỏi dừng lại.

—— Quá ngon, thật sự, không có mùi tanh của thịt, còn có nhiều hương vị không biết tên!

Hơn nữa sau khi ăn cái canh màu đỏ này người sẽ nóng lên, nếu trong mùa đông người trong tộc có thể ăn cái này, sẽ có hy vọng hơn rất nhiều.

Suy nghĩ của ông bay vài vòng, nhìn về phía Tần Trường An, lời nói đến miệng rồi nhưng lại có ánh mắt nuốt vào.

—— Tần Trường An vẫn đang nhúng đồ ăn cho giống cái của hắn, Diệu Diệu thích ăn cá, thích ăn thịt heo, thích ăn nấm, hắn vội vàng còn chưa xong, ai còn quan tâm những suy nghĩ gian xảo của tộc sói này.

Thú phụ của tộc xám vẫn rất có ánh mắt, biết hiện tại Tần Trường An nhất định không rảnh, cũng không quấy rầy, vội vàng lộc cộc lộc cộc ăn, sau khi ăn xong, chờ Tần Trường An lau miệng cho giống cái của hắn, lại hôn hai cái, mới mở miệng, tỏ vẻ cái lẩu này rất ngon, có thể nói cách làm cho bọn họ không, bọn họ có thể dùng những nơi mọc trái cây để đổi.

Nhiều năm như vậy bộ lạc vẫn luôn có những nơi hái trái cây nhất định, những nơi đó có thể có cây ăn quả, lúc này chia sẻ, nhìn đáng về bọn họ nhiều lắm cũng chỉ nhỏ trông vài cây, cũng không có vấn đề gì.

"Trong số những trái cây đó, có một vài loại được giống cái yêu thích," thú phụ của tộc xám nhìn Tần Trường An nói, "Thấy tình cảm của hai người tốt như vậy, không lâu nữa Thần Thú khẳng định sẽ mang một đứa trẻ tới, ả... Bọn nhóc rất thích mấy loại trái cây này."

Tô Ninh gật gật khoe miệng, tiếp tục ăn. Quả nhiên nơi nào cũng có người thông minh. Đừng nhìn đây là xã hội nguyên thủy, nhưng người thông minh đúng là không ít, tộc xám kia là một người, thú phụ cũng vậy, liếc mắt một cái đã nhìn được điểm quan trọng, có ánh mắt.

—— Ông đã nói giống cái và đứa nhỏ thích ăn, lấy tư thái thê nô của vị đại lão hàng xóm, còn có thể không đồng ý?

Quả nhiên, Tần Trường An gật mình, nhìn về phía bụng nhỏ của Diệu Diệu, nheo lại đôi mắt... Nhóc con a... Hắn không tự giác đặt tay lên. Lấy lại tinh thần, nhướn mi đồng ý yêu cầu của tộc sói.

Thú phụ tộc xám vui vẻ.

Sau khi ăn xong, Tần Trường An xách theo con mồi mới bắt đi đến bờ sông xử lý, chuẩn bị làm thành thịt khô, thịt khô và thịt muối sẽ là đồ ăn thường xuyên trong mùa đông, hơn nữa Diệu Diệu cũng rất thích ăn vặt, cho nên cần phải làm nhiều một chút.

Để giống cái của mình muốn ăn cái gì thì ăn cái đó là điều nên làm, Tần Trường An chưa từng có suy nghĩ muốn tiết kiệm, cho nên mấy ngày nay đều bận chuyện này.

Người trong tộc sói thấy thế, ban đầu không hiểu, vì sao dùng nhiều muối như vậy, nhiều muối rất khó ăn..... Nhưng khi bọn họ thấy thứ trong tay Diệu Diệu, lại nghe nói có thể giữ được một thời gian dài, mấy người tới đây đều kích động.

Vốn dĩ cho rằng có cách nấu lẩu đã là chuyện vui hoài ý muốn, không nghĩ tới còn có chuyện tốt hơn—— so với lẩu, thịt khô càng quan trọng hơn.

Cái lẩu chỉ là đồ ăn ngon, nhưng thịt khô lại là thứ có thể giữ mạng. Mùa đông năm vừa rồi, vừa lạnh vừa có tuyết lớn, tất cả động vật đều ngủ đông, bọn họ săn thú rất khó khăn, mấy ngày cũng không tìm thấy một con mồi, đói khát và rét lạnh đã lấy đi tính mạng của rất nhiều thú nhân, đặc biệt là những thú nhân già yếu.

Nhưng có thịt khô rồi sẽ không như vậy nữa, nếu có thể bắt đầu dự trữ thịt khô từ lúc còn nhiều con mồi, đến mùa đông có thể lấy ra ăn, ngay cả những thú nhân già yếu cũng có thể sống sót.

Sau khi kích động đi qua, thú nhân tộc sói đã bình tĩnh lại, thành khẩn bắt đầu hỏi có thể dạy bọn họ cách làm thịt khô không, cần thứ gì để trao đổi.

Tần Trường An nhướn mày, các loại ý tưởng đảo qua trong nháy mắt, sau đó cười, "Không cần, các người trực tiếp để những giống cái đó tới đây, ta sẽ phụ trách dạy cho những người đó."

Thú phụ của tộc xám ngăn người, không hiểu vì sao hắn đồng ý sáng khoái như vậy, bởi vì thoát nhìn hắn cũng không phải người... lương thiện không cần báo đáp.

Nhưng người khác đồng ý dạy, ông đương nhiên sẽ không ngốc mà từ chối, vội vàng đồng ý.

Diệu Diệu từ phía sau ghé vào lưng hắn, một miếng một miếng ăn thịt khô, đút cho hắn một miếng, cũng tùy ý hỏi vấn đề này.

Tần Trường An ngồi trên tảng đá bên bờ sông, động tác trong tay không dừng lại, há mồm ăn thịt khô cô đút, thuận miệng hôn tay cô một cái, mới nói, "Làm mấy người đó tới giúp chúng ta."

"Mỗi ngày ta đều phải làm thịt khô, không có thời gian ở bên cạnh em, ta muốn ở bên cạnh Diệu Diệu, để bọn họ tới đây làm."

Hắn dạy trước một lần, sau đó để bọn họ từ từ làm, thú nhân giống cái đều không ngu ngốc, những người này tới, nhất định sẽ nhanh chóng làm đủ đồ ăn cho Diệu Diệu, để Diệu Diệu muốn ăn cái gì thì ăn cái đó.

Đây là quan trọng nhất, thuận tiện còn có một vài chỗ tốt không quan trọng lắm.

Tần Trường An xử lý thịt, ném vào trong chậu đá, móng tay sắc nhọn rứt lại, rửa rửa tay, ôm Diệu Diệu, "Sao vậy, em không thích bọn họ tới sao?"

Diệu Diệu chớp chớp mắt, "Không có nha."

Cô lại đút cho hắn một miếng thịt, hôn hôn hắn, mắt mèo rực rỡ lung linh, "Em cũng muốn ngốc ngốc bên cạnh Trường An."

Ai nha, Trường An cũng thật thông minh.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Rải cầu lương ở thế giới thú nhân (12)

Được Diệu Diệu tỏ tình, Tần Trường An đặc biệt thoải mái, cánh tay dùng chút lực, ôm cô vào trong lòng mình, dùng sức hôn một cái, "Diệu Diệu thật tốt."

"Trường An cũng tốt."

Hai người ngồi ở bờ sông nị oai một lát, lời nói vô cùng trẻ con, giống như mấy đứa bé, cố tình lại cảm thấy trong lòng ngọt ngào, giống như ăn bao nhiêu mật.

Mùa đông cũng đã sắp đến, ngày hôm sau Diệu Diệu một giấc ngủ đến trưa, lăn lộn vài vòng trên da lông xù xù, phía dưới đã có rất nhiều giống cái tộc sói nóng lòng chờ, phỏng chừng là sáng sớm đã chạy tới.

Có già có trẻ, khe khẽ nói nhỏ.

"Cái thịt khô này thật sự có thể để lâu sao? Đến mùa đông cũng có thể ăn?"

"Hắn là thật, không phải tộc trưởng đã nhìn thấy? Ngày hôm qua không nghe tộc trưởng nói ở chỗ này ăn cái gì lâu?"

"Nếu thịt khô thật sự có thể chống được lâu như vậy, mùa đông chúng ta sẽ không cần lo lắng nữa, bọn nhóc trong nhà nhất định có thể an toàn sống sót."

qua mùa đông." Một giống cái khá lớn tuổi nói. Năm đứa con của bà mùa đông vừa rồi đã mất đi ba đứa, hai đứa còn lại không thể không có.

Nói nói mấy giống cái càng thêm vội vàng. "Thực Ô đại nhân đâu? Khi nào hân mới về?"

Diệu Diệu nhìn cảnh tượng phía dưới chớp chớp mắt, Trường An chạy đi đâu? Lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cô tỉnh dậy mà Trường An không ở bên cạnh.

Kỳ thật Tần Trường An đi săn thú, nhiều người làm thịt khô như vậy, nguyên liệu khẳng định phải đủ a, tầm mười con lợn rừng.

Kỳ thật thịt khô cũng không phức tạp, muốn học cũng rất đơn giản, sau khi Tần Trường An mang lợn rừng về, nói với Diệu Diệu vài câu, rồi dẫn mấy giống cái kia đi xử lý thịt, từng bước từng bước.

Diệu Diệu ngồi bên cạnh hân, cầm một cái lá tương đối cứng để quạt quạt cho hân.

"Như vậy coi như hoàn thành sao? Chúng ta thật sự làm được?" Mấy giống cái trơ mắt nhìn thịt treo trên nhánh cây, càng ngày càng giống đồ Diệu Diệu hay ăn, đều rất kích động, cái này chứng tỏ bọn họ không làm sai.

Lại qua một thời gian ngắn, những miếng thịt đầu tiên đã được hong gió xong, Tần Trường An đưa cho mọi người nếm thử một ít, hương vị tốt thì để lại, ngẫu nhiên có một cái không ngon thì chọn ra, Diệu Diệu ăn không vui.

Lúc sau mới gật gật đầu xác định bọn họ đã làm đúng.

Giống cái tộc sói hoan hô, cảm động đến rơi nước mắt, đây là thứ cứu mạng a.

Các giống cái tự giác để lại vài loại trái cây bọn họ thích ăn, còn cảm thấy mình đã chiếm quá nhiều lợi ích, vui mừng trở về.

Nhiều giống cái liên tục làm nhiều ngày như vậy, đủ để cho Tần Trường An và Diệu Diệu thông qua toàn bộ mùa đông, hơn nữa giống cái đều để lại không ít trái cây, hốc cây của bọn họ cũng sắp không chứa được.

Có vài loại có thể để thật lâu, ví dụ như thứ thứ quả, được Tần Trường An giữ lại, không thể để lâu sẽ được phơi thành trái cây khô.

Gần đây đồ ăn vặt của Diệu Diệu từ thịt khô được đổi thành trái cây khô.

"....."

Thời gian trôi qua, tất cả mọi chuyện vẫn đầu vào đấy.

Cây ăn quả theo lời tộc sói đã được mang về trồng, trên người Diệu Diệu có linh khí, tuy rằng bình thường lười biếng, nhưng ngẫu nhiên tu luyện một chút, mấy cây ăn quả vẫn sống tốt. Gần đây cây đại thụ cô ở cũng có sức sống hơn nhiều.

Chỗ tộc sói chỉ còn phát hiện thêm khoai lang đỏ và đậu xanh, đậu xanh chỉ có hai viên, nhưng khoai lang đỏ có thể là do sinh sản vô tính, đã lan ra một mảng lớn....Lại có thêm vài loại đồ ăn.

Sau khi có nhiều loại thực vật, Tần Trường An và Diệu Diệu còn bắt gà rừng nuôi, không đẻ nhiều trứng lắm, nhưng cũng làm được bữa cơm.

Tộc sói cũng học bọn họ, cẩn thận nhổ trồng cây ăn quả, trồng khoai lang đỏ, nuôi gà, oanh oanh liệt liệt vội vàng, chẳng qua tộc sói không dám nhổ hết cây ăn quả về trồng, chỉ nhổ trồng mấy cây, có sống có khổ héo, nhưng cuối cùng vẫn coi như có thể trồng.

Hiện tại Tần Trường An và Diệu Diệu đã coi rừng rậm trở thành kho báu lớn, ngẫu nhiên đi ra ngoài giống như tìm kho báu, Tần Trường An cống Diệu Diệu từ huyền nhai bay đến rừng rậm, lại bay đến bờ biển, vài ngày sau mới có thể trở về.

Tô Ninh khổ bức vẫn luôn chuẩn bị cho mùa đông, ngẫu nhiên nhìn bọn họ đi ra ngoài đi dạo, sẽ đột nhiên sinh ra một loại cảm giác muốn khóc.

Nói thật, cô ấy ngẫu nhiên sẽ nghĩ, rốt cuộc ai mới là người xuyên qua?

Người xuyên qua như cô ấy không gây được chấn động, chưa từng làm người hâm mộ, mà bận rộn bận rộn từ sáng đến tối, mệt sắp chết còn không có ăn không có mặc, vì mùa đông có thể sống, cũng không dám tùy ý ăn nhiều. Diệu Diệu không xuyên qua, cuộc sống gia đình... Được người khác đặt trong lòng bàn tay, rừng rậm nguyên thủy sắp bị biến thành Nông Gia Nhạc.

Diệu Diệu muốn ăn có ăn, muốn uống có uống, ngay cả khi điều kiện gian khổ như vậy, cả ngày đồ ăn vặt không rời tay, lại so sánh với cô ấy mệt chết mệt sống.....

Vuốt lưng tâm nói, nếu không phải giống cái được đặt trong lòng bàn tay yêu thương là Boss mèo, tâm tình của cô ấy sẽ không bình tĩnh như vậy.

Nhưng mà người được yêu thương là Boss mèo..... Có thể lý giải, có người nào không thích mèo?

Không có khả năng, không tồn tại!

"Boss, ném thử cái này." Thấy con mèo nhỏ lại nằm trên ghế vung đuôi phơi nắng, bụ bẫm cực kỳ đáng yêu, hơn nữa người kia không ở bên cạnh..... Tô Ninh không nhìn được sự ngo ngoe rục rịch trong lòng. Cô ấy nhìn xung quanh, phát hiện thật sự không có ai, không nhìn được lấy tốc độ sét đánh không kịp che tai nhảy lên, lấy thịt khô dụ dỗ.

Bàn tay tội ác cũng hướng về phía bụng của chủ nhân.

A, đã lâu chưa được sờ, sờ sờ khiến người vui sướng.

Diệu Diệu: "....."

Diệu Diệu dịch dịch người, nhìn thoáng qua phía sau —— bôn đá trong tay Tần Trường An phát ra tiếng răng rắc răng rắc, "Cô, đang, làm, cái, gì?"

Tô Ninh cả người cứng đờ, má ối.

Tô Ninh lại tiếp tục bị ném ra, biểu tình hơi cứng đờ, ở trong lòng nguyên rủa hần trăm ngàn lần, mới cảm thấy trong lòng thoải mái một chút.

Sau đó đột nhiên phản ứng lại, thịt khô mình không nỡ ăn... Giống như bị ma quỷ ám ảnh đút cho Boss a!

Tô Ninh thềm ăn sắp khóc: "....."

Cứu mạng!

Tô Ninh! Mẹ nó mày phải khống chế bản thân a!

Chờ Tô Ninh rời đi, Tần Trường An đã hừ một tiếng ôm Diệu Diệu lên, vùi đầu vào bụng nhỏ của Diệu Diệu cọ cọ.

Si tâm vọng tưởng, còn dám sờ Diệu Diệu!

Diệu Diệu là của hần!

Cái bụng nhỏ của Diệu Diệu bị hần cọ làm cho hơi ngứa, nở nụ cười, không nhịn xuống đánh hần vài cái, "Thật ngứa!"

"....." Tần Trường An lại dùng cái mũi cọ cọ.

Ừm, thật mềm..

Diệu Diệu cảm thấy có hơi ngứa, muốn xoay người, lại bị Tần Trường An đè lại, bốn chân giãy giụa liên tục lại không thể tránh thoát, ngược lại làm mình mệt mỏi quá mệt mỏi quá, cười sắp chảy nước mắt...

Không vui.

Cô chỉ có thể dùng móng vuốt đập đập Tần Trường An, "Không chơi không chơi, mau buông Diệu Diệu ra T^T..."

"Không." Trên mặt Tần Trường An đầy ý cười, từ chối, "Không muốn buông ra."

Hần lại cọ cọ bụng cô, thuận tiện hôn một cái, thần thái tỏa sáng, "Nếu không em nói vài câu dễ nghe?"

Via dụ như, "Có thích ta không? Há?"

"...Thích thích." Diệu Diệu bị hần hôn làm cho giật mình.

Tần Trường An tiếp tục, "Thích bao nhiêu?"

Diệu Diệu lời ngon tiếng ngọt, "Thích anh nhất!"

"....."

Tần Trường An không nhìn được hớn hờ, trong ánh mắt đều là ngôi sao nhỏ, hôn Diệu Diệu một cái.

Ừm? Khi nào Diệu Diệu mới bước vào kỳ động dục?

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Ngoại truyện

Trước khi Diệu Diệu bước vào kỳ động dục, ngày trao đổi của các bộ lạc đã tới.

Cách ngày trao đổi vài hôm, tộc sói đã cử người tới hỏi, bọn họ sắp khởi hành đi đến nơi trao đổi, Diệu Diệu và mọi người có muốn đi cùng nhau không.

Sau khi giống cái tộc sói về đã bắt đầu làm thịt khô. Ngay từ đầu khi chưa ăn thì không có cảm giác gì, nhưng khi cho vào miệng, rõ ràng đã biết thịt khô là thứ gì, biết được tác dụng của nó

lại không thể bình tĩnh được.

Trong lòng các thú nhân nóng rực, càng ăn càng cảm động đến nỗi rơi nước mắt, đây là thứ giúp bọn họ sống sót a! Còn ăn ngon! Ánh mắt đều trở nên sùng bái, hận không thể rơi đầu chảy máu vì hai người.

Tuy tộc sói gian xảo, nhưng cũng có ưu điểm mà những chủng tộc khác không có, ví dụ như trung trình, ví dụ như chân thành...

Chẳng qua Diệu Diệu và Tần Trường An từ chối, bọn họ bay qua đó sẽ nhanh hơn, Tô Ninh sẽ đi cùng tộc sói—— ừ, không nghĩ cũng biết, Tần Trường An tuyệt đối sẽ không để cô ấy ngồi trên lưng mình.

Ngay từ đầu cô còn thấy kỳ quái, ngày trao đổi gần nửa tháng sau mới tới, vì sao lại xuất phát sớm như vậy.

Sau đó mới hiểu, thế giới này không có phương tiện giao thông, cho dù tốc độ của thú nhân nhanh hơn con người, nhưng cũng sẽ mệt a, hơn nữa nơi trao đổi cũng rất xa, các thú nhân còn mang theo đủ thứ muốn trao đổi, kéo dài tốc độ lên đường, vì để chuẩn bị, xuất phát trước một tuầnлад chuyện bình thường.

Có một vài tộc còn đến sớm hơn, giống như tộc nhân ngư chỉ sống dưới nước và tộc gấu trúc chỉ thích ăn lá trúc, biển rộng và rừng trúc cách khá xa nơi trao đổi, có lẽ bọn họ còn phải xuất phát trước mười ngày.

Nơi trao đổi là một tế đàn, theo truyền thuyết đây là nơi Thần Thú giáng thế, tục truyền tế đàn kia có hình dấu chân, do Thần Thú đạp ở phía trên mà hình thành.

Mỗi một năm thu hoạch, các thú nhân đều sẽ mang theo tế phẩm phong phú tới đây, bái tế Thần Thú, thuận tiện trao đổi những thứ mình cần với những bộ lạc khác.

Tế đàn màu trắng ngọc, không có bất cứ khe hở gì, giống như một chỉnh thể, dựng đứng ở trên núi, đám mây trắng bông bênh xung quanh, có vẻ phá lệ thần bí và thánh khiết.

Xung quanh là một mảnh đất trống, các chủng tộc thú nhân đều tụ tập ở đây.

Người đứng đầu bộ lạc không ở đây, hẳn là ở tế đàn giao dịch, thú nhân còn lại đứng theo tốp năm tốp ba bày quán nhỏ, lấy vài thứ tương đối đặc sắc để trao đổi.

Nhưng nhìn kỹ là có thể phát hiện, cái gọi là trao đổi cũng không chỉ là trao đổi vật phẩm, có vài thú nhân thành niên và chưa thành niên cũng bị mang tới đây, —— kỳ thật đây là một loại xem mặt.

Tộc sói tới cũng không sớm, khi tới đây đã có rất nhiều tộc đã tới rồi.

Các thú nhân đang tụ tập trao đổi đều nhìn về phía bọn họ.

—— Trên mặt mỗi thú nhân đều mang ý cười, nhìn đáng vẻ hoàn toàn không lo lắng khi mùa đông sắp tới gần, một đám người cộng một cái sọt, đầy kín mít, hoàn toàn không giống năm trước.

Thú nhân cũng không ngu, trong lòng vừa động, đã có người đi lên, tìm được thú nhân tộc sói mình quen biết, "Sói xám! Người anh em! Sao năm nay các người tới muộn vậy!"

"Sói xám a! Tôi chờ anh đã lâu."

"Gấu xám! Mới đến a, có muốn bàn luận chút không? "

Tộc sói cũng không từ chối, có tới có lui.

Diệu Diệu và Trường An đi tương đối muộn, khi tới nơi tộc sói cũng mới tới không bao lâu, lúc này trước mặt tộc sói đều vây quanh rất nhiều người, trên mặt mỗi người đều mang theo kinh hãi và khiếp sợ, có người kích động hô to, "Thật sự?!"

Diệu Diệu rất hiếu kỳ nhìn về phía bên kia vài lần, nhìn thấy tộc sói lấy thịt khô ra mới hiểu, sau đó cũng không nhìn nữa, đi dạo qua các sạp mà thú nhân bày ra với Tần Trường An.

Phần lớn thú nhân đều mang những bộ da thú đã được xử lý tốt đến, loại trái cây đặc sắc trong bộ lạc, còn có một loại quả có hàm lượng tinh bột cao thường dùng trong mùa đông, nhưng thời gian giữ được cũng không dài.

Nhưng mà cũng có đặc sắc.

Ví dụ như sọt tre tộc gấu trúc mang đến, tuy rằng rất thô ráp, chẳng đẹp chút nào, nhưng đặc tính của cây trúc quyết định sọt tre của họ rắn chắc hơn nhiều loại sọt tre làm bằng dây đay của Tần Trường An, phần lớn thú nhân đều dùng sọt tre của tộc gấu trúc.

Tần Trường An cũng đổi rất nhiều da lông, mùa đông sắp đến, phải trải da lông toàn bộ hốc cây, lại treo hai tấm ngoài cửa chắn gió, hẳn là sẽ rất ấm áp.

—— Mùa đông là mùa sinh sản của phần lớn thú nhân, kỳ động dục của Diệu Diệu hẳn là trong thời gian này, ả... Ấm áp chút vẫn tốt hơn.

Mà tộc nhân ngư mang đến đủ loại vỏ sò, cái lớn còn lớn hơn cả người, cái nhỏ chỉ to bằng bàn tay. Vỏ sò dùng để đựng nước, mùa đông nước đóng băng, dùng vỏ sò đựng tuyết, đợi tuyết tan chính là nước uống của bọn họ trong mùa đông.

Quan trọng nhất muối cũng là đặc sản trong biển, ngoại trừ hai thứ này còn có da của động vật biển.

Loại da này không giống da lông, da lông tương đối giữ ấm, nhưng loại da này lạnh lẽo, mùa hè ngủ bên trên sẽ rất mát.

Diệu Diệu và Tần Trường An dùng ở chỗ của tộc nhân ngư.

Tộc nhân ngư dùng một cái vỏ sò đựng trần châu, trần châu rất lớn, mang theo ánh sáng óng ánh, những giống cái nhân ngư đi ngang qua đều có một chiếc vòng dùng cỏ buộc thêm trần châu, coi như trang sức.

Tần Trường An nhìn thoáng qua mấy giống cái đó, quay đầu cảm trần châu lên, "Cái này đổi thế nào?"

Tộc nhân ngư hơi sùng sốt, quay đầu nhìn nhìn Diệu Diệu bên cạnh hẳn, sáng tỏ, "Một cái bạch quả."

Cách đổi này nói rõ trần châu cũng không được quan tâm lắm.

Trên thực tế cũng đúng, rất ít thú nhân tới đổi cái này. Một cái bạch quả to bằng một nắm tay của thú nhân, khi mùa đông đến thì một cái bạch quả cũng rất quan trọng, tiết kiệm chút là có thể làm một thú nhân sống thêm vài ngày. Trần châu lại không thể ăn.

Cho nên ngoại trừ nhân ngư tộc ăn trai sò có mấy thứ này, chỉ có thú nhân rất mạnh mẽ có giống cái mới mua thứ này.

"Án," Tần Trường An đưa bạch quả cho tộc nhân ngư, thuận tiện đổi thêm vài tấm da tương đối tốt bỏ vào sọt..... Tuy rằng mùa hè mới có thể dùng, nhưng trao đổi một năm mới có một lần, khi đó mới đổi thì muộn. Bắt đầu chọn trần châu, thỉnh thoảng đặt trần châu lên người Diệu Diệu để ngắm thử.

Diệu Diệu chớp chớp mắt, dùng ngón tay khảy mấy hạt châu này, để sát vào hẳn, hỏi, "Mua cái này để làm gì?"

Tần Trường An cầm tay cô, vẻ mặt đương nhiên, "Để em đeo a."

Hắn nói, "Người khác có sao em có thể không có."

Lời nói đương nhiên, hẳn thật sự nghĩ như vậy, Diệu Diệu là ai a, người khác có sao Diệu Diệu của hắn có thể không có.

Diệu Diệu trang điểm nhất định đẹp hơn mấy người kia.

Diệu Diệu cũng bị lời nói của hắn làm cảm thấy ngọt ngào, dùng cái trán cọ cọ hẳn, vui vẻ hôn hôn hẳn, "Trường An ~ anh thật tốt."

Tần Trường An nhẫn nhịn, vẫn không nhịn được, cười đắc ý, quay đầu đi, "Ta không tốt với em thì tốt với ai..."

Hắn lâu như vậy cũng chỉ coi trọng một mình Diệu Diệu, đặt cô lên lòng bàn tay yêu thương còn cảm thấy không đủ, không tốt với cô thì tốt với ai?

Diệu Diệu cọ cọ hẳn, trên mặt cười ngọt ngào.

Vui vẻ ~

Các tộc thú nhân có rất nhiều đồ ăn đặc sắc, tuy rằng có rất nhiều thứ không thể giữ lâu mà không mang tới, nhưng vẫn có những thứ có thể để được mấy ngày.

Trường An và Diệu Diệu làm thịt khô cũng đủ để bọn họ vượt qua hai mùa đông, hơn nữa Tần Trường An vẫn luôn muốn chăm sóc Diệu Diệu tốt hơn, hai người đi dạo một vòng, đổi không ít đồ ăn vật.

Những loại trang sức khác, ví dụ như trần châu, đai lưng cũng đổi.

"....." Thịt khô được lan truyền. Sau đó các thú nhân đều biết có một thứ, đủ để bọn họ vượt qua mùa đông, liên tục hỏi thăm tin tức về thịt khô, chỉ là tộc sói giữ kín như bưng, vẫn luôn thoái thác nói là sau khi hiến tế thì bàn bạc tiếp.

Hôm nay, lại có rất nhiều thú nhân tới, sau khi Diệu Diệu và Tần Trường An ngọt ngọt ngào ngào dạo xong, bèn dừng ở một nơi yên tĩnh, không có người tới quấy rầy, Tần Trường An ôm Diệu Diệu lên, hai người thân mật nói chuyện.

Đột nhiên nhìn thấy lá cây rung rung, một thú nhân cầm gậy gộc đẩy lá cây đi tới.

Tần Trường An đang đặt đầu lên hõm vai Diệu Diệu cọ tới cọ đi, nghe thấy tiếng động, không vui ngẩng đầu, môi mím chặt, cằm căng chặt.

Thú nhân kia dừng bước, sự uy hiếp đến từ sinh vật nằm trên đỉnh chuỗi thực vật làm hắn ta e sợ, sau đó phản ứng lại, nghe cách đó không xa truyền đến tiếng động, cố gắng bình tĩnh lại, đi về hướng đó, chỉ là đi hơi vòng một chút.

Những thú nhân khác cũng cảm giác được, không tiếng động đi vòng theo tộc trưởng.

Phần lớn nhanh chóng rời đi, chỉ có một thú nhân giống đực khi đi ngang qua Diệu Diệu giật giật cái mũi, đột nhiên sắc mặt thay đổi, không chắc chắn nhìn chằm chằm cô.

"....." Tần Trường An không vui, ấn Diệu Diệu vào ngực, cảnh cáo nhìn hắn ta một cái.

Lông tơ cả người Miêu Thanh đều dựng lên, lấy lại tinh thần vội vàng rời đi.

..... Chắc là cảm giác sai rồi.

Cách một khoảng xa, một giống đực nhẹ nhàng thở ra, khẽ chạm vào hắn ta, hỏi, "Cậu sao vậy, vừa nãy nhìn cái gì? Thiếu chút nữa chọc giận giống đực kia."

Miêu Thanh lắc đầu, "Không có gì, chỉ là phát ngốc."

Hắn ta ngửi được mùi của Diệu Diệu trên người giống cái kia.

..... Diệu Diệu là một giống cái trong tộc, thú phụ thú mẫu đã từng nhờ hắn ta chăm sóc Diệu Diệu một chút.

Chẳng qua... Tình trạng của tộc bọn họ không tốt, hắn ta còn phải cưới giống cái, không có năng lực phí công nuôi dưỡng cô, cuối cùng Diệu Diệu bị đuổi ra ngoài, hắn ta cũng không nói gì.

Một giống cái nhỏ yếu như vậy sẽ xảy ra chuyện gì không cần nghĩ cũng biết, sợ là sống không được mấy ngày, hơn nữa Diệu Diệu cũng không thể biến thành người, chắc hắn ta nghĩ sai rồi.

Miêu Thanh lắc đầu không nghĩ nữa, "Lần này không biết có thể tìm được giống cái không..."

Kỳ thật nếu không phải Diệu Diệu không thể biến thành người, hắn ta hẳn là sẽ ở bên Diệu Diệu, đáng tiếc...

Chờ đám kia người rời đi, Tần Trường An mới buông Diệu Diệu ra, cố ý rầm rì một chút, hôn cô một cái, "Hắn ta dám nhìn em?!"

Không muốn sống nữa.

Râu Diệu Diệu rung rung, lắc lắc cái đuôi nhỏ, trong ánh mắt như có ngôi sao, hôn hôn hắn, "Anh ghen tị?"

"Đúng!" Tần Trường An bế cô lên, để hai chân cô vòng quay thắt lưng hắn, quyết định đổi một nơi bí ẩn hơn, "Chúng ta đi chỗ khác."

Đúng, tới một nơi chỉ có hai người bọn họ.

"Được nha." Diệu Diệu hôn lên mặt hắn một cái, nhưng vẫn trấn an hắn, "Đừng nóng giận, Diệu Diệu chỉ thích anh

."

"..... Nhớ kỹ lời em nói."

Tần Trường An nhẫn nhịn, không nhin được, "Lại hôn một cái?"

Kỳ thật hắn vốn không tức giận.

"....."

Sau khi tất cả chủng tộc đều tụ tập, là đến ngày Thú tộc hiến tế Thần Thú.

Các tộc hiến tế mặc áo bào trắng thần sắc nghiêm túc đứng trên tế đàn, trong miệng ngâm ca dao, những từ ngữ đó không ai hiểu, nhưng ngoài dự đoán, tất cả thú nhân đều có thể cảm nhận được ý nghĩa của nó, khẩn cầu bình an, cảm ơn Thần Thú...

Các thú nhân vây quanh tể đàn chậm rãi nhắm mắt lại, bất tri bất giác ngâm nga theo.

Sau đó là các tộc tiến hành giao dịch, rõ ràng lần này tộc sói là người thắng, bọn họ mang thịt khô tới có lực hấp dẫn rất lớn với thú nhân.

Các tộc trưởng vẫn đang cò kè mặc cả.

Miêu Thanh đứng phía trước tộc mèo, đột nhiên lại thấy giống cái kia, hắn ta đang định nhắc nhở bọn họ, không nên tới gần nơi này...

Diệu Diệu và Tần Trường An đứng phía sau tộc sói, chuẩn bị thỏa mãn lòng hiếu kỳ, xem náo nhiệt, tộc sói thấy bọn họ đến, tự giác nhường ra một con đường, nhiệt tình nói, "Trường An đại nhân tới phía trước nhìn đi, nhìn phía trước tương đối rõ ràng."

Nói xong nhanh chóng tránh sang bên cạnh, lại vỗ vỗ bả vai người trước mặt.

Thú nhân phía trước có chút không kiên nhẫn, "Làm gì vậy! Đừng chen!"

Giống cái trực tiếp xách lỗ tai, "Thằng nhãi ranh muốn lên trời rồi à, mau tránh ra, "Trường An đại nhân tới."

Giống đực kia định cãi lại, vừa nghe thấy câu sau không nói hai lời dịch sang bên cạnh, "Không nói sớm." Nói sớm mình đã làm từ sớm!

Nói xong bèn vỗ người trước mặt mình.

Trường An đại nhân và Diệu Diệu đại nhân lấy ra thịt khô không chỉ cứu một hai người, con của bọn họ, thú phụ thú mẫu thậm chí bọn họ cũng không cần sợ mùa đông tới, ân tình này sao có thể là một chút.

Vì thế tộc nai đang đứng bên cạnh tộc sói, lại đột nhiên cảm thấy bị chèn ép, một thú nhân tộc sói chen sang bên bọn họ, sắp bị ép thành cá mòi, tộc nai tức giận chết, "Còn chen?! Bên này hết chỗ rồi!"

Thú nhân tộc sói kia rống lại, "Câm miệng! Trường An và Diệu Diệu đại nhân tới!"

Tộc nai: "....." Cái quỷ gì?!

Tộc nai tức giận đến nổi sắc mặt đỏ bừng, miễn cưỡng nhìn sang bên kia, chỉ thấy đám thú nhân tộc sói đang chia làm hai nửa, tạo thành một con đường nhỏ, cảm kích và sùng bái nhìn hai người vừa đi qua, giống như đang làm chuyện gì lớn lắm. Bị ép thành cá mòi mà vẫn vui sướng.

Tộc nai: "....." Mẹ nó thiếu năng trí tuệ a!

Có phải thú nhân tộc sói đều bị điên tập thể không?!

Tô Ninh cũng bị ép thành thịt khô, thật vất vả xả giận, vỗ vỗ ngực, nhìn hai người ở giữa, đột nhiên cảm thấy —— cô ấy không nên họ Tô, cái từ này hẳn là nhường cho Diệu Diệu.

Thật sự.

Thú nhân đằng sau có chút rối loạn, sự rối loạn này làm các tộc trưởng nhíu nhíu mày, quay đầu lại, đã chú ý tới cảnh tượng kỳ quái kia.

Càng nhiều người đặt tầm mắt trên người Tần Trường An và Diệu Diệu, muốn nhìn xem bọn họ có gì khác lạ.

Tần Trường An cũng không quan tâm những ánh mắt đó, toàn bộ hành trình đều nắm tay Diệu Diệu, Diệu Diệu tò mò, cho nên hắn dẫn Diệu Diệu đi xem, chỉ đơn giản như vậy.

Chỉ là cuối cùng ngay cả tộc trưởng tộc sói đều lùi về phía sau một bước, giống như hiến tế, đứng ở bên cạnh bọn họ..... Loại tình huống này cũng không phải chỉ có chút kỳ quái, các thú nhân ở đây đều tròn mắt há mồm, hoàn toàn không rõ đây là chuyện gì.

"Đây, đây là..." Tộc trưởng tộc hổ nuốt nuốt nước bọt.

Tộc trưởng tộc sói cười, "Đây là An đại nhân tộc Thực Ô và giống cái của hắn Diệu Diệu..." Hơi dừng lại, giới thiệu thịt khô và những thứ khác đều do Tần Trường An dạy cho tộc sói, cũng nhấn mạnh, bọn họ là ân nhân của tộc sói.

Tần Trường An lắc đầu, néo néo tay Diệu Diệu, "Không, là Diệu Diệu dạy."

Người bọn họ phải cảm kích là Diệu Diệu đáng yêu.

Khi hắn nói tên Diệu Diệu, Miêu Thanh bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Diệu Diệu?!

Tên này...

Chẳng lẽ...

Trong mắt Miêu Thanh đột nhiên có chút phức tạp, nói không nên lời là cảm giác gì.

"....." Tần Trường An và Diệu Diệu cũng không ở lâu, nếu là những người khác, có lẽ sẽ nhân cơ hội này thống nhất các bộ lạc vân vân, nhưng Tần Trường An và Diệu Diệu đều không có tâm tư này, bọn họ càng thích ở bên nhau.

Còn tộc sói có muốn gộp các bộ tộc hay không, càng không phải là vấn đề mà bọn họ để ý.

"Trường An, chúng ta đi thôi," Diệu Diệu đuổi tay cào cào lòng bàn tay hắn, phát hiện không có gì thú vị, nhỏ giọng nói.

Cô muốn về nhà.

"Được." Tần Trường An tự nhiên gật đầu.

Sột được dây đẳng buộc vào trên lưng Tần Trường An, Diệu Diệu ôm cổ chim lớn, tránh gió từ phía trước.

Gió có hơi lạnh, Diệu Diệu cọ cọ hắn, "Có phải gần đây lạnh hơn không?"

Diệu Diệu đều hơi lạnh..

"Đúng vậy, chắc là sắp tới mùa đông." Chim lớn cảm giác, giật giật mỏ, quay đầu vuốt tóc cô, dặn dò, "... Trong sọt có da, em mau lấy ra phủ thêm vào người."

Diệu Diệu có chút lo lắng chớp chớp mắt, gót chân nhỏ đập đập, đặt da trên phần lưng của Tần Trường An, "Vậy anh lạnh không?"

Tần Trường An cũng cảm nhận được độ ấm phía sau, không thể hôn, cọ cọ má cô, khoe miệng đầy ý cười, "... Không lạnh, đừng lo lắng."

Hắn dòi dề tài, "Loại quả em thích ăn chắc là không đủ, hai ngày nữa chúng ta lại đi hái."

"Được nha."

"Kỳ thật Diệu Diệu còn muốn ăn cá, cá có thể phơi thành gì?"

"Trở về sẽ làm cho em." Tần Trường An lập tức đồng ý.

"....."

Hai người vừa bay vừa nói chuyện, Diệu Diệu ngửi mùi hương đặc biệt trên người Tần Trường An, có da thú ấm áp, đột nhiên có chút mệt nhọc, cô hơi giãy giụa, lại không chịu được, dứt khoát đi vào giấc mơ ngọt ngào...

Chim lớn quay đầu lại nhìn, giống như cười, bay càng thêm vững vàng.

"....."

Lệ ——

Một tiếng chim kêu trầm thấp truyền đến từ nơi xa, phía chân trời, một con Thực Ô bay ra từ đỉnh núi, lông chim mang theo ánh vàng của hoàng hôn, từ xa tới gần.....

Lời cuối sách:

Tần Trường An và Diệu Diệu, hai cái tên này, ở trong lịch sử thế giới thú nhân mà nói rất quan trọng, không có người không biết không có người không hiểu.

Cùng thời có rất nhiều thú nhân nổi tiếng, ví dụ như Tô Ninh nghiên cứu ra vài bộ, ví dụ như một thú nhân tộc mèo nghiên cứu vũ khí cho thú nhân không có sức chiến đấu.

Nhưng tên của bọn họ không vang danh bằng Tần Trường An và Diệu Diệu.

Đời sau cho rằng, là bọn họ giúp thú nhân có thể an toàn vượt qua mùa đông, bắt đầu dần dần lớn mạnh, cũng dẫn dắt thú nhân, đi tới chế tạo công cụ.

Nhưng mà đây đều là chuyện sau này.

Suối nước trong veo phân chia rừng rậm, trong một dòng suối nhỏ, hai đoạn vải giống như lưới đánh cá vòng quanh một khu nước, có thể thấy cá lớn cá bé bên trong.

Phía trước dòng suối nhỏ, khoai lang đỏ và khoai tây xanh um tươt tốt bò đầy đất, trái cây đỏ rực, vây xung quanh một đại thụ.

Trên cây có một cái cửa sổ, có thể nhìn thấy bên trong.

Hốc cây, một con Thực Ô béo lùn chắc nịch đang ngồi xồm trên ghế.

Diệu Diệu cầm một cái vỏ sò, vừa ăn trái cây đông lạnh bên trong vừa xoay người.

Thực Ô nhỏ khóc chít chít đi theo cô, hút hút nước miếng.

Diệu Diệu chớp chớp mắt, "... Nhìn cũng không thể cho con ăn, thú phụ của con chỉ làm một cái."

Thực Ô nhỏ béo lùn chắc nịch giật giật cánh, buồn bã tức một tiếng, "Vì sao thú phụ làm một cái thì là của thú mẫu..."

Bọn họ không thể cùng nhau ăn sao? Chia sẻ nha.

"....." Diệu Diệu nghĩ nghĩ, khẳng định trả lời: "Bởi vì thú mẫu đáng yêu!"

"Đáng yêu nhất thế giới."

Cô lắc lắc cái đuôi, Trường An vẫn luôn nói như vậy ˊ ˋ ˊ ˋ

Thực Ô nhỏ phành phạch phành phạch cánh, "Con cũng đáng yêu!"

Túy Túy cũng đáng yêu nha!

Bé quán lấy cô muốn ăn.

Một con Thực Ô lớn bay xuống, hóa thành một người đàn ông, trong tay cầm một phần trái cây đông lạnh, ánh mắt Thực Ô nhỏ sáng lên, vội vàng đi tới, hút hút nước miếng, "Thú phụ! Người đã trở lại!"

Đôi mắt sáng lấp lánh nhìn phần trái cây đông lạnh kia, là của bé là của bé...

Sau đó.....

Thú phụ sờ sờ đầu bé, đặt cục đá bên tay trái lên người bé, tay phải đưa trái cây đông lạnh cho thú mẫu...

Tần Trường An đưa trái cây đông lạnh cho Diệu Diệu, ngồi phía sau cô, hôn hôn má, cánh tay ôm eo, cúi đầu vào cổ cô hít một hơi, "Nhớ ta không?"

Diệu Diệu hôn hân một cái, nhào vào trong lòng hân, "Nhớ."

Buổi sáng Trường An đi tìm cục đá, nói để Túy Túy học bay.

Buổi sáng tỉnh lại không thấy hân rất không quen.

Thực Ô nhỏ: "....." Sét đánh giữa trời quang!

Bé tức một tiếng, thiếu chút nữa bị cục đá đè dẹp lép, "Con!!!"

"Cái gì của con?" Tần Trường An ngẩng đầu, nhướn mày.

Thực Ô nhỏ kêu chít chít, "Con cũng đáng yêu! Con cũng muốn ăn trái cây đông lạnh!"

Bé nói, "Thú mẫu đã ăn rồi, cái này hân là của Túy Túy!"

Bé cho rằng thú phụ anh mình thân vô như vậy, hân là sẽ cho bé phần trái cây đông lạnh này.

Nhưng mà...

Tần Trường An nhìn đồ trong tay Diệu Diệu, căn bản không có ý muốn cho, "Vì sao là của con?"

Thực Ô nhỏ đặc biệt cảm thấy không công bằng, "Vì sao không phải của Túy Túy?"

Mỗi người một phần a.

Tần Trường An thở dài, nhẹ nhàng đẩy bé từ trên bàn xuống.

Tức! Thực Ô nhỏ hoảng sợ, vội vàng phịch cánh muốn bay...

Chim nhỏ bay trên không trung hai giây, sau đó không chịu được, bùm một tiếng ngã xuống mặt đất, bẹp thành một cái bánh nhân thịt chim.

"....."

Tần Trường An chọc chọc đầu Thực Ô nhỏ, "Hiểu chưa?"

"—— Con trai, con siêu béo."

Đừng nói có được ăn đồ ngọt không, nó phải giảm béo.

Diệu Diệu cũng an ủi, "Đừng lo lắng, đồ ngọt của con thú mẫu sẽ ăn giúp con luôn."

Ai bảo Diệu Diệu là một thú mẫu tốt nha.

Tần Trường An cầm tay Diệu Diệu, bỏ thêm vô số tầng lự kính, phụ họa không có chút chột dạ nào, "Không sai, có thú mẫu của con."

Thực Ô nhỏ: "....."

Tức ——

Bé vui đầu vào trong cát.

... Tuyệt vọng

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Rải cầu lương trong game online thực tế ảo (1)

Editor:Như Họa

Beta: U`U`

Lúc Diệu Diệu mở mắt lần thứ hai, cô đang đứng một mình giữa khu nghĩa trang.

Xung quanh nghĩa trang là bia mộ đồ nát, có tiếng quạ kêu oác oác vọng xuống từ trên cành cây, thỉnh thoảng có một luồng ánh sáng màu trắng lóe lên, người chơi sống lại bước ra từ trong bia mộ, rồi vội vàng lật đật chạy về phía một nơi nào đó, trong miệng hùng hù hù hù hồ hồ hồ không biết đang chửi cái gì.

... Diệu Diệu cũng đã từng chơi vớng du, hai chữ trò chơi bỗng xuất hiện trong đầu cô.

Cô nhìn lại mình một chút, lúc này cô đang đứng dưới một gốc cây, ngồi trên bia mộ đồ nát, trong tay cầm một thanh gỗ gãy, trên người chỉ còn trang phục tân thủ của hệ thống cho, trước ngực là một sợi dây chuyền, trên tay đeo một chiếc nhẫn.

Diệu Diệu ngớ ngàng nhìn xung quanh.

"Nhất Thống? Nhất Thống?"

Nhất Thống đang ở trong phòng tối nhỏ, đánh một đôi Vương xuống "Nhanh lên một chút, 007, lắng nghe gì thế? Có thể chiến đấu không?"

Đôi Vương là vô địch, vừa nhìn cũng biết là không thể thắng, lắng nghe cái gì.

"Đừng làm chậm trễ thời gian của tôi. " Thống Nhất gác chéo chân, lạnh lùng căn nhắc, vòng này mấy người bọn họ đặc đặt cược tích phân gấp năm lần, chặc, một ván thắng là phát nhanh.

Hệ Thống 007 đã im lặng trong một thời gian dài, mắt thấy không có cách nào trì hoãn nữa, mới bắt đầu dĩ nhiên nút bỏ lượt.

Đôi mắt Nhất Thống sáng lên, đang định ném người cuối cùng bên đám Tam Nhi ra ngoài, thì đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, bản thân không thể khống chế được bị lôi ra khỏi phòng tối.

"Chờ một chút..." Để nó đánh nốt ván này...

Cuối cùng khi nó bị kéo ra ngoài, dường như vẫn còn nhìn thấy hai mắt 007 chột sáng lên.

Quả nhiên, khi con hoa mắt chóng mặt ngừng lại, nó đã ra khỏi phòng tối, bài trong tay cũng đã biến mất, rất rõ ràng, ván bài đã bị cắt đứt.

Nhất Thống: "..."

Nhất Thống hít một hơi thật sâu, tự nói với chính mình, không được tức giận, phải nhẫn nhịn, thế giới tốt đẹp như vậy...

Nhưng nó không nhịn được nữa rồi!

Nó phát điên, tiếng hét a a vang lên rất lâu! Tức đến nổi béo một vòng, tích phân của nó, bài của nó, nó có thể đổi được một cô vợ.

Bọn họ có thù oán sao?

Mỗi lần đều bị nhốt vào phòng tối thì thôi! Tích phân sắp tới tay lại bị cô làm cho thất bại, chỉ cần một giây nữa thôi, không thể muộn một giây sao?

Diệu Diệu lại càng hoảng sợ, trừng mắt nhìn "Hệ thống?"

"Ừ... Sau này chúng ta là bạn đồng hành rồi, ai chọc mi giận sao? Mi có thể nói với ta, Diệu Diệu giúp mi hả giận."

Hệ thống: "... Ngoại trừ cô còn có thể có ai?

Mẹ nó, khiến nó tức chết đi được, cô hết lần này tới lần khác đều không nhớ rõ??

Diệu Diệu cảm thấy mình giải quyết rất tốt, cô và hệ thống mới gặp nhau lần đầu, dù sao người làm nó tức không phải Diệu Diệu đáng yêu.

Nhưng thấy trong mắt nó vẫn còn ngọn lửa đang bùng cháy, nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn cô,... Cô thờ dài, chất lượng làm việc của hệ thống này không cao nha, làm sao có thể phát tiết sự tức giận của mình lên trên công việc chứ.

Đây là giận chó đánh mèo.

Cô âm thầm đề cao cảnh giác.

Sen nói, Diệu Diệu quá đáng yêu, trên đời sẽ luôn luôn có một số người không biết tại sao lại ghen ghét Diệu Diệu, Diệu Diệu không cần hiểu họ nghĩ thế nào, chỉ cần đề cao cảnh giác là tốt rồi.

À, hình như có chức năng kéo vào phòng tối...

Nhất Thống tức gần chết, lại thấy Diệu Diệu không có bất kỳ đáng về chột dạ nào, còn có biểu tình nói nó không có trách nhiệm, cả người lại tức béo một vòng.

Một lúc lâu mới bình tĩnh lại, tức giận truyền cốt truyện cho cô "Cô có biết tôi đang ở trong phòng tối chơi game không, sắp thắng rồi cô có hiểu không? Cô thế này..."

Diệu Diệu ồ một tiếng, mắt sáng lên, "Thế ta đưa mi trở lại. "

Nước miếng Nhất Thống phun ra, đang chuẩn bị thao thao bất tuyệt dạy dỗ cô một trận nữa, thì thấy cảm giác trời đất quay cuồng vô cùng quen thuộc ập tới, chớp mắt đã trở lại căn phòng nhỏ tối tăm.

Nhất Thống: "..."

Nhất Thống nổ tung.

Aaaaaaaa, đập má!!

Đề nó nói hết câu trước đã!!

Diệu Diệu mặc kệ nó có nổ tung hay không, sắp xếp một chút thức ăn và đồ uống trong phòng tối của Thống Nhất, sau đó bắt đầu hồi tưởng nội dung cốt truyện.

Năm 2039, công nghệ thực tế ảo ra đời, chỉ trong hai năm ngắn ngủi, các game thực tế ảo liên tiếp xuất hiện.

Năm 2042, quốc gia hợp tác với gia tộc nhà họ Tần, cùng nhau phát hành trò chơi "Dị giới". "Dị giới" cho đến bây giờ có mức độ chân thực cao nhất, nghe nói mức độ giống thế giới hiện thực lên tới 99%, được điều khiển bởi bộ não chính. Trò chơi vừa ra mắt đã gây được tiếng vang lớn, phổ biến trên toàn thế giới.

Câu chuyện diễn ra trong trò chơi "Dị giới" này...

Đây là một câu chuyện tương đối cầu huyết, là văn phong của Tấn Giang những năm đầu, cơ bản nên tóm tắt là... Nhớ mãi không quên nhưng lại nhận nhầm người... Về sau dứt khoát là câu chuyện trời xui đất khiến.

Kỷ Phong là con trai nhỏ nhà họ Kỷ, khi còn nhỏ đã từng bị lừa bán, may mà được một cô bé cứu, từ đây nhớ mãi không quên, nhưng hẳn ta chỉ nhớ cô bé họ Lê, trên cổ đeo một cái dây rất đặc biệt.

Sau đó 《Dị giới》xuất hiện, hẳn ta vào trong trò chơi xây dựng bang hội, thế nhưng trời xui đất khiến tìm được cô bé kia trong bang hội của mình, tên là Lê gia Thanh Thanh, trên cổ đeo một cái vòng cổ như vậy.

《Dị giới》có tiếng là giống thế giới hiện thực 99%, cho nên nếu như bản thân tự chế tạo trang sức cho riêng mình, thì có thể tùy tiện chế tạo, chẳng qua trang sức chế tạo ra không có công hiệu của vật phẩm trò chơi, chỉ có thể dùng để trang trí.

Kỷ Phong rất phấn khích, hỏi bóng gió một chút, khẳng định rằng đây có thể là cô bé cứu khi hẳn ta còn nhỏ, bèn bắt đầu theo đuổi cô ta.

Lê gia Thanh Thanh dửng dưng từ chối, nhưng lúc đám người trong bang ồn ào cũng không khước từ, hờn dỗi hai câu rồi thôi.

Chỉ là về sau trong bang đột nhiên xuất hiện một tiểu đạo tặc, rất xinh đẹp, còn không biết lấy được kỹ năng tăng máu từ chỗ nào. Kỹ thuật cũng không tệ lắm, trong bang đều gọi trêu cô là nữ thần nhỏ, tình cờ một lần Lê gia Thanh Thanh phát hiện ra trên cổ cô cũng đeo một sợi dây chuyền như vậy...

"..." Người đó chính là Diệu Diệu.

Một ngày nào đó, lúc Diệu Diệu đang chế thuốc trong thành bang, Lê gia Thanh Thanh đột nhiên nói không thấy chiếc vòng cổ trên người cô ta đâu cả...

Trời xui đất khiến thế nào người trong bang lại phát hiện trên người Diệu Diệu có một sợi dây chuyền, giống hệt cái của Lê gia Thanh Thanh, bởi vì trước đây Diệu Diệu giấu kín, cho nên mọi người trong bang cho rằng cái này mới xuất hiện gần đây.

Lê gia Thanh Thanh đi ra bộ dạng nửa giả nửa thật, dụng ý chính là đồ trang sức có thể có nhiều điểm giống nhau, mọi người không nên vội vàng kết luận. Nhưng... bởi vì đồ trang sức của cô ta là do người nhà để lại, có ý nghĩa đặc biệt, cho nên phía sau có khắc họ của cô ta viết tắt là L.

"..." Đồ trang sức của Diệu Diệu đương nhiên cũng có.

Điều này không có gì để giải thích, cũng không thể thật sự có nhiều sự trùng hợp như vậy, ngay cả những người bạn hiếm hoi trong bang hội của cô cũng không tin cô.

Lê gia Thanh Thanh lắc đầu, nói tôi biết cô vừa ý bang chủ, nhưng đồ trang sức này là của người nhà để lại cho tôi, từ nhỏ tới lớn tôi vẫn mang bên mình, đối với tôi nó có ý nghĩa đặc biệt, nếu có thể tôi hy vọng cô trả lại dây chuyền cho tôi.

Bởi vì bang chủ khẳng định cô ta là cô bé khi hẳn ta còn nhỏ, nghe nói Diệu Diệu có thể vừa ý hẳn, bèn trực tiếp đứng ra dắt tay cô ta "Em đừng đẩy anh ra, anh chỉ thích em, tuyệt đối sẽ không vừa ý người như thế."

Dây chuyền của Diệu Diệu mới thật sự có ý nghĩa đặc biệt, đương nhiên không thể giao ra, nhưng cô giải thích thế nào mọi người trong bang cũng không nghe.

Kỷ Phong trực tiếp cắt ngang lời cô "Cô ta không muốn, chúng ta đã cho cô ta một cơ hội, sự thật sẽ được phơi bày. Nhưng chiếc vòng cổ này cô ta đã đeo, anh sẽ chế tạo lại một cái mới cho em"

Sau đó cô bị trục xuất khỏi bang phái, toàn bộ người trong bang phái đều đuổi giết cô.

Cũng không hạn đến mức luân bạch (giết về cấp 0) cô, chỉ là sao cô có thể đeo sợi dây giống bang chủ phu nhân của họ, chuyện này làm người ta rất chán ghét, cho nên cái vòng cổ này cần phải trả lại.

Diệu Diệu đã bị giết nhiều lần, hơn nữa danh tiếng trên thế giới cũng không tốt, đều nói cô vì vừa ý bang chủ mà trộm đồ vật, sau đó không chịu nổi đả kích mà muốn trả thù. Gia đình cô có tiền để cô luyện cấp, chuẩn bị trở lại quyết chiến với bọn họ, nhưng chỉ khiến hai người kia càng thêm ân ái, cuối cùng bản thân bị giết bỏ game.

Hai người kia trải qua chuyện này thì chân chính ở bên nhau, ân ái ái ái. Thật lâu sau đó chân tướng rõ ràng, Kỷ Phong cũng không thêm để ý, còn nói một câu, không nghĩ tới cô bé lúc trước là người như vậy...

"..."

Diệu Diệu cũng bị hành động này làm cho kinh ngạc đến ngây người, một lúc lâu, "Hóa ra còn có người không biết xấu hổ như vậy sao..."

Thời điểm hiện tại hẳn là khi cô đã bị đuổi giết một thời gian, vòng cổ còn chưa bị cướp đi.

Diệu Diệu liếc nhìn xung quanh, sờ sờ quần áo tân thủ trên người, không đi ra ngoài mà trực tiếp đi vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 89: Rải cầu lương trong game online thực tế ảo (2)

《 Dị giới 》 được xưng là trò chơi có độ chân thật lên tới 99%, tất nhiên có điểm đáng khen, ít nhất khu nghĩa trang này rất chân thật.

Khu nghĩa trang này không phải chỉ có một lối ra, mà xung quanh đều có tường có thể trèo ra ngoài, cũng bởi vì như vậy, cho nên những trò chơi khác đều có người đợi sẵn ở nơi sống lại, nhưng ở trong trò chơi này lại rất khó.

Người bên trong nghĩa trang khá ít, ngẫu nhiên có một tia sáng hiện lên, người chơi xuất hiện cũng vội vã ra ngoài, căn bản là không có ai chú ý tới sự tồn tại của Diệu Diệu.

Khu nghĩa trang này nhìn qua vừa hoang vắng vừa hẻo lánh, dưới chân đều là cảnh khô lá úa, trên đầu lại có tiếng quạ kêu, thỉnh thoảng lại xuất hiện một con mèo đen quý dị, có vài phần dọa người, không có chuyện gì ai muốn đứng trong khu nghĩa trang này chứ.

Hơn nữa ngay từ đầu cũng có người có vài ý tưởng độc đáo, cảm thấy kỳ thật điểm sống lại chỉ cần một khu nhỏ là được, Dị giới cố tình thiết kế một khu nghĩa trang lớn như vậy, chắc cũng không chỉ để chơi, nói không chừng sẽ có nhiệm vụ.....

Đoạn thời gian đó các người chơi sôi nổi nhiệt tình đi vào nghĩa trang, mỗi một cái bia mộ đều được sờ tới, mỗi một chỗ đều bị đi qua, thậm chí ngay cả mèo đen quạ đen xung quanh cũng bị người chơi dụ dỗ..... Nhưng cuối cùng thật sự không tìm được gì.

Công ty game thiếu chút nữa bị mắng té tát, một thời gian rất lâu sau đó, khi nghĩa trang mới hoang vắng lại.

Diệu Diệu dừng lại ở nơi không người trong nghĩa trang, thử thử thao tác trong game.

Kỹ năng trong trò chơi là thứ rất khó có được, người bình thường ngoại trừ có ba kỹ năng của hệ thống, cũng chỉ có khi lên 30 cấp 60 cấp, có thể tới NPC chủ thành học kỹ năng miễn phí.

Diệu Diệu là một đạo tặc nhỏ bị giết xuống 42 cấp, nhưng mà cũng có kỳ ngộ, tầm mắt Diệu Diệu rơi xuống cây gậy gỗ trên tay cô —— trên thực tế, cây gậy gỗ này còn có một cái tên vô cùng dễ nghe, gọi là ngô đồng chi.

Hữu phượng lai nghi tề ngô đồng.

Phượng hoàng từng sống ở ruộng ngô, vậy không phải đồ bình thường, đó là đồ được mở bằng ánh sáng thần thánh, cho dù cây gậy gỗ này chỉ có một đầu nhọn giống chùy thủ, cũng xác xác thật thật là một loại vũ khí, hơn nữa được khóa, năm đó người khác cấp 10 đã được ra khỏi Tân Thủ Thôn, cô lại phải lên tới 20 cấp, chính là vì nhiệm vụ này.

Cũng là vì nó được mở bằng ánh sáng thần thánh, cho nên ngoại trừ mang theo thuộc tính của ánh sáng, còn có một kỹ năng, Thánh Quang Phi.

Thánh Quang Phi, kỹ năng được miêu tả là: Ruộng ngô là nhà của phượng hoàng... Ừm, nói đơn giản, khi dùng kỹ năng, mỗi giây sẽ hồi một lượng máu nhất định, còn có có thể chuyển hóa 3% sát thương thành máu của mình.

Nhưng gậy gỗ rất xấu, hơn nữa lực công kích cũng không tính quá cao, đối với Diệu Diệu vào game chỉ chơi chơi mà nói, cũng không thích trang bị cái này.

—— Một đạo tặc sao có thể dùng gậy gỗ chọc chị người, hoàn toàn không có khí chất, không đẹp trai tí nào.

Cái nhẫn không bị rơi cũng là đồ khóa, phẩm chất tím, cộng nhanh nhẹn có kỹ năng thuần di, thuần di trong vòng mười bước, thời gian đóng băng ba phút.

Ừm, ngoại trừ mấy thứ đó thì không còn gì cả... Ngó trái ngó phải đều rất nghèo.

Bây giờ quan trọng nhất vẫn là trở về thành, công ty game đã mở công năng đổi tiền và đồng vàng, tuy rằng có hạn chế, nhưng cũng đủ để cô đổi trang phục.

Bộ đồ tân thủ cô đang mặc đã bị rách.

Diệu Diệu đang nghĩ nghĩ, đột nhiên phát hiện trên đầu có một con bò câu phành phạch bay tới, để lại cho cô một bức thư.

—— Mạc Tảo Tảo: Diệu Diệu, cậu trả lại vòng cổ đi, người trong bang đều đang nói muốn tiếp tục đuổi giết cậu...

Mạc Tảo Tảo là bạn tốt nhất của Diệu Diệu trong bang, nhìn đám người này, Mạc Tảo Tảo cắn cắn môi, vẫn viết bức thư này.

Lý Thanh Thanh đang nắm tay Kỳ Phong, nói, "Được rồi, mọi người đừng nóng giận, mọi người làm thế tôi rất cảm động, nhưng tôi cũng sẽ lo lắng a. Hơn nữa tôi nghĩ, công chúa cũng không nhất định là người trộm vòng cổ, có khả năng là do cô ấy làm..."

Cô ta nhìn thoáng qua Kỳ Phong, hơi dừng lại, "Lúc ấy tôi quá khần trương, mới nóng nảy, có thể..."

Lời nói của cô ta làm Kỳ Phong không tự giác bật cười, mấy người trong bang cũng hòa theo, phát ra một tiếng nga.

Vì sao mà khần trương a ~

Lý Thanh Thanh có chút xấu hổ buồn bực, "Mọi người cười nữa tôi sẽ tức giận đó! Dù sao chuyện đến đây là kết thúc, về sau coi công chúa như người xa lạ là được."

Mọi người cười đùa, lại không để trong lòng, ngược lại quyết định nhất định phải bắt Diệu Diệu trả lại vòng cổ. Lê gia Thanh Thanh ở trong trò chơi rất ôn nhu, xinh đẹp biết làm nũng, trong bang có rất nhiều người yêu quý, cho nên có rất nhiều người ủng hộ.

Bang chủ phu nhân thiện giải nhân ý, chỉ quyết định nhắm mắt làm ngơ, người con gái khác có tình cảm với bạn trai mình, còn trộm vòng cổ kết nối tình yêu của hai người, quá kinh tởm a.

Huống chi loại người cố tình muốn làm người thứ ba này còn cần giữ lại tình cảm làm gì?

Vài người âm thầm giao lưu, càng giao lưu càng cảm thấy xúc động.

Lý Thanh Thanh coi như không phát hiện, ánh mắt lóe lóe.

Diệu Diệu nhận được tin nhắn, trả lời cảm ơn. Sau đó nghĩ nghĩ, vẫn xóa bạn.

Kỳ thật người này không làm gì sai, cũng không đuổi giết cô, nhưng người ngoài có thể không tin cô, bạn lại không được, chỉ cần điều này, cũng đã thể hiện hai người không thể trở thành bạn bè. Để lại bạn không phải bạn kẻ thù không phải kẻ thù, không bằng cắt đứt từ bây giờ.

Lúc này trong trò chơi là hoàng hôn.

Sắc trời dần dần tối lại, ráng đỏ treo phía chân trời, bầu trời đều bị nhuộm thành màu cam hồng.

Diệu Diệu nhìn sắc trời, dùng tốc độ nhanh hơn. Trong《 Dị giới 》, ban đêm ngoài thành sẽ có cướp, cưỡi ngựa, tốc độ rất nhanh, tới vô ảnh đi vô tung.

Diệu Diệu không muốn thử chút nàoT^T

Cô bước nhanh, càng đi càng uyển chuyển nhẹ nhàng, đột nhiên, dẫm phải thứ gì đó.

——răng rắc một tiếng, bỗng nhiên rơi xuống dưới.....

Đột nhiên không kịp chuẩn bị mà rơi xuống rất dễ làm người hoảng hốt, Diệu Diệu nhảy nhảy về phía sau theo phản xạ, meo meo một tiếng.

Một con mèo đêm đang ngồi xồm ở một ngôi mộ tàn, cái đuôi đang vung vung đột nhiên dừng lại, đôi mắt khác màu nhìn nhìn.....

Thật lâu sau, mèo đen lắc lắc cái đuôi, không nhìn được, chạy bộ tới.

Hắn đánh giá Diệu Diệu từ trên xuống dưới một lần, cái mũi giật giật, đột nhiên dùng đầu cọ cọ cô.

"....."

Diệu Diệu rất thích mèo, con mèo đen này mang theo một chút tự phụ cọ cọ đuôi cô, giống như nữ vương bệ hạ đứng trên cao khen thưởng thần dân của mình, nhưng mà nhìn kỹ, mắt trái và mắt phải lại viết rõ ràng: Tôi sờ Trẫm nha, mau sờ Trẫm!

Diệu Diệu cảm thấy con mèo này có chút dễ thương.

Bằng... một phần mười của Diệu Diệu đi.

Cô vuốt tay sờ sờ lưng mèo đen, sờ từ đầu tới đuôi, bộ lông mềm mại lướt qua lòng bàn tay, không biết có bao nhiêu thoải mái. Bộ lông cũng thật mềm.

Mèo đen được sờ cũng rất thoải mái. Trong cổ họng đều không khống chế được phát ra tiếng khò khè, đôi mắt lãnh đạm đã híp lại hưởng thụ.

Thân thể nào đó bị áp lực bắt đầu sống lại...

Diệu Diệu định nâng tay lên, mèo đen đã sung sướng còn không tự giác dán cơ thể vào tay cô, khò khè cọ cọ.

—— Tiếp tục, đừng dừng lại.

Diệu Diệu rụt rè nâng nâng cằm nhỏ, lại sờ soạng, thật là không có cách nào nha, Diệu Diệu từ nhỏ đến lớn đều là con mèo được hoan nghênh nhất, mèo con đều thích đàn cô..... Xét đến cùng, ai bảo Diệu Diệu đáng yêu như vậy chứ ^_^

Nhưng mà, "Diệu Diệu phải đi, buổi tối nơi này rất nguy hiểm, không thể ở đây, lần sau lại đến tìm em chơi nha."

Diệu Diệu gãi gãi cằm nó, bây giờ cô mới bốn mươi hai cấp, ban đêm ở ngoài thành không có phần thắng, còn nữa, buổi tối nghĩa trang đen như mực âm trầm trầm, Diệu Diệu không muốn ở bên ngoài.

"....." Nói xong bèn đứng lên, chuẩn bị rời đi, không biết mèo đen có nghe hiểu hay không, cái đuôi vỗ vỗ mặt đất, giống như đang tự hỏi, không tự hỏi ba giây, đã quyết định thỏa hiệp, dùng hàm răng cắn cắn ông quần Diệu Diệu.

Diệu Diệu dừng lại, thấy mèo đen nhả ông quần của cô ra, đi về một hướng, thấy cô không đi, còn quay đầu lại meo một tiếng, giống như thúc giục cô đuổi kịp.

Nhanh lên nha, mang em đi một nơi thú vị!

Diệu Diệu nghĩ nghĩ, đi theo.

"....."

Khi cô bế mèo đen lên, người đàn ông trong không gian nào đó cũng nhú nhú mày, phần lưng bị sờ soạng, ngay cả móng cũng không buông tha.....

Chờ sự tề đại kia biến mất, còn có... Người đàn ông dùng lưỡi nâng nâng lợi.

Mẹ nó con mèo ngu xuẩn!!

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Rải cầu lương trong game online thực tế ảo (3)

Thừa dịp hấn không để ý, Boss vừa qua thời gian bị choáng, giờ pháp trượng của mình lên cho hấn một chiêu bạo kích.

Người chơi trên đỉnh đầu có hai chữ "Mộ Quang" nhú nhú mày, vốn dĩ đã bị mất 2/3 máu lại giảm xuống hơn một nửa, không phân tâm nữa, sử dụng một kỹ năng khống chế với Boss.

Sợ con mèo ngu xuẩn kia lại làm ra chuyện gì, tay trái vẫn luôn để bên dưới của Tần Trường An đột nhiên hơi hơi động, một chùy thủ hình dạng kỳ quái đột nhiên xuất hiện trong tay, ánh sáng lạnh lẽo xẹt qua, làm Boss bị thương cùng với chùy thủ bên tay phải.

Một con số màu đỏ hiện ra trên đầu Boss, giống như bị đánh đau, Boss đột nhiên rít gào một tiếng, ánh mắt đỏ lên, dường như muốn dùng kỹ năng cuối cùng, lại bị kỹ năng khống chế của hấn chặn lại.

Lâu đài dưới lòng đất, cuộc chém giết không tiếng động đang xảy ra.

Nếu lúc này có người chơi ở đây, chỉ sợ sẽ kinh ngạc tởm mắt. Đây không giống như một cuộc chém giết, mà càng giống một loại biểu diễn, động tác của người chơi mặc đồ đen không nhiều không ít, chỉ thấy máu của hai bên đang không ngừng giảm xuống, chùy thủ mang theo ánh sáng lạnh lẽo không tiếng động càng thêm sáng ngời.

Không biết qua bao lâu, Boss chỉ còn một chút máu, chỉ cần một chém là có thể thành công.

Người mặc đồ đen tấn công càng thêm sắc bén, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, con Boss này lại không chết sợ là hấn cũng không chịu được bao lâu nữa...

Đúng lúc này.

Đột nhiên.

Một tiếng kêu sợ hãi vang lên trên đỉnh đầu, hình như là giọng của một cô gái.

Thứ gì??!

Trốn!

Hấn ngừng đầu theo phản xạ, nhưng còn chưa kịp nhìn rõ, chỉ trong chớp nhoáng, đã có thứ gì đó rơi xuống dưới, bùm một tiếng ——

Cùng với tiếng gãy xương là sự đau nhức truyền đến, âm thanh nhắc nhở của hệ thống không ngừng vang lên, "Người chơi Công Chúa Lê công kích, ngài..."

"...Nhân vật đã tử vong."

Một người một Boss đồng thời phải chịu sự công kích của đạn pháo từ trên trời rơi xuống, chưa kịp kêu lên một tiếng đã lặng im ngã xuống mặt đất, vật phẩm rơi đầy đất.

Khi đôi mắt chỉ còn hai màu đen trắng, Tần Trường An hoảng hốt thấy, một đạo tặc nhỏ đang đứng trên vị trí của mình, ánh sáng tăng cấp không ngừng nhấp nháy.

Tần Trường An: "....."

Không phải nên thăng cấp sao?! Mẹ nó đây là Boss cấp 55 a!

Đạo tặc kia nhìn nhìn xung quanh, giống như hiểu ra, có chút hưng phấn ôm con mèo nhỏ lên hôn...

Mà con mèo kia... Nó không thèm chú ý tới hân đã bị đè chết, thậm chí không chú ý tới cơ thể đã dần dần trở nên trong suốt của mình, cổ họng khô khè, giống như lơ đãng hơi hơi cúi đầu cọ cọ.

Tần Trường An: "....."

Gương mặt Mộ Quang đại thần nóng lên, thiếu chút nữa nhảy dựng lên trực tiếp chọc chết con mèo lưu manh kia, sau đó đã thấy đen thui, sau đó xuất hiện trên một ngôi mộ.

Bóng dáng con mèo kia cũng chợt lóe đi vào trong cơ thể hân.

Chạng vạng, hoàng hôn.

Một người đàn ông sững sờ ở nơi đó thật lâu thật lâu, cuối cùng đột nhiên cắn đầu lưỡi, mặt đỏ bừng, đá vào cái cây bên cạnh.

Lúc này Diệu Diệu ở dưới lòng đất đang có chút kích động.

Vừa rồi mèo đen dẫn cô đi về phía trước, đi tới một ngôi mộ, ngôi mộ kia cũng không khác biệt, nhưng mèo đen dùng móng vuốt cào cào chỗ cỏ dại bên cạnh, lại viết gì đó lên bia mộ, kêu hai tiếng, một cửa động đột nhiên xuất hiện.

"....." Mèo đen meo một tiếng, dẫn đầu đi xuống, ý bảo cô đuổi theo.

Diệu Diệu nghi ngờ, cũng chui vào theo.

Một chân dẫm vào không khí, cả người rơi xuống, đột nhiên không kịp chuẩn bị hét to một tiếng, cho rằng lần này có lẽ sẽ bị ngã chết, không nghĩ tới lại rơi xuống thứ gì đó, móng tê rần, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

Cô không nghe kỹ, chỉ lo xoa móng, khi ngẩng đầu lên mới phát hiện, chắc chắn là do cô may mắn!

—— Ánh sáng trắng nhấp nháy liên tiếp lóe năm sáu lần!

Lúc này Diệu Diệu mới cẩn thận nghe hệ thống nhắc nhở, nói là "Chúc mừng người chơi lần đầu giết chết du đảng giả Sakha, đạt được danh hiệu thẩm phán Sakha."

Thẩm phán Sakha: Công kích tăng thêm 15%

"Chúc mừng người chơi tăng lên 43 cấp..."

"Chúc mừng người chơi tăng lên 46 cấp..."

"Chúc mừng..."

Du đảng giả Sakha?

Diệu Diệu nhìn nhìn xung quanh, quả nhiên nhìn thấy thi thể của Boss nằm bên cạnh, trang bị lấp lánh cũng rơi đầy đất, nhìn ánh sáng đủ mọi màu sắc kia, thậm chí còn có một trang bị màu tím, màu tím là cấp cao nhất, xác suất xuất hiện rất thấp, xem phẩm chất mấy thứ này, con Boss này ít nhất hơn năm mươi cấp!

Diệu Diệu dùng thuật giám định với con Boss đã chết này, —— du đảng giả Sakha, Boss đã ngoại cấp 55.

Diệu Diệu ngốc một lát, đột nhiên mở miệng, "Minh thật là giỏi nha."

Ừm, thiệt tình thực lòng, chỉ có chút đắc ý nho nhỏ ~

Quái trong《Dị giới》chia làm bình thường, tinh anh, thủ lĩnh —— cuối cùng mới là Boss, mạnh hơn những con khác rất nhiều. Bây giờ người chơi đang dừng lại ở mốc 60 cấp chuyển chức, qua 60 cấp thành công chuyển chức còn chưa có ai.

Nói như thế, ngay cả Kỳ Phong, Lê gia Thanh Thanh và mấy người cấp cao nhất trong bang hội cũng chỉ tới cấp 59, nếu tới đánh Boss dã ngoại này, ít nhất cũng phải dùng mấy đội nhỏ..... Nhưng mà loại Boss này lại bị cô nhẹ nhàng giết chết nha ˊˋˋ

Diệu Diệu sờ sờ mũi mình, liên tục hôn hôn mèo đen mang cô tới đây, đắc ý nghĩ, trách không được mà bị đau mũi, —— Boss da dày thịt béo, không nên đau sao.

Cô còn nghĩ nghĩ xong, mèo đen trong ngực lại đột nhiên biến mất..... Đúng vậy, không phải chạy, mà là rõ ràng biến thành trong suốt, giống như sau khi giết quái, thi thể quái sẽ biến mất.

Diệu Diệu sửng sốt, hóa ra con mèo đen này là đạo cụ? Hoặc là quái dẫn đường? Gặp được Boss sẽ biến mất?

Diệu Diệu cũng không nghĩ nhiều, loại NPC hoàn thành nhiệm vụ rồi sẽ tự động biến mất có rất nhiều, đáng tiếc con mèo đen này còn rất đẹp trai, có vài phần phong thái của anh mèo đen hàng xóm năm đó cô yêu thầm.

Diệu Diệu bắt đầu sắp xếp vật phẩm trang bị trên đất, trang bị phong phú ngoài dự đoán, không nói đến kinh nghiệm, ước chừng giúp cô tăng năm, sáu cấp—— đương nhiên, càng lên cao càng cần nhiều kinh nghiệm, nếu cô cùng cấp với con Boss này, số kinh nghiệm này cũng chỉ đủ tăng hai cấp.

Ngoại trừ mấy thứ đó còn có một quyển sách kỹ năng, rất nhiều trang bị, bốn kiện cao cấp, trong đó ba kiện đều là của đạo tặc, Diệu Diệu chọn tới chọn lui, còn chọn được một bộ hoàn chỉnh của đạo tặc, cô vừa lòng đeo chiếc nhẫn màu bạc kia vào tay mình, đẹp, cô thích.

Chỉ là cô không nhìn kỹ, cái nhẫn của đạo tặc màu tím mà cô thích, ở một góc, có một hàng chữ nhỏ, —— người chế tác: Mộ Quang.

Thay xong trang bị, thuộc tính của Diệu Diệu đã biến hóa nghiêng trời lệch đất, trên người cô có năm kiện trang bị cao cấp, người chơi có trang bị tốt nhất trong bang cũng chỉ như vậy.

Trong số đó còn có một chiếc huy chương, Diệu Diệu dùng thuật giám định, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, huy chương kỳ lạ, hình như đã nhìn thấy ở đâu đó, hội trường hiệp hội ma pháp Lanton cảm thấy rất quen mắt...

Còn có vài thứ kỳ quái không biết tác dụng, Diệu Diệu nhặt hết vào ba lô, đánh giá một chút, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Trên đường phố Thành Thự Quang, trong một quán rượu nhỏ.

Dưới ánh đèn tối tăm, một nữ đạo tặc đột nhiên xuất hiện, đạo tặc bị áo choàng to rộng che kín, càng có vẻ nhỏ xinh đáng yêu, chớp chớp mắt, đi ra ngoài quán rượu nhỏ.

Bà chủ đang pha một ly Bloody Mary, tiếng nói khàn khàn, hoan nghênh đã đến.

Thành Thự Quang là nơi người chơi hoạt động đông đúc nhất, là một tòa thành tương đối hiện đại, đường phố sạch sẽ mà chỉnh tề, quán nhỏ trên đường phố có cửa sổ sắt đất, trên đường người đến người đi, còn có người ngồi xổm bày quán nhỏ, mua bán đủ loại trang bị và nguyên liệu.

—— So với khu đấu giá hệ thống, nơi này sẽ rẻ hơn, nhưng có hơi phiền phức.

Diệu Diệu cũng không định bày quán, bèn đi đến thị trường giao dịch, treo quyển sách kỹ năng mình không dùng và trang bị cao cấp kia lên.

Sau đó nhớ tới cái huy chương kia, cảm thấy hơi tò mò, bèn tới hiệp hội ma pháp thử xem.

Khi cô vừa đi ngang qua, hai người đàn ông đang ngồi ăn cơm trong quán ăn nhỏ ngẩng đầu lên, nhìn qua, rùng mình, "Đây không phải là người đàn bà kia?"

Bang chúng đối diện cũng nhìn nhiều hai lần, "Mẹ nó đúng vậy, cô ta còn không biết xấu hổ quay về?"

Gã buồng đũa xuống, "Đi, nói với bọn họ, chúng ta đuổi theo trước."

Đồng dạng nhìn thấy cô còn có hai người.

Chỉ là một nam một nữ này lại mở to hai mắt nhìn, nhìn chúi thủ trong tay nữ đạo tặc kia.

Trời ơi, kia kia kia... Cái chúi thủ kia mẹ nó sao lại quen mắt như vậy a?!

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Rải cầu lương trong game online thực tế ảo (4)

Cùng thời gian đó, hai người ngồi trong quán rượu nhỏ cũng bắt đầu liên lạc với những người khác.

Chúng Thần Điện, kênh bang đang sinh động, có một người đàn ông nhấn lại.

Ông Đây Đẹp Trai Nhất: @ Mộ Quang, nhấn của anh còn không? Em ở thành Thự Quang, hình như nhìn thấy một người con gái đeo nhẫn giống y hệt của anh.

Nhẫn của hấn là màu tím, người bình thường chế tạo trang sức có thể giống bề ngoài, nhưng phẩm chất tuyệt đối không giống.

Con gái? Nhấn?

Nói xong đã có người kick vào avatar Mộ Quang, vừa nhìn đã kinh ngạc, người này thế nhưng tụt một cấp?!

Ba Ngàn Ca:..... Đây là, lật xe?

"....." Hmmm

Kiếp Phù Du... Thích nghe ngóng!

Trời Xanh Ca... Khấp chồn mừng vui!

Trường Kiếm Thiên Nhai... Khấp chồn mừng vui!

Khám Phá Hồng Trần... Đại, đại khoái nhân tâm??

Mộ Quang nghĩ nghĩ, hơi liếm liếm môi, không quan tâm hỏi, "Tôi chết mấy người vui mừng như vậy?"

"Đó là đương nhiên! Bình thường anh ngược bọn em như vậy, thật vất vả mới chết một lần, thế nào cũng phải cười to ba tiếng mới được."

"Ba tiếng làm sao mà đủ? Mộ Quang người không biết xấu hổ như vậy, bình thường đánh quái với hấn, một đạo tặc còn trốn phía sau mục sư, còn nói là bảo vệ, MMP."

Mỗi người trong bang đều có oán niệm sâu nặng, một câu một câu phun tào hấn.

Mộ Quang hoàn hồn, "Nói như vậy, không bằng trở về chúng ta tâm sự?"

"....." Bang phái im lặng một chút.

Kiếp Phù Du... Các vị, mình đi làm nhiệm vụ đây.

Trời Xanh Ca... Tớ đi ăn cơm.

Trường Kiếm Thiên Nhai... Em em em nhà em sắp mất điện.

"....." Tàn Trường An nhướng mày, đóng kênh bang, mở trò chuyện riêng, Ba Ngàn Ca và Trời Xanh Ca đều nhấn cho hấn, hỏi có muốn đi theo người này không, nếu ra khỏi thành sẽ giết lấy lại trang bị.

Tàn Trường An không thèm nghĩ ngợi, "Đừng động đến cô ấy."

"Cô ấy không có ý, đây là ngẫu nhiên." Tàn Trường An nhấn tin xong mới phản ứng lại, có vẻ có hơi sốt ruột, vì thế giải thích, "Đánh đánh giết giết làm cái gì? Lại nói cô ấy nhặt được là do mèo đen, là mèo đen dẫn cô ấy tới, căn bản không liên quan tới cô ấy, tôi giống người không nói lý sao?"

Chính hấn dẫn người tới sau đó còn đi trách người khác... Chắc.

Ba Ngàn Ca tròn mắt há mồm, "Chẳng lẽ không giống?"

Có phải hấn có hiểu lầm với bản thân không?

Tàn Trường An thuyết phục bản thân, chắc một tiếng, "Được rồi, biết mấy người không đạt được loại cảnh giới giống tôi, dù sao mấy người cũng đừng đi kiếm chuyện hay tìm phiền toái là được."

"....." Ông Đây Đẹp Trai Nhất kêu một tiếng, lùi về phía sau "Không đúng a, không giống anh a!"

Bang chủ Chúng Thần Điện tốt như vậy?

"Có phải anh thích người ta rồi không?" Ông Đây Đẹp Trai Nhất ngồi thẳng người, cảm thấy cái suy đoán này đáng tin cậy nhất.

"Nghĩ linh tinh gì vậy?" Tần Trường An đóng trò chuyện riêng, lười nói với bọn họ, "Tôi còn có việc gấp, đi đây."

Hắn dựa vào cây, thấy mục tiêu đã đi tới, vì thế cầm lấy chùy thủ đi qua...

Động tác lưu loát trôi chảy, người đàn ông mặc áo pháp sư tái nhợt ngã xuống.

Tần Trường An nhất trang bị rơi ra, đi ra ngoài, lại dừng bước, chuyển hướng, đi tới thành Thụ Quang.

—— Nhiệm vụ còn thiếu một người, vì để ngừa vạn nhất... Ân... Vẫn nên đi về sắp xếp bổ sung lại vật phẩm.

"....."

Diệu Diệu cũng không biết mình bị chú ý, đi theo bản đồ tìm thấy Hiệp Hội Ma Pháp.

Bên trong Hiệp Hội Ma Pháp giống như một thư viện lớn, đại sảnh có vài cái bàn, NPC ngồi ở đó, rất nhiều người chơi là pháp sư ra ra vào vào —— Chuyển chức pháp sư đều liên quan tới Hiệp Hội Ma Pháp.

Một góc khác, một ông già đang ngồi bên cửa sổ, râu hoa râm, cầm bút lông chim chấm chấm trên giấy, viết gì đó trên tấm da dê.

Xung quanh ông vắng vẻ, người chơi khi đi ngang qua, đều tự giác vòng đường xa hoặc là nói bé hơn.

Diệu Diệu nhìn trước ngực ông đeo biển có hai chữ Lanton, đi qua bên đó.

Người xung quanh đang nói nhỏ dừng lại dừng lại, ngay cả người đang vội cũng liếc nhìn một cái—— lại là một người tới tìm chết?

Hmmm bây giờ người mới đều không lên diễn đàn xem sao?

Thiếp trên diễn đàn về Lanton đều sắp bay đầy trời, đều là các pháp sư phun tào.

Ngay từ đầu, các pháp sư đều cảm thấy may mắn, hội trưởng các hiệp hội lớn đều thấy đầu không thấy đuôi, thường xuyên thần bí mất tích tìm không thấy người, nhưng pháp sư bọn họ may mắn a, hội trưởng ngày nào cũng ở—— ai cũng biết Lanton là hội trưởng Hiệp Hội Ma Pháp, nói không chừng sẽ có chỗ tốt gì đó, ít nhất nhận được mấy nhiệm vụ a.

Nhưng sau đó, các pháp sư cảm thấy lúc trước mình thật sự quá ngây thơ mẹ nó còn không bằng không có.

—— Tính tình của ông già Lanton này thật táo bạo làm người không thể nhẫn nhịn!

Có người chơi có ý đồ muốn trò chuyện với ông, thái độ thân thiện không thể thân thiện hơn được nữa, còn mang theo sách và rượu Lanton..... Đáng tiếc chẳng có tác dụng gì.

Chỉ cần ai chặn ông ta ngồi đọc sách dưới ánh mặt trời, không cần biết nói gì, thái độ thế nào, có mục đích gì, ông ta cũng không thèm nghe, chỉ có một thái độ: Trực tiếp tức sùi bọt mép.

"Kéo ra ngoài! Kéo ra ngoài hết!" Các người chơi chưa nói xong câu đầu tiên, đã nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống: Chú ý, hội trưởng Hiệp Hội Ma Pháp Lanton hảo cảm -1, hảo cảm trước mắt là 0, hảo cảm âm Hiệp Hội Ma Pháp sẽ từ chối người chơi đi vào...

Các pháp sư: "....."

Bọn họ có thể làm sao bây giờ a, bọn họ cũng rất tuyệt vọng.

Gần, gần...

Tiểu đạo tặc càng ngày càng gần, các pháp sư cũng mỉm cười, tầm tắc hai tiếng.

"Ài, giấy tiếp theo Lanton sẽ nói kéo ra ngoài."

Lời nói bọn họ đều học thuộc lòng--- Không phải đã nói đừng quấy rầy tôi sao?! Vệ binh? Vệ binh mau kéo tên ngu xuẩn này ra ngoài!

Sau đó vệ binh sẽ đi tới trong vòng một phút, kéo người mới này ra ngoài.

"....."

Nhưng mà ngoài dự đoán, Lanton ngẩng đầu, ngữ khí hùng hực, tóc đều dựng lên, "Ai?! Không phải đã nói..."

Nhưng còn chưa nói xong, ông già này đã dừng lại, "Là cô nha."

Như suy tư gì đó, "Nhà thám hiểm, tôi cảm thấy sự quen thuộc trên người của cô."

Diệu Diệu lấy huy chương ra, "Lanton tiên sinh, ngài..."

"Bella?!"

"Đây là huy chương của Bella!" Lanton đột nhiên đứng lên, kích động râu đều run, lấy lại tinh thần, tự trấn định lại, "Nhà thám hiểm tôn kính, chúng ta đi nơi khác nói chuyện."

Cùng lúc đó, âm thanh nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên, "Chúc mừng ngài, hội trưởng Hiệp Hội Ma Pháp Lanton hảo cảm 50, ngài đạt được danh vọng thân mật trong Hiệp Hội Ma Pháp. "

Thân thiện 0-10, thân mật từ 10 trở lên, tôn kính từ 100 trở lên, sùng kính từ 1000 trở lên.

Diệu Diệu đi theo ông vào một gian phòng.

Lanton kỹ càng tỉ mỉ dò hỏi Diệu Diệu làm thế nào có được huy chương, Diệu Diệu đứng sự thật trả lời, nói là lấy ở chỗ du đảng giả Sakha.

Du đảng giả Sakha... Hội trưởng già lâm bảm tự nói, "Sakha chính là kỵ sĩ phản bội Bella."

Ông hít vào một hơi, "Nhà thám hiểm tôn kính, ngài có muốn nghe tôi kể một câu chuyện xưa không?"

Diệu Diệu, "Đương nhiên."

Ánh mắt hội trưởng già có chút mê mang, như đang nhớ lại, "Bella là cô gái xinh đẹp nhất thành Thự Quang chúng ta.....

Tôi còn nhớ rõ ngày Bella đồng ý ở bên cạnh tôi, Bella nói muốn ở bên cạnh tôi, nhưng ngày hôm sau, Na Già tấn công Thự Quang thành, toàn bộ người trong thành đều nghênh chiến, bất đắc dĩ, tôi và mấy người cùng thiết lập trận pháp..."

Sáu người bọn họ thiết lập trận pháp, cuộc đời này không thể rời khỏi trận pháp này, nhưng vì đổi lấy cơ hội sống sót, bọn họ không hối hận.

"Nhưng khi sắp thắng, lại không thấy Bella..." Mà ông, cũng không thể rời khỏi nơi này.

Ông cho rất nhiều người đi tìm, nhưng chỉ có một tin tức, nói Sakha và Bella cùng nhau xuất hiện, nhưng Sakha trốn rất giỏi, từ đó về sau, không có tin tức gì về Sakha nữa...

Ông cho rằng cuộc đời này sẽ không có thêm tin tức gì về Bella nữa.

Hội trưởng thẳng lưng, chỉ trong chớp mắt, hội trưởng đã thay đổi một loại khí chất, giống như từ một ông cụ già trở thành một người thanh niên, tay nắm thành quyền, đặt trước ngực hành lễ với cô, "Cảm ơn ngài mang manh mối của Bella về, hãy chấp nhận lời cảm ơn chân thành của tôi."

Chỉ cần có manh mối, ông còn có thể nỗ lực.

Trên người Diệu Diệu lại lóng lánh ánh sáng trắng, "Hội trưởng Lanton hảo cảm 100, đạt được danh vọng tôn kính, mở khóa hệ thống đặc quyền."

Hệ thống đặc quyền?

Diệu Diệu nhìn cấp của mình, phát hiện đã lên hơn năm mươi cấp, kinh nghiệm Lanton cho không bủn xỉn chút nào.

Còn hệ thống đặc quyền, đây cũng là lần đầu tiên cô biết đến, có thể là trước kia không có người chơi nào có 100 hảo cảm của NPC, cho nên chưa từng nghe nói có hệ thống đặc quyền.

Hệ thống đặc quyền có nghĩ là sau này cô sẽ được hưởng đặc quyền ở Hiệp Hội Ma Pháp, ví dụ như sẽ được giảm giá khi mua đồ, tới học tập kỹ năng cũng được giảm phí, còn có thể học thêm một kỹ năng v.v, thậm chí cô còn được tăng 5% kinh nghiệm khi luyện cấp ở xung quanh thành Thự Quang.

Dù chỉ được thưởng mỗi tăng 5% kinh nghiệm, cũng đã xem như rất rất phong phú.

Hai người lại bắt đầu nói chuyện, Lanton phát cho cô một nhiệm vụ, bảo cô hãy tiếp tục điều tra tin tức về Bella.

Diệu Diệu đương nhiên nhận.

"....." Khi hai người đang nói chuyện trong phòng, người chơi bên ngoài đã sợ ngây người, nghị luận sôi nổi.

Hôm nay đổ mưa máu sao? Hội trưởng Lanton thể nhưng không phát giận, lại còn ôn tồn mời vào trong phòng..

Ngọa tào! Người kia làm bằng cách nào?

Quần chúng ăn dựa đứng trong sảnh lớn, ngẩng đầu chờ người kia đi ra, đợi thật lâu, mới thấy một người chơi đi ra.

Người chơi mê mẩn diễn đàn chỉ là số ít, phần lớn người chơi đều là nắm chặt thời gian ngâm mình trong trò chơi, cho nên cơ hồ không ai biết chuyện trên diễn đàn, cũng không nhận ra người chơi này là ai.

Mọi người ngó sang, muốn tới gần thử xem có hỏi được cách làm Lanton nói mấy câu.

Nhưng mà đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Bảy tám người đeo huy hiệu của một bang hội đi vào, đôi mắt rà soát khắp nơi, đi về phía Diệu Diệu.

"Nha, đây không phải Công Chúa Lê sao?"

Tên Công Chúa Lê này đang rất được chú ý trên diễn đàn, nháy mắt hấp dẫn lực chú ý của người chơi, người chơi xung quanh Diệu Diệu nhìn cô, biểu tình đột nhiên có chút vì diệu.

Đây là Công Chúa Lê?

Mấy bang chúng do một thanh niên cầm đầu, mặc áo pháp sư màu xanh, thần thái ngạo nghễ, "Bọn tôi tới đây làm gì không cần phải nói chứ, tự cô hủy vòng cổ đi."

Anh ta nắm chặt pháp trượng, sắc mặt trào phúng, "Không phải của cô thì vĩnh viễn không phải, cưỡng cầu cũng không thể nào, làm người phải tự hiểu lấy mình, hiểu được sự chênh lệch của mình và người khác. Tôi không muốn gây chuyện trong thành, giao vòng cổ ra đây cô có thể đi..." chỗ khác.

"....." Ngự khí cao cao tại thượng ban ân này.

Lửa giận trong lòng Diệu Diệu bùng cháy, không nói hai lời, chủy thủ mang theo ánh sáng lạnh lẽo, "Đánh chết mi."

Tốc độ cực nhanh, người kia còn chưa kịp nói xong, đã hoảng loạn lui về phía sau vài bước, thiếu chút nữa té ngã, được người đằng sau đỡ mới đứng vững.

Vài người đâm vào nhau, không còn chút kiên cố ngạo mạn nào, anh ta quát to "Cô làm..." gì?!

Chưa nói xong nói lại không cơ hội nói ra.

Ánh sáng lạnh lẽo lóe qua, chủy thủ xẹt qua cổ họng, anh ta mở to mắt, há to miệng, hóa thành ánh sáng biến mất.

Dư lại mấy bang chúng mới phản ứng lại, phản xạ có điều kiện cầm lấy pháp trượng, pháp trượng sáng lên, nhưng chỉ chột lóe rồi tắt ngúm.

Bọn họ mới nhớ tới đây là Hiệp Hội Ma Pháp, không thể dùng kỹ năng trong đây, vài người có hơi sợ hãi, lại không dám tin tưởng, "Cô làm gì vậy?!"

Cô ta dám phản kháng?

Cô ta làm chuyện trái với lương tâm, thế nhưng còn dám phản kháng?

Diệu Diệu nâng nâng cằm nhỏ, chủy thủ xẹt qua, động tác không dừng lại, có chút không kiên nhẫn, "Giết người!"

Cô làm gì không phải đều nhìn thấy sao, còn muốn hỏi?

Lúc trước Diệu Diệu cũng đã phát hiện, vài người tới đâu đều cảm pháp trượng, máu giấy muốn chết, còn đứng trong Hiệp Hội Ma Pháp quả thực giống như đưa đồ ăn cho cô vậy.

Mấy bang chúng thật sự luống cuống, chỉ có thể cầm pháp trượng chống đỡ, cũng không biết Công Chúa Lê này ăn cái gì, thao tác giỏi hơn rất nhiều. "Cô điên rồi?!"

Không phải cô ta thích bang chủ sao, sao có thể động thủ với bọn họ? Hơn nữa đây là Thự Quang thành, cô ta giết người không sợ bị nhốt vào tù sao?

Một người tiếp một người xông ra, nhưng đều không có thời gian suy nghĩ, sau khi chủy thủ của Diệu Diệu không thể dùng kỹ năng, công kích giảm rất nhiều, nếu không đâm vào vị trí quan trọng, ví dụ như cổ họng hoặc là tim, một đao tuyệt đối không chết được.

Cũng tốt, Diệu Diệu dùng chủy thủ chọc một lỗ trên người bọn hắn, "ㄟ ^ ㄟ diên em gái mi nha diên!"

Cô coi như lễ thượng vãng lai, nguyên thân chết không ít lần dưới tay mấy người này.

Chuyện xảy ra chỉ trong chớp nhoáng, quần chúng còn chưa phản ứng lại, cũng đã đến đoạn kết—— đoàn người tới gây chuyện chỉ còn vài người.

Một người mặt trắng bệch, "Đừng giết tôi! Tôi là em họ của anh Kỳ! Không phải cô thích bang chủ sao?" Cảm giác đau của cậu ta điều chỉnh là 50%, trên người bị chọc nhiều như vậy còn phải chết, cậu ta không chịu được.

Diệu Diệu nhìn cậu ta, lại chọc một nhát, khinh thường nâng nâng cằm nhỏ, "Thích cái lông."

Diệu Diệu mới không có ánh mắt như vậy ^ ^

Đúng lúc này, tiếng áo giáo va chạm truyền đến, một đội quân nhanh chóng đi vào, "Ai vi phạm quy tắc trong thành?!"

Cậu ta nhẹ nhàng thờ ra, trên mặt mang theo tươi cười, "Ồ đây, cô ta muốn giết tôi!"

Cậu ta còn chưa kịp nở nụ cười, đã thấy hội trưởng Lanton xuất hiện, lãnh đạm chỉ vào cậu ta, "Người này ở hiệp hội đòi đánh đòi giết, dẫn cậu ta đi."

Biểu tình trên mặt cậu ta cứng lại, những thị vệ kia không nghi ngờ, cúi người hành lễ, đi tới bên cạnh cậu ta kéo ra bên ngoài, "Lanton tiên sinh tôn kính, quấy rầy ngài."

Cậu ta luống cuống, gào khóc cả giọng, "Mấy người kéo tôi làm gì? Tùy ý giết người là cô ta! Là Công Chúa Lê! Mấy người mắt mù... Ô ô ô?!"

Thị vệ nhíu nhíu mày, tùy tiện móc một miếng giẻ nhét vào miệng cậu ta, trối lại, "Xin lỗi, Công Chúa Lê tiểu thư tôn kính."

Nói xong nhanh nhẹn kéo cậu ta đi.

Lanton tiên sinh là một trong những người cứu cả thành Thục Quang, ông nói chắc chắn sẽ đứng, Công Chúa Lê tiểu thư là người tôn kính toàn bộ thành Thục Quang, tin ai còn phải nói sao?

Người này còn muốn bôi nhọ Công Chúa Lê, nghĩ bọn họ đều là đồ ngốc sao?!

A, thị vệ về mặt nghiêm túc. Ý đồ đáng chết! Cần phải nghiêm trị!

Cậu ta không dám tin: "Ồ! Ô ô ô!"

Mọi người ở đây:.....

Tôi là ai? Tôi ở đâu? Tôi thấy cái gì?

Mộng bức.jpg

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Rải cầu lương trong game thực tế ảo (5)

Thanh niên bị giết quay trở lại nghĩa trang vẫn giữ dáng vẻ không dám tin, xuất hiện trên bia mộ.

Một lúc lâu sau mới phản ứng được, anh ta đã chết, anh ta trực tiếp bị Công Chúa Lê giết chết!

Không bao lâu sau đó, bên cạnh anh ta lại lục đục xuất hiện mấy bóng người, là mấy người bạn đi cùng anh ta, cũng một bộ mặt không dám tin.

Thanh niên tức chết.

Anh ta không rời khỏi nghĩa trang, mà tức giận mở kênh thể giới, bắt đầu spam, cũng không tiếc mấy đồng tiền để spam trên thể giới. Để Diệu Diệu đi ra, đi ra nói rõ ràng, cô tự mình gây ra chuyện này, không cảm thấy hổ thẹn nhục nhã, lại còn dám giết anh ta?

Công Tử Vũ: Công Chúa Lê, cô có ý gì?, *cô*, vốn dĩ đã định buông tha cô, cô** vẫn giết người, thể diện cơ bản nhất của cô ở đâu?

Công Tử Vũ: **, bản thân không biết mình là ai sao? Có biết tự lượng sức mình hay không?

Công Tử Vũ: Cô không cần chút mặt mũi nào sao? Tôi ** cô *****!

Công Tử Vũ: Việc ngày hôm nay chúng ta không thể để yên! Cô** chờ! Ông đây không giết cô mười lần tám lần, ông sẽ không gọi là Công Tử Vũ!

"..." Lúc này đã chạng vạng tối, trên thể giới rất náo nhiệt, anh ta liên tục spam nhiều như vậy, mang lại bầu không khí, nhiều người ăn dưa đều hỏi xảy ra

chuyện gì, rồi một số người xem qua diễn đàn cũng tụ lại nói về chuyện của Công Chúa Lê.

"Người này hình như thích bang chủ của bọn họ, cho nên bắt chước dây chuyền của bang chủ phụ nhân..."

"Một sợi dây chuyền... có thể là trùng hợp đi, cho dù dây chuyền giống nhau như đúc cũng không đến mức giết người như thế."

"Dây chuyền này không giống với những dây chuyền khác, có tin đồn, nghe nói bang chủ phụ nhân của bang phái bọn họ nói, nhờ sợi dây chuyền này cô ta mới gặp gỡ và quen biết bang chủ, hơn nữa hình như kiểu dáng có một không hai."

"Nhưng niềng của người đàn ông này cũng dơ bẩn quá, cho dù người ta lấy mất một sợi dây chuyền, anh ta cũng không làm sao cả..." Thấy anh ta động một chút là che giấu lời nói, vừa nhìn cũng biết không phải lời gì hay ho.

"Hơn nữa chuyện này cũng không chắc chắn là đúng như bọn họ nói, cơ bản là chứng cứ không đủ, bây giờ người bị vu oan còn ít sao?"

Không giống như trong ấn tượng của nguyên thân, kỳ thật trên thế giới không phải tất cả mọi người đều mắng cô.

Tuy rằng ít nhiều cô gái sẽ có chút khinh thường cô, có chút không ưa loại người như cô, thích bạn trai của cô gái trong câu chuyện. Nhưng cô không chen chân vào chuyện tình cảm của hai người kia, thậm chí một chút cũng không được sao, liên tiếp bị người khác đuổi giết nhiều lần như vậy, cô gái nào mà chẳng thầm mến một nam thần chứ?

Hơn nữa... ngay cả đại thần Mộ Quang, chiếc nhẫn trên tay hắn bị các cô gái bắt chước nhiều lần như vậy, có phải bọn họ cũng sẽ bị giết không.

Quan trọng nhất là, Công Tử Vũ này nói quá dơ bẩn, nên Công Chúa Lê có vẻ yếu thế hơn, bọn họ vẫn không thích Công Chúa Lê, vẫn khinh thường cô, nhưng đối lập với Công Tử Vũ, các cô lại cảm thấy cô bị đối xử quá đáng.

Nhưng cũng có một loại thù hận mãnh liệt như lửa, hoặc là đã từng bị loại tiểu tam chen chân vào, chiến đấu với đám người đồng tình Diệu Diệu, nhìn thái độ hoàn toàn giúp đỡ giết chết Diệu Diệu hàng chục lần.

"Làm sao mà không đủ chứng cứ? Cô ta không giải thích được còn chưa đủ để chứng minh sao? Nếu chứng cứ đầy đủ, cô ta đã sớm xuất hiện giải thích? Đây là chốt đại!"

Ở trên thế giới hai bên đang không vui, Công Tử Vũ vốn nhận được nhiều lời an ủi từ người trong bang phái, rất nhiều người trong bang phái Long Đăng cũng đi tới trợ giúp Công Tử Vũ, đánh giết Diệu Diệu.

Diệu Diệu nhìn thế giới náo nhiệt, lại nhìn Hiệp Hội Ma Pháp yên tĩnh, cũng không để ở trong lòng. "Tôi chỉ hỏi một câu, chuyện tôi thích bang chủ Long Đăng, rốt cuộc các người biết từ đâu? Mắt nhìn của tôi kém như vậy sao?"

Trên thế giới yên lặng một giây.

Bọn họ âm thầm như vậy, đều hình thành dựa trên điều kiện tiên quyết là cô thích bang chủ Long Đăng, thế nhưng không ai nghĩ tới, cô có thật sự thích bang chủ Long Đăng hay không?

Bây giờ suy nghĩ, bọn họ vẫn bị ảnh hưởng bởi bài post, trước tiên lưu lại ấn tượng cô thích bang chủ Long Đăng, ai có thể nói rõ đây rốt cuộc có phải sự thật hay không.

"... Vậy sao cô không giải thích?"

Diệu Diệu gật đầu với hội trưởng Hiệp Hội Ma Pháp, đi ra ngoài, "Tôi giải thích rất nhiều lần rồi đều không ích gì, mấy người mãi mãi chỉ nhìn thấy thứ bản thân muốn thấy, mãi mãi cho rằng tôi thích bang chủ gì đó, tôi giải thích là ăn nói ngang ngạnh, nói tôi chứng cứ đầy đủ rồi còn không chịu thừa nhận. Tôi không giải thích được, nói tôi không dám xuất hiện còn hỏi cái quái gì..."

"—— giống như chỉ cần là con gái đều thích hắn ta vậy."

Diệu Diệu "Có phải mấy người đều bị chứng hoang tưởng không?"

Mấy người chơi có chút ngưng ngừng, đặc biệt là một số cô gái đã trải qua chuyện ồn ào này. Trước đây có cậu con trai theo đuổi họ, làm tốt một chút, sau đó hiển nhiên cho rằng là bạn trai của mình, bạn bè xung quanh ồn ào hết lần này tới lần khác, giải thích thế nào cũng vô ích.

Bọn họ xem bài post kia, có chỗ tin có chỗ không tin, nhưng đối với việc cô thích bang chủ không có một chút nghi ngờ.

Không biết lúc đó vì sao mình lại nghĩ như vậy, thế nhưng bây giờ suy nghĩ một chút... ừ...

Các người chơi ngừng lại, nhóm quần chúng ăn dưa có lý trí đều quyết định xem xét lại, đứng đứng thành hàng, chờ mọi chuyện phơi bày rồi nói sai, chỉ còn lại một bộ phận vẫn tiếp tục dây dưa, Công Tử Vũ cười nhạt, "Cô nói không thích là không thích sao?*** một đại bang hội như Long Đăng chúng tôi lại chuyên gây khó dễ với cô, bịa đặt nói dối đối phó cô sao, cô*** cũng quá đề cao mình rồi."

"Đúng vậy, hăng rống thì gió không đến, nếu bản thân cô không làm gì thì sẽ không có loại chuyện này truyền ra."

"..."

Công Tử Vũ nở nụ cười "Cô giải thích đi, tiếp tục giải thích đi chứ, ngược lại tôi muốn nhìn xem cô có thể lừa gạt được tất cả chúng tôi hay không, tôi đặt lời nói của tôi ở đây, nếu tôi tha thứ cho cô thì tôi là con lợn."

Diệu Diệu không định giải thích với bọn họ.

Những người này đầu óc có vấn đề, trong đầu bọn họ đã nhận định một chuyện, hoàn toàn không có lý trí, nói cái gì cũng vô dụng, đó là óc heo, nghĩ gì cũng được, sự thông minh của anh ta so với heo còn kém xa.

Hơn nữa bọn họ nghĩ Diệu Diệu là ai, dựa vào cái gì mà Diệu Diệu phải đi giải thích với bọn họ chứ.

Còn tha thứ cho cô...

Diệu Diệu gõ vài chữ "Mơ mộng hảo huyền!"

"Anh không thích tôi, tôi càng không thích Long Đằng các người đâu, còn giải thích với mấy người, mấy người tùy tiện gán cho tôi một tội danh, tổng cộng giết tôi 18 lần, món nợ này nhất định phải trả lại."

Bọn họ lấy đầu ra mặt mũi lớn như vậy, cho rằng cô đã từng chịu đựng những... này còn giải thích với bọn họ cầu xin tha thứ? Cô rảnh sao?!

Diệu Diệu ra khỏi Hiệp Hội Ma Pháp, hung dữ

"Gặp một lần sẽ đánh các người một lần."

"Tôi một người sẽ giết một người, tới hai người sẽ giết cả hai."

Nói xong cô đóng kênh thế giới lại, cũng không thèm để ý Công Tử Vũ và những người kia đang tức giận, những điều nên nói cô cũng đã nói, chẳng cần quan tâm bọn họ nghĩ như thế nào, tới một người giết một người, tới một đôi giết một đôi, ngay cả khi bọn họ không tới cô cũng sẽ đi tìm để giết.

Người giết cô sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy nha!

Diệu Diệu nói làm là làm, cảm thấy một mình mình giết quá tốn thời gian, đứng trên đường thành Thụ Quang móc bản đồ ra, tìm thấy hiệp hội lính đánh thuê bên đi qua.

Hiệp hội lính đánh thuê này là hiệp hội người chơi có thể dùng tiền để phát nhiệm vụ, cô mở bảng PK ra, ghi tên tất cả những người đã từng tham gia giết cô, không thiếu một ai.

"Những người này giết một lần một nghìn đồng vàng, liên tiếp 18 lần."

Nghĩ nghĩ, cô lại thêm hai cái tên, "Còn có Hùng Bá Thiên Hạ và Lê gia Thanh Thanh, hai người kia giết một lần 1 vạn đồng vàng."

Đồng và trong trò chơi và tiền tệ ngoài hiện thực đối theo 1:1, cũng chính là một đồng vàng có thể đổi một khối tiền, một nghìn đồng vàng chính là 1000 khối, có tiền có thể sai khiến ma quỷ, đối với những lính đánh thuê trong Hiệp Hội Lính Đánh Thuê mà nói, nhiệm vụ này rất đáng tiền.

——1000 vốn không ít, huống chi đây là liên tục, một người có thể liên tục giết 18 lần, nghĩa là một người có thể kiếm được 18000, đồ ngu mới không nhận.

Long Đằng là bang hội lớn, nhưng Long Đằng không phải Chúng Thần Điện.

Có thể là sĩ diện, Long Đằng không tuyên bố lệnh truy sát với cô, thật là chết sĩ diện khổ thân, Diệu Diệu nói thầm, ngốc nha ~

Sau đó bản thân cũng tiếp tục đuổi giết Lê gia Thanh Thanh và tên bang chủ kia—— sau khi nhận nhiệm vụ cách nửa tiếng có thể xem vị trí của người đó một lần. Chúi thủ trong tay xoay xoay, thuê một con con lừa con, cưỡi lừa đi đến mục tiêu.

Diệu Diệu toàn tâm toàn ý chuẩn bị báo thù, tự nhiên không biết mưa gió bão bùng trên thế giới.

—— Lê gia Thanh Thanh xuất hiện.

Cô ta và Kỳ Phong đang ngắm cảnh trong khu rừng tình nhân, bọn họ mới ở bên nhau ngọt ngào ngào ngào, cho nên không chú ý mấy chuyện khác, sau đó được mọi người trong bang nhắc tin, mới biết trên thế giới đã xảy ra chuyện.

Nói thật ra, Lê gia Thanh Thanh là một người thông minh, thủ đoạn và tâm cơ đều rất cao, cô ta lấy lui để tiến nói trên kênh thế giới mấy câu, ôn nhu hào phóng, làm những người còn đang nghi ngờ chuyện này không có ấn tượng tốt với Công Chúa Lê.

Nhưng chuyện nào cũng có mặt trái của nó. Ấn tượng của người chơi nữ đối với Diệu Diệu lại tốt lên.

Con gái hình như đều có một loại radar, cực kỳ mẫn cảm với loại bạch liên hoa gì đó, Lê gia Thanh Thanh làm vậy có tác dụng với phần lớn người chơi

nam không có đầu óc, nhưng với những người có lý trí lại cảm thấy rất phiền.

Nhưng những người này dù sao cũng là số ít, hơn nữa phần lớn người đều bị lừa, cho dù có người tin Diệu Diệu, dưới tình huống này cũng sẽ không nhảy ra nói, vì thế trên thế giới hình thành tình huống ai ai cũng muốn giết Diệu Diệu.

Lê gia Thanh Thanh ôn ôn nhu nhu khuyên nhủ, "Công Chúa Lê làm ra loại chuyện này, nói tôi thích cô ấy thì quá giả dối, nhưng cô ấy cũng không xấu đến nỗi này, không cần giết cô ấy, tôi chỉ muốn cô ấy trả lại vòng cổ, đeo đồ giống người khác cũng không thoải mái."

"Đúng!" Mọi người sôi nổi tán thành, đặc biệt là người trong bang Long Đăng, thế giới cũng sắp trở thành kênh bang của bọn chúng. "Bang chủ phu nhân nói không sai, cô quá hiền lành rồi."

Cho đến khi một người xuất hiện.

Mộ Quang Xùy.

"....."

Trên thế giới im lặng, sau đó đột nhiên bùng nổ.

"A a a a! Mộ Quang đại thần! Hàng phía trước chụp ảnh chung!"

"Hàng phía trước để lại tên!"

"A a a a là đại thần!! Đại thần! Chúng Thần Điện còn nhận người sao? Có thể thêm em vào không a!"

"Em em em! Em là fan nào tàn của Mộ Quang đại thần, nhìn em đi nhìn em đi!"

"Lầu trên lầu trên lầu trên lầu trên lầu trên là chồng của tôi!! Tôi là vợ của Mộ Quang!!!"

Cái từ xùy này... Nghe kiểu gì cũng giống như đang khinh thường Thanh Thanh a.

Có người chơi nhảy bén lập tức hiểu ra, cẩn thận nói, "Đại thần, ngài cảm thấy Lê gia Thanh Thanh nói không đúng sao?"

"...Ách, ngài và Công Chúa Lê có quan hệ gì?"

Trên thế giới im ắng chờ hần trả lời.

"Có quan hệ gì?"

Tần Trường An nghịch chùy thủ, đầu lưỡi khẽ liếm hàm dưới, đột nhiên nói một câu, "Cô ấy đeo nhẫn của tôi, mọi người nói bọn tôi có quan hệ gì?"

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Rải cầu lương trong game thực tế ảo (6)

Các người chơi.....

Bang chúng Chúng Thần Điện thấy lão đại nhà mình lên thế giới, chuẩn bị cổ vũ cho hần.....

Các đạo tặc Chúng Thần Điện cầm chùy thủ nhìn nhau, duỗi tay véo thịt của mình, kêu một tiếng, nhảy dựng lên!

Mẹ ơi đau quá, thật sự nha.

Mặt trời đúng là không mọc từ phía Tây.

Đặc biệt là hai người còn ở thành Thự Quang, hai người quả thật sắp hồng mắt, về mặt không dám tin tưởng.

—— Không phải nói có chuyện gấp sao? Đây mà là chuyện gấp à??

—— Nghe hần miêu tả, chuyện lúc đó cũng đã rõ ràng, cái nhẫn này người ta không biết là của hần, chỉ coi như trang bị mà Boss rơi ra, kết quả hần vừa nói....

Thật thật có thể!

Bọn họ biết hai người không có gì quan hệ, còn kinh ngạc đến thế, càng đừng nói quần chúng ăn dưa không biết gì.

Trong lúc nhất thời, người chơi đang gấp đồ ăn chưa kịp cho vào miệng, chiếc đĩa đã bùm bùm rớt đầy đất. Đang nghỉ ngơi uống nước cũng phụt một tiếng phun ra. Người đang đánh quái trượt chân, bị quái vây xung quanh, màn hình biến thành màu trắng đen xuất hiện trong nghĩa trang.

Bao nhiêu chuyện ừn ừn không dứt.

Không phải, sao hai người kia lại ở bên nhau được a?

Không phải bọn họ thiếu kiến thức, mà căn bản là không liên quan gì đến nhau! Chưa từng nghe nói Công Chúa Lê và hắn có gì đó, tên hai người cũng chưa bao giờ được đặt cùng nhau.

Thanh danh của Công Chúa Lê trong game hỗn loạn, nói lên người này ai cũng không có ấn tượng tốt, liên tục bị giết, một người khác là đại thần nổi tiếng, bình thường có người được chụp ảnh với hắn, đều có thể nhắc lên sóng gió trên diễn đàn.

Chúng Thần Điện là sự tồn tại như thế nào, tuy rằng ít người, chỉ có mấy trăm người, nhưng bên trong tất cả đều là đại thần, tùy ý chọn một người, so sánh với người bên ngoài đều có thể một đấu mười, hắn còn là người sáng lập Chúng Thần Điện, trong trò chơi không ai dám trêu.

Hai người này..... Bây giờ đột nhiên có quan hệ, còn đeo cả nhẫn??

Mẹ nó hai người đang đùa bọn tôi à?

Đùa chứ, sao có thể không có tí tiếng gió nào?

Phản ứng đầu tiên của mọi người đều như vậy, bây giờ không ai để ý đến ân oán tình thù giữa Công Chúa Lê và cái bang phái Long Đằng này, Long Đằng là bang phái lớn, nhưng độ nổi tiếng trong《Dị giới》kém xa Chúng Thần Điện.

Ai còn để ý Công Chúa Lê có chuyện gì với Long Đằng, bọn họ chỉ quan tâm chuyện của cô và đại thần Mộ Quang là thật hay giả, nếu là thật thì quen biết nhau như thế nào? Nếu là giả tại sao đại thần Mộ Quang lại nói như vậy?

Bọn họ sôi nổi @ bang chúng trong Chúng Thần Điện, hỏi xem có phải đại thần Mộ Quang đang nói đùa không, nhất định là đùa rồi, nhất định là giả.

Bang chúng bị thao tác của bang chủ nhà mình làm ngây người cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, ân ân a a hai tiếng, nuốt nuốt nước bọt.

Ba Ngàn Ca: Cái, cái này, ừm... Tôi cảm thấy bang chủ phụ nhân của chúng tôi họ Lê a.

Ông Đây Đẹp Trai Nhất:..... Lén lút +1

Nói thật, anh có thể đánh đố, với cách nói này của Mộ Quang, nếu Công Chúa Lê này không phải người hắn thích, anh live stream ăn shit.

"....." Thế giới bùng nổ.

Không cần a!! T^T

Mấy người sai rồi, nhất định là sai rồi đúng không tuyệt đối không có khả năng, xin mấy người hãy nói hai người đó là giả!!

Đáng tiếc bọn họ lại ồn ào hơn nữa cũng không thể sửa lại những câu bên trên, lại không thể tin được, người trong Chúng Thần Điện đều đã nói, vậy cũng không có khả năng là giả.

Sắc mặt Lê gia Thanh Thanh cũng thay đổi, Công Chúa Lê ở bên Mộ Quang từ khi nào?! Kỳ Phong bên cạnh sắc mặt cũng có chút không tốt.

Lê gia Thanh Thanh nghĩ nghĩ, "A... Hóa ra Công Chúa Lê còn đeo nhẫn của đại thần Mộ Quang sao? Trước kia cô ấy ở bang phái cũng chưa có ai phát hiện ra, chắc là được giấu đi."

Ý ngoài lời là nói Diệu Diệu thích Kỳ Phong, cho nên mới không muốn lộ nhẫn ra trong bang, muốn bôi đen cô.

Nếu hai người bọn họ có quan hệ thật, vậy có thể làm hai người có mâu thuẫn, nếu Mộ Quang lòng dạ hẹp hòi một chút, chắc chắn sẽ cãi nhau.

Tần Trường An chắc chắn, nghĩ đến cô gái có đôi mắt trong trẻo kia thích cái gì chó má bang chủ..... Quá không có ánh mắt.

Muốn thích... Vậy cũng phải thích người đẹp trai kỹ thuật tốt chứ.

Mộ Quang: Cho nên cô muốn nói công chúa nhỏ không thích tôi, mà thích tên bang chủ gì đó?

Lê gia Thanh Thanh cứng họng.

Người bị lời nói của cô ta dẫn dắt cũng lấy lại tinh thần, liên tục lắc đầu, không có khả năng, ai lại không có ánh mắt như vậy a, nếu không so sánh với Mộ Quang, Hùng Bá Thiên Hạ thật sự cũng coi như được, đẹp trai lại có tiền, nhưng nếu so sánh với Mộ Quang, vậy hai người không phải cùng một cấp bậc có được không?

Hơn nữa hẳn làm rõ, ánh mắt của những người khác cũng đều dời về phía Lê gia Thanh Thanh, ban đầu bọn họ không cảm thấy lời nói của cô ta có vấn đề gì, chẳng qua là nói ra sự thật, nhưng bị đại thần Mộ Quang làm rõ, bọn họ lại cảm thấy không đúng.

Lời nói của cô ta rõ ràng có ẩn ý nha, hơn nữa là ác ý châm ngòi, bọn họ còn không nhìn ra..... Vậy cũng quá có tâm cơ đi.

Thấy được đều đó, tất cả mọi người đều có sự phán đoán của riêng mình với chuyện của Công Chúa Lê.

Là thật hay giả tuyệt đối không cần phải nói, Công Chúa Lê và đại thần Mộ Quang là loại quan hệ này, tuyệt đối không có khả năng thích Hùng Bá Thiên Hạ, cho nên chuyện này từ lúc bắt đầu đã là giả, tuyệt đối là bôi nhọ.

Vòng cổ hẳn là trùng hợp, nên sẽ xuất hiện một vấn đề, chuyện này là giả, vậy ai là người vu tội cho Công Chúa Lê?

Hmmm... Các người chơi trực tiếp nào bỏ cốt truyện 18 tập.

Lý Thanh Thanh tức đến nổi sắc mặt vặn vẹo, cô ta biết, Mộ Quang vừa nói những lời này, người khác sẽ nghi ngờ cô ta.

Chúng khẩu thước kim, tích hủy tiêu cốt (*), cô ta biết sức mạnh của lời đồn. Cô ta cũng biết loại chuyện này rất khó giải thích, giống như tình huống lúc trước của Diệu Diệu.

(*): *Miệng người làm nóng chảy kim loại, lời gièm pha làm tan xương nát thịt.*

—— Người khác đều đã nhận định, cho nên khi biết cô ta là ai đều sẽ dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn cô ta, nhưng cũng sẽ không nói ra, vậy cô ta có thể làm gì? Người ta không nói gì, chẳng lẽ cô ta có thể xông lên giải thích với bọn họ sao?

Không có khả năng.

Lý Thanh Thanh nắm tay lại, miễn cưỡng giữ bình tĩnh, giống như không cảm thấy mọi người đang nghi ngờ mình, vẫn ôn ôn nhu nhu, thật ra làm mọi người hơi hơi giảm sự nghi ngờ của mình.

Tần Trường An nói xong, sau đó cũng chẳng hề để ý tới bọn họ.

Nguyên nhân chủ yếu là... Ân, hẳn nhìn thấy Lê Diệu Diệu đang cười lừa.

—— Đây là duyên phận. Trong đầu Tần Đại thần xuất hiện một câu văn, thiên lý nhân duyên nhất tuyến khiên (**).

(**): *Ngàn dặm nhân duyên, chung một đường, ý nói hôn nhân do ông trời sắp đặt.*

...《Dị giới》rộng lớn như vậy, con đường nhiều như vậy, bọn họ lại gặp nhau ở đây.

Tần Trường An hoàn mỹ làm lơ sự thật chỉ có con đường này có thể đi ra thành Thụ Quang, "thuận tay" ném cái bánh bao.

Bánh bao ục ục lăn đi, cái mũi của con lừa giật giật, đột nhiên giơ chân trước lên, dừng lại, hí vang lên giống như ngựa.

《Dị giới》có một điểm không tốt, quá chân thật, cho nên sẽ xảy ra chuyện như vậy. —— đột nhiên không kịp chuẩn bị, Diệu Diệu thiếu chút nữa ngã xuống.

Diệu Diệu vội vàng cúi người xuống, còn chưa làm gì, đã cảm thấy có một cánh tay xuất hiện bên hông, mạnh mẽ ôm cô từ con lừa nhỏ xuống dưới, xoay một vòng, ôm vào trong ngực. "..... Em không sao chứ?"

Diệu Diệu: "..... Không sao."

Kỳ thật nếu hẳn không ôm Diệu Diệu xuống dưới, Diệu Diệu có thể ổn định con lừa con nha ㄟ ^ ㄟ

Nhấn mũi, cảm thấy tay hẳn còn đang đặt trên eo mình, Diệu Diệu hơi lùi về phía sau, ý bảo hẳn, "Anh có thể buông ra."

Giống như vừa phát hiện ra, Mộ Quang buông tay, nói, "Xin lỗi."

Hắn đặt cô cách con lừa con một khoảng, mày kiếm nhấn lại, lời lẽ chính đáng vẻ mặt nghiêm túc, "Độ chân thật của 《Dị giới》không phải nói chơi, cười ngựa cũng phải cẩn thận, có đôi khi chúng nó sẽ đột nhiên động kinh."

"....." Con lừa con không hiểu bọn họ đang nói gì, hí vang một tiếng, cúi đầu ăn bánh bao thịt.

... Ô, thơm quá.

Diệu Diệu đánh giá hần một chút, ngoại hình anh tuấn, quần áo đạo tặc, dáng người hoàn mỹ, gương mặt này... "Mộ Quang?!"

Tần Trường An ho khan, "Em biết?"

Diệu Diệu chớp chớp mắt, gật đầu.

Mộ Quang cũng không phải chỉ là đại thần trong trò chơi này, trong những trò chơi khác cũng là sự tồn tại mà mọi người nhìn lên, thậm chí đoạn phim tuyên truyền game đều có hần.

Rất nhiều người lựa chọn đạo tặc đều là vì hần, —— đạo tặc quá đẹp trai.

Nguyên chủ tự nhiên cũng là như vậy.

"Như vậy a." Tần Trường An bước sang bên cạnh, đề khước miệng xuống, gửi cho cô lời mời kết bạn, "Vậy làm quen một chút."

Fan nhỏ của mình kiểu gì cũng phải chăm sóc một chút đúng không.

Diệu Diệu chọn đồng ý, sau đó nói nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước. Nửa tiếng mới xem vị trí được một lần, cô còn phải đi giết người đâu, lỡ như trong lúc cô nói chuyện, Lê gia Thanh Thanh và bang chủ kia chạy mất thì phải làm sao?

Tần Trường An còn chưa nói được gì: "....."

Không, em đợi một chút, chúng ta có thể cùng đi!

May mắn, Lê gia Thanh Thanh và Hùng Bá Thiên Hạ cũng không đi, vẫn ở khu rừng tình nhân đó, chỉ là tâm tình không giống như một tiếng trước.

Hai người vẫn đang ôm nhau, ngồi trên tảng đá, nhìn cá bơi qua bơi lại trong hồ, không khí không còn ngọt ngào như trước, nhìn qua giống như có chút xấu hổ.

Diệu Diệu trốn sau bụi cỏ, nhìn xung quanh, tìm đường và thời cơ giết người.

Không biết qua bao lâu, hai người nói gì đó, Hùng Bá Thiên Hạ đột nhiên đứng lên, trên mặt có chút không kiên nhẫn, xoay người muốn đi.

Diệu Diệu ngừng thở.

Một bước...

Hai bước...

Ba bước...

—— Chính là lúc này!

Diệu Diệu xông ra ngoài, kỹ năng liên tiếp cộng thêm bạo kích, ba giây ngắn ngủn đã làm Lê gia Thanh Thanh mất hơn nửa thanh máu.

Chờ khi Kỳ Phong lấy lại tinh thần, Lê gia Thanh Thanh đã trừng mắt ngã xuống mặt đất.

Kỳ Phong lạnh mặt, pháp trượng vung lên, sử dụng kỹ năng Băng Gài, thao tác còn không tồi, kỹ năng Băng Gài phạm vi rộng, hơn nữa kèm thêm hiệu quả giảm tốc, nếu Lê Diệu Diệu trốn xung quanh muốn giết hần ta, khẳng định sẽ bị hần ta phát hiện.

Đáng tiếc Diệu Diệu có bàn tay vàng nha.

Diệu Diệu chính là bàn tay vàng, cơ thể và tinh thần của cô tốt hơn hần ta quá nhiều.

Diệu Diệu chờ hiệu quả kỹ năng của hần ta hết, chưa cho hần ta cơ hội phản ứng, ánh sáng lạnh lẽo của chủy thủ lóe lên.

Kỳ Phong còn chưa kịp làm gì, thanh máu đã giảm xuống một nửa.

Hần nhãn mặt, lấy quyền trực từ trong ba lô ra, "Đây là tự mình tìm chết."

Vốn đang chuẩn bị tha cho các người!

Quyển trực lập loè ánh sáng, đột nhiên có mấy người khổng lồ làm bằng đá xuất hiện xung quanh hần ta, dây mây mọc lên bay ra xung quanh, dữ tợn rít gào.

Diệu Diệu hơi hơi né tránh.

Dây mây quét qua Diệu Diệu, bộp một tiếng rơi xuống, đánh vào chân một người.

Tần Trường An dừng lại, trên đầu xuất hiện dòng chữ màu đỏ -1.

"....." Hấn lấy chùy thủ của mình ra, cũng không nên trách hấn, là hấn ta trêu chọc hấn trước.

Hấn còn chưa nghĩ xong, cơ thể cũng đã xông lên, giống như tự có ý thức, nhanh chóng cắt cổ họng, bàn tay nhanh chóng chọc vào cơ thể hấn ta, còn không cần thận vẽ một nhát lên trên mặt.....

Hấn lấy ra một quyển trục, mở ra.

Dây xích quyết đấu: Hai người bên trong không thể rời khỏi vòng xích trong 15 phút, sau khi chết sẽ tự động sống lại, cho đến khi dây xích quyết đấu biến mất.

Diệu Diệu ngây người nhìn, — đại thần Mộ Quang đột nhiên xuất hiện đánh nhau với Hùng Bá Thiên Hạ, không biết đã chọc bao nhiêu nhát.

Rồi sau đó lấy ra một cái gì đó, hấn và Hùng Bá Thiên Hạ bị bao phủ ở bên trong.

..... Ân... Không phải cô đi trả thù sao???

Ngây người. jpg

Hùng Bá Thiên Hạ ngã xuống, sắc mặt dữ tợn, "Mộ Quang anh làm gì vậy? Chúng ta có thù oán sao?!"

Tần Trường An nhường mảy, "Có."

Hấn mở bảng PK ra, chỉ vào dòng -1 kia, "Có thù hay không, bản thân còn không biết?"

Kỷ Phong: "... Anh!"

Hấn ta thở ra một hơi, muốn quát lên, lại cố nén lại.

Tần Trường An không quan tâm, cầm lấy chùy thủ, nhìn thoáng qua Diệu Diệu, thấy cô đang nhìn, "Còn muốn nằm dưới đất bao lâu?"

Dây xích quyết đấu sẽ tự động sống lại.

"....."

Diệu Diệu trơ mắt nhìn Hùng Bá Thiên Hạ bò dậy lại nằm xuống, bò dậy lại nằm xuống, chết đi sống lại sống lại chết đi, cảm thấy sự bức bối trong lòng biến mất.

—— Nói không giải thích với bọn họ, vì giải thích cũng không ai tin, nhưng những người đó nói Diệu Diệu như vậy, trong lòng sao có thể vui vẻ nha.

Ai nha, đúng là giống như được ăn kén dưới mùa hè, cả người đều thoải mái.

Giết giết giết giết giết giết giết!

Vui vẻ!

Tần Trường An cảm giác được tầm mắt kia, không tự giác vùng vung chùy thủ, giống như không tước xòe đuôi, thay đổi một góc độ, thọc càng nhanh càng đẹp hơn.

Ừm, đây là góc độ có thể nhìn thấy góc nghiêng hoàn hảo của hấn!

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Rải cầu lương trong game online thực tế ảo (7)

Kỷ Phong bị giết ba lần, làm sao còn giữ được lý trí và sự bình tĩnh ngày thường, âm u nhìn chăm chăm hấn, giống như muốn khắc sâu vào tận xương.

Ba cấp a, ba cấp, đây là con số như thế nào có biết không? Tuy rằng nghe rất ít, nhưng cấp càng cao càng cần nhiều kinh nghiệm, nếu không có nhiệm vụ ын, ba cấp trong 《Dị giới》 mất ít nhất một tuần mới lên được.

Bây giờ lại là thời gian mấu chốt để chuyển cấp, phần lớn người chơi cấp 59 đều đang làm nhiệm vụ chuyển cấp, mà hần ta lại bị tụt ba cấp, sau này muốn đuổi theo sẽ rất khó.

Kỷ Phong còn chưa nghĩ tới mình chỉ tụt ba cấp hay còn nữa, mà đang tự hỏi không thể bỏ qua chuyện này như vậy.

Dây xích quyết đầu biến mất, hần ta đứng trong khu nghĩa trang, không nhìn được mà đá vào bia mộ bên cạnh, bàn tay cầm pháp trượng nổi đầy gân xanh, giọng nói như rít từ kẽ răng, "Mộ, Quang!"

Việc này không thể dễ yên!

"....." Lê gia Thanh Thanh không biết cảm giác lúc này là gì, trên lý trí biết Long Đằng đối đầu với Chúng Thần Điện tuyệt đối không thắng được, cô ta nên khuyên hần ta lại, nhưng lại không thể nói ra thành lời.

Cô ta không cam lòng.

Kỷ Phong cũng không có tâm trạng quan tâm cô ta, đầu óc nóng lên, nhấn tin với người trong Chúng Thần Điện, cười lạnh chất vấn, "Mộ Quang vô duyên vô cớ giết tôi ba lần, Chúng Thần Điện mấy người có phải muốn bang chiến với Long Đằng bọn tôi không?"

Ba Ngàn Ca nhận được tin nhắn, nghĩ nghĩ người kia là ai, thái độ vẫn rất lễ phép, "... Vô duyên vô cớ? Có phải hiểu lầm rồi không?"

Mộ Quang tuy rằng một lời khó nói hết, làm người muốn đánh, nhưng nói thật, mọi người không ai không bội phục hần. Sở dĩ đối hần là do ánh sáng đại thắng trên người hần quá chói mắt, làm người cảm thấy xa cách..... Đối hần một chút hình như có thể kéo gần khoảng cách.

Loại người này sẽ vô duyên vô cớ giết người?

"Vậy tôi tụt cấp là giả? Tôi lừa cô thì được gì?" Kỷ Phong giống như mất hết lý trí, "Để Mộ Quang xin lỗi tôi không quá đáng chứ? Đương nhiên, nếu Chúng Thần Điện mấy người muốn khai chiến, vậy cũng đừng trách Long Đằng bọn tôi!"

Nói cái quỷ gì vậy?!

Ba Ngàn Ca tra tên bang hội Long Đằng khá quen mắt này, trợn mắt, "Xin lỗi cái rắm."

Biết Mộ Quang là bang chủ của bọn họ, bang chủ nhà mình giết người, bọn họ có thể làm gì bây giờ? Khẳng định là phải đi theo sau chùi dít a, hần ta còn tới muốn xin lỗi..... Bị ngu đi?

Hơn nữa cũng không nhìn lại bản thân là thứ gì, không trách được thấy tên bang này quen mắt, không phải đây là cái bang vừa làm ồn trên kênh thế giới sao? Bang chủ phu nhân tương lai bị bắt nạt, Mộ Quang không có hành động gì mới là lạ đấy!

Hần ta còn có mặt mũi muốn xin lỗi? Ba Ngàn Ca bộp một tiếng kéo vài danh sách đen, muốn đánh thì đánh.

Nói đến đánh nhau, Chúng Thần Điện bọn họ chưa từng sợ người nào.

Kỷ Phong không dám tin tưởng nhìn thông báo mình đã bị kéo vào danh sách đen, một chân đá vào cây to bên cạnh.

***!"

Sau khi Ba Ngàn Ca làm xong, vẫn thông báo cho Mộ Quang biết, thuận tiện hỏi có cần bang chiến không. Chúng Thần Điện đều là đại thần, đồng dạng cũng đều là những con người cuồng bạo lực, hơn nữa do Mộ Quang là đạo tặc, vậy nên bên trong phần lớn cũng là đạo tặc—— nhân vật đạo tặc này, không nói những chuyện khác, giết người tuyệt đối dễ dàng.

Trong mắt Diệu Diệu đều là ngôi sao nhỏ, nhìn người đối diện chớp chớp mắt, vươn ngón tay cái, "Quá đẹp trai! "

Giết giết giết giết giết giết, quá sáng khoái meo meo!

Tần Trường An vừa buông chủy thủ xuống, "... Khụ, đẹp trai ở điểm nào?"

Là cơ ngực hoàn mỹ, hay là sườn mặt, hay là tư thái giết người của hần?

"...A?" Chỉ là thuận miệng cảm thán một câu, kỳ thật hoàn toàn không để ý Diệu Diệu hơi sùng sốt, có chút chột dạ dưng dưng lỗ tai, đặc biệt nghiêm túc nói, "... Đặc, đặc biệt đẹp trai nha."

Lại bổ sung một câu, "Điểm nào cũng đẹp trai."

"....." Tần Trường An không nhìn được, mặt mày hớn hở, ừ một tiếng, sờ sờ lỗ tai, nhỏ giọng nói, "Em cũng rất xinh đẹp."

"....." Diệu Diệu cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng... Diệu Diệu hí hí mắt, kiêu căng ngồi xổm, giống như một con mèo ngạo kiều được vuốt lông, meo meo một tiếng, "Anh nói rất đúng."

Diệu Diệu thật sự xinh đẹp dễ thương ㄟ ㄎ ㄟ

Loại không khí có chút kỳ quái này biến mất khi âm thanh trò chuyện riêng của Tần Trường An vang lên.

Khu rừng tình nhân kỳ thật là một cái khe sâu, trong sơn cốc trồng đầy hoa đào, màu hồng nhạt, đang nở rộ.

Có dòng suối trong veo chảy qua, hội tụ thành một cái hồ nước, hồ nước không sâu, trong suốt thấy đáy, có thể nhìn thấy đá cuội và vài con cá vàng bơi qua.

Tần Trường An và Diệu Diệu đứng bên hồ nước, nam tuấn nữ mỹ, tuy chỗ đứng khá bí ẩn, xung quanh có cỏ vây quanh, nhưng cũng làm người chú ý, mấy đôi tới đây cũng không nhận được nhìn vài lần.

Có người a...

Đột nhiên, Tần Trường An thấy tin nhắn tới, cúi đầu xem.

Là Ba Ngàn Ca.

Sau khi với Ba Ngàn Ca tạm thời không có hành động gì, Tần Trường An lấy lại tinh thần, hỏi Diệu Diệu, "Có phải em có thù oán với Hùng Bá Thiên Hạ không?"

Diệu Diệu gạt đầu, rời khỏi ven hồ, "Đúng vậy."

Cô lấy một lọ sữa bò từ ba lô ra uống, liếm liếm sữa bên khóe miệng "Tôi muốn giết hắn ta 12 lần."

Diệu Diệu cũng không muốn nhìn thấy hắn ta ㄟ ^ ㄟ

Tần Trường An cười, đi nhanh hơn, song song với cô, "Vậy thật là có duyên, anh và hắn ta cũng có thù oán! Lát nữa có muốn tìm hắn ta báo thù không?"

Hắn chỉ chỉ chân của mình, "Vừa rồi, anh chỉ đi ngang qua, kỹ năng Băng Gầm của hắn ta đánh trúng anh."

Cặp đôi thấy hai người đi ra chuẩn bị đi vào:..... Quái, đầu năm nay có thù oán với người khác còn vui vẻ? Ngừ khí vui vẻ còn không thêm che giấu.

Diệu Diệu nghĩ nghĩ, cảm thấy có thể. Cô cũng đang chuẩn bị đi giết hắn ta, Mộ Quang lại là một người có thực lực, vậy cùng đi thôi.

Cách nửa tiếng có thể nhìn vị trí của hắn ta một lần, Diệu Diệu lập tức lựa chọn nhìn vị trí của Hùng Bá Thiên Hạ vị trí, rồi sau đó chạy qua đó với Tần Trường An.

Còn chạy qua đó như thế nào.....

Diệu Diệu cười con lừa con của mình, nhớ ra, quay đầu lại hỏi, "Ai, đúng rồi, Mộ Quang anh có thú cười không?"

"....."

Nếu hắn nói không có, hai người bọn họ có thể cười chung sao?

Tần Trường An nhìn nhìn con lừa con bé bé kia... Nếu hai người cùng nhau ngồi lên, vậy khoảng cách sẽ rất gần, không không không, không thể nói là rất gần, phải nói là không có khoảng cách, khẳng định chạm vào nhau.

Tần Trường An không tự giác tưởng tượng ra hình ảnh đó, hắn ngồi ở phía sau, Diệu Diệu ngồi ở phía trước, giống như cả người đều dựa vào trong ngực hắn...

Tần Trường An nhướn mày, khóe miệng không tự giác cong lên, cảm thấy hơi nóng, hắn ho khan một tiếng, làm bản thân đừng tiếp tục suy nghĩ vớ vẩn.

Hắn còn chưa theo đuổi được công chúa nhỏ đâu!

Không thể lừa vợ! Không thể làm lưu manh! Không thể chiếm tiện nghi của vợ! Hắn tẩy não, không không chế được bản thân, vậy khác gì cảm thú?

Sau đó hắn há miệng thờ đóc, mở miệng, "... Không."

"....."

Không không không, đây không phải lời nói thật lòng của anh!

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Rải cầu lương trong game online thực tế ảo (8)

Hắn thật sự là một người đàn ông chính trực vô tư!

—— Câu này Tần Trường An nghĩ không có một chút chột dạ nào.

Nhưng đã chậm, Diệu Diệu đã nghe thấy.

Nhưng thiên sứ nhỏ Diệu Diệu cũng không để ý, sờ sờ ba lô, lại lấy một viên triệu hoán thạch ra, "Vây cho anh cái này."

Vừa khéo lúc trước cô mua thừa một viên, nghe nói còn là một đôi.

"....." Tần Trường An chính trực đột nhiên cảm thấy hơi mất mát.

Hắn cầm triệu hoán thạch, triệu hồi ra một con lừa màu nâu chín.

Nó phát huy bản năng của giống đực, hí vang một tiếng, đuổi theo lừa nhỏ của Diệu Diệu.

Đáng tiếc lần này có nhiều người bên cạnh Kỳ Phong, cũng không ra khỏi thành, không có cách nào đánh. —— Hắn ta vừa bị giết tụt ba cấp, lại bị người của Chúng Thần Điện cho vào danh sách đen, đang nổi giận đùng đùng trong phòng họp của bang.

Kỳ Phong luôn luôn tự cho mình rất cao, hắn ta lớn lên không tồi, hơn nữa trong nhà có tiền, đi đến đâu cũng là người làm mưa làm gió, ở trong trò chơi cũng xuôi gió xuôi nước, đột nhiên gặp phải chuyện này, vừa không dám tin tưởng, vừa muốn nghiền người kia thành tro.

Mấy người có chức vụ trong bang hội và Lý Thanh Thanh đứng một bên, im lặng để hắn ta phát tiết, không dám khuyên, cho đến khi hắn ta nói muốn khai chiến với Chúng Thần Điện, có mấy người cũng không nhịn được nữa, "Cậu bình tĩnh một chút."

Không phải bọn họ nâng người khác hạ thấp bản thân, bọn họ không ghen ghét, bọn họ cũng là người tham gia vào chuyện của Diệu Diệu, chuyện tới mức này, bọn họ đương nhiên cũng ghen ghét, không phải chưa có bang phái nào khai chiến với Chúng Thần Điện, mà hậu quả sau khi khai chiến đang đặt ở trước mặt, bọn họ có thể làm gì bây giờ?

Chúng Thần Điện am hiểu nhất là giết người rồi chạy trốn, cố tình những người bên trong còn có kỹ thuật tốt, vậy không vậy được, đánh không đánh lại, cấp của ai mà không phải luyện, ai nỡ?

"Bình tĩnh cái gì? Mẹ nó tôi còn chưa đủ bình tĩnh sao?!" Kỳ Phong dùng sức, đồ vật bùm bùm rơi đầy đất.

"TMD một bang chủ, bị người khác giết ba lần không thể báo thù, ngay cả phản bác cũng chưa dám phản bác, còn chưa đủ bình tĩnh?!"

"Nhưng thực lực của Chúng Thần Điện..."

Mấy người kia còn muốn nói thêm, lại bị Lý Thanh Thanh đánh gãy, "Không cần nghĩ quá bi quan."

Mọi người nhìn lại, Lý Thanh Thanh cười phân tích nói, "Kỳ thật nếu đánh chúng ta cũng không nhất định sẽ thua. Trước kia những bang hội đó khai chiến không đủ đột nhiên, để Chúng Thần Điện chuẩn bị thời gian." và người một đội, ầm ầm đánh lên.

—— Đạo tặc am hiểu đánh lén và chạy trốn, một khi bọn họ có chuẩn bị, muốn vây quanh bọn họ sẽ rất khó khăn, chỉ có thể bị động chờ đạo tặc tới giết.

Nhưng trên thực tế, kỹ thuật tốt đến đâu, bị hơn mười hai mươi người vây quanh cũng tuyệt đối không sống được.

Nếu đủ đột nhiên, hoàn toàn có thể giết một đợt, mọi người trong Chúng Thần Điện đều tụt một cấp —— nếu kỹ thuật củ mục sư đủ tốt, còn có thể làm bọn họ sống lại tại chỗ, giết tụt thêm một cấp nữa, tình huống sẽ tốt hơn rất nhiều.

Cô ta phân tích nói có sách sách có chứng, làm ánh mắt mọi người đều hơi hơi tỏa sáng..

"Thanh Thanh nói không sai!" Kỳ Phong hưng phấn đồng ý, "Chúng ta bàn bạc thêm một chút."

"Nếu thật sự có thể thắng Chúng Thần Điện....." Lấy thanh danh của Chúng Thần Điện, bọn họ được lợi khẳng định không phải nhỏ tí tẹo.

Mấy người kia cũng nghĩ tới cảnh tượng đó, sắc mặt đều có chút hưng phấn.

Kỳ Phong ôm Lý Thanh Thanh hôn một cái, "Bảo bối nhỏ, em đúng là may mắn của anh."

Lý Thanh Thanh vội vàng đẩy hắn ta ra, mặt đỏ bừng, giận dữ nói, "Anh làm gì vậy!"

Kỷ Phong ôm cô ta, "Hôn em a!"

Mấy người còn lại cũng ồn ào theo, thậm chí còn vỗ tay, "Hôn đi! Hôn đi!"

Không khí lại trở nên sinh động, giống như sự cứng đờ lúc nãy giữa Kỷ Phong và Lý Thanh Thanh chưa từng tồn tại.

Phòng họp bang Long Đằng, mọi người bắt đầu bàn bạc.

Diệu Diệu cũng không biết bọn họ đang bàn bạc âm mưu quỷ kế gì, cũng hoàn toàn không để ý, biết Kỷ Phong đứng ở trong thành không ra, ngấm lại dứt khoát đi đến khi nghỉ trang.

—— Khu nghỉ trang là nơi nhất định phải đi qua nếu muốn ra khỏi thành hơn nửa lúc trước cô còn được thưởng rất phong phú ở đây, làm cô cảm thấy rất tò mò, cảm thấy ở đây còn có nhiệm vụ khác, chỉ là tất cả mọi người đều không biết cách nhận nhiệm vụ.

Diệu Diệu cũng không nói dối Tần Trường An, đương nhiên, cũng không bắt buộc phải chia sẻ với hắn, chỉ hỏi hắn có việc gì không, cô sẽ đến khu nghỉ trang một lúc.

Tần Trường An đương nhiên không có việc gì, có chuyện gì có thể quan trọng hơn Diệu Diệu? Không tồn tại.

Diệu Diệu nhìn xung quanh, giống như đang tìm gì đó.

Tần Trường An không cất lời đi, một người một lửa động tác cực kỳ nhất trí, đều đi tới nơi mình coi trọng, chỉ là một lửa trong miệng ngậm mấy cây cỏ xanh, một người lấy ra một viên kẹo.

"Nhìn gì vậy?" Tần Trường An có ý lấy lòng, làm ra chuyện từ trước tới nay chưa từng làm, "Có muốn ăn kẹo không?"

Diệu Diệu hơi mở to mắt, nhìn viên kẹo được đưa đến bên miệng, nhìn hắn hai lần, mới mở miệng, giống như công chúa mèo đang đánh giá sen, cảm thấy người này cũng được, mới có thể kiêu ngạo meo meo một tiếng, cho phép sen dứt thức ăn "A ——"

Cô ăn kẹo, đầu lưỡi nhỏ không cần thận quét qua ngón tay hắn, Tần Trường An giật mình, đột nhiên nổi da gà, lùi về phía sau vài bước, mặt cũng nóng lên.

Diệu Diệu không hiểu nhìn nhìn, cắn cắn kẹo, hưởng thụ híp mắt, "Làm sao vậy?"

Đại thần Mộ Quang một bàn tay đặt ở phía sau, đầu ngón tay nóng rực, vừa nóng vừa tê dại, lông mày giống như cũng có ý thức, mặt mày hờn hờ.

Hắn chậm chậm đầu ngón tay, giống như còn có thể cảm nhận được cảm giác lúc nãy, hô hấp hơi rối loạn, "Khụ, không có gì, anh chỉ muốn nói, anh còn có kẹo, còn muốn ăn nữa không?"

"Đợi lát nữa ~" Diệu Diệu còn chưa ăn xong nha.

"....." Đại thần Mộ Quang cảm thấy có thể mình sắp xong đời—— hắn cảm thấy, làm một tên lưu manh rất khó, làm một đại thần chính trực thật mẹ nó khó.

"....." May mà Diệu Diệu không biết hắn nghĩ gì.

Hai người vừa nói vừa đi vào bên trong, mèo đen bên trong dần dần nhiều hơn, ngồi xổm trên bìa mộ, nhìn bọn họ chăm chăm, có vẻ hơi lạnh người.

Tần Trường An nhìn Diệu Diệu đang đi bên trái mình, hắn đến gần hơn một chút, giống như cho cô thêm dũng khí, "Em có sợ không?"

"Sợ?" Diệu Diệu cắn kẹo, có hơi không hiểu, đối diện với đôi mắt hắn, mới hiểu được hắn đang nói gì, đột nhiên không vui, "Anh cảm thấy mèo rất đáng sợ sao?"

Rõ ràng mèo là động vật đáng yêu nhất thế giới nha o(^`^o

"Không phải," Tần Trường An lắc đầu, "Mèo là động vật anh thích nhất."

Sau khi nói ra, Tần Trường An mới có chút nghi ngờ, hắn vẫn tương đối thích những động vật uy mãnh một chút, không nghĩ tới buột miệng thốt ra lại là thích mèo nhất.....

Hắn giải thích, "Chỉ là nơi này dù sao cũng là nghĩa trang, cho nên mới hỏi em có sợ không."

Diệu Diệu lại cảm thấy Tần Trường An rất có ánh mắt, cô hơi râm rì, "Không sợ."

Tha cho hắn 丿 ^ 丷

"....." Sau khi Diệu Diệu biết hắn không cảm thấy mèo đáng sợ, thì không hề tức giận, nói với hắn lần trước cô gặp được một con mèo đen.

"Con mèo đó rất thông minh a, giống như có thể nghe hiểu tiếng người, hơn nữa rất đáng yêu, có một loại... ừm, khí thế của hoàng tử."

Thần sắc trên mặt Tần Trường An có chút quý dị.

Hai người dẫn phải cảnh khô phát ra tiếng kéo kẹt, nhưng hai người đều không để ý, Tần Trường An hỏi, "... Em cảm thấy con mèo đen kia rất đẹp?"

Diệu Diệu sung sướng gật đầu, "Đúng vậy."

Đầu năm nay, mèo có 1% đáng yêu của Diệu Diệu cũng không nhiều lắm~

Không phải ai cũng có thể so sánh với Diệu Diệu, Diệu Diệu giả mô giả dạng thờ dài.

Tần Trường An dừng lại một lát, nhẹ giọng hỏi, "Em cảm thấy con mèo đen kia rất tuấn tú?"

Mèo đen... Rất tuấn tú?

Diệu Diệu nhớ lại tiếp tục gật đầu, đánh giá, "Nam thần!"

Khụ khụ khụ!

Người bên cạnh đột nhiên che miệng, ánh mắt sáng lên, giống như muốn cười lại nhìn xuống.

Nam thần a...

Hắn nhìn trộm cô, giả vờ bình tĩnh, "Khụ, vậy em thích nó không?"

"Thích nha." Diệu Diệu vòng qua phía trước, trả lời, đều là mèo con trong tộc sao cô lại không thích?

"..... Thích bao nhiêu?"

"...Rất thích."

"...Nói lại?"

Diệu Diệu cảm thấy hắn có chút kỳ quái, "Diệu Diệu rất thích mèo đen."

"....."

Tần Trường An không nhịn được, khóe miệng cong lên, toàn thân đều mang theo ý cười, ngay cả không khí cũng giống như đang vui mừng khôn xiết.

Hắn cũng thích cô.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Rải cầu lương trong game online thực tế ảo (9)

Chờ tâm tình bình phục một chút, Tần Trường An dừng bước, chỉ chỉ cho Diệu Diệu thấy, "Con mèo đen này rất giống như con mèo trong lời kể của em a."

Hắn chỉ vào một con mèo đen đang ngồi xõm trên cây làm bộ làm tịch nói.

Mèo đen thân hình mạnh mẽ, đôi mắt hai màu híp thành một đường thẳng, ngồi xõm trên cây.

Diệu Diệu nhìn kỹ một chút, đột nhiên vui vẻ, "... Đây là con mèo đó!"

Diệu Diệu đi về phía cái cây đó, "Nhưng mà nó xuất hiện từ lúc nào vậy? Vừa nãy Diệu Diệu nhìn cũng không thấy nha."

Đúng là xuất quỷ nhập thần.

Tần Trường An hơi dừng lại, nhìn thoáng qua con mèo đen chỉ biết hổ mình, nghiêm trang, "Có thể là lúc chúng ta nói chuyện thì nó bò lên."

Mèo đen cũng không tới gần Tần Trường An, thậm chí là một cái liếc mắt cũng không cho hắn, nhìn chăm chăm Diệu Diệu, khò khè một tiếng, từ trên cây trực tiếp nhảy xuống, nhào vào trong lòng Diệu Diệu.

"....." Diệu Diệu không kéo nó ra được, vậy nên đành ôm.

Dù sao mèo đen cũng không phải yêu tinh, không có linh trí, không cần tị hiềm.

Cô nâng nó lên cọ cọ, meo meo một tiếng.

Cô đã lâu không được cọ lông với mèo con, nhà của sen chỉ có một mình Diệu Diệu.

Tần Trường An được ôm vào trong ngực: "....."

Cơ thể đại thần Mộ Quang đột nhiên cứng đờ.

Trò chơi này cũng không có chủng tộc tinh linh và người lùn gì đó, chỉ có Nhân tộc, chia ra làm vài nghề nghiệp, hắn là đạo tặc, theo lý mà nói là không thể nuôi thú cưng, nhưng chuyện gì cũng có ngoại lệ.

Hắn có được một quyển sách kỹ năng, gọi là ám ảnh thuật, có thể triệu hồi một cái ám ảnh, ám ảnh triệu hồi ra có cảm thụ tương thông với hắn, hơn nữa hiệu quả kỹ năng không hạn chế thời gian.

Nghĩ nghĩ... Hắn là đạo tặc, nếu lại triệu hồi một cái ám ảnh, hai đạo tặc cùng nhau động thủ, còn có ai có thể thắng được? Trò chơi không thể xuất hiện một kỹ năng như vậy, cho nên ám ảnh được triệu hồi cũng không phải là người, mà là một con mèo đen.

Đương nhiên, ám ảnh thuật vẫn rất quan trọng, ví dụ như có thể dùng để thăm dò, mèo đen có thể nhìn trong bóng tối, tương đương với hắn cũng có thể nhìn. Khi PK mà triệu hồi mèo đen ra, cũng tương đương với chuyện có hai tầm nhìn.

Bây giờ mèo đen được ôm vào trong ngực, cũng giống như hắn được ôm, có thể cảm nhận được rõ ràng, con mèo kia còn khò khè hưởng thụ.

Tần Trường An liếc nhìn khuôn mặt hưởng thụ của mèo đen "Lưu manh!"

Sao con mèo này không giống hắn chút nào vậy? Còn làm người ôm, nam nữ thụ thụ bất thân không hiểu sao?

"....." Mèo đen nghe thấy nội tâm của hắn, ngoan ngoãn lại meo meo một tiếng, ngẩng đầu hôn hôn Diệu Diệu.

Tần Trường An: "....." Đặc biệt lưu manh!

Nếu muốn đánh Chúng Thần Điện trở tay không kịp, vậy phải nhanh chóng đột ngột, mới có thể làm Chúng Thần Điện không có sự chuẩn bị.

Cho nên Long Đăng cũng không muốn để vài ngày sau, mà chỉ trong hai tiếng, kêu gọi chủ lực trong bang hội quay về, lại đột nhiên tuyên bố tin tức này.

Nhóm chủ lực rất không hiểu, bọn họ và Chúng Thần Điện không có tranh chấp gì, vì sao phải treu chọc bọn họ?

Kỷ Phong cười lạnh, bang chủ bị Chúng Thần Điện giết, bọn họ không phản kích, Long Đăng còn có mặt mũi mà tồn tại sao?

"Tôi đặt lời nói ở đây, không muốn đánh thì rút đi, bảo vệ thanh danh của bang phái cũng không làm được, bang phái phát nhiều tiền cho mấy người như vậy còn không bằng mang đi cho chó!"

Hắn ta đang nổi nóng, lời nói khó nghe, nhóm chủ lực đã có mấy người không vui.

Nhưng mà Kỷ Phong bình thường ra tay hào phóng, mọi người nói thầm vài câu cũng hàm hực đồng ý, tập hợp lại, đi tới vài nơi luyện cấp của Chúng Thần Điện.

Mộ Quang ở trong nghĩa trang, nghĩa trang thuộc về khu an toàn khu, cho nên Long Đăng chia làm vài nhóm, bao vây tổ đội tinh anh đang luyện cấp trong phó bản của Chúng Thần Điện.

Kỷ Phong và Lý Thanh Thanh tự dẫn đội, bay vây tổ đội luyện cấp của Ba Ngàn Ca, Ba Ngàn Ca và Kiếp Phù Du thuộc tổ đội chủ lực tinh anh của Chúng Thần Điện, là những người nổi tiếng nhất sau Mộ Quang.

Nếu bọn họ tụt cấp, Chúng Thần Điện tổn thất thật sự không nhỏ.

Đánh xong phó bản, Kiếp Phù Du ngáp một cái, nhìn thoáng qua lịch sử đánh phó bản, "Lịch sử này đánh hai lần nữa hắn là đã đến cực hạn."

Phá vỡ lịch sử phó bản sẽ được rất nhiều phần thưởng, Chúng Thần Điện vẫn luôn đánh chậm, sau đó mang từng đội đến đánh, lần sau nhanh hơn lần trước một chút, cho đến khi không thể nhanh hơn nữa thì dừng lại.

Đây cũng là cách Mộ Quang lười mà còn có thể có được cấp bậc cao như vậy.

Trời Xanh cũng gật đầu, "Lần sau đi cùng Mộ Quang đi, thử lại một lần, không được thì đổi."

Dù sao phó bản tiếp theo cũng sắp ra.

Vài người đang nói chuyện, đang chuẩn bị bước ra phó bản, đã thấy có tin nhắn riêng vang lên không ngừng.

Kiếp Phù Du cúi đầu nhìn, nháy mắt đã tỉnh táo lại, buồn ngủ trở thành hư không, "U!"

Có việc làm rồi!

"Làm sao vậy?" Vài người nhìn qua.

"Có chuyện vui." Kiếp Phù Du cười ha hả cho mọi người xem, lấy độc ra bôi lên chủ thủ của mình.

Trời Xanh cũng hưng phấn.

—— Máy ngày này không có ai khiêu khích, ngày tháng quá nhàm chán, mỗi ngày chỉ có thể PK với người trong bang, lại không thể giết chết, thật mẹ nó nhàm chán.

Mấy người có vài phần đáng khinh cười hắc hắc, sôi nổi lấy túi độc ra, bôi một tầng lại một tầng lên chủ thủ.

Trước cửa phó bản.

Phó bản ở trong một cái động trên núi gần thành Thục Quang, cái động đó chính là lối vào.

Kỷ Phong dẫn đội tinh anh gần 50 người ngồi canh trong bụi cỏ, nhìn chăm chăm lối vào phó bản, bảo đảm khi người của Chúng Thần Điện đi ra, nhanh chóng xử lý.

Các bang chúng Long Đằng cũng nhìn không chớp mắt, tim đập bùm bùm, bọn họ ngay từ đầu thật sự không muốn khai chiến với Chúng Thần Điện, nhưng nếu thật sự đánh lên thắng, vậy...

Đến lúc đó bọn họ sẽ là người có thể đánh thắng Chúng Thần Điện, muốn cái gì còn không có?

Tổ đội tinh anh nắm chặt vũ khí, nếu có thể làm cái khiên của Chúng Thần Điện rơi ra thì tốt, tám khiên kia là trang bị đánh Boss thể giới rơi ra, thuộc tính kia... Tất cả đều đang chảy nước bọt.

Đang tưởng tượng, lại đột nhiên cảm thấy phần lưng tê dại, cổ họng cảm thấy hơi lạnh lẽo, thanh máu trên đầu nhanh chóng giảm xuống.

Vừa phản ứng lại, hoảng sợ nâng khiên lên, "Là Chúng Thần Điện, mau phòng ngự!"

Vừa quay đầu, đã thấy thanh máu của mục sư trống rỗng, đồng thời ngã xuống mặt đất, mấy tên đạo tặc đang tìm đến những mục tiêu khác.

Các pháp sư muốn đi viện trợ, lại đột nhiên phát hiện, trên đầu mình đã có trạng thái trầm mặc.

Kỷ Phong nhìn tình hình trước mắt.

—— Một đám đạo tặc xuống hiện từ phía sau, xuống tay tàn nhẫn.

Chỉ trong nháy mắt, mục sư máu giấy và pháp sư đã ngã xuống đất, mười mấy tên đạo tặc đang nhanh chóng lùi lại.

Kỷ Phong phần nộ hết to, "Đừng để bọn chúng..." Chạy!

Vừa nói bản thân cũng vừa sử dụng pháp trượng.

Nhưng còn chưa kịp nói xong, một mũi tên đã bay đến từ phía xa.

Chính xác, trực tiếp bay vào trong miệng hắn ta.

Kỷ Phong rên một tiếng.

Một xạ thủ thả cung xuống, vây quanh bọn họ, đứng ở bên cạnh Mộ Quang như rồng mây, giờ tay, cho hắn ta một nụ hôn gió.

"....." Kỷ Phong tức giận thiếu chút nữa ngất xỉu.

Lý Thanh Thanh cũng ngốc, giọng nói sắc nhọn, "Sao mấy người lại ở đây?!"

Tần Trường An chắc một tiếng, cảm thấy nhóm người này quá ngốc, không muốn nói thêm, phất phất tay.

—— Chúng Thần Điện có thể đứng vững lâu như vậy, khẳng định là có năng lực, điều gì cho bọn chúng tự tin, làm cho bọn chúng cảm thấy chit bằng vào Long Đăng là có thể kéo Chúng Thần Điện xuống?

Bọn chúng không nghĩ tới trong Long Đăng có người của bọn họ?

Chúng Thần Điện ngao ngao vọt lên, mẹ nó có ngốc hay không, vì sao các ông ở đây, đương nhiên là vì giết mấy người!!

Diệu Diệu cũng ném mèo đen cho Tần Trường An, cầm chùy thủ tiến lên.

Kỷ Phòng cao hơn cô vài cấp, không đánh lại, nhưng Lý Thanh Thanh là mục sư, lực công kích thấp, không giết được lớn thì mình giết nhỏ trước! o(^`^)

Đôi mắt Diệu Diệu tỏa sáng, chùy thủ mang theo ánh sáng lạnh lẽo, chỉ trong chớp mắt đã chọc xuống, "Bôi nhọ này!"

"Xúi giục này!"

"...A!" Lý Thanh Thanh đau đến nỗi run rẩy, muốn tránh, lại bị pháp sư trong Chúng Thần Điện đóng băng.

"Làm bộ làm tịch này!"

Diệu Diệu tiếp tục chọc chọc chọc chọc, một hồi đã chọc mười bảy tám phát, lại không đâm vào nơi nguy hiểm.

"Hừ này!"

"...Lê Diệu Diệu!" Lý Thanh Thanh hận đến nỗi đỏ mắt.

Diệu Diệu: "... Hừ!"

Gọi Diệu Diệu làm gì?!

"Gọi là bà nội cũng giết!"

Lý Thanh Thanh bị tức hôn mê.

Đây là cuộc chém giết nghiêng về một phía, phần lớn người của Long Đăng còn chưa lấy lại tinh thần đã ngã xuống, sau khi lấy lại tinh thần cũng không thể kiên trì lâu.

Sau khi đưa hai người cuối cùng đến điểm sống lại, mọi người còn có chút chưa đã thềm.

Diệu Diệu cũng đưa Lý Thanh Thanh về điểm sống lại, đi về ôm lấy mèo đen trong tay Tần Trường An.

"....." Mấy người xung quanh còn chưa đã thềm đột nhiên ho khụ khụ, cũng không thềm tiếc nuối, nhìn về phía Tần Trường An, liếc liếc sang Diệu Diệu.

—— y! Cầm thú!

—— Lưu manh!

—— Không biết xấu hổ!

—— Quá không biết xấu hổ!

Tần Trường An nhướng mày, coi như không nhìn thấy, ngữ khí mang theo vài phần uy hiếp, "Có đánh không?"

Mọi người lập tức thu lại ánh mắt "Đánh!"

Đánh đánh đánh!

Bát quái có thể lát nữa lại tám! — thật vất vả mới được giết người, không đánh đều là kẻ ngốc!

Đừng hỏi nữa, làm trước rồi nói sau!

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Rải cầu lương trong game online thực tế ảo (10)

Người chơi trong Thành Thự Quang đều cảm thấy không đúng. —— Không khí trong trò chơi khẩn trương hơn những ngày trước.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng kia, mọi người mới hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

—— Hai bang Chúng Thần Điện và Long Đằng đánh nhau rồi.

Quần chúng ăn dưa bị dọa rơi cả dưa, ngoạ tào, Long Đằng điên à, không thấy kết cục của mấy bang phái trước đó? Ăn gan hùm mật gấu còn mẹ nó chủ động khiêu khích?

Hay là mấy năm gần đây xuôi gió xuôi nước, cho nên cảm thấy Thiên Vương lão tử ta lớn nhất.

... "Tôi đặt một đồng vàng, Chúng Thần Điện thắng!"

"Một đồng vàng là gì? Tôi đặt mười đồng!"

"Đừng nháo, có cơ hội này phải cược hết tài sản! Chỉ là không lỗ!"

"Cũng không phải, kỳ thật Long Đằng vẫn có khả năng thắng, bọn họ nhiều người, mười mấy người vây công một người, nếu có thể vây quanh, một người một chân cũng có thể thắng a..... Cho nên, tôi đặt hết tài sản! Đặt Chúng Thần Điện!"

"Phụt, lều trên đũa bọn tôi à!"

Trên mạng vô cùng náo nhiệt, không nhiều người tin tưởng Long Đằng.

Có một câu kêu kẻ trong cuộc thì u mê, kẻ bàng quan thì tỉnh táo. Long Đằng chính là người không nhìn rõ sự thật.

Chúng Thần Điện đã hưng phấn chia làm các tổ nhỏ, chia xem mình được giết bao nhiêu người.

"Đừng nhúc nhích! Người này đã báo là của tớ mà, đừng giết!"

"Cậu quá chậm, bên kia tớ giết xong hết rồi, tớ giúp người làm niềm vui, không cần cảm ơn."

"Em gái cậu! Cút xéo!"

Long Đằng bên này người không đồng đều, có cả cấp ba mươi bốn mươi, hơn nữa thao tác cũng bình thường, Chúng Thần Điện lại gần như toàn bộ đều sắp chuyển cấp, thao tác và trang bị cũng hơn rất nhiều.....

Nói thật, ngoại trừ vài đội tinh anh những người khác đều là đồ ăn của Chúng Thần Điện.

Muốn đánh là có thể đánh..... Có bị giết hay không Chúng Thần Điện cũng không quan tâm lắm, giết thoải mái là được, dù sao luyện cấp cũng không phải đặc biệt khó (' ε ')

Cho nên đội tinh anh của Long Đằng rất được hoan nghênh, một khi lên sân khấu là sẽ bị đạo tặc theo dõi, đạo tặc vì giết bọn họ, hận không thể đánh nhau để xem ai được giết.

Nấm Độc không vui, cậu ngồi xồm mãi mới gặp được người, còn muốn cướp?

Mẹ nó anh em plastic!

"....."

Thời gian lâu rồi, Long Đằng thấy tình huống không đúng, phân tán sẽ bị giết nhiều, bèn dứt khoát tập hợp tổ đội tinh anh lại, giết ít hơn một chút cũng được, giữ mạng trước rồi nói tiếp.

—— Nhưng điều này cũng tương đương những bang chúng bình thường sẽ bị giết nhiều hơn. Ban đầu là bài tuấn anh dẫn theo bang chúng bình thường, bây giờ tập hợp lại, bang chúng bình thường bị chết càng nhanh.

Kênh bang Long Đằng toàn là tin tức cầu cứu.

"Mẹ, mới ra phó bản đã bị vây quanh, xin giúp đỡ nấy tiếng rồi, sao không có ai tới?"

"Người trong bang chết hết rồi sao? Bị người của Chúng Thần Điện giết sáu lần không ai báo thù?"

"....."

"Thôi, mọi người đứng nói nữa, ĐM bang chủ đứng là thắng ngu, ăn no rồi muốn khai cái mẹ gì bang chiến với Chúng Thần Điện, khai bang chiến người chết còn không phải đều là bọn tôi? Ông đây không chiều được!" Một cái bang chúng bình thường phần nộ, trực tiếp rời bang.

Khai bang chiến cũng không thương lượng với bọn họ, trực tiếp dẫn người đi đánh lén, kết quả lại để bọn họ gánh vác hậu quả, tình anh còn tốt, tụ tập cạnh nhau không tụ nhiều cấp, chỉ có bọn họ chết liên tục.

Bang hội ngu ngốc!

Không ít người cũng rời bang, còn lên thế giới nằng một lần.

Quần chúng ăn dưa cảm thấy mỹ mãn gặm dưa, a, phim quá hay!

"Tới tới tới, muốn cược xem bao giờ Long Đăng nhận thua không?"

"Tôi cảm thấy nhiều nhất là hai tiếng nữa..."

Bang chúng rời bang cũng tham dự, hung hăng nói, "Thôi đi, Hùng Bá Thiên Hạ kia không có đầu óc, nhiều nhất lại căng nửa tiếng."

Kỷ Phong nhìn tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên không ngừng, ngón tay đều đang phát run, nổi giận, "Tốt, làm tốt lắm! Quần cái gì mag quần! Để cho mấy người đó rời bang, rút hết đi!"

"Tôi cũng không tin Long Đăng không có mấy người đó còn có thể chết?!"

Phó bang chủ nhú mày, "Nhưng..."

Kỷ Phong điên tiết, "Nhưng cái gì mà nhưng, còn phải đi cầu xin mấy người đó quay về?"

Chỉ biết đến bản thân, không suy xét đến bang hội có khó xử hay không, bang hội nếu có thể cứu còn có thể không đi? Một đám ích kỷ.

—— Chúng Thần Điện bên kia người kẻ tài cao gan cũng lớn, vài người một tổ cũng dám ra thành đánh lén, còn đặc biệt am hiểu đánh du kích, giết một người lại chạy.

Người trong Long Đăng luyện cấp đều là năm người một đội hoặc là mười mấy người một đoàn, nếu đánh thật thì người của Chúng Thần Điện cũng không chiếm được nhiều tiện nghi.

Nhưng chuyện lại không giống như tưởng tượng của bọn họ, chiếm tiện nghi ngược lại là Chúng Thần Điện, bọn họ giống như đặc biệt có kinh nghiệm, một đao thành công tuyệt đối không ở lại, năm sáu người bị bọn họ từng bước từng bước đánh bại, không có ai sống sót.

Đánh du kích cũng nhanh, mỗi khi người tới cứu viện, đao tặc khẳng định đã rời đi, đi đến đâu đến kia mà không giết được đại tặc nào..... Mấy lần sau cũng không muốn đi cứu nữa.

Kỷ Phong nhăn nhó, những người này tụ mấy cấp còn có thể chết chắc, mấy hôm sau luyện lại không phải được rồi?! Không ai biết sự khó xử của bang hội, ích kỷ như vậy để lại cũng là tạ họa.

Hắn ta lại muốn nhìn xem, bọn chúng rời khỏi Long Đăng còn có thể đi đâu!

Người của Chúng Thần Điện đương nhiên cũng có lúc bị vây. Nhưng mà khi biết tin, phản ứng hoàn toàn không giống Long Đăng.

"Ai da, mấy người bị vây rồi, đừng nóng vội nha đừng nóng vội nha, ông đây tới ngay, bao nhiêu người bao nhiêu người? Nói địa điểm nhanh lên."

"Tớ cũng đi tớ cũng đi!"

"Một cái người chơi sinh hoạt đi cái gì mà đi! Đi đưa đồ ăn cho người khác à, đừng thêm phiền!"

Người chơi sinh hoạt không vui, lấy con lừa con ra, "Hắc, kỳ thị đúng không? Độc trong tay cậu dùng là do tớ làm nha,"

"Đánh không chết bọn chúng tớ còn không thể làm bọn chúng nổ chết?"

Sinh hoạt trong Chúng Thần Điện, cho dù là người chơi sinh hoạt, thời gian lâu rồi, cũng không tránh được bị nhiễm chút bạo lực, cho nên nghe nói trong bang có người bị vây, điều đầu tiên bọn họ nghĩ tới là được giết bao nhiêu người, mà không phải ngại phiền toái.

Một bên là tích cực tham dự, một bên là là tiêu cực, thái độ hai bên hoàn toàn khác biệt cũng đã quyết định thắng thua.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Rải cầu lương trong game online thực tế ảo (11)

Phần lớn người trong Long Đằng đều mắng xong bắt đầu rời bang, bang chúng rời hơn một nửa.

Kỷ Phong càng thêm tức giận, trong phòng hội nghị đầy mảnh vỡ, "Đây là mấy người nói có thể đánh, không phải nói chúng ta chiếm tiên cơ là có thể thắng sao? Đây là chiến thắng mà mấy người nói?"

"Mấy người nhìn đi, nhìn đi! Mọi người đều đang nói Long Đằng là kẻ ngốc! Nói chúng ta bị điên!"

"....."

"Nói đi! Mẹ nó câm hết rồi à?!"

... Không phải lúc trước hẳn ta cũng đồng ý sao, bây giờ lại trốn tránh trách nhiệm?

Một người khó chịu muốn nói, người bên cạnh lại kéo kéo, ý bảo đừng tranh luận, "... Bây giờ nói gì cũng chậm rồi, nhận thua đi."

Bây giờ bang hội còn không có nơi dừng chân, nói cách khác, bọn họ chỉ cần không nhận thua sẽ không kết thúc, người của Chúng Thần Điện sẽ vẫn đuổi giết bọn họ.

Lý Thanh Thanh đứng bên cạnh nắm chặt tay, móng tay đâm vào trong lòng bàn tay, khó khăn mở miệng, "... Thật ra chúng ta cũng không có thù với Chúng Thần Điện, chúng ta chỉ có thù oán với Công Chúa Lê, đây là hiểu lầm, giải thích rõ ràng với Chúng Thần Điện là được."

Kỷ Phong cao giọng, đi tới đi lui trong phòng hội nghị không dám tin tưởng, "Em bảo anh nhận thua? Bảo anh cúi đầu với Mộ Quang?!"

Hắn ta tức điên rồi, "Mộ Quang tính là thứ gì?! Một bang chủ trong trò chơi cũng xúng..."

Hắn ta đường đường là người thừa kế nhà họ Kỷ, phải cúi đầu với một bang chủ trong trò chơi?

Nhưng thật ra Phó bang chủ hiểu, dù sao đều phải nhận thua, lấy cớ dễ nghe một chút.

Trong đó một người trẻ tuổi thấy Kỷ Phong vẫn chưa bình tĩnh lại, nhủ mày "Cậu bình tĩnh một chút! Bang chủ trong trò chơi thì thế nào? Cậu đừng quên cậu vào đây để làm gì!"

Vừa nói xong, Kỷ Phong cứng đờ, giống như bị đổ một thùng nước đá, bình tĩnh lại.

—— Kỷ Phong không phải người thừa kế duy nhất của nhà họ Kỷ, vị trí người thừa kế này còn chưa biết ai sẽ được ngồi.

Kỷ Phong hít vào một hơi, xoa xoa trán, khó khăn mở miệng, "... Thật sự là hiểu lầm, tôi đi giải thích."

Nói phải giải thích, chính là thật sự giải thích.

Kỷ Phong nhấn tin cho Tần Trường An, nói có thể gặp nhau một lần không, bang chiến là hiểu lầm.

Tần Trường An và Diệu Diệu đang đuổi giết những người đã từng giết Diệu Diệu.

Công Tử Vũ hoài nghi nhân sinh, hai đạo tặc thay phiên khống chế anh ta, cầm chủy thủ từ chậm rãi chọc chọc, thật vất vả mới hết thời gian khống chế, một đạo tặc khác lại bắn kỹ năng tới.

Anh ta đi ra khỏi nghĩa trang, giết!

Anh ta đợi một lúc lâu, đi ra với những người khác, giết!

Anh ta trộn lẫn trong tổ đội tinh anh, giết!

Mẹ nó anh ta đứng bên cạnh NPC, thế nhưng vẫn bị giết?!

Khi hẳn không nhận được cảm dao tự chọc mình, hai đạo tặc xem như dừng lại.

Tần Trường An nói cho Diệu Diệu biết Lê gia Thanh Thanh và Hùng Bá Thiên Hạ nhấn tin, hỏi ý kiến của cô, quyết định gặp nhau ở quán trường.

Sau đó vừa về thành với Diệu Diệu, vừa nhướn mày nói trên kênh bang, "Long Đằng liên hệ, mấy người giết nhanh lên."

Một đám cuồng bạo lực sôi nổi khiến trách Long Đằng.

"???"

"Chuyện gì xảy ra? Dừng tay?" Đã khai chiến được bao lâu đâu.

"Cứ như vậy đã liên hệ với chúng ta?"

"MMP Long Đằng không thể kiên cường một chút sao? Toi tụt hai cấp cũng chưa nói gì, bọn họ gấp cái gì?"

Không phải bọn họ trầm mê đánh nhau không có lý trí, chỉ là bang chiến không chỉ có đánh nhau, có một câu nói như thế nào nì, ở trong trò chơi, giết người là cách làm giàu nhanh nhất.

—— Đối với bọn họ mà nói, bang chiến nghĩa là bọn họ có thể có được rất nhiều trang bị và tiền, giết được càng nhiều kiếm càng nhiều.

Đây cũng là nguyên nhân bọn họ vui vẻ đánh bang chiến.

Chẳng qua bọn họ không cam lòng đi nữa, thái độ của Long Đằng cũng sẽ không thay đổi —— Bang chiến không đánh được, muốn nhận thua.

Chúng Thần Điện mừng Long Đằng một lúc, chỉ có thể giết người nhanh hơn, tranh thủ giết thêm vài người.

Kỷ Phong, Lý Thanh Thanh cùng với những người có chức vụ trong bang đi tới quảng trường.

Bởi vì bang chiến, mà người chơi trong thành Thự Quang đều biết bọn họ, lúc này thấy bọn họ cùng nhau ra, đều lén lút nhìn lại.

Có người chơi thấy bọn họ đi tới quảng trường, vừa thấy Tần Trường An và Diệu Diệu ở kia ngoạ tào một tiếng, không phải đi gặp đại thần Mộ Quang chứ?

Ngẫm lại rất có khả năng, người chơi nhanh chóng lên thế giới @ các anh em: Mau tới đây, tọa độ (xxx, xxx), Công Chúa Lê Mộ Quang và Hùng Bá Thiên Hạ Lê gia Thanh Thanh gặp nhau.

Mẹ ơi!

Các người chơi chần động, Công Chúa Lê? Hùng Bá Thiên Hạ? Còn có Mộ Quang và Lê gia Thanh Thanh?

Đây là một bộ phim a!

Các người chơi com cũng không thèm ăn, sôi nổi chạy đến, thậm chí một vài người da mặt dày trực tiếp đi theo phía sau.

Lý Thanh Thanh sắc mặt cứng đờ, không cười nổi.

Trán Kỷ Phong nổi đầy gân xanh, nắm chặt pháp trượng trong tay.

Quảng trường trong thành Thự Quang.

Tần Trường An Diệu Diệu và người của Chúng Thần Điện đang chờ. Quảng trường là nơi các người chơi bày quán, cách bọn họ không xa, có người chơi sinh hoạt đang bán cá nhỏ chiên.

Tuy rằng không thêm trạng thái, nhưng hương vị rất không tồi.

Thấy Diệu Diệu nhìn về phía đó, Tần Trường An nghĩ nghĩ, đi đến mua một bát, cầm trong tay, xoay người hỏi Diệu Diệu, "Ăn thử?"

Diệu Diệu vui vẻ cong mắt, "Ừm!"

"...Đừng."

Thấy cô duỗi tay, Tần Trường An né đi, khụ một tiếng, "Có hơi nóng, anh giúp em cầm là được."

"...Được nha~" Diệu Diệu cầm cánh tay hắn, nở nụ cười, "Anh thật tốt ~"

Còn biết Diệu Diệu sợ nóng (づωど)

!!!

Tần Trường An run rẩy, "Ừm."

Sao cô có thể đáng yêu như vậy!!

Hắn thấp giọng nói, "Anh đối xử với bạn gái càng tốt."

Diệu Diệu không nghe rõ, chớp chớp mắt, ăn một miếng, "Cái gì?"

"Anh nói..."

"Đại thần Mộ Quang ——"

Tần Trường An bị đánh gãy.

Diệu Diệu ngẩng đầu nhìn lại, không vui, "Mấy người tới rồi."

Tần Trường An nhắm mắt, cắn răng.

Khi Lý Thanh Thanh và Kỳ Phong tới nhìn thấy Mộ Quang đang cầm bát nhỏ, mà Công Chúa Lê mà bọn họ khinh thường đang ăn, không khí mờ ám làm tim đập nhanh.

Lý Thanh Thanh cắn cắn môi, mở miệng, "Đại thần Mộ Quang!"

"....." Mấy người của Chúng Thần Điện cảm thấy không khí xung quanh Mộ Quang, nhẹ nhàng di chuyển sang bên cạnh, đồng tình Lý Thanh Thanh.

Ánh mắt Kỳ Phong hơi phức tạp chợt lóe rồi biến mất, nhìn về phía Tần Trường An, "Mộ Quang, chuyện bang chiến lần này, chúng ta cần phải nói chuyện, không ngại tới chỗ khác nói chuyện chứ?"

"Hả?" Tần Trường An đề suy nghĩ muốn đánh chết maya người đó xuống, ý bảo Diệu Diệu ăn, mở miệng, "Nói ở đây đi."

—— Hắn cố ý chọn nơi này, sao có thể đi chỗ khác?

Kỳ Phong nhẫn nhịn, "Được."

"Chúng ta ngừng chiến đi." Hắn ta nhìn nhìn mấy người đang hóng hót ở xung quanh, "Chuyện lúc trước là hiểu lầm."

Nói được vài câu, tiếp tục cũng dễ dàng nói tiếp hơn, "Lúc đó tôi bị Công Chúa Lê vô duyên vô cớ giết ba lần, cho nên dứt khoát dẫn người đi tìm, chuẩn bị nói chuyện, kết thúc ân oán, không muốn hai bang chiến với bang mọi người."

Mỗi lần bang chiến đều tốn thời gian tốn công sức, bình quân một người tụt mấy cấp, không có lợi gì với cả hai bên, đúng không."

"Không nghĩ tới lúc đó anh và cô ấy ở bên nhau, bèn hiểu lầm."

"Hơn nữa tôi vào trò chơi này cũng không phải để chơi, mà là làm việc,"

Hắn ta thoát nhìn có chút bất đắc dĩ, sâu xa nói, "Nếu phát hiện tôi không phát triển bang hội, mà lại khai chiến linh tinh, đến lúc đó bị ông nội biết, khẳng định sẽ mắng tôi."

"Cho nên chúng ta dừng ở đây, anh cảm thấy thế nào?"

Lời nói này, đầu tiên là đổi trắng thay đen, sau đó ý bảo gia đình không phải gia đình bình thường, lại xin lỗi, nếu là người bình thường không chừng sẽ hùa theo.

Hắn ta cũng đã xin lỗi, hơn nữa trong nhà cũng không đơn giản, thuận nước đẩy thuyền cho chút mặt mũi.

Nhưng Tần Trường An sẽ sợ sao?

Hắn lãnh đạm cười nhạt, chẳng thèm cho mặt mũi, "Chẳng ra gì."

Xin lỗi thì thành thành thật thật xin lỗi, còn nói nhiều làm gì!

Hắn trực tiếp xé rách mặt, "Công Chúa vô duyên vô cớ giết cậu ba lần... Không phải người giết cậu là tôi sao?"

Hơn nữa cái gì gọi là vô duyên vô cớ? Maya người oan uổng Công Chúa, hủy hoại thanh danh của coi ấy, còn bảo người đuổi giết cô ấy 12 lần, đã quên?"

Kỳ Phong cứng người, hoàn toàn không nghĩ tới hắn không cho mình chút mặt mũi nào.

Vài người cũng nhĩ giọng bật cười.

"...Không phải." Lý Thanh Thanh nắm chặt tay, ôn nhu đi ra, hào phóng nói thẳng, "Chuyện của Công Chúa...chúng tôi sai, chúng tôi có thể xin lỗi."

"Thiên Hạ cũng là vì tôi,"

Sóng mắt như nước, cắn môi giải thích, "Nhưng mà, Công Chúa một hai phải đeo vòng cổ giống y như vòng cổ của tôi, còn không đồng ý bỏ xuống....."

Cô ta có chút khó xử, "Nói một cách khách quan, loại hành động này có phải... Ừm, không tốt lắm đâu..."

Có chút làm người khó chịu.

Tần Trường An cầm bát, để Diệu Diệu tiếp tục ăn, nâng nâng mí mắt, "Tôi không khách quan được!"

"Công Chúa vốn đã đeo vòng cổ, dựa vào cái gì mà phải hủy diệt vì giống tin vật của mấy người. Sao mấy người không hủy cái của mình đi."

Thấy bọn họ còn muốn nói thêm, Tần Trường An đánh gãy bọn họ, lạnh nhạt, "Được rồi, không nói nữa!"

"Đừng phân rõ phải trái với tôi, chuyện liên quan tới Công Chúa tôi không nói đạo lý được!"

"Hoặc là xin lỗi, hoặc là chúng ta tiếp tục chơi!"

Chơi đến khi bọn họ xin lỗi mới thôi!

Lời nói có khí phách chém đinh chặt sắt, không có chút ý đùa naog.

Trên quảng trường đều tĩnh lặng lại.

"....." Diệu Diệu chớp chớp mắt, nhìn sườn mặt lạnh lùng của hắn, đột nhiên cảm thấy ——

Meo! Có, có hơi đẹp trai (*ω*)

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Rải cầu lương trong game online thực tế ảo (12)

Trời Xanh và Kiếp Phù Du đưa lưng về phía Tần Trường An, một tiếng tiếp một tiếng thở dài.

Trời Xanh: "Cuộc sống a."

Kiếp Phù Du: "Thật mẹ nó tào quái."

Trời Xanh: "Sinh hoạt a..."

Kiếp Phù Du: "Thật..."

Hai người anh một câu tôi một câu, khi đang cảm khái, giọng nói của Tần Trường An truyền đến, "Làm gì thế?"

Hắn quay đầu lại nhìn về phía bọn họ, chắc một tiếng, "Sao đi chậm vậy?"

Trời Xanh and Kiếp Phù Du nhắm mắt: "....." Đập má!

Vừa ăn cướp vừa la làng!

Thấy bọn họ đều đã đi, nhóm quần chúng ăn dưa cuối cùng cũng rời khỏi quảng trường.

Chúng Thần Điện từng người từng người trở về, xem ba lô của mình có thêm bao nhiêu trang bị và tiền, vô cùng hưng phấn.

"Ui da! Thương Sinh! Phát tài a!" Trong phòng bang, Kiếp Phù Du nhìn về phía người kiểm kê tài sản trên sô pha.

"Đừng quấy rầy tớ!" Thương Sinh cười gần méo miệng, dùng cánh tay ngăn lại bàn tay của Kiếp Phù Du, đôi mắt còn chăm chú vào trang bị chưa rời đi, tiếp tục đếm, "Mười một, mười hai, mười ba..."

Ánh mắt sáng ngời, "Tổng cộng mười sáu bộ."

Tám bộ trang bị lam, thể nhưng còn có một bộ màu tím.

Kiếp Phù Du ngồi xuống bên cạnh, nghe Thương Sinh tổng kết lại, hơi kinh ngạc, "Nhóm tinh anh của Long Đằng chất lượng không tồi a."

Trang bị tím là phẩm chất hiếm thấy, thời điểm hiện tại cơ hồ không có người có, phần lớn người chơi chỉ có trang bị xanh lá và màu vàng, một bộ trang bị màu lam cũng đã khó có được.

"Không tồi không tồi." Thương Sinh cười gật đầu, "Hắc hắc hắc, lại cách phòng ở gần thêm một bước."

Tám bộ trang bị lam và một bộ trang bị tím, kiểu gì cũng có thể bán được mấy nghìn, hơn nữa nguyên liệu cũng được hơn một nghìn đồng vàng..... Lần này bang chiến thu hoạch thật không nhỏ.

Tần Trường An cũng cùng Diệu Diệu đi đến, nhìn cái là hiểu, "Thu hoạch không tồi?"

"Còn có thể, anh thì sao..." Thương Sinh cười ngẩng đầu, ánh mắt đột nhiên rơi xuống Diệu Diệu đứng bên cạnh, nuốt lại câu trên chộc, "Đây là..."

Ánh mắt bay về phía Kiếp Phù Du, mang theo dò hỏi.

"....." Kiếp Phù Du giật giật môi, nhìn Tần Trường An một cái, khụ một tiếng, cho Thương Sinh một ánh mắt.

Ồ ~ Thương Sinh cười lông mày giật giật, vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ.

Hai người ánh mắt giao lưu Tần Trường An đương nhiên thấy, tựa hồ lơ đãng nhìn thoáng qua Diệu Diệu, thấy cô không có phản cảm, giật mình, không ngăn lại bọn họ, giới thiệu Công Chúa với Thương Sinh, "Đây là Công Chúa Lê, gọi cô ấy là Công Chúa là được."

—— Hình như Công Chúa cũng không chán ghét hắn, nhất định không phải ảo giác của hắn.

Công Chúa cười, lộ ra hai cái răng nanh nhỏ chào hỏi, "Xin chào, tôi là Công Chúa."

"Ài? Không phải là bang chủ phụ nhân?" Thương Sinh cười tỏ vẻ kinh ngạc, kỹ thuật diễn cực kỳ điêu luyện.

Thuận tiện cho Tần Trường An một ánh mắt, anh em đừng nói em không giúp anh.

Kiếp Phù Du lúc bang chiến cũng đã gặp qua Diệu Diệu, chỉ có Thương Sinh có việc nên chưa gặp cô.

"..... Cảm miệng." Tần Trường An dừng một chút, xem phản ứng của Diệu Diệu.

"Được rồi," Thương Sinh cười rụt rụt cổ, giống như không cam lòng nói thêm một câu, "Lúc ấy không phải còn nói đó là người trong lòng sao, mặt đối mặt lại không dám?"

Người trong lòng nha...

Diệu Diệu lắc lắc đuôi nhỏ, rung rung râu bạc, có vài phần vui vẻ, quả nhiên là mèo trong lòng (*/**)

"....." Tần Trường An nhìn rõ biểu tình của cô, đột nhiên chấn động, mặt mày hớn hở, một cỗ xúc động xông ra, hắn đi tới gần cô, tỏ vẻ tự nhiên duỗi tay nắm tay cô, "Bên ngoài trông một ít mẫu đơn, em có muốn đi xem không?"

Diệu Diệu ngẩng đầu, đối diện với tầm mắt của hắn.

Đối diện với tầm mắt của Diệu Diệu, Tần Trường An sống nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên khẩn trương, rõ ràng chỉ ngắn ngủn hai giây, nhưng hắn nghĩ mình đã đi qua cả thế kỷ.

"....." Diệu Diệu bật cười, "Được nha!"

Cô vui vẻ nhét tay nhỏ vào lòng bàn tay hắn, khẽ cào, "Còn muốn xem hoa nhài!"

Không chỉ là mẫu đơn đẹp, cô đi vào nhìn thấy cây hoa nhài cũng đang nở hoa.

"...Được." Tần Trường An đỏ mồ hôi tay, trong lòng bàn tay trơn mềm ấm áp làm hắn có chút không dám tin tưởng, hắn nắm chặt ngón tay, tim đập bùm bùm bùm.

Hai người nhìn nhau cười, bầu không khí ngây ngô mà lại ngọt ngào lặng lẽ xuất hiện.

Người của Chúng Thần Điện đều rất vui mừng, bọn họ mỗi người đều phát tài, chẳng qua là nhiều hay ít thì không giống nhau. Sửa sang lại tâm trạng, các bang chúng mãnh liệt yêu cầu bọn họ tổ chức tiệc ăn mừng.

Khi Tần Trường An và Diệu Diệu nắm tay xuất hiện, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, hơn mười đôi mắt sáng lấp lánh, ồ một tiếng thật dài.

Tần Trường An cong khóe môi, nắm thật chặt tay, "Đây là bang chủ phụ nhân của mọi người."

Đêm khuya, khi Tần Trường An và Diệu Diệu ngọt ngào ngào ngào, vài người buổi sáng có mặt ở quảng trường bắt đầu phát tán tin tức lên《Dị giới》,

trên kênh thể giới, diễn đàn đều thảo luận chuyện này, Hùng Bá Thiên Hạ và Lê gia Thanh Thanh xem như nổi tiếng.

Long Đăng cũng cùng hot, nếu khi ra ngoài trên đầu mang tên bang Long Đăng, còn có vài ánh mắt không tầm thường nhìn —— không phải nói ở sau lưng chỉ chỉ trỏ trỏ, trên thực tế phần lớn người vẫn rất có lễ phép, cũng chỉ nhìn nhiều hai lần mà thôi.

Dù sao《 Dị giới 》cũng là game thực tế ảo đầu tiên, cho nên có thể mua nổi khoang trò chơi đều chơi, có tranh bá trò chơi, cũng có người muốn ăn nhậu chơi bời, loại người này chính là chủ lực hóng hót

Theo lý thuyết nếu chỉ là người thường tình tay ba, phần lớn người cũng chỉ quan tâm một thời gian rồi quên, nhưng thân phận của những người trong đây đặc biệt a, Mộ Quang là ai? Chơi trò chơi không có người nào không biết hân..... Loại người này ở trong trò chơi chỉ đại thần, ở hiện thực chỉ hào môn thế gia.

Trùng hợp, Mộ Quang là người đại biểu cho đại thần.

Cho nên chuyện này không thể hạ nhiệt độ trong thời gian ngắn, chuyện này cũng làm cho Long Đăng nghênh đón cao trào rồi bang sau khi kết thúc bang chiến, ngắn ngủn hai ngày lại mất đi một nửa người.

Đặc biệt là sai khi tin tức Tần Trường An và Diệu Diệu kết hôn truyền ra, lời đồn đã hoãn xuống tại tiếp tục được lan truyền, thiếu chút nữa cho Long Đăng một đòn trí mạng.

Kỷ Phong đề cao phúc lợi đãi ngộ, mới miễn cưỡng giữ lại một vài người chơi.

Diệu Diệu cũng mặc kệ bọn họ, sau khi cô phát hiện mình không cần làm gì Kỷ Phong cũng không có kết cục tốt, vui vẻ một đợt, rồi không quan tâm nữa.

Thấy hai người kia không vui vẻ là được rồi

Diệu Diệu lòng dạ hẹp hòi như vậy đấy

Nhưng mà cuộc sống của mình cũng quan trọng nha

Cô là người bị hại, báo thù thì báo thù, cũng không thể lúc nào cũng báo thù, cuộc sống của mình càng quan trọng hơn. Sau khi Diệu Diệu thỏa mãn, cũng không chú ý tới hai người kia nữa, bắt đầu trải qua cuộc sống gia đình của mình, ừm, ví dụ như hệ thống kết hôn sau khi cập nhật.

Đúng vậy, 《 Dị giới 》 sắp cập nhật, mười phút sau.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Rải cầu lương trong game online thực tế ảo (13)

Dị giới cập nhật mở khóa một bản đồ mới, Tam Sinh Thạch.

Tam Sinh Thạch ở ngay khu rừng tình nhân, cuối dòng suối, xung quanh có mây khói lượn lờ, đẹp như tiên cảnh.

Tần Trường An đã sớm biết Tam Sinh Thạch ở đây, cho nên trước khi cập nhật cũng đã kéo Diệu Diệu tới khu rừng tình nhân chờ, bảo đảm khi online hai người sẽ xuất hiện ở trước Tam Sinh Thạch.

—— Tần thiếu gia luôn có một loại xúc động muốn đánh dấu chủ quyền của mình lên Diệu Diệu.

Tam Sinh Thạch bóng loáng như gương, phản chiếu bóng dáng của Diệu Diệu và Tần Trường An.

Khóe môi Tần Trường An vẫn luôn cong lên, nhìn Tam Sinh Thạch, Nguyệt Lão nhìn về phía hai người, "[Mộ Quang], [Công Chúa Lê], hai người có xác định muốn duyên định tam sinh, từ đây mưa gió không rời nghèo khổ không bỏ không?"

Tần Trường An quay đầu nhìn Diệu Diệu, không chút do dự, "Xác định."

Diệu Diệu cảm giác được, cũng cười cong mắt, gật gật đầu, "Xác định."

Hai người tay trong tay, đốt ba nén hương, cắm vào lư hương trước Tam Sinh Thạch, cúi người ba lần.

"Thật giống như đang bái thiên địa." Tần Trường An bị suy nghĩ của mình làm cho ngọt ngào, không nhịn được nhếch môi, nắm chặt tay Diệu Diệu.

Khó nhẹ lượn lơ dang lên, quanh quẩn xung quanh hai người, khuôn mặt Nguyệt Lão càng ngày càng mờ lung, cuối cùng biến mất trong làn sương.

Tam Sinh Thạch phát ra ánh sáng, hai bóng người đang đứng xảy ra biến hóa, ánh sáng màu đỏ không biết từ đâu xuất hiện, chậm rãi kéo dài, hình thành một sợi tơ hồng, vòng vài vòng trên ngón út của hai người.

Ánh sáng đỏ lập loè ba lần, mới hóa thành những chấm vàng, tạo thành một chiếc nhẫn trên tay.

Cùng lúc đó, hai bóng người trên Tam Sinh Thạch biến mất, giống như có người nào đó dùng bút viết hai cái tên, Mộ Quang và Công Chúa Lê xuất hiện trên Tam Sinh Thạch, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong toàn bộ《Dị giới》.

"Chúc mừng người chơi [Mộ Quang], người chơi [Công Chúa Lê] nguyên nhân tam sinh, cộng hứa uyên minh bên Tam Sinh Thạch, trở thành cặp đôi đầu tiên trong《Dị giới》, hoàn thành nhiệm vụ ẩn [Ước hẹn uyên minh], khen thưởng nhân * vòng cổ, khen thưởng..."

Hệ thống liên tiếp thông báo.

Người chơi vừa online kinh hách ngẩng đầu, vẻ mặt ngạo tào.

Kết hôn?

Excuse me??

Tôi nhìn thấy cái gì?!

Mẹ nó sao đã kết hôn rồi?!

"....." Bọn họ vừa online, ngay cả cập nhật thêm cái gì còn chưa nhìn, bên này cũng đã kết hôn.

.....

[Tiểu Khả Ái]: [/ hoảng sợ][/ hoảng sợ], ngạo tào? Tôi chỉ không online hay ngày, mẹ nó thấy cái gì?! Đại thần Mộ Quang? Kết hôn?

—— Hai cái từ này có thể liên quan với nhau?

Câu nói này phá vỡ sự yên tĩnh trên thế giới.

[Đậu Phụ Tây Thi]:..... Mặt trời thật sự mọc từ phía Tây.

[Ma Nữ Alice]:..... Khụ, trên lầu dừng bắt ngờ, cái thiệp đang hot trên diễn đàn, đọc một lần là hiểu.

Có người đáp lời, sự khiếp sợ của quần chúng ăn dưa cuối cùng bị đánh vỡ, lấy lại tinh thần, spam không ngừng.

[Fan Nhỏ thứ 1003 của Kiếp Phù Du]: 2333, nói thật, tôi vẫn luôn cho rằng chuyện của đại thần Mộ Quang và Công Chúa Lê chỉ là tai tiếng... Không nghĩ tới bọn họ đã kết hônΣ(°Д°;)∩

[Nữ Đầu Bếp]:..... Trên lầu tôi hiểu cảm nhận của cô, rốt cuộc trước kia thật sự không có dấu hiệu gì, lúc trước tôi nghe bạn thân tôi kể giống như đang nghe sách trời, đặc biệt khinh thường, vì thế còn cãi nhau một trận.....(●°u°●) giờ phút này nội tâm của tôi đã hồng hết

[Tinh Linh Xanh]: Nhanh như vậy đã kết hôn, suy xét đã bao lâu a, chắc chắn là chân ái, tôi và bạn trai của tôi đã hai năm còn đang do dự đây_(3"∠)_

[Dưa da]:... Thêm một, tôi cũng cảm thấy đó không phải tai tiếng.

《Dị giới》không như game trước đó, trước kia game online là bàn phím, không nhìn thấy đối phương, kết hôn trong trò chơi không tính là gì, nhưng《Dị giới》lại không như vậy.《Dị giới》là game thực tế ảo, có thể chân thật tiếp xúc với đối phương, hình tượng chân thật, dưới loại tình huống này bái đường với người kia, động phòng..... Không tới loại tình trạng này thật đúng là không làm được.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống giống như một giọt nước rơi xuống chảo dầu, toàn bộ thế giới đều sôi trào.

Kỳ Phong vừa vào《Dị giới》cũng thấy tin tức này. Vốn dĩ chuẩn bị bình tĩnh suy nghĩ, nhận chuyện cập nhật này, xem có cơ hội để cải thiện tình hình bang không, bây giờ cũng không tỉnh nổi nữa.

Sắc mặt Kỳ Phong cứng đờ, không biết trong lòng có cảm giác gì.

Hắn ta thừa nhận, lúc trước biết Công Chúa Lê yêu thầm hắn ta, trong lòng hắn ta có chút đắc ý, có người yêu thầm hắn ta tới nỗi trộm chế tạo vòng cổ, hơn nữa tình nguyện chết nhiều như vậy cũng không muốn giao vòng cổ ra, hắn ta có chút khinh thường, lại không thể không thừa nhận, có chút đắc ý và hưởng thụ.

Nhưng bây giờ biết, kỳ thật là chính hắn ta vẫn luôn đang tự mình đa tình.

Người hấn ta cho rằng yêu thầm hấn ta, kỳ thật không có cảm giác gì với hấn ta, người hấn ta vẫn luôn ghét bỏ khinh thường, kỳ thật được một người đàn ông khác nâng lòng bàn tay...

Sao cô có thể không thích hấn ta? Cô hấn là vẫn luôn sùng bái hấn ta, yêu thầm hấn ta mới đúng.

Kỷ Phong không biết trong lòng mình có cảm giác gì, lại không nhận được chú ý Công Chúa Lê hơn.

Không nghĩ tới cô và Mộ Quang nhanh kết hôn nhanh như vậy...

Lý Thanh Thanh thấy hấn ta mím môi, trong lòng nhảy dựng, hỏi thử, "A Phong, anh đang nhìn gì vậy?"

"Không có gì." Kỷ Phong hoàn hồn.

Lý Thanh Thanh lộ ra một nụ cười, giống như không có phát hiện chuyện gì, tự nhiên nói, "Đã có hệ thống kết hôn, chúng ta có đi xem không?"

Trong lòng Kỷ Phong có chút bức bối.

Không đúng, hấn ta không nên bức bối, hấn ta vẫn đang tìm người kia... Kỷ Phong kéo kéo khoe môi, ôm eo Lý Thanh Thanh, "Được a."

Lý Thanh Thanh lại không cảm thấy vui vẻ, nhìn hấn ta một cái, trong lòng càng ngày càng nặng.....

Diệu Diệu và Tần Trường An cũng không biết con bão trên thế giới, bởi vì sau khi hệ thống nhắc nhở, bọn họ cũng đã bị hệ thống đóng gói ném vào một gian phòng.

Căn phòng trang trí rất đẹp, hai người cũng đã thay đổi quần áo, Diệu Diệu mũ phượng khăn quàng vai, Tần Trường An cũng một thân hồng trang, hệ thống còn hữu nghị đưa tặng một vài người, cũng không biết là NPC hay là người chơi, một đám đều vui mừng hơn hot.

Cảm giác được tầm mắt sáng quắc kia, Diệu Diệu chớp chớp mắt, nhìn nhìn lựa đồ trên tay, chân nhỏ chân dịch a dịch, bất tri bất giác đã cọt tới bên cạnh Tần Trường An.

... Mấy tên điều dân này rõ ràng là đang mơ ước mỹ mạo của Diệu Diệu o(^`^o

Cảm giác được ngón tay nóng lên, Tần Trường An cúi đầu, tự nhiên ôm Diệu Diệu vào trong ngực, còn quan sát xung quanh làm gì, vợ đã ở trong ngực, đáng yêu, muốn hôn.

"Ai u, thật là trai tài gái sắc trời đất tạo nên một đôi, cảm tình thật tốt ha ha ha."

"Đúng vậy, về sau con khăng định rất đẹp!"

Nhìn một đám người cũng nở nụ cười, anh một lời tôi một câu nói nói, chủ trì hôn lễ nói, "Giờ lành đến ——"

"Nhất bái thiên địa ——"

Tần Trường An đè nén lại xúc động, cong eo.

Ân, bái thiên địa trước.

Phòng động hoàn toàn không giống bên ngoài, chần gắm đồ thủy, ngọn nến long phượng, chữ hi đỏ rực, tất cả đều làm không khí kích động và mờ ám.

Tần Trường An nhìn nhìn xung quanh, thấy hai chén rượu trên bàn.

..... Hệ thống chuẩn bị còn rất đầy đủ.

Hắn bung lên hai cái chén nhỏ, đưa cho Diệu Diệu một cái, "Rượu giao bôi?"

Diệu Diệu nhìn nhìn, thử vờn đầu lưỡi nhỏ ném một ngụm.

"..... Y!"

Vị cay xông thẳng lên đầu lưỡi, Diệu Diệu ghét bỏ quay đầu đi, thật khó uống.

Ánh mắt Tần Trường An sâu thẳm, càng tới gần cô, "Khó uống à?"

"Không," Diệu Diệu mạnh mẽ lắc đầu, nghiêm túc nói, "Là rất khó uống."

"Vậy để anh ném ném." Tần Trường An dùng ngón tay nâng lên cằm cô, nhẹ giọng nói, hôn lên, mọi âm thanh biến mất giữa môi răng.

Nụ hôn của hắn rất nóng bỏng, giống như đã áp lực thật lâu, xâm lược mọi nơi trong khoang miệng, dây dưa chơi đùa, trong phòng chỉ có thể nghe thấy tiếng nước khi môi lưỡi giao triển, không gian giống như đều nóng lên.

Diệu Diệu có chút không chịu được, đẩy đẩy hắn.

Tần Trường An hơi lùi lại, thô suyền nhìn cô, ôm eo cô, đi hai bước, đặt cô lên trên giường, khóa tay cô lên trên đỉnh đầu, một lần nữa hôn xuống.

Nụ hôn gấp gấp mà kịch liệt.

Cho đến khi Diệu Diệu không thở nổi, nụ hôn mới mềm nhẹ lại, không gấp gấp giống như vừa nãy, nụ hôn tình tế, mang theo sự ôn nhu làm say lòng người.

"Công Chúa ngoan."

Khuôn mặt hắn mang theo tình cảm mãnh liệt, ánh mắt long lanh mà chuyên chú, đáy mắt chiếu ra thân ảnh của cô, giống như chỉ có thể nhìn một mình cô, vừa tình tế mát hôn vành tai vừa nói, "Bảo bối ngoan..."

Diệu Diệu vừa thanh tỉnh ba giây, lại bị hắn ôn nhu mang vào lốc xoáy.

Không khí càng ngày càng nóng, vạt tay Tần Trường An không tự giác dời xuống, sờ đến bên hông, định cởi dây lưng...

"Người chơi hãy chú ý, người chơi hãy chú ý, ngài và người chơi [Công Chúa Lê] không đủ thân mật, không có quyền giải trừ trang bị của người chơi [Công Chúa Lê], nếu lại tiếp tục loại này hành vi này, sẽ bị hệ thống phán định quấy rối người chơi nữ, thông báo lên thể giới và bị cưỡng chế giam vào ngục..."

Thời khắc máu chó, âm thanh nhắc nhở của hệ thống nhắc nhở vang lên.

Hệ thống tỏ vẻ, kinh ngạc không? Bất ngờ không? Vui không?

"....."

Tần Trường An chợt hung hăng cứng đờ. Thật lâu sau, mới thả lỏng người lại, vùi đầu vào cổ Diệu Diệu, buồn bực nói một câu, "..... Mẹ!"

Hắn muốn offline!

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Rải cầu lương trong game online thực tế ảo (14)

Sau khi người trong Chúng Thần Điện online, nghe nói bang chủ đã kết hôn trong lúc bọn họ không biết, còn chưa kịp khiển trách, mới mở danh sách bạn bè ra, hai người kia đã không thấy đâu?

Offline?

Ngoa tào, đùa họ à, ai mẹ nó vừa mới kết hôn đã offline a?

"....." Thật lâu về sau, bọn họ mới biết được lúc ấy Tần Trường An offline làm gì.

Không thể không nói, hệ thống chơi chiêu thức ấy, cũng là một nguyên nhân xúc tiến Tần Trường An và Diệu Diệu gặp mặt..... Tuy rằng hắn vốn dĩ muốn ôm Diệu Diệu trong hiện thực.

Diệu Diệu lúc này đang ở Lâm Thị.

Lâm Thị là một thành phố gần biển, thân phận của Diệu Diệu nói là bạch phú nữ cũng không khoa trương, người trong nhà đều rất có năng lực, không cần cô làm gì, chỉ cần ngoan ngoãn làm tiểu áo bông là được, cho nên sinh hoạt hằng ngày chính là mua mua mua, chơi chơi chơi.

Bây giờ cô đang nghỉ ngơi trong biệt thự gần biển.

Bởi vì không biết khi nào Tần Trường An mới có thể đến, Diệu Diệu nhàm chán, dứt khoát đi bờ biển.

Bây giờ đã là 4-5 giờ chiều, nhiệt độ cũng không nóng lắm, có gió biển hơi hơi thổi qua, làm tóc Diệu Diệu bay loạn.

Leng keng, di động rung rung, một video pop-up mời đột ngột xuất hiện.

Diệu Diệu nhìn tên người gọi phía trên, tìm cục đá ngồi xuống, gọi video, "Cha!"

Thiếu chút nữa tưởng Tần Trường An.

"? "Cha Lê ngồi trên sofa, giờ di động, tìm góc độ làm khuôn mặt của mình trông đẹp hơn một chút, nghiêm túc hỏi, "Đây là ở đâu? Còn chưa về biệt thự sao? Tiểu Trương đâu."

Trời sắp tối rồi, con gái của ông lại đáng yêu như vậy..... Một người ở bên ngoài rất không an toàn.

Diệu Diệu đổi góc nhìn, "Ồ phía sau, con chơi một lát nữa rồi về."

Đột nhiên đối diện với khuôn mặt của Tiểu Trương, cha Lê phụ liên tục bảo cô quay đi, "Cha biết rồi, không cần để cha nhìn, con gái ăn cơm chưa?"

Ông chỉ hỏi thử, cũng không phải muốn nhìn Tiểu Trương.

Bảo tiêu ca * Trương:.....

"Con ăn rồi." Diệu Diệu nghĩ tới bữa trưa của mình, "Thức ăn rất phong phú, dì giúp việc nấu gà sốt mật ong khá ngon."

"Ăn sớm vậy sao?" Cha Lê hơi kinh ngạc, sau đó phản ứng lại, "..... Con nói tới bữa trưa à."

Diệu Diệu gật đầu, "Đúng vậy."

Lúc này mới hơn bốn giờ, sao có thể là bữa tối à.

"....." Cha Lê phụ bị thần sắc đương nhiên trên khuôn mặt con gái nhà mình đánh bại, dứt khoát dời đề tài, "Diệu Diệu, khi nào thì con về à?"

"Sao vậy cha?"

Mẹ Lê cầm cốc trà đặt bộp xuống bàn, liếc nhìn một cái, "Còn có làm sao, cha con lại nhớ con gái chứ sao."

Mẹ Lê ghét bỏ, "Vừa mới về đã kêu khát, bảo tự đi rót thì bảo đau tay không rót được, vừa nhìn thấy con gái đã không đau nữa, còn cầm di động tìm cái gì góc độ."

"Tìm cái gì mà tìm," Mẹ Lê ngồi xuống, "Mặt đã quất thành quả quýt rồi, góc gì cũng không đẹp được."

"...Ai!" Lê phụ than một tiếng, nói gì vậy, sao lại quất thành quả quýt.

"Đừng nghe mẹ con nói bừa, bà ấy ghen tị vì nếp nhăn trên mặt cha ít hơn bà ấy."

Cha Lê phủ nhận, "Cha nghe nói nhà họ Tần sắp tổ chức tiệc, con có muốn về đi cùng cha mẹ không, không phải con rất thích người làm người nổi tiếng đóng phim gì đó của nhà họ Tần sao?"

Đến lúc đó có thể xin chữ ký gì đó.

Người nhà họ Tần đều tài giỏi, Không nói tới đứa thứ nhất, thương trường tiến tới lui tự nhiên, còn có thể ngồi cùng những người thế hệ trước như bọn họ, đứa thứ ba thì vào giới giải trí, đừng nói, cả nước già trẻ không ai không biết.

Đứa thứ hai là người ít người biết nhất, bình thường chỉ chơi chơi trò chơi, nhưng thật ra những người có chút danh vọng đều biết, người này cũng là người không thể trêu chọc nhất —— nhà họ Tần và quốc gia khai phá game thực tế ảo《Dị giới》, người nắm giữ kỹ thuật mất chốt lại là đứa thứ hai Trường An.

Mẹ Lê ở bên cạnh xùy một tiếng, kéo cốc trà trước mặt ba Lê về phía mình, trực tiếp cầm lên uống một ngụm, chết sĩ diện khổ thân, nhớ con gái lại còn không thừa nhận.

Bàn tay của cha Lê dừng giữa không trung, nhìn chăm chăm cái cốc trong tay mẹ Lê.

..... Không phải rót cho ông à?

Thấy mẹ Lê làm như không cảm nhận được tầm mắt của ông, cha Lê phụ hậm hực tút tay lại, nói thảm một câu, "Bà xem bà kia."

Không phải ông chỉ nói một câu thôi sao, không thể cho ông chút mặt mũi trước mặt con gái à?

Diệu Diệu nhìn video, nở nụ cười, tình cảm của cha mẹ vẫn luôn như vậy, "Hai ngày nữa con sẽ về."

"Còn hai ngày nữa cơ á?" Cha Lê buột miệng thốt ra.

"Vâng, con chờ một người." Diệu Diệu giải thích.

Không biết khi nào Mộ Quang mới tới, lúc đó cô nói địa chỉ ở đây

"Chờ ai?" Ra đa trên đỉnh đầu cha Lê sáng lên, tình huống không đúng.

"Con quen trong game." Khuôn mặt Diệu Diệu đột nhiên có chút nóng, lông mi nhanh chóng chớp chớp, "Con giới thiệu anh ấy cho cha nhé."

Cha Lê lộp bộp một cái, có dự cảm không tốt, "Không cần đâu, bạn của con cha gặp làm gì?"

Diệu Diệu không trả lời, "... Cha gặp anh ấy nhất định sẽ thích."

"Cha thích nó cái cây búa ", Cha Lê nói thầm, không cần gặp, ông sẽ không thích.

Ngoài miệng lại nói, "Vây được rồi, sau này sẽ gặp. Con gái a, hai đứa quen biết bằng cách nào a?"

"Từ 《 Dị giới 》, anh ấy giúp con rất nhiều lần."

Cha Lê nghĩ không đúng, đồ rắp tâm bất lương, đương nhiên phải ân cần, "Con muốn gặp bạn cha không có ý kiến, nhưng mà vẫn phải thận trọng, cứ dẫn Tiểu Trương đi cùng"

Cha Lê dặn dò Diệu Diệu một đồng, lái nhai đến nỗi mẹ Lê không chịu được nữa, "Ông nói đủ rồi đấy, nói một lần là được, Diệu Diệu đã lớn như vậy, ông còn có thể giữ con bé ở nhà suốt chắc?"

Cha Lê không vui, ông muốn như thế đấy.

Nhưng con gái cũng đã lớn, chẳng qua chuyện này tới quá đột nhiên... Ông không phải người không khai sáng dùng gậy đánh uyên ương, còn không cho ông buồn một lúc sao..... Không phải ông sợ con gái mình nhìn sai người sao?

Diệu Diệu liên tục gạt đầu, vừa đi về biệt thự vừa video.

Ngay lúc này, chân trời đột nhiên truyền đến tiếng máy bay.

"...Phi cơ?" Diệu Diệu ngẩng đầu, thấy một điểm đen đang bay tới.

Điểm đen càng ngày càng gần, đã có thể nhìn rõ đó là một chiếc phi cơ

Video kia quả nhiên cha Lê cũng có chút kinh ngạc, "Nhìn thế nào hình như chiếc phi cơ này cũng muốn dừng lại ở đây?"

Không phải ông đại kinh tiểu quái, mà là cái đảo nhỏ này là của nhà bọn họ, có phi cơ khác dừng ở đây không phải kỳ quái sao?

Nhưng thật ra Diệu Diệu lại nghĩ ra, sáng mắt lên, chú ý tới bên đó.

... Có phải là Trường An không?

Máy bay trực thăng quả nhiên hạ xuống cách chỗ này không xa, cửa khoang bị mở ra, một người đàn ông hớn hờ đi xuống, nhìn nhìn xung quanh, khi nhìn thấy Diệu Diệu, ánh mắt sáng lên, nhanh chóng chạy tới ôm chặt cô.

"Vợ ơi..." Hân thở phào nhẹ nhõm, ôm chặt cô.

Hân ở trên đường mấy tiếng vội sắp chết.

Diệu Diệu dùng tay đẩy hân, "Từ từ."

Tần Trường An không chờ được, cô còn đáng yêu hơn hân tưởng, sao có thể chờ.

"Có người, có người," Diệu Diệu có chút sốt ruột, "Cha em đang nhìn."

".....!"

Tần Trường An cả kinh, cúi đầu nhìn —— đối diện là cha Lê với sắc mặt sắp bốc khói.

Cha Lê rít ra ba chữ từ trong kẽ răng: "... Thăng nhãi ranh."

Tặng

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 102: Rải cầu lương trong game online thực tế ảo (15)

Edit: U`U`

Tần Trường An giật mình, trực tiếp cúp máy.

Lê phụ không dám tin tưởng, phản ứng lại, định đầu đầu sắp phun lửa, "..... Còn dám cúp điện thoại của tôi?!"

Người trẻ tuổi bây giờ đều vênh váo như thế sao, sao còn chưa lên trời luôn đi?!

Sau khi Tần Trường An cúp máy cũng cứng người lại.

"Em nói xem, anh nói anh không cố ý thì cha vợ có tin không?" Hấn hỏi.

Hấn thật sự không phải cố ý, mỗi người sẽ có cách phản ứng khác nhau, đối mặt với chuyện đột nhiên xảy ra, có người sẽ cứng đờ người không cử động, mà có người sẽ giải quyết ngọn nguồn, mà hấn thuộc về loại người thứ hai.

Diệu Diệu nhìn cuộc gọi video trên di động, nghĩ nghĩ, "Khả năng không tin."

Giải thích mọi chuyện một lần, cuối cùng cũng được bỏ qua, sống 26 năm chưa từng sợ gì Tần Trường An thờ phào nhẹ nhõm.

"Khẩn trương à?" Diệu Diệu ôm lấy cánh tay hấn, đôi mắt sáng ngời hỏi.

Tần Trường An gật đầu.

Nói thật, khi hấn nói chuyện đều có một loại cảm giác... Ừm, giây tiếp theo cha vợ hấn sẽ bỏ từ trong điện thoại ra.

... May mắn bây giờ đang cách xa.

Nhưng sau này gặp mặt chắc sẽ khó khăn hơn, bởi vì nói chuyện qua điện thoại cũng không hỏi được nhiều.

"Sợ cha em không thích anh?" Diệu Diệu có chút ngọt ngào lúc lắc đầu, đi đến phòng bếp, "Có muốn uống gì không?"

Bởi vì quan tâm nên mới khẩn trương lo lắng (*ω*)

"Không cần," Tần Trường An lắc đầu, đi theo phía sau cô, bàn tay không an phận muốn ôm eo cô, "Chúng ta trò chuyện."

"Nói gì?" Diệu Diệu nhìn bàn tay đang đặt trên eo mình, rụt rè bao dung chuyện người kia mơ ước Diệu Diệu, đóng cửa tủ lạnh đi về.

Tần Trường An thấy thái độ của cô, nở nụ cười, giống như một chiếc áo choàng lớn dán ở phía sau cô, tự nhiên hôn hôn cô, "Nói em thích những gì?"

Hai người bọn họ quen biết là chuyện không thể nghĩ tới.

Hài kịch hóa quen biết, hài kịch hóa yêu nhau, lại nói tiếp bọn họ cũng chưa quen lâu, không biết đối phương là ai, đối phương thích gì ghét gì, thậm chí không biết cách đối nhân xử thế của đối phương

Nhưng bọn họ vẫn ở bên nhau. Giống như vận mệnh đã sắp đặt, đối phương là người mình vẫn luôn tìm kiếm. Còn chuyện là người nào, là tốt hay xấu, thích gì ghét gì, đều không quan trọng, chỉ cần là đối phương.

—— chỉ cần là cô, tốt cũng được xấu cũng thế, đều là người hấn yêu tha thiết.

"Em thích gì anh đều mua cho em à?" Diệu Diệu hỏi.

"Đương nhiên," Trong mắt Tần Trường An tràn đầy vui vẻ và tình yêu, hôn hôn cô, "Chỉ cần em muốn, chỉ cần anh có."

... Mạng đều có thể cho cô.

"Hừm" Diệu Diệu có chút vui vẻ, không nhịn được lắc lắc cái đuôi, dùng tay cọ cọ bàn tay hấn, meo một tiếng, "Diệu Diệu tương đối thích anh."

Thật là, nhân loại thích lời ngon tiếng ngọt, không giống miêu tộc chân thành như cô.

Nhưng mà thấy hấn rất có ánh mắt, Diệu Diệu cũng thích hấn một chút đi ˊ ^ ˋ

Tần Trường An: "....."

Tần Trường An cảm thấy mình sắp nổ tung.

Muốn kết hôn.

Lông mày hấn nhú chặt, miễn cưỡng nhìn lại bàn tay ngo ngoe rục rịch của mình, nghiêm túc tự hỏi phần trăm trọng hộ khẩu từ trong tay cha vợ.

Ngày hôm sau Tần Trường An và Diệu Diệu cũng về nước, đảo nhỏ này tương đối hẻo lánh, người cha già không yên tâm khi để con gái yêu của mình ở chung với một người đàn ông "có ý đồ".

Tuy rằng không trực tiếp thúc giục cô, nhưng mỗi ngày không thể thiếu ba cuộc điện thoại, nói bóng nói gió, lời trong lời ngoài, hơn nữa bữa tiệc của nhà họ Tần cũng sắp tổ chức, Tần Trường An cũng phải đi về.

Sau khi hấn về nước, bèn đi tới nhà họ Lê thăm hỏi, lấy thân phận là bạn trai của Diệu Diệu, "Cháu nhất định sẽ tốt với Diệu Diệu, bác trai hãy tin cháu."

Cha Lê cũng là người thông tình đạt lý, tuy trong lòng không vui, nhưng cũng không làm khó hấn, —— rốt cuộc chỉ là bạn trai, còn chưa kết hôn.

Sau đó Tần Trường An nói muốn dẫn Diệu Diệu đi tới bữa tiệc, cha Lê phụ cũng đồng ý, điều này nói nên ít nhất bây giờ Tần Trường An thật sự nghiêm túc với Diệu Diệu.

Nhưng mà.....

Cha Lê nhìn thẳng nhai đang nắm tay con gái mình cười ngoài cửa, cảm giác được những tầm mắt quen thuộc xung quanh, tươi cười không nhìn được.

MMP, lúc trước nói không phải như thế a.

Tổng giám đốc Vương nhìn Diệu Diệu bên kia, sau đó lại nhìn ông, nói đùa, "Ông Lê, sao không nói chuyện của cháu nó với tôi?"

Nhà họ Tần có bao nhiêu người nhìn chằm chằm đâu, cũng không nghe nói nhị thiếu này có ai nha.

Cha Lê "....."

Cha Lê miễn cưỡng cười cười, rít từ kẽ răng ra mấy chữ, "Không phải còn chưa xác định sao?"

Tổng giám đốc Vương cười ha ha, cũng không biết có tin hay không, nói, "Vậy đến lúc đó đừng quên nói cho tôi biết, để tôi dành chút không khí vui mừng."

Lung tung vô nghĩa, tiếp khách tùy tiện ai đều có thể đi sao? Không phải người trong nhà thật sự không được, nói cách khác, Diệu Diệu có thể đứng ở đây, ngay cả không kết hôn, vậy cũng không kém nhiều, ít nhất ngày kết hôn đã sớm xác định rồi.

"...Chuyện này còn không nhất định đâu, chờ..."

"Cha vợ!" Một giọng nói rõ ràng vang dội, Tần Trường An chạy tới, "Sao cha tới muộn vậy cha, cha có mệt không? Có cần đi lên tầng nghỉ ngơi một lát không?"

Giọng nói này vang lên...Mọi người xung quanh đều nhìn lại.

Tổng giám đốc Vương cười ha ha, ánh mắt quét qua quét lại, về mặt "Được rồi ông cứ nói tiếp đi tôi tin thì tôi thua", rất có ánh mắt xuống sân khấu, "Được rồi, hai cha con nói chuyện đi."

Chắc, ông Lê cũng thật là, không biết giấu để làm gì.

Cha Lê nhắm mắt.

"Cha!" Tần Trường An gọi.

Cha Lê nở một nụ cười, dưới ánh mắt của mọi người, vỗ mạnh vào bả vai của Tần Trường An, "Ai!"

Cha Lê lại bonus thêm một chương "Rất, tốt!"

—— đánh không chết mi!

Trước không nói tới Tần Trường An bị ông cha vợ già dạy dỗ như thế nào, bởi vì chuyện này không liên quan gì tới chuyện trong trò chơi.

Sau khi Dị giới cập nhật, Kỷ Phong cả ngày ngâm mình trong game, toàn tâm phát triển Hùng Bá Thiên Hạ, vẫn là ở một ngày nào đó cả thế giới nói tới

chuyện của Mộ Quang và Công Chúa Lê, mới quan tâm một chút.

[Ngây Thơ]: A a a a a a a a! Tôi sắp điên rồi! Không phải độc thân ghê gớm sao? Có bạn gái ghê gớm sao? Show cái gì mà show! Có tin tôi dùng thuốc thiếu thiếu không!

[Nữ Vương]: Nói thật, lần này phải cảm ơn đại thần Mộ Quang, khoang trò chơi chỉ có một người, thật sự không tiện với những người đã kết hôn như tôi..... Tuy rằng tôi cảm thấy tôi đã ăn một bữa thức ăn cho chó.

[Đoàn Chết Một Đợt]: Gioong như đang xem phim thần tượng, hoàn toàn không nghĩ tới bọn họ đã sắp kết hôn...

"Mấy người đang nói Mộ Quang? Làm sao vậy?" Kỳ Phong ở bang hội hỏi.

Bình luận trong kênh abng hơi dừng lại, bọn họ cũng biết trận bang chiến lúc trước, bình thường Kỳ Phong không thích có người trong bang nhắc tới Mộ Quang, thật lâu sau mới có người nói, "Bang chủ anh đi xem bài viết này đi."

Bài viết này tổng kết lại mọi chuyện.

Nguyên nhân gây ra việc này là website official nghiêm túc lạnh nhạt của Tần thị đột nhiên thông báo Weibo mới, nói là chúc phúc nhị thiếu và nhị thiếu phu nhân thiên trường địa cửu, hơn nữa do nhị thiếu yêu cầu, Tần thị sẽ phát hành khoang trò chơi dành cho vợ chồng, mong mọi người ủng hộ.

Nếu chỉ như vậy thì không nói, nhưng Tần thị official website còn đính kèm một tấm ảnh, ảnh chụp là ở sân bay, ánh nắng bên ngoài có chút chói mắt, một người đàn ông một tay kéo hành lý, một tay đỡ lấy người con gái ngồi trên vai hắn..... Không khí giữa hai người ngọt ngào làm người đau tim.

..... Chuyện này làm người không chịu nổi.

Mẹ nó tuyên bố tin tức thì tuyên bố đi, còn show cái gì mà show?!

Bất nạt người không có bạn trai à?! Không đúng, ngay cả là có bạn trai, bạn trai cũng không sản xuất khoang trò chơi dành cho vợ chồng vì tôi, cũng sẽ không để tôi ngồi trên vai..MMP, cực kỳ tức giận đây nhé

Quần chúng ăn dưa vừa mừng vừa không ngừng like, bình luận, thậm chí đi tìm hiểu chuyện của nhị thiếu và nhị thiếu phu nhân,

Đã nói là khoang trò chơi dành cho vợ chồng, vậy chắc chắn hai người này cũng chơi 《 Dị giới 》.

Quần chúng ăn dưa là người có con mắt tinh tường, đã có người phát hiện Diệu Diệu đeo vòng cổ kia.

—— Người chú ý Tần thị official đều là người chơi《 Dị giới 》, bọn họ vẫn còn ấn tượng với trận bang chiến làm ồn ào lúc trước, cái vòng cổ tương đối độc đáo kia cũng đã từng nhìn thấy.

Sau đó phát hiện —— đây chính là cái vòng cổ của Diệu Diệu.

Như vậy có một vấn đề, nhị thiếu phu nhân rốt cuộc là ai? Đây không phải là trùng hợp?

Cư dân mạng đều thần thông quảng đại, có thần nhân viết một bài viết, nói hai người kia khẳng định là Mộ Quang và Công Chúa Lê, chứng cứ như sau:

[Ngoại trừ vòng cổ, còn có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Ví dụ như, nghe nói nhị thiếu phu nhân họ Lê, Công Chúa Lê hẳn cũng là họ Lê.

Được rồi không tính tới cái này, lại nói một cái, phần lớn người đều không chú ý, gần đây trong trò chơi có thêm rất nhiều thứ, ví dụ như trước kia 《 Dị giới 》 không thể làm chuyện quá thân mật, vợ chồng cũng không được, nhưng bây giờ đã sửa lại, hai vợ chồng, nếu đối phương cho phép thì có thể, ừm mọi người hiểu mà.

Như vậy vì sao lại phải sửa lại?

Trước kia cũng không phải không có vợ chồng phản ánh với《 Dị giới 》 về vấn đề này, nhưng 《 Dị giới 》 trước nay đều cao lãnh không đáp ứng, vì sao bây giờ lại sửa?

Chúng ta xem thời gian, / chụp hình 1/ chụp hình 2... Có thể thấy được, thời gian sửa lại là sau ngày Mộ Quang và Công Chúa Lê kết hôn..... Có thể hợp lý phỏng đoán, nếu nhị thiếu là Mộ Quang, chuyện này đã có lời giải thích.

Còn nữa, mấy ngày nay Mộ Quang và Công Chúa Lê đều không online, không khéo, lâu chủ nghe thấy một người trong Chúng Thần Điện nói, nói hắn là hôn quân, chỉ lo hưởng tuần trăng mật với vợ, còn đi bờ biển, đồ lưu manh.....(ps: Khụ, lâu chủ không phải cố ý nghe).

Tốt, chú ý, chú ý official weibo đính kèm ảnh chụp / chụp hình 3/, nơi này, tiếp theo phi cơ bay đến Maldives, Maldives là đâu mọi người đều hiểu, bờ biển, tuần trăng mật.....

Cho nên chỉ là trùng hợp sao?]

Lâu chủ này phân tích hoàn toàn có logic, tất cả mọi người đều cảm thấy rất có đạo lý, còn được cho lên hotsearch.

Lúc sau Tần thị official website còn trộm like ở bên dưới, chuyện này cũng được mọi người kết luận.

Trên mạng đều nổ tung.

Mọi người không biết làm thế nào mới có thể bình phục tâm tình của mình, chỉ có thể spam a a a a liên tục

[cho nên đúng là đại thần Mộ Quang a a a a !]

[ngoạ tào ngoạ tào ngoạ tào! Vì sao bị show mà tôi còn kích động như vậy! Có phải tôi điên rồi không],

[Bạn trai nhà người ta! Thật ngọt thật ngọt thật ngọt!],

[Show ân ái đỉnh cao!]...

Kỷ Phong ngây người, sau khi hắn ta nhìn thấy bức ảnh kia, mặt cũng đã trắng xanh, sau khi xem xong lại đột nhiên đứng lên.

Tặng tichanlinh

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Rải cầu lương trong game online thực tế ảo (16)

Edit: U`U`

Cái vòng cổ kia là của Công Chúa Lê, Công Chúa Lê lại là họ Lê, lại cẩn thận nghĩ lại, người năm đó cứu hắn ta, ăn mặc không phải người bình thường có thể mua được, mà Lý Thanh Thanh... Cha Lý Thanh Thanh thích đánh bạc, gia cảnh bản cùng, nhìn kiểu gì cũng không phải chị gái nhỏ năm đó.

Lúc trước hắn ta không nghĩ nhiều như vậy, cho rằng chị gái nhỏ họ Lý, không khác Lê nhiều lắm, là do năm đó hắn ta nghe nhầm, nhưng bây giờ nghĩ lại, tất cả đều chỉ vì kết quả mà hắn ta không thể không thừa nhận.

Sắc mặt Kỷ Phong khó xem, không nói hai lời trực tiếp offline.

Nhìn bang chủ đột nhiên offline, mọi người hai mặt nhìn nhau.

"Sao lại thế này?"

"...Thôi kệ đi, mình chơi của mình." Mấy cô gái vừa nói chuyện nhún vai, "Tôi muốn đi làm nhiệm vụ chính ở làng chai nhỏ, có ai đi cùng không?"

"Đi đi đi, cùng nhau."

Các bang chúng hi hi ha ha đi ra ngoài.

Kỷ Phong nhanh như chớp chạy về biệt thự.

"A Phong," Biệt thự, Lý Thanh Thanh nhìn người đàn ông sắc mặt tối tăm, sừng sốt, vội vàng đứng dậy đi tới, "Sao hôm nay lại tới đây? Không phải trong bang có việc à?"

"Vòng cổ của cô đâu." Ánh mắt Kỷ Phong âm trầm hỏi.

Lý Thanh Thanh hơi sừng sốt, trong lòng trầm xuống, nở một nụ cười, "Anh hỏi cái này làm gì vậy? Em sợ làm hỏng nên cất đi rồi."

"Lấy ra đây cho tôi xem." Kỷ Phong không phản ứng cô ta, ngữ khí âm trầm.

Lý Thanh Thanh nắm chặt tay, vuốt vuốt tóc, "Được rồi."

Cô ta thoạt nhìn rất tự nhiên đi lên tầng, lấy ra một cái hộp nhỏ từ trong phòng, trong hộp đặt một cái vòng cổ, sáng lấp lánh.

"Đây." Gần đây cô ta hơi bận, không chú ý tới chuyện trên mạng, ôn nhu hỏi, "Muốn giúp em đeo sao?"

Kỷ Phong chậm rãi duỗi tay cầm lấy vòng cổ, nắm trong tay, "Thanh Thanh."

Hắn ta càng nắm càng chặt, đột nhiên ném vòng cổ lên mặt cô ta, âm điệu đột nhiên cất cao, "Cô nghĩ tôi là thằng ngốc à?!"

"Đây là phiên bản giới hạn của R năm đó, chỉ cần là của R, trên dây xích đều được đánh số, số trên dây xích đâu?!"

"Cô coi tôi là kẻ ngốc mà lừa gạt..." Hắn ta nhớ tới lúc trước mình đã đối xử như thế nào với Công Chúa Lê..... Nếu không phải cô ta lừa hắn ta, sao hắn ta lại đối xử với Công Chúa Lê như vậy?!

Có phải, bây giờ người ở bên cạnh Công Chúa đã là hắn ta?

"A Phong, anh làm sao vậy?" Lý Thanh Thanh nhặt vòng cổ lên, giống như không hiểu hắn ta đang nói gì, có chút vô thố nói, "Anh đang nói gì vậy, em không hiểu?"

Cô ta nhìn vòng cổ, "Từ nhỏ em đã đeo cái vòng cổ này a."

Nói xong cô ta lại có chút cẩn thận, "Nhà em không có tiền, lúc trước thấy em quá thích cái vòng cổ này, cho nên mẹ em mới mua một cái giả cho em..... Anh ghét bỏ em vì nhà em nghèo sao?"

"Ghét bỏ cô..." Kỷ Phong đột nhiên cười lạnh, "Đem bây giờ cô còn muốn giả vờ với ông nữa à?"

Hắn ta hít vào một hơi, bình tĩnh lại, lấy điện thoại ra, "Tự cô đọc đi!"

Là hắn ta sai, nhưng lúc trước hắn ta hỏi cô ta có còn nhớ rõ chuyện lúc hai người còn nhỏ không, cô ta đã nói là mình nhớ rõ...

Giả vờ làm bạch liên hoa làm gì?

Lúc thích cô ta đầu óc bị làm cho mơ hồ, nhưng nghĩ lại, những thủ đoạn của cô ta không đủ chơi trước mặt hắn ta, nói như thế nào hắn ta cũng là người trong hào môn.

Lý Thanh Thanh mở ra, nụ cười ôn nhu trên mặt chậm rãi trở nên kinh hoàng.

"Thế nào, còn muốn giả vờ nữa sao?"

"Chỉ là do em thích anh..." Cô ta giữ chặt ống tay áo hắn ta.

Kỷ Phong kéo tay cô ta xuống, "TNM(*) thích chính là lừa tôi? Bang hội bởi vì cô mà trở thành như vậy, tôi cũng đối xử với ân nhân của mình..."

Sắc mặt của hắn ta càng ngày càng dữ tợn.

"Câm miệng!" Phảng phất là bởi vì hắn ta nhắc tới Diệu Diệu, Lý Thanh Thanh nguyên bản còn hoa lê dính hạt mưa lập tức vụn vỡ lên, thét chói tai, "Đừng đẩy tất cả mọi lỗi lầm cho tôi!"

"Anh nghĩ Lê Diệu Diệu sẽ coi trọng anh sao?"

Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì đều là một cái phòng ngủ, Lê Diệu Diệu là công chúa nhỏ, tất cả mọi người thích cô, mà cô ta lại bị mọi người khinh thường?!

"Anh không sai sao?! Lúc trước ở bên nhau là do anh theo đuổi tôi, đuổi giết Lê Diệu Diệu cũng là anh hạ lệnh, chính anh là người sai còn muốn đẩy tất cả tội lỗi lên đầu tôi, cái gì thích hay không thích, nếu thích thật còn sẽ nhận sai người?"

Đừng tìm những lý do ghê tởm đó! Anh chỉ thích bản thân mình mà thôi, anh nghĩ Lê Diệu Diệu sẽ mất mặt mà coi trọng người như anh sao?"

Kỷ Phong cũng bị chọc trúng chỗ đau. "Lý Thanh Thanh!"

"....."

Không biết qua bao lâu, cửa rầm một tiếng bị đóng lại, Lý Thanh Thanh mới bình tĩnh lại.

Cô ta lau mặt, môi phát run, không nhìn rõ biểu tình.

"Đừng trách tôi..." Anh bắt nạt tôi cũng bắt nạt.

Diệu Diệu cũng không chú ý tới chuyện của bọn họ.

—— Khoang trò chơi cho vợ chồng cũng được ra mắt, nhưng đòi thứ nhất có rất nhiều nơi cần cải tiến, ví dụ như không gian thật sự khá nhỏ, hơi chật chội.

Tần Trường An hưởng tuần trăng mật trở về, sau khi sử dụng cảm thấy rất không vừa lòng. Vì thế nghĩ ra một ý tưởng, khoang trò chơi có thể kết nối với giường.

Mỗi ngày giữa trưa gọi điện thoại cho Diệu Diệu, không biết xấu hổ làm nũng nói hăng rất dỗi, làm Diệu Diệu đưa cơm tối cho hăng, lôi kéo cô ngủ trưa.

Diệu Diệu cảm thấy chính mình mệt.

Ngủ trưa là vì mệt, nhưng mà cuối cùng lại càng mệt..... Diệu Diệu ôm chăn, trừng mắt nhìn Tần Trường An ngoài cửa, hừ một tiếng, khóa cửa phòng lại.

Tần Trường An đang hâm sữa bò bên ngoài góc.

"Diệu Diệu? Bảo bối? Mở cửa cho anh."

Diệu Diệu cuộn chăn quay lại giường. "Đừng nói chuyện với em! Diệu Diệu tạm thời không muốn nói chuyện với anh!"

Tuyệt giao... Một tiếng, không, vẫn là ba mươi phút đi.

Tần Trường An ho một tiếng, không dám cười, "Diệu Diệu, anh sai rồi..."

Vừa nghe đã biết là không có thành ý ^ ^! Diệu Diệu ngáp một cái, mở khoang trò chơi ta, đăng nhập 《 Dị giới 》.

Gần đây cô cũng online, chẳng qua do quá nhiều người biết đến, cho nên gần nhất trong khoảng thời gian này cô đều không đi tới nơi nhiều người, mà là đi làm cái nhiệm vụ lúc trước.

Nhiệm vụ kia đã có chút manh mối, cho nên trong khoảng thời gian này Diệu Diệu đều ở làng chài nhỏ, xem thử có thể có được tin tức gì từ trong miệng NPC không.

Hôm nay cô ở đây, đột nhiên có một người đàn ông xuất hiện.

"Công Chúa!" Kỳ Phong có chút kích động.

Ngày đó đã biết nhận sai người hăng ta vẫn luôn muốn giải thích với cô, nhưng ở trong hiện thực, hăng ta không thể gặp cô, ở trong trò chơi cũng không thấy cô.

Lần này cuối cùng cũng gặp được cô.

Hăng ta không biết vì sao có chút lúng cuống, ho một tiếng, hỏi, "Chị còn nhớ em không? Em là đứa bé khi nhỏ chị đã từng cứu, anh thích em..."

"??"Diệu Diệu bị hăng ta làm cho hoảng sợ, thiếu chút nữa meo một tiếng, nhưng mà nghe vậy có chút khó hiểu, không phải hăng ta có bạn gái rồi à?

Có thể là do hiểu được suy nghĩ của cô, ánh mắt Kỳ Phong sáng lên, vội vàng trấn định giải thích, "Em chỉ nhận sai người, Lý Thanh Thanh lừa em, nói vòng cổ kia là của cô ta, em bị cô ta lừa."

"...Ồ." Diệu Diệu đáp, "Vậy thì cậu thật ngu."

Y! Một người to như vậy cũng có thể nhận nhầm.

Kỳ Phong sùng sốt.

Diệu Diệu lười biếng ngáp một cái, meo một tiếng, không thể hiểu được..... Còn không bằng trở về với Tần Trường An.

Được rồi, vậy ba mươi phút sửa thành hai mươi phút, làm xong nhiệm vụ rồi off luôn.

Nha, Diệu Diệu thật là thiện lương sẵn sóc (*ω*)

Thấy cô xoay người muốn đi, Kỳ Phong duỗi tay muốn ngăn, "Chị không có gì muốn nói với em sao?" Hăng ta thích cô a... Hăng ta chỉ bị lừa... Cô không muốn tỏ vẻ gì sao?

Diệu Diệu nhìn hăng ta từ trên xuống dưới, nghiêng nghiêng đầu, đôi mắt trong suốt nhìn ra suy nghĩ trong ánh mắt hăng ta.

Cô quay người, không chút báo trước, trực tiếp cầm lấy chủ thủ, cho hăng ta một kỹ năng vào đầu

Ẩn núp

Xoay người

Đâm

Bạo kích!

Hai phút, Diệu Diệu cầm một cái dây thừng, trên mặt đất chỉ còn lại một cái thi thể không thể hồi sinh

Cô đá đá hấn ta, nhặt chủ thủ lên, "Đây là điều tôi muốn nói."

Diệu Diệu rất khó hiểu, thật ra cô vẫn luôn cảm thấy kỳ quái, vì sao lại có loại chuyện nhận sai người này. Nếu hấn ta muốn báo đáp..... Vậy ai cho hấn ta tự tin, cho rằng ở bên nhau là báo đáp? Hấn ta nghĩ mình quá tốt đẹp, nói thật, cô tình nguyện muốn ít tiền.

Nếu là bởi vì thích, vậy càng buồn cười, không nhận ra người mình thích? Còn muốn dựa vào một cái vòng cổ? Cho nên hấn ta thích người hay là thích vòng cổ?

Quan trọng nhất là, nói chuyện này với cô làm gì nha, cô lại không quan tâm, còn nghĩ khi cô nghe "hấn ta thích cô", sau đó cảm động cho hấn ta xem sao? Đầu óc có bệnh nha! o(^`)

Giữa bọn họ còn có thù oán đó!

Diệu Diệu đại nhân đại lượng không muốn so đo, hấn ta không xuất hiện trước mặt cô là được, còn không có ánh mắt, nghĩ mình là ai?

Ai quan tâm tới chuyện của hấn ta a!

Diệu Diệu lại đá một chân, "Thấy cậu là phiền, lại xuất hiện trước mặt tôi, tôi sẽ bảo Tần Trường An đánh cậu!"

Đánh sưng mặt hấn ta!

Làm hấn ta rụng hết răng!

Hù chết hấn ta!

Hừ!

Kỷ Phong tròn to hai mắt, vẫn không dám tin tưởng.

(*) Thảo nê mã 草泥马, tiếng Việt là ĐMM

Lịch đăng truyện anh sẽ up trong phần thông báo nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Rải cầu lương trong game online thực tế ảo (17)

Edit: Rùa

Beta: U' U'

Sau đó Diệu Diệu có nói với Tần Trường An chuyện này, sau đó cũng không biết Tần Trường An làm gì mà Kỷ Phong không còn xuất hiện nữa.

Thật ra Tần Trường An cũng không làm gì nhiều, Kỷ Phong đã ốc không mang nổi mình ốc.

Nguyên nhân là vì Lý Thanh Thanh.

Lý Thanh Thanh cảm thấy thế giới này thật không công bằng, luôn có một vài người sinh ra đã có được những thứ người khác cầu còn không được, thân thế, tướng mạo, địa vị, tiền tài thậm chí hôn nhân tốt đẹp.

Trước đây cô ta và Lê Diệu Diệu học cùng đại học, cô ta dùng hết công sức mới trốn thoát ra khỏi ngôi nhà bản hàn đầy, thi vào đại học, nhưng vào đại học mới phát hiện khoảng cách giữa người với người lớn thế nào.

Cô ta thích vòng cổ R, hao tâm tốn chí(*) cũng không lấy được, Lê Diệu Diệu lại có thể tùy ý đeo vòng cổ.

Cho nên khi vào 《Dị giới》, ma xui quỷ khiến cô ta lại làm một cái vòng cổ giống y như đúc của Lê Diệu Diệu.

Sau đó Kỳ Phong cố ý tiếp cận cô ta, cô ta từng nghe nói khi còn nhỏ Lê Diệu Diệu đã cứu một bé trai, khi hắn ta hỏi thử, trong lòng cô ta nảy ra một suy nghĩ, đoán rằng chỉ sợ hắn ta là cậu bé lúc trước được Lê Diệu Diệu cứu.

Tùy tiện cứu một bé trai mà nhớ cô ta đến bây giờ, vừa có tiền lại đẹp trai...

Lý Thanh Thanh nói không biết, như thật như giả mà trả lời.

Cho đến khi nhìn thấy vòng cổ của Công Chúa Lê, cô ta mới biết đó là Diệu Diệu. Cô ta có chút kinh hoàng, có thể tưởng tượng ngoài Kỳ Phong Lê Diệu Diệu vẫn còn rất nhiều người quan tâm cô ta, cho nên không thể trách cô ta.

Cô ta ra tay.

Chỉ là không nghĩ tới trên đời này vẫn bắt công như vậy, Lê Diệu Diệu đến nông nổi này cũng sẽ có người giúp cô, thành công xoay người, chẳng những tẩy trắng thanh danh của mình mà còn được gả vào nhà họ Tần...

Người của nhà họ Tần a...

Lý Thanh Thanh không cam lòng nhưng là không rảnh lo Diệu Diệu làm gì.

Cô ta biết loại người như Kỳ Phong nhất định sẽ hối hận, hoặc là tự mình tìm lí do đẩy trách nhiệm lên người cô ta, huống hồ hai người đã xé rách mặt, Kỳ Phong sẽ không bỏ qua cho cô ta, ——khoảng cách giữa cô ta và Kỳ Phong cách nhau quá xa, hắn ta muốn đối phó với cô ta thật sự rất đơn giản.

Dù không chết nhưng cũng sẽ không quá tốt... Cô ta không cần, cũng không muốn chết sớm như vậy.

Người không vì mình, trời tru đất diệt, Lý Thanh Thanh ra tay trước với Kỳ Phong.

Khi cô ta biết được Kỳ Phong đang hối hận, sợ là sau này sẽ đối phó với cô ta, đã luôn muốn thu thập nhược điểm của Kỳ Phong, vừa hay cô ta ở bên cạnh hắn ta lâu như vậy, lại có quan hệ ân nhân cứu mạng với hắn ta, Kỳ Phong rất tin tưởng cô ta, vậy nên cô ta rất dễ động tay chân tới vài đồ vật.

Địa vị của Kỳ Phong không ổn định, có không ít người cạnh tranh, trong tay cô ta lại có đồ vật hữu dụng với bọn họ.

Đừng bao giờ khinh thường phụ nữ, lúc phụ nữ tàn nhẫn, có thể hung hăng cắn người bên cạnh một miếng thịt.

Một chiều này đủ tàn nhẫn.

Kỳ Phong chưa bao giờ nghĩ tới cô ta sẽ làm như vậy, không hề có phòng bị, thế lực lớn nhanh chóng thu lại, trực tiếp bị bài xích thành kẻ dư thừa, thậm chí thiếu chút nữa bị trục xuất khỏi nhà họ Kỳ.

Bị đâm một dao như vậy, công sức nhiều năm thất bại trong một sớm một chiều, Kỳ Phong cơ hồ điên rồi, sao có thể buông tha cho Lý Thanh Thanh.

Không lâu sau, Lý Thanh Thanh đã bị khởi tố ăn trộm cơ mật thương nghiệp và lừa một số tiền lớn. Ban đầu người muốn nói tốt cho cô ta, không biết làm giao dịch gì với Kỳ Phong mà không ra tay, Lý Thanh Thanh không thể tin được bản thân bị phản bỏ tù.

Không thể tin được Kỳ Phong ra tay tuyệt tình như vậy, dưới sự điên cuồng của mình, Lý Thanh Thanh dùng chiều cuối cùng, cô ta từng tiếp xúc với những chứng cứ Kỳ Phong trốn thuế lậu thuế và những việc trái pháp luật khác, cô ta cùng với các thiếu gia nhà họ Kỳ liên hệ chụp hình phơi bày mọi việc ra ánh sáng.

Bạo động trên mạng nhanh chóng làm cổ phiếu nhà họ Kỳ rớt xuống.

Nhà họ Kỳ hận không thể đánh chết Kỳ Phong chỉ có thể cắt đuôi cầu sinh, trực tiếp đăng bài thanh minh, đuổi Kỳ Phong ra khỏi nhà họ Kỳ.

Khoảng cách hai người quả thật là một trò cười.

Thật lâu về sau, chờ mọi thứ trần ai lạc định(**), Kỳ Phong và Lý Thanh Thanh cũng không có được kết quả gì tốt.

Một thân một mình rời nhà, bị nhà họ Kỳ trả thù, một lần bỏ tù là mấy năm nhận hết mọi ức hiếp.

Ngồi trong phòng giam, hai người không nói rõ tâm tình của mình.

Tại sao bọn họ lại rơi xuống tình cảnh này? Rõ ràng lúc trước tất cả mọi chuyện đều tốt đẹp...

... Nếu lúc trước không làm như vậy, hắn ta/cô ta có thể có kết quả hoàn toàn khác không?

Đáng tiếc mọi chuyện đã đến nước này, hối hận cũng vô dụng.

Nhưng mà Diệu Diệu và Tần Trường An rất nhanh đã quên mất bọn họ.

Rốt cuộc bọn họ đều rất bận.

Official weibo Tần thị bị cư dân mạng gọi là official weibo khoe ân ái, các fan vừa nói muốn giờ cao cây đuốc! Tạm biệt! Hẹn gặp lại! Một người thành thật bấm vào gửi đi weibo, một lúc sau click mở ảnh.

Bình luận khắp nơi đều là, [Lại khoe, mấy người còn muốn khoe ân ái! Mẹ nó mấy người cho rằng loại chuyện lên lút này tôi sẽ ăn sao?!][Ăn thì ăn chứ!]

[Cứu mạng, chó độc thân không cần tôn nghiêm sao?!]

[Cầu xin mấy người, Tần thiếu gia, ngài mau buông tha cái Weibo này đi, official weibo cũng bị biến thành dạng gì...]

[Nói đi, phải làm sao mấy người mới có thể không khoe ân ái? Tôi cho mấy người một trăm vạn được không?]

Diệu Diệu nhìn bình luận, chớp chớp mắt, hình như bọn họ không có đăng bài gì đi... Nhìn lại Tần thị official website, bài gần đây nhất phát ra cũng chỉ có một khoảng trống chơi phụ đề mới thăng cấp 6, hãy chờ đợi a.

...Này cũng tính là khoe ân ái?

Cư dân mạng bây giờ thật khó hiểu.

Đương nhiên là bọn họ không khoe ân ái, ân ái là sự thật, Diệu Diệu có chút rụt rè nghĩ thầm.

Ai nha, rốt cuộc thì Tần Trường An thích cô là sự thật (*/*)

Diệu Diệu nghĩ nghĩ, bèn gọi cho Tần Trường An.

Điện thoại không vang vài tiếng đã được nghe, tiếng nói kia quả nhiên từ lạnh lẽo đường hoàng chuyển sang mềm mại mỉm cười chỉ trong nháy mắt, "Diệu Diệu?"

Tần Trường An bảo mọi người tạm dừng một chút, nhỏ giọng nói, "Thức rồi có đói bụng không, nồi cháo trong bếp là anh làm, ăn lót bụng trước đã, buổi tối muốn ăn gì anh về nấu cho em."

Mọi người: "....."

Trọng sắc khinh bạn.

Diệu Diệu lật người, "... lần trước anh làm xương sườn rất ngon, không phải anh cũng thích sao?"

"Được rồi." Tần Trường An đi đến ghế lô vẫy vẫy tay, ý bảo bọn họ nói nhỏ tiếng một chút, đuôi lông mày hay khóe mắt đều tràn ngập ý cười, "Lúc về anh sẽ mua."

Phải chọn xương sườn mới.

"...Đừng." Diệu Diệu từ chối, chọc chọc điện thoại, vung cái đuôi, "Chúng ta cùng đi đi."

Đi dạo phố chỉ có một mình thì có gì vui, đương nhiên muốn đi cùng người nhà.

Tần Trường An cười, "Được, anh trở về liền đây."

"Vậy anh chậm một chút, chú ý an toàn."

"Ừm... Khoan đã, có muốn ăn bánh ngọt Tô thị không?"

"Không cần." Diệu Diệu tự hỏi một chút, không chút do dự trả lời, "Tô thị quá xa, anh sẽ về muộn."

Cô đuổi đuổi chân, cô hiện tại tương đối muốn nhìn thấy hắn.

—— nói cách khác là cô nhớ anh.

"....." Hô hấp Tần Trường An gấp gấp, mày kiếm tà mị, mặt mày mang ý cười, kéo cà vạt, "Anh lập tức trở về."

Treo điện thoại, hắn nhanh chóng đứng lên, cầm lấy áo khoác bên cạnh, đầu không được tâm tình tốt, nhưng mày nói, "Các cậu chơi, tôi đi trước."

"Sớm như vậy?" Vừa rồi ca hát đến vui vẻ lại bị hắn bảo dừng lại, một đám người sững sờ một phen, ném microphone xuống bàn, một người nói, "Lâu rồi không ra đây chơi, cậu thật vất vả mới tới một chuyến, về sớm như vậy làm gì?"

"Không còn sớm, nên trở về làm cơm chiều..."

"Com chiều?" Vài người kinh ngạc, "Cậu làm?!"

Người này cũng sẽ xuống bếp? Không sợ phá phòng bếp sao?

"Đúng vậy." Tần Trường An sửa sang lại cúc tay áo, thần thái rạng rỡ, "Diệu Diệu thích ăn đồ tôi làm..."

Cô ấy muốn ăn thì cậu làm cho cô ấy ăn a...

Có mấy người thần sắc một lời khó nói hết, "Người anh em, cậu cảm giác được trên người của cậu rất có khí chất không?"

Tần Trường An khoác tây trang, chặc một tiếng, "Tôi đẹp trai?"

Một đám người nhích lại gần sofa, mặt không biểu tình, không, cậu thê nô.

Việc này bị truyền khắp giới, mọi người vẫn luôn lấy việc này trêu chọc bọn họ, nhưng mà hai người đều không để trong lòng.

Tần Trường An có tiếng làm tổng giám đốc về nhà lúc 8 giờ, câu nói để đời "Các cậu chơi, tôi muốn về nhà nấu cơm." bị đồng bọn phần nộ hợp tác phơi ra, rước lấy sóng gió trên mạng, chờ hai người đã già đi vẫn là câu nói vàng trên mạng.

Có cư dân mạng bình luận: Tôi không biết rốt cuộc khi xưa khoảng cách của ông Tần và bà Tần cách nhau thế nào, là thật hay giả, tôi chỉ biết, tôi tìm tìm kiếm kiếm, khổ sở cầu mong cũng chỉ là một người sẽ nói "Tôi còn muốn về nhà nấu cơm."

Cái bình luận này được rất nhiều người like.

Cư dân mạng sôi nổi tỏ vẻ bản thân cũng vậy, người đàn ông như vậy làm người ta không thể không yêu.

"....."

Bạn nhỏ lớp lá Tần tiểu công tử tự hỏi trong chốc lát, lộc cộc chạy tới phòng bếp.

Diệu Diệu trở về, đã thấy con trai nhỏ bê một cái mâm không nói gì đi tới, đôi mắt to giống nho đen, ngập nước nhìn cô, chờ mong nói, "Mẹ ơi, nếm thử xem có ngon không?"

Thấy cô ăn, lại nghiêm trang nhìn chăm chăm cô, "Mẹ ơi, con cũng sẽ về nhà nấu cơm, mẹ có yêu con không?"

Diệu Diệu: "Yêu."

Tần tiểu công tử thờ dài, sờ sờ khuôn mặt nhỏ, tự mãn đắc ý.

Không còn cách nào, cậu là một người đàn ông ưu tú như vậy mà.

Tần Trường An: "....." Chưa đủ lòng đủ cánh sao có thể tính là đàn ông?!

(*) Hao tâm tổn chí(费尽心机): ở đây nghĩa là vắt óc suy nghĩ tìm mọi cách.

(**) Trần ai lạc định(尘埃落定): Bụi trần đã rơi xuống, ý nói đã đến lúc kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Rải cầu lương trong thế giới tu chân (1)

Edit: Rùa

Beta: U' U'

Thế giới Thiên Nguyên rộng lớn.

Bầu trời xanh thẳm thỉnh thoảng sẽ có ánh sáng nhiều màu hiện lên, các loại pháp khí sôi nổi đi đến một hướng.

Tây Châu đến truyền tống trận Trung Châu.

Truyền tống trận đột nhiên sáng lên, rồi nhạt đi, một đám người xuất hiện ở giữa truyền tống trận.

Nhóm người khí thể phi phạm, trên người mang theo uy áp thuộc về tu sĩ cấp cao, bị vây quanh ở giữa chính là những tiểu hài tử bảy tám tuổi, đầu tiên thấy được ở giữa có một nữ hài, khuôn mặt thanh khiết linh động, mọi người ần ần lấy năng cảm đầu.

Nhóm người cũng không dừng lại lâu, giao linh thạch qua đường cho thủ vệ là đi.

Hai thủ vệ đem thu linh thạch, cười cảm thán, "Gần đây người tới Trung Châu càng ngày càng nhiều, đây không biết lại là nhà ai, cuối cùng có thể tiến vào Thái Huyền Tông không."

Gần đây đến kỳ tổng tuyển chọn đệ tử của Thái Huyền Tông mười năm một lần, người các châu đều đi đến Huyền thành, tiếng người ồn ào, ngay cả nơi ở cũng sắp không đủ.

Thủ vệ bạch y thân bí mỉm cười, "Người không nhìn ra đây là Lê gia Tây Châu à?"

Thiên Nguyên đại thế giới là ba nghìn thế giới hợp lại, ở đây chia thành Đông tây Nam Bắc Trung năm châu, lấy biển Vô Tận ngăn cách.

Đông Châu và Trung Châu lấy tông môn là chủ, có ba tông sáu môn mười hai phái, Nhất Nguyên Tông, Thái Huyền Tông, Cửu Dương Tông, trong đó Thái Huyền Tông tọa lạc ở Trung Châu, cũng là tông phái đứng đầu trong ba tông phái;

Nam Châu là đất nước phạm nhân;

Bắc Châu không có môn phái, các tán tu liên minh lại;

Tây Châu chiếm cứ mấy thế gia tu chân, Lê gia Tây Châu đứng đầu năm thế gia Tây Châu.

Tây Châu này tuy rằng thực lực yếu hơn tam tông nhưng so với sáu môn mười hai phái lại cũng không hơn kém nhiều, sao có thể không có vài hạt giống tốt?

Hơn nữa quan hệ Lê gia và Thái Huyền Tông vẫn luôn khá tốt, Thái Huyền Tông và Lê gia như lá liên cành, bây giờ lão tổ tông Lê gia vẫn là Thái Huyền Tông thái thượng trưởng lão, phỏng chừng những hài tử này đến lúc đó chẳng những vào được Thái Huyền Tông, mà kém cỏi nhất cũng là đệ tử nội môn.

"Lê gia Tây Châu?" Thủ vệ thanh y hơi kinh ngạc một, "Làm sao người biết được?!"

Mình cũng không thấy trên người bọn họ có đồ vật gì đánh dấu a, nhưng mà nếu thật sự là Lê gia thì thật đúng là không cần phải nói cũng biết kết quả.

"...Biết chiến phó Lê gia không?" Thủ vệ bạch y ần ần nói.

Thủ vệ thanh y tự hỏi một chút về tin tức chiến phó... Đệ tử thế gia theo chân bọn họ và tu sĩ bình thường không giống nhau, tu sĩ bọn họ phần lớn độc lai độc vãng, động phủ không có đồ vật gì, cách hành sự thế gia có chút giống phạm nhân, huấn luyện đệ tử tâm phúc cho bản thân.

Chiến phó cũng là đặc sắc của Lê gia.

Khi dòng chính Lê gia 5 tuổi, sẽ có chiến phó, chiến phó là do Lê gia tiêu phí tài nguyên lớn bồi dưỡng thành, vì thiên phú kinh người như Yêu tộc, so với tinh anh đệ tử của đại tông môn đều không kém, được bồi dưỡng từ nhỏ, tuyệt đối trung thành và tận tâm, bọn họ và dòng chính ở bên nhau lâu, thường sẽ có khí cơ tương liên.

Loại khí cơ này làm cho khí chất trên người bọn họ khác với người thường. Vừa rồi giữa một đám người kia có một người khí chất không bình thường.

Thủ vệ thanh y bừng tỉnh đại ngộ, tự hỏi một chút, không tự giác nhìn phương hướng đám người kia rời đi.

Hình như là thật.

Đại hội tuyển chọn năm nay nhìn thật là náo nhiệt, cũng không biết có thể có cơ hội đi xem sức chiến đấu của chiến phó không..

Lúc này Lê gia dừng lại.

Trong một gian phòng.

Linh thảo người khác cầu mà không được bị tùy ý biến thành nước trà, trong phòng thiết kế Tự Linh Trộn, linh khí đặc sệt cơ hồ hiện ra sương mù.

—— Diệu Diệu ở Lê gia có địa vị đặc thù, cơ hồ là toàn bộ Lê gia đều sùng Diệu Diệu, loại đồ vật này đối với nàng quả thật là thường thấy.

Diệu Diệu lật người, từ trong chân nhô đầu ra, cuốn chân lại lẩn một vòng.

"Ai T^T". Nàng hiện tại thật phiền, Diệu Diệu từ lúc xuyên qua đến bây giờ, vẫn không rõ bản thân đến thế giới này để làm gì.

Hệ thống của nàng đặc biệt Phật hệ, đại khái là ném cho nàng một câu chuyện xưa rồi không quan tâm nàng gốc một bên, nghe nói là tự mình nhốt bản

thân vào phòng tối, chuẩn bị tiếp tục chơi Snake.

Thấy trạng thái của nó chỉ kém không vùn về vòng Phật trên tay, ngoại trừ hện gặp lại thí chủ, thì không nói gì với nàng nữa.

Nhất Thống như chuột chũi hét chói tai, muốn nó nói gì? Nói gì đây?! Vốn dĩ đã không có mục tiêu, nàng và đại lão sắp biến trò chơi khảo nghiệm sinh tồn thành trò chơi show ân ái, đi một thế giới show một thế giới, nó còn có thể nói cái gì hả?!..... Mỗi lần đều nhốt nó vào phòng tối, nó còn dám đi ra chường mắt sao?

Diệu Diệu cũng không biết Nhất Thống phát điên, tiếp tục tự hỏi, câu chuyện này có chút loạn.

Không phải không có logic, câu chuyện này nói về một cô gái trọng sinh tỏa sáng rực rỡ tu tiên giới, trên thực tế viết còn rất nghiêm cẩn, chỉ là tuyến thời gian không đúng lắm

Diệu Diệu ở bên trong chỉ là xuất hiện một vài lần, là người phi thăng vài thập niên trước để đối lập với vai chính, làm người ta có thể cảm nhận được vai chính thiên tài. Mỗi lần vai chính làm ra hành động thiên tài gì, sẽ có người khen nói, "Có thể so sánh với Thanh Huyền chân nhân năm đó." / "Phảng phất như thấy được Thanh Huyền chân nhân." / "Không hổ là Lê gia Tây Châu."

Thanh Huyền chân nhân 500 năm trước phi thăng, xưng thiên hạ đệ nhất, —— Thanh Huyền chân nhân chính là Diệu Diệu, sai khi Kim Đan, tự xưng Thanh Huyền.

Nàng tồn tại mang đến cho vai chính không ít lợi ích, cũng coi như là một bàn tay vàng của vai chính.

Nhưng vấn đề xảy ra, chuyện xưa cho tới nay đều là phát sinh sau khi Diệu Diệu phi thăng, Diệu Diệu không biết nàng có thể làm gì, hoặc là nói nên làm gì?

"Thôi thôi!" Diệu Diệu có chút phiền não ở trong chăn lăn lộn, dứt khoát mặc kệ chuyện xưa, nàng sống vui vẻ là được.

Không ở lại trong phòng bao lâu, ngoài cửa đã có người gõ cửa.

Một nam nhân trung niên nam nhân và một nam hài mười mấy tuổi đứng ngoài cửa.

Nam hài là chiến phó của Diệu Diệu, tên là Thanh Nguyên, cúi đầu cung kính chờ nàng phân phó.

"Diệu Diệu." Tam trưởng lão ở cửa mỉm cười, "Nên đi gặp lão tổ tôn."

"Tam thúc." Diệu Diệu hô một tiếng, đứng dậy.

Diệu Diệu phân phó Thanh Nguyên không cần đi theo, rồi tới Thái Huyền Tông với Tam trưởng lão.

Thái Huyền Tông.

Núi đá to lớn bị kiếm khí vẽ, ba chữ Thái Huyền Tông như ẩn như hiện, không đếm được sự ảo diệu ẩn dấu trong nét chữ, nhưng nhìn thêm vài lần sẽ không chịu nổi.

Người mặc bạch y Thái Huyền Tông đệ tử từ bầu trời rớt xuống, tới tới lui lui, Diệu Diệu và Tam trưởng lão là Thanh Khê chân nhân triệu kiến, không có thời gian nhìn nhiều, đã được đưa tới chỗ của lão tổ tông Lê gia.

Mây mù lượn lờ đại điện.

Một lão nhân râu dài ngồi ở chủ tọa, có chút hưng phấn, "Đây là Diệu Diệu?"

Tam trưởng lão cung kính gập đầu, "Lão tổ tông, đây là Diệu Diệu."

"Tới, hài tử," Thanh Khê chân nhân vẫy vẫy tay với Diệu Diệu, lấy ra một cái mâm tròn, "Lại đây."

"Con đặt tay lên đây." Lão tổ tông dặn dò.

Diệu Diệu nhìn thoáng qua Tam trưởng lão, ngoan ngoãn đặt tay lên.

Mâm tròn yên lặng một chút, đột nhiên phát ra ánh sáng lóa mắt, Thanh Khê chân nhân vội vàng phát tay phóng xuất kết giới, ánh sáng tan đi, mâm tròn thể nhưng phát ra tiếng rầm rầm —— trên mâm tròn xuất hiện vết nứt, càng ngày càng lớn.

"Tốt! Tốt!" Thanh Khê chân nhân có chút kích động, vỗ vỗ vai Diệu Diệu.

Bao nhiêu năm rồi chưa xảy ra chuyện này, trắc lĩnh bàn nứt, chỉ có thể thuyết minh độ tinh khiết của lĩnh căn là trăm phần trăm hỗn độn lĩnh căn, kim mộc thủy hỏa thổ trăm phần trăm, ngũ hành tương sinh mới vì hỗn độn, so với Thiên Linh Căn còn nhanh hơn nhiều, hơn nữa tiến giai sẽ không có tâm ma.

Gần nhất có ghi lại, Ma Tôn chỉ dùng 300 năm đã tới cảnh giới Đại Thừa, nhìn đáng về lại qua vài thập niên nữa sẽ phi thăng.

Đều là hỗn độn linh căn, tốc độ của Diệu Diệu sẽ không chậm hơn nhiều, đó là khái niệm gì?!

Chính là nói, 300 năm, trước khi ông chết, chỉ cần Diệu Diệu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Lê gia tất nhiên sẽ xuất hiện một Đại Thừa tôn giả.

Người tu tiên hiếm con, cho nên rất con trọng con nối dõi, dòng chính Lê gia là hậu đại của ông, nhưng đại nạn bùng nổ, ba bốn trăm năm sau chưa phi thăng sẽ ngã xuống, Lê gia lại không có ai có thể lên tới cảnh giới Đại Thừa trong vòng 300 năm, làm sao ông có thể yên tâm?

Nhưng bây giờ Diệu Diệu xuất hiện... Thanh Khê chân nhân loạn choạng cây quạt, trong lòng thả lỏng rất nhiều.

Sau khi cãi nhai với Diệu Diệu một lúc, Thanh Khê chân nhân mới thả nàng về, bảo nàng tham gia tuyển chọn không cần khăn trang, nàng chỉ đi ngang qua sân khấu, dù thế nào cũng là đồ đệ của ông.

Khi Diệu Diệu được thả ra, trang phục trên người đã thay đổi, Thanh Khê chân nhân ra tay cũng có sự khác biệt với Lê gia, bây giờ nàng cho dù bị Kim Đan chân nhân công kích cũng có thể sống được.

Diệu Diệu và Tam trưởng lão vừa đi vừa nói chuyện, Tam trưởng lão giới thiệu qua với nàng, vừa đi qua cửa, nam hài đứng bên trong đã mở miệng, "Chủ nhân đã trở lại."

"...Ân." Diệu Diệu thuận miệng trả lời.

Khi đi qua hẻm, một mùi hương nhàn nhạt truyền tới chóp mũi Diệu Diệu, gần đi tới chỗ ngoặt Diệu Diệu đột nhiên quay đầu, có chút kỳ quái đánh giá hẻm.

Rũ mi rũ mắt, thuận theo lãnh đạm, không khác gì lúc trước.

"Làm sao vậy?" Tam trưởng lão cảnh giác hỏi.

"...Không có gì," Diệu Diệu chần chờ một chút... Có thể là nàng cảm giác sai...

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Rải cầu lương trong thế giới tu chân (2)

a phóng to dục vọng trong tâm của người đó.

Đương nhiên, lần này cũng không có vũ tranh đấu, rốt cuộc có rất nhiều người đều chưa bắt đầu tu luyện, cho nên số lượng kim bài và số người bằng nhau, phải xem người có lấy được hay không.

Nó cũng không xuất hiện ở vị trí nhất định, người nào may mắn thì bước đầu tiên đã thấy kim bài, người nào không may, có thể đi dọc theo hết con đường của mình cũng không tìm thấy kim bài.

Ánh mắt Tàn Trường An dừng ở nơi nào đó, thấy tốc độ nàng đi một chút cũng không chậm lại, khuôn mặt giãn ra, so với bộ dạng giả giả của những người khác hoàn toàn không giống nhau, đáy lòng tán thưởng một tiếng..... Đây là hạt giống tốt, có thể nói là kiếm chế Ma giới tốt nhất.

Không đơn giản là điểm này, nếu hẻm nhớ không lầm, sự cảnh giác cô nương nhỏ cũng thật nhạy bén, ngày hôm qua hẻm mới vừa thay đổi một thân phận, cô bé này đã cảm giác được một chút không đúng, phải biết rằng, thực lực của hẻm đã đến trình độ đó, có thể nhìn xuyên qua hẻm thật sự là không nhiều lắm.

Tàn Trường An suy tư khả năng bắt tiêu cô nương đi tu ma.

..... Thêm vài năm sau, mấy năm nay hẻm đều sẽ gốc ở đây.

—— hẻm là ma tu, ma tu không giống tiên tu, tu luyện ma khí táo bạo dễ giận, hành sự tùy tâm sở dục, phát huy triệt để câu nói cá lớn nuốt cá bé.

Mấy năm trước hẻm lấy được một công pháp luyện thể, có thể rèn luyện thân thể trở thành thân ma thân thể. Thân ma thân thể là thể chất trong truyền thuyết, so với trời sinh hỗn độn thân thể không phân cao thấp, loại thể chất này có sức chứa cường đại (không gian còn nhiều hơn balo cấp 3 trong pubg))), không nói tới việc linh khí và ma khí đều có thể tu luyện, mà những thứ khác... Ví dụ như thiên lôi đều có thể hấp thu thành linh khí để sử dụng.

Lôi kiếp mà ma tu phi thăng phải chịu đựng đều tương đối mạnh, tu thành thân ma thân thể có rất nhiều chỗ tốt rất lớn đối với hẻm.

Hắn lập tức hạ quyết tâm tu hành. Nhưng loại này công pháp tương đối kỳ lạ, cụ thể quá trình không nói rõ, chỉ là khi tu luyện thường xuyên, hắn cần tu luyện linh khí, mà khí trong thân thể sẽ dần dần giảm bớt, dung hợp với linh khí, nói cách khác, chính là tu vi hắn sẽ luôn chậm lại, cho đến khi không còn tiến triển nữa.

Địa bàn bên kia cũng không an toàn, chỗ nào cũng có ma tu muốn kéo hắn xuống, tu vi hắn vừa rơi chậm lại, nói không chừng sẽ bị người ta ăn tươi nuốt sống. Hơn nữa hắn tu luyện cần một lượng lớn linh khí, cho nên hắn mới tới đây.

Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, cũng không tin có người biết hắn ở đây.

A.

Trong lúc hắn phát giác, thời gian cũng chậm rì rì qua đi, Diệu Diệu là người đầu tiên cầm kim bài vào giá, được ánh sáng trắng vây quanh, đi ra từ rừng cây.

Lúc sau là người thứ hai, người thứ ba...

Người thứ hai đi ra là Cố Minh Phi, sau khi đi ra sắc mặt đã đen sì, không thể tin được mình vậy mà lại là hạng hai.

Cố tình hạng ba còn đổ thêm dầu vào lửa, vừa ra đã cười, nói một câu, "Giống với suy đoán của ta!"

Cố Minh Phi...MMP.

Không nhìn thấy người ra đầu tiên là ai chắc?!

Cố Minh Phi hậm hực đứng ở một bên, bây giờ mình thế đơn lực mỏng, chờ mọi người ra lại nói chuyện với bọn chúng.

Đến khi người cuối cùng đi ra, tu sĩ trung niên kia mới bắt đầu tuyên bố thành tích, chia ra đệ tử nội môn và ngoại môn, cũng chuẩn bị dẫn đi để các trưởng lão lựa chọn.

Ngay lúc này, không biết chuyện gì xảy ra, đột nhiên có tiếng đánh nhau cách đây không xa, linh khí đủ màu bay múa trên trời, đánh đánh, một chân nhân không biết ném thứ gì, ánh sáng màu đen cực nhanh bắn ra bốn phía, nháy mắt đã lan đến chỗ này.

"Nghịch súc ngươi dám!"

"Dừng tay!"

Mọi người sắc mặt đại biến, nhìn chân nhân đánh tới đây.

Nhưng đã chậm, không biết đó là thứ gì mà khi đến gần biến lớn hơn, mắt thấy hoàn toàn đi vào thân thể Diệu Diệu.

Một bóng người nhanh chóng chắn lấy.

"....."

Nàng không sao chứ, đau đớn kịch liệt đánh úp lại, trước mắt Tần Trường An tối sầm, nghĩ hắn là không sao, mới yên tâm hôn mê bất tỉnh.

Suy nghĩ cuối cùng hiện lên là —— hắn nằm vùng ở đây cũng quá liều mạng rồi a.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Rải cầu lương trong thế giới tu chân (3)

Edit: ULies

Beta: U' U'

Mười năm sau.

Trước Lãnh Sự đường, nhiều đệ tử ngoại môn mặc y phục màu xanh và người hầu mặc y phục màu xám đi tới đi lui, người thì đến cầm đơn được của mình người thì đến cầm về cho chủ tử nhà mình.

Một người bước lên cầu thang, mang trên người bộ quần áo xám xịt, chớp chớp mắt, người đi tới đi lui không nhìn được liếc mắt nhìn hắn.

Người tu tiên cho dù đã dùng qua tẩy tủy đan cũng phải không ngừng bảo dưỡng dung mạo của bản thân, nhưng dung mạo của hắn lại cao hơn hẳn người bình thường không chỉ một bậc thang.

Tần Trường An giống như không hề có cảm giác, bước vào Lãnh Sự đường "... Tiểu Lục Phong, Thanh Nguyên."

Lão giả Trúc Cơ kỳ đến cả mí mắt cũng không thèm nhấc lên, chậm rãi tra xét sách ghi chép, không chút để ý lấy ra một cái túi trữ vật ném qua cho hắn, "Tôi tớ, lãnh theo tiền tiêu hàng tháng của đệ tử ngoại môn, mười khối linh thạch hạ đẳng, mười lăm viên dưỡng khí đan hạ đẳng....."

Lão giả nói xong, mặc kệ hắn có phản ứng gì, gọi người tiếp theo tới.

"Tiểu Mộc Sơn, Lăng Phong..."

"Đệ tử ngoại môn, linh thạch hạ đẳng..."

Tần Trường An đi ra ngoài, khi chuẩn bị xuống núi, đột nhiên có một đám người xuất hiện, khi nhìn thấy hắn thì hí hí mắt, đi tới, chặn đường xuống núi của hắn.

Người xung quanh có hứng thú thì dùng ánh mắt hóng chuyện lia đến, không hứng thú thì tiếp tục vội vàng rời đi.

Nam tử cầm đầu hơi mỉm cười, không chút để ý hỏi, "Vấn đề lần trước ngươi đã suy xét kỹ chưa?"

Nhìn đáng vẻ già rất tự tin, tựa như đã nắm chắc mọi việc trong tay.

Tần Trường An, "Không hứng thú."

"....." Người nọ hình như không nghĩ tới hắn sẽ trả lời như vậy, sắc mặt ngay lập tức u ám, "Ta cho ngươi thêm một cơ hội nữa."

Tần Trường An ngay cả mí mắt cũng không thèm nâng lên, "Không hứng thú."

Muốn hắn hầu hạ người khác?

Xùy, hắn chỉ biết hầu hạ người chết thôi.

Trần Sách bị chọc giận đến mức cười phá lên, một đệ tử ngoại môn đứng bên tay trái gã không chịu nổi nói, "Đừng có cứng đầu, cho mặt mũi mà ngươi không cần. Cũng không nhìn thử xem địa vị hiện tại của ngươi, nếu không phải bởi vì lần trước đan dược của ngươi có thể dùng được, vì giúp đỡ ngươi, Trần ca sẽ xem trọng..."

"Được rồi!" Thiếu niên u ám ngăn lại, nhìn chằm chằm khuôn mặt Tần Trường An, "Không muốn thì thôi, về sau đừng có hối hận."

Não bị chấp à!

Mười năm nay tu vi của hắn không ngừng giảm xuống, hiện tại ngay cả Trúc Cơ cũng không đến, thứ chiến nô cần là sức chiến đấu, hắn đương nhiên không thể trở thành chiến nô, cho dù có gia chủ chăm sóc, giúp hắn lãnh phần của đệ tử ngoại môn, ngày ngày ăn ngon đường tốt, nhưng cũng chỉ là một người hầu bình thường.

..... Làm một người hầu bình thường làm sao có thể có tương lai bằng làm thuộc hạ của gã?

Phải biết rằng, tiền tiêu hàng tháng của người hầu đều do chủ nhân phát cho, người có tu vi càng cao càng hữu dụng mới được coi trọng, cho dù Lê Diệu Diệu không tính, cũng phải tính, tu vi của hắn đã rớt xuống Luyện Khí kỳ, làm sao có thể được coi trọng?

Nếu không phải vì cảm thấy hứng thú tới đồng đan dược trong tay hắn, trời xui đất khiến vô tình cứu được mạng của gã, gã cũng không tới mức hạ mình xuống mời hắn gia nhập.

Tần Trường An đương nhiên sẽ không hối hận, không chút phản ứng, lướt ngang qua bọn họ rồi lập tức xuống núi.

Hừ, nếu bây giờ đang ở Ma giới, mộ người này đã mọc rậm cỏ emm.

Coi như tính cách của hắn hiện tại rất tốt bụng đi.

"....." Cái loại phản ứng gì thế?!

Đám người tức giận đến mức đỏ cả mặt.

Thuộc hạ của người kia tựa hồ muốn động thủ động cước, nhưng lại khẽ cắn môi nhịn xuống.

Gã tuy rất khinh thường người này, nhưng trong tông môn nghiêm cấm đệ tử chém giết lẫn nhau, vì loại người chẳng khác gì boss phản diện trong thoại bản này không đáng.

Chờ gã tu luyện thành công! Hắn nhất định sẽ hồi hận đến chết!

Tần Trường An không biết bọn họ nghĩ gì, suốt một đường chỉ trung ra bộ mặt nam thần đẹp zai cao lãnh về núi, sau khi vào núi biểu tình trên mặt hắn đã lật như bánh tráng, tùy ý ném đan dược vừa nhận được lên bàn, kéo kéo quần áo của mình, "chậc" một tiếng, lòi mấy bình đan dược trong túi trữ vật ra rồi ném vào miệng nhai, nhai một mớ chẳng khác gì đang nhai kẹo.

Tiểu bạch thỏ bị nhốt trong lồng sắt nằm trong góc run lên bần bật.

Hắn vốn dĩ không chú ý, nhưng đột nhiên nướng mày lên, cười xấu xa, hướng về tiểu bạch thỏ ngoắc ngoắc tay.

"....." Lúc hắn đang trêu đùa tiểu bạch thỏ sợ đến mức run rẩy, pháp trận trước cửa bị phát động. Hắn có chút phiền chán nhú mày, dùng thần thức quét qua, là một người mặc áo xám, trên mặt có chút vui mừng và vội vàng.

Chắc là gặp chuyện tốt gì đó.

Hắn dùng biểu tình lãnh khốc hay trung trước mặt thiên hạ, đi ra ngoài. "Sur huynh này, có chuyện gì sao?"

Thanh niên kia còn chưa vào cửa, đã thấy hắn đi ra, cũng không suy nghĩ quá nhiều, bắt đầu phun nước bọt, "Ngươi là Thanh Nguyên à? Mau đi cùng ta!"

"Làm sao vậy?" Tần Trường An lơ đãng né tránh bàn tay đang đưa tới, tiến về phía trước, nhàn nhạt hỏi.

"Tiểu thư đã trở lại, nói muốn gặp ngươi, nói là muốn ngươi đến hầu hạ người, ngươi sắp gặp vận may lớn nhất đời người rồi đó!" Người này cũng không thêm để ý, vui mừng nói với hắn. "Sur đệ về sau nhớ giúp đỡ ta nhiều hơn."

Người này chỉ mới vào Tiểu Lục Phong mấy năm nay, không hề biết đến thân phận vốn có của Thanh Nguyên.

Tần Trường An hơi sững sờ.

... Đã trở lại??

Muốn gặp hắn làm gì?

.....

Nhớ lại năm xưa, lúc ấy hắn vẫn luôn cho rằng Diệu Diệu chắc chắn sẽ không sao, nhưng cuối cùng hắn cũng không nhìn thấy, sau khi hắn hôn mê, lão tổ Lê gia vốn đang ngủ ở một ngọn núi khác đột nhiên chui từ dưới đất lên, cả giận nói, "Ngươi dám!"

Âm thanh của lão vừa dứt, ánh sáng màu đen kia thể nhưng đột nhiên lướt ngang qua hắn trực tiếp tấn công Diệu Diệu.

Suýt nữa là xiu, Lê lão tổ khó thở vùng tay áo lên, khiến người vốn đã không chống đỡ được ngay lập tức bị xông vào đánh cho thành con heo, sau đó nhét vào cái lồng sắt, hung tợn ném cho đội chấp pháp, "Đi! Chiều dài thật tốt cho ta!"

Lão tổ Lê gia suýt nữa tức chết.

Hắn là Đại Thừa chân nhân, là kẻ đứng đầu Tu Chân giới, là bạo bối dưới đáy hòm của mỗi tông môn, chỉ cần ra tay sẽ đánh nát trật tự của Tu Chân giới, hơn nữa trên người lão còn có vết thương cũ, cho nên phần lớn thời gian đều đóng cửa bế quan, ngày bình thường rất ít khi xuất hiện.

Lão lấy có thu đồ đệ nên không bế quan, nhưng thực ra cũng không cần bởi vì Diệu Diệu tuyển chọn mà mò mặt đến, chuyện con con này vẫn chưa đủ để kinh động lão, cho nên bèn ngồi tu luyện như ngày thường, thẳng đến lúc Diệu Diệu ngã xuống đất, dường như lão cảm nhận được gì đó, liền dùng thần thức quét đến.

—— hoàn toàn không nghĩ tới, một tia hy vọng mới lấp lánh trong đầu lão, còn chưa kịp cao hứng, liếc mắt một cái, đột nhiên bị thứ quái thai khi nào đó làm bị thương!!!

Bị thương!

Tức giận đến khóc luôn!

Các đệ tử tông môn khi nhắc đến chuyện năm đó cũng cảm thấy hơi ngáo: Còn chưa kịp phản ứng, không biết mấy ánh sáng trắng ở đâu đột nhiên bay ra cào cào với đám ma tu;

Biết là có ma tu, mọi người còn chưa kịp phản ứng, chuyện lúc sau phát triển chẳng khác gì teenfic, ma tu ném ra cái quái quái quỷ quỷ gì đó —— hai bé bị bị trúng chiêu —— thái thượng lão tổ xuất hiện —— đánh ma tu thành lũ heo nái...

Tất cả mọi chuyện, chỉ mới nháy mắt một cái là đã đặt dấu chấm câu hết chuyện!

Sau đó tất cả đệ tử dưới Kim Đan Kỳ còn chưa tự hỏi thăm nhân sinh đáng thương của mình, ngực đã đau nhói, bị uy áp của Thái Thượng Lão Tổ đè cho bất tỉnh.

Thậm chí toàn bộ Thiên Huyền Tông đều cảm giác được, ngay cả Nguyên Anh kỳ Hóa Thần kỳ nhà mình đang ẩn cư tu luyện cũng sôi nổi bay vèo vèo lên đỉnh núi.

Sao lại thế này?! Đại Thừa kỳ cũng muốn động thủ à?! Có kẻ địch đến ăn hành à?

"....." Nghe nói sau khi lão tổ Lê gia nhìn thấy Diệu Diệu nằm trong lòng ngực Tam trưởng lão mới thu lại uy áp, tiến tới xem xét tình huống của Diệu Diệu.

Tình huống của Diệu Diệu đến tận sau này cũng không ai biết rõ, chỉ nghe nói lão tổ Lê gia xách Lê Diệu Diệu về Lê gia.

Lúc hẩn tỉnh lại mọi chuyện cũng đã sắp xếp đầu vào đây, Lê gia phái một người đến nói với hẩn, có lẽ tại đám ma khí kia, cho nên tu vi của hẩn bị lùi lại.

... Vô nghĩa, thứ hẩn tu luyện chính là thân thể của Thần Ma, ma khí trong cơ thể nhiều thì tất nhiên linh khí sẽ bị hao mòn.

Đương nhiên, theo lý thuyết nếu hẩn vẫn tiếp tục hấp thu linh khí, tu vi vẫn sẽ từ từ tăng lên, nhưng khi ngấm lại, tình huống ấy sẽ giúp hẩn thoát khỏi thân phận chiến nô, không khiến người khác chú ý cũng không cần phải hạ kẻ khác, đối với hẩn thì đây chính là kết quả tốt nhất, liên mặc kệ tu vi bị rút xuống.

Sau này lão tổ Lê gia bề quan, hẩn thoát khỏi thân phận chiến nô, Lê Diệu Diệu thì không biết tung tích, hẩn muốn làm gì thì làm, không ai quản đến, nếu gặp phải mấy người hầu khác của Lê gia, cũng không có ai để ý đến hẩn.

—— Chỉ cần có người thì sẽ có giang hồ, người hầu đương nhiên cũng có, loại người không có tương lai triển vọng gì như hẩn, tất cả đều lười quan tâm.

Đương nhiên, cũng không có ai bắt nạt hẩn. Hẩn từng là chiến nô, so với đám người hầu bình thường chỉ biết theo chân người khác thì đúng là một kẻ trời trời một người dưới đất, tất cả những kẻ từng ghen ghét với hẩn khi thấy hẩn gặp nạn, ngay lập tức ngo ngoe rục rịch; nhưng không ngờ nguyên nhân khiến hẩn mất đi tu vi là bởi vì bảo vệ chủ nhân, cho dù người hầu bị thương vì chủ nhân cũng là điều hiển nhiên, nhưng nếu chủ nhân quá mức lương bạc cũng là điều không dễ nghe cho lắm, cho nên không có ai dám bắt nạt hẩn dù chỉ một cọng tóc.

Dọc đường đi Tàn Trường An luôn suy tư việc gì đó, cuối cùng hẩn bị đưa tới một động phủ.

Động phủ này xây dựng trên núi, là vị trí linh khí nồng đậm nhất, động phủ rất phồn hoa, không giống nơi ở của một người tu đạo, thực chất giống với khuê phòng tiểu thư dưới nhân gian hơn, cái đệm mềm mại khiến người ta muốn nằm lên thử.

Một thiếu nữ làn da trắng nõn, cùng ánh mắt linh động đang lười biếng nằm dài trên bàn ăn, gương mặt nàng có chút trẻ con, thấy gã sai vặt mang người tiến vào, bèn vội vàng nuốt đồ ăn xuống bụng.

Bởi vì ăn quá nhanh nên bị nghẹn lại giữa họng, đến cả lồng cũng dựng lên, vội vàng ngồi thẳng người, khụ một tiếng, "Thanh Nguyên đó sao?"

"..... Vâng, tiểu thư." Tàn Trường An hí hí mắt, một chút không tình nguyện trong mắt trực tiếp bay về miền cực lạc.

Hẩn đánh giá nàng từ trên xuống dưới, tầm mắt dừng lại trên hai má bầu bĩnh của nàng, ngón tay giật giật, ý nguyện mười năm trước đột nhiên bùng cháy lên mãnh liệt như ngọn lửa cao nguyên.

..... Véo một cái chắc chắn rất là thoải mái.

Diệu Diệu không biết hẩn đang nghĩ gì, mềm mại nói cảm ơn, "Năm đó đa tạ người đã cứu ta."

Nàng biết đây là quy tắc ở nơi này, đây là chuyện mà một chiến nô nên làm, nhưng nàng cũng không thể coi chuyện này trở thành chuyện đương nhiên được..... không có một ai sinh ra, bắt buộc phải đối xử tốt với một người khác.

Tuy rằng Diệu Diệu là người đáng iu nhất thế giới nàaa(*ω*)

Đương nhiên, nàng cũng không định đi ra ngoài bỏ bỏ cái mồm coi mình thành chính nghĩa nói "mỗi người sinh ra đều bình đẳng", đây là loại tư tưởng sau này chứ không phải của cổ đại, bằng không còn chưa kịp nói lời cảm ơn, bản thân nàng sẽ bị coi là có người đoạt xá sau đó treo lên cao thiêu chết luôn chứ không nói đùa. Chính nàng tự làm là được ~

Đến nỗi chuyện lúc trước... Nàng nói là ra ngoài ngao du, thật ra là hôn mê ở trong bí địa của Lê gia mười năm.

—— Dựa theo bình thường mà nói, linh khí và ma khí chỉ là năng lượng của hai chủng loại, nếu bị ma khí hoặc linh khí đánh trúng, hậu quả sẽ không to tát là bao, nhiều nhất cũng chỉ bị thương mà thôi.

Cố tình hai người họ đều không giống người bình thường, Thanh Nguyên chính là ma khí và linh khí tổn thương lẫn nhau, tu vi mới chậm rãi giảm xuống; Diệu Diệu lại là lõi ma khí ra biến đổi thành linh khí cho mình dùng, tu vi ở bất tri bất giác liên bay bay bay bay không có đường về.....

Dù sao đi nữa, sau khi nàng ngủ một giấc tỉnh lại, biến thành Kim Đan, nhưng tu vi của Thanh Nguyên lại chỉ đến Luyện Khí kỳ.....

Trường An tụt xuống Luyện Khí kỳ cũng vậy.

Nhưng mà nếu hắn nói phải về sắp xếp, Diệu Diệu đương nhiên sẽ không ngăn cản.

Sau đó đã thấy hắn bế cầm một con thỏ trắng nhỏ nhắn xinh xắn lại đây.

Không sai, là bế mà không phải ôm, hắn nâng cái ván gỗ đơn giản—— tấm ván gỗ có chút nghiêng, con thỏ nhỏ được đặt ở bên trên, co rúm lại ngồi xồm, hai chân nhỏ chống tấm ván gỗ, bộ dạng kia như gặp kẻ địch, sợ chính mình động dấy một chút sẽ ngã xuống.

Diệu Diệu có chút hứng thú, "Ai? Là một con thỏ yêu à?"

Tần Trường An bí mật hơi nghiêng nghiêng tấm ván gỗ, "Không phải, chỉ là một con thỏ bình thường."

Không thành yêu được, nhưng suốt ngày dùng linh khí bồi dưỡng, có thể rán có thể luộc có thể làm thịt thỏ kho tàu.

Con thỏ giống như có thể cảm nhận được suy nghĩ dưới đáy lòng hắn, đôi mắt đỏ càng đậm màu.

Diệu Diệu rất thích lông xù xù, đương nhiên, lông xù xù của bản thân là đáng yêu nhất, tiếp theo mới là lông xù xù khác.

Không thể tùy tiện sờ, bởi vì quan hệ chưa quen thuộc lắm, nếu nàng mở miệng, Thanh Nguyên khẳng định sẽ đồng ý, nhưng mà như vậy sẽ có chút miễn cưỡng.

Ai nha, Diệu Diệu sao có thể đáng yêu sẵn sóc thiện giải nhân ý như vậy a(*/*)

Khen chính mình một chút, Diệu Diệu nhắc nhở hình như con thỏ đang sợ hãi rồi rời khỏi động phủ của hắn, chỉ để lại hai bình dưỡng khí đan.

Sau khi nàng rời khỏi, Tần Trường An cầm lấy bình đan dược nhỏ, mở ra ngửi ngửi, khóe môi hơi cong lên một cái.

Dưỡng khí đan.

Dưỡng khí không có độc, có thể coi như kẹo trực tiếp ăn, ăn nhiều hay ít cũng sẽ không bị ảnh hưởng tới thân thể.

Rất nhanh mọi người sẽ biết chuyện này.

Mặc kệ người khác thần thông quảng đại thế nào, Diệu Diệu đã chọn Tiểu Lục Phong, ngọn núi trước kia lão tổ Lê gia hóa thân từng cư trú, —— sau khi hóa thân, linh khí bình thường đã không thỏa mãn được nhu cầu tu luyện của bọn họ, mỗi tông môn đều có địa cung chuyên môn để bọn họ tu luyện, còn chưa có ai dám không kiêng nể gì dùng thần thức tìm địa cung trên núi.

Chỉ là Diệu Diệu tiến giai Kim Đan, Kim Đan là có thể được xưng là chân nhân, được giao cho một ngọn núi nhỏ. Lãnh Sự Đường tự mình đến đây, hỏi nàng muốn đặt núi nhỏ ở đâu, có cần người hầu hạ gì không và những việc nhỏ khác.

Kim Đan kỳ có ba người hầu hạ, có ba cái lệnh bài. Lấy được lệnh bài, Diệu Diệu đã đưa cho Thanh Nguyên.

—— Không phải nàng một hai phải cho hắn lệnh bài, mà là Thiên Huyền Tông cực kỳ lớn, bình thường chia làm nội môn và ngoại môn, không có lệnh bài, đệ tử ngoại môn hoặc là tạp dịch không thể đi vào nội môn... Cho nên muốn muốn từ nơi linh khí sung túc như nội môn đi xuống, hắn nhất định phải có lệnh bài.

Mà lệnh bài cũng chia thành nhiều cấp bậc, lệnh bài Trúc Cơ kỳ, Kim Đan kỳ và Nguyên Anh kỳ, đương nhiên địa vị cũng không giống nhau, cụ thể thể hiện ở phía ngoài của lệnh bài.

Buổi chiều lúc lão tổ Lê gia xuất quan, gọi Diệu Diệu đến, dò hỏi tình huống hiện tại của nàng, thấy nàng đã Kim Đan, vô cùng vui mừng, liên tục nói tốt.

Sau đó cổ vũ hai câu, khuyên nàng không thể kiêu ngạo tự mãn, lại lấy bảo bối trong kho riêng của mình ra ban thưởng cho nàng, còn nhân tiện nói việc nàng thu lưu Tần Trường An bên người.

Lão tổ nói nàng đương nhiên có thể để hắn bên cạnh, nhưng không để thể hắn làm chiến nô của nàng một lần nữa, chiến nô là người bảo vệ của nàng, không thể xử lý theo tình cảm.

Diệu Diệu không tranh cãi chuyện này với ông, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Nếu Diệu Diệu một hai muốn để hắn làm chiến nô mới thật sự sai! Hơn nữa nàng mới là người bảo vệ, mới không cần hắn bảo vệ nàng. Đan dược do Diệu Diệu luyện, linh thạch Diệu Diệu đưa, người xấu Diệu Diệu đánh, hắn chỉ cần chăm sóc cuộc sống sau này của nàng thật tốt là được rồi.

Ừm..... Diệu Diệu chớp chớp mắt, lại nói tại sao lại giống tiểu bạch kiểm bị nàng bao dưỡng vậy nhỉ?

Thấy nàng thấu đáo, lão tổ cũng không nói nhiều, ngược lại nói tới chuyện khác.

Trong thời gian lão tổ Lê gia bế quan, Diệu Diệu tất nhiên đã vào Tàng Thư Các Lê gia chọn công pháp thích hợp để tu luyện.

Lão tổ lấy lệnh bài Tăng Thư Các ra, "Nhưng mà Lê gia chúng ta không lưu truyền công pháp đồng thời tu luyện năm loại linh căn, mà linh căn của người là ngũ hành cân bằng, nếu phải tách ra tu luyện, ngược lại sẽ không tốt, ta nhớ rõ Tăng Thư Các của tông môn có một công pháp tu luyện năm loại linh căn, người cầm lệnh bài có thể đi vào chọn ba quyển."

"Người là đồ đệ của ta, theo quy tắc, có thể chọn một quyển công pháp thiên giai, ba quyển công pháp địa giai, năm quyển công pháp huyền giai, công pháp hoàng giai thì tùy ý."

Lão tổ để nàng đi chọn công pháp có dụng tâm của ông, Diệu Diệu gật đầu đồng ý.

Bởi vì Diệu Diệu còn chưa bắt đầu tu luyện công pháp, cho nên cũng không có gì khó muốn hỏi lão tổ, lão tổ chỉ điểm hai câu, khi lựa chọn công pháp phải chọn như thế nào, lại bắt đầu nói những chuyện khác.

Tiếp theo là đến đại diện bá sư và đại diện Kim Đan.

Năm đó Diệu Diệu bá nhập môn hạ của hắn, vốn là muốn chuẩn bị đại diện bá sư, chẳng qua nàng đột nhiên hôn mê bất tỉnh, đại diện bá sư cũng không thành. Mà bây giờ nàng một giấc ngủ dậy đã là Kim Đan, đại diện Kim Đan và đại diện bá sư trùng nhau, bây giờ hỏi ý kiến của Diệu Diệu như thế nào.

Hai người đều không phải người nhiều lời, không bàn chuyện lâu, rất nhanh đã bàn bạc chuyện này ổn thỏa. Khi Diệu Diệu trở về trời còn chưa tối.

Thấy Thanh Nguyên đứng trước động phủ, giống như không có việc gì, vì thế đôi mắt Diệu Diệu chớp chớp, vẫy tay với hắn, nhỏ giọng hỏi, "Thanh Nguyên, người đói bụng không?"

Vốn định nói không đói bụng, nhưng thấy vẻ mặt nàng nhất định là đang đói bụng, nhớ tới chính mình hiện tại là Luyện Khí kỳ, hắn là còn chưa tích cốc, Tàn Trường An gật đầu, "... Có chút."

"Chúng ta đi ăn cá nướng!" Phảng phất như chờ câu này của hắn, Diệu Diệu lập tức nói tiếp.

Ánh mắt Tàn Trường An có chút mềm mại, "Người không cần bởi vì ta..."

"Không phải bởi vì người nha." Diệu Diệu meow một tiếng, rầm rì một tiếng, "Diệu Diệu cũng muốn ăn cá nướng."

Ngủ mười năm, trong miệng thật nhạt a ^ ^

Nói xong nàng cũng đã thuận thực biến ra đồng lửa, không biết từ nơi nào lấy hai hai con cá, xoát xoát xoát mấy cái đã xử lý xong.

Thịt cá tươi ngọt mọng nước, còn chưa nướng BBQ, cũng đã có thể ngửi được mùi thịt cá thơm ngon, Diệu Diệu liếm liếm môi, "Chờ một lát cho người nếm thử tay nghề Diệu Diệu."

Vui không ^ ^

Không cần làm lâu, ngon lửa cũng đã nóng lên.

"Làm phiền tiểu thư," Tàn Trường An tự nhiên ngồi xuống, hắn cũng không có người hầu hạ, nhưng rất quen được hầu hạ, "Cá từ nơi nào mà có?"

"Chính là lúc trước trước khi tuyển chọn ta lấy từ trong hồ cá ven đường."

Diệu Diệu nhớ tới năm đó Sen từng nướng cho mình, từ túi trữ vật lấy ra một thanh kiếm tinh tế, làm như gậy gỗ cắm vào miệng ca, cho vào trong lửa.

Ma Tôn đại nhân không nhịn được buồn cười, trong ngày tuyển chọn, nàng thể nhưng còn nhớ rõ bắt hai con cá.

"....." Diệu Diệu nghe ra hắn cười, rầm rì một chút, lấy dầu ra bôi bôi, đang chuẩn bị quất hắn, đột nhiên, cá lại bỗng nhiên bùng cháy, ánh lửa ập vào trước mặt.

Đột nhiên không kịp phòng ngừa, Diệu Diệu kinh ngạc meo một tiếng, liên tiếp lùi vài bước.

Khuôn mặt Tàn Trường An biến đổi, phản xạ có điều kiện đánh ra một chương, đồng lửa bị dập mới nhẹ nhàng thờ ra.

Sau đó quay đầu, thấy nàng còn kinh hồn chưa định cầm cá, đôi mắt mở to, ngốc ngốc không biết đã xảy ra chuyện gì, lửa giận lập tức biến mất, còn có chút buồn cười, "Vẫn là dễ ta làm cho."

Diệu Diệu không có chút do dự nào, một giây đã đưa cá cho hắn

Động tác của Tàn Trường An rất nhanh nhẹn, bôi dầu, lật mặt, rải gia vị, thịt cá vốn thơm ngon, lập tức toả ra mùi hương.

Diệu Diệu nhìn chằm chằm, râu không khỏi lặng lẽ giật giật.

Tần Trường An tựa hồ không chú ý tới động tác của miệng, chỉ là nụ cười bên khóe miệng lớn hơn một xíu.

Chờ nướng xong một con, hần tự nhiên cầm lấy, đưa tới bên môi nàng, "Ném thử?"

Diệu Diệu không rảnh lo nhiều, meo meo ăn một miếng.

Meo! Bị nóng làm đầu lưỡi hơi đau, nhưng mà ngon quá, thật sự, Diệu Diệu thỏa mãn nheo mắt, mắt lấp lánh nhìn hần, "Thanh Nguyên, người thật lợi hại ~"

Ngữ khí mềm mại ngọt ngào.

Lông mày Tần Trường An bắt đầu nhướng lên lên, không nhịn được mà thẳng lưng, "Con sau có cần đổi vị khác không?"

"Muốn muốn muốn!" Diệu Diệu mắt sáng rực lên, ngọt ngào nói, "Người thật tốt ~"

Ma Tôn khụ khụ, tốc độ nướng cá như được x2, "Kỳ thật vị Ngọc Châu Thảo cũng khá ngon."

"Thật sự?!"

"Đương nhiên!"

"....."

Tần Trường An nướng rất nhiều, khóe miệng mang cười ngọt không chịu được nhìn Diệu Diệu ăn, ánh mắt thỏa mãn.

Thật tốt, thật đáng yêu...

Chờ Diệu Diệu ăn xong, nói với hần là vị bạc quả ngon nhất, hần tự nhiên xoay người, "Ta đây lại nướng cho người một con vị..." bạc quả...

!

Hần nói được một nửa, sắc mặt đột nhiên cứng lại.

Hần răng rắc răng rắc quay đầu, nhìn Diệu Diệu đang chờ mong.

Không, từ từ, hình như có chỗ nào sai sai?

..... Không phải hần, là người chờ ăn sao?

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Rải cầu lương trong thế giới tu chân (5)

Edit: Rùa, Ư'Ư'

Ánh mắt Diệu Diệu vô tội, Tần Trường An đúng thật là không nghĩ ra được nên cự tuyệt như thế nào, phảng phất như hần cự tuyệt chính là tội ác tày trời.

Nghĩ một chút.

Hần vừa tự an ủi coi như là trải nghiệm sinh hoạt vừa lật mặt cá, bảo đảm nướng chín đều ngon miệng.

"...Ăn chậm một chút, cẩn thận đừng để bị bỏng... Đừng ăn vội, ăn hết lại nướng thêm cho người."

"....."

Bữa cơm này Diệu Diệu ăn cực kỳ vui vẻ, lúc ăn không quá lâu, tự nhiên cũng sẽ không làm hần bị đói, thấy hần chỉ lo nướng giúp nàng, tay đang ăn dừng lại, nghĩ nghĩ, dứt khoát đưa con cá đã được nướng xong tới bên môi hần.

Diệu Diệu cũng không phải loại người chỉ biết lo cho bản thân mèo meo meo ~

"....." Mùi cá nướng sao mà lại ngọt tới tận tim, ý cười không nhịn được phát ra.

Tần Trường An nhìn con cá bị đưa đến trước miệng mình, cảm xúc dâng trào, thiếu chút nữa trực tiếp cắn vào, nghĩ đến cái gì, lại đổi trả rớt người lại, giả vờ giả vịt nói, "... Làm phiền tiểu thư, như vậy không tốt lắm đâu."

Hắn làm sao vậy?

"Hả? Có gì không tốt?" Diệu Diệu lại cắn một cái, tay phải cầm cá nướng, dùng tay trái quơ quơ con cá, ánh mắt thanh triệt thông thấu, cái mũi nhỏ nhắn lại, ý nói, "Mau ăn nha, Diệu Diệu giờ như vậy sẽ rất mỏi ~" o(^ω^)

Chuyện nhỏ không tốn sức có gì không đúng sao?

Hắn ăn xong nàng còn muốn ăn nữa đấy.

"..... Khụ," Tu Tiên giới bọn họ tuy rằng không có nam nữ khác biệt, nhưng động tác này người bình thường đều sẽ không làm..

Ma Tôn đại nhân cúi đầu cắn một cái, lựa chọn tính làm lơ những nam nữ tu sĩ cho nhau đan dược, kẻ vai chiến đấu, hứng thú đến mức khoa tay múa chân muốn tiếp xúc thân thể cũng không thiếu, cảm thấy, —— tiểu thư này có chút nhiệt tình.

Ách, không được không được.

Lần này hai người ăn cơm một canh giờ.

May mà bọn họ đều là người tu tiên, nếu không Diệu Diệu ăn nhiều cá như vậy, chỉ sợ bụng đã sớm căng đến nổ mạnh.

Nàng ăn no bụng tròn tròn, thỏa mãn nheo mắt, nhớ tới cái gì, đột nhiên hỏi Thanh Nguyên, "Bây giờ ngươi đang tu luyện công pháp gì?"

Tu vi của Thanh Nguyên bị tụt xuống, mà trong thế giới này, có thực lực mới là kẻ mạnh.

Nàng không thể lúc nào cũng ở bên cạnh hắn, cho nên về sau có thể tìm được cách làm tu vi hắn phục hồi như cũ thì nói sau, bây giờ, nếu tu vi hắn không có cách khôi phục lại thì cần phải tìm vài cách bảo vệ hắn.

Đầu tiên là công pháp. Công pháp là cơ sở, một công pháp tốt rất có ích cho hắn.

Thứ hai là pháp khí. Uy lực của pháp khí không cần phải nói, tuy rằng khi điều khiển sẽ tốn rất nhiều linh khí, nhưng uy lực không tầm thường, cho dù pháp khí mà Luyện khí kỳ có thể điều khiển rất ít, nhưng vẫn có.

Sau đó là phù chú. Đây là cách dễ dàng nhất, điều khiển phù chú chỉ cần rất ít linh khí, nhưng uy lực rất lớn, cũng có thể phong ấn một vài loại thuật pháp có uy lực cao.

..... Kỳ thật thiên tài địa bảo trong Tu Tiên giới nhiều không kể xiết, linh căn đều có thể thay đổi, lại có vết thương gì không thể chữa khỏi? Diệu Diệu không hề nghĩ tới khả năng này.

Àn, nếu thật sự không tìm được cách nào..... Vậy quên đi, dù sao chỉ cần hắn vẫn luôn ăn đan dược, bảo đảm linh khí tu luyện nhiều hơn linh khí bị mất đi, tu vi vẫn sẽ dần dần bay lên, chẳng qua tốc độ tương đối chậm thôi.

Tần Trường An thuận miệng báo một quyển công pháp. Diệu Diệu bèn nói ngày mai đi tới Tàng Thư Các cùng nàng, thuận tiện chọn một quyển. Láy thân phận của hắn đương nhiên không thể chọn, nhưng có nàng nha.

..... Hắn muốn nàng giúp đỡ? Ma Tôn đại nhân nhú mày.

Nếu nàng giúp hắn chọn công pháp, hắn còn phải đến che dấu tu luyện, Tần Trường An cảm thấy nếu mình đáp ứng hắn là đầu bị úng nước, hắn là nên tìm cơ hội từ chối.

Cũng không biết nói sao, trong đầu hắn hiện lên đôi mắt của nàng, không thể nói lên câu từ chối.

Diệu Diệu không biết hắn nghĩ gì, thấy hắn không nói gì, chỉ nghĩ chuyện này làm hắn đau lòng, vì thế dịch đến gần một chút, mềm mại an ủi, "Ngươi yên tâm, tu vi của ngươi nhất định có thể trở lại như cũ."

Nàng dùng cái đuôi hư vờ cọ chân hắn, nhỏ giọng chân thành nói, "Huống chi không phải còn có Diệu Diệu sao? Diệu Diệu nhất định sẽ giúp ngươi."

"Có Diệu Diệu, Diệu Diệu sẽ tốt với ngươi!"

Giọng nói mềm mại mang theo chút rụt rè của Diệu Diệu giống như có một cái móc, vẫn luôn chui vào trong lỗ tai hắn.

"Thật sự?" Hắn không tự giác cười.

"Thật sự! Diệu Diệu không nỡ gạt ngươi ~" Diệu Diệu nhắc tay thề.

Một câu không nữ làm Tần Trường An rung động, ánh mắt tràn đầy tình eo.

Đầu óc nóng lên, một câu ta tin tưởng người buột miệng thốt ra, trực tiếp đem công pháp chuyện này đồng ý.

Sau đó lấy lại tinh thần..... Đúng là lời ngon tiếng ngọt! Mê hồn canh!

"....."

Diệu Diệu cũng không biết hẳn nghĩ gì, nói xong chuyện công pháp, lại lấy ra một ít đan dược đưa cho hắn, dặn dò hắn có thể mỗi ngày ăn một viên.

Sau đó thấy sắc trời chưa muộn, cũng không muốn về sơn động tu luyện, nhớ tới con thỏ trắng nhỏ kia, tìm tòi túi trữ vật của mình, lấy ra vài mềm và mấy thứ khác, chuẩn bị làm ổ cho nó.

"Người có thể chứ?" Tần Trường An hỏi.

"Đương nhiên!" Diệu Diệu hừ một tiếng, ưỡn ngực, Diệu Diệu đáng yêu lại thông minh, sao có thể không làm được?!

Chỉ là ổ của thỏ có hơi khó làm..... Diệu Diệu vừa nghĩ vừa nói sang chuyện khác, dứt khoát nói tới chuyện mười ngày sau sẽ tổ chức đại điển báisư.

Cũng không phải mỗi người báisư đều phải tổ chức đại điển, chỉ là thân phận của lão tổ Lê gia đặc biệt, Nếu Diệu Diệu có thân phận là đệ tử của lão tổ Đại Thừa kỳ, sau này khi đi ra ngoài rèn luyện sẽ tiện hơn rất nhiều, cho nên vẫn phải làm.

Cái đại điển này tương đương với chuyện thông báo cho mọi người, nếu không có nghi thức này, những người khác thấy nàng còn có thể giả vờ như không biết nàng là đệ tử của anh, nhưng nếu đại điển báisư đã làm thì không thể nói như vậy nữa.

Nói cách khác, cái đại điển này dùng để thông báo, đây là đồ đệ của ông, khi nàng đi ra ngoài rèn luyện mà bị bắt nạt, đừng trách ông xuống tay không có mắt!

Tần Trường An nói vài câu, chẳng qua đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm tay nàng, chỉ sợ nàng không cẩn thận, ổ thỏ chưa xong, đã xảy ra chuyện.

"....."

Khi hai người tách ra thì trời đã tối.

Ma Tôn ngồi trong động phủ, nhìn ổ thỏ mình tự nhận việc, cảm thấy đầu đau quá luôn.

..... Cho nên, hẳn cướp việc để làm gì???

Hắn bị điên sao, bị nghiệm làm việc?

—— Cả ngày hôm nay hắn không bình thường lắm.

..... Ân, nếu không sau này cách xa Lê Diệu Diệu một chút.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Rải cầu lương trong thế giới tu chân (6)

Edit: ULies, Rùa

Mười ngày trôi qua, đã đến ngày diễn ra Kim Đan đại điển.

Điều gì đến rồi sẽ đến.

Lê lão gia tổ là một trong những Đại Thừa Kỳ đứng đầu của Thiên Huyền Tông, người đời ai nghe đến tên ông cũng đều sợ hãi, thậm chí đã một khoảng thời gian rất dài không có chút tin tức gì về ông, nhưng nghe đồn đệ tử của ông cũng đã thăng lên Kim Đan Kỳ, sẽ tham gia đại điển này, ai dám không đến?

Đừng có nói xàm cái gì mà, thời gian trôi nhanh như tró chạy ngoài đồng, người tu tiên là những kẻ trâu bò có khả năng bay trên trời, chui dưới đất, mười ngày đối với họ, thì chạy sang phía đông vọt qua phía tây của Thiên Nguyên đại thế giới mấy vòng cũng không thành vấn đề, tất nhiên đây là tính theo, tu tiên người phi thiên độn địa, đối với bọn họ tới nói, mười ngày đã cũng đủ từ Thiên Nguyên đại thế giới phía đông đi ngang qua đến phía tây, lại thuận tiện đi dạo cái mấy cái qua lại, đương nhiên, đây là tính thượng chủ thành chi gian hoặc là tông môn cùng tông môn chi gian Truyền Tống Trận thời gian.

Nhưng mà những kẻ sống tại vùng khó thăm dò tin tức thì có chút khó hiểu, Lê lão tổ thu thêm đệ tử lúc nào thế?

—— Lê lão tổ đã già như vậy, tất nhiên cũng có đệ tử. Năm xưa, khi ông vẫn còn trẻ đẹp từng thu ba đệ tử, nhưng có lẽ vì không có chút may mắn nào, ba đệ tử thì chẳng có một ai sống sót, tất cả đều chết thẳng cẳng.

Có một đệ tử là người của Lê gia, năm đó ông chỉ mới là Kim Đan, chỉ lo tu luyện mà không để ý tới người đồ đệ này lắm, khi ông đi vào bí cảnh, đồ đệ liền xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hai đệ tử còn lại ông đều thu nhận từ cuộc tuyển chọn mấy trăm năm trước, tình cảm giữa họ khá tốt, tốt hơn so với người đồ đệ trước nhiều, ông đưa rất nhiều thứ để chúng có thể tự bảo vệ chính mình, để hai người họ không phải chết vì chuyện ngoài ý muốn, nhưng, một đồ đệ của ông tu luyện mãi không lên được Nguyên Anh Kỳ, tám trăm năm sau, đèn tắt cạn dầu, chết vì già. Đồ đệ cuối cùng thiên phú tốt hơn, lại chết dưới lời kiếp khi thăng lên Hóa Thân kỳ.

Đại Thừa kỳ có thể sống được ba ngàn năm, chỉ còn lại hai trăm năm, Lê lão tổ cũng sắp xuống mồ vòn bướm với đồ đệ rồi, bởi muốn phi thăng thành tiên đã là điều không thể, không ngờ bây giờ lại nghe thấy tin ông nhận đồ đệ....

Mấy ngày trước đã có rất nhiều tàu bay hạ cánh ở những thành trì phụ thuộc Thiên Huyền Tông, tán tu trong thành cũng theo đó mà tăng lên, đi tới đi lui không ngừng, điều này khiến Thiên Huyền Tông phải phái ra rất nhiều người xuống núi, duy trì trật tự trong thành.

Tất cả những người ở đây, không phải ai cũng có cơ hội được đi biểu qua Lê lão tổ, đa phần đều là chạy tới đây hít drama, nhưng chỉ vậy cũng đủ để khiến người ta bận rộn.

Suy cho cùng thì đại diện bá sư cũng không thể keo kiệt được, đây cũng là đại diện cho mặt mũi của Lê lão tổ, một mặt khác cũng thể hiện được sự quan tâm của ông đối với Diệu Diệu.

Ngày diễn ra đại diện đã đến.

Đệ tử ngoại môn của Thiên Huyền Tông cũng bắt đầu bận rộn, người thì đi nhận nhiệm vụ trông coi sơn môn, người thì nhận nhiệm vụ chiêu đãi khách, khi đã chuẩn bị xong tất cả liền vội vàng chạy tới thông báo với người phát nhiệm vụ, kiểm một ít điểm cống hiến.

Thiên Huyền Tông là tông môn đứng đầu, đã không ít lần đứng ra chủ trì đại diện bá sư và Kim Đan đại diện, nhưng đệ tử ngoại môn đã luyện ra quy củ của mình từ lâu, không kiêu ngạo không nịnh hót, chân thành lịch sự, cho dù bối mồm kiểu gì cũng không tìm ra được một chút sai sót nào.

Tất cả khách khứa đều được dẫn đến chỗ ngồi thuộc về mình, bên trong đại điện, là những thị nữ xinh đẹp với bóng hình uyển chuyển nhẹ nhàng, đứng trên linh hạc, dâng linh trà và trái cây lên cho họ.

Trong đại điện.

Tần Trường An dùng ánh mắt sắc bén, nhìn xung quanh, chỉ huy người hầu chạy tới chạy lui, xử lý tất cả gọn gàng cho những chuyện ngoài ý muốn có thể xảy ra.

Những người xuất hiện ở đây, không thể để cho mấy thị nữ bình thường kia hầu hạ.

Có thể ngồi ở trong đại điện này, thì tất nhiên phải là người có địa vị, mỗi người ở đây đều tỏa ra uy áp dày đặc, giống như ngọn núi hùng vĩ, lúc ngẩng đầu lên nhìn họ, sẽ mang lại cảm giác như đang nhìn thấy một vực sâu thăm thẳm và vô cùng nguy hiểm. Nếu để cho thị nữ bình thường đến hầu, chỉ sợ chưa bước tới gần đã sợ đến mức nhũn cả người.

Nhưng Tần Trường An là ngoại lệ. Những người này... Không ít người từng bị hấn cho ăn hành, thậm chí không chỉ một lần, nhẫn trừ vật bị hấn cướp hết lần này tới lần khác, nào là cái tên giàu có đang cảm quạt lông ở bên kia, nào là lão già nông này này nhưng ăn ở tốt đang ngồi ở bên cạnh, rồi còn có cả Xám quái... Đừng nói là sợ, hấn đây khi thấy họ còn vui vẻ không kịp nữa là. (*)

(*) Xám quái: Ý là ông này là người kì quặc, mạch não không giống người bình thường và thích mặc đồ màu xám=)))

Xùy, đám ma tu đã bị hấn đánh nát mặt rồi, mấy người này còn ngửa đòn, liên tục đi tìm Ma Tôn hấn đây để gây sự, hấn không đánh họ thì đánh ai?

Hấn chỉ sợ nếu đại diện bá sư xảy ra chuyện sẽ gây ảnh hưởng tới mặt mũi của Diệu Diệu, ngày hôm trước hấn còn đang định xin từ chức, cách xa Diệu Diệu một chút, nhưng không hiểu sao, bây giờ hấn vẫn đứng đây, chăm chỉ xử lý mọi việc.

Giờ lành đã đến.

Lê lão tổ đứng trên vị trí cao nhất của đại điện, quần áo trang trọng khoác trên người ông, cũng thể hiện ra rằng ông coi trọng đại diện bá sư này đến mức nào.

Diệu Diệu cũng xuất hiện trước cửa đại điện, trong tầm mắt của tất cả mọi người, bình tĩnh ung dung bước tới.

Tần Trường An đang đứng trong góc liền dừng động tác đang làm lại, trên mặt vô thức nở một nụ cười kinh diễm.

Trên mặt ai nấy đều mang theo ý cười, lặng lẽ liếc về phía tiểu bối bên cạnh mình, dùng ánh mắt âm thầm đánh giá, nghiêng tai lắng nghe tiếng chuông sắp

vang lên.

Tiếng chuông này là thứ rất quan trọng.

Chín là số lớn nhất, tiếng chuông chia thành ba tầng khác nhau, một tiếng là đệ tử báo danh, ba là đệ tử bình thường, sáu là đệ tử thân truyền, còn chín là đệ tử quan môn, kế thừa y bát của sư phụ.

Tiếng chuông quá vang lên, mọi người chưa có phản ứng gì, suy cho cùng để có thể tổ chức đại điển báisư, kêu gọi cả làng cả nước đến dự, tất nhiên không phải là đệ tử báo danh, ít nhất cũng là đệ tử bình thường.

Tiếng chuông vang lên lần thứ ba, ít nhất chính là đệ tử thân truyền rồi, lúc này có vài khách khứa mới bắt đầu cảm thấy ngoài ý muốn, nhìn thoáng qua hậu bối mà mình mang tới, Lê lão tổ là Đại Thừa Kỳ, trước kia đã từng gặp ông ít Đôn Linh Căn và Song Linh Căn mà người đời hâm mộ, bây giờ lại thu một cô nương nhỏ làm đệ tử... Không biết cô nương này là linh căn gì.

Tiếng chuông thứ sáu vang lên, tất cả mọi người đều cảm thấy đến đây là kết thúc, đem tất cả những lời khen đã chuẩn bị sẵn ở trong đầu tập lại một lần, chuẩn bị đứng lên nói, không ngờ, tiếng chuông bỗng đã dừng lại, lại vang lên.

Tiếng, tiếng chuông thứ bảy?!

Mọi người vội vàng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Diệu Diệu đã đi đến trước đài cao.

... Đệ tử quan môn?!

Lúc Lê lão tổ còn trẻ cũng là một nhân vật phong vân, đối với tính tình hán bọn họ đều có chút hiểu biết, lúc sắp phi thăng không thể nào lại thu một đệ tử quan môn làm bại hoại thanh danh của chính mình, cho nên đệ tử quan môn này nhất định có chỗ đặc biệt với hắn.

Có thể sống từng này tuổi đều là thông minh người, suy nghĩ một chút liền biết, Lê Diệu Diệu tư chất nhất định rất tốt, tốt đến mức làm Lê lão tổ phải động tâm.

..... Ít nhất cũng là Thiên Linh Căn, hẳn là còn có thể chất đặc thù.

Ánh mắt mọi người nhìn Lê Diệu Diệu trên đài cao không giống như trước, như có như không nhiều thêm chút ít hiền lành.

Ngay từ đầu chỉ xem nàng là một đệ tử bình thường, loại đệ tử này có rất nhiều, không đủ để làm cho bọn họ nhìn nhiều thêm một cái, nhưng hiện giờ biết tư chất nàng không giống người thường, còn là đệ tử quan môn, 300 năm nay có Lê lão tổ che chở, 300 năm sau nói không chừng đã đến Hóa Thân kỳ, tất nhiên có tư cách khiến bọn họ coi trọng.

Nếu không phải dùng thần thức lên người nàng có chút không lễ phép, thì mọi người ở đây hơn phân nửa không không chế không được trực tiếp xem xét cốt linh của nàng.

Tần Trường An đứng ở một góc, đương nhiên cũng cảm giác được loại biến hóa này, không có chút gì là thụ sủng nhược kinh nào, nhưng thật ra có chút tự hào.

Không sai, Diệu Diệu chính là giỏi như vậy!

Ánh mắt hắn đối những người này dâng lên một tia vừa lòng, âm thầm nhường mầy, quyết định về sau ít soán soạt bọn họ một chút.

Tiếng chuông ngừng.

"Người pháp mà, mà pháp thiên, thiên pháp nói, đạo pháp tự nhiên... Nay ngô lấy nhữ làm đồ đệ, truyền mình nói, ban hào Thanh Huyền... Vọng nhữ..." (???tiếng người à???)

Diệu Diệu quỳ gối trên đệm hương bồ, trang nghiêm hành đại lễ, Lê lão tổ tự mình dạy bảo xong, ngón tay dè lên ấn đường Diệu Diệu, một chút tinh huyết bị hắn rút ra, phong ấn bên trong một khối ngọc bài.

Trên ngọc bài một sợi lưu quang xẹt qua, màu đỏ tinh huyết bị phong ấn trong đó, Lê lão tổ đưa tay đem ngọc bài thu lại, thanh âm truyền ra ngoài, "Từ nay về sau, Diệu Diệu là đồ đệ của bốn tọa, thấy nàng như thấy bốn tọa..."(?)

Lời này đương nhiên không phải nói làm những người khác thấy Diệu Diệu liền cùng thấy hắn giống nhau cung kính, mà là nói Diệu Diệu ở một mức độ nào đó là có thể xem như là đại diện hắn. Nếu người xuống tay với đồ đệ của ta, hoặc là có tâm tư không tốt, hừ hừ.

Thanh âm truyền ra ngoài rất xa, lại làm người kinh ngạc một lần.

Này ngọc bài cũng không phải là tùy tiện lấy, về sau Diệu Diệu nếu là vạn nhất xảy ra chuyện gì, có một giọt tinh huyết là có thể giữ lại một sợi hồn phách của nàng, tìm được địa điểm nàng luân hồi chuyển thế, nếu không thể, dù có hồn phi phách tán hồn phách quay về thiên địa, một sợi hồn phách này lấy thủ pháp đặc thù ôn dưỡng ngàn năm, cũng có thể dần dần hợp lại rồi rụng chỉ linh, một lần nữa ôn dưỡng ra hồn phách hoàn chỉnh.

Có thể nói là tạo ra một sinh mệnh.

Bái sư đại diện đến đây có thể nói là đã xong rồi, bắt đầu đến phân đoạn tặng lễ, không khí trong điện cũng nhẹ nhàng náo nhiệt lên, trong lòng mọi người đều có tính toán, lễ vật được đem lên lạng lẽ dày thêm một tầng.

Không bao lâu, người trong đại điện lần lượt lui xuống. Lê lão tổ mới dùng cách nói giỡn để giới thiệu cho Diệu Diệu những người khác.

Tỷ như người tính tình táo bạo kia là tán tu, thường kêu cháy rực kiếm chủ(?), người cầm quạt lông vũ đã là Đại Thừa kỳ, gọi là Từ Vi chân quân...

Trong lúc nhất thời, trong đại điện nói nói cười cười, thẳng đến thật lâu về sau mới tan đi, chỉ có Từ Vi chân quân cầm quạt lông vũ và thanh niên hấn mang theo ở lại.

Chỉ còn mấy người bọn họ, Lê lão tổ không hề khách khí, để Diệu Diệu ngồi xuống, uống ngụm trà, "Người ở lại làm cái gì?"

Hấn và Từ Vi giao tình không tồi.

Diệu Diệu cũng nhẹ nhàng thở ra, khuôn mặt căng cứng nghiêm túc dần đi, trông mắt linh động xoay chuyển, nhìn về phía Tàn Trường An, cười một cái.

Tàn Trường An bị nụ cười này ngọt tới tận tâm khảm, cảm thấy thâm tâm đều tê dại, tự giác cầm bình trà nước trà, rót trà cho giúp Diệu Diệu, ý bảo nàng mau uống.

Đứng lâu như vậy nhất định mệt mỏi, mau uống chút linh trà...

Từ Vi chân quân cầm quạt lông vũ phẩy phẩy gió, không trả lời, chỉ nói, "Tiểu Thanh Huyền đã Kim Đan rồi sao?"

"Đúng vậy." Lê lão tổ lại uống ngụm trà, mắt đuôi có chút đắc ý, tuy rằng vì an nguy Diệu Diệu, linh căn nàng tốt nhất không được tiết lộ, nhưng tin tức nàng đã Kim Đan lại không cần gạt.

Lúc này, Lê lão tổ đang cùng Tàn Trường An rót trà tư tưởng hai người giống nhau đến kỳ lạ.

—— hấn đã sớm hận không thể khoe ra, làm cho bọn họ trước kia thổi chính mình hậu bối(?), bất quá trăm năm Kim Đan liền thổi phồng đặc huênh hoang thiên tài chỗ nào chứ, bọn họ cũng không biết đi, người của Lê gia hấn/ người hấn nhìn trúng! Đồ đệ của hấn/ Diệu Diệu của! Mới 20 hơn tuổi cũng đã Kim Đan! Hơn hai mươi tuổi!

Lê lão tổ cùng Tàn Trường An đắc ý đến không được, nhìn không được liếc xéo hấn một cái.

Không nghĩ tới Từ Vi chân quân không một chút ghen ghét, ngược lại còn mang theo tươi cười, "Nga, thật tốt."

Hấn nói, "Nàng ta bây giờ có thể song tu." song tu sau khi Kim Đan sẽ không ảnh hưởng đến con đường sau này.

Hấn cười tủm tỉm kéo thanh niên bên cạnh, tiếp tục tấn công, "Người nhìn xem đồ tôn thế nào? Tuy không phải Thiên Linh Căn gì, nhưng tốt xấu là thuần dương thân thể, song tu tuyệt đối có lợi..."

"....." Lê lão tổ chấn kinh tròng lớn mắt.

Tàn Trường An đang rót trà cũng cứng người lại, tay nắm chặt răng rắc rắc nhìn về phía Từ Vi.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Rải cầu lương trong thế giới tu chân (7)

Edit: ULies

Hấn chỉ cảm thấy từ dưới đáy lòng đột nhiên dâng lên một ngọn lửa không tên, xông lên đến đỉnh đầu, hận không thể dùng tay chỉ vào mặt Từ Vi mà chửi.

—— Đòe mòe, còn định đưa đồ tôn của ngươi cho Diệu Diệu à! Nhìn lại cái đứa đồ tôn ngáo đá của ngươi đi! Không xứng!

Lãnh đạm chẳng khác gì khúc gỗ, nhìn một cái là biết không biết cách dỗ dành người khác! Sống cả trăm năm rồi mà mới tới Kim Đan Kỳ, chắc chắn không thể bảo vệ được Diệu Diệu!

Nghe nói còn có một sư muội nữa, đúng là cái loại người không sạch sẽ, không rõ ràng!

Chỗ nào cũng fail, cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga!?!

Trong lòng Tần Trường An âm thầm si nhục tên đồ tôn kia từ đầu tới cuối, tóm gọn lại là, trong mắt hắn, đồ tôn của Tử Vi chân quân không hề xứng với Diệu Diệu.

—— Diệu Diệu vốn phải được người ta nuông chiều dỗ dành, bạn đời song tu của nàng phải là một người cẩn thận, săn sóc, biết chăm sóc nàng! Nàng thích ăn gì, thì người kia phải có kỹ năng nấu nướng hơn cả đầu bếp hoàng cung! Tu vi của nàng không cao, thì người kia ít nhất cũng phải đến Đại Thừa Kỳ! Nàng ngây thơ đáng yêu, thì nửa còn lại của nàng cũng phải sạch tinh tuym, không có bồ nhí, ex, trong lòng chỉ có mình nàng!

Cái tên đồ tôn vechai mới tới Kim Đan kia thì làm được cái gì?!

Trong lòng Tần Trường An đã soạn xong một trăm lẻ tám quyển sách liệt kê những điểm không hợp với Diệu Diệu của thằng nhóc đồ tôn kia.....

Hừ, trong ma cung của hắn ngay cả một con muỗi cũng không có đấy.

Diệu Diệu khó hiểu nhìn Tần Trường An, chính nàng cũng không chú ý tới điều này, chỉ lắc đầu liên tục.....

May mà Lê lão tổ cũng không định đồng ý.

—— trước tiên chưa nhắc tới việc Diệu Diệu chưa bao giờ gặp bạn nhỏ đồ tôn nọ, nhưng xét tới tốc độ tu luyện của hắn, thì Lê lão tổ chắc chắn sẽ không đồng ý.

Tư chất đồ tôn của Tử Vi chân quân không phải là không tốt, nhưng khi so sánh với Diệu Diệu, thì tư chất của gã quá kém cỏi.

Bạn đời song tu muốn đồng hành với nhau suốt trăm năm thậm chí là vạn năm trong tu chân giới, nếu tư chất của hai người cách nhau quá xa, khi mà một người đã lên tới Đại Thừa Kỳ, người còn lại mới Kim Đan thì.....

Đồ tôn của Tử Vi chân quân mất trăm năm lên tới Kim Đan, nếu so với đám người thường thì cũng là một thiên tài, bây giờ cả gã và Diệu Diệu đều là Kim Đan, sẽ mang tới cho người ta cảm giác xứng đôi, nhưng trăm năm sau thì sao?

Không cần hỏi cũng biết, đồ tôn nhà ông ta chắc chắn ngay cả Nguyên Anh cũng không lên được, nhưng chỉ sợ lúc ấy Diệu Diệu đã là Hóa Thần, khi gã thăng lên tới Nguyên Anh thì Diệu Diệu cũng độ kiếp phi thăng cmnr.... Vậy thì hắn ăn kiểu gì nữa???

"Không được không được." Lê lão tổ kiên quyết cự tuyệt.

Tần Trường An đề xuống nổi khát khao đánh người của hắn xuống đáy lòng, gật đầu.

Tử Vi chân quân sừng sốt một chút, híp híp mắt, "Tại sao? Người không suy nghĩ thêm một chút sao?"

Tần Trường An cười ha ha, suy, nghĩ, cái, cục, cọt, nè!

Lê lão tổ khụ một tiếng, "Không cần."

Ông biết Tử Vi chân quân đang nghĩ gì, ông ta chắc chắn biết giữa đồ tôn và đồ đệ của ông chênh lệch đến mức nào, nhưng ông già đó nghĩ ông bây giờ chỉ có thể sống thêm được ba trăm năm, chết đi rồi sẽ không chăm sóc cho Diệu Diệu được nữa, nếu gã Diệu Diệu cho đồ tôn của Tử Vi thì ông ta có thể chăm sóc giùm cho. Ông ta lợi dụng khía cạnh này, chắc chắn rằng ông sẽ đồng ý.

Được rồi, nếu Diệu Diệu là Thiên Linh Căn, ông có lẽ sẽ hành động giống như Tử Vi đoán, mở miệng đồng ý, suy cho cùng thì ông cũng không muốn để tia sáng hy vọng của Lê gia xảy ra vấn đề. Nhưng Tử Vi tính trước tính sau, cũng không tính rằng tư chất của Diệu Diệu cực kì tốt.

—— 300 năm sau, nàng căn bản không cần ông ta chăm sóc. Huống chi Diệu Diệu còn không thèm để mắt đến đồ tôn của ông ta.

Nói tóm lại là, bạn nhỏ đồ tôn trong mắt họ chẳng khác gì đồ bỏ đi. Đương nhiên, câu này không thể nói thẳng ra được, Lê lão tổ lắc đầu chối từ nói, "Đồ đệ của ta muốn tìm một người bạn đời có thể sống vai với nàng cùng trưởng thành, đồ tôn của ngươi cũng đã hai trăm tuổi, cách nhau quá xa."

"....." Ma Tôn đứng bên cạnh đang lửa giận hừng hực, đột nhiên sừng sốt.

Tử Vi chân quân nghe thấy lý do này, liền biết người kia không đồng ý, chỉ có thể tiếc nuối lắc đầu, "Vậy được rồi. Nếu đôi ý, các ngươi nhớ nói cho ta biết."

Thuận miệng nói, "Mấy ngày nay, đầm lầy Vân Mộng bao xung quanh tông môn chúng ta hình như có động tĩnh lạ, chắc là bí cảnh sắp mở ra, ta trùng hợp có được hai chiếc chìa khóa, Kim Đan của Thanh Huyền đã vào trạng thái ổn định, có muốn ra ngoài rèn luyện một chút không? Vừa lúc, có thể cùng tiểu tam hỗ trợ lẫn nhau."

Tần Trường An lấy lại tinh thần, không không không hắn đây vẫn còn nhỏ, bây giờ hắn là Thanh Nguyên, hắn nghiêm trang lập đi lập lại, nói nhiều đến mức trong lòng mình cũng tin đây là sự thật luôn, càng ngày càng cảm thấy đúng lý hợp tình.

Vì thế hắn cũng cực kì đúng lý hợp tình liếc về phía Tử Vi, hỗ trợ lẫn nhau? Nằm mơ giữa ban ngày! Vừa nhìn là biết không có lòng tốt, tí nữa sẽ cướp hết

chìa khóa của ông ta!

Từ Vi chân quân không cảm nhận được ác ý của Tần Trường An đối với mình, không ở lại nữa, mà dắt đồ tôn mình cùng cười quạt lông vũ, bay về.

Vừa bay, vừa ung dung thong thả dạy dỗ đồ tôn, "Tên họ Lê kia không ngu, thiên phú của đồ đệ ông ta chắc chắn tốt hơn người nhiều, nếu có thể song tu với nàng, người sẽ có chỗ tốt.... Chuyện gì cũng phải tự biết tranh giành, cái bộ dáng ngáo đá vừa rồi của người nhìn không ổn cho lắm, sao không biết nhảy vào thể hiện vài câu chứ?"

"Ví dụ, lúc nào cũng phải phô bày ra phong độ đàn ông, như vậy sẽ để lại ấn tượng đầu tiên sâu sắc..."

Đồ tôn: "....."

Nhưng mà không lâu sau, Từ Vi chân quân cũng không rảnh tiếp tục quan tâm đến gã nữa.

"...Tần Trường An!"" Tiếng rít gào vang lên, vọng khắp khu rừng.

Đồ tôn nhìn nam nhân cười tươi ngênh ngang bỏ đi, sau đó lại nhìn sư tổ đang nhảy chân rít gào, không có chút hình tượng nào, vẻ mặt ngây ngốc.

..... Sư, sư tổ, phong độ...

A, Tần Trường An bỏ lại một ánh mắt trào phúng, cảm chiếc nhẫn trữ vật vừa cướp được, quen đường quen nẻo dùng thần thức phá dỡ ấn kí của ông ta, dò xét bên trong, sau khi tìm được hai chiếc chìa khóa kia, mới nhìn vật ở xung quanh.

Xuýt, đồ quá ít, mấy cái nhẫn trữ vật hồi trước vẫn giàu hơn nhiều, chắc là bây giờ từng bị hấn dạy dỗ vài lần, cho nên biết tén tém lại, đồ chất trong nhẫn còn ít hơn cả một tên Nguyên Anh Kỳ bình thường.

... Một Đại Thừa kỳ mà nghèo như vậy, cũng dám đi ra đường mà không sợ mất mặt.

Ma Tôn nghiêng răng ken két, nhìn thế nào cũng thấy ngứa mắt. A, nếu không phải tại vì tu vi của hắn lúc này không được cao cho lắm, chỉ có thể quay lại tu vi ban đầu trong khoảng thời gian một nén nhang, chỉ có thể make color một chút, nếu không thì cò quanh mộ của hắn cũng mọc cao tới 3 mét rồi.

Hắn chỉ cần đi tới Thiên Hồng Phủ, yêu cầu truyền ra một ít tin tức, trong vòng một ngày là có thể truyền tin tức của Từ Vi chân quân đi khắp đại lục, hắn sẽ lấy toàn bộ đồ trong nhẫn trữ vật để trả, hai ngày sẽ dùng hết một nửa, ba ngày chỉ còn lại một phần ba.

Đối với một Đại Thừa kỳ mà nói, thì mấy chuyện này sẽ không được vui vẻ tốt lành cho lắm, nhưng đối với những người khác, lực hấp dẫn của chúng là quá đủ, người Thiên Hồng Phủ chỉ cần căn răng nhắm mắt giả bộ cắn rứt một cái xong là sẽ quyết định làm!

Thậm chí còn dùng hết sức mà làm.

Chỉ cần một ngày, tin Từ Vi chân quân thích mặc quần yếm màu đỏ liền truyền khắp thế giới.

"....." Chờ Từ Vi chân quân biết được tin này, không thờ nổi, suýt nữa là chạy qua gây sự, lại ở động phủ của mình chửi ầm lên chẳng khác gì bà Tám bán cá ngoài chợ, phỉ nhổ Tần Trường An đề tiện vô số lần.

Nhưng mà chuyện này sau này hễ nói, bây giờ không nên nhắc tới làm gì.

Tần Trường An quay trở lại Thiên Huyền Tông, dùng ánh mắt sâu kín nhìn Diệu Diệu.

Diệu Diệu bị hấn nhìn tới mức nổi da gà da vịt, hừ một tiếng, "Người nhìn cái gì!"

Diệu, Diệu Diệu sẽ không thừa nhận là Diệu Diệu bị hấn nhìn đến mức chột dạ đâu.

"..... Kim Đan kỳ, có thể song tu rồi." Hắn buồn bã nói.

Đồng thời còn dẫn theo mấy con quẻ ruồi muỗi sâu bọ tới.

Không, không không không không, "Kim Đan còn nhỏ," Diệu Diệu không hiểu sao tự dưng hiểu được ý của hắn, cảm thấy sau lưng có chút lạnh lẽo, "...Ít nhất cũng phải tới Nguyên Anh."

Cứ, cứ cảm thấy lời người trước mặt đang muốn "ăn" mồi là sao o(^`)o

Tần Trường An thu hồi tầm mắt, hỏi, "Chờ đến Nguyên Anh kỳ thì người sẽ đồng ý trở thành bạn đời của bọn họ?"

"Không phải, ta phải thích người đó mới được."

Tần Trường An vừa lòng, nhưng vẫn cố nhịn xuống, hỏi thẳng, "Nếu người kia là ta thì sao?"

"....." Hờ?

Diệu Diệu suy tư một chút, cảm thấy mình hình như cũng không ghét lắm... Thanh Nguyên nướng cá... rất, rất, ngon!

Vì thế cũng không thấy ngượng ngừng gì, thỏa mãn chụm hán một cái, nhỏ giọng thỏ thẻ lời âu yếm, "...Được, Diệu Diệu thích người trẻ tuổi như người."

"....." Nụ cười chột thoáng vụt tắt trên má hồng.

Tần * trẻ tuổi * Trường An, cảm thấy hem zui.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Rải cầu lương trong thế giới tu chân (8)

"Người không vui sao?" Diệu Diệu có chút chần chờ. Rõ ràng vì khiến hán an tâm, nàng còn cố ý nói là nàng thích cái loại hình giống hán mà....

"..... Không, không có gì. Ta rất vui." Hán vốn còn rất nhỏ tuổi, còn buồn bã cái gì nữa?

"Ta cũng vậy." Diệu Diệu vui vẻ, chạm chạm đầu hán, trong mắt như chứa hàng vạn vì sao, hừ một tiếng, "Người làm sao mà lại không vui được chứ, người thích Diệu Diệu như vậy ——"

Người ta nói khi muốn một người đàn ông biến thành bộ dáng gì, thì cứ nhắm vào phương diện đó mà khen, Diệu Diệu không hiểu được câu nói này, nhưng lại trong vô thức áp dụng nó đến mức tối đa.

"Đúng vậy..." Tần Trường An ngay lập tức bị nàng làm cho tê dại cả người, buồn bã trong lòng liền bay cái vèo, "Ta thích người như thế..."

Thích đến mức nhìn bộ dáng kiêu ngạo của nàng mà không nhận được cảm thấy đáng yêu, khi nàng hát cảm sai khiến, khi nàng đắc ý dạt dào, cũng không phải ngoại lệ, mỗi cảm xúc, khuôn mặt của nàng hán đều có thể vui vẻ chịu đựng, phối hợp.

Diệu Diệu có chút đắc ý, cố nhịn, nhưng vẫn không thể giấu được cặp mắt cong cong lên vì vui mừng, "Cho nên người phải đối xử tốt với Diệu Diệu nhé?"

"—— ta muốn ăn bao nhiêu cá thì người phải làm cho ta từng đó cá!"

"Được" cái gì cũng có thể.

???

Cá?!

Ma Tôn đang lảng lảng đột nhiên cảm thấy hơi sai sai, hán nhìn về phía bạn đời tương lai của mình, "... Không còn yêu cầu gì nữa sao?"

Ví dụ như bạn đời nhà người khác chẳng hạn, nào là muốn hun hun, muốn ôm một cái, muốn được dỗ dành, muốn song tu mỗi ngày trước khi đi ngủ.....

Diệu Diệu tự hỏi một chút, "Có!"

"Muốn gì?"

Diệu Diệu, "Lâu lâu phải đổi món, bồ câu cũng ăn khá ngon."

Ma Tôn đại nhân: "....."

Chớ không phải là nòi con ghen bắt hán phải đặt hết tình cảm lên người nàng, tránh xa các nữ tu khác à??

"Sao vậy, sai chỗ nào sao? Hay là người không làm được?"

"....." Chỗ nào cũng sai hết.

Tần Trường An không muốn nói, sợ sẽ làm lộ ra lòng dạ hẹp hòi của bản thân, chỉ có thể siết chặt tay, cắn răng một cái, nhắc nhở, "Người chỉ muốn nói với ta về chuyện ăn uống thôi sao?"

Bắt ta tránh xa gái gú đi!

Bắt ta nộp hết tài sản, quỹ đen quỹ trắng quỹ đỏ lên đi!

Bắt ta không được nhìn người khác đi!

.....Help! Ta cảm giác bạn đời tương lai chỉ yêu kĩ năng nấu nướng của ta chứ không hề yêu ta, làm sao bây giờ?!

Diệu Diệu vốn không thấy gì, nhưng khi nhìn thấy hấn đang làm "mặt quỷ" thì mới bừng tỉnh, chớp chớp mắt, nâng tay lên ôm lấy cổ hấn, chui vào lồng ngực hấn, nhón mũi chân, "Tất nhiên là không rồi, còn có yêu cầu khác nữa."

"Ví dụ như cái này," nàng nhón mũi chân, chọt chọt vài cái lên môi hấn rồi mới tách ra, "Đóng dấu. Từ nay về sau nguoi là người của Diệu Diệu, chỉ được đối xử tốt với Diệu Diệu, không được nhìn nữ nhân khác, phải duy trì khoảng cách ít nhất ba thước, nhé?"

"....." Người theo đuổi đại đạo luôn cô độc, họ luôn phải tranh đoạt mạng sống với trời cao, mỗi lần bế quan đều trôi qua rất nhiều năm, không ngừng tìm kiếm cơ duyên, rèn luyện mãi giữa chính mình, đã quen với việc ngao du một mình, cho dù là người thân mật nhất - bạn đời, cũng luôn tồn tại khoảng cách.... Nếu mấy nam tu khác nghe thấy yêu cầu này, chỉ sợ giữa hai người sẽ xuất hiện vết rạn.

Nhưng mà Tần Trường An như được trấn an, thở phào nhẹ nhõm, lắng nghe câu nói tràn đầy chiếm hữu của nàng, không hề sinh ra chút tức giận nào, mà ngược lại còn sung sướng hết mức, "Không thành vấn đề."

Hấn khụ khụ, cổ ra vẻ nhưng trong lòng thật ra rất vui vẻ phần chần nói, "Bình dấm nhỏ, tất cả đều nghe theo nguoi."

Ừm, thuộc hạ của hấn - một Ma Vương sở hữu tam cung lục viện đã từng nói, bởi vì yêu nên sẽ sinh ra lòng ghen tị.

Diệu Diệu, Diệu Diệu trưng ra biểu tình nuông chiều, cứ cảm thấy bạn đời tương lai của nàng thật là đáng yêu.

... Đúng là người Diệu Diệu đề ý. o(^`^o

Nàng dùng tay ôm lấy eo hấn, dùng mặt cọ cọ vào ngực hấn, "Không muốn đi nữa, ôm một cái!"

Bạn đời muốn ôm, thân là đàn ông con zai tất nhiên không thể từ chối được. Tần Trường An còn chưa kịp lấy lại tinh thần, tay nhanh hơn não, trực tiếp ôm lấy nàng.

Hai người đang ở trên đỉnh núi, là chỗ thường dùng để luyện kiếm, cách động phủ cũng không xa lắm, người tu tiên rất khỏe mạnh cường tráng, không lâu sau, hai người liền đến động phủ.

Người trong lòng mềm mại ấm áp, nằm gọn trong vòng tay, trông như một quả bóng nhỏ, khiến người ta không muốn phải tách rời.

Tần Trường An nhìn nàng một cái, sau đó thông qua cửa sổ nhìn thấy chiếc sập nhỏ, nắm chặt tay, không buông nàng xuống mà cứ đi tiếp, ngồi xuống sập, đặt nàng lên đùi. (1)

Hấn ôm lấy eo nàng, trấn định hỏi, "Đại diện báisư đã kết thúc, có muốn ăn gì không, hay là muốn nghỉ ngơi một chút?"

Mười năm trước hấn đã phát hiện, Diệu Diệu hình như vẫn giữ lại vài thói quen nơi trần gian, phần lớn tu giả khi đến Trúc Cơ đều tích cốc, nhưng Diệu Diệu lại có thói quen một ngày ba bữa, đến giờ là phải ăn.

Đại diện báisư đã trôi qua vài canh giờ trước, sợ là đã đến lúc ăn cơm.

Diệu Diệu ôm cổ hấn, không giãy giụa, "Hoi hoi."

Giọng điệu Tần Trường An dịu dàng, "Vậy muốn ăn gì? Cá hay là bò câu, thật ra cháo tiên hạc cũng rất ngon, ta làm cho nguoi ăn thử được không?"

"Tiên hạc?" Diệu Diệu khó hiểu, "Tiên hạc cũng ăn được sao?"

Hình như tiên hạc là thú cưỡi của phần lớn tu giả đúng không?

"Có thể." Tần Trường An hiểu ý nàng là gì, nhớ tới mười năm trước mình từng tình cờ nhìn thấy đám hạc mà Tử Vi chân quân nuôi, nhúng mảy, khẳng định gât đầu, "Ăn rất ngon."

.....

Hôm nay Diệu Diệu đã được nếm thử mùi vị của tiên hạc, Tần Trường An không nói xạo, ăn rất ngon.

"Ngon quá! Nhưng mà nguoi tìm tiên hạc ở đâu?" Diệu Diệu neho mắt lại, tràn đầy hứng thú, vừa gặm xương vừa hỏi.

Khóe môi Tần Trường An thần nhiên cong lên, "Mua."

Là mua thật đó, hấn còn cố ý để lại linh thạch nữa cơ.

Nghe hắn nói như vậy, Diệu Diệu cũng không bận tâm nữa, cong mắt, ừ một tiếng.

Tần Trường An thỏa mãn nhìn nàng, tựa như có thể nhìn đến tận lúc thiên hoang địa lão, không khí yên lặng mà ấm áp. Đột nhiên, hắn nhớ tới cái gì đó, buông tay ra, khụ một tiếng, "Diệu Diệu, nếu ta gạt ngươi một chuyện, ngươi có thể tha thứ cho ta hay không?" (2)

(2) thiên hoang địa lão (- 地老天荒) Dùng để hình dung một thời gian lâu dài đằng đằng ; cũng hình dung chuyện cực kỳ cảm động hoặc thay đổi triều đại.

"Chuyện gì cơ?"

Ánh mắt Tần Trường An đảo qua đảo lại, "Không liên quan gì mấy cái nguyên tắc, chỉ là vấn đề về thân phận của ta."

Vấn đề về thân phận?

Diệu Diệu dừng động tác ăn uống của mình lại, đôi mắt sạch sẽ nhìn chằm chằm vào biểu tình trên khuôn mặt hắn, rất nhanh liền nghĩ ra, ".....Ngươi không phải là Thanh Nguyên?"

Tần Trường An - đã chuẩn bị xong hết lời muốn nói: "...."

Đồ mèo?

"Sao ngươi lại biết?"

Diệu Diệu thấy vẻ mặt ngoài ý muốn của hắn, đột nhiên râm rì một chút, cái đuôi hơi vểnh lên, vừa đắc ý lại kiêu căng nhìn hắn một cái, Diệu Diệu thông minh lắm đúng hơn (. -"ω-)

Vấn đề về thân phận, thì cũng có nghĩa là ngoài thân phận Thanh Nguyên thì hắn còn có một thân phận khác, không thể nói ra, nói thẳng ra Thanh Nguyên không phải là thân phận thật của hắn.

Mà nàng cũng mở hồ nhận ra Thanh Nguyên không giống với trước kia....

"Nhưng mà, Thanh Nguyên không bị gì chứ?"

"Không sao hết." Tần Trường An cẩn thận quan sát khuôn mặt nàng, sợ nàng tức giận, "Hắn sống rất tốt."

Còn sống tốt hơn lúc trước nữa cơ.

Trong tầm mắt của hắn, Diệu Diệu hỏi, "Vậy các ngươi có đổi lại nữa không?"

"Không!" Tần Trường An tưởng tượng đến hình ảnh kia, trong lòng tràn đầy cự tuyệt. Để một thanh niên tới làm chiến nô cho bạn đời của mình..... Mọi quan hệ thân mật như vậy, hắn còn đòi đổi lại làm gì, nào bị ủng chắc?

"...Ừ." Diệu Diệu hài lòng meow một tiếng, "Ta biết ngươi không thể bỏ được mà....."

Ai bảo Diệu Diệu đáng yêu như vậy chứ!

Nói xong nàng lại nhẹ nhàng hôn hắn một chút, "Thật ra ta cũng luyến tiếc ngươi."

Tâm can của Ma Tôn đại nhân vừa rồi còn treo trên cao lúc này lại rơi tòm xuống, vô cùng ngọt ngào, tựa như bông bênh trong bể mật ong, máu quanh người sôi sục, liều mình rẽ nước chạy đến, "Diệu Diệu...."

"Diệu Diệu của ta..." Hắn không biết phải nói gì hơn, tại sao người này có thể đáng yêu như vậy?

Hắn gất gao ôm chặt nàng trong ngực, hôn lên trán nàng, rồi đến lông mày, lông mi.... lại đến đôi môi đỏ mọng....

Từng chút từng chút, một lần lại một lần...

Trận hiểu lầm này cứ thế bị đoạn đối thoại đơn giản của cả hai giải quyết, chỉ cần dùng mắt thường cũng có thể thấy được không khí giữa hai người càng trở nên thân mật hơn, ôm lấy nhau, những lời thốt ra đều tựa như từng những đường mật.

"Người cứu ta đều là chàng sao?"

"Đúng vậy, trước kia không biết tại sao lại làm như thế, vô thức xông lên, bây giờ nhớ lại, có lẽ là bởi vì không muốn nhìn thấy nàng bị thương."

Diệu Diệu cọ cọ ngực hắn, tiếp tục nói về vấn đề thân phận lúc nãy, "Vậy chàng mấy tuổi rồi?"

Tần Trường An vừa rồi còn mặt mày hớn hờ, ngay lúc này như bị ai đó ấn nút tạm dừng, dừng lại một chút, "Lớn hơn nàng một chút."

"Một chút?"

Tần Trường An ra vẻ tự nhiên, "Àch, hơn khoảng mười, hai mươi mấy, hoặc một hai trăm tuổi thì phải?"

Đây là câu trả lời kiểu gì thế?

Diệu Diệu vốn không hứng thú với vấn đề này lắm đột nhiên nổi hứng, nâng đầu, "Rốt cuộc là bao nhiêu vậy?"

"....."

Tần Trường An: "Bốn bỏ năm, chắc là hơn mười tuổi."

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Rải cầu lương trong thế giới tu chân (9)

Edít: Học Sinh Ngoan

Từ sau hôm nay.

Hai tin tức ở dưới chân núi bắt đầu lan truyền, cái đầu tiên tất nhiên là nghi thức bá sư lớn, Chân quân Đại Thừa thu đồ đệ, đồ đệ lần này thật đúng là may mắn.

Cái thứ hai là vấn đề mở ra bí cảnh mới. Nghe nói bí cảnh mở ở gần thành Thái Bạch thì ba tháng sau có mặt, lúc đấy sợ là có rất nhiều người ở thành Thái Bạch muốn cướp đoạt chìa khóa.

Sự tình nháo đến ồn ào huyền náo, không ít người đều đi về phía thành Thái Bạch.

Tần Trường An và Diệu Diệu lại thanh thanh tĩnh tĩnh, hai người đều không xuống núi, Diệu Diệu mới hơn Kim Đan, tu vi còn chưa chắc chắn lắm, cách mấy ngày lại phải bế quan một lần.

Tần Trường An tựa hồ cũng thật thà cố gắng, cũng có thể vì nhàm chán, Diệu Diệu chỉ cần một ngày không xuất quan, hắn cũng đắm chìm trong tu luyện.

Thật vất vả xuất quan, hai người lại là đôi tình lữ nhỏ mới vừa ở cùng nhau, hận không thể bám chặt ở cùng nhau cả ngày, căn bản không có tâm trạng để ý đến những thứ khác.

Vẫn là Lê lão tổ lấy ngọc phù tổ truyền kêu nàng, lúc nàng đi qua thì cũng hỏi tu vi nàng đã chắc chắn chưa.

Diệu Diệu gật đầu, tu vi của nàng đã xem như cứng cố, sẽ không dễ dàng tán loạn.

Lê lão tổ rất vừa lòng, ném cho nàng một cái túi trữ vật, nói bên trong là những đồ vật đã được chuẩn bị tốt cho nàng, "Ngoại giới có tin tức truyền đến, lần này xuất hiện bí cảnh mới, có tin tức Cửu Trọng Tháp biến mất ở chỗ đó."

"Cửu Trọng Tháp?" Diệu Diệu hỏi.

"Người còn nhỏ, hẳn là chưa từng nghe qua truyền thuyết về Cửu Trọng Tháp." Lê lão tổ cười uống ngụm trà, "Cửu Trọng Tháp lai lịch không rõ, theo ghi lại thì cách một trăm năm đều sẽ đột nhiên xuất hiện, tu sĩ dưới 500 tuổi đều có thể đi vào trong tháp, bất luận đạo ma, mỗi khi xông qua một tầng sẽ được phần thưởng phong phú."

... Các loại thiên tài địa bảo, thậm chí là đồ vật chưa từng được ghi lại đều có ở đó, chỉ cần có thể vượt qua sẽ có được rất nhiều thứ. Ngàn năm trước, hai bên đạo ma mỗi trăm năm đều ẩu ý ngưng chiến, chính là bởi vì Cửu Trọng Tháp này.

Chẳng qua ngàn năm sau Cửu Trọng Tháp lý kỳ biến mất, khôi đại lục lúc ấy cùng liên quan tới nó.

"Lần này có người phát hiện chìa khóa bí cảnh, thế nhưng có người đã từng ở Cửu Trọng Tháp mang về một quyển bách khoa toàn thư phù trận, phía trên ghi lại rõ ràng, nó thuộc về chìa khóa tầng thứ 2 của Cửu Trọng Tháp."

Tất cả mọi người đều suy đoán tân bí cảnh là Cửu Trọng Tháp.

Loại náo nhiệt này Lê lão tổ sẽ không để Diệu Diệu bỏ qua, nếu Diệu Diệu nói tu vi của bản thân còn chưa mạnh mẽ, Lê lão tổ cũng sẽ ra tay giúp Diệu Diệu một phen, sau đó làm nàng đi tham gia.

Đáng tiếc sự việc lần này quá đột ngột, tông môn vẫn chưa có được chìa khóa, còn cần đệ tử của mình đi lấy về.

Ưu tiên tranh đoạt chìa khóa rất nguy hiểm, Lê lão tổ dặn dò nàng ngàn vạn lần cẩn thận, nhưng lại không nói tự mình ra tay hay giúp Diệu Diệu đoạt lấy. Tu giả tranh đấu với trời, nếu không trải qua mưa gió mài giũa thì vĩnh viễn không đứng lên tự mình trưởng thành được.

"Nhưng mà người cũng không cần quá mức lo lắng, tông môn sẽ không cấp viện trợ cho các người nhưng ngày Cửu Trọng Tháp mở ra, trưởng lão tông môn cũng sẽ đi..." Nghĩa là trước khi lấy được chìa khóa rất nguy hiểm, nhưng Cửu Trọng Tháp mở ra thì không cần lo lắng.

Chợ tông môn, rất nhiều đệ tử tông môn vội vàng lui tới, lượng nhu cầu xuất phù chú thường dùng cùng đan dược pháp khí chợt tăng lớn.

Diệu Diệu định tự mình đi ra ngoài nhìn xem, kết quả bị Tần Trường An ngăn cản, hấn tỏ vẻ túi trữ vật của mình cái gì cũng có nên không cần chuẩn bị, nhưng thật ra trên đường khả năng không có nơi nào để nấu cơm, còn không bằng đóng gói một ít đồ ăn mang đi cho nó lành.

Chính hấn cũng phải đi mua đồ vật, giống như... ừm, mang mấy con tiên hạc, dù gì khi rời khỏi tông môn thứ này không dễ kiếm.

Diệu Diệu ngẫm lại cũng đúng.

Từ khi bại lộ việc Tần Trường An không phải Thanh Nguyên, hấn sẽ không bao giờ ở trước mặt nàng che giấu, Diệu Diệu ăn linh cốc bị hấn đổi thành tử ngọc mỡ, nước dùng để pha trà bị hấn đổi thành đỉnh cấp linh lộ, đan dược là đan hấn luyện chế không tì vết, ngay cả quần áo mặc trên người cũng bắt trỉ bắt giác đã bị hấn đổi thành may tía cẩm thoải mái nhất.

Diệu Diệu chưa từng từ chối.

Nàng thật sự thích mấy thứ này, hơn nữa đây là hấn tâm ý, hấn muốn cho nàng ăn sung mặc sướng, nàng làm sao có thể bởi vì muốn giữ mặt mũi mà không tiếp nhận hấn làm cho cả hai người đều không vui?

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là, đồ vật của hấn nàng không dùng, thì còn muốn giữ cho ai dùng? Hừ! T^T

Hai người xuống núi.

Trên đường ngọt ngọt ngào ngào nói chuyện với nhau, bên tai đột nhiên nghe được âm thanh dữ dội, chủ nhân của giọng nói rõ ràng đang tức giận □□.

Một lão đầu tóc trắng xua đuổi mọi người xung quanh như ruồi bọ, "Không có! Ta nói không có! Mấy người đang làm gì mau đi đi đi đi!"

Một thanh niên da ngăm đen đang đề ông lại, "Dừng mà, Chương thúc, Chương thúc, ta chỉ cần một con, một con hấn là có đi."

"Ta! Nói!! Không! Có!" Tiểu lão đầu tức muốn nổ phổi, "Mẹ nó không biết tên trộm nào không biết xấu hổ trộm hết hạc của ta rồi! Vương bát đàn! Một con cũng không thừa cho ta! Một con cũng không có!" Ông nuôi hạc bao năm ăn cũng không dám ăn một miếng! Tức chết mất thôi!

Lần trước ông mê rượu nên uống nhiều quá, ngủ liên tiếp mấy ngày.

Lão đảo lắc lư mở cửa ra, đi vào mép sân vừa nghĩ muốn xuống núi một chuyến, cái sạp lần trước đổi rượu linh cốc không tồi... Thịt hạc và rượu linh cốc là sự phối hợp tuyệt vời, tối hôm qua thiếu chút nữa ông uống đến hôn mê, không biết chủ quán còn trữ hàng hay không.

Ông tí mĩ nuôi mười ba con hạc, gần đây A Đại lại béo hơn một chút, lần này đi ra ngoài phải có rượu... Trở về có thể làm thịt ăn luôn, thịt nhất định rất non mềm..... Nhìn thật hấp dẫn.

Nhưng mà tiểu lão đầu nghĩ xong, móng lung huyết sáo một cái, mới phát hiện có gì đó không đúng!

..... Không đúng a! Hạc của ông đâu rồi?!

Biến mất! Tiểu lão đầu còn chưa kịp nuốt nước bọt đã hoảng hoảng loạn loạn kiểm tra lại một lần, vẫn chỉ có 12 con, đột nhiên trừng mắt nhìn mặt đất, một khối linh thạch hạ đẳng nhỏ nhỏ gầy gầy đè nặng lên tờ giấy, thư viết: Mua một con hạc, đừng tìm.

Tiểu lão đầu không nhịn được bóp nát cục đá: "....."

Người mẹ nó một khối linh thạch hạ đẳng mà mơ tưởng có thể mua hạc của ta?!

Tiểu lão đầu nghiêng răng nghiêng lợi nói ra, còn có chút tức giận, "Hạc của ta được nuôi bằng bao nhiêu loại dược liệu quý hiếm mà một khối linh thạch hạ đẳng há có thể mua?!"

"Còn chưa tính xong đâu!"

Tiểu lão đầu nỗ lực bình phục tâm tình của mình, đáng tiếc nhìn không được, vẫn là nhìn sắc mặt bết dử tợn, râu đều muốn nổ tung, "Hôm nay ta tới thế mà lại không còn một con nào! Tất cả! Đều! Không! Thấy!"

Người biết đó là khái niệm gì sao?! Mẹ nó ông còn chưa dám ăn một miếng!

Diệu Diệu chờ ở ven đường cũng cảm thấy bị thăm, "Thật đáng thương."

Một miếng còn chưa được ăn.

Mí mắt Ma Tôn đại nhân giật giật, sắc mặt không đổi, đôi mắt cũng không thèm chớp, đáng về mẫu mực, "Ừ, thật đáng thương."

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113-2: Rải cầu lương trong thế giới tu chân (9) (tt)

Edit: ULies

Thái Bạch Thành.

Chân trời tỏa ra vô số tinh quang rơi xuống trước cửa thành Thái Bạch, rất nhiều tu sĩ khác nhau từ từ hạ cánh xuống mặt đất, người nào người nấy áp lực sót ruột, rất nể tình giao phỉ vào thành rồi vội vàng tiến vào trong.

Suy cho cùng Thái Bạch thành ngụ ở dưới chân một trong ba đại tông môn tu chân giới - Nhất Nguyên Tông, đệ tử của đại tông môn Nhất Nguyên tông thành thạo sẽ xuống núi tuần tra trong thành.

Không khí bên trong thành cũng trở nên khác biệt so với thường ngày.

Đa phần những người khá miễn cảm đều cảm giác được sắp có một trận sóng to gió lớn xảy ra, nếu ở lại trong thành sẽ tương đối an toàn hơn bên ngoài, bởi ở phía trên có cao thủ Đại Thừa Kỳ tọa trấn, rất ít người dám làm loạn trong thành, nhưng cho dù như vậy vẫn có thể cảm nhận được bầu không khí đang dần thay đổi, người ra vào thành đều rất lạ mặt, luôn dùng loại thái độ phòng bị và đánh giá với người khác, trong lời nói đều lơ lửng lơ lửng, trong thành đã thế này thì đừng nói tới bên ngoài.

Ngoài thành.

Trong một góc rừng, một thi thể trũng to mắt nằm lăn trên mặt đất, trên mặt nhuộm đầy máu, trong mắt là không cam lòng, trước mặt thi thể của gã ta, chính là kẻ vừa hợp tác với gã đối đầu với kẻ địch - sư huynh, năng dùng thanh kiếm của bản thân cắm sâu vào lồng ngực sư huynh mình, "Thật xin lỗi sư huynh, đừng trách ta."

Muốn trách phải trách vận khí của gã không tốt, đã cùng nhau tìm kiếm lâu như vậy, nhưng cuối cùng chìa khóa chỉ có một mà thôi.

Vị sư huynh kia không thể tin nổi mà quay đầu lại, vui mừng trên mặt vẫn chưa biến mất.

Cùng lúc đó, ở một góc khác trong rừng, một nữ tu tuyệt vọng nhìn đạo lữ của mình, hoàn toàn không thể hiểu nổi tại sao hắn lại làm như vậy.

Hai người không phải là đạo lữ sao?

Rõ ràng đã nói sẽ giúp hắn tìm được chìa khóa của Cửu Trọng tháp, nhưng mà hắn cho dù chỉ đợi mấy ngày cũng không thể chờ sao?

Chúng sinh trăm thái, bất cứ nơi đâu bất cứ lúc nào đều có thể phản bội và giết chóc.

Rốt cuộc, sống tại Tu Chân giới mạnh làm vua yếu làm giặc, cướp đoạt của người khác cũng là chuyện bình thường, mà loại cơ duyên lớn như Cửu Trọng Tháp đặt ngay trước mắt, ai cũng động tâm, ai cũng muốn xông vào nơi đó, nuôi loại ý nghĩ, lỡ như có thể tình cờ một bước lên mây.

Hiện tại Thiên Hồng phủ là nơi náo nhiệt nhất trong thành, Thiên Hồng Phủ vốn có tên là Thiên Cơ các, nhưng các chủ đời sau cảm thấy cái tên này không những đơn giản mà còn thô bạo, không có chút sáng tạo nào, vì thế liền đổi tên thành Thiên Hồng Phủ.

Đừng nói, bởi vậy, nhiều người không biết rằng, Thiên Hồng Phủ là nơi chuyên mua bán các loại tin tức.

Lí do lần này khiến Thiên Hồng Phủ náo nhiệt cũng không phải vì họ có loại tin tức gì sốc nào, mà là do người trong các vừa nghiên cứu ra một loại trận bàn, nguyên lý của trận bàn này sẽ không nói nhiều, dù sao đi nữa thì trong chìa khóa của Cửu Trọng tháp có một loại vật chất đặc thù, không thể giấu vào túi trữ vật, có thể sinh ra phản ứng với trận bàn, cho nên chỉ cần cầm theo trận bàn này, là có thể tìm được người đang giữ chìa khóa Cửu Trọng tháp.

Trận bàn này vừa ra đời, tất cả những kẻ vốn không có cơ hội tìm được chìa khóa ngay lập tức nhảy nhót, thậm chí hận sao không thể đến Thiên Hồng Phủ dâng hương reo hò, bởi người có cơ được chìa khóa trong tay là có thể trở mình biến thành người khác, nhưng có người vui cũng có kẻ hận ghen răng ghen lợi, nếu cho họ một cơ hội, chắc chắn sẽ cầm boom nguyên tử nổ nát Thiên Hồng Phủ, một kẻ có thể dùng làm ví dụ sinh động nhất không thể không kể đến, hắc y nữ tử.

- - Nàng sống dễ dàng lắm chắc, nàng là một ma tu vất vả lắm mới tìm được cách an toàn nhảy nhót dưới mắt đám đạo tu, dùng hết trăm nghìn đấng cay của đời người mới cướp được một cái chìa khóa, giây trước đang vui vẻ cảm ơn trời phật không phụ lòng người tốt, giây sau liền nghe thấy Thiên Hồng phủ tạo ra một loại trận bàn, có thể cảm ứng được chìa khóa ở đâu, trên người nào, đến cả con tró Nhị Hoàng nhà bên cạnh cũng chạy không thoát.

Tại vách núi nào đó, hắc y ma nữ đưa tay lên lau vết máu nơi khoe miệng, eo bị chém một đường lớn, trong miệng làm bầm lâu bầu thề muốn giết đám người Thiên Hồng Phủ, nhưng cũng không dám dừng lại, chỉ vội vã chạy vào sơn động, hạ xuống vài trận pháp, sau đó liền biến mất không thấy tăm hơi.

Sau khi nàng biến mất, vài tia sáng xẹt ngang qua bầu trời, một nhóm nam nữ lẫn lộn cảm trận bàn xuất hiện ở trên không trung, từ từ hạ xuống đất, nhìn dấu chấm nhỏ màu đỏ trên trận bàn, "Ồ nơi này, đi thôi."

"Tất cả cẩn thận một chút, đừng để thất bại trong gang tấc, mị thuật của nữ nhân kia lợi hại thế nào các ngươi cũng biết rồi."

"Yên tâm đi, lần này nhất định sẽ cẩn thận."

Hắc y nữ nhân nuốt xuống đồng máu sắp tràn ra khoe miệng, không chế trận bàn, tiếp tục lê từng bước chân xuống dưới.

Tiếng bước chân vọng lại trong sơn động tối tăm.

Dưới sơn động là một thạch thất nào đó.

Diệu Diệu và Tần Trường An nhủ thầm, tĩnh lại trong thạch thất.

"Muốn ra ngoài nhìn xem không?"

"Không cần, bên ngoài có trận pháp, ngươi cứ tiếp tục tu luyện."

Diệu Diệu nghe lời nhắm mắt lại, trước đó hình như đúng là Tần Trường An đã đặt trận pháp ở bên ngoài.

Tần Trường An lấy ra một cái bình ngọc, ném vào hồ nước nhỏ trong góc thạch thất.

Lạc vào thạch thất này cũng chỉ là một việc trùng hợp.

Lúc ấy hai người họ đi vào Thái Bạch thành, thấy trận bàn, liền tùy tiện mua một cái về dùng, rồi ngay lập tức ra khỏi thành. Thời điểm đi tới ngọn núi này, Tần Trường An phát hiện thấy sơn động này có chút kỳ quái.... Hắn là một Đại Thừa Kỳ, thần hồn còn mạnh hơn cả Đại Thừa Kỳ bình thường khác, liền phát hiện thấy trong sơn động bị người nào đó hạ cấm chế.

Sau khi mở ra cấm chế, liền phát hiện có một con đường đi xuống, điểm cuối chính là một căn thạch thất.

Thạch thất rất nhỏ, chỉ có một chiếc giường đá đơn giản, trong góc có một hồ nước nhỏ, chất lỏng màu trắng ngà nhọt nhọt che lại đáy hồ, chỉ có một lỗ hờ nhỏ ở trên, cách một lúc, sẽ có một giọt nước màu trắng ngà chảy ra, nhỏ giọt trên thạch nhũ trong hồ.

Linh khí nồng đậm từ phía trên nhẹ nhàng lan tỏa, thạch thất phủ đầy linh khí qua vạn năm dần hóa thành linh dịch, nhiều đến mức cơ hồ muốn chui vào kinh mạch của hai người họ, tràn vào tràn vào cho đến lúc nổ tung.

May mà hắn là Đại Thừa kỳ, thứ yêu cầu cấp bách nhất đó là một lượng linh khí lớn, nếu không hai người cũng sẽ không dừng chân lại nơi này. Cũng bởi từ trước đến nay đã từng có người tiếp nhận quá nhiều linh khí nên cơ thể chịu không nổi.

Tần Trường An thu thạch nhũ vào túi trữ vật.

Rồi sau đó nhìn khe hở kia, dùng ngón tay vẽ lên trên đó một đường, nhìn ngọc tủy màu trắng bên trong, cong cong khoe môi, ngón tay vung lên, nước trong hồ chỉ còn lại khoảng 1/5, hắn biết, ngọc tủy này sẽ rất hữu dụng với Diệu Diệu.

Hắn để lại một phần năm để nó tiếp tục sinh trưởng, vạn năm sau có lẽ sẽ lại xuất hiện một hồ thạch nhũ khác.

Hắn nhớ đến một phương thuốc, đến lúc đó có thể phối thuốc ra để Diệu Diệu tắm...

Chờ Diệu Diệu mở mắt ra lần nữa, liền thấy Tần Trường An đang ngồi trước bàn đá, đùa nghịch một chiếc hộp ngọc trên bàn, thấy nàng tỉnh lại, liền quay đầu lại nhìn, "Tỉnh?"

"Ừ." Diệu Diệu bị hắn kéo dậy, trực tiếp ngồi trên đùi hắn, nhìn hộp ngọc chứa đựng ngọc tủy, kinh ngạc, "Nhiều vậy sao?"

Nàng không kinh ngạc tại sao nơi này sẽ xuất hiện ngọc tủy, mà chỉ kinh ngạc tại sao lại có nhiều đến thế, ngọc tủy và thạch nhũ vốn cộng hưởng mà sinh ra, khi nhìn thấy thạch nhũ hai người họ liền biết rằng, nơi này có lẽ sẽ có ngọc tủy.

Ngọc tủy là đồ tốt, giống hệt với những dòng linh mạch bị chôn sâu dưới chân núi, đỉnh núi nào nồng nặc linh khí tương đương với dòng linh mạch ở dưới chân núi đó, linh khí chảy qua, quanh năm suốt tháng, linh khí cứ tụ vào một chỗ đến tận khi nước tràn bờ đê, mất khoảng mấy trăm năm mới xuất hiện thạch nhũ, thêm hàng ngàn hàng vạn năm sau nữa, thạch nhũ dần hóa thành hồ, từ đó cách một khoảng thời gian sẽ sinh ra ngọc tủy.

Dưới Nhất Nguyên tông hiển nhiên không chỉ có một dòng linh mạch, ở chỗ này nếu có ngọc tủy xuất hiện cũng là chuyện bình thường, nhưng nơi này lại có quá nhiều, tựa như đã hóa thành một hồ nước ngọc tủy từ rất lâu rồi, đây chính là điều không bình thường nhất.

- - Có lẽ nơi này đã trải qua mấy vạn năm lịch sử nhưng chưa từng ai tìm ra.... điều đáng nói nhất, nơi này cách Thái Bạch thành không xa, chẳng lẽ người của Nhất Nguyên Tông chưa từng phát hiện ư?

Tần Trường An đương nhiên biết nàng nghĩ gì, đưa ngón trỏ lên khoe miệng, cọt cọt xương quai xanh của nàng, lời nói ám chỉ, "Cắm chế ở đây rất mạnh."

..... Ý là, đám người kia không mạnh bằng hần???

Cắm chế kia là thủ pháp từ thượng cổ, cắm chế trước kia so với hiện tại hoàn toàn là hai thái cực, nếu không phải vì hần từng nghiên cứu qua các loại thủ pháp từ thượng cổ, kết hợp với thần hồn mạnh mẽ, nếu không cũng không thể phát hiện được nơi này. Đương nhiên, hần không muốn thừa nhận rằng một phần nguyên nhân là có nhiều Đại Thừa Kỳ chân quân cũng không thêm đề ý xung quanh lắm.

"Chàng giỏi quá!" Diệu Diệu không làm hần thất vọng, ánh sáng lấp lánh trong mắt, hôn hôn hần, "Trường An thật là giỏi~"

"Không có việc gì." Ma Tôn có chút buồn cười, mạnh mẽ nhìn xuống, mở cờ trong bụng, "Đây là chuyện ta nên làm."

"Thạch nhũ rất tốt với thân thể nàng, chờ trở về ta sẽ dùng để phối thuốc tắm cho nàng...."

Bản chất thạch nhũ vốn rất nồng đậm linh dịch, tác dụng ôn hòa, không chứa tạp chất, hiệu quả còn tốt hơn cả đan dược, mà ngọc tủy, chỉ cần một miếng nhỏ như móng tay là đã có thể cung cấp một lượng linh khí lớn, đủ để Kim Đan Kỳ trực tiếp tiến giai thành Nguyên Anh.

Tất nhiên, giữa Đại Thừa kỳ và Kim Đan là hai loại khái niệm cách nhau như trời với đất, ngọc tủy không có tác dụng với các giai Hóa Thần trở lên. Nhưng Tần Trường An thì khác, bản thân hần cần rất nhiều linh khí, ngọc tủy đối với hần mà nói thì vẫn có chút tác dụng nhỏ.

Diệu Diệu gật đầu, "Chúng ta tắm cùng nhau à?"

"Cùng nhau?"

"...Có phải hơi nhanh rồi không?" Thân thể Ma Tôn giật giật, não bộ trong nháy mắt suy diễn ra một trăm lẻ tám cách ư ư, sau đó trực tiếp bay tới việc sinh con đẻ cái, đứa nhóc sẽ giống cha hay giống mẹ, nhũ danh nên đặt thế nào, nó chắc chắn sẽ có một nụ cười rất kháu khỉnh, hần nhất định sẽ vác con đi khoe cả thiên hạ.

Diệu Diệu, "..... Hình như chúng ta hiểu nhầm ý nhau rồi."

Tần Trường An: "....."

Ta không tin.

Pháp trận bị kích hoạt, người tới chắc hẳn có chút tài năng gì đó, phát hiện được pháp trận hần thiết hạ trước cửa.

Tần Trường An nắm tay Diệu Diệu, dán phù ấn thân lên, chuẩn bị rời đi.

Thời điểm bỏ trốn, dường như cảm giác được người đang cách họ càng ngày càng gần - Xuân Tinh tiên tử đang nhìn về phía hai người, đồng tử có ánh sáng xanh lóe qua, tựa hồ nhìn thấy bọn họ, biểu cảm trên mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng quả quyết cắn răng một cái, quyết định liều chết một lần.

Nàng giả bộ đứng không vững, té bùm một phát ngã trước mặt Tần Trường An, hai quả đồi mềm mại pháp phòng lên xuống, ánh mắt sáng tựa sao trời, dường như có thể hút hồn người khác, không tự chủ được đắm chìm trong mắt nàng, "Xin đạo hữu cứu ta!"

Giọng nói của nàng dồn dập, "Cứu ta rồi, sau đó đạo hữu muốn làm gì ta cũng được...."

Tần Trường An bị nàng ta dọa sợ tới mức lùi về phía sau một bước, nhích lại gần Diệu Diệu, bảo hộ "trinh tiết" của mình, lãnh đạm nói, "Được thôi, đưa chìa khóa cho ta."

Xuân Tinh tiên tử: "....."

Mặt nàng ta cứng đờ, hai quả dưa hấu suýt nữa cũng không thêm pháp phòng nữa, trực tiếp tắt thở luôn.

ĐMM, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của!!

(1) Trận bàn: Cái gọi là trận bàn, chính là một loại trận pháp đơn giản hoá. Khắc vào một loại đạo cụ tài liệu đặc chế. chỉ cần trên trận bàn được gắn Tinh thạch, chủ nhân của trận bàn liền có thể điều khiển tăng giảm uy lực của trận pháp này.

Trận bàn Tuy rằng so với uy lực Nguyên thủy của trận pháp giảm đi hơn phần nửa, nhưng tính thực dụng của loại đạo cụ này rất mạnh, được rất nhiều tu sĩ không am hiểu trận pháp rất ưa chuộng.

- Trích: Tiên Luyện Chi Lộ-

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113-3: Rải cầu lương trong thế giới tu chân (9) (tt)

Edit: ULies

Xuân Tinh tiên tử hấp hổi giầy giữa, "Đạo hữu ngươi đang nói..." Cái gì?

Tần Trường An nhìn đám người hò hét như khi đuổi theo sau lưng nàng ta, nhìn trận bàn, đơn giản trực tiếp hỏi, cực kì thiếu kiên nhẫn, "Muốn chia khóa hay là muốn mạng?"

Đây chính là trắng trợn "nhân lúc cháy nhà mà đi hỏi của", nếu ngươi có năng lực thì đừng có cầu xin ta nha.

Chỉ có chút Mị thuật xàm xí mà cũng bày đặt khoe khoang, hừ, nàng ta làm sao mà đáng iu bằng Diệu Diệu nhà hắn được?

Xuân Tinh tiên tử rất tức giận.

Nhưng cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

Sau khi đưa chìa khóa cho họ, Xuân Tinh tiên tử cũng không thềm giả vờ giả vịt nữa, sắc mặt đen thui chuẩn bị bỏ dậy, Diệu Diệu núp sát sau lưng Trường An, nhét trận bàn vào tay hắn, nhỏ giọng mách lẻo, "Nàng còn một cái" o(^`^o

"....." Người còn chưa bỏ dậy đã bị dọa cho ngã lộn nhào.

Thân thể Xuân Tinh tiên tử cứng đờ, suýt nữa là há mồm chửi tục như mấy bà hàng thịt, ngươi không thể để lại cho người khác một đường sống hả???

Nhưng Diệu Diệu thì đang rất cao hứng, "Thật là tốt, vừa vặn cho hai người chúng ta, mỗi người một cái!"

Hừ, dám câu dẫn con sen của Diệu Diệu đấy à! Khinh thường Diệu Diệu chỉ là một con mèo đứng hem!

-- con sen của Diệu Diệu là kẻ mà người bình thường muốn câu là câu đi chắc?! Nếu đã từng thích Diệu Diệu siêu cấp tốt bụng, sau này lại còn bị tiểu yêu tinh khác câu dẫn, khác gì một loại vũ nhục Đại công chúa Diệu Diệu!! ˊˋˋ

Tần Trường An nhận ra được chiếm hữu dục của Diệu Diệu đối với mình, cả người liền bùng bùng nhựa sống, mặt mày hớn hở, liên tục gật đầu, bắt đầu nói bậy, "Đúng đúng! Mỗi người một cái!"

Xuân Tinh tiên tử không có quyền quyết định đột nhiên sâu sắc lí giải được, cái gì gọi là dùng đau khổ của người khác đổi lấy niềm vui cho mình, đôi mắt đỏ lên: "...." Cậu, nam, nữ!!!!!!

Sau khi quyết định họ liền không trì hoãn nữa mà đi tiếp, trên đường giải quyết bày khí, Tần Trường An không nói gì, Lúc sau rốt cuộc giải quyết không giải quyết không có gì tri hoãn, Tần Trường An thì không cần phải nói, còn Diệu Diệu, thân là một "tu nhị đại", đối đầu với mấy người kia cũng chẳng khác gì ăn một bữa sáng mà thôi.

Thời điểm Diệu Diệu anh dũng bước lên sân khấu chuẩn bị vòn khi, Xuân Tinh tiên tử còn cảm thấy kỳ quái, dựa theo biểu hiện của hai người họ dọc đường thì hình như tình cảm rất tốt, để nữ nhân nhà mình lên đầu mà không cảm thấy lo lắng chút nào à?

Nhưng mà thời điểm bắt đầu choảng nhau, Xuân Tinh tiên tử đột nhiên cảm thấy không hề lo lắng chút nào hết, -- nàng ghét tu nhị đại! Mà người này thò vào trong áo liền lôi ra một đồng phù chú, hùng hùng hổ hổ cầm phù chú và chửi người ta! Động tác phong phú kia, từ đầu đến cuối ngay cả dừng lại nghỉ xả hơi một cái cũng không, hề, có!

Thân là một kẻ chỉ có thể ngao du thiên hạ một mình, đến cả một cái phù tẩu thoát cũng không có tiền mà mua, còn suýt chút nữa bị còn người ta rượt đến tận mộ phần tổ tiên, Xuân tinh ấy, là Xuân tinh hồng có vui-(

Nhưng phá sản nhiều như thế, trong mắt Tần Trường An vẫn còn quá ít, lượm hết nhẫn trữ vật của đám người kia, cực kì có tự giác dâng lên cho Diệu Diệu, dịu dàng hỏi, "Còn đủ phù chú không? Hay là lần sau vào thành mua thêm một chút?"

Xuân tinh: "....." Tại sao người so với người lại khác nhau như vậy huhuhu?!

May mà Diệu Diệu cự tuyệt "Không cần."

Nàng nói, "... Nhẫn trữ vật đã chất đầy rồi."

Lê gia đưa, Lê lão tổ đưa, Tàn Trường An cũng đưa, bonus thêm Diệu Diệu thường mua tằm bầy nhằm mục đích phá sản, phù chú của nàng đã lấp đầy hết vòng tay trữ vật.

Xuân Tinh vừa mới thờ được một hơi liền không muốn thờ tiếp: "....." Đầy mặ mi, sayonara!

Nàng biết bây giờ trong tay nàng không cầm theo chìa khóa, sẽ không gặp phải nguy hiểm, hiện tại không nên nói nhiều mà trực tiếp tách ra, co chân lên với tốc độ 20 Mach, cầu trời khẩn phạt cả đời không bao giờ gặp lại hai người này.

Tàn Trường An và Diệu Diệu lấy được chìa khóa rồi cũng không tiếp tục lẩn lút ngoài thành nữa, mà trực tiếp vào thành đi tới một nhánh nhỏ của Thiên Huyền Tông.

Thật ra vào thành cũng không được an toàn cho lắm, trong Thái Bạch thành vẫn có không ít người cầm trận bản đi qua đi lại, khi hai người vào thành liền phát hiện rất nhiều ánh mắt dò xét mình, thẳng đến khi họ bước vào nhánh nhỏ của Thiên Huyền Tông, đám người đó mới ù rũ bỏ đi.

Vài ngày sau hai người họ vẫn không rời khỏi thành.

Tin tức trong thành lưu truyền rất nhanh, Cửu Trọng Tháp sắp xuất thế, người nuôi giấc mộng chinh phục Cửu Trọng Tháp đều phải chuẩn bị thật tốt, đây là một cơ hội tốt để phát tài.

Trong khoảng thời gian này có rất nhiều hội chợ diễn ra, có tư nhân, cũng có do thương hội tổ chức, một là dùng để giao lưu thuật pháp, hy vọng sẽ có bước tiến trong tu vi, thứ hai chính là dùng đồ mình không dùng được hoặc không muốn dùng, đem ra tiến hành trao đổi qua lại, đổi lấy đồ mình muốn. Ngoài ra còn có hội đấu giá và chợ đen, dường như tất cả loại vật quý hiếm trên thế gian chỉ cần đến đây là sẽ biết được tin tức.

Tàn Trường An và Diệu Diệu đều là những người có nhiều tài nguyên, nhưng kiến thức là vô hạn, bổ sung kiến thức là điều cần thiết, vì thế trong khoảng thời gian này Tàn Trường An luôn dẫn Diệu Diệu đi dạo, chỉ cần nghe thấy nơi nào trong thành chơi vui, đều dẫn nàng đến xem.

Hai ngày nay, Diệu Diệu dường như được trải nghiệm sinh hoạt của các đại gia, mỗi ngày đều rất vui vẻ, đương nhiên, bởi vì người bị sạt nghiệp là người bên cạnh chứ không phải nàng, liền nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí. (1)

(1) Nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí (- 仁者见仁, 智者见智) "Người nhân thấy vậy gọi là nhân, người trí thấy vậy gọi là trí" (Cùng một vấn đề, mỗi người có cách nhìn nhận đánh giá khác nhau)

Càng đến gần ngày Cửu Trọng Tháp xuất thế, bên trong thành càng lúc càng loạn, số người chết tăng nhanh, mọi người cũng trở nên vội vã, nóng nảy hơn lúc bình thường.

Tàn Trường An và Diệu Diệu dứt khoát không ra ngoài, cả ngày ngồi ngẩn ngơ nhìn ruồi muỗi đánh nhau, không hề sợ hãi, chỉ đơn giản là không muốn chọc phải phiền toái, ngay cả Ma Tôn suốt thời gian này cũng chỉ thích ngồi cạnh Diệu Diệu hóng gió, nghe hát.

Rất nhanh, sẽ đến thời điểm Cửu Trọng Tháp mở ra

Người ở trong nhánh nhỏ của tông môn không nhiều, tổng cộng 12 người, tất cả đều có chìa khóa, xem ra đều không phải là hạng người ngu xuẩn.

Mấy trưởng lão trong tông môn đã tới đây mấy ngày trước, hiện tại đang cực kì nghiêm túc bảo vệ họ ở bên trong, chạy ra ngoài thành.

Lúc này, trên trời đột nhiên xuất hiện dị tượng, ánh sáng màu đỏ phát ra từ khe hở, một tòa tháp cao ngất xuất hiện giữa tầng tầng lớp lớp mây, như ẩn như hiện.

Người cầm chìa khóa rộn ràng chạy về hướng này, có chút hỗn loạn, tất cả những người đứng bên vệ đường đều biết rằng đây là cơ hội cuối cùng để đoạt được chìa khóa, ai nấy ra tay tàn nhẫn, chủ nhân của từng chiếc chìa khóa chỉ trong chớp lát liền đổi tới đổi lui.

Diệu Diệu và Tàn Trường An cộng thêm mấy đệ tử trong tông môn đều nhẹ nhàng thờ ra, may mà bên cạnh họ có trường bối trong tông môn bảo vệ.

Mấy đại tông môn chạm trán, người nào che chở cho đệ tử của người nấy, đột nhiên, ở phía xa có một đám sương đen dày đặc tiến lại gần, bên trong là một con thuyền lớn, từ từ đi tới.

Treo trên cao là một lá cờ xấu hoắc.

Mấy đại trưởng lão phản ứng rất nhanh, đồng loạt ra tay, nhưng lại bị một vòng tròn vô hình chặn lại mọi công kích, bắn ngược lại, thân thuyền hơi run lên, nam nhân đang ngồi bên trong liền thông thả bước ra.

"Thành Dương!"

Thành Dương là cánh tay phải đắc lực của Ma Tôn, nếu không có chuyện gì quan trọng thì sẽ không bao giờ lộ mặt ra.

Giọng điệu của mấy trưởng lão không tốt lắm, "Ma Tông các người không có chuyện gì làm, chạy đến Thái Bạch Thành làm gì?"

Nơi này cũng xem như là đại bản doanh của chính đạo.

Thành Dương khoác áo choàng đi ra, đưa tay lên môi thổi một hơi, nhướn mày, phong cách chẳng khác gì bản sao thứ hai của Tần Trường An, "Chuyện lớn như Cửu Trọng tháp, Ma giới bọn ta đương nhiên cũng muốn tham dự."

Đám người ma giới xếp hàng chỉnh tề sau lưng hắn cũng há mồm ra cười.

Mấy trưởng lão ức giận, nhưng ngại ở nơi này không phù hợp, rốt cuộc vẫn nhịn xuống, suy cho cùng thì đối với quyền sở hữu Cửu Trọng Tháp cho đến tận bây giờ vẫn chưa có bên nào chịu nhường cho bên nào, hơn nữa hiện tại cũng không thể ra tay với bọn họ, nơi này không thích hợp để gây chuyện.

Quý Nhị thấy mấy tên đạo tu kia bắt buộc phải nhịn cục tức xuống, cúi thấp đầu, ung dung cười...

Không có ai nhìn thấy hắn cười.

Đột nhiên tầm mắt hắn ta dừng lại một người đứng bên cạnh trưởng lão nào đó, khuôn mặt hắn lộ ra vẻ khiếp sợ và không thể tin nổi, nhịn không được đưa tay lên xoa xoa mắt, phảng phất thấy sét đánh giữa trời xanh!

Đù móa, hắn vừa nhìn thấy cái gì thế?!

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Rải cầu lương trong thế giới tu chân (10)

Edit: ULies

Thái Bạch Thành.

Chân trời tỏa ra vô số tinh quang rơi xuống trước cửa thành Thái Bạch, rất nhiều tu sĩ khác nhau từ từ hạ cánh xuống mặt đất, người nào người nấy áp lực sót ruột, rất nể tình giao phí vào thành rồi vội vàng tiến vào trong.

Suy cho cùng Thái Bạch thành ngụ ở dưới chân một trong ba đại tông môn tu chân giới - Nhất Nguyên Tông, đệ tử của đại tông môn Nhất Nguyên tông thỉnh thoảng sẽ xuống núi tuần tra thành.

Không khí bên trong thành cũng trở nên khác biệt so với thường ngày.

Đa phần những người khá miễn cảm đều cảm giác được sắp có một trận sóng to gió lớn xảy ra, nếu ở lại trong thành sẽ tương đối an toàn hơn bên ngoài, bởi ở phía trên có cao thủ Đại Thừa Kỳ tọa trấn, rất ít người dám làm loạn trong thành, nhưng cho dù như vậy vẫn có thể cảm nhận được bầu không khí đang dần thay đổi, người ra vào thành đều rất lạ mặt, luôn dùng loại thái độ phòng bị và đánh giá với người khác, trong lời nói đều lơ lửng lơ lửng, trong thành đã thế này thì đừng nói tới bên ngoài.

Ngoài thành.

Trong một góc rừng, một thi thể trũng to mắt nằm lăn trên mặt đất, trên mặt nhuộm đầy máu, trong mắt là không cam lòng, trước mặt thi thể của gã ta, chính là kẻ vừa hợp tác với gã đối đầu với kẻ địch - sư muội, nàng dùng thanh kiếm của bản thân cắm sâu vào lồng ngực sư huynh mình, "Thật xin lỗi sư huynh, đừng trách ta."

Muốn trách phải trách vận khí của gã không tốt, đã cùng nhau tìm kiếm lâu như vậy, nhưng cuối cùng chìa khóa chỉ có một mà thôi.

Vị sư huynh kia không thể tin nổi mà quay đầu lại, vui mừng trên mặt vẫn chưa biến mất.

Cùng lúc đó, ở một góc khác trong rừng, một nữ tu tuyệt vọng nhìn đạo lữ của mình, hoàn toàn không thể hiểu nổi tại sao hắn lại làm như vậy.

Hai người không phải là đạo lữ sao?

Rõ ràng đã nói sẽ giúp hắn tìm được chìa khóa của Cửu Trọng tháp, nhưng mà hắn cho dù chỉ đợi mấy ngày cũng không thể chờ sao?

Chúng sinh trăm thái, bất cứ nơi đâu bất cứ lúc nào đều có thể phản bội và giết chóc.

Rốt cuộc, sống tại Tu Chân giới mạnh làm vua yếu làm giặc, cướp đoạt của người khác cũng là chuyện bình thường, mà loại cơ duyên lớn như Cửu Trọng Tháp đặt ngay trước mắt, ai cũng động tâm, ai cũng muốn xông vào nơi đó, nuôi loại ý nghĩ, lỡ như có thể tình cờ một bước lên mây.

Hiện tại Thiên Hồng phủ là nơi náo nhiệt nhất trong thành, Thiên Hồng Phủ vốn có tên là Thiên Cơ các, nhưng các chủ đời sau cảm thấy cái tên này

không những đơn giản mà còn thô bạo, không có chút sáng tạo nào, vì thế liền đổi tên thành Thiên Hồng Phủ.

Đừng nói, bởi vậy, nhiều người không biết rằng, Thiên Hồng Phủ là nơi chuyên mua bán các loại tin tức.

Lí do lần này khiến Thiên Hồng Phủ náo nhiệt cũng không phải vì họ có loại tin tức gì sốc náo, mà là do người trong các vừa nghiên cứu ra một loại trận bàn, nguyên lý của trận bàn này sẽ không nói nhiều, dù sao đi nữa thì trong chìa khóa của Cửu Trọng tháp có một loại vật chất đặc thù, không thể giấu vào túi trữ vật, có thể sinh ra phản ứng với trận bàn, cho nên chỉ cần cầm theo trận bàn này, là có thể tìm được người đang giữ chìa khóa Cửu Trọng tháp.

Trận bàn này vừa ra đời, tất cả những kẻ vốn không có cơ hội tìm được chìa khóa ngay lập tức nhảy nhót, thậm chí hận sao không thể đến Thiên Hồng Phủ dâng hương reo hò, bởi người có có được chìa khóa trong tay là có thể trở mình biến thành người khác, nhưng có người vui cũng có kẻ hận nghiêng răng nghiêng lợi, nếu cho họ một cơ hội, chắc chắn sẽ cầm boom nguyên tử nổ nát Thiên Hồng Phủ, một kẻ có thể dùng làm ví dụ sinh động nhất không thể không kể đến, hắc y nữ tử.

- - Nàng sống dễ dàng lắm chắc, nàng là một ma tu vất vả lắm mới tìm được cách an toàn nhảy nhót dưới mắt đám đạo tu, dùng hết trăm ngàn đắng cay của đời người mới cướp được một cái chìa khóa, giây trước đang vui vẻ cảm ơn trời Phật không phụ lòng người tốt, giây sau liền nghe thấy Thiên Hồng phủ tạo ra một loại trận bàn, có thể cảm ứng được chìa khóa ở đâu, trên người nào, đến cả con trỏ Nhị Hoàng nhà bên cạnh cũng chạy không thoát.

Tại vách núi nào đó, hắc y ma nữ đưa tay lên lau vết máu nơi khoe miệng, eo bị chém một đường lớn, trong miệng lầm bầm lầu bầu thì muốn giết đám người Thiên Hồng Phủ, nhưng cũng không dám dừng lại, chỉ vội vã chạy vào sơn động, hạ xuống vài trận pháp, sau đó liền biến mất không thấy tăm hơi.

Sau khi nàng biến mất, vài tia sáng xẹt ngang qua bầu trời, một nhóm nam nữ lẫn lộn cảm trận bàn xuất hiện ở trên không trung, từ từ hạ xuống đất, nhìn dấu chấm nhỏ màu đỏ trên trận bàn, "Ồ nơi này, đi thôi."

"Tất cả cẩn thận một chút, đừng để thất bại trong gang tấc, mị thuật của nữ nhân kia lợi hại thế nào các ngươi cũng biết rồi."

"Yên tâm đi, lần này nhất định sẽ cẩn thận."

Hắc y nữ nhân nuốt xuống đồng máu sắp tràn ra khoe miệng, không chế trận bàn, tiếp tục lê từng bước chân xuống dưới.

Tiếng bước chân vọng lại trong sơn động tối tăm.

Dưới sơn động là một thạch thất nào đó.

Diệu Diệu và Tần Trường An nhú mi, tĩnh lại trong thạch thất.

"Muốn ra ngoài nhìn xem không?"

"Không cần, bên ngoài có trận pháp, ngươi cứ tiếp tục tu luyện."

Diệu Diệu nghe lời nhắm mắt lại, trước đó hình như đúng là Tần Trường An đã đặt trận pháp ở bên ngoài.

Tần Trường An lấy ra một cái bình ngọc, ném vào hồ nước nhỏ trong góc thạch thất.

Lạc vào thạch thất này cũng chỉ là một việc trùng hợp.

Lúc ấy hai người họ đi vào Thái Bạch thành, thấy trận bàn, liền tùy tiện mua một cái về dùng, rồi ngay lập tức ra khỏi thành. Thời điểm đi tới ngọn núi này, Tần Trường An phát hiện thấy sơn động này có chút kỳ quái.... Hắn là một Đại Thừa Kỳ, thần hồn còn mạnh hơn cả Đại Thừa Kỳ bình thường khác, liền phát hiện thấy trong sơn động bị người nào đó hạ cấm chế.

Sau khi mở ra cấm chế, liền phát hiện có một con đường đi xuống, điểm cuối chính là một căn thạch thất.

Thạch thất rất nhỏ, chỉ có một chiếc giường đá đơn giản, trong góc có một hồ nước nhỏ, chất lỏng màu trắng ngà nhọt nhọt che lại đáy hồ, chỉ có một lỗ hờ nhỏ ở trên, cách một lúc, sẽ có một giọt nước màu trắng ngà chảy ra, nhỏ giọt trên thạch nhũ trong hồ.

Linh khí nồng đậm từ phía trên nhẹ nhàng lan tỏa, thạch thất phủ đầy linh khí qua vạn năm dần hóa thành linh dịch, nhiều đến mức cơ hồ muốn chui vào kinh mạch của hai người họ, tràn vào tràn vào cho đến lúc nổ tung.

May mà hắn là Đại Thừa kỳ, thứ yêu cầu cấp bách nhất đó là một lượng linh khí lớn, nếu không hai người cũng sẽ không dừng chân lại nơi này. Cũng bởi từ trước đến nay đã từng có người tiếp nhận quá nhiều linh khí nên cơ thể chịu không nổi.

Tần Trường An thu thạch nhũ vào túi trữ vật.

Rồi sau đó nhìn khe hồ kia, dùng ngón tay vẽ lên trên đó một đường, nhìn ngọc tủy màu trắng bên trong, cong cong khoe môi, ngón tay vung lên, nước trong hồ chỉ còn lại khoảng 1/5, hắn biết, ngọc tủy này sẽ rất hữu dụng với Diệu Diệu.

Hắn để lại một phần năm để nó tiếp tục sinh trưởng, vạn năm sau có lẽ sẽ lại xuất hiện một hồ thạch nhũ khác.

Hắn nhớ đến một phương thuốc, đến lúc đó có thể phối thuốc ra để Diệu Diệu tắm...

Chờ Diệu Diệu mở mắt ra lần nữa, liền thấy Tần Trường An đang ngồi trước bàn đá, đùa nghịch một chiếc hộp ngọc trên bàn, thấy nàng tỉnh lại, liền quay đầu lại nhìn, "Tỉnh?"

"Ừ." Diệu Diệu bị hắn kéo dậy, trực tiếp ngồi trên đùi hắn, nhìn hộp ngọc chứa đựng ngọc tủy, kinh ngạc, "Nhiều vậy sao?"

Nàng không kinh ngạc tại sao nơi này sẽ xuất hiện ngọc tủy, mà chỉ kinh ngạc tại sao lại có nhiều đến thế, ngọc tủy và thạch nhũ vốn cộng hưởng mà sinh ra, khi nhìn thấy thạch nhũ hai người họ liền biết rằng, nơi này có lẽ sẽ có ngọc tủy.

Ngọc tủy là đồ tốt, giống hệt với những dòng linh mạch bị chôn sâu dưới chân núi, đỉnh núi nào nồng nặc linh khí tương đương với dòng linh mạch ở dưới chân núi đó, linh khí chảy qua, quanh năm suốt tháng, linh khí cứ tụ vào một chỗ đến tận khi nước tràn bờ đê, mất khoảng mấy trăm năm mới xuất hiện thạch nhũ, thêm hàng ngàn hàng vạn năm sau nữa, thạch nhũ dần hóa thành hồ, từ đó cách một khoảng thời gian sẽ sinh ra ngọc tủy.

Dưới Nhất Nguyên tông hiển nhiên không chỉ có một dòng linh mạch, ở chỗ này nếu có ngọc tủy xuất hiện cũng là chuyện bình thường, nhưng nơi này lại có quá nhiều, tựa như đã hóa thành một hồ nước ngọc tủy từ rất lâu rồi, đây chính là điều không bình thường nhất.

- - Có lẽ nơi này đã trải qua mấy vạn năm lịch sử nhưng chưa từng ai tìm ra.... điều đáng nói nhất, nơi này cách Thái Bạch thành không xa, chẳng lẽ người của Nhất Nguyên Tông chưa từng phát hiện ư?

Tần Trường An đương nhiên biết nàng nghĩ gì, đưa ngón trỏ lên khoe miệng, cọ cọ xương quai xanh của nàng, lời nói ám chỉ, "Cắm chế ở đây rất mạnh."

..... Ý là, đám người kia không mạnh bằng hắn???

Cắm chế kia là thủ pháp từ thượng cổ, cắm chế trước kia so với hiện tại hoàn toàn là hai thái cực, nếu không phải vì hắn từng nghiên cứu qua các loại thủ pháp từ thượng cổ, kết hợp với thần hồn mạnh mẽ, nếu không cũng không thể phát hiện được nơi này. Đương nhiên, hắn không muốn thừa nhận rằng, một phần nguyên nhân là có nhiều Đại Thừa Kỳ chân quân cũng không thêm để ý xung quanh lắm.

"Chàng giỏi quá!" Diệu Diệu không làm hắn thất vọng, ánh sáng lấp lóe trong mắt, hôn hôn hắn, "Trường An thật là giỏi~"

"Không có việc gì." Ma Tôn có chút buồn cười, mạnh mẽ nhện xuống, mở cò trong bụng, "Đây là chuyện ta nên làm."

"Thạch nhũ rất tốt với thân thể nàng, chờ trở về ta sẽ dùng để phối thuốc tắm cho nàng...."

Bản chất thạch nhũ vốn rất nồng đậm linh dịch, tác dụng ôn hòa, không chứa tạp chất, hiệu quả còn tốt hơn cả đan dược, mà ngọc tủy, chỉ cần một miếng nhỏ như móng tay là đã có thể cung cấp một lượng linh khí lớn, đủ để Kim Đan Kỳ trực tiếp tiến giai thành Nguyên Anh.

Tất nhiên, giữa Đại Thừa kỳ và Kim Đan là hai loại khái niệm cách nhau như trời với đất, ngọc tủy không có tác dụng với các giai Hóa Thần trở lên. Nhưng Tần Trường An thì khác, bản thân hắn cần rất nhiều linh khí, ngọc tủy đối với hắn mà nói thì vẫn có chút tác dụng nhỏ.

Diệu Diệu gật đầu, "Chúng ta tắm cùng nhau à?"

"Cùng nhau?"

"...Có phải hơi nhanh rồi không?" Thân thể Ma Tôn giật giật, não bộ trong nháy mắt suy diễn ra một trăm lẻ tám cách ư ư, sau đó trực tiếp bay tới việc sinh con đẻ cái, đứa nhóc sẽ giống cha hay giống mẹ, nhũ danh nên đặt thế nào, nó chắc chắn sẽ có một nụ cười rất kháu khỉnh, hắn nhất định sẽ vác con đi khoe cả thiên hạ.

Diệu Diệu, "..... Hình như chúng ta hiểu nhầm ý nhau rồi."

Tần Trường An: "....."

Ta không tin.

Pháp trận bị kích hoạt, người tới chắc hẳn có chút tài năng gì đó, phát hiện được pháp trận hắn thiết hạ trước cửa.

Tần Trường An nắm tay Diệu Diệu, dán phù ấn thân lên, chuẩn bị rời đi.

Thời điểm bỏ trốn, dường như cảm giác được người đang cách họ càng ngày càng gần - Xuân Tình tiên tử đang nhìn về phía hai người, đồng tử có ánh sáng xanh lóe qua, tựa hồ nhìn thấy bọn họ, biểu cảm trên mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng quả quyết cắn răng một cái, quyết định liều chết một lần.

Nàng giả bộ đứng không vững, té bùm một phát ngã trước mặt Tần Trường An, hai quả đồi mềm mại phập phồng lên xuống, ánh mắt sáng tựa sao trời, dường như có thể hút hồn người khác, không tự chủ được đắm chìm trong mắt nàng, "Xin đạo hữu cứu ta!"

Giọng nói của nàng dồn dập, "Cứu ta rồi, sau đó đạo hữu muốn làm gì ta cũng được...."

Tần Trường An bị nàng ta dọa sợ tới mức lùi về phía sau một bước, nhích lại gần Diệu Diệu, bảo hộ "trinh tiết" của mình, lãnh đạm nói, "Được thôi, đưa chìa khóa cho ta."

Xuân Tinh tiên tử: "....."

Mặt nàng ta cứng đờ, hai quả dưa hầu suýt nữa cũng không thềm pháp phòng nữa, trực tiếp tắt thở luôn.

ĐMM, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của!!

(1) Trận bàn: Cái gọi là trận bàn, chính là một loại trận pháp đơn giản hoá. khắc vào một loại đạo cụ tài liệu đặc chế. chỉ cần trên trận bàn được gắn Tinh thạch, chủ nhân của trận bàn liền có thể điều khiển tăng giảm uy lực của trận pháp này.

Trận bàn Tuy rằng so với uy lực Nguyên thủy của trận pháp giảm đi hơn phân nửa, nhưng tính thực dụng của loại đạo cụ này rất mạnh, được rất nhiều tu sĩ không am hiểu trận pháp rất ưa chuộng.

- Trích: Tiên Luyện Chi Lộ-

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Rải cầu lương trong thế giới tu chân (11)

Edit: ULies

Xuân Tinh tiên tử hấp hổi giấy giữa, "Đạo hữu ngươi đang nói..." Cái gì?

Tần Trường An nhìn đám người hò hét như khi đuổi theo sau lưng nàng ta, nhìn trận bàn, đơn giản trực tiếp hỏi, cực kì thiếu kiên nhẫn, "Muốn chia khóa hay là muốn mạng?"

Đây chính là trắng trợn "nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của", nếu ngươi có năng lực thì đừng có cầu xin ta nha.

Chỉ có chút Mị thuật xàm xí mà cũng bày đặt khoe khoang, hừ, nàng ta làm sao mà đáng iu bằng Diệu Diệu nhà hắn được?

Xuân Tinh tiên tử rất tức giận.

Nhưng cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

Sau khi đưa chìa khóa cho họ, Xuân Tinh tiên tử cũng không thềm giả vờ giả vịt nữa, sắc mặt đen thui chuẩn bị bỏ dậy, Diệu Diệu núp sát sau lưng Trường An, nhét trận bàn vào tay hắn, nhỏ giọng mách lẻo, "Nàng còn một cái." o(^`)o

"....." Người còn chưa bỏ dậy đã bị dọa cho ngã lẩn nữa.

Thân thể Xuân Tinh tiên tử cứng đờ, suýt nữa là há mồm chửi tục như mấy bà hàng thịt, ngươi không thể để lại cho người khác một đường sống hả???

Nhưng Diệu Diệu thì đang rất cao hứng, "Thật là tốt, vừa vặn cho hai người chúng ta, mỗi người một cái!"

Hừ, dám câu dẫn con sen của Diệu Diệu đấy à! Khinh thường Diệu Diệu chỉ là một con mèo đúng hem!

-- con sen của Diệu Diệu là kẻ mà người bình thường muốn câu là câu đi chắc?! Nếu đã từng thích Diệu Diệu siêu cấp tốt bụng, sau này lại còn bị tiểu yêu tinh khác câu dẫn, khác gì một loại vũ nhục Đại công chúa Diệu Diệu!! ˊˋˋ

Tần Trường An nhận ra được chiếm hữu dục của Diệu Diệu đối với mình, cả người liền bùng bùng nhựa sống, mặt mày hớn hờ, liên tục gật đầu, bắt đầu nói bậy, "Đúng đúng! Mỗi người một cái!"

Xuân Tinh tiên tử không có quyền quyết định đột nhiên sâu sắc lí giải được, cái gì gọi là dùng đau khổ của người khác đổi lấy niềm vui cho mình, đôi mắt đỏ lên: "...." Cậu, nam, nữ!!!!!!

Sau khi quyết định họ liền không trì hoãn nữa mà đi tiếp, trên đường giải quyết bầy khi, Tần Trường An không nói gì, Lúc sau rút cuộc giải quyết không giải quyết không có gì tri hoãn, Tần Trường An thì không cần phải nói, còn Diệu Diệu, thân là một "tu nhị đại", đối đầu với mấy người kia cũng chẳng khác gì ăn một bữa sáng mà thôi.

Thời điểm Diệu Diệu anh dũng bước lên sân khấu chuẩn bị vòn khi, Xuân Tinh tiên tử còn cảm thấy kỳ quái, dựa theo biểu hiện của hai người họ dọc đường thì hình như tình cảm rất tốt, để nữ nhân nhà mình lên đầu mà không cảm thấy lo lắng chút nào à?

Nhưng mà thời điểm bắt đầu choáng nhau, Xuân Tinh tiên tử đột nhiên cảm thấy không hề lo lắng chút nào hết, -- nàng ghét tu nhị đại! Mà người này thò

vào trong áo liền lôi ra một đồng phù chú, hùng hùng hổ hổ cầm phù chú và chết người ta! Động tác phung phí kia, từ đầu đến cuối ngay cả dừng lại nghỉ xả hơi một cái cũng không, hề, có!

Thân là một kẻ chỉ có thể ngao du thiên hạ một mình, đến cả một cái phù tẩu thoát cũng không có tiền mà mua, còn suýt chút nữa bị còn người ta rượt đến tận mộ phần tổ tiên, Xuân tình ấy, là Xuân tình hồng có vui-(

Nhưng phá sản nhiều như thế, trong mắt Tần Trường An vẫn còn quá ít, lượm hết nhẵn trư vật của đám người kia, cực kì có tự giác dâng lên cho Diệu Diệu, dịu dàng hỏi, "Còn đủ phù chú không? Hay là lần sau vào thành mua thêm một chút?"

Xuân tình: "....." Tại sao người so với người lại khác nhau như vậy huhuhu?!

May mà Diệu Diệu cự tuyệt "Không cần."

Nàng nói, "... Nhẵn trư vật đã chất đầy rồi."

Lê gia đưa, Lê lão tổ đưa, Tần Trường An cũng đưa, bonus thêm Diệu Diệu thường mua tầm bảy nhằm mục đích phá sản, phù chú của nàng đã lấp đầy hết vòng tay trư vật.

Xuân Tình vừa mới thờ được một hơi liền không muốn thờ tiếp: "....." Dũy mạ mi, sayonara!

Nàng biết bây giờ trong tay nàng không cầm theo chìa khóa, sẽ không gặp phải nguy hiểm, hiện tại không nên nói nhiều mà trực tiếp tách ra, co chân lên với tốc độ 20 Mach, cầu trời khẩn phạt cả đời không bao giờ gặp lại hai người này.

Tần Trường An và Diệu Diệu lấy được chìa khóa rồi cũng không tiếp tục lác lư ngoài thành nữa, mà trực tiếp vào thành đi tới một nhánh nhỏ của Thiên Huyền Tông

Thật ra vào thành cũng không được an toàn cho lắm, trong Thái Bạch thành vẫn có không ít người cầm trận bàn đi qua đi lại, khi hai người vào thành liền phát hiện rất nhiều ánh mắt dò xét mình, thẳng đến khi họ bước vào nhánh nhỏ của Thiên Huyền Tông, đám người đó mới ừ ừ bỏ đi.

Vài ngày sau hai người họ vẫn không rời khỏi thành.

Tin tức trong thành lưu truyền rất nhanh, Cửu Trọng Tháp sắp xuất thế, người nuôi giấc mộng chinh phục Cửu Trọng Tháp đều phải chuẩn bị thật tốt, đây là một cơ hội tốt để phát tài.

Trong khoảng thời gian này có rất nhiều hội chợ diễn ra, có tư nhân, cũng có do thương hội tổ chức, một là dùng để giao lưu thuật pháp, hy vọng sẽ có bước tiến trong tu vi, thứ hai chính là dùng đồ mình không dùng được hoặc không muốn dùng, đem ra tiến hành trao đổi qua lại, đổi lấy đồ mình muốn. Ngoài ra còn có hội đấu giá và chợ đen, dường như tất cả loại vật quý hiếm trên thế gian chỉ cần đến đây là sẽ biết được tin tức.

Tần Trường An và Diệu Diệu đều là những người có nhiều tài nguyên, nhưng kiến thức là vô hạn, bổ sung kiến thức là điều cần thiết, vì thế trong khoảng thời gian này Tần Trường An luôn dẫn Diệu Diệu đi dạo, chỉ cần nghe thấy nơi nào trong thành chơi vui, đều dẫn nàng đến xem.

Hai ngày nay, Diệu Diệu dường như được trải nghiệm sinh hoạt của các đại gia, mỗi ngày đều rất vui vẻ, đương nhiên, bởi vì người bị sạt nghiệp là người bên cạnh chứ không phải nàng, liền nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí. (1)

(1) Nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí (- 仁者见仁, 智者见智) "Người nhân thấy vậy gọi là nhân, người trí thấy vậy gọi là trí" (Cùng một vấn đề, mỗi người có cách nhìn nhận đánh giá khác nhau)

Càng đến gần ngày Cửu Trọng Tháp xuất thế, bên trong thành càng lúc càng loạn, số người chết tăng nhanh, mọi người cũng trở nên vội vã, nóng nảy hơn lúc bình thường.

Tần Trường An và Diệu Diệu dứt khoát không ra ngoài, cả ngày ngồi ngẩn ngơ nhìn ruồi muỗi đánh nhau, không hề sợ hãi, chỉ đơn giản là không muốn chọc phải phiền toái, ngay cả Ma Tôn suốt thời gian này cũng chỉ thích ngồi cạnh Diệu Diệu hóng gió, nghe hát.

Rất nhanh, sẽ đến thời điểm Cửu Trọng Tháp mở ra

Người ở trong nhánh nhỏ của tông môn không nhiều, tổng cộng 12 người, tất cả đều có chìa khóa, xem ra đều không phải là hạng người ngu xuẩn.

Mấy trưởng lão trong tông môn đã tới đây mấy ngày trước, hiện tại đang cực kì nghiêm túc bảo vệ họ ở bên trong, chạy ra ngoài thành.

Lúc này, trên trời đột nhiên xuất hiện dị tượng, ánh sáng màu đỏ phát ra từ khe hở, một tòa tháp cao ngất xuất hiện giữa tầng tầng lớp lớp mây, như ẩn như hiện.

Người cầm chìa khóa rộn ràng chạy về hướng này, có chút hỗn loạn, tất cả những người đứng bên vệ đường đều biết rằng đây là cơ hội cuối cùng để đoạt được chìa khóa, ai nấy ra tay tàn nhẫn, chủ nhân của từng chiếc chìa khóa chỉ trong chớp lát liền đổi tới đổi lui.

Diệu Diệu và Tần Trường An cộng thêm mấy đệ tử trong tông môn đều nhẹ nhàng thờ ra, may mà bên cạnh họ có trưởng bối trong tông môn bảo vệ.

Mấy đại tông môn chạm trán, người nào che chở cho đệ tử của người này, đột nhiên, ở phía xa có một đám sương đen dày đặc tiến lại gần, bên trong là

một con thuyền lớn, từ từ đi tới.

Treo trên cao là một lá cờ xấu hoắc.

Mấy đại trưởng lão phản ứng rất nhanh, đồng loạt ra tay, nhưng lại bị một vòng tròn vô hình chặn lại mọi công kích, bắn ngược lại, thân thuyền hơi run lên, nam nhân đang ngồi bên trong liền thông thả bước ra.

"Thành Dương!"

Thành Dương là cánh tay phải đắc lực của Ma Tôn, nếu không có chuyện gì quan trọng thì sẽ không bao giờ lộ mặt ra.

Giọng điệu của mấy trưởng lão không tốt lắm, "Ma Tôn các người không có chuyện gì làm, chạy đến Thái Bạch Thành làm gì?"

Nơi này cũng xem như là đại bản doanh của chính đạo.

Thành Dương khoác áo choàng đi ra, đưa tay lên môi thổi một hơi, như sương mù, phong cách chẳng khác gì bản sao thứ hai của Tàn Trường An, "Chuyện lớn như Cửu Trọng tháp, Ma giới bọn ta đương nhiên cũng muốn tham dự."

Đám người ma giới xếp hàng chỉnh tề sau lưng hắn cũng há mồm ra cười.

Mấy trưởng lão tức giận, nhưng ngại ở nơi này không phù hợp, rốt cuộc vẫn nhịn xuống, suy cho cùng thì đối với quyền sở hữu Cửu Trọng Tháp cho đến tận bây giờ vẫn chưa có bên nào chịu nhường cho bên nào, hơn nữa hiện tại cũng không thể ra tay với bọn họ, nơi này không thích hợp để gây chuyện.

Quý Nhị thấy mấy tên đạo tu kia bắt buộc phải nhịn cục tức xuống, cúi thấp đầu, ung dung cười...

Không có ai nhìn thấy hắn cười.

Đột nhiên tầm mắt hắn ta dừng lại một người đứng bên cạnh trưởng lão nào đó, khuôn mặt hắn lộ ra vẻ khiếp sợ và không thể tin nổi, nhịn không được đưa tay lên xoa xoa mắt, phảng phất thấy sét đánh giữa trời xanh!

Đù móa, hắn vừa nhìn thấy cái gì thế?!

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Rải cầu lương trong thế giới tu chân (12)

Edit: ULies

Ánh mắt của tên kia khi nhìn Từ Vi chân quân sao giống Ma Tôn thế?!

Không thể nào, nhất định là nhìn lầm rồi, nhất định là nhìn lầm rồi. Thành Dương Ma Quân tự an ủi chính mình, Ma Tôn tới đây để nằm vùng, còn người này... nhìn xem, tay còn đang ôm eo tiểu cô nương nhà người ta kia kia, có chỗ nào giống Ma Tôn hơ??

Chỉ một ánh mắt mà thôi. Chắc chắn việc trùng hợp trên đời này còn nhiều lắm.

Diệu Diệu không cảm giác được không khí bây giờ rất vi diệu, cho dù trong lòng Thành Dương sóng to gió lớn đến đâu, cũng phải nhớ tới tình huống hiện tại, hắn đã quen với việc che giấu vui giận, nên mặt ngoài nhìn hắn giống như chỉ tùy ý nhìn thoáng qua rồi liền dời mắt ra nơi khác, không có một biểu hiện quá lớn nào.

Còn Tàn Trường An thì ngẩng đầu lên nhìn đám người trên bầu trời, nhưng cũng không quá để ý, Thành Dương... Thành Dương là ai? Có thể ăn không? Thứ nguy hiểm nhất chính là tình địch cơ!

Không sai, Từ Vi chân quân lại đến, ĐMM hơn là lão còn vác theo đồ tôn nhà lão, cũng không biết họ mò được chìa khóa ở nơi nào. Còn bắt gã chăm sóc cho Diệu Diệu, đồ tôn của lão mới tới Kim Đan Kỳ, nếu thật sự choáng nhau thì không biết ai chăm sóc ai đâu.

Tàn Trường An ôm chặt eo Diệu Diệu, giống như vô tình che mắt Từ Vi chân quân và đồ tôn của lão, sớm biết trước cái tên tình địch khốn nạn này sẽ quay trở lại, không bằng hỏi trước ném gã ta xuống biển làm đồ ăn cho bạch tuộc cho rồi.

Từ Vi chân quân đang phe phẩy quạt lông diêm dúa của ông ta đột nhiên ngã một cái, biểu tình của trưởng lão Thiên Huyền tông đang đi phía trước cũng đơ ra một chút.

... hai người là đạo lữ sao?!

Trên thực tế, hai vị chân quân thật sự không biết hai người họ là đạo lữ của nhau, lúc trước sau khi đại điển bát sư trôi qua, các loại thông tin nên biết về Diệu Diệu ai cũng đều nắm rõ, dựa theo quy củ của Lê gia, mỗi người đều có một chiến nô cho riêng mình, hiển nhiên Thanh Nguyên chính là chiến nô của nàng.

Cho nên dù ai nhìn thấy họ cặp kè như hình với bóng cũng không cảm thấy lạ gì, chiến nô luôn phải đi theo chủ nhân, cho dù tu vi của Thanh Nguyên quá yếu, đến nỗi Lê gia cũng bắt đầu tuyển một chiến nô mới cho Diệu Diệu, nhưng hai người họ lớn lên cùng nhau, tình nghĩa sâu hơn người bình thường nhiều lắm.

Hoàn toàn không có ai nghĩ tới quan hệ giữa hai người lại tốt đến mức này.

Tình cảm của người tu tiên vốn rất nhạt nhẽo, khoảng cách giữa Kim Đan kỳ và Luyện khí chính là một trời một vực, cộng thêm thân phận chủ nhân và chiến nô, cách biệt này, từ đầu đến cuối vốn đã không hợp nhau, Suy cho cùng, tuy gọi là chiến nô nhưng thực chất cũng chỉ là một tên hầu, còn Lê Diệu Diệu sinh ra vốn chính là con cưng của trời đất, tiền đồ rạng ngời, sao có thể ở cùng một tên phế vật như Thanh Nguyên chứ?

Động tác này của Tần Trường An, cho dù người có kiến thức rộng rãi cũng không thể tin nổi, nếu không phải vì tình hình hiện tại có chút hỗn loạn, tất cả mọi người đều không thể phân tâm suy nghĩ việc khác, nhất định sẽ có một đồng người nghị luận, tám chuyện.

Nhưng đừng tưởng rằng người tu tiên luôn phiêu dật không dính khói lửa nhân gian.

Từ Vi chân quân không nói, tiếp tục phe phẩy quạt lông, đầu tiên gọi đồ tôn của mình quay lại, lão định chờ đến lúc Cửu Trọng Tháp đóng cửa, sẽ đến nói chuyện với Lê lão tổ.

Một người hầu, muốn nuôi thì nuôi, thậm chí có thể dùng làm lò đỉnh, nhưng đạo lữ thì đừng mơ.

Mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình, trời đất đột nhiên chấn động, một đạo xé mở bầu trời, lộ ra một cánh cửa khổng lồ màu đen như mực, bên trong lập lòe sấm chớp, đánh đến đâu tàn sát đến đấy, khiến người nhìn vào đều phải thốt lên một tiếng, chấn động nhân tâm.

Cái khe càng lúc càng lớn, một tòa tháp như ẩn như hiện xuất hiện trong mắt mọi người, tựa như một ảo ảnh...

Người trên mặt đất không kịp phòng thủ mà ngã xuống, nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, có một người vốn đang ngẩn ra trong biển người đột nhiên đánh về phía trước, một kích đắc thủ, trực tiếp cướp chìa khóa bỏ chạy.

"....." Hết thảy đều xảy ra trong chớp nhoáng, người xung quanh sau khi lấy lại tinh thần, thì người nọ đã biến mất trong dòng người rộng lớn.

Có người mở đầu, tất nhiên đám người vốn luôn phải tự kiềm chế bản thân rốt cuộc không nhịn được, ồn ào xuống tay với người bên cạnh, xung quanh ngay lập tức loạn thành một bầy.

Mấy chân quân của ba đại tông môn liên thủ với nhau khởi động một tầng bảo hộ, Đại Thừa kỳ không kiêng nể gì mà phóng ra uy áp, cảnh cáo đám người.

Một vài người vốn có chút tiểu tâm tư muốn chạy lên đoạt của họ liền lui về sau, quay đầu lại chọn một người khác ra tay.

Cửu Trọng Tháp mở ra càng ngày càng nhanh, cái khe lớn dần, tình hình cũng loạn hơn nhiều.

Tần Trường An đảo mắt xung quanh, trong mắt không có chút ngọn sóng, nhấn đầu Diệu Diệu vào lòng ngực mình, "Đừng nhìn."

Lỡ dọ đến Diệu Diệu thì sao?

Diệu Diệu dùng tay nắm chặt quần áo hắn, quơ quơ đầu, "Được."

"....." Thành Dương Ma Quân kéo kéo môi, bất động thanh sắc thu hồi tầm mắt.

Được rồi, đáng vẻ đạo mạo thương hương tiếc ngọc này không giống g Ma Tôn chút nào hết. Giống với một đạo sĩ vẫn chưa từng tắm qua máu thì đúng hơn.

-

Tôn Phát vẫn chưa kiếm được chìa khóa nên rất vội vàng, vì thể hiện tại hắn rất liều mạng, mắt thấy đao của hắn sắp chém đứt đầu một tán tu, thật tốt! Tôn Phát mừng như điên...Nhưng vào lúc này, Cửu Trọng Tháp từ khi xuất hiện vẫn cực kì an tĩnh, đột nhiên phóng ra từng chùm từng chùm linh quang vô số cột sáng bay ra bao quanh tháp, hạ xuống cơ thể của tán tu kia....

Tôn Phát chém trúng cột sáng, phịch một tiếng bị bật trở về, ngực đau nhói ngọt ngát, liên tục lùi về sau ba bước.

Hắn nhìn xung quanh, phát hiện có vô số cột sáng từ trên trời giáng xuống, bất cứ ai có chìa khóa trong tay đều bị cột sáng bao phủ lại.

Đã đến giờ, chỉ còn thiếu một chút nữa thôi!

Hắn cắn răng!

Tân tu kia vô tình tìm được đường sống trong chỗ chết cực kì vui mừng, oán hận nhìn thoáng qua Tôn Phát, sau đó vội vàng lúi đần được trong ngực ra, tranh thủ thời gian trị thương.

Cột sáng màu vàng từ trên trời giáng xuống, bao phủ lấy những tu sĩ có chia khóa, kéo họ lên trên, lơ lửng giữa không trung, cột sáng tựa như đang hòa thành một thể với Cửu Trọng Tháp, đồng thời tỏa sáng, ánh sáng kia lóe lên hai lần sau đó tất cả những người bị cột sáng bao phủ đều biến mất.

Diệu Diệu vốn đang nằm trong lòng ngực Tần Trường An liền nhắm mắt lại, cảm giác trời đất xung quanh quay cuồng, khi mở mắt ra lần nữa, nàng đã xuất hiện trong một không gian nhỏ bé, bên tai vẫn vang vọng câu nói cuối cùng Tần Trường An lưu lại, "Cẩn thận."

Đuôi Diệu Diệu giật giật, bắt đầu đánh giá không gian trước mặt. Đây là một căn phòng khép kín, đối diện với nàng là một con rối gỗ giống nàng y đúc, trong tay nó cầm một cái roi màu đỏ, hai mắt khép hờ, khi nhìn kĩ lại, tựa như nhìn thấy trong mắt của con rối tỏa ra một tia ánh sáng đỏ, từ trạng thái tĩnh chuyển thành động, nó giống như sống lại, tròn to mắt, vung đến một roi.

Bản năng của loài mèo ngay lập tức trở dậy, Diệu Diệu meo một tiếng rồi né tránh một roi vung tới.

Hai "người" trong nháy mắt lao vào quần áo.

"....."

Tầng tháp thứ ba.

Trận đấu cực kì gian nan, Diệu Diệu hồng học thở phì phò, khoanh chân ngồi trên đất, đột nhiên có ba ánh sáng bắn ra từ trong mảnh vụn của con rối gỗ trên mặt đất.

Trong đó lần lượt là, một gốc cây có giá trị thiên tài địa bảo, một khối ngọc bội, cuối cùng chính là một luồng bạch quang tinh khiết, bay lơ lửng trên không, trong ba thứ này chỉ có thể chọn hai cái.

Diệu Diệu chọn luồng sáng kia và khối ngọc bội, bạch quang lập tức lan tỏa, linh quang nhàn nhàn bao quanh thân thể nàng, chờ đến lúc toàn bộ linh quang đều bị hấp thu vào trong cơ thể, chri cần dùng mắt thường cũng có thể thấy uy áp quanh người Diệu Diệu đang mạnh lên với tốc độ chóng mặt.

Sau khi điều tức xong, nàng nhìn về phía con rối gỗ trên mặt đất, vươn móng vuốt lên tức giận cào cào -- con rối gỗ này, không chỉ có ngoại hình giống nàng mà ngay cả tu vi lẫn thân pháp đều giống, nếu gọi là rối gỗ thì không bằng gọi là một phiên bản nhân giống vô tính của nàng, nàng nghĩ cái gì rối gỗ cũng nghĩ như thế, tựa như một tấm gương, phản chiếu hết tất thấy mọi thứ trong đầu nàng, muốn thắng thì rất là khó.

Vội lại, rối gỗ đánh đau lắm đó á ㄟ ^ ㄟ

Nếu muốn thắng, chỉ có hai biện pháp, một là người đó vốn phải có tư chất và ngộ tính cực kì cao, trong quá trình chiến đấu dần tiến bộ từng bước hoặc linh quang vừa hiện, biện pháp còn lại chidnh là phải có cơ sở vững chắc, chậm rãi đánh, suy cho cùng nếu hai người có cùng tu vi đánh với nhau, người có cơ sở vững chắc hơn sẽ có phần thắng lớn hơn nhiều.

Nhưng biện pháp này chỉ có thể dùng để thông qua tầng thứ nhất, thực lực của rối gỗ sẽ tăng theo từng tầng, người có ngộ tính cao cho dù đã hấp thu luồng sáng kia, nhưng nếu tốc độ tăng trưởng tu vi vẫn không thể theo kịp người gỗ... Khoảng cách chênh lệch càng lúc càng lớn, kết quả cuối cùng của người đó sẽ là, đào thải.

Diệu Diệu đứng lên, chuẩn bị đi lên tầng thứ tư, thời điểm đẩy cửa ra, nàng tự hỏi, không biết bây giờ Trường An có ổn không..

Tần Trường An đã lên tới tầng thứ sáu.

Linh căn của hắn và Diệu Diệu đều là hàng cực phẩm có một không hai, bản đến thiên phú tu luyện, dựa vào thể chất đặc biệt của Diệu Diệu thì chắc chắn là hơn hẳn Tần Trường An, nhưng nếu bản đến kinh nghiệm chiến đấu và thiên tư ngộ tính, Tần Trường An sẽ trực tiếp thắng, không cần đấu.

Hắn tựa như sinh ra để chiến đấu, cao thủ trong ma đạo rất nhiều, thậm chí có không ít vị Đại Thừa kỳ ngàn năm tuổi, nhưng hắn vừa tiến vào cảnh giới Đại Thừa Kỳ đã đập tan tác nhà người ta, đoạt lấy chức Ma Tôn, người ma đạo trong toàn thiên hạ không một ai dám khiêu chiến hắn, từ đó có thể thấy được thiên phú chiến đấu của hắn cao cỡ nào.

Thoải mái thông qua năm tầng, tiến lên tầng tháp cao hơn.

Tần Trường An càng đánh càng hưng phấn, máu hắn như đang sôi sục lên. Hắn vốn không định lên trên nhanh như vậy, suy cho cùng thì hắn vẫn đang nằm vùng ở chính đạo.

Nhưng lý trí không thắng nổi bản năng, mỗi lần thông qua một tầng sẽ có ba phần thưởng ngẫu nhiên, trong đó có hai vật được xem như thiên tài địa bảo, nhưng cũng không khiến hắn hứng thú, làm Ma Tôn lâu như thế, ngày nào cũng đi cướp giật của đám đạo tu, nhẩn trữ vật của hắn đã ăn no đến mức mập như heo, ngược lại thì luồng bạch quang kia đối với hắn là hàng tốt.

... Thu được lợi ích lớn như vậy, sợ rằng sau khi ra khỏi Cửu Trọng Tháp, có lẽ ngay cả ngục trang hắn cũng không cần.

Trước kia đã từng nói, lí do hắn lên vào giữa đám đạo tu là bởi vì hắn cần một lượng linh lực khổng lồ, mà luồng ánh sáng này chứa linh lực cực kì tinh khiết, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của hắn.

Dường như tòa tháp này có linh tính, năm tầng trước Tần Trường An đều chọn luồng bạch quang, đến tầng thứ sáu, khi ba ánh sáng bắn ra lần nữa, phần thường đã được thay thành một món thiên tài địa bảo và hai luồng bạch quang.

Tu vi của hắn lấy tốc độ ánh sáng không ngừng tăng lên, mười năm nay, linh khí trong người hắn luôn đậm đặc tại Luyện Khí kỳ, lúc này đang không ngừng đột phá, Trúc Cơ lên Kim Đan, đột phá Nguyên Anh, bay thẳng đến cảnh giới Hóa Thần.

Nếu có người khác ở đây, chắc chắn sẽ trợn to mắt mà nhìn.

Trên thực tế, cho dù cảnh tượng này người trong tháp không thể nhìn thấy, nhưng những người ngoài tháp ai nấy cũng bắt đầu cảm giác được có điều bất thường.

Từ Vi chân quân nhú mảy, nhìn ánh sáng tỏa ra quanh Cửu Trọng Tháp mà rơi vào suy tư, lão cảm thấy sẽ có việc không hay xảy ra.

-- tần suất tỏa ra ánh sáng quanh Cửu Trọng Tháp quá nhiều, quá nhanh.

Lão đã sống hai ngàn năm, lần đầu tiên nhìn thấy Cửu Trọng Tháp là ngàn năm trước, cảnh tượng bên trong Cửu Trọng Tháp đến tận cùng là như thế nào, người ngoài căn bản không có ai biết, nhưng chỉ cần có một người thông quan, căn phòng tại tầng tháp hắn đang ở sẽ sáng lên.

Từ khi tiến vào tháp đến giờ đã trôi qua ba canh giờ, dựa vào kinh nghiệm từ trước đến nay, cho dù là kẻ có Thiên Linh Căn, ngộ tính trời ban, thì ba canh giờ cũng chỉ có thể vượt qua hai đến ba tầng tháp mà thôi.

Nhưng bây giờ, đột nhiên xuất hiện một hàng cửa sổ không ngừng sáng lên, mạnh mẽ như thế chẻ tre, mới qua ba canh giờ đã vượt sáu tầng.

Tất cả mọi người hít một ngụm khí lạnh, chưa tính đến hàng cửa sổ đã kè lên bốn lần kia, nhưng mà đến tận sáu lần, cũng tương ứng với sáu tầng... Cho dù là người có Thiên Linh Căn cũng tuyệt đối không thể kinh khủng như thế.

Mà kẻ có tư chất còn mạnh hơn cả Thiên Linh Căn... Từ xưa đến nay chỉ có một người, Ma Tôn.

Từ Vi chân quân đột nhiên nhớ tới hai chiếc chìa khóa bị cướp đi lúc trước, lúc ấy lão cũng không để tâm mấy, đồng thời lão cũng cảm thấy Ma Tôn sẽ nhúng chân vào vụ này, bởi Ma Tôn đã đạt tới cảnh giới Đại Thừa kỳ, nhưng bây giờ ngấm lại một chút -- Tần Trường An hiện tại nhiều nhất cũng chỉ hơn 300 tuổi một chút mà thôi.

Từ Vi chân quân nắm chặt quạt lông, sức chiến đấu của Ma Tôn vốn rất cường hãn, trong chính đạo cũng chỉ có Tâm Kiếm chân quân - người có thương hiệu nổi tiếng lâu đời mới có thể đánh ngang hàng với Ma Tôn, nếu hắn ta thật sự vượt qua chín tầng...

Có một truyền thuyết vẫn luôn lưu truyền đến ngày nay, người có thể vượt qua Cửu Trọng Tháp, có thể được đến một phen Tiên Khí.

Chuyện mà lão ta có thể nghĩ đến, tất nhiên những người khác cũng có thể nghĩ đến, trưởng lão Thiên Huyền Tông đang đứng ngồi không yên, hướng về phía Từ Vi chân quân gật đầu, lấy ra từ trong ngực một tấm phù đưa tin, khẩn cấp liên lạc với Tâm Kiếm chân quân.

Nếu đó thật sự là Tần Trường An, cuộc chiến giữa hai phe chính tà chắc chắn sẽ nổ ra.... Tuy rằng hiện tại giữa hai bên vẫn chưa có hận thù drama máu trả giết, nhưng sự uy hiếp của Ma Tôn quá lớn, phe chính đạo nhất định phải lợi dụng cơ hội này, diệt trừ hậu họa về sau.

Ngược lại, đám người ma đạo lại reo hò quây vinahouse, Ma Sư bên cạnh Thành Dương Ma Quân không khỏi vui mừng, hỏi: "Ma Quân, thì ra Ma Tôn bệ hạ cũng tới sao?"

Bọn họ suýt nữa quên mất, thật ra Ma Tôn còn trẻ và đẹp lắm, chưa đến 500 tuổi.

Quý Nhị hoàn hồn, miễn cưỡng gật đầu, nhưng trong lòng vẫn có chút tò mò, Ma Tôn thật sự tới à??

Khuôn mặt Thanh Nguyên đột nhiên xuất hiện trong đầu hắn, sau đó vội vàng bác bỏ suy nghĩ khủng khiếp này, sau đó nghĩ tới, không phải nói là tới nằm vùng à?? Thể hiện lộ như thế có bị bại lộ không?? Nói cách khác, có lẽ người kia không phải là Ma Tôn?

Không thể nào, trên thiên hạ này làm sao có thể xuất hiện kẻ nào có thể vượt qua được Ma Tôn...

Mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình, lo lắng chờ đợi, ánh sáng phát ra từ Cửu Trọng Tháp càng ngày càng ít, rất nhiều cửa sổ ở tầng thứ nhất và tầng thứ hai đều mất đi ánh sáng, những người đã đi vào tháp khiêu chiến, từng người từng người lại xuất hiện một lần nữa ở vị trí ban đầu.

Có người tiếc nuối, có thống khổ, cũng có người vui mừng đến mức không thể che giấu biểu cảm trên khuôn mặt.

Chống hông, phát ra tiếng cười to ha ha, phát hiện tới tầm mắt của người xung quanh mới thu lại nụ cười, vội vàng tìm đường chui ra ngoài.

Nhưng phạm là người có tâm tư sâu hơn, đều không chú ý đến bọn họ, -- ánh sáng phát ra từ tháp càng ngày càng ít, giúp người ta nhìn rõ mấy cột sáng còn dư lại.

Sự chênh lệch giữa họ và đám người còn lại trong tháp là quá lớn.

"Tầng một, tầng hai, tầng ba..... Tầng bảy!" Mấy ngày nay, rất nhiều người nhìn chăm chăm vào hàng cửa sổ kia, trợn to mắt, không dám chớp dù chỉ một giây.

Dần dần, chỉ còn lại 28 cột sáng, tốc độ thông quan cũng càng ngày càng chậm, mà người kia.....

"...Tầng tám!" Có người hít sâu một hơi, sau đó thờ ra, giống như muốn phun hết nỗi buồn bực và chấn động trong lòng.

Từ xưa đến nay, kỷ lục cao nhất là tầng thứ tám, mà người đạt được kỷ lục ấy là một người sở hữu Hồn độn linh căn, nghe đồn gã ta có một bộ công pháp rất tốt, tốt đến mức chỉ qua vài trăm năm liền phi thăng thành tiên.

Ma Tôn, không biết có thể vượt qua tầng thứ tám hay không....

Trong tầm mắt nóng rực chờ mong của mọi người, mặt trời lên cao rồi lại xuống núi, sau một ngày một đêm, cửa sổ kia lại sáng lên, sau đó, tầng thứ chín phát ra ánh sáng nhàn nhạt....

"Tầng chín?!"

Người xung quanh không thể nhịn nổi, trực tiếp há hốc mồm.

Có người chú ý tới, sắc mặt của những chân quân tọa trấn ở đây có chút không thích hợp, không khí giữa team đại lão hai bên ma và chính bắt đầu khẩn trương lên, chỉ cần ấn nút một cái là sẽ phát nổ ngay lập tức.

Mắt Thành Dương Ma Quân híp lại thành một đường thẳng, trên mặt mang theo ý cười, âm thầm truyền âm cho một Ma Quân khác đứng bên cạnh mình, "La Khôn Ma Quân, bọn họ tới rồi sao?"

Ma Quân kia lặng yên không tiếng động ấn trên nhẫn kiểm đất bên hông, "Mười lăm phút nữa."

Thành Dương ừ một tiếng, nụ cười trên mặt vẫn bình tĩnh như cũ, nhả trên tay lặng lẽ tỏa sáng. Nơi này rất bất lợi với ma đạo.

Tuy Nhất Nguyên Tông đặt giữa biên giới hai đạo chính ma, nơi này chỉ cách ma đạo khoảng một tòa thành, nhưng nghiêm khắc mà nói thì đây vẫn là phần đất của chính đạo, cách Thái Bạch thành rất gần, ở trên địa bàn của người khác, cho dù có bày rập lai phục sẵn thì họ cũng không thể biết được.

"Cẩn thận."

"Được."

Trong không khí nặng nề này, cho dù là thăng ngư cũng có thể cảm giác được điều lạ thường, đám người vốn đang đứng ở giữa liên lặng lẽ tách ra, không một tiếng động, chỉ trong chớp lát đã phân ra thành hai team chính tà, giương cờ chuẩn bị đánh.

Không khí cực độ khẩn trương, vô số người nhìn chăm chăm vào tầng thứ chín, cánh cửa sổ kia rung lên, sau đó chậm rãi chậm rãi nhuộm lên một màu trắng tinh khôi, cuối cùng hoàn toàn tỏa sáng.....

Một cột sáng giáng từ trên trời xuống, xỏ xuyên qua Cửu Trọng Tháp, bắt đầu từ dưới lên, từng cánh cửa sổ lập lòe ánh sáng, 9 ô cửa sổ, đột nhiên phóng ra ánh sáng cực kì chói mắt, chói hơn những lần trước rất nhiều.

Sắc mặt các vị chân quân biến đổi, không rảnh để quan tâm đến đồng bạch quang kia, quả quyết vung vũ khí lên, tiến đánh về phía ma đạo.

Ánh sáng màu đen trên tay Thành Dương Ma Quân chợt lóe, một thanh 卐 xuất hiện ở trong tay, đám nhân sĩ không biết đã lên vào nhóm người ma đạo từ lúc nào đang định phi người lên...

Vào lúc này, vạn vật đều thay đổi.

Trong khoảnh khắc ấy, bầu trời vốn trong xanh đột nhiên kéo đến đầy mây đen, âm u tựa hồ muốn hủy diệt mọi thứ, một sinh hai, hai sinh ba, gió kéo đến càn quét hết mọi chỗ trong khu vực trăm dặm, tia chớp màu tím rít gào lập lòe trong từng đám mây,

Lôi kiếp! Hai phe sắp giao chiến đồng thời cảm giác được bản thân bị một cỗ khí cơ tỏa định, nói thì chậm xảy ra thì nhanh, tu sĩ hai bên đồng thời thu tay lại, bất chấp mọi chuyện, mặt mày âm u đồng loạt lùi về phía sau.

Thăng đến trăm dặm ở ngoài, mới trăm khuôn mặt nhìn về phía bên kia không trung.

Giữa không trung, một bóng người đứng dưới những đám mây điện dày đặc, hần trông cực kì nhỏ bé, giống như một ngọn cây yếu ớt, không thể chịu nổi tổn thương.

Nhưng người kia ở trong mắt họ lại cực kì to lớn, cảm giác nguy hiểm trên người hắn rất đậm, khiến mỗi người ở đây đều dựng tóc gáy, tựa như bị đánh rơi xuống vực sâu không đáy.

Tần Trường An!

Trong đầu mọi người đều hiện lên cái tên này.

Đám người ma đạo lập tức reo hò nhảy chân sáo, có chung vinh dự, khăn trương ban này đã bị quăng ra sau đầu. Hó hó hó, bọn chính đạo là đồ cặn bã! Có giỏi thì lên đây đánh với bố một trận!

Không ai dám đánh nhau dưới lời kiếp, mà sau khi lời kiếp kết thúc, lực chiến của Ma Tôn sẽ level up, có Ma Tôn nhà họ ở đây, chính đạo đơn giản chỉ là lũ cặn bã, lo lắng cái xúc xích gì!

Mà độ kiếp thành công hay thất bại... Nhóm người ma đạo trực tiếp bỏ qua vấn đề này, không thêm nghĩ tới, trong lòng họ, gắn liền với Ma Tôn đó là hai chữ - Kỳ tích, hẳn thất bại kiểu gì được chứ??

Chính đạo suýt nữa là tức đến chết, nhưng ngoại trừ siết chặt nắm đấm mà nhịn xuống, nguyên rủa Tần Trường An độ kiếp thất bại, bọn họ chỉ có thể đưa cặp mắt cá chết lên nhìn.

Khi độ kiếp tuyệt đối không thể có người ngoài khuấy rầy, trong khoảng cách gần như vậy, nếu có người dám động chân động tay thì chắc chắn người nọ muốn tự tử, lời kiếp sẽ tỏa định khí cơ của người đó.

Lời kiếp của Tần Trường An... Bọn họ không tin tưởng độ quá.

Từ Vi chân quân và mấy lão tổ Đại Thừa kỳ dùng ánh mắt nặng nề nhìn kiếp vân, bây giờ họ chỉ có thể hy vọng rằng, sau khi Tần Trường An độ kiếp xong sẽ rơi vào trạng thái suy yếu.

"....."

Ầm một tiếng, tia sấm màu đen tím đánh xuống, tỏa sáng khắp trời đất, vùng đất trong vòng trăm dặm trong nháy mắt trở thành một mảnh khô cằn, hoang sơ.

Tần Trường An đứng dưới thiên lôi, hai mắt nhắm lại, mái tóc màu đen đột nhiên bị tách thành hai màu khác nhau, một bên màu trắng một bên màu hồng, xoắn tung sau lưng.

Trong tầm mắt khăn trương của mọi người, người nọ không cần một thứ gì bảo vệ, nhảy lên, xông đến gần kiếp vân, để mặc cho tia sấm kinh khủng kia đánh sâu vào hôn phách, tia sấm màu tím đen đánh thẳng xuống, cơ thể của hắn bộc ra mùi cháy khét, con đầu không chỉ dừng lại ở xương tủy mà đánh thẳng vào linh hồn.

Quý Nhị hít một hơi khí lạnh, không khống chế được chân mình, vô thức bước lên một bước, sợ hãi kêu, "Ma Tôn!"

Tu sĩ chính đạo cũng tròn to mắt lên nhìn, hít hà một hơi.

Trán Tần Trường An đỏ mồ hôi, vội vàng điều động linh khí và ma khí trong cơ thể chống lại lời kiếp đang mạnh mẽ cưỡng chế xâm nhập vào thân thể.

Trong quá trình chống chọi lời kiếp, ma khí và linh khí vốn luôn tranh giành lẫn nhau, dưới tư thế mạnh mẽ bén nhọn của tia sấm, thế nhưng đột nhiên xuất hiện dấu hiệu hòa thành một.

Đuôi tóc chuyển dần sang màu đen, chậm rãi nhuộm lên trên.

Đúng vậy, đây là bước cuối cùng của thân thể Thần ma - dung hợp.

Thắng tức sinh, bại tức chết.

Tia sấm càng đánh càng nhanh, uy lực của tia sau mạnh hơn tia trước.

Một,

Hai,

Ba,

.....

Bốn mươi hai,

Năm mươi chín,

Sáu mươi tám,

..... Trên người Tần Trường An đầy máu, hoàn toàn không thể nhìn ra diện mạo ban đầu.

Thiên Đạo càng đánh càng tàn nhẫn, giống như có thù với Tần Trường An, nếu không thấy hắc chết nhất định sẽ không tha thứ, mạnh mẽ như muốn đục ra một lỗ hồng giữa không trung. Trong vòng trăm dặm, tất cả đều bị bao phủ bởi kiếp vân u ám, quay cuồng, lúc này tựa như chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng chói mắt của những tia sấm đáng sợ ấy.

Những kẻ có tu vi thấp trong Thái Bạch thành đều bị khí thể kinh khủng này ép cho quỳ sụp xuống mặt đất, cơ thể không khống chế được run lên bần bật.

"....."

Từ Vi chân quân đè nén kinh hãi và khiếp vía của bản thân xuống đáy lòng, nhìn tia sấm cuối cùng vẫn chưa đánh xuống, thở dài một hơi, nhẹ giọng nói, "Tối rồi."

Sống hay chết, tất cả đều phụ thuộc vào cú đánh cuối cùng này.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Rải cầu lương trong thế giới tu chân (13)

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm lên trời.

- - Lôi kiếp đang tàn sát bừa bãi.

Sau khi những đám mây điện rút đi, trời đất mới quay lại vẻ đẹp yên tĩnh dịu dàng như lúc đầu.

Một đạo tu nhỏ giọng nói, như sợ làm phiền, trong giọng mang theo chút hoài nghi, ".... Chết rồi à?" "

Không, không thể nào.

Không ai trả lời hắc, mọi người vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào trung tâm của kiếp vân, cũng không biết, rốt cuộc họ hy vọng người nọ sẽ an toàn sống sót hay là chết tức tức dưới uy lực mạnh mẽ của thiên đạo.

Thật lâu sau, một bóng người bị bắn ra từ bên trong, cả cơ thể bị đánh cho cháy đen sì sì, hắc đứng giữa không trung, chấp tay đọc thuật thanh tẩy, từ trên xuống dưới ngay lập tức khôi phục lại dáng vẻ sạch sẽ, không biết hắc đang nghĩ gì, tập trung đến mức không thèm để ý tới đám người đứng dưới đất.

Khuôn mặt hắc khổ công dịch dung đã bị lôi kiếp xé rách.

Tu sĩ ma đạo vừa rồi còn nín thở hồi hộp liền thở ra một hơi, cả lỗ ngốc nhảy lên, hú hét ồn ào.

Nhân sĩ chính đạo tròn tròn mắt, vội vàng đánh giá hắc từ đầu xuống cuối, sắc mặt hồng hồng, nhịp thở đều đặn, soi đến tận cái móng tay cũng chẳng đào ra được một chút yếu ớt nào, thậm chí ngay cả vết thương do sét đánh trong ảo tưởng của họ cũng không hề có.

Không thể nào, ánh mắt Từ Vi chân quân u ám, vết thương do lôi kiếp tạo ra không thể sử dụng đan dược để chữa khỏi, phải để cho nó tự tái tạo mọc da thịt mới, quá trình ấy mất đến tận mười ngày hoặc nửa tháng mới khép lại.

Từ Vi chân quân và một chân quân khác liếc nhau, đột nhiên lớn tiếng nói, "Chúc mừng tu vi của Ma Tôn đã thăng tiến, kẻ hèn này có chút lễ mọn muốn tặng ngài."

Vừa nói vừa thò tay vào trong ngực, lôi ra một chiếc hộp ngọc, tay đột nhiên dùng sức bóp chặt, hộp ngọc phát ra tiếng gió rít chói tai, phóng thẳng về phía Tần Trường An.

Chân quân còn lại cũng đưa tay lên nhẹ nhàng điểm trên hộp ngọc, trên bề mặt của hộp ngọc đột nhiên xuất hiện một lớp ánh sáng không màu mỏng manh, chậm rãi di chuyển, không khí xung quanh như bị bóp méo, nặng nề và áp lực, khiến người ta khó thở, giấy giật.

Thành Dương không biết tình huống hiện tại của Tần Trường An thế nào, vội vàng tiến lên.

Tần Trường An đang lo lắng cho Diệu Diệu, mà bọn không có mắt này còn sồn sồn nhảy lên, không kiên nhẫn vỗ tay một cái, hộp ngọc ngay lập tức nổ tan tành, bắt đầu khâu nghiệp, "Rảnh rồi ngồi đây nhảy nhót như khi, không bằng chạy về nhà uống sữa mẹ rồi đi tu luyện đi!"

Khó trách tu vi mãi không tăng lên, chậm hơn cả sên!

"....."

Mảnh vỡ của hộp ngọc bắn ra, mang theo uy lực của Ma Tôn, khiến Từ Vi chân quân tái cả mặt, lùi về sau ba bước, Tâm Kiếm chân quân thấy thế liền biết tình hình không ổn, rút Tâm Kiếm ra khỏi vỏ, chém hai nhát mới chế được mảnh vỡ kia.

Bất cứ ai cũng không nghĩ tới hắn sẽ ngông cuồng, không chừa chút mặt mũi cho người khác như vậy, đám người đang ồn ào lập tức câm như hến.

... Khụ, quả nhiên là Ma Tôn.

Sắc mặt của mấy chân quân bị ép lui về sau không vui vẻ gì cho cam, suýt chút nữa là không kiềm chế được, bày ra khuôn mặt dữ tợn xấu xí, bọn họ không biết tu luyện á? Thôi đi, hắn bế quan nhiều cũng chỉ được mười năm! Bọn họ một lần bế quan cũng phải trăm đến nghìn năm nhá!

Tâm Kiếm chân quân tra Tâm Kiếm vào vỏ, ngữ khí nặng nề cảnh cáo, "Ma Tôn nói chuyện hơi quá đáng rồi."

Những chân quân như họ, đều là những chân quân đứng đầu tu chân giới, ai nấy chính là Đại Thừa tôn giả cao cao tại thượng, cho dù luôn dùng thái độ hữu hảo để đối nhân xử thế, nhưng kiêu ngạo đã ngấm sâu vào xương cốt, không cho phép bất cứ ai dám mở miệng sỉ nhục, ít nhất thì mặt mũi của họ không thể bị chà đạp quá đáng như vậy.

Tần Trường An ứ thềm lầu bà lầu bầm với bọn họ, người chạy lên khoe mộng khiêu khích là họ, cảm thấy bị người ta tét mộng nên mặt mặt cũng là họ, hai đầu lông mày xoắn vào nhau, cực kì không kiên nhẫn, "Bản tôn thích!"

"Người..."

Sắc mặt mấy chân quân đen xì như Bao Công, nhưng chỉ có thể nuốt khối u ác tính này xuống, "Ma Tôn chỉ tư ngút trời, bốn quân muốn so tài với ngài một trận, nhưng... Đạo ma đại bi trăm năm liệu Ma Tôn có tham gia hay không?"

Ý nghĩa trong lời này thực chất không phải dựa theo nghĩa đen mà hiểu, thực chất là quanh co vòng vèo, ẩn ý, đạo ma đại bi ba mươi năm sau liệu có thể tái đầu không.

Mấy năm nay, đạo tu và ma tu thường ngẫu nhiên gặp nhiều lần, mỗi lần gặp chắc chắn sẽ lao vào cẩu xé solo, không ít lần âm thầm hạ độc thủ đối phương, nhưng bên ngoài vẫn treo bộ mặt - Anh đây rất quân tử mỗi tội hơi cảm thù một tạo, đánh nhau được gọi là luận bàn, không thể giết chết người kia, ừ hử, cứ cách năm mươi năm sẽ tổ chức một lần đạo ma đại bi.

Suy cho cùng, mọi chuyện đều có nhân quả của nó, nếu chỉ giết một hai người thì còn đi tắm tiên rửa tội được, nhưng nếu khai chiến tạo hạ sát nghiệt, sợ rằng ngay cả lời kiếp cũng đánh xuống, nhưng khổ nỗi không phải đánh cho người lên cấp mà là đánh cho người chết luôn.

Nhưng mà kẻ địch quá ngứa mắt, vì thế đạo ma đại bi ra đời, có thù báo thù có oán báo oán nhân tiện có nợ thì lo trả luôn, ở trên đầu trường cửu thoải mái xông vào đâm cho đối phương rụng rụng cầu xin thánh xúc xích trên cao mới thôi.

Tần Trường An, "Xùy, định giết ta?"

Mấy chân quân: "....." mấy lão đầu có ngu, lúc đầu định nhân cơ hội Tần Trường An suy yếu liền giết chết luôn, nhưng dựa theo tình huống hiện tại, Tần Trường An không những không yếu mà còn khỏe như trâu, lực chiến tăng vù vù, mấy lão vốn làm quái gì có đường thắng, tất nhiên không thể dùng trưng chọi đá, trực tiếp dừng lại, ứ thềm ra tay nữa.

"....."

Trong lúc bọn họ "đá lông nheo" với nhau, các tu giả cuối cùng cũng lấy lại được tinh thần, nhận ra được sóng ngầm giữa hai bên, khoe miệng ái nấy đều giật giật, tâm tình có chút vi diệu, nhưng nói thật, cảnh tượng trước mắt này, không hề khiến bọn họ cảm thấy ngoài ý muốn hay gì đó.

- - nếu đối diện là Tần Trường An, thì mọi chuyện diễn ra thế này mới hợp lẽ thường tình.

Trước kia khi cái tên Tần Trường An mới bắt đầu vang danh trong thiên hạ, rất nhiều người hận hắn, chỉ muốn hắn chết đi càng nhanh càng tốt, ai cũng cảm thấy hắn quá kiêu ngạo ương ngạnh, chỉ là một tên Kim Đan Kỳ nhỏ, không biết điều thấp mà húp cháo sống qua ngày, mấy đại năng ngồi trên cao sao có thể rộng lượng bao dung cho hắn?

Nhất định con người lão toét như hắn sẽ bị người ta giết chết lúc nào không hay, họ chỉ cần chờ là được.

Họ chờ mãi, chờ cho đến khi tu vi của Tần Trường An ngày càng cao, khi hắn ta lên Nguyên Anh liền chạy đi xử lý Hóa Thần, thành Hóa Thần đi giết Đại Thừa, rồi trơ mắt nhìn hắn chọn ra mười đại Ma Quân, cuối cùng nhảy nhót đến trước mặt Ma Tôn, rồi chém chết luôn, từ đầu đến cuối người trong thiên hạ vẫn không thể chờ được tin vui - Tần Trường An chết.

Về sau, nghe người ta kể rằng khi hai chân quân nào đó đang cùng nhau uống rượu ôn chuyện xưa, Ma Tôn đột nhiên xuất hiện, trùng hợp té xuống đỉnh đầu họ, từ đó hai bên kết thù, nhằm nhĩ cái, đại gia suy đoán, hai người này chắc chắn không lâu sau đó cũng sẽ châu trời cho coi.

Nhưng mà họ đoán sai cmnr.

Hai vị chân quân, một thằng bị thương một thằng biến thành phế vật, mà Ma Tôn thì quay người chạy mất dép, vỗ mộng một cái nhảy vào bí cảnh, sau

này quay lại, tu vì nào lại bắt đầu tăng lên với tốc độ bàn thờ....

Chính đạo tu sĩ đều tuyệt vọng, tu vì của thằng cha này có phải hơi bất bình thường rồi hem??

Ngay cả đám chân quân bị giật dỗi... Được rồi, tính cách thối tha của Ma Tôn từ trước đến nay chưa từng thay đổi, vẫn luôn dùng loại thái độ khó ở này.

ps: Thiệt ra có một ít người ở đây còn lên lút tung hô Ma Tôn làm idol cơ, nhưng mà hem dám nói _(3" ∠)_

Đam tu sĩ Ma cung hếch mũi đắc ý, cảm giác như cùng chung vinh dự với Ma Tôn, ra vẻ, "Còn ai, nói đi, còn ai?"

"A, ngày trước Tôn Thượng luôn không phân thắng bại với Tâm Kiếm chân quân, lần này đi ra từ Cửu Trọng Tháp.. ừm..."

"Đạo tu đúng là dùng lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, ai, thật ra Ma Tôn của chúng ta luôn không tranh giành cùng trần thế, căn bản không thèm để ý đến địa bàn của họ, dù sao cũng không hợp để chúng ta tu luyện..."

Nhưng không có biện pháp, ai bảo Ma Tôn quá xuất chúng, xưa nay người càng xuất chúng càng khiến người ta ghen tị.

"Không biết nếu thật sự đánh, Ma Tôn sẽ đâm ai đầu tiên? Mấy tu sĩ Thiên Huyền Tông là phiền toái nhất, nếu có cơ hội chắc chắn sẽ đánh Thiên Huyền Tông trước!"

Ma tu mở mồm khẩu nghiệp, dùng ánh mắt sắc lém nhìn Thiên Huyền Tông.

Mấy năm nay, họ thường xuyên nhìn thấy cảnh đệ tử Thiên Huyền Phong ra về ta đây, một số người còn nhìn họ bằng con mắt cá chết, giống như họ chỉ là một đồng bunn dơ bẩn, cái loại tính cách này thật là khó ở!!

Phong cách tu luyện giữa hai phe chính mà rất khác nhau, ma tu luôn theo ý mình mà làm, tính cách có chút hung hăng dữ dằn, do không thể chịu nổi hàng trăm triệu loại luật lệ ước thúc của đạo tu nên mới chọn tu ma, dù vậy vẫn bị luật nhân quả quản lý, giết người như ngé vẫn để lại nghiệt nợ trên người, khác gì đạo tu đâu?

Hai phe Đạo và ma, chẳng qua chỉ là hai lối đi khác nhau khác nhau mà thôi.

Đúng là có một số ma tu táng tận lương tâm, nhưng cũng không thể đại biểu cho toàn bộ ma tu đều ác độc như thế, hơn nữa chẳng lẽ đạo tu không có người xấu? Thời điểm đám khi đó phát rồ lên còn đáng sợ hơn họ nhiều.

Đúng, xác thật chưa có ai từng nghe thấy trong đạo tu xuất hiện kẻ ác nào, bởi vì những tên ra vẻ đạo mạo kia, chỉ cần phát hiện có người làm chuyện xấu liền ngay lập tức ra tay, bức người kia tẩu hỏa nhập ma...

Nhập cái con mịe mại nè! Đạo tu các ngươi ác độc, mà dám đồ vô lên đầu bọn ta à, dòe mò! Các ngươi đạo tu chính mình làm ác, còn phi dấn đến chúng ta ma tu bên này, nhưng đi các ngươi đi.

Thanh danh của ma tu đều do đạo tu nhúng một tay vào bôi đen, khiến cho thế gian đều ghét bỏ ma tu, ngay cả cái con hàng gì mà, chiều hồn cò rồi hồ máu luyện ngục bla blo.... Mẹ mại nhá! Trình độ thâm mỹ của bọn ta cao lắm đó, đừng có hiểu lầm lố như vậy được hem???!!!

Không thể chịu đựng được.

Một đám ma tu tức giận thay bất bình thay cho số phận ảm u bất lực của mình, cảm thấy nhất định phải dạy dỗ cả đám đạo tu và Thiên Huyền Tông một trận.

Tần Trường An không để ý tới mấy ma tu đang tám chuyện hăng say, chỉ nhìn chăm chăm vào Cửu Trọng Tháp, hẳn đã thông qua tầng tháp cuối cùng, đương nhiên biết những tầng cuối rất khó vượt qua, sao có thể không lo?

Hắn thật ra mong Diệu Diệu sẽ bình an ra khỏi tháp, không cần phải bon chen chạy lên tầng quá cao.

Tần Trường An tâm loạn như ma, vừa nghĩ tới việc Diệu Diệu có thể bị thương, không biết nàng có đau hay không, một bên kiểm tra các loại đan dược mà hắn có, một bên suy tư, Diệu Diệu vẫn chưa biết thân phận thật sự của hắn, liệu đến lúc đó không chịu tiếp nhận sự thật này thì phải làm sao?

Nhiều tu sĩ nhìn theo ánh mắt của hắn hướng về phía Cửu Trọng Tháp, tất cả dần an tĩnh lại, có chút tò mò không biết hắn đang đợi ai, mấy năm nay khắp nơi đều là câu chuyện của Ma Tôn lên cấp thế nào, gây thù chuốc oán với ai, nhưng chưa từng nghe thấy Ma Tôn có tri kỉ hay đồ đệ thân truyền gì.

Mấy ngày sau, người đứng xung quanh Cửu Trọng Tháp càng ngày càng ít, bây giờ chỉ còn lại duy nhất một cột sáng.

Cột sáng này tiến lên cực kì thông thả, kiên định đi từ tầng sáu lên tầng bảy tầng tám, không lẽ chuẩn bị xuất hiện một người lên được tới tầng chín? Có người nghĩ thầm trong lòng, đặc biệt là trưởng lão của Thiên Huyền Tông, đồ đệ của Lê lão tổ vẫn chưa ra khỏi tháp đâu.

Trong tầm mắt nóng rực của mọi người, cột sáng đột nhiên lập lòe tỏa sáng, một người chậm rãi xuất hiện giữa không trung.

- - dừng chân ở tầng thứ tám.

Diệu Diệu có chút tiếc nuối, cúi đầu xuống, sau đó nhìn thấy tất cả người dưới đất đang ngẩng đầu lên nhìn nàng, mắt ai cũng như chứa hàng ngàn vì sao, nàng bị dọa tới mức khẽ kêu meo meo, suýt nữa vùng móng ra cào.

Nhưng không có thời gian suy nghĩ nhiều, - bởi nàng đã đột phá Nguyên Anh ở Cửu Trọng Tháp.

Mây điện lại lần nữa tụ tập lại, tất cả những người ở đây đều rất có kinh nghiệm mà lùi về phía sau một bước, phàm là những người có thể đợi ở Cửu Trọng Tháp lâu như vậy, đều biết mỗi người đi ra đều có phần thưởng rất phong phú, ngay cả lõi kiếp cũng không hề hiếm có khó tìm gì, dù sao mấy ngày nay họ đã thấy tới tận hai trận lõi kiếp.

"Diệu Diệu!" Tần Trường An phản ứng rất nhanh, tiến lên một bước, trực tiếp ném qua một chiếc nhẫn trữ vật, "Nhận lấy!"

Mấy hôm nay hắn đã chuẩn bị tốt đan dược và trận bàn, hai thứ này đều có thể trợ giúp nàng vượt qua được lõi kiếp.

Diệu Diệu bắt lấy nhẫn, chớp chớp mắt nhìn thoáng qua hắn, diện mạo thật sự của hắn nàng chưa từng thấy qua, nhưng vào thời khắc nàng chạm vào ánh mắt kia, liền biết, meo meo meo, chưa kịp nói gì, lõi kiếp đã cuộn cuộn đánh xuống.

Tần Trường An không để ý tới những ánh mắt khiếp sợ và kinh ngạc sau lưng, khẩn trương nhìn chăm chăm vào kiếp lõi, phát hiện người bên trong không chút hao tổn đi ra mới nhẹ nhàng thở ra, nâng bước chạy qua, định ôm nàng.

Cơ thể đột nhiên cứng đờ, nhớ tới vấn đề cực kì lớn về thân phận của mình.

Ma Tôn đại nhân cảm thấy hơi chột dạ, phản xạ có điều kiện dùng thuật độn thổ. Sau đó dùng thuật dịch dung biến thành khuôn mặt của Thanh Nguyên, lặng lẽ trà trộn vào đội ngũ Thiên Huyền Tông. Chờ Diệu Diệu đi ra liền chạy tới đón, "Sao rồi, có bị thương không? Đau không?"

Diệu Diệu: "....."

Diệu Diệu râm rì, nhào vào lòng ngực hắn, "Hơi mệt ㄟ ^ ㄟ"

Hừ, vấn đề này chờ tới lúc trở về sẽ giải quyết sau.

Mọi người hoang mang style nhìn hai người rời đi.

Trên đường trở về ai nấy đều tám không dứt về sự kiện Cửu Trọng Tháp lần này, ngay cả các đạo tu cũng dùng ánh mắt giao lưu qua lại, hoàn toàn không thêm quan tâm đến sắc mặt của các chân quân còn đáng sợ hơn so với lúc trước. Ngay cả Thành Dương Ma Quân hôm trước còn đặc ý vênh vao, bây giờ cũng không khỏi rờ rẫm.

Không dám mở miệng nói công khai, các tu sĩ liền truyền âm riêng cho nhau, "Các ngươi nói xem, chuyện hôm nay rốt cuộc là sao?"

"Dựa theo tích cách của Ma Tôn, chưa từng thấy hắn quan tâm đến ai như vậy, hắn ta chắc chắn có quen biết với Lê tiên tử! Không nghĩ tới Ma Tôn chưa nói gì với nàng ấy đã bỏ đi rồi, hơn nữa hình như Lê tiên tử đã có đạo lữ rồi..."

"Không lẽ là Tương Vương hữu tâm, Thần nữ Vô Mộng.....?" (1)

"Không thể nào, nếu là ta, ta sẽ vút mẹ đạo lữ luôn rồi chạy theo Ma Tôn, Ma Tôn mạnh như vậy...."

"....." Wait a minute! Đạo lữ? Đạo lữ của Lê tiên tử đâu rồi?!!

Họ nhớ là khi nãy hình như không nhìn thấy người nọ thì phải!

Mọi người đều giật mình, người tu tiên đa phần đều có khả năng nhớ mãi không quên, vừa rồi ở vào lúc Lê tiên tử độ kiếp, người kia chắc chắn không xuất hiện, họ có thể dùng đôi mắt này để chứng minh!!!

Scandal mới nhất của đồ đệ nhà Lê lão tổ chính là chuyện này, vì thế lúc ấy ai nấy đều háng hót soi mói Diệu Diệu từ đầu đến cuối, thậm chí cảnh Thanh Nguyên ôm ấp Diệu Diệu cũng thấy, ngay cả lúc Ma Tôn ném nhẫn trữ vật cho nàng, đám quần chúng xem phim còn cố tình chú ý tới Thanh Nguyên.

Tại sao lại đột nhiên xuất hiện?!

Tổng kết lại: Thanh Nguyên tiến vào Cửu Trọng Tháp -- Lê tiên tử là người cuối cùng ra khỏi Cửu Trọng Tháp -- Thanh Nguyên chắc chắn phải ra trước Thanh Nguyên -- Nhưng vào lúc Lê tiên tử lại không thấy mặt mũi đâu -- Sau khi Ma Tôn biến mất, Thanh Nguyên liền xuất hiện --

!! Mọi người hít hà một hơi, đánh bạo nâng đầu lên, quan sát khuôn mặt vạn vạn xấu xí của mấy chân quân.

- - quả nhiên bọn họ phải nhìn chăm chăm Thanh Nguyên!

Người tu tiên - tự nhận kiến thức rộng rãi, không gì không biết:.....Mẹ, mẹ mãi chớ!

Ma tu vừa rồi còn vui mừng khắp chốn... Đột nhiên cảm thấy sẽ có chuyện không hay xảy ra là sao huhu

Thành Dương Ma Quân và mấy Chân quân đều không dám tin, Ma Tôn chỉ đơn giản phát tay bỏ đi như vậy, dù móa không sợ bị lộ hả ba???

Còn định đi theo đám người kia trở lại Thiên Huyền Tông?

Không lẽ người không sợ Thiên Huyền Tông sẽ trực tiếp khởi động trận pháp hộ tông rồi đánh hấn thành một con heo luôn à?

..... Rêu rao hống hách chui vào hang ổ nhà người ta như vậy, bộ bị điên rồi hả??

Mặc kệ bọn họ tự hỏi thế nào, dù sao đi nữa cũng không thể thay đổi sự thật là Ma Tôn nhà họ cực kì đơn giản thô bạo như thế, thân nhiên ôm Diệu Diệu quay lại Thiên Huyền Tông.

Thành Dương:..... Ta *#*/*%#%#=#*!

Diệu Diệu chiến đấu trong Cửu Trọng rất lâu nên cơ thể cực kì mệt mỏi, đột nhiên tiếp xúc với linh khí tinh khiết và dễ chịu bên ngoài, thân thể lập tức thả lỏng nhưng tinh thần vẫn hao kiệt như cũ, thời điểm nàng nằm trong lòng ngực Tần Trường An, liền an tâm mơ màng nhắm mắt lại.

Lúc tỉnh lại lần nữa, nàng đã nằm trong động phủ của riêng mình.

"Tỉnh rồi sao?" Một âm thanh quen thuộc vang lên bên tai, người kia dùng sức đỡ lấy lưng nàng, nửa nâng nửa ôm lấy nàng, "Sao rồi, có cảm thấy mệt nữa không?"

Vừa nói vừa dùng tay ấn trên cổ tay Diệu Diệu, truyền vào một tia linh lực dò xét từ trên xuống dưới.

"Trường An?" Diệu Diệu vẫn hơi mong lung, phản xạ có điều kiện phản kháng lại tia linh lực kia, không cho nó tiến vào, lười biếng nói, "Không mệt nữa, chỉ là hơi đói một tẹo."

Chỉ cần ngủ một giấc, tất cả đau nhức liền hóa cánh mà bay.

"Ừ." Tần Trường An kiểm tra lại lần nữa, xác nhận nàng không sao nữa mới yên lòng, hôn hôn nàng, cánh tay luôn xuống hố khoeo dưới đầu gối của nàng, dùng sức nâng lên, "Chúng ta đi ăn thôi."

Thức ăn hấn đã nấu xong từ trước.

Diệu Diệu tỉnh táo lại, ôm lấy cổ hấn, không chống cự, chỉ nhìn về phía bàn tay hấn, cái mũi nhẩn lại, "Chàng là Ma Tôn?"

Tần Trường An khụ một tiếng, "Ta chính là Ma Tôn."

"Vậy tại sao chàng có thể dùng linh khí?" Diệu Diệu vốn tưởng hấn dùng pháp bảo gì đó để che dấu ma khí trên người, nhưng khi nãy hấn vừa dùng linh khí dò xét thân thể nàng, nàng chắc chắn một triệu phần trăm đó chính là linh khí.

Tần Trường An đặt nàng trên đùi, thấy thái độ của nàng không quá nghiêm túc trầm trọng gì mới nhẹ nhàng thở ra, hôn nàng hai cái, dùng đũa kẹp miếng thịt nướng trên bàn đút cho nàng, "Nói ra thì rất là dài."

"??" Vậy thì cứ từ từ mà nói.

Vì thế Tần Trường An bắt đầu cất giọng, kể về phương pháp tu luyện thân thể thân ma, ngay cả hậu quả khi tu luyện nó và các vấn đề nhỏ khác liên quan cũng nói ra, giải thích rõ ràng.

Tần • Ma Tôn • Trường An hoàn toàn không còn là đáng vẻ kẻ đời của lúc bình thường, trong mắt hấn lúc này là tình cảm sâu đậm, cúi người xuống hôn nàng "Không ngờ ta có thể gặp được ngươi."

".... Gặp được Diệu Diệu thì sao?" Diệu Diệu nuốt thịt nướng xuống, được khen tới mức đỏ cả mặt, phải cẩn thận nhẩn nại lắm mới không nở một nụ cười đắc ý.

Ánh mắt như biết nói, tiếp tục đi, khen Diệu Diệu tiếp đi mà ~.

Tần Trường An cười, "Trước khi gặp được Diệu Diệu, ta là Ma Tôn, ta là Tần Trường An, là Tôn giả Đại Thừa Kỳ, sau khi gặp được ngươi, ta chỉ là đạo lữ của Diệu Diệu."

Kể từ thời khắc ấy cho đến tận cuối đời, thậm chí kiếp sau kiếp sau nữa, ta cũng chỉ có mình nàng mà thôi.

"..... Ừ." Diệu Diệu rụt rè ừ một tiếng, đắc ý dạt dào, đuôi vô thức dựng thẳng lên, cực kì hào phóng đẩy mấy miếng thịt còn dư lại đến trước mặt hấn.

Thưởng cho ngươi (. -"ω-)

Nàng cảm thấy thứ tốt nhất ở Tu Chân giới đó chính là nguyên liệu nấu ăn, nguyên liệu ở đây đều được hấp thụ linh khí dần dà biến thành linh vật, hương vị rất ngon, ừm, thế giới này lớn như thế chắc chắn còn rất nhiều đồ ăn ngon.....

Tần Trường An hoàn toàn không chề phải ăn đồ thừa, cực kì vui vẻ ngồi ăn, lại hỏi lần nữa, "Nàng thật sự không sợ khi ta là Ma Tôn sao?"

Tuy rằng đã biết rõ đáp án.

Diệu Diệu lắc đầu, không để ý mấy, ma tu và đạo tu thực ra cũng không có thâm cừ đại hận gì lớn lao, mà người ở ma giới không phải ai cũng thương thiên hại lý, quan trọng nhất là, sống tại Tu Chân giới nhất định phải có sức mạnh. Đây là quy tắc chung của kẻ mạnh, kẻ yếu chỉ dám vâng vâng dạ dạ mà làm, nằng tin Tần Trường An.

"Nhưng mà ta không thể quay về Ma giới với chàng ˊ ^ ˋ" Diệu Diệu nói.

Tần • Ma Tôn • Trường An đột nhiên nhũ mày, không hỏi tiếp, không chút do dự liền vứt bỏ đàn con thơ đang chờ ở ma giới, "Không sao, ta sẽ ở lại đây với nàng."

Diệu Diệu đi một tiếng, "... Như vậy cũng được sao?"

"Sao lại không được?" Tần Trường An chắc chắn nói, hôn lên mặt nàng một cái, "Đám Ma đạo kia cứ đánh nhau giết người cả ngày, ta vốn không thích giết người!"

Người qua đường Giáp Ất Bính Đinh Hy từng bị đánh thành đầu heo, từng bị chém đi châu ông bà: ".....???"

Oát đồ hêu, oát đu diu say Trường An-kun???

??????

(1) Trương Vương hữu tâm, Thần Nữ vô mộng: - Ý chỉ điển tích "Giác Vu Sơn", tương đương với câu "Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình."

Truyện kể rằng ở đất Cao Đường, bên cạnh đầm Vân Mộng có hai ngọn núi là Vu Sơn và Vu Giáp. Đời Chiến Quốc, vua Sở Trương Vương thường đến du ngoạn. Một hôm, nhà vua đến đấy, say sưa ngắm cảnh, một lúc mệt mỏi nằm ngủ dưới chân núi Vu Sơn.

Trong lúc mơ màng giấc điệp, vua Sở mộng thấy thiếu nữ tuyệt sắc, mặt hoa, da phấn, duyên dáng thướt tha đến bên mình, rồi cùng nhà vua chung chăn gối. Sau khi ân ái mặn nồng, thiếu nữ mới thưa rằng mình là thần nữ núi Vu Sơn qua chơi đất Cao Đường, vốn cùng nhà vua có tiền duyên, nay được gặp gỡ thật là phi nguyện mong ước. Ở thiên cung, nàng có nhiệm vụ buổi sớm làm mây, buổi chiều làm mưa ở Dương Đài.

Nói xong, đoạn biến mất. Nhà vua chợt tỉnh dậy, cảm thấy mùi hương như còn thoảng thoảng đâu đây. Mộng đẹp vợ vẫn trong trí, nhà vua thấy huyền diệu vô cùng. Sau sai người lập miếu thờ Vu Sơn thần nữ, gọi là miếu Thiên Viên.

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Rải cầu lương trong thế giới tu chân (14)

Hai người thảo luận một hồi liền quyết định, không tiếp tục nói về vấn đề này, thời gian là vàng bạc sao có thể lãng phí vào chuyện vô ích như thế?

Diệu Diệu nằm trong lòng ngực Tần Trường An, hỏi hần, "Chàng đã vượt qua tầng chín rồi đúng không?"

"...Ừ." Tần Trường An thấy nàng ăn xong, liền thu dọn bát đĩa trên bàn, nghe xong câu này, khoe môi bắt đầu cong cong, ừ một tiếng, cẩn thận nhìn nàng, giống như chú cún nhỏ đang chờ cô chủ của mình khen một câu "Nhị Hoàng thật là giỏi!".

Đàn ông cũng rất thích được khen, đặc biệt là được bạn đời của mình khích lệ.

"Giỏi quá." Diệu Diệu có chút đắc ý, "Trường An là người đầu tiên vượt qua tầng thứ chín!"

Đây là đạo lữ của nàng!!

Mong muốn thầm kín được thỏa mãn, khiến kẻ khó tính có tiếng như Ma Tôn cũng vui đến mức cười căng cả mặt. Được bạn đời của mình ngưỡng mộ, người đàn ông nào mà không vui, không thích?

Hần không nhịn được nâng cằm nàng lên, hôn chụt chụt lên môi nàng mấy cái, "Diệu Diệu mới là người giỏi nhất."

Đôi mắt Diệu Diệu cong như lưỡi liềm, chui vào lòng ngực hần, né tránh, "Ngứa."

Diệu Diệu nằm trên người Tần Trường An, uốn éo vài cái... Ma Tôn đại nhân đột nhiên hít một hơi, vội vàng ôm lấy eo nàng, "Đừng nhúc nhích."

Diệu Diệu ừm một tiếng, ngẩng đầu, "Sao vậy?"

Tần Trường An vốn đang cúi đầu, nên khi Diệu Diệu ngửa đầu lên, liền cảm thấy môi mình như chạm vào một thứ gì đó rất mềm mại.

Động tác lúc nãy của Diệu Diệu vốn đã đốt lên trong lòng hắn một ngọn lửa, nay nàng lại đổ thêm dầu vào đó, Tần Trường An cứng người một chút, sau đó hoàn toàn không thể kiểm soát được bản thân, vội vàng đuổi theo, chiếm lấy đôi môi bé bỏng ấy.

"A..." Diệu Diệu nhắm mắt lại, khẽ thở dốc.

Trong động phủ chỉ có thể nghe thấy âm thanh môi lưỡi quấn quýt nhau, cực kì ái muội.

Hồi lâu sau, hai người mới tách ra.

Tần Trường An không nhịn được ôm chặt Diệu Diệu, vài phút sau mới có thể bình tĩnh lại. Chỉ là tâm tình của cả hai đều có chút kích động, cứ ôm lấy nhau như thế, Tần Trường An dùng tay cẩn thận chải lại tóc cho Diệu Diệu.

Diệu Diệu lười biếng ôm eo Tần Trường An, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, lấy một bình ngọc từ trong nhẫn trữ ra, "Cho chàng này, ở tầng thứ tám Diệu Diệu được tặng linh nguyên, chàng có dùng được không?"

"Linh nguyên?" Tần Trường An có chút kinh ngạc, đây là vật cực kì khó tìm.

"Đúng rồi." Diệu Diệu chớp chớp mắt, "Nói mới nhớ, Trường An, ta cảm thấy Cửu Trọng Tháp chắc chắn là có linh trí, ngay từ lúc bắt đầu thứ Diệu Diệu muốn chỉ là tu vi, vì thế ba phần khen thưởng trong đó có hai cái là có thể tăng tu vi, khi lên tới tầng tám, Diệu Diệu cảm thấy mình có lẽ sẽ không qua được chín tầng, liền muốn nhận được vật gì đó có thể trợ giúp chàng, sau đó Cửu Trọng Tháp liền cho Diệu Diệu linh nguyên o(^`o)"

Thiên phú của nàng rất cao, nhưng kĩ năng chiến đấu lại không phải mạnh nhất, biết rằng bản thân có lẽ sẽ không vượt qua được chín tầng, vì thế ở tầng thứ tám không chọn tu vi hết, mà chọn thiên tài địa bảo để có thể đưa cho hắn.

Tần Trường An đột nhiên ngẩng đầu, siết chặt tay, "Có thể giúp được ta?"

Diệu Diệu gật đầu, "Đúng vậy."

"Diệu Diệu..." Tần Trường An chỉ cảm thấy đáy lòng như có một dòng suối nước nóng chảy ngang qua, cơ thể hắn như đang ngâm trong mật ong, ngọt đến mức khiến trái tim hắn tan ra, hóa thành một hồ nước xuân, nàng khiến cho hắn phải bất chấp mọi thứ rẽ nước đi qua, "Tại sao nàng lại đối xử với ta tốt như vậy?"

Nàng là một người tốt bụng như thế, đáng yêu như thế, mỗi giây mỗi phút trôi qua, hắn dường như cảm thấy bản thân đã yêu nàng nhiều hơn một chút.

Diệu Diệu dựa trong ngực hắn, "Chàng đối xử với Diệu Diệu cũng rất tốt mà."

Nàng suy nghĩ, sau đó ngao mạn cau mày, lẩm bẩm, giọng nói có chút buồn rầu, "Thật ra Diệu Diệu không muốn đối xử tốt với chàng vậy đâu, nhưng không biết tại sao, chàng luôn xuất hiện trong tâm trí của Diệu Diệu o(^`o)"

Quý sử hà!

"....."

Tần Trường An ngọt đến tiểu đường!!!!

Hắn cảm thấy Diệu Diệu đang muốn mạng hắn đây mà!!! Nói hắn đối xử với nàng tốt, còn nói là luôn nghĩ đến hắn..... Tần Trường An vui tới mức bay lên, máu thịt sôi trào, kích động không kiềm chế được, nói năng có chút lộn xộn, "Diệu Diệu..."

Diệu Diệu của hắn!

Bạn đời của hắn!

Người hắn yêu nhất trần đời!

Hắn cẩn thận hôn lên mặt nàng, ngay cả hơi thở cũng mang theo hương vị ngọt ngào hạnh phúc, "Ta yêu nàng, ta yêu Diệu Diệu, ta sẽ đối xử với nàng thật là tốt...cực kì tốt..."

Chỉ cần nàng vui vẻ, thì điều đó quan trọng hơn bất cứ ai, bất cứ điều gì...

"....." Diệu Diệu meow một tiếng, cọ cọ hắn, miễn cưỡng ừm một tiếng, "Đây là do chàng nói nhé, Diệu Diệu miễn cưỡng chấp nhận vậy."

Cũng không phải Diệu Diệu ép hắn phải đối xử tốt với Diệu Diệu!

Trong mắt Tần Trường An, bộ dáng này của nàng đáng yêu đến chết, đôi mắt kia liếc trộm hắn, lại còn ra vẻ hást cảm lên, đáng yêu tới mức hắn hận tại sao không thể trực tiếp ăn sạch nàng luôn cho rồi.

"Đúng vậy, Diệu Diệu nói gì cũng đúng, là ta muốn đối tốt với nàng, Diệu Diệu quá đáng yêu, không nhận được..."

Diệu Diệu nâng cằm lên, râu giật giật, "... Chàng rất biết nhìn người đó."

Hết sức tinh mắt, Diệu Diệu đáng yêu như vậy đấy ˊ ˘ ˘

Tần Trường An không khống chế được hôn trên tóc nàng vài cái.

Hắn thân là Ma Tôn, chẳng đường để đi đến địa vị đó hắn phải có tính tự chủ cực cao, từ trước đến nay chưa bao giờ mất kiểm soát giống như hôm nay.

Diệu Diệu cũng rất vui vẻ, không hề ngượng ngùng, mà ngược lại còn hưởng thụ híp mắt lại, sau đó hôn lại hắn một cái.

Hai người hôn qua hôn lại, chụt chụt mắt hết cả buổi sáng.

Lúc ăn cơm trưa, Diệu Diệu mới nhớ tới việc lúc nãy, "Vậy là chàng có muốn Linh Nguyên không?"

"Đương nhiên là muốn!" Đây chính là đồ Diệu Diệu đưa cho hắn! Tần Trường An còn hận không thể ngay lập tức trở về, nhét vào nơi nào đó thật là bí mật rồi bố trí ba tầng bảo vệ cả trong lẫn ngoài đây nè!

Diệu Diệu thấy hắn thích như vậy, liền lác đào qua lại, có chút khoái chí, dựa vào lồng ngực hắn, thuận miệng nói, "Đúng rồi, tầng thứ chín chàng nhận được gì vậy?"

Vị Ma Tôn tươi cười phấp phới này giờ đột nhiên ho khụ khụ như sắp chết, nhớ tới suy đoán về Cửu Trọng Tháp có linh trí của Diệu Diệu, cảm thấy hơi mất tự nhiên, mắt đảo qua đảo lại loạn xạ, nhẹ giọng nói "Không có gì hết...."

Muốn cái gì thì có cái đó, hắn....

"Cái gì?" Diệu Diệu mềm mại ngẩng đầu lên. "Nói đi mà~."

Tần Trường An không chịu nổi lực sát thương từ đôi mắt này, nên chỉ có thể nhỏ giọng nói, "..... Ừm, Song Tu bí tịch..."

Tuy rằng giọng hắn lí nhí như muỗi kêu, nhưng người tu tiên có ngũ giác cực kì thính, đương nhiên Diệu Diệu nghe rõ từng từ một.

Diệu Diệu: "....."

Anh chàng Ma Tôn da mặt dày đến nỗi mụn cũng không mọc được, xưa nay chưa từng biết từ "xấu hổ" viết thế nào cũng có chút đỏ mặt, chôn mặt vào cổ Diệu Diệu, "Không được cười ta!"

"....."

"Không cười chàng đâu."

Diệu Diệu nhìn trái nhìn phải, nhỏ giọng nói, "Lấy ra đi, chúng ta cùng nghiên cứu một chút..."

"....." Tần Trường An ngẩng đầu lên.

"Được, nghiên cứu qua một chút."

"....." Ma Tôn bị điên rồi bỏ làng nước ơi.

Toàn bộ đỉnh núi Tiểu Lục Phong đều bị phong bế.

Bên ngoài.

Trong một đêm, một tin tức kèm theo một người ngay lập tức truyền khắp thiên hạ, trở thành tiêu điểm nóng trên trang nhất của Tu Chân giới.

Đây là lần đầu tiên, sau khi Cửu Trọng Tháp đóng lại, chuyện mọi người thảo luận không phải là cô trẻ cậu trẻ nào vượt qua được mấy tầng, được loại phần thưởng gì, mà đó chính là một scandal siêu hot.

- - nghe nói người kia bây giờ là nô bộc của người khác... Các người tin nổi không?

- - nô bộc? Người lại xạo loạn đấy à?

- - xạo loạn làm cái gì, người lại đây mà xem..

Tranh vẽ chân dung Diệu Diệu đã lan ra khắp trời nam đất bắc, đám người trước kia từng bị Ma Tôn giáo dục cách làm người đều sôi nổi nhìn bức tranh này hết lần này tới lần khác, sau đó dí sát vào mặt con cháu, đồ đệ nhà mình, thăm thía nói: Mở to mắt tại đây ra, người trong tranh nhất định phải nhớ rõ đến từng cọng lông tơ đấy! Sau này nếu thấy nàng thì phải cẩn thận một chút, không được mất lịch sự nghe chưa?

Người kia có thể cam tâm quy gối xuống làm người hầu cho nàng, nếu lỡ trêu chọc một chút thì bay xuống gặp Diêm Vương thì sao? Phải cẩn thận, cẩn thận!

Lúc trưởng lão Thiên Huyền Tông mặt mũi âm trầm mách lẻo với Lê lão gia tổ về việc này, Lê lão gia tổ cũng không chịu tin, Thanh Nguyên và Diệu Diệu là một cặp á? Thanh Nguyên là Ma Tôn đến năm vùng á?

Mấy chữ ày tách riêng ra hẳn nhìn ngang nhìn dọc kiểu gì cũng hiểu, nhưng khi chúng ghép lại với nhau tại sao lại không hiểu nữa nhỉ?

Lão nhìn về phía Tâm Kiếm chân quân ôn trọng ngồi bên cạnh, Tâm Kiếm chân quân thở dài, gật gật đầu, Lê lão gia tổ: "....."

Lê lão gia tổ vỗ gáy, "... Ta đi hỏi thử."

Lão không đọc pháp quyết, mà đi từ từ chậm rãi bằng con đường mòn trong tông môn, thỉnh tai nghe thấy hai nữ đệ tử đang hưng phấn thì thảo luận, "Người nói thật á, Ma Tôn đã từng chặn đạo cho Lê tiểu sư tổ? Ở mai gót, rõ ràng vốn sinh ra ở hai chiến tuyến khác nhau nhưng lại không thể không chế nổi tâm mình vì nàng... Áu áu áu, cảm động quá đi!! "

Nữ đệ tử còn lại nắm lấy tay nàng, nhỏ giọng kêu thán, "Rõ ràng là một nam nhân cao cao tại thượng nhưng vẫn cam nguyện cúi đầu trước nàng... Tại sao ta không có một đạo lữ như vậy?!"

Lê lão gia tổ:..... Tâm tình phức tạp dữ thán.

Nhưng mà lão không nghĩ đến, bây giờ lão căn bản không thể bước vào Tiểu Lục Phong!!

Một tầng kết giới mạnh mẽ bao trùm lấy toàn bộ Tiểu Lục Phong, bên trong không biết đang xảy ra chuyện gì, toàn bộ linh khí trên đỉnh núi đều chuyển động hỗn loạn.

Lê lão gia tổ muốn dùng thần thức vào thăm dò sau đó mở kết giới ra, nhưng áp dụng cả 36 kế cũng không thể khiến cái kết giới này nhúc nhích dù chỉ một centimet.

Lê lão gia tổ: "....."

Trên đời này, người có thể áp chế Đại Thừa Kỳ có mấy ai?

Được rồi, hiện tại vị Ma Tôn kia cũng rất mạnh, có khả năng áp chế được lão.

Lúc lão lui thủ đi về, Tâm Kiếm chân quân, tông chủ và một đám trưởng lão đều ngồi sẵn trong động phủ của lão, tựa hồ đang đợi lão quay về để hít drama. Lê lão gia tổ xoa trán, ánh mắt cực kỳ phức tạp, kể lại chuyện lúc này.

Một trưởng lão tính cách nóng nảy đứng phắt lên, nổi giận tại chỗ. "Hắn dám!"

Hắn rốt cuộc có biết Tiểu Lục Phong cũng là địa bàn của Thiên Huyền Tông hay không? Quay về Thiên Huyền Tông như đúng rồi thì thôi! Lại còn lập kết giới bao phủ một đỉnh núi của Thiên Huyền Tông, không cho họ đi vào?!

Tâm Kiếm chân quân một đạo linh quang che ở hẳn phía trước, giọng mát, "Người định đi đâu?"

"Ta muốn đi dạy dỗ thằng nhóc đó..."

"Được rồi." Tâm Kiếm chân quân dùng kiếm chặn trước người lão ta, không kiên nhẫn nói, "Người có thể đánh thắng hắn sao?"

Thời điểm Ma Tôn bám theo về đây, Tâm Kiếm chân quân từng truyền âm cho hắn, hỏi hắn tại sao lại vào Thiên Huyền Tông, bị hắn phản dame, "...Có vấn đề gì sao?"

Một, tu vi của ta cao hơn các người.

Hai, tu vi của ta cao hơn các người.

Ba, tu vi của ta cao hơn các người, lâu lâu.

Tâm Kiếm chân quân câm nín, vấn đề gì á?

Tu vi của hắn cao hơn tất cả mọi người, tuy rằng họ có thể khởi động trận pháp hộ tông, nhưng mà ai chẳng biết Ma Tôn có một truyền thừa không gian đã thất truyền? Thời điểm hắn ta đang ở Kim Đan Kỳ, không một ai có thể tóm được hắn, huống chi bây giờ hắn đã thăng cấp lên Đại Thừa Kỳ rồi...

- - Muốn đối phó với hắn, thực ra cũng có cách, nhưng phải trả giá rất đắt.... Các tông môn khác lúc nào cũng ngấp ngóng cái danh "Đệ nhất tông môn" của họ, tình hình éo le như vậy, bọn họ không thể bọn họ lấy hắn không thể nề hà, đây là sự thật.

Tuy rằng nghe rất thô bạo, rất lưu manh, nhưng người tu tiên coi thực lực là hàng đầu, đây chính là luật bất thành văn. Cho nên nếu hắn muốn đi nghỉ mát ở Thiên Huyền Tông cũng không ai dám làm chuyện, muốn làm gì thì làm, có vấn đề gì đâu?

Hắn nguyện ý dùng ma khí chuyển thành linh khí, nhấc lên một tầng nội khổ cũng đã không tồi.

Trưởng lão kia không phản bác được gì, lại ngồi xuống lần nữa.

"Bây giờ chúng ta phải làm gì đây, không lẽ cứ mặc kệ hắn ăn không ngồi rồi trong Thiên Huyền Tông?"

Vậy thì mặt mũi của Thiên Huyền Tông phải vứt ở đâu? Bụi tre hay thùng rác?

Một đám bàn tới bàn lui cũng không quyết định được gì.

Tông chủ suy nghĩ, mở miệng, "Tại sao cứ phải cần biện pháp? Thanh Nguyên vốn là chiến nô của Tiểu sư thúc, vốn phải ở lại Thiên Huyền Tông, chúng ta suy nghĩ biện pháp làm gì cho một?"

"Có ý gì, kia..." Trưởng lão kia không hiểu ý hắn là gì, lập tức muốn phản bác.

Nhưng tất cả mọi người đều hiểu được ý của tông chủ là gì.

Tâm Kiếm chân quân trầm ngâm trong chốc lát, gật đầu, "Tông chủ nói không sai."

Các vị trưởng lão còn lại cũng sôi nổi tán đồng, thả lỏng người, vuốt râu nói, "Đúng là nói rất có lý."

Ma Tôn là ai, bọn họ căn bản chưa từng thấy qua, Thiên Huyền Tông chỉ có chiến nô Thanh Nguyên thôi, mà lời đồn bên ngoài, ừ hử, lời đồn thất thiệt ấy mà, các người tin làm gì??

Mấy trưởng lão nghĩ trong lòng, đối với cách giải quyết mấy chuyện tương tào lao mà ai ngờ hack não này thì tông chủ vẫn là người nhanh nhạy nhất, còn mấy lão già như họ suốt ngày chỉ biết đánh nhau thôi.

Giải quyết xong, những người này đều đứng lên, sôi nổi quay về động phủ của mình, chỉ có trưởng lão kia vẫn ngồi ngẩn người, "Ai, không phải, không thể mặc kệ như vậy được, đó chính là Ma Tôn!"

Lê lão tổ vỗ vai lão, sau đó không biết lời một cái phát trần từ chỗ nào, trực tiếp quạt hắn bay ra khỏi động phủ, "Được rồi, đồ đệ của ta vẫn đang ở trong Tiểu Lục Phong đấy, ta chưa vội, người gấp làm cái gì?"

Đương nhiên, là lão có thể thông qua tinh huyết lão đưa cho Diệu Diệu để nhìn xem tình hình lúc này của nàng, đồ đệ của lão không bị gì hết, không những vậy mà còn đang sống loại cuộc sống như bà hoàng kia kìa.

Bên ngoài dù có mưa to gió lớn thế nào cũng không thể quấy nhiễu đến Tiểu Lục Phong.

Phong cảnh quanh Tiểu Lục Phong rất yên bình, có lẽ bị ảnh hưởng bởi linh khí hỗn loạn mấy ngày trước nên tất cả kỳ hoa dị thảo trên núi đều đâm chồi nảy lộc, tươi tốt vô cùng, tràn đầy sức sống.

Vài tháng sau, khi kết giới bao phủ quanh Tiểu Lục Phong biến mất, Lê lão tổ liền chạy nước rút bay lên đỉnh núi. Lê lão tổ thấy Tiểu Lục Phong của hiện tại rất xa lạ, trên đỉnh núi rõ ràng chỉ có một tòa cung điện xa hoa nhưng nay lại mọc thêm một động phủ, cộng thêm một nam một nữ đang ôm lấy nhau thắm thiết, ngấm mây ngấm trâm.

Mà ngay lúc này, Ma Tôn trong lời đồn đang ân cần hầu hạ Diệu Diệu từ A-Z. Hai người ân ái ái, mặt mày ai nấy đều sáng láng rực rỡ khiến Lê lão tổ cảm giác mất trí của mình sắp mù rồi.

Tần Trường An đã sớm cảm giác được khí tức của lão, Diệu Diệu thấy lão liền sùng sốt, kêu, "Sư phụ!"

Lê lão tổ hoàn hồn, nhìn Tần Trường An thêm hai lần, tại sao trước kia lại không phát hiện điểm bất thường của Thanh Nguyên nhi, khụ khụ, "Ma Tôn?"

Tần Trường An đáp lại, "Trước kia thôi".

Hắn mặt dày điều khiển một tia linh khí quán tròn quanh đầu ngón tay, ý nói, "Nhưng mà hiện tại ta là đạo tu."

Lê lão tổ giật giật khóe miệng, sự khác biệt giữa đạo tu và ma tu không phải là linh khí nha ông nội?!

Nhưng lão cũng không thêm làm gì Tần Trường An, suy cho cùng thì đó là con đường mà hắn chọn, lão là sư phụ, cũng chỉ có thể canh cửa giùm thôi, hơn nữa lão có hỏi qua, hai người họ sẽ ký kết khế ước song tu linh hồn....Song tu linh hồn, điều này cũng có nghĩa là trong hai người, không ai được phép gây tổn thương đến bạn đời của mình.

Chỉ cần không gây tổn thương đến Diệu Diệu, Lê lão tổ sẽ không để ý đạo lý của Diệu Diệu là ai. Đã sống nhiều năm như vậy, có nhiều thứ ông đã nhìn thấu từ sớm.

Lê lão tổ nhìn về phía đồ đệ nhỏ nhà mình, nếu nhớ không nhầm thì đồ đệ nhỏ của lão hình như vẫn còn nhỏ đúng không? "Diệu Diệu, cháu nghĩ kỹ chưa?"

Lờ như sau này gặp người tốt hơn thì sao?

Diệu Diệu gật đầu, "Cháu nghĩ kỹ rồi."

.... Vậy thì cứ kệ đi.

Lê lão tổ không biết phải nói gì với vị Ma Tôn này, liền hỏi, "Các người vừa nói chuyện gì vậy?"

Thảo luận xem dùng tư thế gì để lúc ư ư phèo hơn... (=))_

Ma Tôn siết tay lại, nhìn lão một cái, nhướn mày "Nói về chuyện mà người không nên biết."

Ồi chó độc thân, chặc.

Lê lão tổ cảm thấy, chắc chắn là ông nhìn nhầm rồi, tự dừng lại thấy đặc ý trong mắt thằng nhóc Ma Tôn mắt nét này.

Chuyện này thì có gì mà đặc ý?

Khỏe miệng Lê lão tổ lại giật giật vài cái, dứt khoát đánh trống lảng, bắt đầu dò hỏi Diệu Diệu về chuyện trong Cửu Trọng Tháp.

Nhưng ông không hề hỏi nàng nhận được quà gì, đạt được cơ duyên gì từ Cửu Trọng Tháp, dù sao thì đây cũng là việc riêng, cho dù ông là sư phụ, cũng không thể ép nàng nói ra. Sau khi nghe nàng vượt qua được tầng thứ tám, tu vi thăng lên thành Nguyên Anh kỳ liền cực kỳ vui mừng, lôi ra rất nhiều pháp khí phù hợp với tu sĩ Nguyên Anh kỳ tặng cho nàng.

Diệu Diệu không từ chối, vui vẻ cất vào nhẫn trữ vật.

Tâm tình Lê lão tổ rất thoải mái, nhưng Ma Tôn lại có chút hẹp hòi, suy cho cùng thì trước kia Diệu Diệu từng nói, Lê lão tổ là người quan trọng thứ hai trong lòng nàng.

...Bạn Ma Tôn phát biểu: Hắn cũng có thể đưa cho Diệu Diệu mà? Sád.

Lê lão tổ không cảm nhận được oán giận của hắn, khi xác nhận rằng hai người đã là đạo lý, dùng cách gì cũng không thể thay đổi, ông cũng không thêm nhìn Tàn Trường An nữa, đuổi cũng không chịu đi, bây giờ ông dồn đến nỗi cháu rể cũng không thêm nhìn đấy, sao nào??

Nhắc tới Cửu Trọng Tháp, Diệu Diệu đột nhiên nhớ tới, lôi một hộp ngọc từ trong túi trữ vật ra, đưa cho Lê lão tổ, "Sư phụ, cho người cái này!"

"Cái gì?" Lê lão tổ mở hộp ngọc ra, khiếp sợ, "Linh nguyên?!"

Chất lỏng màu vàng trong hộp này không phải là linh nguyên đấy sao?!

"Cháu sao lại có nó?" Linh Nguyên là tài nguyên cực kỳ quý giá, Đại Thừa Kỳ cần một lượng linh khí rất khổng lồ, lượng linh khí trong linh thạch không còn có ích với họ, thường ngày bọn họ luôn dùng linh nguyên để tu luyện, những tài nguyên Thiên Huyền Tông cung cấp cho Đại Thừa Kỳ mỗi tháng là 100 giọt linh nguyên.

Ông nhiều nhất cũng chỉ có 1000 giọt mà thôi.

Tàn Trường An nhìn ông một cái, vui vẻ, "Cho người thì người cầm đi."

Đãi ngộ giữa hắn và ông không giống nhau đâu nhá!

Phải biết rằng, linh nguyên Diệu Diệu lấy được ở Cửu Trọng Tháp đều đưa cho hắn, đó mới là tâm ý của Diệu Diệu!

Còn bình này là hắn cầm ra cho đó!

Lê lão tổ, "Người đưa?"

Tàn Trường An gật đầu.

Tâm tình lúc này của Lê lão tổ có chút vi diệu.

Thật ra Ma Tôn cũng khá tốt đấy chứ, chưa từng nghe hắn làm chuyện ác độc gì....

Nhưng mà cảm thấy mình đây hình như được coi là bị kẻ địch nuôi béo, hơn nữa còn dựa vào sắc đẹp của đồ đệ nhà mình.....

Diệu Diệu nhìn hai người họ nói qua nói lại, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đã bắt đầu ngả sắc, liền nói, "Diệu Diệu đói bụng."

Không bằng ba người họ vừa ăn vừa nói.

Anh zai Ma Tôn đã làm loạn mấy tháng đến mức quen đường quen ngõ đột nhiên lật mặt, cả người căng thẳng, buột miệng nói, "Tiền người ngoài xong rồi chúng ta đi ăn nhé?"

Mặt Lê lão tỏ nhăn nhó.

Người ngoài?

Hắn đang nói ai thế?

Hắn rốt cuộc có biết ông là ai không hả?!

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Rải cẩu lương trong thế giới tu chân (15)

Vị chiến nô Thanh Nguyên của Thiên Huyền Tông chính là Ma Tôn, đây là một "bí mật" mà ai cũng biết.

Đối với chuyện này, mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình,

Đa số người đều nghĩ Ma Tôn đang có mục đích khác, ví dụ như nằm vùng trong Thiên Huyền Tông, thăm dò A-Z trận pháp hộ sơn nhà người ta, sau đó dẫn thuộc hạ xông vào, hoặc là lén lút hạ thuốc độc từ Thiên Huyền Tông, tàn phá tu vi của họ, khiến cho tất cả đạo tu quý gỏi xuống gọi daddy....

Số còn lại phần lớn là nữ tu, họ không thêm nghĩ tới mấy cái loại nguyên nhân sâu xa hay âm u như đám người kia, chỉ đơn giản nghĩ, chắc chắn là tại tình iu với Diệu Diệu!

Mọi người tranh cãi không dứt, tất cả đều chờ xem Thiên Huyền Tông sẽ xử lý thế nào.

- - nhưng mà Thiên Huyền Tông chắc chắn đang lừa họ!

Sự thật rõ ràng như thế, bọn họ còn có thể dối lòng nói, Ma Tôn? Ma Tôn cái gì, không có Ma Tôn nào hết á, Thiên Huyền Tông chỉ có chiến nô Thanh Nguyên thôi, người ta còn chưa nghe qua hai chữ Ma Tôn nữa là! Hừ!

... Tại sao trước kia không nhìn ra các người mặt dày như thế!

"Được rồi, các người đừng nói nữa, không thấy ngay cả Thiên Huyền Tông cũng phải cam chịu sao? Bây giờ Ma Tôn vẫn ở trên Tiểu Lục Phong đấy."

Đây còn không phải là real love sao? Nếu không phải đã xác định hắn sẽ không gây nguy hiểm cho người khác thì đám người Thiên Huyền Tông sao dám đồng ý?

Người này nói rất đúng, Thiên Huyền Tông giả vờ cam chịu, nguyên nhân lớn nhất là bởi vì Tần Trường An và Diệu Diệu đã ký kết khế ước linh hồn, cũng đã xác định hắn sẽ vì mặt mũi của Diệu Diệu mà không gây hại cho Thiên Huyền Tông, cho nên họ mới bắt đầu đồng ý.

Nếu thật sự không xác định được hắn có gây nguy hiểm hay không, thì họ sẽ không bao giờ chịu thỏa hiệp dù cho phải trả giá đắt thế nào, họ không thể để một uy hiếp lớn như thế ở lại tông môn.

Mọi người không thể cãi lại, đành bỏ qua, nhưng mà đám khí ma tu lại không muốn thừa nhận sự thật đáng lòng này.

- - Nghĩ đi nghĩ lại, họ bị đạo tu bắt nạt lâu như vậy, khó khăn lắm Ma Tôn mới bỏ lên được vị trí cao thủ số một thiên hạ, còn chưa kịp đắc ý, oanh một cái, Ma Tôn vứt bỏ tất cả, biến thành đạo tu????

excuse me? Hey du? Moshi moshi???

Thành Dương nhất quyết không chịu tin, khẽ mỉm cười lắc đầu, nói với người bên cạnh, "Lời nói vô căn cứ."

"Ý của Ma Quân là?" Ma tu hỏi.

Thành Dương như đã lường được trước mọi việc, đáng về nắm chắc như lòng bàn tay, "Nhưng mà cũng không thể trách được họ, họ không giống ta, ta đã đi theo Ma Tôn nhiều năm như vậy, nhưng cũng không thể hiểu được Ma Tôn. Ta vốn hơi hoài nghi, nhưng nghe nói Ma Tôn đi làm nô bộc cho người khác, thậm chí còn vui vẻ chịu đựng...."

Thành Dương buồn cười, "Tính tình của Ma Tôn thế nào, ta và các người đều biết rõ, để cho hắn hầu hạ người khác sao? Lại còn cam tâm tình nguyện? Không ai muốn làm người bình thường khi yêu, nhưng bất bình thường quá thì có vấn đề, ta đoán Ma Tôn có lẽ cố ý nguy trang, khi ra khỏi Cửu Trọng Tháp, người phải độ kiếp nên lớp nguy trang không thể giữ được nữa, chỉ có thể tiếp tục giả làm nô bộc khiến cho đám ma tu đó dần mất cảnh giác."

Ma tu nghe xong liền gật đầu liên tục, bội phục nói, "Ma Quân nói đúng! Ma Quân thật là hiểu Ma Tôn!"

Người người trong ma cung lập tức yên tâm, tiếp tục cuộc sống ăn chơi.

"....." Đến tận vài tháng sau, tin Diệu Diệu mang thai truyền ra....

Đám ma tu nhìn về phía Thành Dương: "....." Hiểu Ma Tôn? Nguy trang? Nằm vùng? Giả?

Thành Dương Ma Quân: "....."

Mợ nó trớ, còn có cả con luôn cơ à??

..... Ma Tôn biết trêu đùa người khác quá nha! hahaha!.....

Lúc thăng cu nhỏ nhà họ Tần lên lút trốn xuống núi, liền phát hiện ở Thiên Nguyên đại thế giới có một hiện tượng rất kì lạ, ---- Ma tu "yêu đơn phương" đạo tu đến mức muốn chôn người ta xuống đất luôn!

Tần Trường Sinh là một thằng rất hay tò mò, xin gọi tắt là thằng trẻ trâu, đứng nhìn nó vừa mới tròn năm tuổi mà nhảm, thực tế nó đã ở trong cơ thể của mẹ mình mười năm, may mà công pháp song tu này rất tốt, nếu không thì Diệu Diệu chẳng nuôi nổi nó luôn.

Sau khi sinh ra liền trực tiếp bay lên Trúc Cơ, sau đó kế thừa tư chất cực kì ngon lành của cha mẹ mình, tốc độ tăng tu vi nhanh như tên lửa, ngày nào cũng điều khiển phi kiếm bay loạn khắp nơi, toàn bộ Thiên Huyền Tông không có nơi nào mà nó chưa từng đi qua.

Đừng có thấy Tần Trường An không thích thằng ranh con chỉ biết gây sự khắp nơi này mà hiểu lầm cha con nhà Tần, thực chất lần nào đi sau chùi dít cho con cũng là hắn hết, người dám thò tay ra thử xem? Muốn uống thử canh Mạnh Bà không?

Thằng cu này có thể gọi là, mất nét quen thói.

Lần này nó lên lút trốn khỏi tông môn, Tần Trường Sinh vuốt vuốt cái bụng béo của mình, cảm thấy hơi đói bụng, mũi khịt khịt vài cái liền ngửi thấy một mùi hương tỏa ra, vội vàng chạy theo mùi vào trong núi.

Sau đó liền phát hiện mùi hương kia tỏa ra từ một thân cây hình dáng kỳ quái trong khe núi, trên cây mọc bốn quả, dưới tàng cây là một đám ma tu và đạo tu, nhìn kiểu gì cũng giống cảnh tranh giành thiên tài địa bảo.

Thơm quá!

Tiểu đồng chí họ Tần nhớ tới lời dạy của cha mình, dán lên người một tấm phù chú Tần Trường An viết cho, ngoáy ngoáy mũi vài cái rồi ngồi xỏm trên khe đá, xoa nước miếng bên miệng.

Điều kỳ quái nhất là hai nhóm người này rõ ràng đang tranh giành thiên tài địa bảo, nhưng lực chú ý lại không đặt ở quả trên cây, mà là lườm nguýt nhau.

Mùi của quả càng ngày càng nồng, có vẻ như nó sắp chín.

Các tu sĩ lập tức khản trương ngửa đầu lên nhìn.

Bốn quả trái cây đột nhiên cử động, chạy khắp bốn phương tám hướng, ma tu và đạo tu đứng dưới tàng cây đồng thời ra tay, lấy ra pháp bảo của bản thân ném về phía chúng.

Quả cách đồng chí Tần càng ngày càng gần, Tần Trường Sinh gắt gao nhìn chăm chăm nó.... gần, gần hơn...

Chính là bây giờ!

Tần tiểu nhãi con lấy một lá cờ nhỏ ra, vừa thu lại, trái cây ngay lập tức biến mất giữa không trung.

Một tu sĩ trung niên sắp tóm được nó đột nhiên bị cướp giữa chừng, khiến gã tức đến sùi bọt mép, "Là ai?! Chuột nhất từ đâu đến vậy hả!"

Cha dạy phải một đòn kết liễu, vì thế đồng chí Tần cực kì nghe lời cha mình, cướp xong liền nhanh chóng ngoáy mũi bỏ chạy, sau khi chạy xa mới dừng chân lại, khoanh chân ngồi trên sườn núi, ngón tay mồm mồm cầm trái cây, gặm nhấm.

Vốn nó cho rằng tu sĩ kia sẽ ngay lập tức truy lùng mình, kết quả nó phát hiện rằng, sự tình phát triển hoàn toàn khác xa tưởng tượng của mình.

Ma tu kia căn bản không định đi tìm nó, mà trực tiếp quay qua đồ vô lên đầu đạo tu! Đám khi ma tu đi cùng hấn cũng không hề do dự, gật gật đầu tỏ vẻ, đạo tu là đáng khinh, chắc chắn là bọn họ làm!

-- a a a a a cái đám đạo tu khốn nạn này! Đâu má, trước kia dám dùng mỹ nhân kế thì thôi! Bây giờ còn dùng thủ đoạn để cướp Thiên Sơn quả của họ! huhu!

Thằng cu Tàn: "....." Các ngươi ghét đạo tu đến mức nào thế.

Đám đạo tu cũng không thua kém cái lại, các ngươi mới là đồ âm hiểm ý, rõ ràng Ma Tôn tự nguyện ở lại Thiên Huyền Tông nghe chưa, lại còn dám đồ mấy chữ âm hiểm xảo trá lên người họ à.

Ngứa mắt!

Nhưng dù sao đi nữa, muốn có thiên tài địa bảo thì phải có thủ đoạn, tuy rằng đối phương mất nét cũng không thể đánh, tức thì tức nhưng mà vẫn phải lùi thủ đi về thôi.

Thằng cu Tàn rung đùi đắc ý, gặm trái cây, quăng hột xong, liền phui đít định chạy, ai ngờ đùi lại va vào đầu đó, đau đến mức dựng cả lông tơ, thò tay vào áo lấy ra một lá bùa, chỉ cần người kia cử động là sẽ ném qua, đánh cho một trận rồi nói sau.

Không nghĩ tới người này có vẻ như là một trong những ma tu ở nhóm người bên kia, gã lồm cồm bò dậy, nhìn thấy nó cũng chỉ hừ một tiếng, tựa hồ sợ nó ngã xuống vách núi nên tiện tay xách nó dậy luôn, "Nhóc con, ngươi nói xem, là tại đám người đạo tu âm hiểm đúng không?"

Thằng cu Tàn: ".....???"

Tàn Trường Sinh chưa kịp hỏi lại, người này đã bắt đầu phun nước bọt tứ tung, khen ngày trước Ma Tôn chỉ tư ngút trời, sau đó tổ lái sang đạo tu âm hiểm xảo trá, dám dùng mỹ nhân kế!

Đồng chí Tàn tổng kết một chút, tự dung cảm thấy giống cha già "nằm vùng xong liền ở rề" của nhà mình, ừ hừ...

Nó hỏi, "Lúc ấy, cha, à nhầm Ma Tôn nằm vùng ở đâu?"

Ma tu sợ nó đứng trên cao sẽ ngã xuống -- tu sĩ có đời sau rất khó, nên đa phần đều rất chăm sóc cho lũ trẻ này, nhưng đây không phải con mình, cũng không đến nỗi chăm như tổ tiên, kéo hấn ra khỏi vách đá liền quên luôn...

Vốn là liền không có muốn nghe một cái ba tác đình đánh giá, nói nói hai bên liền lại sảo đi lên. Khi nghe thấy nó mở miệng thì hơi mờ mịt một xiu, nhưng vẫn trả lời, "Năm vùng bên cạnh Lê tiên tử, trở thành chiến nô của nàng."

"....." Cu Tàn đứng chấp tay sau lưng, lắc lắc đầu, y chang một ông cụ non, ra mặt vì đạo tu, "Ta cảm thấy thực ra cũng không thể trách đạo tu được."

"Ngươi nói gì cơ?!"

Nhóc Tàn khinh thường, "Cha ta, Ma Tôn khi gặp được Lê tiên tử chẳng khác gì chuột gặp mèo, nàng chỉ cần quăng một ánh mắt hấn liền héo, cần mỹ nhân kế làm gì nữa!"

Gì cơ? Nói đạo tu bắt mommy dùng mỹ nhân kế á? Không có căn cứ! Hứ!

Ma tu: "..... Nói vậy!"

Ma tu ở rề thì thôi, dù sao trong tâm trí của họ thì hình tượng của Ma Tôn vẫn uy phong như cũ, sao có thể héo như vậy được?

Nhóc Tàn nhớ tới bộ dạng thường ngày của cha mình trên núi, khẳng định nói, "Không nói vậy, ta đã cố gắng nói giảm nói tránh rồi đó."

Ma tu: "Ngươi có chứng cứ không? Năm xưa lúc Ma Tôn xưng bá thiên hạ thì ngươi còn chưa sinh ra đâu!"

Đám người đồng tâm hiệp lực ngồi tẩy não nó, muốn cho nó biết rằng, năm xưa Ma Tôn mạnh như thế nào, khiến người ta phải hâm mộ thế nào, Kim Đan kỳ còn giết cả Nguyên Anh, Nguyên Anh giết Hóa Thần, khi lên Đại Thừa Kỳ không cần đánh cũng win, lấy một địch ba, danh tiếng của Ma Tôn khắp Thiên Nguyên thế giới không ai không biết.

"....." Nhóc Tàn nghe họ kể đột nhiên sinh ra chút tự hào, lặng lẽ ưỡn ngực lên, khoe mắt mang theo đắc ý... Ủ hừ, cha nó đó!

Thấy nó không nói lời nào, đám ma tu còn tưởng nó chịu thua rồi, vừa lòng gật đầu, tổng kết nói: Cuộc sống vui vẻ ấm no hiện tại của ma tu đều nhờ Ma Tôn cả --- Cho dù Ma Tôn đã đi Thiên Huyền Tma t, nhưng suy cho cùng thì hấn vẫn là ma tu, nhờ mặt mũi của Ma Tôn nên đám đạo tu không còn dám khinh thường ma tu nữa..... Cho nên phải tôn kính với Ma Tôn, tuyệt đối không thể nói tầm bậy, phá nát hình tượng của Ma Tôn.

Nhóc Tàn còn định nói là mình không nói vậy.

Vội lại họ kể lại không thấy giống Ma Tôn chút nào hết....

Nhưng vào lúc này, một ánh sáng ở phía chân trời đột nhiên lóe lên rồi biến mất, một nam nhân mặc đồ đen chợt xuất hiện, xách cu Tần lên, cu Tần nhảy bèn phát hiện ra hắn, bắt đầu gào thét thảm thiết, ".....Cứu mạng, chu mi nga, cha mi ngu, buồn trẻ con!"

"Buông hắn ra!" Đám ma tu sôi nổi nhào lên.

Nam nhân nhướng mày, tùy ý phát phát tay, liền khiến cho đám người đang xông tới bất động, "giỏi lắm, lại còn buồn trẻ con?"

Vì không muốn tu luyện mà chạy trốn xa như vậy.

Hắn nâng đầu lên, khiến đám ma tu đang nhìn hắn đột nhiên cảm giác như vừa bị sét đánh..

"Ta không phải là Tần Trường Sinh..." Cu Tần che mặt lại, "Ngươi nhận sai người rồi!"

Nam nhân hừ một tiếng, gật gật đầu với nhóm ma tu, sau đó trong tay mỗi người đều xuất hiện một lọ đan dược, rồi trực tiếp xách con mình bay đi, không nói thêm gì nữa.

"Đã nói ta không phải Tần Trường Sinh mà! Mau thả ta ra!"

"Ồ, vậy ngươi tên gì?" lông mày Tần Trường An nhướng lên, "Tần Cự...?" (1)

!!! Cu Tần che miệng hắn lại "..... Không được nói!!!"

Thời điểm nhóc Tần mới sinh ra, cho rằng hai chữ "nhóc con" chính là tên của nó, nên cực kì kháng cự, cật lực phản đối, cảm thấy cái tên này thật là kém sang, la khóc đòi đổi sang một cái tên cho thật là ngầu.

Khi hỏi nó muốn đổi tên thành gì thì nó liền ưỡn ngực nói, "Ngươi hãy nghe cho kỹ đây, ta muốn được gọi là Tần Cự, nhãi con.!"

Tần Cự nhãi con... Ha ha ha.

Trong mắt Ma Tôn lộ ra ý cười, à một tiếng, "Nhưng ngươi không phải đạo lữ của ta, ta mắc gì phải nghe ngươi?"

"....."

Một lớn một nhỏ vừa đi vừa nói chuyện, chớp mắt một cái liền không thấy tăm hơi đâu, chỉ để lại đám người đã sợ tới mức hóa đá.

Hai khuôn mặt giống nhau đến mấy phần kia, nếu không đứng cạnh nhau thì thôi, chẳng ai nhận ra, nhưng khi đứng cạnh nhau thật rồi, chắc chắn là ai cũng nhận ra quan hệ giữa hai người họ.

Ma tu trung niên cứng ngắc cúi đầu xuống, nhìn đan dược trong tay, "... Người vừa rồi... Là Ma Tôn?"

Gã nhìn lầm thôi đúng không?

Người đằng sau cũng có chút hốt hoảng, "Chắc ta cũng nhìn lầm rồi?"

Nếu đó là Ma Tôn, vậy thì thằng nhóc kia là con của Ma Tôn? Vậy, chuyện hằng bé vừa nói..

Ma Tôn thực sự dễ héo vậy à?

... Tin đồn về Ma Tôn trên giang hồ lại thay đổi một lần nữa.

Tần Trường An không để ý bên ngoài nói về hắn thế nào, xách nhóc Trường Sinh trở về Tiểu Lục Phong.

Đây là một ngọn núi đầy sức sống, mọc đầy kỳ hoa dị thảo, các loại thiên tài địa bảo mà người bình thường cho dù sống cả đời người cũng không thấy được, trên đỉnh núi có một tòa động phủ, trước cửa động là đủ loại linh thú quý hiếm, ví dụ như, con nào con nấy đều nhắm mắt lại, nhìn chẳng khác gì trại chăn nuôi. à một tòa sinh cơ bừng bừng ngọn núi, các loại kỳ hoa dị thảo, thường nhân khó có thể nhìn thấy thiên tài địa bảo, đều có thể ở chỗ này tìm được, linh khí nồng đậm, đỉnh núi có một tòa động phủ, động phủ trước chăn nuôi đủ loại hiếm quý linh thú, tỷ như miên ngư thú thông quang hạch lưu quang thỏ bạch ngọc lộc từ từ, sôi nổi nhắm mắt lại chợt vừa thấy có điểm như là trại chăn nuôi.

Diệu Diệu đang cho chúng ăn, khi thấy một lớn một nhỏ trở về, hai mắt sáng lên, "Trường An, nhãi con!"

Nhóc Tần không thèm đấu võ mồm với Tần Trường An nữa, chạy như bay vọt vào lòng ngực Diệu Diệu, con ngươi đen nhánh như đang sáng lên, mềm mại làm nũng, "Mẹ! đấu võ mồm, chạy trốn bay nhanh, vọt vào Diệu Diệu trong lòng ngực, đen như mực trông mắt sáng lấp lánh, mềm mại làm nũng, "Mẹ mẹ! nhãi con rất nhớ người đó!"

"Ồi, mẹ cũng nhớ nhãi con!" Diệu Diệu hôn hôn Trường Sinh, nheo nheo cái bụng tròn vo của nó.

Tần Trường An đột nhiên hừ một cái.

Hai mẹ con âu yếm nhau một lát, người tung kẻ xướng, cách sống chung của hai người họ không hề giống mẹ con chút nào, thực ra giống hai người bạn thân hơn.

Thấy thời gian đã trôi qua khá lâu, hần bước tới xách Tần Trường Sinh lên, "Được rồi, đi tu luyện thôi!"

Trẻ con không thể ngồi một chỗ, vừa bắt nó tu luyện, liền định co chân lên chạy.

Nhóc Tần vươn tay ra, không muốn đi, "Không chịu, con và mẹ chưa nói xong mà!"

Suốt một đường, hai cha con không đấu mồm thì chính là đấu võ.

"Người cha hư đồn!"

"Thằng ranh con!"

"....."

Gương mặt nhỏ nhỏ của đứa trẻ tràn đầy nghiêm trang, khoanh chân ngồi trên đệm hương bồ, nghiêm túc tu luyện. Không hề có bộ dáng ầm ĩ náo loạn của thường ngày.

Tần Trường An thu tay lại, khẽ cười, trong mắt lộ ra ôn hòa, "TRanh con."

Hắn tách thân thức ra, để lại bên người nó, nhẹ nhàng lui ra ngoài.

"Ồn rồi sao?" Diệu Diệu ngồi trong bụi hoa, quay đầu lại hỏi.

"Ừ." Tần Trường An ôm nàng từ đằng sau, đặt cằm trên vai nàng, không muốn nói tiếp về chuyện này, nhẹ giọng nói, "Chúng ta bắt đầu tính nợ cũ đi."

"Tính cái gì cơ?" Diệu Diệu quay đầu lại nhìn hắn.

Tần Trường An hôn lên môi nàng, giọng nói trầm thấp, hừ một tiếng, "Vào thời điểm nàng chỉ hôn cho con trai, nàng đã hứa...."

Diệu Diệu cười, ôm cổ hắn, thanh thúy nói, "Vậy giờ Diệu Diệu đền bù lại cho chàng nha... "

(1) Cự (- 崽): Thằng cu =)))

Tần Cự (- 巨崽): Thằng cu Tần??

Bạn đang đọc truyện *Diệu Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.